

2002-1-13

12

॥ १७ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

॥ ਜਨਮਪੜੀ ਨ ਨ ਕਵੇ ਦੀ ਕੀ ਮੀ ਮਤੁ ॥ ੧੫੨੬ ॥ ਛਬੀਸ ਮਾਮਿਤੁ
 ਕਤ ਕਸੁ ਦੀ ॥ ੧੫ ॥ ਪੁਰਨ ਮਾਸੀ ਨ ਨ ਕ ਜਨਮਲੀਤਾ ॥ ਅਪੀਰਾ
 ਤਿਘੜੀ ਉਖਰਿ ਕਲੂਵੇ ਦੀ ਦੇ ਪਾਰਿ ॥ ਕਲੂਦਾ ਕਲਪੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਯਾ ॥
 ਲਬ ਹਮਣ ਮਾਹਾ ॥ ਅਤੇ ਨ ਲੇਗੁ ਰਦੇਵ ਮਾਹਾ ॥ ਵਡੀ ਵੇਲੇ ਕਲੂ ਹਰਿ ਦਿ
 ਯਾਲ ਦੇ ਪਾਰਿ ਗਇਆ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮਾਖਿ ਥ ਸੁਹਰਿ ਦਿਯਾਲ ਜੀਤੁ ਸੀ
 ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ॥ ਪੰਡਤ ਹਰਿ ਦਿਯਾਲ ਮਾਖਿ ਮਾਖਿ ਮਹਤ ਕਲੂ ਇਤ ਵੇਲੇ
 ਕਿਉ ਮਾਇਆ ਪੈ ਜੀਤ ਕਲੂ ਮਾਖਿ ਮਾਖਿ ਬਲ ਕ ਜਨਮਲੀਤਾ ਪੈ ॥ ਤਾ
 ਹਰਿ ਦਿਯਾਲ ਜੀਤੁ ਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕੋ ਜਨਮਪੜੀ ਲਿਖਹੁ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਹ
 ਰਿ ਦਿਯਾਲ ਪੰਡਤ ਮਾਖਿ ਮਾਖਿ ਭਲ ਮਹਤ ਜੀ ਮੇ ਸੇਵਾ ਪੂਜਾ ਕਰਿ ਕੋ ਮਾਦਾ
 ਹਾ ॥ ਤੁਚਲਦੇ ਹੋਹੁ ॥ ਕਲੂ ਮਾਪਣੇ ਪਾਰਿ ਮਾਇਆ ॥ ਤਾ ਪਿਛੇ ਪੰਡਤ ਪੰਜ

ਪਤੀਆਂ ਦਿਨ ਚਰੇ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰਿ ਸਦ ਕੀ ਤੋ ਸੁਮਹਤ ਕਾਲੁ ਹਉ ਆਇ
 ਆਹਾ ਆਇ ਕਰਿ ਸਦ ਕੀ ਤੋ ਸੁਮਹਤ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰਿ ਲੈਵ ਰਿਯਾ ਅਗੇ ਕਾਲੁ
 ਵਿਛਾਵਿਣੇ ਕਰਿ ਰਖੇ ਆਹੋ ਪੰਡਤ ਨੂ ਬੈਠਾਇਆ ਪੰਡਤ ਬੈਠ ਕਰਿ ਆਖਿਆ ਮਹ
 ਤ ਕਾਲੁ ਕਾਗਾ ਦਿਕੇ ਸਰਿ ਲਿਆਉ ਕਾਲੁ ਕਾਗਾ ਦਿਕੇ ਸਰਿ ਲਿਆਉ ਫਿਰਿ
 ਪੰਡਤ ਆਖਿਆ ਕਾਲੁ ਮੇਨੂ ਸਬਦ ਸੁਣਾਇ ਗਿਆ ਸਬਦ ਲੈ ਜਨਮਿਆ ਹੋਵ
 ਖਤੁ ਸੁਣਾਇ ਜੋ ਕਿਆ ਵਖ ਜਨਮ ਲੀਤਾ ਹੋ ਜਾਤ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਮਨੀ ਜਨਮਦੀ
 ਮੇਨੂ ਖਬਰਿ ਹੋਇ ਕਪੜੀ ਤੇ ਦੁਇ ਪਹਾ ਵਿਪੁਰੇ ਹੋਏ ਆਹੋ ਜਨਮ ਲੀਤਾ
 ਹੋ ਜਾ ਹੋਰੁ ਸਬਦ ਦੀ ਮੇਨੂ ਖਬਰਿ ਨਹੀ ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਕਾਲੁ ਅੰਦਰੇ
 ਬਰਖੁਛਾ ਦਾਈ ਹਈ ਉਸਤੇ ਪਛ ਕਾਲੁ ਦਉਲਤਿ ਦਾਈ ਬਾਹਰਿ ਸਦੀ ਦ
 ਈ ਬਾਹਰਿ ਆਈ ਕਿਉ ਜੀ ਮੇਨੂ ਕਿਉ ਜਾਦਿਆ ਹੋ ਤ ਕਾਲੁ ਕਹਿਆ ਦਾਈ
 ਕਛੁ ਪੰਡਤ ਪੁਛਿ ਦਾਹੈ ਤੂ ਜਾਣਿ ਹੋਸੇ ਦਸਾ ਤਾ ਦਾਈ ਕਹਿਆ ਪੰਡਤ ਨੀ ਕਛੁ
 ਪੁਛੋ ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਆ ਬਾਲ ਕੁ ਕਿਆ ਸਬਦ ਲੈ ਜਨਮਿਆ ਹੋ ਅਗੇ ਦਾਈ
 ਬੋਲੀ ਪੰਡਤ ਨੀ ਮੇਰੇ ਹਥਾ ਵਿਚੋ ਦੀ ਕਿਤੁ ਨੇ ਬਾਲ ਕਿਆ ਨੈ ਜਨਮੁ ਲੀਤੇ ਹੋਨਿ
 ਪਰ ਅਜੇ ਹਾ ਬਾਲ ਕੁ ਇਸਤਰ ਕਈ ਨਹੀ ਜਨਮਿਆ ਇਸ ਦੀ ਆਵਾਜੁ

ਇਸਤਰਿ ਕਿਲਿ ਅਜਿ ਸਤਰ ਕੋਈ ਵਡਾ ਸਿਮਾਣਾ ਹਸ ਕਰਿ ਮਿਲਿ ਦਾਹੈ ॥ ਇਸ ੨
 ਬਾਲ ਕਿਦੀ ਮੇਨੁ ਪੈਰ ਨਗੀਲ ਗੀਹੈ ॥ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਭੁਲੇ ਦਾਈ ਜਾਹਿ ॥ ੩ ॥
 ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਸੁਣ ਕਾ ਲੂਬ ਕਸਤਾਈ ਨ ਛੜ ਪੁਰੇ ਜਨ ਮਿਅਾਹੈ ॥ ਜੇ ਪਹਲੇ ਦੁ
 ਪਹਰਿ ਰਾਤਿ ਮੰਦਿ ਰਿਜ ਨਿਮਿਅਾਹੈ ਵਿਅਤਾ ਸਾਹੂਕ ਰਹੈ ਵਿਅਾ ॥ ਏਹੁ ਪਿ
 ਛਲੇ ਪਹਰਿ ਛਲ ਕੀਰਾਤਿ ਜਨ ਮਿਅਾਹੈ ॥ ਅਜੁ ਵਡੀ ਪਰਬੀ ਦੀਰਾਤਿ ਮਾਹਿ
 ॥ ਇਸਦੇ ਸਿਰ ਛੜ ਫਿਰਿ ਅਲੜੀਐ ॥ ਮੇਨੁ ਵਡ ਪੈਰ ਨੁਪੈ ਦਿਖ ਕੇ ਹੜ ਛੜ ਫਿ
 ਰੇ ॥ ਪੰਡਤ ਵਡਾ ਵਿਚਾਰੀਅਾਹਾ ॥ ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਕਾ ਲੂਬ ਲਕਦਾ ਮੇਨੁ ਦਰਸ
 ਨਾ ਦਿਖਾਉ ॥ ਕਾ ਲੂਜਾਇ ਮੰਦਿ ਰਿਬਲ ਕੁਮੀਰੀਅਾ ॥ ਅਗੈ ਬੀਬੀ ਕਾ ਲੂਦੀਇ
 ਸਤੀਅਾਖਿਅ ਮੇਇ ਨਹੀ ਦੇਦੀ ਠੰਢਾ ਦੇਦਿ ਨਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਕਿਛੁ ਇ
 ਸਦਾ ਵਿਖ ਨੁਪੈਤਾ ਮੇਜੁ ਬਾਬੁ ਕਰਾ ॥ ਤਾ ਕਾ ਲੂਪੇਤਿ ਤੁਅਾ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰਿ ਲੇਅਾਇ
 ਅਾਅਾਨਿ ਪੰਡਤ ਅਗੈ ਲੈ ਬੈਠਾ ॥ ਪੰਡਤ ਗਿਅਾਨਿ ਵਾਨਿਅਾਹਾ ॥ ਪੰਡਤ ਦੇਖਿ ਕ
 ਰਿਅਗੈ ਓਠਿ ਖੜ੍ਹਾਇ ਕਰਿ ਦੁਇ ਪਬਨ ਹਿਕਰਿ ਨਿਮਾਸਿ ਕਾਰਿ ਕੀਤੋ ਜੁਾਪ
 ਰੂਤਾਖਿਅ ਕਾ ਲੂਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ਕਾ ਲੂਬਾ ਲਕਿ ਨੁਲੈ ਮੰਦਿ ਰਿਗਾਇਅਾ ॥ ਫਿਰਿ
 ਅਾਇਕੇਅਾਖਿਅ ਜੇ ਪੰਡਤ ਜੀਇ ਸਦਾ ਉਕਿਛੁ ਅਾਖੇ ਕੇਹੇ ਮੁਹੂਰਤਿ ਜਨ ਮਿ
 ਅਾਹੈ ॥ ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਕਾ ਲੂ ਮੇਇ ਸਦਾ ਨਾਉ ਸੋਧਿ ਕੈਰਖ ਗਾ ॥ ਤੇਰਹਾ ਦਿ

ਨਨੁ ਨ ਉਚਖਾਗਾ ਅਰੁ ਚਲਾਭੀ ਪਵਾਗਾ ਪੰਡਤ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਬੀਚਾ ਕਰ ਬਿਦਾ
 ਰਹਿਅਾ ਜਾਤੇਰਾ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇਤਾ ਚਲਾਇਆ ਅਤੇ ਨ ਉਚਖਿਅਾ ਨਨ
 ਕਨਿਕਾ ਕੀ ਤਾ ਕਲੁ ਕਹਮਾ ਪੰਡਤ ਜੀਏਹ ਨ ਉਤੁ ਸਤਾ ਨਾ ਹੀ ਰਖਣਾਏ
 ਹਨ ਉਹਿ ਦੂਤੁ ਕਰਿ ਦੁਹਾ ਸਾਝਾ ਪੈ ਗਫਿਰਿ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅਾ ਏਵਡਾ ਅਵਿਤਾ
 ਰੀ ਪੁਰਖ ਪੈ ਕਲੁ ਤੇਰੇ ਘਰਿਅਾ ਇਅਾ ਪੈ ਏਹੁ ਵਡਾ ਅਉਤਾਰੀ ਪੈ ਅਗੇ
 ਏਵਡਿ ਅਉਤਾਰੀ ਕੋਈ ਹੋਇਅਾ ਰਾਮ ਚੰਦ੍ਰ ਹੋਇਅਾ ਪੈ ਅਗੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਚੰਦ
 ਹੋਇਅਾ ਪੈ ਉਨਨੁ ਹਿੰਦੂ ਹੀ ਪੁਜਦੇ ਪੈ ਇਸਨੁ ਹਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨਿ ਪੁ
 ਜਨਗੇ ਇਸਦਾ ਨ ਉਜੀਮੀ ਅਰੁ ਅਸਮਾਨਿ ਵਿਚ ਬਣਨਾ ਵੈਗਾ ਵਣਿ ਰਿਣ
 ਨਨ ਕਨਾਨ ਕਹੀ ਹੋਇਨਾ ਵੈਗਾ ਇਸਤਾਈ ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਰਾਹੁ ਦੇਵੈਗਾ ਅਤੇ ਧ
 ਰਤੀ ਰਾਹੁ ਦੇਵੈਗੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਭੀ ਰਾਹੁ ਦੇਵੈਗਾ ਏਹੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜ
 ਪੇਗਾ ਅਤੇ ਵਡਾ ਇਸਨਾ ਨੀ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤ ਹੀ ਜਾਣੇਗਾ ਹਿ
 ਰਕਿਸੇ ਨੁ ਵਿਣਾ ਪਰਮੇਸਰਿ ਕਿਸੇ ਨੁ ਜਾਣੇਗਾ ਨਹੀ ਕਲੁ ਏਹੁ ਅਰਮਾਨ ਮੇਨੁ ਰਹ
 ਸੀ ਪੈ ਇਸਦਾ ਮਰਾਤਾ ਬਾਮੇਨ ਦੇਖਾਗਾ ਕਿਅਾ ਜਾਪੇ ਮੇਰੀਆ ਰਿਬਲਾ ਕਿਤ
 ਨੇਕੁ ਪੈ ਜਨਾਨ ਕਪੰਜ ਵਰਿਅਾ ਦਾ ਹੋਇਅਾ ਜੇਕੁ ਘੁਪਰਲੇ ਜਾਵੈ ਸੋ ਗਵਾ
 ਇਅਾਵੈ ਤਾ ਕਲੁ ਪੰਡਤ ਨੁ ਉਲਾਰਿਣੇ ਦੇਣੇ ਜਾਵੈ ਭਲੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਭਲੇ ਛੜ

ਫਿਰ ਇਸ ਦੀ ਤਾਪਤਿ ਮਾਖਿਅਕ ਲੂਪੁਤ ਉਲ ਮੇਦੇ ਨਹੀਂ ਪਤ ਉਪੁਵੇਲ ੩
 ਮਾਉਸੀਤ ਸਿਧਾ ਮੁਹਤੀ ਨਕਬੇਗਾ ਤਬ ਨਨਕਬਰ ਸਾਸਤਾ ਕਾਹੂਆ ਤਬ
 ਕਲੂਕ ਹਿਮਾਨ ਨਕਤੈ ਨੁਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਇ ਦੇ ਹਾ ਤਬ ਨਨਕ ਕਹਿਮਾ ਪਿਤ ਜੀ
 ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਤਬ ਨਨਕ ਕਉ ਪਾਧੇ ਪਾਸ ਲੈ ਗਇਆ ਤਬ ਕਲੂਕ ਹਿਮਾ
 ਪਾਧਾ ਮੁਹਰਤਿ ਦੇਖ ਨਨਕ ਨਤੇ ਰੇ ਪਾਸਿ ਪਾਇ ਦੇ ਹਾ ਤਬ ਪਾਧੇ ਕਹਿਮਾ ਹੁਣ ਮੁ
 ਹਰਤਿ ਭਲਾ ਹੋ ਤਬ ਟਿਕਾ ਚਾਵਲ ਸੁਪਾਰੀ ਦੇਖਣਾ ਪਰ ਮਾਇਵਾ ਇਲਈ ਤਾ
 ਪਾਧੇ ਦੇ ਪਾਇਆ ਪਾਧੇ ਪਟੀਲਿ ਪਕਰਿ ਦਿਤੀ ਪਾਧੇ ਕਹਿਮਾ ਨਨਕ ਤੁਪੜ
 ਤਾਇ ਕਿ ਦਿਨ ਪਤਿਮਾ ਤਮ ਗਲੇ ਦੇ ਨਿਚੁ ਪਕਰਿ ਰਹਿਮਾ ਤਾ ਪਾਧੇ ਕਹਿ
 ਮਾਨ ਨਤੁ ਪੜਦਾ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਤਬ ਨਨਕ ਕਹਿਮਾ ਪਾਧਾ ਤੈ ਕਿਛੁ ਮਾਪਿ ਭੀ
 ਪਤਿਮਾ ਹੋ ਜੇਤੂ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਪੜਾਇ ਦਾ ਹੋ ਤਬ ਪਾਧੇ ਕਹਿਮਾ ਹਉਸਤਿ ਕਿ
 ਛੁਪਤਿਮਾ ਹਾਥੇ ਦਸਾ ਸਿਤ ਹਿਸਾ ਬਿਸਤਿ ਕਿਛੁ ਪਤਿਮਾ ਹਾ ਤਾਬ ਬੇਨ
 ਨਕ ਕਹਿਮਾ ਸੁਣ ਪਾਧਾ ਏਨੀ ਪੜੀ ਗਲੀਫਾ ਹੋ ਪਉਦੇ ਹੋ ਨਿ। ਇਹੁ ਜੇ ਪਤਿਨ
 ਸੋ ਸਭ ਬਾਦਿ ਹੋ ਤਬ ਬੇਨ ਨਕਾਇਕੁ ਸਬਦੁ ਉਠਾਇਆ ਸਿਰੀਰ ਗੁਮ ਹਲ ੧
 ੧। ਜਲ ਮੋਹੁ ਪਸਮ ਸੁਕਰੀ ਮਾਤਿ ਕਾਗਾਦਿ ਕਰਿ ਸਾਰਿ। ਭਾਉਕ
 ਲਮਕ ਰਿਚਿਤੁ ਲਿਖਾਰੀ ਗੁਰਪਾਇ ਲਿਖ ਬੀਚਾਰਿ। ਲਿਖਾ ਸਿਫੁ ਤਿਜਲਾ

ਹਲਿਖੁਲਿਖੁਅੰਤਨਪਰਾਵਾਰ) ੧ ॥ ਪਤਿਆਏਹੁਲੇਖਾਲਿਖੁਜਾਣੁ
 ਨਿਬੇਲੇਖਾਮੰਗੀਐਤਿਬੇਹੋਇਸਚਨੀਸਣੁ) ੧ ॥ ਬਹਾਉ) ॥ ਤਿਸੁਪ
 ਰਮਾਰਬਾਤਾਗੁਬੁਨਨਕਕਹਿਅਜਿਹੋਪੰਡਿਤਜੀਜਿਤਨਪਤਿਨਾਸੁਣਨਾ
 ਹੈਸੋਸਾਭਿਬਾਦਿਹੈ) ਤਾਪਾਧੇਕਹਿਅਨਨਕਜੀਹੋਬੁਪਤਿਨਾਮੇਵੇਤਾਈਬ
 ਤਾਉਜਿਤਪਤਿਆਛੁਟੀਦਾਹੈ) ਤਬਬਾਬੇਨਾਨਕਹਿਅਸੁਣਿਹੋਸੁਆ
 ਮੀਏਹੁਜੁਸੀਸਾਰਿਦਾਪਤਿਨਾਹੈਸੋਐਸਾਹੈ) ਮੰਜੁਦੇਵੇਕੀਕਾਗਦਸਣਿ
 ਕਾਕਲਮਕਾਨੇਕੀਮਨਲਿਖੁਪ੍ਰਾਗੁਲਿਖਿਅਸੋਕਿਆਲਿਖਿਅਮਾਇ
 ਕਾਜੰਜਲਲਿਖਿਅਜਿਤੁਲਿਖਿਅਸਤਵਿਕਾਰਿਹੋਏ) ਅਵਰੁਜੇਲਿ
 ਖਿਣੁਸਚੁਕਾਹੈਸੋਐਸਾਹੈ) ਜੇਮਾਇਅਕਾਮੋਹੁਜਾਲਿਕੈਮਸੁਕਰੀਐਤਪ
 ਸਿਆਕਾਗਦਿਕਰੀਐ) ਇਸਮੰਦਰਿਕਿਛੁਭਾਉਤਿਸਕੀਕਲਮਕਰੀ
 ਐ) ਗਚਿਤੁਲਿਖਣੁਪਾਕਰੀਐ) ਲਿਖੀਐਜੋਕਿਆਲਿਖੀਐਪਰਮੇਸਰ
 ਕਾਨਾਉਲਿਖੀਐ) ਸਲਾਹਿਲਿਖੀਐ) ਬੇਅਤਿਜੇਭਾਲਿਖੀਐ) ਜਿਤੁ
 ਲਿਖਿਅਸਭਿਵਿਕਾਰੁਮਿਟਿਜਾਹਿ) ਹੋਪੰਡਿਤਜੇਤੂਏਹੁਲੇਖਾਪਤਿਆਹੈਤ
 ਅਸਾਨੁਪੜਾਇ) ਨਾਪੜਨਾਜੁਣਾਇ) ਹੋਸੁਵਾਮੀਜਹਾਹੋਏਹੁਰੇਰਾਜੈਵੈਗਾਤ
 ਹਤੇਰੇਹਥਿਏਹੁਪਤਿਨਾਨੀਸਣੁਹੋਵੈਗਾ) ਤਬਪੰਡਿਤਕਹਿਅਏਨਨਕਾਇ

ਜੀਉ

ਕੁਜੇਖਰਿਮੇਸਰਕਾਨਾਉਲੇਤੇਪੈਰਿਨਿਕਉਰੋਮਾਭੀਨਹੀਜੁਕਿਮਾਵਿਦੀਆਮ ॥
 ਰੁਇਕਿਪਰਮੇਸਰਿਕਉਨਾਹੀਜਾਇਤੇਅਰੁਪਾਤਿਸਾਹੀਆਕਰਿਤੇਪੈਰਿਨਿਕਉਰੋ ॥
 ਕਿਮਾਕਰਮਕੀਏਪੈਰਿਨਿਤਬਬਾਬੇਨਨਕਜੀਪਉਰੀਕਹੀਤਿਨਿਕਉਰੋਮਾਰੇਮਿਲਨਿ ॥
 ਵਡਿਆਈਆਸਦਖੁਸੀਆਸਦਚਾਉਗਤਿਨਿਮੁਖਿਟਿਕੇਨਿਕਲਿਹਿਜਿਨਿ ॥
 ਮੁਖਿਸਚਾਨਾਉਕਰਮੁਹਵੈਤਪਾਈਮੈਨਹੀਗਲੀਵਾਇਦੁਆਉ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸ ॥
 ਕਪਰਮਾਰਬਾ ॥ ॥ ਤਾਗੁਰੂਬਾਬੇਨਨਕਕਹਿਮਾਜੁਇਹੋਜੁਮਾਮੀਜਹਏਹੁ ॥
 ਜੀਉਜਾਵੈਗਾ ॥ ਤਹਪਰਮੇਸਰਕਾਨਾਉਸਿਮਰਨੁਤਿਸਕਾਪੁਨਿਹੋਵੈਗਾ ॥ ਸਦਸ ॥
 ਦਖੁਜੀਆਹੋਵਨਿਰੀਆ ॥ ਤਿਨਕੇਅਰੁਮਨਦਮੰਗਲਿਨਿਧਾਨਿਹੋਵਨਿਗੇ ॥
 ਜਿਨਿਇਕਿਮਨਿਕਰਿਕੈਸਿਮਰਮਾਏ ॥ ਤਿਨਸਭਨਿਧਾਨਿਹੈਪਰਉਪਕਾਰੀਹੈ ॥
 ਪਰਉਪਾਇਕਰਿਕੈਪਰਮੇਸਰੁਲੀਆਨਹੀਜਾਤਾ ॥ ਤਬਪਰਤਪੈਰਾਨਿਹੋਇਗਾ ॥
 ਇਆ ॥ ਤਬਪਰਤਿਤਕਹਿਮਾਏਨਨਕਏਕੁਜੇਖਰਮੇਸਰਿਕਾਨਾਉਲੇਤੇਪੈਰਿਨਿਤਿ ॥
 ਨਿਕਉਕੋਈਜਾਇਤਾਭੀਨਹੀ ॥ ਨਿਤਿਰੋਟੀਆਭੀਨਹੀਜੁਕਿਮਾਵਿਤੀਆ ॥
 ॥ ਅਰੁਪਾਤਿਸਾਹੀਕਰਿਤੇਪੈਰਿਨਿਅਰੁਪਮੇਸਰਿਕਉਭੀਨਹੀਜਾਇਤੇ ॥ ਕਉਦਿਖ ॥
 ਉਨਕਉਦੁਖੰਨਕੀਏਪੈਰਿਨਿਅਰੁਪਾਤਿਸਾਹੀਆਭੀਕਰਿਦੇਪੈਰਿਨਿਅਤੇਪਰਮੇ ॥
 ਸਰਿਤੇਭੀਨਹੀਰੁਰਿਦੇ ॥ ਤਬਬਾਬੇਨਨਕਤੀਜੀਪੈਰੀਆਖੀ ॥ ਇਕਆਵਹਿ

ਇਕਜਾਹਿਉਠਿਰਖੀਅਹਿਨਉਸਲਾਰਿ॥ਇਕਉਪਾਏਮੰਗਤੇਇਕਨਵਡੇਦ
 ਰਿਵਾਰਿ॥ਅਗੇਗਾਇਅਜਾਣੀਅਨਿਵਿਨਨਵੈਵੇਕਾਰਿ॥੩॥ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬੁ
 ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਹੋਸੁਵਾਮੀਇਕਸਾਹਿਕਹਾਵਿਤੇਪੈਨਿ
 ਇਕਪਾਤਿਸਾਹਿਕਹਾਵਿਦੇਪੈਨਿ॥ਇਕਭਿਖਾਮੰਗਦੇਪੈਨਿ॥ਸੁਣਹੋਸੁਵਾਮੀ
 ਉਹੁਅਗੇਜਾਨਿਗੇਜਾਣੀਹਖੁਸੀਅਕੁਰਿਤੇਪੈਨਿਅਰੁਪਰਮੇਸਰੁਸਿਮਰਤੇਨਹੀ
 ਤਿਨਿਕਉਅਗੇਮੈਸੀਸਜਾਇਮਿਲੈਗੀਨਿਉਕਪੜੇਨੁਧੋਬੀਦੇਤਾਪੈ॥ਅਰੁ
 ਤਿਲਾਕਉਨਿਉਤੇਲੀਦੇਤਾਪੈ॥ਨਿਉਚਕੀਦਾਇਅਕਉਦੇਤਾਪੈ॥ਤਿਨਕਉਮੈਸੀ
 ਸਜਾਇਮਿਲੈਗੀਜੇਪਰਮੇਸਰਿਸਿਮਰਤੇ॥ਅਰੁਜੇਪਰਮੇਸਰਿਸਿਮਰਤੇਪੈਨਿ
 ॥ਅਰੁਭਿਖਿਅਮੰਗਿਅਮੰਗਿਖਤੇਪੈਨਿ॥ਤਿਨਕਉਦੁਗਾਹਿਵਡਿਅਮਿਲਹਿਰਿ
 ਅੰ॥ਤਬਪੰਡਤਪੈਰਾਨਿਰਹਿਆ॥ਤਬਫੇਰਿਪੰਡਿਤਕਹਿਆਨਾਨਕਤੂਮੈਸਰਿ
 ਅੰ॥ਬਾਤਾਕਿਉਕਰਿਤਾਪੈ॥ਅਜੈਤੰਬਾਲਕਪੈ॥ਕਿਛੁਮਾਤਾਮਿਤਾਇਸਰੀਕੁ
 ਟੰਬਕਾਸੁਖਦੇਖਿਅਨਹੀਅਜੈਤੇਰੀਕਿਖੇਓਰਿਪੈ॥ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕਚਉਥੀ
 ਪਉੜਅਖੀ॥ਭੈਇਤਿਸੁਕੈਰੁਰੁਅਗਲਾਮੇਰੀਖਪਿਖਪਿਛਿਜੈਦੇਹਿ॥ਨਾ
 ਉਨਿਨਾਸੁਲਤਾਨਿਖਾਨਿਉਦੇਡਿਠੇਖੇਹਿ॥ਨਾਨਕਉਠੀਚਾਲਿਣਾਸਭਿਕੂੜੇ
 ਭੁਟੇਨੇਹਿ॥੪॥

॥ਤਿਸਕਾਪਮਾਰਬੁ॥ ॥ਤਬਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਕਹਿਅਹੋਪੰਡਿਤਉਸਸਾਹਿਬਿਕਾਮੈਸਤੁਰੁਹੈਸੋਮੇਰੀਦੇਹਿਭੈਇਮਨਿਹੋਇ ॥ ੫
 ਰਹੀਹੈਜੇਈਹਾਖਾਨਿਸੁਲਿਤਾਨਿਕਹਾਇਦੇਹੈਨਿਸੋਸਭਿਅਵਿਖਾਕਿਹੋਇਜਾ
 ਨਿਗੋਯਨਿਨਕਾਅਮਰਿਮੰਨਿਤਾਹੈ॥ਨਿਨਕੇਰੁਰਿਖਿਖਮੀਭੈਇਮਾਨਿਹੋਇਜਾ
 ਤੀਹੈ॥ਸੇਭੀਉਠਿਜਾਹਿਗੋ॥ਖਕਦਰਿਖਾਕਿਹੋਇਜਾਨਿਗੋ॥ਤਿਸਕੀਬੰਦਿ
 ਗੀਕੀਜੈਓਪੁਛਤਾਇਲੁਏਗਾ॥ਇਸਸਿਸਾਗਿਸਿਉਕੂਨ੍ਹੇਪੁਕਿਅਕਰੀਮੈ ॥
 ਤਬਪੰਡਿਤਿਬਿਸਮਾਦਿਹੋਇਰਹਿਅ॥ਤਪੰਡਿਤਕਹਿਅਨਾਨਕਜੇਰੇਰੇਅਤ
 ਮੇਅਵਿਦੀਹੈਜੋਕਰਾਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਿਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਜੀ॥੧॥

॥ ਤਾਕਾਲੂਕਹਿਅਨਾਨਕਿਜੀਮੰਡੀਚਾਰਿ
 ਲੈਅਉ॥ਤਮੰਡੀਚਾਰਿਣਗਾਇਅਸੀਵੈਜਾਖਦੇਦਿਨਿਅਹੋ॥ਦੁਇਪਹਰਿਵੇ
 ਲੇਅਇਕਵਿਦਰਖਤਿਹੋਠਿਟਿਕਿਗਾਇਅਸੀਤਿਉਕਾਲਨਾਗਾਅਇਕਰਿਮ
 ਬੇਉਪਰਿਅਇਬੈਠਿਓਸਾ॥ਫਣਿਕਢਿਕੈਛਾਉਕੀਤੀਓਸਾ॥ਕਛਾਦੇਦਿਨਿਅ
 ਹੋ॥ਕਣਕਦੀਕਛਕਰਾਇਕੈਰਾਇਬੁਲਾਰਿਖਰਾਨੂਅਵਿਦਾਸੀ॥ਦੇਖੇਹਿਕੁਨੀਗ
 ਰਿਪਇਆਹੈ॥ਅਤੇਮਬੇਉਪਰਿਕਾਲਨਾਗਾਫਣਕਢੀਬੈਠਹੈ॥ਗਾਇਬੁਲਾਰਿਹ
 ਦਿਅਹਟਿਕੈਖਰਾਹੋਇਅ॥ਜੀਉਵਿਚਿਵੀਚਾਰਕੀਤੇਜਨੇਤਾਇਹੁਨੀਗਾਰੁਜੀ
 ਵਦਾਹੈਤਾਇਹੁਕਈਅੰਬੀਅਹੈ॥ਅਤੇਜੇਇਹਿਨਾਗਿਸਾਹੁਪੀਗਾਇਅਹੈਤਾ

ਏਹੁ ਅਖੈ ॥ ਸਾਧਿਛੁ ਮਾਦਮੀ ਮਾਇ ਪੁਰੇਗਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਨਾਨੁ ਮਾਧਿ ਮਾਦੇ ਖੇਤਾਏ
 ॥ ਨੀਗਰਕਉ ਏਪਦਿ ਮਾਧੈ ॥ ਲਾਉਪੁਦੇਖ ਨਿਤਾਕਿ ਮਾਦੇਖ ਨਿਜੇ ਕਾਲੂਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਨਾਨ
 ਕਪਦਿ ਮਾਧੈ ॥ ਤਾਉਨਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਮਾਧਿ ਮਾਰਾਇ ਜੀਤੇਰੇਕਲੂਪਟਵਾਰੀਦਾਪੁਤਪਦਿ ਮਾ
 ਧੈ ॥ ਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਮਾਧਿ ਮਾਦੇਖੈ ਇਸਤਾਈਉਠਥਾ ॥ ਤਾਉ ਨਾਸੁਤੇ ਨੁਜਗਾਇ ਮਾਤਾ
 ਨਾਨਕਉਠਿਥੈਠਦੇਖੇਤਾਕਿ ਮਾਦੇਖੈ ਸਿਰਤੇਰਾਇ ਬੁਲਾਰਿਖੜਾਧੈ ॥ ਤਾਨਨ
 ਕਹਬਜੇਤ੍ਰਿਕੈਤਨੀਮਕੀਤੀ ॥ ਤਾਰਾਇ ਬੁਲਾਰਿਖੈਤ੍ਰੇਤੇਉਤ੍ਰਿਪਾਇ ਮਾਧਾਬਗ
 ਲਵਿਚਿਲੀਤੇਸੁਆਮਤੇਮਥਾਚੁਮਿਉਸੁਆਬਪੁਤਾਮਤਬਕੀਤ੍ਰੇਸੁਆਲਕੁਪੈਰਾ
 ਨਹੋਏਦੇਖੇਭਾਈਇਸਨੀਗਾਰਿਤੇਰਾਇਬਪੁਤਮਿਹਰਿਵਾਨਿਹੋਇ ਮਾਧੈ ॥ ਘ
 ਰਿਜਾਇਕਰਿਕਲੂਨੁਜਾਦਿਓਸੁਆਸਾਦਿਕੈਮਾਧਿਓਜੁਜੇਕਲੂਤੇਰੇਘਰਿਜੇਨ
 ਨਕਪੁਤੁਹਈਇਸਨੁਪੁਤੁਨਕਰਿਜਾਏ ॥ ਏਹੁਅਖੀਆਹਈ ॥ ਤਾਂਕਲੂਕਹਿ
 ਮਾਰੁਲਾਰਾਇਜੀਬਪੁਤੁਭਲਾਜਾਨਨਕਵਰਿਮਾਬਾਰਾਹੋਇ ਮਾਤਾਕਲੂ
 ਜੀਵਿਵਿਚਿਵੀਚਾਰੁਕੀਤਾਪਰਿਮਾਤਾਪੈਈਪਰੁਕੁਝਕਿਰਤਿਲਾਈਐ ॥ ਤਾਕ
 ਲੂਨਨਕਨੁਮਾਧਿਅਤੁਪੁਤੁਕਿਰਤਿਲਗਾ ॥ ਤਾਂਨਨਕਕਹਿਮਾਰੁਲਾਪਿਤਾਜੀ
 ਜੇਕੁਛਕੋਜੇਕਰਾ ॥ ਤਾਕਲੂਕਹਿਮਾਪੁਤੁਫਲਾਣੀਪੈਲੀਬੀਜਿਆਉ ॥ ਭਲਾਪਿ
 ਤਾਜੀਬੀਜਦੇਹੁ ॥ ਨਨਕਨੁਸਵਮਣੁਬੀਜਕਲੂਦਿਤਾਨਨਕਲੈਗਾਇ ਮਾਧਾਜਾ

ਇਕਬਿਬੀਜਪਤਿਆਇਆ ਤਖੇਤੀਉਗਵੀ। ਅਰੁਰਖੇਕਉਣਾ। ਕਿਸੇਦਾਰੁਗ ६
 ਰੁਕਿਸੇਤਾਖੇਤਾਕਿਸੇਦਾਬਿਛੇਰਾਚਬਿਜਾਵੈ। ਨਨਕਕਿਸੇਨੂਹਟਏਨਾ ਹੀ। ਤਾ
 ਕਲੂਜਾਇਦੇਖੇਤਭਲੀਖੇਤੀਜਮੀਪੈਪਰਸਭਉਜਾਇਤੀਪੈ। ਗੁਸੇਹੋਇਕੋਦੁਰ
 ਬਚਨਿਬੋਲਿਓਸਾ। ਤੁਭਲਾਮੇਰੇਪਾਰਿਪੁਤਜਮਿਓਸੁਚਉਨਕਵਿਣਨਾ। ਅਤੇਜਾਇਕ
 ਰਿਹਾਰਿਦਿਆਲਿਪੰਤੂਤਨੁਆਖਣਲਗਭਲਾਮੇਰੇਪਾਰਿਛਡਫਿਰਾਇਆਹਈ। ਏ
 ਹੋਜੇਹੇਤੇਰੇਵੇਦਿ। ਪੁਰਾਣਪੈਨਿਮੇਰੀਖੇਤੀਜਮੀਜਾਈਉਜਾਇਕੀਤੀਆਸਾ। ਤਾਹਰਿ
 ਦਿਆਲਿਪੰਤੂਤਬੋਲਿਆ। ਜੁਕਲੂਤੈਨੁਖਬਰਿਕਾਈਨਹੀਤੁਕਵਿਮਹੀਣਪੈ। ਤੈਨੁਨਾਨ ੨
 ਪਾਸਪੁਕਛੁਹਾਸਲਨਾਹੀ। ਨਨਕਪਾਸੋਹੋਕੁਈਲਾਖਜੀਉਵਰਸਾ। ਵਣਗੇ। ਅਗੇਕਿ
 ਤਿਨਿਆਜੀਆਦਾਉਧਾਰਿਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁਕਈਲਾਖਜੀਉਉਧਿਰਨਗੇ। ਨਨਕਦੇ
 ਸਬਦੁਸੁਣਿਸੁਣਿਕਮਾਵਿਨਿਗੇ। ਨਨਕਹਿਦੂਆਅਤੇਮੁਜਲਮਾਨਾਵਿਚਿਟਹਾਵਿ
 ਚਿਰੋਸਨਿਹੋਜਾਵੈਗਾ। ਲੋਕਸੁਣਪਤ੍ਰਿਕੇਵੇਦਕਤੇਬਕ੍ਰੀਨੇਗੇ। ਨਨਕਾਬਿਨਾਪਤ੍ਰਿਆ
 ਚਾਰਿਬੇਦਅਰੁਅਠਾਰਪੁਰਾਣਖਟਸਾਸਤ੍ਰਨਿਤੀਆਜਿਮ੍ਰਤਾਅਤੇਭਾਗਵਤਅ
 ਤੇਨਿਤਨੀਗੀਤਪੈਨਿਸਭੇਅਚਾਣਕਿਨਨਕਦੇਮੁਖਹੁਅਜਗੈਬੀਨਿਕਲਨਗੀ
 ਆ। ਸੁਣਕਲੂਤੁਇਸਦਸੇਖਕਈਨਕਰਾ। ਏਹੁਆਖਣੀਭਾਬੀਪੈਜੇਦੇਹਪਾਰੀਨੁਪਰ
 ਮੇਸਰਆਖਮਾਜਾਦਾਨਹੀ। ਨਹੀਤਨਨਕਮੇਨੁਨਿਰੰਕਾਰਹੀਨਜਰਿਆਵਿਦਾਪੈ
 ਪਾਇਸਤੇਨਿਰੰਕਾਰਿਦਿਚਿਭੇਦਿਕਈਨਹੀ। ਤਾਕਲੂਚੁਪਕਵਿਰਹਿਆਜਾ। ਦਰਿ

ਮਾਪਦ੍ਰਿਦਾਹੋਇਆ ਤਬਕਲੁ ਨਨਕ ਨੁਮਾਖਿ ਨਾਨਕ ਤੁਮੇਰੇ ਪਰਿਕੇਹੇ ਪੇਦ
 ਹੋਇਆ ਬੁਢੇ ਦੀ ਵਾਰੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਉਡੋ ਬਿਆਮੇ ਨੁਮਾਵਿ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਅਗੇ
 ਨਨਕ ਪਈ ਸੀ ਪਿਛੇ ਤੁਮੇ ਦਾਹੋਇ ਭਿਜਾ ਮੇਨੁ ਭਵਾਸ ਹੋਇ ਅਸੀ ਜੇ ਮੇਰਾ ਪਿਛੇ
 ਨਾਉਰ ਹੋਗਾ ਜੇ ਤੁੰ ਤਾ ਮੇਸਾ ਪੇਦਾ ਭ੍ਰਮੁ ਤਉ ਤਾ ਮੇਰਾ ਉਜੀਵ ਦੇਹੀ ਭੋ ਬਿਆਸੁ
 ਤਾਨ ਨਕ ਅਗੇ ਚੁਖ ਰਿਹਾ ਰਹਿਆ ਤਾਫੇ ਰਿਕਾ ਲੁਕ ਰਿਖਾ ਮੇਤਾ ਪਾਪਿਖ
 ਖਿਮੁਇਆ ਤੁਮਰੇ ਜੁਬਾ ਬੁਢੇ ਦਾ ਨਹੀ ਨਨਕ ਜਾਵ ਰਿਖਾ ਸਤਾਰਾਂ ਦਾਹੋਇ
 ਅਤ ਕਾਲੁ ਨਨਕ ਨੁਮਾਖਿ ਅਜੇ ਪੁਤ ਤੇਰੇ ਖਾਮੇ ਨੁਪਾਇ ਗਇਆ ਤੂੰ ਸਮਝ
 ਤਾਨ ਨਕ ਬੋਲਿਆ ਭੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਬਖਸ਼ ਪੁਹੁਇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਆਖ ਪੁਰੇ
 ਜੋਈ ਕਰਾਗਾ ੨ ਬੋਲੇ ਭਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਿਚਲੀ ਜੀ

੧) ॥ ਤਾ ਕਾਲੁ ਮਾਖਿ ਅਜੇ ਨਨਕ ਤੁਵੀ ਪਰਪਈ ਯੇਲੈ ਇ
 ਜਾਇ ਅਤੇ ਵਸਤੁ ਚਾਰਿ ਪੰਜਿ ਲੈ ਆਉ ਲੂਣ ਅਰੁ ਪੁਰੀ ਕੋਈ ਤੁਸਾਨੁ ਕੋਈ
 ਹੋਰ ਵਸਤੁ ਆਖਾਗਾ ਜੇ ਤੁਲੈ ਆਵੀ ਜੇ ਤੂੰ ਇਤਿ ਵਾਰੀ ਖਰਾਸ ਉਕ੍ਰ ਰਿਖਾਵੇ
 ਗਾ ਤਾਤੁ ਪਨੁ ਬਹੁਤ ਪਈ ਯੇ ਦੇਵਾਗਾ ਤਾਨ ਨਕ ਰਿਖਾ ਭੁਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੁਮਾ
 ਪੇਦੇ ਗਾ ਜੇ ਕੇਹਾ ਭੁਲਾ ਸਉਕ੍ਰ ਰਿਖਾਵਾਗਾ ਤਾਵੀ ਪਰਪਯਏ ਅਤੇ ਇਕ ਨਫਰ
 ਲੈਕ ਰਿਚਲਿਆ ਜੇ ਕੇਹਾ ਬਾਰ ਤੇ ਗਇਆ ਅਗੇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਸਾਧਿ ਮੰਡਲ

ਖੇ

ਬੈਠੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰ ਕੇਹੀ ਜੇਹੀ ਉਨ ਨੂਕ ਪੀਨਾ ਬਿਨ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ।
 ਤਉ ਨ ਕਾਇਕ ਮਹੰਤੁ ਮਾਹਾ। ਤਿਸ ਨੂਨ ਨ ਕਪੜਿ ਮਾਨੈ ਜੀਤੁ ਮਾਨੁ ਕਪੜੁ ਹਾਥਿ
 ਮਾਵਿਦਾ ਨਹੀ ਕੇਤੁ ਜਾਹੀ ਦੇਹ ਦੇ ਸੁਖਾਦੁ। ਦਾਨਹੀ। ਤਾਮਹੰਤੁ ਬੋਲਿ ਮਾਹਾ। ਕਿ
 ਉਭਾਈ ਤੁੰ ਕਉ ਪੁਛਿਦਾ ਹੈ ਤੁਝੈ ਕਿ ਮਾਮੁ ਰੋਜ ਨਿਹੈ। ਤਾ ਬਲ ਜਟੇਟਾ ਨ ਫੁਰਿ ਮ
 ਹਨ ਲਿਉ ਜਮਾਖਿ ਮਾ। ਸੁਣੁ ਤੇ ਨ ਨ ਕਤੁ ਵਣੁ ਜੁ ਕਰਿ ਨ ਮਾਇ ਮਾਹੈ। ਕੇਫ
 ਕੀਰ ਨਾਲਿ ਰੋਸਟਿ ਕਰਿ ਨ ਮਾਇ ਮਾਹੈ। ਚਲ ਕਰਿ ਜੋ ਕਲੁ ਮਾਖਿ ਮਾਹੁਣ ਸ
 ਉਦ ਲੈ। ਤਾ ਨ ਨ ਕਮਾਖਿ ਮਾ। ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਲਾਮੇ ਨੂਪਿਤ ਕਲੁ ਮਾਖਿ ਮਾਹੈ ਜੇਖਰਾ
 ਸਉਦਾ ਕਰੇ। ਵਡੇ ਮੇਖਰਾ ਕਰਾ ਕਿਧੇਟਾ ਕਰਾ। ਤੁਮਾਖੇ ਮੇਨੁ ਮਸਲ ਤਿਧੇ ਹਿ। ਤਾ ਬ
 ਲੇ ਜਬਾ ਬਿਦਿ ਤਾਨੀ ਕਲੁ ਤਾ ਤੁਪ ਨੂਪਰੇ ਸਉਦੇ ਨ ਪਲਿ ਮਾਹੈ। ਤਾ ਨ ਨ ਕਮਾ
 ਖਿ ਮਾਭਾਈ ਬਲਾਮਹਿ ਸਉਦਾ ਖਰਾਹੈ। ਅਤੇ ਉਹੁ ਸਉਦਾ ਖੇਟਾਹੈ। ਤਾ ਬਲੇ
 ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਤੁਜਾਣਾ। ਤੁਪੁਤ ਮਤੇ ਉਹੁ ਪਿਤਾਹੈ। ਤਾ ਨ ਨ ਕਉਨਾ ਸਾਧਨੁ ਫਿਰਿ
 ਪੁਛਿ ਮਾ ਕਿਉ ਜੀਤੁ ਮਾਮੇ ਨੂਜੁ ਬਾਬੁਨਾ ਦਿਤਾ। ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਹੰਤੁ ਬੋਲਿ ਮਾਰੇ ਬ
 ਲਕੇ ਹਮ ਨਿਰਿ ਬਾਣੀ ਹੈ। ਹਮ ਕਉ ਬਸਤੁ ਕਸੰਜ ਮਨਹੀ ਚਾਹੀਤਾ। ਤਾ ਨ ਨ ਕ
 ਕਹਿ ਮਾ ਤੁਮਾਖੇ ਭੀਨ ਹੋਗੇ। ਤਾਮਹੰਤੁ ਬੋਲਿ ਮਾਮਰੇ ਬਲਕੇ ਜੇਖਰਾ ਮੇਸਰਿ
 ਭੇਜਤਾ ਹੈ ਤਉ ਖਾਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਨਾਹੀਤਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ

7

0

ਉਦਿਅਨਿਵਿਖੇਬਸਤੇਪੈਨਿ। ਸਿਨਿਅਸਿਹੋਇਕੈਬਸਤੀ। ਮੈਬੈਠਿਤੇਨਾਹੀ। ਬਸ
 ਤੀਮੈਅਸਪੈ। ਤਨਨਕਕਹਿਅਸੁਣਮਪੰਤਜੀਤੁਸਾਡਾਕਿਅਨਾਉਪੈ। ਤਮ
 ਪੰਤਨਉਦਸਿਅਭੇਖਨਿਬਬਾਣੀਨਉਸੰਤਰੇਣਿ। ਤਨਨਕਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇ
 ਆ। ਤਮਅਖਅਸੁਣੁਭਾਈਬਾਲਾਏਪੁਸਉਦਮੇਛਰਿਨਾਹੀਜਕਿਦਾ। ਤਬ
 ਲੇਕਹਿਅਸੁਣਨਨਕਕਲੁਮੇਰੈਉਪਰਿਬੰਜਹੋਵੈਗਾ। ਤਤੁਜਾਣਿ। ਤਨਨਕ
 ਕਹਿਅਬਾਲਾਏਸਉਦਾਖਰਾਪੈ। ਕੋਈਇਸਦੋਟਨਾਹੀਇਸਦਾਸਦਾਵਾਪ
 ਪੈ। ਤਬਲੇਕਹਿਅਤੁਜਾਣ। ਤਨਨਕਵੀਹੁਪਈਯੇਲੈਕਰਿਬਲੇਖਾਜਹੁ
 ਮਪੰਤਕੇਅਗੇਰਖੇ। ਤਮਪੰਤਕਹਿਅਕਿਉਰੇਬਲਕੇਏਹੁਮਾਰੇਕਾਂਮਕੇਨ
 ਹੀ। ਅਰੇਤੁਤੁਕਉਬਾਪਨੈਦੀਏਪੈਬੈਪਰਕੈਤਾਣੀਤੁਜੇਛਕੀਰਕਉਦੇਤਾਪੈਤਨ
 ਕਿਅਸਮਝਿਅਪੈ। ਤਨਨਕਬੋਲਿਅਸੁਣਮਪੰਤਜੀਮੈਨੁਪਿਤਕਹਿਅਪੈ
 ਜੇਖਰਾਸਉਦਾਕਰਿਅਵੀ। ਜੇਖਰਾਸਉਦਾਏਹੁਪੈਹੋਰੁਸਉਦਾਸਉਖੋਟਾਪੈ।
 ਤਮਪੰਤਕਹਿਅਸੁਣਰੇਬਲਕੇਤੇਰਨਾਉਕਿਅਪੈਤੁਹੋਤਾਕਉਣਪੈ। ਤਨਨਕਬੋ
 ਲਿਅਸੁਣਮਪੰਤਜੀਨਉਮੇਰਾਨਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਕਲੁਖਡੀਦਾਪੁਤਿਹਾ।
 ਤਮਪੰਤਕਹਿਅਅਰੇਬਲਕੇਏਹਕਿਅਨਿਰੰਕਾਰੀਅਰੁਖਡੀਦਾਪੁਤੁਇਹਕਿਅ
 ॥ ਤਫਿਰਿਨਨਕਕਹਿਅਦੁਆਪਬਜੁਗਕੇਵਿਖੇਹਮਨਿਰੰਕਾਰਿਕੀਭਗਤਿ

ਕੀਤੀ ਬੀਰਗਾਤਿ ਤੋ ਪੁਰਨ ਹੋਈ ਬੀਰ ਹਮ ਕਉ ਬਾਛ ਨਾ ਬਿਅਪੀ ਹਮ ਰਾਜ ਨ ॥ ੮ ॥
 ਮੁਨੀ ਚਪਾਰਿ ਹੋਯਾ ਤਬ ਹਮ ਰਾਜ ਨ ਮੁਭੇਲੀ ਕੈ ਘਰਿ ਬਾਉ ਸਬਾਸ ਨ ਕੇਵਲ
 ਤੇ ਹਮ ਕਉ ਫਿਰਿ ਜਨ ਮੁਖੜੀ ਕੈ ਘਰਿ ਪੂਆ ਤਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬੇਅਬ ਭੀ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ ਹੋ ॥ ਤਬ ਫਿਰਿ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਨ ਨ ਕਰੁ ਕਛੁ ਮਾਰਾ ਤਨ ਨ ਕਰ
 ਹਮ ਕਿਅਮ ਗਉਏ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਸੰਤ ਹਾ ਅਉਰ ਕਛੁ ਨ ਹੀ ਮਾਰਾ ਤਫਿ
 ਰਿ ਮਹੰਤ ਕਹਿਅ ਅਰੇ ਬਾਲ ਕੇ ਤੂ ਤਮਾਪਿ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਹੋਇ ਰਹ ਪੈ ॥ ਹਮ ਤੁਝ ਕਉ
 ਕਿਅ ਦੇਵੈ ਪਰਏ ਕਿ ਕਾਮ ਕਰਏ ਪੁਰੁਪਣੀਏ ਲੈ ਕਰਿ ਆਪਣੀ ਗਠਿ ਬਾਧਾ ਅਕੇਤ
 ਇਨ ਕਾ ਸੀਧਾ ਲਿਅਉ ਅਤੀਤ ਨੁਪਾਵਉ ॥ ਰੇ ਕਿਹਮ ਰੇ ਕਾਮ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਨ ਨ ਕਰ
 ਲੇ ਨੁਲੈ ਕੈ ਸਹ ਰਿਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ॥ ਮਾਇਕ ਰਿਸੀਧਾ ਅਤੇਲ ਕੜੀਆ ਅਤੇ ਕੇ
 ਰੇਭਾ ਭੇਲੀ ਤੇ ॥ ਤਮ ਮਹੰਤ ਬੋਲਿਆ ਰੇ ਨ ਨ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੂ ਤਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੀ ਹੋ ॥ ਹ
 ਮ ਤੁਝ ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਾ ਜਾਤਾ ਅਤੇ ਬਰਤਿਅਤੀ ਤਾ ਕਉ ਬੀਤੇ ਬੋ ॥ ਮਾ ਬਿਤੁ ਜਾਹਿ ॥
 ਤਨ ਨ ਕਰ ਮਥਾਟੇ ਕਿ ਕਰਿ ਉਠਿ ਚਲਿਆ ॥ ਤਮ ਮਹੰਤ ਨੂੰ ਇਕਿ ਜਾਮਤੀ ਤਪੁ ਛਿਆ
 ਤਮ ਇਸ ਕੇਤਾਣੀ ਉਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਆ ॥ ਉਜਤੋ ਤਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਬੀ ॥ ਤਮ ਮਹੰਤ ਬੋ
 ਲਿਆ ਸੁਣ ਅਤੀਤੁ ਚੁਭੇ ਤੁਮਾਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਾ ॥ ਹਮਾਰੀ ਧਰਮ ਰਿਕੇਵਾ ਸਿਤੇਆਇ
 ਬਾ ॥ ਤੇ ਹਮ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੇਣਾ ਬਾਉ ਸਮਾਤੇ ਸੇਵਾ ਤੇ ਨਾ ਸੀਕਰਣੀ ॥ ਉਸ ਕਾ ਤੇ

ਜਹਾ ਬੇਤੇਲੀਆ ਨਾਹੀ ਜਾਤਾ ਇਸਦਾ ਸਤੇਹਮ ਉਸਕੇਤਾਂਈ ਵਿਦ ਕੀਤਾ ਨਾ
 ਨਕ ਜਿਸਵੇਲੇ ਉਠਿਕ ਰਿਕੋਹਕ ਉਪਰਿਅਾਇਆ ਤਾਬਲੇ ਨੁਪੁਛਣ ਲਗਾ ਭਈ
 ਬਾਲ ਅਸਕੇ ਕੀਤਾ ਤਾਬਲੇ ਅਖਿਆ ਸੁਣਨ ਨਕ ਮੇਕਿਛੁਖ ਦੇ ਨਹੀ ਤੁਹਿਮੀ
 ਰੇਮੇਤੈ ਨੁਰੁਪਈਯੇ ਦਿਤੇ ਤਾਨ ਨਕ ਕਹਿਅ ਭਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਕੁਲੇ ਨਹੀ ਤਾ
 ਬਲੇਕਹਿਅ ਜੇਕੁਲਾ ਪੈਤੁ ਜਾਣੁ ਨਹੀਕੁਲਾ ਤਾਤੁ ਜਾਣਾ ਜੇਮਲਕੁਤੁ ਤੇਹਾ ਅਲ
 ਰੇਮੇਅਹਾ ਕਲੁਜਾਣੈਤੁ ਜਾਣਾ ਤਾਨ ਨਕ ਪਾਵਿਨਵਤ੍ਰਿਅਾ ਵਾਲਾ ਅਇਅ
 ਪਣੁਪਰਿਵਤ੍ਰਿਅਾ ਤਕਲੁ ਨੁਪਬਰਿਹੋਈ ਜੇਬਾਲਨਫਰਿਅਾਇਆਪੈ ਤਾਮ
 ਤੇਨ ਨਕ ਨਹੀਅਾਇਆ ਤਕਲੁ ਨੁਪਉਲਪਾਇਆ ਤਕਲੁ ਬਲੇਦੇਪਾਵਿਅ
 ਇਅਾਜਾਇਕਰਿਸਦਿਓਸਾ ਤਾਬਲਾਪਰਿਬਾਹਰਿਨਿਕਿਲਿਅਾਇਆ ਤਕਲੁ
 ਪੁਛਿਅਾਬਾਲਾਨ ਨਕ ਕਿਬੇਪੈਅਰੁਪਈਏਕਿਬੇਪੈਨਾ ਤਾਬਲੇਕਹਿਅ ਅਹਤਾਕ
 ਲੁਬੀਹਰੁਪਈਯੇਜਾਦੇਹੀਪਖੀਰਾਨੁਪਵਾਇਓਸਾ ਅਵੇਮੇਜੇਤੈਨਾ ਲਿਭੇਜਿਅਾ
 ਜੀਜੇਇਸੇਵਾਸਤੇਭੇਜਿਅਾਜੀਸਫਕੀਰਾਨੁਪਵਾਇਓਸਾ ਜੇਮਹਤਾਕਲੁਤੁਪੁ
 ਜੇਅਪਨ ਨਕ ਨੁਮਾਖਿਆਸੀਜੇਪੁਤਤੁਪਰਾਸਉਦਾਕਰਿਅਈਉਜਮੇਇ
 ਨੁਮਾਖਿਆਜੇਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਅਸਾਖਰਾਸਉਦਾਕਰਿਣਪੈਉਜਖਰਾਸਉਦਾ
 ਕੀਤਾਹਈਤੁਭਾਵੈਕਿਵੈਕੁਕਿਭਾਵੈਨਕਕਾਕਲੁਕਹਿਅਸੁਣਬਾਲਾਮੇਨੁਦਸਤਾ

ਜਹੀ ਚੁਕਿ ਬੇਪਈ ਕਿਨ ਹੀਪਈ ਤਾ ਬਾਲ ਕਾਲੂ ਨੂਲੈ ਕਰਿ ਝੁਲਾ ਵਿਚਿ ਆਇ
 ਆ ਤਬ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਸਹਤਾ ਜੀ ਚੁਨ ਨਕ ਬੈਠਾ ਹਈ ਜਬ ਆਇ ਕਰਿ ਨ ਨਕ ਨੂਕਲੂ
 ਮਕਰਿ ਆ ਤਬ ਲਗੇ ਕਾਲੂ ਖੁਛਣ ਲਗੇ ਵੇਇ ਬੀਪੁ ਮਈ ਯੇ ਕਿ ਬੇਪੈ ਨਿ ਤਨ ਨਕ ਅ
 ਗੋ ਬੇਲੇ ਨਹੀ ਤਕਲੂ ਗੁਜਾਇ ਕਰਿ ਨ ਨਕ ਨੂਦੁ ਇਹੁ ਮਾਚੇ ਜਜੇ ਪਬ ਤੇ ਬਬੀ ਗ
 ਲਤੇ ਮਾਰੇ ਅਤੇ ਇਕ ਤਮਾਚਾ ਪਬੇ ਪਬਦਾ ਜਜੀ ਗਲ ਤੇ ਮਾਰੇ ਤਦ ਨ ਨਕ ਦੀ ਅ
 ਪੰਝੂ ਨਿਕਲ ਪਈ ਆ ਪਰ ਨ ਨਕ ਮਿਓ ਅਗੈ ਬੋਲਿ ਚਨਾ ਹੀ ਗਲ ਤੇ ਨੀਲ ਪਇ ਗਏ ॥
 ਤਾ ਕਾਲੂ ਨ ਨਕ ਮਕਰਿ ਕਰਿ ਪਰਿ ਲੈ ਆਇ ਚਜਾ ਆਇ ਕਰਿ ਆਖਿ ਚਜਾ ਨ ਨਕ ਤੁੰਜ
 ਮਤੁਰੁ ਮਈ ਯੇ ਕਿ ਬੇਪੈ ਨਿ ਤਬ ਨ ਨਕੀ ਨੂਖ ਬਰਹਈ ਤਨ ਨਕੀ ਦਓ ਝੀਕ ਲੂਕੇ
 ਪਰ ਤੇ ਦੁਹਿ ਪਈ ਆਖਿ ਚਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਨਾਹਿ ਮਨੁ ਬਖਸਾ ਅਤੇ ਨ ਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਪੀਨ
 ਨਕ ਬੈਠ ਗੁਨਾਹਿ ਮਛਿ ਕਰਿ ਦਾ ਚਜਾ ਨ ਨਕੀ ਨ ਨਕ ਨੂਛਰੁ ਇਆਈ ਇਕ ਜਿ
 ਆਦਿ ਮੀਰਾਇ ਬੁਲਾ ਵਿਤੇ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆ ਗਾਇ ਨੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਨ ਨਕ ਨੂਡਾ ਫੀ
 ਮਾਵਿ ਕੀਤੀ ਚਜਾ ਅਤੇ ਨ ਨਕੀ ਨ ਨਕ ਨੂਛਰੁ ਇਸੀ ਅਤੇ ਗੁਨਾਹਿ ਭੀ ਮਾਛ
 ਕਰਿ ਦਾ ਇਆਸੀ ਤਾਂ ਗਾਇ ਬੁਲਾ ਰਾਮਾ ਮਿਅ ਜੇ ਪਿਰਿ ਆਦਾ ਮੀ ਜਾਇ ਕਰਿ
 ਬੁਲਾ ਇਲੈ ਆਇ ਚਾ ਜੇ ਗਾਇ ਦਾ ਮਾਦਿ ਮੀ ਆਇ ਆ ਚਲ ਕਾਲੂ ਗਾਇ ਬੁਲਾ
 ਦਿਦਾ ਹਈ ਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰਿ ਆ ਚਲ ਮੇਨੁ ਇਸ ਪਤਿ ਪਟਿ ਕਟਿ ਆ ਮੇ

ਦੀ

ਕਿਅਕਰਾਤਾਅਦਮੀਕਹਿਅਥੈਤਚਲਾਫਿਰਿਰਾਇਬੁਲਾਰਿਕਹਿਅਅ
 ਦਮੀਪਛੋਰਿਭੇਜਿਅਾਰਾਇਕਹਿਅਨਨਕਨੁਭੀਲੈਚਲਾਫਿਰਿਰਾਇਅਦ
 ਮੀਨੁਕਹਿਅਜੇਨਨਕਅਰੋਮੇਰਹੋਦਾਹਬਜੇਤ੍ਰਿਕੈਮਥਾਟੇਕਿਣਅਰਤਜੀਮਕਰਿ
 ਈਉਨਿਨਫਰਿਕਹਿਅਚਲਕਾਲੁਰਾਇਬੁਲਾਇਦਾਤਈਅਮਤੇਨਨਕਨੁਭੀ
 ਲੈਚਲਾਤਉਸਰਾਇਦੇਨਫਰਿਕਹਿਅਨਨਕਅਰੋਮਥਾਹੋਇਕਰਿਨਨਕਜੀਰ
 ਇਨੈਬਹੁਤਹਬਜੇਤ੍ਰਕਰਿਬੰਦਬੀਕਹੀਹੋਓਹਨਫਰਦੁਹਨਲੈਰਾਇਪਾਸਆਇ
 ਆਅਜਿਉਰਾਇਗੁਮੇਵਿਚਿਥੈਨਮੀਤਿਉਨਨਕਨੁਦੇਖਕਰਿਰਾਇਦਬੇਗਗਚਲਿਗਇਆ
 ਰਾਇਉਠਾਇਆਹੀਨਨਕਬਗਾਵਿਚਿਲਾਇਲੀਤਾਲੈਕਰਿਮਥਾਚੁਮਿਉਸੁਆਖਿਉਸਨਨ
 ਕਜੀਚੰਗੇਭਲੇਤੋਤਾਨਨਕਬੋਲਿਅਰਾਇਜੀਕਰਤਾਰਚਿਤਿਅਵੇਸੁਹੀਚੰਗੇਹੈਨੀਜਾਰਾ
 ਇਗਲਾਦੇਖੈਤਾਕਿਅਦੇਖੈਗਲਾਤੇਨੀਲਪੈਗਏਹੈਨੀਤਾਰਾਇਕਹਿਅਸੁਵਿਕਲੁਮੈਜੋਤੋ
 ਨੁਕਹਿਅਸੀਜੇਨਨਕਨੁਬੁਰਨਾਬੋਲੇਅਤੇਤਉਜੇਨਨਕਨੁਮੁਜੇਹੀਮਰਕੀਤੀਨਾਤੇ
 ਨੁਮੇਰੇਅਖੇਦਾਅਸਰਹੋਇਆਸੁਵਿਤੋਕਾਲੂਨਾਤੇਨੁਦਯੀਦਾਭਉਹੋਇਆਨਾਤੇਨੁਪੁਤ
 ਦਾਮੋਹੋਇਆਜੇਮੇਰੇਘਰਿਤਿਕੋਪੁਤੋਤੋਕਾਲੂਤੁਵਰਾਰਕਸੋਹੈਨੀਸੁਵਿਕਲੂਨਨਕਤੇ
 ਰੇਘਰਿਲਾਇਕਨਾਸੀਕਿਅਕਰਾਜੇਇਸਨੁਅਪਦ੍ਰਿਖਬਰਿਨਾਹੀਕਾਲੂਕਹਿਅਜੀਵੀਹ
 ਰੁਪਈਯੋਦਿਤੇਅਤੇਰਾਇਜੀਨਸਥਿਦਾਨਾਰੁਪਯੋਮੇਕਿਅਕਰਾਤਸੀਮੈਨਹੀਲਵਨਪਥੈ

ਲ

ਦੇ ਜੋਗ ਨਾਲਿ ਨ ਫੁਲੁ ਦਿਤਾ ਮਾ ਪਾਇ ਰੁਮਾਖੁ ਲਗਾ ਜੇ ਫਕੀਰ ਨੂ ਮੁਵਾਇ ਪਈ १੦
 ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਬਾਲੇ ਨੂ ਪੁਛਿ ਮਾਨ ਕਰੀ ਪਰ ਪਈ ਕਿਥੈ ਪਤੋ ਬਾਲੇ ਰਾਇ ਅਗੇ ਵਰਤੀ ਮਾ
 ਤੀ ਸੁਸਰਾ ਪਕੀ ਕਤਿ ਮਾ ਕਿਸੁ ਹਾਈ ਤਰਾਇ ਕਤਿ ਮਾ ਸੁਹਿ ਕਾਲੂ ਇ ਚਰਤੇ ਹੀ ਮੇ ਤੇ ਨੂ ਬੁਰਾ
 ਦੀ ਨ ਤੀ ਮਾ ਬਿਮਾ ਪਰ ਮਜੁ ਤੇ ਨੂ ਮਾਖ ਨ ਤੇ ਜੇ ਸੀਯਾ ਦਾ ਕਬ ਖਤਾ ਤਉ ਵੀ ਪਰ ਪਈ ਯਾ
 ਵਾਸਤੇ ਇ ਸਤਾਈ ਏਤੀ ਮਾਰੀ ਤੀ ਜਾਤ ਦੇਉ ਮੇ ਦਾ ਅੰਦਰ ਦੀ ਪਰ ਪਯੋਰਾ ਏ ਪਾਸਤ ਮਾਇ
 ਕਾਲੂ ਸਈ ਯਾਦ ਦੇ ਤ ਬਿਦੇਤਾ ਕਿ ਮਾ ਕਰਾ ਜੇ ਮੇਰੈ ਪਰਿਥਾ ਦੇ ਗਾਨੀ ਨ ਤੀ ਨ ਕਨੁ ਮੇ
 ਮਾਖ ਦੇ ਪਰਿਥਾ ਏ ਤੇਰੈ ਪਰਿਕੀਲਾਇ ਕਨਾ ਤੀ ਮਾ ਕਲਿ ਕਿਥਾ ਏ ਨਾਨ ਕਫਕੀਰ
 ਨਾਲਿ ਨਿਕਲਿ ਜਾਦਾ ਮਾ ਤੀ ਤਿਚਰ ਨੂ ਮੇ ਦਰਾ ਏ ਬਖਰ ਪਾਸੇ ਦੀ ਪਰ ਪਯੋਰਾ ਲੈ ਮਾਇ ਮਾ
 ਮਾਇ ਕਾਲੂ ਨੂ ਦੇਵੁ ਦਲਗਾਤ ਬਕਾਲੂ ਲੇਵੇ ਨ ਤੀ ਕਾਲੂ ਕਤਿ ਮਾਰੁ ਪਈ ਯੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮਰ
 ਮੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਮੁਤੇ ਨਾਨ ਕ ਭੀ ਤੇਰਾ ਮੇ ਕੁ ਮੁਰ ਪਈ ਯਾਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨ ਤੀ ਮੁਰ ਦਾ ਮੇ ਇਸ ਦੇ ਚਲ
 ਏ ਨੂ ਮੁਰ ਦਾ ਤਾਰਾਇ ਕਤਿ ਮਾ ਕਲਾ ਕਰ ਦਾ ਤੇ ਕਾਲੂ ਤਰ ਪਈ ਯੇ ਲੇਇ ਮਾ ਤੇ ਜਿਚਰ ਨਾਨ ਕ
 ਦੇ ਕਦ ਮਾਇ ਥੈ ਤੀ ਤਿਚਰ ਨਾਨ ਕ ਦੀ ਮਾ ਸੀਯਿ ਜ ਮਤਿ ਕਰੀ ਮੇ ਗੋ ਤਉ ਮੇ ਦੇ ਰਾਇ ਦੇ ਵੀਰ
 ਕਤਿ ਮਾ ਕਾਲੂ ਪਈ ਯੇ ਲੇਇ ਰਾਇ ਦਾ ਮਾ ਬਿਮਾ ਫੇਰੀ ਨ ਤੀ ਰਾਇ ਬੁਰਾ ਮੇ ਨੇ ਗਾਤੁ ਖਤਾ ਏ
 ਗਾਤ ਕਾਲੂ ਦੀ ਪਰ ਪਈ ਯੇ ਲੇਇ ਕੈ ਕਾਲੂ ਤੇਰਾ ਨੂ ਤੇਰਾ ਤਿ ਮਾ ਲੋਕਤਲ ਵੀ ਤੇ

ਖੜੀ ਬ੍ਰਹਮ ਛਤਿ ਤਨੇ ਤਿ ਦੁਤਰ ਕਰਨ ਦੁਤਰ ਆਪੇ ਤਿ ਤਨੇ ਕੁਰਿ ਸਦ ਏਲ ਗੇ ਤਿ ਕਈ ਖੜੀ ਨਹੀ
 ਤੁਕੇ ਦੀ ਚੰਗ ਲਕਸ਼ਨ ਮ ਤੈ। ਇਕਤਾ ਅਜੇ ਤਿ ਪਤਨੁ ਮਹੀ ਉ। ਅਤੇ ਰਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਈ ਯੇਲੀ
 ਤੋ। ਤਾ ਮੁਗਲੇ ਭਲਕ ਕਾਲੂ ਰਾਇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੁਇ ਮਾ ਮੁਇ ਕਰਿ ਪੇਰਾ ਉ। ਰਿਦੁ ਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੁ
 ਮੁਖਿ ਉਸੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਜਗ ਕਾਈ ਨਾ। ਰਾਇ ਜੀ ਤੇ ਮੇਨੁ ਮਾਰਨਾ ਤੀ। ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਈ ਯੇ ਮੁ
 ਪੇਦੇ ਫੇਰਿ ਲੇ ਉ। ਰਾਇ ਕਰਿ ਮੁਸਾਇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਤਿ ਰੁਪਈ ਯੇ ਮੁਸਾ ਤੇ ਨੁ ਨਾ ਤਿ ਦਿਤੋ। ਅਸਨ
 ਨਕ ਦੇ ਦੇਵੇ ਮੁ। ਇਹ ਨਾਨਕ ਨੂ ਦਿ ਤੇ ਤੈਨਾ। ਤੇਰੇ ਪਾਸੁ ਕੇ ਦੇ ਫੇਰਿ ਲਈ ਮੁ। ਤਾ ਕਾ
 ਲੂ ਕਤਿ ਮਾ ਜੀ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਿਥੇ ਮੁ। ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਤਾ ਰਾਇ ਕਰਿ ਮੁ ਕਾਲੂ ਉਪਾਰੇ ਲੀਤੇ ਮੁ
 ਤੋ। ਰਾਇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸੰਨ ਉਪਾਰੇ ਲੀਤੇ। ਤਾ ਰਾਇ ਕਰਿ ਮੁ ਕਾਲੂ ਤੇ ਨੁ ਖਬਰਿ ਨਾ ਤੀ। ਜਿਤੀ ਜਿਤੀ
 ਨਤੇ ਦੁ ਨਾ ਮਾਦ ਉਲਤ ਪੈ। ਸਭ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਖਵਦੁ ਤੈ। ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾਇ ਤਾ ਖਵੇ ਪੀਦੇ
 ਤੈਨਿ ਮਾਸਾ। ਜਾਦਰਿ ਤਾ ਮੁ ਨਰਾਦ ਤੇ ਦਿ ਮੁ ਤਾ ਦੇ ਤੇ ਸਾਖਾ ਮੁ। ਕਛਾ ਦੇ ਦਿਨ ਮੁ
 ਤੋ। ਕਛਾ ਦੇ ਦਾਸ ਤੇ ਜੈਰਾਮ ਪਲਤ ਮੁਇ ਮਾਸੀ। ਅਮਲ ਸੀ। ਅਗੇ ਨਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਪੀ
 ਖੁਏ ਉਤੈ ਪਾ। ਏ। ਭਰਾ ਮੁਈ ਸੀ। ॥ ੨॥
 ਥਿਲੇ ਦਾ ਤਗੁ ਜੀ ਸਾਖੀ ਤੇ
 ਰਿਚ ਲੀ। ਜੈਰਾਮ ਪਲਤੇ ਦੀ ਨਜ ਰਿਪਈ ਖਰੀਛੇ ਲਸੀ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਮੇਰਿ ਮਗਾਇ
 ਮਾ। ਜੈਰਾਮ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਨੂ ਕਤਿ ਮਾ ਜੀ ਏ। ਲੜਕੀ ਕਿਸਦੀ ਤੋ। ਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਕਤਿ ਮੁ
 ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਏ। ਲੜਕੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਾਰੀ ਦੀ ਤੋ। ਫਿਰਿ ਜੈਰਾਮ ਪੁਛਿ ਮੁਗਾਇ ਜੀ ਕਾਲੂ ਪਟ

ਵਰੀਕਉਣਹੋਦਾਹੈ॥ ਤਾਰਾਇਬੁਲਾਕਿਹਿਅਭਾਇਯਾਜੀਏਹੁਖੜੀਹੋਦਾਹੈ॥ ੧੧
 ਤਵੇਦੀਹੈ॥ ਜੈਰਾਮਕਹਿਅਰਾਇਜੀਇਸਦੀਕਹਣੀਅਸਾਨਾਨਿਕਵਾਵਹੁ॥ ਰ
 ਇਬੁਲਾਕਹਿਅਭਾਇਅਜੇਇਤੁਸਾਭੇਇਨਾਦੀਹੋਦੀਅਹੋਵਨਿਤਾਪਉਅ
 ਖਗਾ॥ ਅਮਤੇਜੇਹੋਦੀਅਨਹੋਵਨਿਤਾਕਿਕੁਆਖਾਗਾ॥ ਤਜੈਰਾਮਕਹਿਅਰਾ
 ਇਜੀਅਸਾਨਾਨਿਬਹਮਣਰਜੈਈਅਪੈ॥ ਅਜੀਓਸਨੁਪੁਛਿਏ
 ਹਾ॥ ਰਾਇਕਹਿਅਭਾਇਯਾਜੀਪੁਛਿਅਖਾ॥ ਤਜੈਰਾਮਨਾਨਿਬਹਮਣਇਰ
 ਸੇਈਅਜੀ॥ ਪਰੁਭਲਾਜੀਤਿਸਤੇਜੈਰਾਮਪੁਛਿਅ॥ ਕਿਉਜੀਗੁਸਾਈਅ
 ਜਾਡੀਅਮਤੇਵੇਦੀਅਦੀਅਕਹਣੀਅਹੋਦੀਅਪੈਨਿ॥ ਕਿਨਹੀਹੋਦੀਅ
 ਅਖਾ॥ ਤਨਿਧਾਬਹਮਣਬੋਲਿਅਭਾਇਯਾਜੀਹੋਦੀਅਪੈਨਿਖਰੀਅ॥ ਤਛੇ
 ਰਿਜੈਰਾਮਰਾਇਬੁਲਾਕਹਿਅਹੋਦੀਅਪੈਨਿ॥ ਤਬਰਾਇਕਾਲੁਨੇਜਦਿ
 ਅਸਦਿਕਰਿਪੁਛਿਅ॥ ਤਾਰਾਇਕਹਿਅਕਾਲੁਜੈਰਾਮਖੜੀਅਮੰਜੇਹੈ॥ ਇ
 ਨਾਮਤੇਤੁਜਾਡੀਅਕਹਣੀਅਹੋਦੀਅਪੈਨਿਕਿਨਹੀ॥ ਤਕਾਲੁਅਖਿਅਰਾਇਜੀ
 ਹੋਦੀਅਪੈਨਿ॥ ਫਿਰਿਰਾਇਅਇਕੋਕਹਿਅਕਾਲੁਬੇਟੀਤੇਰੀਵਡੀਹੋਈਹੈ॥ ਤੁ
 ਜੈਰਾਮਨਾਨਿਕਹਣੀਕਰਿ॥ ਕਾਲੁਕਹਿਅਰਾਇਜੀਧੀਅਵਾਲੇਅਖੇਨਹੀਅਖ
 ਦਾਅਖਦੇਸੇਹੋਦੈਹੈਨਿਜਿਨਕਛੁਪਾਪਕਰਿਨਹੋਦਾਹੈ॥ ਅੰਤੁਜਾਡੀਖਿਜਮਤਿਗਾ॥ ੧੨

॥ ਰਾਇ ਜੀ ਜੇਹੀ ਮੇਰੀ ਸਕਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਹੀ ਮੇਲੈ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਵਾਗਾ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰਿ
 ਕਹਿਅ ਕਾਲੂਖੀ ਨਿਤੁ ਸਾਡਾ ਜਨਮੁ ॥ ਕਾਲੂਖਿ ਹੁਅਸਾਡੀ ਬੇਟੀ ਪੈ ॥ ਤੂਤਲ ਕਿਕੋ
 ਈਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤਾਫੇਰਿ ਜੈਰਾਮ ਰਾਇ ਨੁਖਾਛਿਅ ਰਾਇ ਜੀ ਕਿਉ ॥ ਤਜੈਰਾਮ
 ਰਾਇ ਨੁਬੁਲਾਇਅ ਰਾਇ ਜੀ ਕਿਅ ਖਬਰਿ ਕਹਣੀ ਦੀ ॥ ਤਾਰਾਇ ਕਹਿਅ ਭੈਣ
 ਯਾਜੀ ਪਰਾਈਆ ਬੇਟੀਆ ਮੰਗਣੀਆ ਏਤਾ ਬੀਏ ਜੇਤੀਨਾ ਹੀ ॥ ਏਬਾਤਿਅ ਮਰਿ
 ਨਗੀਦੀਆ ਪੈਨੀ ॥ ਭਈਯਾ ਜੀਏ ਪਬਾਤਿ ਮਿਨਿਤ ਦੀਆ ਪੈਨੀ ॥ ਤੁਸੀਅ ਸੀਕ
 ਲੁਨੁ ਸਦਿ ਕਰਿਉ ਸਦੀ ਮਿਨਤਿ ਕਰਿਅ ਖੋ ॥ ਅਜ ਜੇਕੁ ਝਮਾਖਣਾ ਹੋਵੈ ਜੇਅਸ
 ਮੈਂਬਾਰੋ ॥ ਤਜੈਰਾਮ ਕਹਿਅ ਆਮੈ ਕਿਉ ਕਰਿਕਹਾ ॥ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਰ ਜੇਲੋ ਕ
 ਹੋ ॥ ਤੁਸੀਸ ਮਝ ਕਰਿਦੇਖੋ ॥ ਤਾਰਾਇ ਕਹਿਅ ਭਈਯਾ ਜੀ ਤੁਸੀਨੋ ਕਹੋ ॥ ਤੁਸੀਬਾ
 ਹਮਣ ਕਹਾਵਹੁ ॥ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਜੀ ॥ ਬਾਹਮਣ ਕਹਿਅ ਰਾਇ ਜੀ ਜੇਅ
 ਸੇਤੁਸੀ ਹੋਈ ਮੈਤਾ ਕਾਲੂਨੁ ਆਖੀ ਮੈ ॥ ਵਾਰਿਛ੍ਹਿ ਰਦੇਦਿ ਨਪਹਰਿ ਛੁਢਿ ਦਿਨਿ ਦੇ
 ਰਹਦੇ ਬਾਹਮਣ ਕਾਲੂਨੁ ਕਹਿਅ ॥ ਦੇਖਮਹਤ ਕਾਲੂਤੂਭੀ ਖੜੀਆਹ ਅਤੇ ਜੈਰਾ
 ਮਭੀ ਪਛਾਖੜੀ ਪੈਭਲ ਮਿਜੇ ਭੁਪੈ ਕੋਰਕਹਣੀ ॥ ਕਾਲੂਕਹਿਅ ਵੇਬਾਹਮਣਤੁ
 ਆਖਦਾ ਪੈਕਿ ਜੈਰਾਮ ਆਖਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਰਾਇ ਕਹਿਅ ਕਾਲੂ ਜੈਰਾਮ ਕਿਉ ਕਰਿਅ
 ਖੋ ॥ ਬਾਹਮਣ ਜੇਅਖਦਾ ਪੈਜੋਭੋਹੇ ਆਖਦਾ ਪੈ ॥ ਤਕਾਲੂਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁ

ਸਤੁ ਕਹਿਅਸਾਥੇ ਮਥੇ ਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਅਤੇ ਨਨਕੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੋਈ ॥ ਅਸਦੇ
 ਮੀਖ ਰਿਕਰ ਜਹੋਇਆ ਜੈ ਰਾਮ ਡੁਲੀਖ ਵਿਲੈ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੋ ਕਲੂ ਨਨਕ
 ਨੂਭੇ ਜਿਣ ਲਗਾ ਨਨਕ ਜਾਵੇ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਕਲੂ ਮਾਖੇ ਜਾਇ ਕੈ ਤੂਭੇ ਨੂਲੈ ਮਾਉ ॥
 ਤਾ ਕਾਇ ਨਨਕ ਨੂਆ ਪਿਅ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਤੋ ॥ ਨਨਕ ਜੀ ਇਸ ਵਰੀ ਤੁਸੀਭੈਣ
 ਨੂਲੈ ਮਾਉ ॥ ਫਿਰਿ ਅਜੀਤੁ ਸਾਨੂ ਉਥੇ ਸਉ ਪਛਰਾਗੇ ॥ ਨਨਕ ਜੇ ਕੁਝ ਰਾਹੁ ਸੀ
 ਨਾਲਿ ਬਲੇ ਸੰਪੂਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਗਇਆ ਬਲੇ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰਿ ਜੀ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਵਿਦਿ
 ਅਤੇ ਭੈ ਨੂਮ ਗਣ ਲਗਾ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਨਨਕ ਭੂਭੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੁ ਮੇਭੇ ਜਦ ਨ
 ਹੀ ॥ ਤਾ ਨਨਕੀ ਜੈ ਰਾਮ ਨੂਆ ਪਿਅ ਤੂਇ ਸਵਰੀ ਮੈ ਨੂਭੇ ਜਾ ਕਲੂ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਦੇ
 ਵੇਰਾ ਜੀ ਰਹਸ ਨਿਅ ਅਤੇ ਨਨਕ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹਸੀ ਮਾਖਸੀ ਮੇਖਾਲੀ ਨਾ ਫਿਰਿ ਮਾ
 ਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਭੂਮੇ ਨੂਭੇ ਜੀ ॥ ਇਸ ਭੇਮੇ ਬਹੁਤੁ ਰਿਦੀ ਹਾ ॥ ਮੇਨੂ ਜਦਿ ਸੁਫ ਨਾਮ
 ਵਦਾ ਪੈਤਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਅਵਦਾ ਪੈ ॥ ਜੇਕਿਛੁ ਇਸ ਦੇ ਮੁਹੋ ਨਿਕਲਦਾ ਪੈ ॥ ਜੇਹੋਇ ਜਾ
 ਦਾ ਪੈ ॥ ਮੇਇ ਸਵਰੇ ਸਤੇ ਭੈ ਨੂਆ ਖਦੀ ਹਾ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਜਾਹਿ ਪਰਮਾਮ
 ਹਿਰੀਕਦਾ ॥ ਸੁਣ ਜੀ ਜਦਿ ਅਮਲ ਕਰਿ ਨਾਮ ਵਸੀਤ ਬਲੀ ਤੇ ਅਵੇ ਮੇਆ ਪੇਨ
 ਹੀਆ ਵਿਣਾ ॥ ਨਨਕ ਅਤੇ ਨਨਕੀ ਦੁਇ ਨੋ ਚਲੇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਤੇ ਲੈਆਇਆ ॥
 ਆਪਣੇ ਪਾਰਿਅਾਇ ਮਿਲੇ ਰਿਲੇ ॥ ਜਾਫਿ ਰਿਵੈ ਸਾਖੀ ਭੁਤਿ ਆਈ ਕਛੁ ਹੋਵ ਨਿਲ

ਗੀ। ਜੈ ਰਾਮ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇਆ ਕਛਕ ਵਿਕੈ ਮੁ ਕਲਾਵ ਲੈਤੈ ਆ ਰਿਹੋਇਆ।
 ਤਾ ਕਾਇਨੋ ਖਬਾ ਰਿਹੋਈ। ਜੈ ਰਾਮ ਨੂਤਨ ਨਿਅ ਬੋਨਿਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ। ਜੈ ਰਾਮ ਰਾਇਉ
 ਪਰਿਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ। ਜੈ ਰਾਮ ਰਾਇਨੁ ਮਹਿ ਬੀਭੀ ਕਹਿਅ। ਰਾਇ ਜੀ ਮੇਤੂ
 ਸਾਉ ਪਰਿਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹਾਗਾ। ਕੁਛ ਮੇਨੁ ਖਿਜਮ ਤਿਛੁ ਰਿਮਾਈ ਮੇਨਿ ਜਿਗਾਰ
 ਇਕਹਿ ਆਭਈ ਯਾ ਜੀ ਤੇਰਾ ਸਪੁਰ ਕਲੁ ਵੇਦੀ ਮਹਾਦੁਰ ਬਚਨੀ ਪੈ। ਨਨਕ ਤੇਰਾ
 ਸਲ ਕੋਈ ਪੂਰਨ ਜੈ ਪੈ। ਅਸੀਏ ਪਕ ਪਿਦੇ ਆਹੇ ਜੇ ਨਨਕ ਨੇ ਭੁਸੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸ
 ਪਹੁ। ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਰਾਇ ਜੀ ਇਸ ਬਾਦ ਪੁਰੋ ਕਰਿਅ ਕੁਲਾ ਪੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਹਿ
 ਚਲੇ। ਰਾਇ ਕਹਿਅ ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਨਾਲਿ ਨਾਹੀ ਬਣਈ ਪਿਛੋਈ ਮਹੀ ਨਿਅ ਤਿਹੁ
 ਨੁਪਲੀ ਰੋ। ਭੁਸੀ ਇਸ ਦੀ ਕਹਾਈਉ ਪਰਿਕਿਸਰੇ ਕਰਾਵਈ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਭ
 ਲ ਰਾਇ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਰਾਮ ਕਰਸੀ ਸੋ ਕੁਲ ਕਰਸੀ। ਜੈ ਰਾਮ ਮੁਕਲਾਵਾ ਪਛੋ ਲੈ ਗਇ
 ਆ। ਫਿਰਿ ਜਾਵਿਅ ਵੀਹ ਦਾ ਨਨਕ ਭਇਆ। ਤਾਇ ਕੁ ਅਤੀਤਿ ਇਕੁ ਦਿਨ ਆ
 ਇਥੈ ਠਾਪ ਰੁਸ ਹੋਰ ਬਾਹਰਿ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ॥   "   "   "
 ਤਉ ਸਮਤੀ ਤਪਾਸ ਨਨਕ ਸਹਜੇ ਯੀਜਾਇ ਥੈ ਠਾ। ਨਨਕ ਦੇ ਪਬ ਗਾਵਾ ਸੀ। ਅ
 ਤੇ ਇਕ ਸਜੇ ਪਬ ਛਾਪ ਸੀ। ਤਾ ਅਤੀਤ ਕਹਿਅ ਤੂ ਕਉਣ ਹੋਦਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਉ
 ਕਿਸਾ ਪੈ। ਤਾ ਨਨਕ ਹਿਅ ਮੇਖਤੀ ਹੋਤਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਨਉ ਨਨਕ ਨਿਰੀ ਕਾਰੀ ਪੈ।

ਅਰੁਖੜੀਵੇਦੀਹੋਦਹਾਫਿਰਿਅਤੀਤਕਹਿਅਹਮਕਿਸਕੇਪੈਭਾਨਨਕਕਹਿ
 ਆਤਮਨਿਰੰਕਾਰਿਹੈਅਤੀਤਕਹਿਅਤੁਨਿਰੰਕਾਰੀਹਮਨਿਰੰਕਾਰਕੇਹਮਤੁ
 ਅਮੋਭੇਦਕਿਅਪੈਭਾਨਨਕਕਹਿਅਕੁਝਨਾਹੀਅਤੀਤਕਹਿਅਇਪੁਰਾਤਮ
 ਰਛਪਹਮਕਉਦੇਹਾਛਪਹਬਹੁਲਾਹਿਕਰਿਅਰੁਗਾਭਵਅਤੀਤਦੇਅਗੋਰਖੇ
 ਤਾਅਤੀਤਕਹਿਅਹਮਕਉਪਹਚੇਤੁਅਪਣਪਾਸਹੀਰਹਣੇਦੇਹਾਭਾਨਨਕਕ
 ਹਮਾਦੇਵਤਾਜੁਹੋਜੁਸਟੀਦੀਪੈਸੋਫਿਰਿਨਾਹੀਉਠਾਈਦੀਅਤੀਤਕਹਿ
 ਆਮਰੇਨਾਨਕਤੁਅਜਲਿਨਿਰੰਕਾਰੀਪੈਅਰੁਹਮਨਕਲੀਪੈਨਾਨਕਅਤੀਤਪਾਸ
 ਉਅਪਣਪਵਿਅਇਅਮਾਅਤੀਤਗਾਭਵਅਤੇਛਪਲੈਕਵਿਚਲਿਦਾਰਹਿਅਮਾ
 ਤਾਕਾਲੂਨਾਨਕਨੁਪਛੇਅਵਗਾਭਵਅਤੇਛਪਕਿਥੇਨਾਨਕਬੋਲੇਨਾਹੀਕਾਲੂਛਿਤੇ
 ਹੋਇਕੈਕਹਿਅਜਾਹਿਬਾਬਮੇਰੇਪਰੋਨਿਕਲਜਹਿਮੇਤੇਰਾਫਰੂਨਾਹੀਮੇਭਉਕਝਉ
 ਕਰਹਿਅਹਮਾਰਾਇਬੁਲਾਰਜੁਇਅਮਾਰਾਇਬੁਲਾਵਿਕਾਲੂਨੁਜਦਿਅਹੋਕਲੂਵਤਿ
 ਕਿਆਹੋਇਅਮਾਰਾਇਜੀਭਜਹੋਇਅਮਾਛਪਤੇਗਾਭਵਪਵਿਦਾਕਿਤੇਜਟਿਅਇਅਨਾ
 ਜਿਨਣਦਕਿਆਕੀਤਮਾਰਾਇਕਹਿਅਕਾਲੂਨਾਨਕਨੁਜੈਰਾਮਬੇਪਲਿਦੇਈਐਐਬੇ
 ਤੁੰਭੀਖਮਦਾਪੈਅਤੇਏਰਭੀਰੰਜੁਹੋਦਾਪੈਉਬੇਹੀਕੁਝਹੋਵੈਜੋਹੋਵੈਗਮਾਰਾਇਨੈਚੰਗੀਚੀ
 ਰੀਅਪਣੀਦਸਖਤੀਜੈਰਾਮਪਾਸਲਿਖਦਿਤੀਬਹੁਕੁਛਲਿਖਿਅਮਾਰਾਇਕਹਿਅਭੈ

੧੩

੨

ਈਸਾਖੀ ਅਸਾਨ ਨਕਤੈ ਨੂ ਸਉਪਿਆ ਹੀ। ਜੇਕੁ ਤੈ ਪਾਸ ਹੁਏ ਮੈ ਦਿਲਿ ਕਰਨੀ॥
 ॥ ਸਿਮਤਾ ॥ ੧੫੪੦ ॥ ॥ ਪਦੁ ਸੈਚਲੀ ਮੀਸਤੀ ਮੰਘਰਜੁ ਦੀ ॥ ੩
 ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਜੈਰਾਮ ਪਾਸ ਗਇਆ
 ॥ ਜਲਤਾ ਨਖਰ ਮੰਜੇ ਦਿਨ ਗਇਆ। ਸਤ ਮੀਨੂ ਜਾਇ ਪਾਛਿਆ। ਨਾਨਕੀ ਬਿੰਦੁ ਮੇਰਾ ਤੇ
 ਦੁਹਿ ਪਈ ਤਨ ਨਕਹਿ ਮਾਭੈ ਏਨੁ ਤੁਝ ਵਡੀ ਪੈਰੋ ਮੇਰੇ। ਮੇਰਾ ਤੇ ਪਦ ਕਿਤੁ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਤੇ ਪ
 ਦੇ। ਤਨ ਨਕੀ ਮਾਖਿ ਮਾਭਾਈ ਤੂ ਸਚੁ ਮਾਖਦਾ ਪੈਰ ਜੇਤੂ ਮਾਦਿ ਮੀ ਹੋਵੇ ਨਾ। ਤੂ ਤਪਰ ਮੇ
 ਸਰੁ ਦਿਸ ਮਾਵਦਾ ਪੈਰੇ ਨਾ। ਜੈਰਾਮ ਪਛਨਾ ਮਾਹਾ। ਜੈਰਾਮ ਪਰਿ ਮਾਇਆ ਜਾ ਦੇਖੇ
 ਤਨ ਨਕ ਮਗੋ ਬੈਠਾ ਪੈ। ਨਾਨਕ ਭਿਠ ਜੈਰਾਮ ਜੀ ਜੀ ਮਾਇਆ। ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਏਹੀ ਉ
 ਸਦੇ ਮੇਰਾ ਨੂ ਦਉ ਰਿਖਿਆ। ਜੈਰਾਮ ਮਹਾਂ ਸਿਅਣਾ ਸੀ। ਜੈਰਾਮ ਨਾਨਕ ਦੇ ਹਥ ਮਕ ਬਿਲੀ
 ਤੇ ਮੇਰਾ ਤੇਲਾ ਵਣ ਨਾ ਦਿਤੇ। ਮਾਪ ਨਾਨਕ ਦਿਆ ਮੇਰੇ ਤੇ ਹਥ ਰਖਿ ਚਿਉ। ਤਨ ਨਕ ਕਹਿ ਮ
 ਜੀ ਜਾ ਜੀਏ ਹਉ ਪਠੀ ਰੀਤਿ ਰਿਉ ਕੀਤੀਆ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿ ਮਾਨਾਨਕ ਬੂਜਣ ਦਾ ਪੈ
 ਜੇਏ ਹੁਤੇ ਅਸੀ ਜਲਾ ਜੀ ਜਾ ਮਾਹੇ ਮੇਰੇ ਤੂ ਪਰ ਮੇ ਸਰਕ ਬਿਜਾਣ ਦਾ ਹਾ। ਮੇਰੇ ਭਾਗ ਹੋ
 ਏ ਜੇਤੂ ਇਥੇ ਮਾਇ ਪਹੁ ਚਿਆ ਪੈ। ਤੂ ਕਰਿ ਕੁਝ ਨਹੀ ਬੈਠਾ ਸਹਜ ਨਾ। ਲਿਭਾ ਜਰਾ
 ਨਕਰਾ। ਤਨ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਜੀ ਕੁਝ ਕਿਰਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭੁਲੀ ਬਾਲ ਪੈ। ਤਾ ਜੈਰਾ
 ਮ ਕਹਿ ਮਾ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂ ਜਾਣੇ ਜੀਏ ਹਉ ਠੀ ਪੈ ਤਾਏ ਹਾਸ ਹੀ। ਕੁਝ ਤੇਰ ਕੀਮ

ਸਿਮਰੈ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਪਿਦਰੀ ਪਤਿ ਮਾਹਾਂ ॥ ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਰਿ ਮਾਨ ਬਾਬੁ ॥ ੧੪ ॥
 ਦਇਲ ਭਿਖਲੇ ਦੀ ਕਾਵਰ ਮੇਰੀ ਖਾਨ ਪੈ ॥ ਜੇਹੋ ਇਸ ਦੈਤ ਲੈ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕਰਿ
 ਮਾਭਲਾ ਜੀ ਜਾਨੀ ਕਰਿ ਤਾਰਨਿ ਬਾਹੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਰਿ ਮਾਭਲਾ ਭਾਈ
 ਨ ਨ ਕਰੀ ॥ ਫਿਰਿ ਨ ਨ ਕੀ ਭੈਣ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦਾਸ ਬੂਧ ਪੈ ਜੇਹ
 ਟਕ ਪੈਤੇ ਹਥੈ ਠਾਪਾ ॥ ਤੂ ਇਨ ਜੰਜਾ ਵਿਚਿ ਨਾਪ ਉਤ੍ਰੀ ਇਨ ਜੰਜਲਾ ਦੀ ਲਾਇ
 ਕਨਾ ਹੀ ॥ ਭੁੰਢਰੀ ਰਵੈ ਸੁਹੈ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕਰਿ ਮਾਥੇ ਬੇਜੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਖਾਈਤ
 ਪੈਤਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਈ ਤਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਕਰਿ ਦੇਹੈ ਹਲਾਲ ਖਾਈਤਾਹੈ ॥ ਤਾਨ ਨ
 ਕੀ ਭੈਣ ਮਾਥਿ ਮਾਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਜਿਉ ਜਣਦ ਪੈ ਤੂੰ ਤਿਉ ਰਾਜੀ ਹੋਵੈ ਤਿਵੈ ਸਹੀ
 ॥ ਫਿਰਿ ਨ ਨ ਕੀ ਜੈ ਰਾਮ ਨੂਮਾ ਧਿਆਇ ਸਦੇ ਹਲਦਾ ਮਹਰਮ ਪੈ ਕਿਨਾ ਹੀ ॥ ਜੈ ਰਾਮ
 ਕਰਿ ਮਾਥਿ ਮਾਥੇ ਬੇਦੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਕੀ ਮੇਰਾ ਮਹਰਮ ਹਾ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਕਰਿ ਮਾਥਿ
 ਸਦੀ ਕਿ ਬੀ ਪੂਕ ਹਾਈ ਕਰੀ ਮੈਤਾ ਭੁਲੀ ਪੈ ॥ ਇਸ ਨੂਰਿ ਸਤਿ ਨਾਲਿ ਮੇਰੁ ਲਗੇ ॥
 ਤਾਇ ਸਪਸੇ ਕਿਰਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਰਿ ਮਾਥੇ ਖਜਾਏ ਪੁਕਿਰਤਿ ਲਗੇ ॥ ਭਾਤ ਕੀ ਖ
 ਰੀ ਕਪੂ ਭੀ ਕਰਸੀ ਤੂੰ ਉਤਾਵਲੀ ਨਾਹੈ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂਰਿ ਚਿਤ ਕਰਿ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਕਰਿ
 ਮਾਭਲਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋਲਾ ਤਾਮੇ ਸਿਮਾਣੀ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਪ ਬੁਝੈ ਨੂਮਾ ਖਛਰ ਟਾਭਲਾ ਜਾ ॥ ਤ
 ਜੈ ਰਾਮ ਮਾਥਿ ਸਦੀ ਚਉਦ ਸੁਨੁ ਮੇਰੀ ਖਾਨਾ ਦਿਵਾਇ ਮਾ ॥ ਨਲੇ ਇਕ ਹਜਾਰਿ ਰੁਪਈ

२
 ਯਾ ਰੋ ਦਿਵਾਇਆ ਨਲੇ ਬਲਾ ਸੰਪੂਰਨਾ ਤਾ ਬਲੇ ਸੰਪੂਰਨਾ ਧਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਤੁਹਤਾ ਪਜ ਵਿਰੁਪਈ ਯਾ ਰੋ ਕਿਲੀਤਾ ਅਤੇ ਨਲੇ ਮੋਦੀ ਪਾਲੀਤਾ ਅਬਤੁ ਅਸਾ ਨੂ ਵਿਦ
 ਦੇਹਾ ਤਾ ਨਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਲਾ ਕਚੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤਿਅ ਜੀ ਦਦਿਅ ਧੀ ਛਿਤਿ
 ਲਿਭਿ। ਤਬ ਲੇ ਸਪੁਕ ਹਿਅ ਜੀ ਤੁਤਾ ਪ੍ਰੀਤ ਦਾ ਪੁਤ ਜਾ ਤੈਅ ਪਈ ਕਿਰਤਿ ਕੀਤੀ ਮੇਭੀ
 ਅਪਈ ਕਿਰਤਿ ਕਰਨਾ। ਤਾ ਨਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਲਾ ਕਈ ਦਿਨੁ ਸ਼ਿਕਟਿ ਤੇਹਾ ਅ
 ਜੀ ਕੀ ਕਰਿ ਨਾ ਪੈਏ ਪਕਸ ਬਾਜੇ ਅਜਾਡੀ ਕਿਰਤਿ ਪੈਰੀ ਸੋ ਕਰਾਰੇ। ਤੁਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਦਾਤਮਾ ਯਾ ਦੇਖੁ ਦਿਖਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿਅ ਕਿਅ ਚਲਤਿ ਕਰਿਦਾ ਪੈ। ਰਹੁ ਅਸਾ
 ਜੀ ਨਾਲਿ ਬੁਨਬਾ ਨਿਕਰਾ। ਤਬ ਬਲੇ ਸੰਪੂਰਨਾ ਧਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਆ
 ਖੋਰੇ ਸੋਈ ਕਰਾਰੇ। ਬਲਾ ਸੰਪੂਰਨਾ ਲੇਕਿ ਤਿਕਰ ਨਲਗਾ। ਕਿਰਤਿ ਕਰਦਿਅ ਕਰਦਿ
 ਅਜਾਵ ਰੇਦੁ ਇਹੁ ਜਰੇ। ਤਾ ਪਿਛੋਦੀ ਕਾਲੁਖ ਬਿਸਾ ਰਲੈ ਏਅਾ ਇਆ ਨਨਕ ਦੇਖੇ
 ਪਿਤਾ ਜੀ ਆਵਿਦੇ ਪੈਨਿ। ਨਨਕ ਉਠਿ ਦਿਅਾ ਹੀ ਦਉਰ ਕਰਿ ਕਾਲੁ ਦੇਖਾਰ ਤੇ ਦਹਿਪ
 ਇਆ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਮਬਾਦੁ ਮਿਅਾ ਅਤੇ ਗਲ ਵਿਚਿਲੀ ਤੇਜਾ। ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਤੇ ਜਾ ਲਗ
 ਪਛਿਣ ਪੁਤ ਦਇਵਿ ਹਿਅਾ ਤੁਹਤਾ ਪਾਲਿ ਦਿਅਾ ਚਏ ਪੈਨਿ। ਕੀਖਟਿਅ ਕੀਖਾ
 ਤਾ ਨਨਕ ਕਹਿਅ ਪਤਾ ਜੀ ਬਹੁਤ ਧਟਿਅ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਧਾਪ ਪਰਿਉ ਜੀ ਅਸ
 ਬੇਦ ਮਤੀ ਜੁਗਿਦੀ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਕਾਲੁ ਬਲੇ ਸੰਪੂਰਨਾ ਲਿਲੜ ਲਿਲਗਾ। ਦੁਰਿਬ ਚਨਿਬੇ

ਲਣ ਲਗਾ ਤਨ ਨਕ ਬਾਲੇ ਨੂੰ ਇਸਾ ਰਤਿ ਕੀਤੀ। ਬੋਲੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਨਾ ਨਕਾ ਕਾ
 ਲੂ ਲਗਾ ਅਖ ਮੈ ਜਤਾ ਜੇਤੂ ਸੀ ਪੁਣ ਕਿਰਤਿ ਨੂਲ ਰੋਹੇ। ਸੁਣ ਯਾਰ ਮੈ ਜਤਾ ਨਾ
 ਕ ਕਿਰਤਿ ਲਗਾ ਹੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਗਵਾਇਆ ਹੀ ਜੋ ਤੇ ਹੁਣਿ ਖਟਿਅਾ ਹੈ ਜੁ ਸੇ ਮੈ ਨੂ
 ਦੇ ਸੀ। ਏਹ ਜੇ ਹੀ ਮਾ ਗਲ ਕਰੇ ਜੇ ਹੀ ਮਾ ਕਾਲੂ ਦੀ ਮਾ ਮਾ ਹੀ ਕਿਰਤਿ ਨੂ। ਫਿਰਿ
 ਮੈ ਸੇ ਨਾ ਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਨੂ ਕਾਲੂ ਕਹਣ ਲਗਾ ਜੇਤੂ ਸੀ ਕਿ ਮਾ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਇਸ
 ਦੀ ਖਬਰਿ ਸਾ ਕਲੈ ਏਹੋ ਹੋ। ਨਾਤੁ ਸਾ ਖਬਰਿ ਜਾਰਿ ਕਿਰਤਿ ਦੀ ਲੀਤੀ। ਨਾਤੁ ਸਾ ਕਬ ਕਹਾ
 ਣੀ ਦੀ ਕੀਤੀ। ਤੁਸਾ ਕਿਹੁ ਨਕੀਤੀ। ਨਾ ਨਕੀ ਬੋਲੀ। ਪਉ ਜੀ ਇਥੇ ਜੇ ਆਇਆ ਹੈ ਜੇ ਕੁ
 ਏਤੇ ਰਾਗਾਵਾਇਆ ਨਿਕੁ ਛਮ ਸਭਾ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਈ। ਹੋ ਕੁ ਬਕਾ ਣੀ ਦੀ ਅਸਤੂ
 ਟੋਲੁ ਹੈ। ਅਜੁ ਕਲ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਹੋਇ ਪਉਦੀ ਹੈ। ਸੁਣ ਪਉ ਜੀ ਅਤੇ ਤੇ ਰੇਖਾ ਸਹੁ ਹੋਦੀ ਹੈ।
 ਤੁ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ਕਰਾ। ਜੇਹਾ ਅਸਾ ਨੂ ਦਰਦੁ ਹੈ ਅਸਾ ਬੋਝੈ ਨੂ ਵਸੇ ਰੇਦਰਦੁ ਹੈ। ਕਾਲੂ ਕਹਿਅਾ ਖ
 ਤੁ ਪੀਆ ਮੇਰੀ ਵਲਿ ਹੋਵੇ ਆਤਾ ਮੈ ਤੁਸਾ ਨੂ ਕਿਉ ਆਖਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਹੀ ਕੇ ਹੀ ਕਰ ਨੀ ਨਹੀ।
 ਫਿਰਿ ਜੈ ਰਾਮ ਬੋਲਿਅਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਅਸਾ ਮਿ ਨਤਿ ਨਾ ਹੀ ਲਾਵਣੀ। ਮੂਲਾ ਚੋਣਾ ਖੜੀ ਹੈ ਖ
 ਖੋ ਕੇ ਰਖਾਵੇ ਉਸ ਦੇ ਖਰਿਧੀ ਅਪੈ ਗਓ ਹੁਭੀ ਖਬਾ ਅਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਜਿਤੇ ਰਖਾਵੇ ਦਾ ਪਟ
 ਵਾਭੀ ਹੈ। ਖੁਨ ਰਬ ਕਹਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸਾ ਉਥੇ ਕਹਣੀ ਟੋਲੀ ਹੈ। ਸੁਣ ਜੀ ਅਗੇ ਕਰਤੇ
 ਭਾਵੈ ਗੀ ਸਾਈ ਗਲ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਮਹਤਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਚਿਤੁ ਠਉ ਕਰਿ ਰਖੇ ਰਾਮ ਭਲੀ ਕਰ ਸੀ

॥ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਜੈ ਰਾਮ ਸਰਾਮ ॥ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪੁਤ ਅਰੁ ਜਵਾਈ ਦੀ ॥ ਮੇਰੇ ਅਪਣੇ ਜੀ
 ਵਿਚਿ ਆਖਦਾ ਸੀ ਜੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਸੁਖ ਭਿਠਾ ਜੀਉ ਠੰਢ ਹੋਇਆ ॥ ਪਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸੁਖ
 ਮੁਰਾਦਿ ਜੀਉ ਦੇ ਜੀਉ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠੰਢ ਹੋਵੈ ॥ ਫਿਰਿ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ਅਸ ਬੀਬੀ ਨੂਸ ਦਾ ਇਲੈ ਦੈ ਆਹੋ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਮੇ
 ਕਾ ਰੈਣਾ ਇਥੇ ਭਾਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਬੇਰੁਧੇ ਹੋਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ
 ਤੁਮੇ ਰੇ ਮਰਮਾਨ ਦਈ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਤੁਮੇ ਰਾਖਿਤਾ ਹੈ ॥ ਫਿਰਿ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਦੇਖ ਜੈ ਰਾਮ ਪੁ
 ਤ ਜਿਭਵਖਤਿ ਨਾਨਕ ਦੀ ਕਹਾਈ ਹੋਵੈ ॥ ਮੇਰੇ ਪੁਤ ਮੁਖ ਬਰਿਕਰਨੀ ॥ ਅਤੇ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਨੂ
 ਜ ਰਿਵਿਚਿ ਰਖਣਾ ਕੋਈ ਟਕਾ ਪੇਸਾ ਕਿਤੇ ਬਲਗਾਵੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ
 ਪਿਉ ਜੀ ਤੁਸੀ ਸੁਕਰਾਨਾ ਕਰਉ ਤੁਹਿ ਹਰੀ ਕੁਕਿਦਾ ਆਹੋ ॥ ਜੇ ਅਜੁਏ ਪੁਗਵਾਇਆ
 ਇਸ ਅਜੁਏ ਪੁਗਵਾਇਆ ਇਸ ॥ ਪੁਣਤਾਏ ਪੁਖਟਗਵਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਜਾਏ ਹੁਫਕੀਰਾ
 ਨੂਖਵਾਇਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਅਸਤਾ ਜੀਉ ਕੰਬਦਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੁਖ ਈਯੇ ਮੇਰੇ ਅਪਣੇ ਨਾ
 ਹੀ ਤਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਸੁਰਖ ਰੂਪ ਅਜੀ ਹੋਈ ਮੇਰੇ ॥ ਪਰ ਪਿਉ ਜੀ ਜਲੇਖਾ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ਤਾ ਇ
 ਸ ਦਾ ਵਧਾ ਨਿਕਲਿਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਹਤਾ ਜੀ ਇਸੇ ਦਾ ਸਤੇ ਅਸੀ ਕਿਹੁ
 ਅਖੀਖ ਨਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤ ਜੈ ਰਾਮ ਜਲੇਖਾ ਦੇਵੇ ਤਾ ਅਤੇ ਕੁਝ
 ਵਧੇ ਤਾ ਤੁਸੀ ਆਪਣੀ ਵਲਿਖਿਚਿ ਲਉ ਤਾ ਭਲਾ ਕਰੇ ॥ ਸੁਣਗਾਇ ਜੀਉ ਸਦੇ ॥

ਭਾਣੇਲਖਕ ਮੁਬਕਾਬਰਿਹੀਹੈ। ਤੁਸੀਉਸਦੇਖਬਰਿਦਾਰਿਲੇਤੀਦੇਹੈ। ਅਤੇਬਾ
 ਲੇਨੁਸਦੇਜਦਿਕਰਿਤੁਸੀਸਮਝਾਵਓ। ਅਤੇਮੇਭੀਬਹੁਤੁਆਖਦਾਹਾ। ਜੈਰਾਮ
 ਆਦਿਮੀਭੇਜਿਕਰਿਬਾਲੇਨੁਸਦਿਆ। ਜੈਰਾਮਆਖਿਆਭਈਬਾਲਤੁਨਨਕ
 ਦਾਖਾਸਕਾਰਗੁਜਾਰਿਹੈ। ਅਜਾਤੈਨੁਏਵੇਹੋਜਾਇਦੇਆਹੋਜੇਹਨਨਕਨੁਤੇਹਤੁ
 ਹੈ। ਤੁਨਨਕਦਾਖਬਰਿਦਾਰਹੁਟਕੈਪੈਸਾਮੇਰਿਬੈ। ਰਿਕਿਤੇਵਾਲਿਗਵਾਹਿਨਾਹੀ
 ਫਿਰਿਕਾਲੂਕਹਿਆਬਾਲਪੁਤਿਨਾਲਿਗਦੇਦੀਸਰਮਹੋਦੀਹੈ। ਜੈਰਾਮਦਾਕਹਿ
 ਆਬਾਲੇਨੁਬੁਕਾਲਗਾਨਾ। ਪਰਕਾਲੂਦਾਕਹਿਆਬਾਲੇਨੁਬੁਕਾਲਗਿਆ। ਬਾਲੇ
 ਕਹਿਆਮਹਤਾਕਾਲੂਮਤਿਕੋਈਨੀਅਤੇਗੁਮਾਨਿਹੋਵੀਗਾਜੈਬਾਲਾਨਨਕਦੇਨਾਲਿ
 ਰਹਦਾਹੈ। ਸੁਣਿਨੀਅਸਨੁਜੇਕੋਈਹੋਰੁਖਿਉਬਰੀਬਸਤੁਹਈ। ਅਤੇਜੇਹੋਰਲ
 ਲਚੁਅਸਨੁਬੁਰੀਵਸਤੁਹਈ। ਅਸੀਜੈਨਨਕਦੇਨਾਲਿਰਹਦੇਜਾਜੈਨੀਦੇਭ
 ਲੇਦੇਵਾਸਤੇਆਹੋ। ਸੁਣਿਨੀਅਸਨੁਨਾਨਪੈਰਿਮੇਜਰਨਦਰਿਅਦਿਦਾਹੈ। ਅ
 ਤੇਤੁਸਨੁਆਦਮੀਨਦਰਿਅਦਾਹੈ। ਮਹਤਾਕਾਲੂਤੈਨੁਪੈਸਿਆਦੀਭੁਖਿਹੈ। ਅ
 ਤੇਅਸਨੁਏਹਾਭੁਖਪੈਜੋਏਹਕਰੇਸੁਕਰੇ। ਅਸੀਅਰੇਉਨਕਨਕਰੀਐ। ਜੇ
 ਕਿਛੁਪੈਸਿਆਦੀਭੁਖਹਈਉਭਉਸਦੇਪਾਸਿਰਹਾ। ਜੇਕੁਝਹਾਬਿਆਵਸੀਜੋਲੈ
 ਦਾਜਾਹਿ। ਕਰਿਏਕਠੇਰੁਪਈਯੇਤੁਸਾਡੁਇਸੇਦਾਬਾਤਿਦਿਚਿਭੁਲਾਹੈ। ਅਸਾ

ਬੇਏਹੁਹੋਦੀਨਾਹੀਅਸੀਉਸਨੂਕੁਝਮਾਂਖੀਐ॥ਅਤੇਤੁਹਥੇਕੁਝਹੋਦਾਨਦਰਿਆ
 ਵਦਾਨਹੀ॥ਤੁਸੀਤਮੇਨੂਕਗਾਲਿਜੇਹੋਨਦਰਿਆਵਦੇਹੋ॥ਤਾਜੈਰਾਮਬੋਲਿਆਮਹ
 ਤਾਜੀਬਲਾਸਚਿਕਪਿਦਾਹੈ॥ਨਾਨਕਆਇਮੀਨਾਹੀਉਪੁਕੁਝਿਹੋਰਹੀਨਦਰਿਆ
 ਵਦਾਹੈ॥ਭੁਲਾਮਹਤਾਜੀਪੁਣਤਾਤੁਸੀਸਿਖਬੋ॥ਨਿਤੁਪ੍ਰਕਾਸ਼ੀਹੋਵੈਗੀਤਿਭੁਘ
 ਰੀਅਸਾਤਿਸਤੇਸਿਤਾਬੀਕਾਰਜਕਰਿਣਾਹੈ॥ਫਿਰਿਕਬੀਲੇਨਾਲਿਸੇਹੁਪੇਜਾਵੈਗਾ॥
 ਕਾਲੂਆਪਣੇਪਰਿਗਾਇਆ॥ਜਾਹਿਕਮਹੀਨਾਗੁਜਿਰਿਆਤਾਨਾਨਕਉਤੇਜੈਰਾਮ
 ਪਾਸਇਕਆਇਮੀਭਲੇਜੇਸਟਿਚੁਗਲੀਖਾਧੀ॥ਸੁਣਜੈਰਾਮਤੇਰਾਸਲਾਮੋਦੀਹੈ॥ਅ
 ਤੇਸਿਕਾਬਿਦੇਪੇਸੇਖੋਇਦਾਹੈ॥ਤੂਉਸਤਾਈਸਭਾਲਿਦਾਨਾਹੀ॥ਜਾਣਿਦਾਹੈਨਾਪਠਾਣ
 ਦੀਕੈ॥ਜੀਥੋਇਹੈ॥ਜੈਰਾਮਗਾਮਖਾਦੀਗਾਮਖਾਇਕੈਰੇਰੇਆਇਆ॥ਆਇਕੈਨਾਨਕੀ
 ਨੁਇਕੈਤੁਲੈਬੈਠਾ॥ਕਹਣਿਲਗਾਸੁਣਿਪਰਮੇਸਰਿਦੀਬੰਦੀਫਲਾਣੇਸਖਾਸਿਅਜੁਮੇ
 ਨੁਉਲਭਾਇਤਾਹੈ॥ਪਰਮੇਬੀਪੀੜਕਰਿਕੈ॥ਆਖਿਓਸੁਦੇਖਜੈਰਾਮਤੇਰਾਸਲਾਮੋਦੀ
 ਹੈ॥ਪੇਸੇਖੋਇਦਾਹੈ॥ਤੂਉਸਤਾਈਸਮਝਾਇਦਾਨਾਹੀ॥ਪਠਾਣਿਦੀਖੋਇਜਾਣਿਹੈ॥ਨਾ
 ਬਪੁਨੀਕਿਆਕਰਾ॥ਜੇਕਛੁਕਹੋਸੋਕਰਾ॥ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਜੇਤੁਸਾਡੇਜੀਆਇ
 ਚੁਆਇਦੀਹੈ॥ਜੇਤੁਸੀਕਰੋਮੇਕਿਆਆਖਣੈ॥ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਤੁਸੀਮਸਲਤਿਦੇ
 ਹੁਸੋਮੇਕਰਾ॥ਫਿਰਿਨਾਨਕੀਕਹਿਆਜੀਤੁਸਾਪੁਤੀਤਾਮਜੇਤੋੜੀਨਹੀਆਇਦੀ॥

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਿ ਦੇਹੈ ਹੋ ਜੋ ਭਿਰਾਵਿ ਦੀਰਖਣੀ ਬਾਤਿ ਕਰਿ ਦੀਪੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿ ਬੰਤੋ
 ਵੀ ਸੈ ਜਾ ਰਿਵਿ ਚਿਮਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਨਾਕ ਦੇਹ ਬਾਤਿ ਚੋ ਨਿਕਲਿ ਦੀਪੈ ॥
 ਪਰ ਜੀਤੁ ਜਾ ਕੰਮ ਕਰੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਲੇਖਾ ਸਭ ਲੋ ॥ ਜੇ ਤਾਲੇਖਾ ਸਭ ਪੂਰਾ ਹੋਇ
 ਆਭਾਵੇ ਵਧੇ ਨਾ ਵਧੇ ਪਟੇ ਨਾ ਹੀਤਾ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਕੁਝ ਮਣਾ ਨਹੀ ॥
 ਤੁਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਬਹੂ ਜੀ ਮੇਨਾ ਹੀ ਸਮਾਲਿ ਦਾ ॥ ਜਾਤੁ ਜਾਨੈ ਪਰਤੀਤਿ ਹੈ
 ਤਾਮੇ ਕਿਆ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ਤਾਫਿ ਬਿਨਾ ਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਗਾਇ ਜੀ ਕੀ ਰਾਣੀ
 ਦੇ ਪੁਤਿ ਨ ਪਰਤੀਤਿ ਨਾ ਹੀ ॥ ਆਦਿ ਦੀ ਪਰਕਿਸਵਾਸ ਤੇ ਪੁਰਿ ਦਾਲੇ ਖੁਸਾ ਹੀ ॥
 ਤਾਫਿ ਬਿਨਾ ਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗਈ ਨ ਕਰੋ ਮੇਨਾ ਨਕ ਨੁਸਦ ਦੀ ਹਾ ॥
 ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਆਭੁਲਾ ਬਹੂ ਜੀ ॥ ਤਾਤੁਲ ਜਾਲ ਉਡੀਭੇ ਨਿਕਰਿ ਨਾ ਨਕੀ ਨਾ
 ਕ ਨੁਸਦਿ ਆ ॥ ਕਹਿ ਆਭਾਣੀ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਮਿਹਾ ਰਿਵਾ ਨਿਗੀ ਕਰਿ ਕੈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ
 ਆਉ ॥ ਤੁਲ ਜਾਲ ਉਡੀ ਜਾਇ ਜਲਾ ਮਕੀ ਤਾ ॥ ਤਾਨਾ ਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਤੁਲ
 ਸਾਮ ਜੁ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਈ ਹੈ ਜਚੁ ਆਖ ਕਿਉ ਕਰਿ ਆਈ ਹੈ ॥ ਤੁਲ ਜਾ ਕਹਿ ਆਠਾ
 ਕੁਰ ਜੀ ਬਹੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਦਿਲੇ ਆਉ ॥ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਇ
 ਸਵਾਸ ਤੇ ਆਈ ਹਾ ॥ ਤਾਨਾ ਨਕ ਕਿਹਿ ਚਲੇ ਮੇ ॥ ਆਦਿ ਦਾ ਹਾ ॥ ਤਾਤੁਲ ਜਾ ਪਰ
 ਗਈ ਜਾਇ ਕਰਿ ਕਹਿ ਚਿਸ ਬਹੂ ਜੀ ਕਹਿ ਦਾ ਹੈ ॥ ਆਦਿ ਦਾ ਹਾ ॥ ਪਿਛੇ ਨਾ

ਨਕ ਬਾਲੇ ਨੂਪੁਛਿਅਕੁਰਾਣੀ ਬਾਲਮੇ ਨੂਬੇ ਬੇਜੀ ਕਿਉ ਜਦਿ ਮਾਹੋ। ਤਾ
 ਬਾਲੇ ਕਹਿਅਜੀ ਕਿਤੇਵਾ ਸਿਤੇ ਜਦਿ ਮਾਹੋ ਜੀ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਈ ਬਾਲਮੇ ਰ
 ਮਨ ਉਗਾਹੀ ਦੇਵਾਹੋ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਹੁ ਮਾਉਦੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਪਾਪੀ
 ਹੋ। ਬਾਲੇ ਕਹਿਅਜੀ ਤਿਰੇ ਉਤੇ ਕਿਆ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਕਰਿਣੀ ਹੋ। ਤੂ ਕਿਆ ਕਰਿਦਾ
 ਹੋ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਈ ਬਾਲਪਤਾ ਸਿਆਦਾ ਭਾਡਲੈ ਮਾਉ। ਤਾ ਬਾਲਪਤਾ ਸਿਆ
 ਦਾ ਭਾਡਲੈ ਮਾਉ ਮਾ। ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਲੀਅਡੀ ਜੇ ਭੁਭਾਡੇ ਦਿਚਿ ਪਤਾ ਸੇ ਮਾਹੋ ਜੇ ਸਭ
 ਪਲੇ ਪਾਇਲੀ ਤੇ ਸੇ ਰਮਦਾਈ ਮਾਹੋ। ਲੈ ਕੈ ਨਾਨਕੀ ਭੈਣ ਪਾਸਿ ਮਾਉ ਮਾ। ਅਗੇ
 ਨਾਨਕੀ ਉਠਿ ਖੜੀ ਹੋਈ। ਮਾਉ ਭਾਈ ਪੀੜਾ ਦਿਛਾਇ ਦਿਤਾ। ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਅਤੇ
 ਨਾਲੇ ਭਾਈ ਬਾਲ ਭੀਗਾਇ ਮਾਥਾ। ਬਾਲ ਭੀ ਬੈਠਿ ਗਾਇ ਮਾ। ਪੀੜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ
 ਇਮਾ। ਤਾ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇ ਨੂਤੁ ਜਾ ਕਿਉ ਜਦਿ ਮਾਹੁਈ। ਭਾਈ ਜੀ
 ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨ ਹੋਏ ਮਾਹੋ ਮੇ ਨੂਤੇ ਰੇ ਮੁਹ ਦੇਖਣੇ ਦੀ ਸਿਕਿਆ ਹੀ। ਇਸ ਦਾ ਜਤੇ ਮੇ
 ਤੁਲ ਜਾਤੇ ਜੀ ਮਾਹੀ। ਤਾ ਛਿਰਿ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇ ਨੂਦਿ ਸਦਾ ਸਿਹੋ ਇਰ
 ਹਿ ਮਾਹੋ। ਜਿਉ ਜਦਿ ਮਾਹੀ ਤਿਵੇ ਹੀ ਮਾਪੁ। ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਜੀ
 ਤੈ ਨੂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਲੂ ਹੋ। ਮਾਖਿ ਮਾਜਾ ਦਾ ਨਹੀ। ਤਾ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਮੇ ਮਾਪਣੇ ਮਾਨਿ ਜਾਣਿ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ਹੋ। ਸੇ ਮੇ ਭੀ

ਏਹਾ ਅਖਿਦਾ ਹੈ ਮੇ ਬੋਲੇ ਖਾਲੀ ਹੈ ਤਾ ਨਨਕੀ ਦਿਲ ਸਾ ਦੇ ਵਟ ਲਗੀ ਤਾ ਫਿ ੧੮
 ਰਿਨ ਨਕ ਕਹਿ ਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਏਹ ਲੇਖੇ ਦੀ ਗਲ ਹੈ। ਇਥੇ ਸਰ ਮੁਲਾ ਹਿਜੇ ਦੀ
 ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਨਨਕੀ ਕਹਿ ਆ ਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ। ॥ ਸਮਤੁ ॥ ੧੫੪ ੨
 ॥ ਸਮਤੁ ॥ ੧੫੪ ੩ ॥ ਮਿਤੀ ਮੰਘਰ ਸੁਦੀ ਪਚਮੀ ੫ ਲੇਖਾ ਕੀਤਾ ੦
 ਹਿਸਾ ਬਦਿਤਾ। ਤਿਹੁ ਮਹੀ ਨਿਆ ਦਾ। ਇਕ ਸਉ ਪੈਤੀ ਰੁਪਈਯੇ ਨਨਕ ਦੇ
 ਖਾਇ ਪੀਏ ਲੈ ਦੇਵਧੇ। ਤਾ ਨਨਕ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ ਅਖਿ ਆ ਲੈ ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਹੁਇ ਅਸੀ
 ਤੇ ਰੇ ਮਹੇ ਸਰਖ ਰੂਹੇ ਏਹੇ ਹੁਮੇ ਦੀ ਖਾਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੇ ਸਉ ਪੈ। ਅਸਤੁ ਕਰਿ ਤਾਰ ਕਰ
 ਤਾਰ ਹੈ। ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਹਿਪਇਆ। ਅਤੇ ਨਨਕ ਲਗੀ ਬੋਵਣਿ। ਨਨਕੀ
 ਆਖੇ ਭਾਈ ਪਹਿਲੇ ਮੇਨੁ ਮਾਰਿ ਪਿਛੇ ਭਾਵੈ ਕਿਧਰਿ ਜਾਹਿ। ਤਾ ਨਨਕ ਕਹਿ
 ਆ ਬੇ ਬੇ ਜੀ ਜੀ ਜੀ। ਜੀ ਹੁਇ ਤਾਲੇ ਖਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇ ਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਦੀ ਪਾਇ
 ਜਾਇ ਤਾ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਜੰਜਾਲਿ ਵਿਚਿ ਪਉਦੇ ਹੋ। ਤਾ ਜੈ ਮਾਰ ੪
 ਹਿਅ ਨਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਕੁਝ ਮੇ ਜਾਇ ਦਾ ਅਗ ਕੁਝ ਨ ਜਾਇ ਦਾ ਅਗ ਹੁਇ
 ਮੇਇ ਨੂਏ ਹੁਸੇ ਝੀ ਅ ਹੈ। ਨਨਕ ਜੀ ਤੁਮੇ ਨੂਏ ਹੁਗਾਨਾ ਹੁਬ ਖੁਸੁ ਮੇ ਬਹੁਤ ਭੁ ੯
 ਲਾਹਾ। ਮੇ ਬਹੁ ਜੀ ਦਾ ਕਹਿ ਆ ਖਾਤੁ ਰਿਨ ਗਲਿ ਆਇਆ। ਤਾ ਫਿ ਰਿਨ ਨਨਕੀ
 ਨੈ ਹਬਿ ਜੋਤਿ ਕਰਿ ਅਰਿਦਾ ਸਿਕੀਤੀ ਆ ਹੈ। ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹੁ ਗੁਨਾ ਹੁ

ਮੇਨੂਬਖਸੁਜੇਕੁਝਘਟੇਤਮੇਜੁਬਾਬੁਕਰਗੀਜਿਬੋਕਿਬੋਤਾਬਾਲੇਅਖਿ
 ਅਜੀਨਨਕੀਜੀਤੂਕੋਈਜਾਹਰਿਪੀਰਹੈਅਤੇਕੋਈਰਾਮਚੰਦਕਿਸਨ
 ਹੈਅਗੋਹੀਤੈਨਾਅਤੇਕਿਕੁਖਬਰਿਹੋਇਜਾਦੀਪੈਭੁਲਾਭਾਈਨਾਨਕਜੀ
 ਭੈਣਿਅਤੇਭਿਏਈਅਦੇਵੈਮਿਨਤਿਕਰਿਦੇਹੈਨਿਜੀਤੂਕਰਿਤਾਰਿਵਲ
 ਦੇਖੁਬਾਲਾਸੰਧੂਨਾਨਕਖਰਾਪਿਆਰਾਜੀਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈ
 ਬਾਲਤੇਨਾਨਕੀਤੇਰਾਕਹਿਆਮੇਫੇਰਿਆਜਦਾਨਾਹੀਤਾਫੇਰਿਨਾਨਕੀਅ
 ਤੇਜੈਰਾਮਬਾਲੇਉਤੇਖੁਸੀਹੋਏਜੈਰਾਮਅਤੇਨਾਨਕੀਬਾਲੇਨਾਅਖਣਲਗੇ
 ਭਾਈਬਾਲਾਨਾਨਕਤਉਅਜੁਨਵੇਸਿਰੇਦਰਸਨੁਦਿਤਾਹੈਫਿਰਿਨਾਨਕਨੁਇਕ
 ਸਉਖੇਤੀਹਰੁਪਈਯੇਦੁਕਾਈਮਿਲੇਅਤੇਸੈਤਾਰਾਂਸੈਰੁਪਈਯਾਹੋਰਮਿਲਿ
 ਆਲੈਕਰਿਨਾਨਕਸੇਦੀਖਾਨੈਜਾਇਬੈਠਾਜਿਤੇਕਾਰਖਾਨੇਆਹੋਜੋਅਗਇਕ
 ਰਿਸਭੇਨਾਨਕੀਨੁਵਧਾਈਅਤੇਮੁਮਾਰਖੀਆਦੇਵਣੁਲਗੇਅਤੇਸਭਹਿੰਦੂਅ
 ਤੇਮੁਸਲਮਾਨਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਏਕਹਣਲਗੇਨਾਨਕਹਮੇਜੁਇਆਬੋਜੈਨਾਨਕਨੈ
 ਮੇਦੀਖਾਨਫੇਰਿਆਹਮਬਹੁਤਦਲਗੀਰਹੋਏਥੇਅਬਹਮਬਹੁਤਖੁਸੀਹੁਏ
 ਹੈਭੁਲਾਹੂਆਤਾਨਾਨਕਸਭਨੁਭਜੀਮਕੀਤੀ॥ ੧੫੪੪ ॥ ਮਿ
 ਤੀਮੰਘਰਸੁਦੀਪੰਚਮੀ॥ ੧੭ ਨਾਨਕਦੀਕਹਾਣੀਮੁਲੇਚੋਣੁਘਰਿਹੋ

ਈ॥ ਅਖੋ ਕੇ ਰਸਾਵੇ॥ ੫

ਭੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ੧੮

ਕਲੂ ਦੇ ਪਰਿਵਰਾਈ ਹੋਈ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਅੰਮਾ
ਨੂਖ ਬਰਿ ਅਤੇ ਬਸਾਈ ਦੇ ਇਭੇ ਜੀ॥ ਅਤੇ ਜਦਾ ਇਭੇ ਜੈ॥ ਜੈ ਤੁਸੀ ਅਵੇ
ਤਾ ਅਸੀ ਚੋ ਕਰਿ ਪਰਚੀਏ॥ ਕਾਲੂ ਜੁਣਿ ਕਰਿ ਪੁਜੀ ਹੋਇ॥ ਅਮਾ ਅਤੇ ਅੰ
ਮਾ ਬੀਬੀ ਬਹੁਤ ਪੁਜੀ ਹੋਈ॥ ਜੈ ਪਬਰਿ ਲੋਗਾਇ॥ ਅਸੀ ਤਿਸ ਦਾ ਮੁਖ
ਰੁਨਾ ਲਿਆਪਣੇ ਪਬੀਭ ਰਿਓ ਜਾ॥ ਕੁਰਿ ਕਰਿ ਮਾਪਣਿ ਲਗਿਓ ਮੇਵਾ ਰਿਸੁ
ਟੀਤੇ ਰੇ ਮੁਖ ਬੋ॥ ਜਿਸ ਮੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਪਾਈ ਦੀ ਪਬਰਿ ਮਾਇ ਦਿਤੀ॥ ਰ
ਤੀ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ ਵੇਦੀ॥ ਮਾਦਾ ਮਾਹਾ॥ ਤਿਤ ਨੀ ਮਾਮਾ ਇਗਾ ਵਨਿ ਬੇ
ਠੀ॥ ਮਾਮਾ ਮਾਪਣਿ ਲਗਿ ਮਾ ਜੋ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਅਸਾਰੇ ਕੁਲਿ ਵਿਚਿਏ ਹੁਕਲਾ
ਜੀਉ ਉਪਜਿ ਮਾਪੇ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਪਰਮ ਕੁਰਮਾਈ ਹੋਈ॥ ਅਸਾਰੂ ਮਾ ਕੁਲਿ
ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ॥ ਮਾਜਾ॥ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਮਾਝੇ ਪੇਕਿ ਮਾਨੂ ਰਾਮਾ ਝੰਗ ਰੂਬੀਬੀ
ਦਾ ਪਿਉ ਜੀ॥ ਅਤੇ ਰਿਗਾਈ ਮਾਉ ਜੀ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਨੀ ਨਾਨਾ ਜੀ॥ ਅਤੇ
ਕਾਲੂ ਦੇ ਜਜਾ ਅਤੇ ਜਹਰਾ ਜੀ॥ ਬੀਬੀ ਉਨਾਨੂ ਵਪਾਈ ਦਿਵਾਇਭੇ ਜੀ॥ ਅ
ਤੇ ਸਦਭੇ ਜੋ ਕੋਈ ਵੇਬਹੁਤ ਨਾਹੀ ਤਾਹਿ ਕੁਮਾਵੇ॥ ਤਾਉ ਬੋ ਰਿਗਾਈ ਨਾਨੀ
ਅਤੇ ਰਾਮਾ ਨਾਨਾ ਅਤੇ ਕਿਸ ਨਾਮਾ ਮਾਝੇ ਪੁਜੀ ਹੋਏ ਤਲਵੰਡੀ ਮਾਝੇ॥ ਤ
ਜੁਣਿਏ॥

ਲਵੰਡੀਓਰਾਮਾਕਿਸਨਾਅਤੇਭਿਰਾਣੀਅਤੇਕਾਲੂਲਾਵੇਦੀਅਮਾਬੀਬੀਛਿਏ
 ਆਦਿਮੀਤਿਅਰੁਹੇਏ। ਦੁਇਨਫਰਿਗਮੇਨਾਲਿਸੇ। ਅਤੇਤੈਨਫਰਿਅਤੇ
 ਇਕੁਮਰਦਾਨਾਨੂਮਪਰਿਦਾਸੀ। ਚਾਰਿਆਦਿਮੀਕਾਲੂਨਾਲਿਹੇਏ। ਸਰੇਬਾ
 ਰਾਅਦਿਮੀਹੇਏ। ਪਰਰਾਮੇਝੰਗਾਤਿਬਪੁਤਕੁਨਾਲਿਲੀਤਾ। ਜਦਿਚਲਿ
 ਇਲਗੋਤਾਰਾਇਬੁਲਾਵਿਪਾਸਿਵਿਦਾਹੋਣਗਏ। ਗਾਇਅਰੇਕਾਲੂਜਾਇਖ
 ਕੋਹੇਇਆ। ਗਾਇਪੁਛਿਓਕਿਉਕਾਲੂ। ਤਾਕਾਲੂਕਹਿਆਗਾਇਜੀਨਨਕਤੁ
 ਸਾਰੇਗੁਲਾਮਦੀਕਹਾਣੀਹੋਈਹੈ। ਚਉਕਤਿਖਰਚਣਜਾਏਆਹੇ। ਪਖੋਕੇ
 ਰਧਾਵੇਅਸਾਨੂਰਜਾਇਹੋਵੈ। ਤਗਾਇਕਹਿਆਕਾਲੂਕੁਲਾਹੋਵੈ। ਪਰਕਾਲੂਅ
 ਗੇਨਨਕਹੀਖਬਰਿਦਾਰਿਹੋਵੈ। ਤਾਕਾਲੂਕਹਿਆਗਾਇਜੀਮੇਨੂਵਿਸਵਾਸੁਪ
 ਤਿਓਜਾਨਕਾਲੂਮੇਇਹੋਰਵਾਸਿਤੇਆਖਿਆਪੈਤੇਰੀਤਕਾਰਕਰੀਹੈ। ਓਹੁ
 ਅਰੋਸਾਧਪੈਅਤਿਕਾਣੀਬੋਲੁਵਿਗਾਤਿਕਰਿਦਾਹੋਵੈ। ਨਾਗਾਇਜੀਏਹੁਤਾਮੇ
 ਰੀਮੁਗਾਇਹੈ। ਅਤੇਗਾਇਜੀਤੁਸੀਪਰਮੇਸਰਜਖਕੀਤੋਹੈ। ਤੁਸੀਮਿਹਰਿਦ
 ਗੀਨਾਲਿਆਖੋ। ਤਾਗਾਇਆਖਿਆਜਾਹਿਕਾਲੂਖੁਦਾਇਤੇਰਾਕੰਮਗਾਸਿਲਿ
 ਆਵੈ। ਸੁਣਕਾਲੂਅਜਾਭੀਭਾਉਹੈ। ਪਰਕਾਲੂਨਨਕਨੀਦਾਮੇਰਾਹੋਦਾਅਬਾਦੁ
 ਮੇ। ਅਤੇਪੈਰਾਤੇਹਬੁਲਾਵੇ। ਅਤੇਜੈਬਾਮਨੂਮੇਰੀਬੀਦਿਗੀਕਹੀ। ਜਾਹਿਸਾਹਬ

^ਜ
 ਦੀਪਨਾਹਿ। ਕਾਲੂ ਛਕੜੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਹੋਇ ਚਲਿਆ। ਆਇ ਰਿਵਾਰਿ ਚਲਿਆ ਪੰਜ ॥ ੨੦ ॥
 ਵੇਦਿ ਨ ਸੁਲਤਾ ਨ ਪੁਰ ਆਇ ਪੁਰ ਚੇਵੀ ਬਵਾਰਿ। ਆਇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲ ਤੇ ਦੇਖਾਰਿ
 ਵੜੇ। ਅਗੇ ਵਧਾਈ ਆਮਿਲ ਇਲਕੀਆ। ਅਤੇ ਸਿਠਣੀ ਆਮਿਲ ਇਲਕੀਆ
 ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਖ ਬਰਿ ਹੋਈ। ਆਉ ਪਿਉ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਨਾਨਾ ਨੀ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਅਤੇ
 ਮਰਦਾਨੀ ਮਿਰਾਸੀ ਭੀ ਆਇਆ। ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਦੋਹੀ ਉਠਿ ਦਉੜਿਆ। ਜਾ ਦੋਹੀ
 ਕਾਲੂ ਦੇਖੇ ਰਾਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਕਾਲੂ ਮਥਾ ਚੁੰਮਿਆ। ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਉਜੀ
 ਰਾਇ ਜੀਤਾ ਜੇ ਸੇਨਾ। ਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿਆ ਪੁਤਿ ਯਾਦਿ ਦਿਵਾਇ। ਰਾਇ ਤੇਰਾ ਮਥਾ
 ਚੁਮਣੁ ਆਖਿਆ ਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦ ਸੁਣਿ ਸਰਿ ਗਇਆ ਸੀ। ਛਿਰਿ ਨਾਨਕ ਬੀਬੀ ਮਾ
 ਉ ਦੇਖੇ ਰਾਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਆਉ ਮੁਹਿ ਚੁੰਮਿਆ ਗਲਿ ਲਇਆ। ਛਿਰਿ ਨਾਨਕ
 ਚਾਚੇ ਲਾਲੂ ਦੇਖੇ ਰਾਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਤਾਲੂ ਗਲਿ ਵਿਚਿ ਲੀਤਾ। ਆਖਿ ਓਸੁ
 ਪੁਤਿ ਤੁਸਾ ਅਸਾਰੇ ਕੁਲਿ ਇਥੇ ਤਾ ਨਿਰਕੀ ਤੇ। ਅਤੇ ਅਗੇ ਦੀਪਰ ਮੇਸਰਿ ਜਾਣੈ। ਪ
 ਰਾਇ ਬੇਨਿਰਮਲ ਕੀ ਤੇ। ਛਿਰਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮੇ ਨਾਨੇ ਦੇਖੇ ਰਾਤੇ ਢਹਿ ਪਇਆ। ਤਾਰਾ ਮੇ
 ਨਾਨੇ ਲੇਵੇ ਗਲਿ ਵਿਚਿ ਕਦੀ ਛਰੇ ਨਾਹੀ। ਰਾਮ ਦੇਖੇ ਤਾ ਮੰਗਤ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਨ
 ਨੀ ਭਿਰਾਈ ਰਾਮੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਕਦੀ ਛਰੇ ਇਸ ਨੂ ਗਲਿ ਵਿਚੇ। ਤਾਰਾ ਮੇ ਭਿਰਾਈ
 ਨੁ ਆਖਿਆ ਜਾਮੇਰੀ ਸਿਕ ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ। ਤਾ ਮੇ ਛਰੇ ਗਾ। ਤਾ ਭਿਰਾਈ ਰਾਮੇ ਨੁ ਆਖਿ

ਸ

ਅਤੇ ਰੀਸਿਕਿਪੁਰੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਸੀ ॥ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯੇ ਨਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋ ਵਰਿ ਸੁਟਾ ਗ
 ਤਾ ਮੇਰੀ ਸਿਕਿਪੁਰੀ ਹੋਸੀ ॥ ਤਾ ਭਿਰਾਣੀ ਮਾਖਿ ਮਾਵਾ ਵਿਸੁਟਾ ॥ ਤਾਂ ਰਾਮੇ ਮਾ
 ਖਿ ਮਾ ਕੋਈ ਲੈ ਏਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ਨਾ ॥ ਤਾ ਨਨਕੀ ਮਾਖਿ ਮਾਜਾ ਪਿਨੀ ਭੁਲ
 ਸਾ ਕੋਈ ਮੰਗਾ ਤੇ ਹੈ ਨਤਾ ॥ ਸਾਦਿ ਲਿਖਾਉ ॥ ਤਾ ਭੁਲ ਸਾਗਾਣੀ ਮੰਗਾ ਤਿ ਮਾਨ
 ਸਾਦਿ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਭੁਲਾ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਹੋਨਿ ॥ ਤਾ ਨਨਕੀ ਮਾਖਿ ਮਾਨਾ ਨ
 ਜੀ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯੇ ਰੋਕ ਹੀ ਵਾਸੇ ਰੋਕੇਟ ਕੇ ਮੰਗਾ ਵਉਰੇ ॥ ਤਾ ਰਾਮੇ ਕਹਿ ਮਾ
 ਬੇਟੀ ਜੋ ਤੁਮਾਖੇ ਜੋ ਕਰਾ ॥ ਤਾ ਨਨਕੀ ਕਹਿ ਮਾਨਾ ਨ ਜੀਟ ਕੇ ਮੰਗਾ ॥ ਤ
 ਰਾਮੇ ਕਹਿ ਮਾਪੁਤ ਕਿਸਨਾ ਭੂਵੀ ਰੁਪਈਯਾ ਦੇਟ ਕੇ ਲੈਆਉ ॥ ਤਾ ਭਿਰਾਣੀ
 ਮਾਖਿ ਮਾਪੁਤ ਦਸ ਰੁਪਈਯੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਲੈ ਜਾਹਾ ॥ ਮਰੁ ਵੀਹ ਰੁਪਈਯੇ ਕਿ
 ਸਨੇ ਮਾਪਣੇ ਪਾਏ ॥ ਪੈਤੀ ਮਾਪੁਤ ਯਾ ਦੇਟ ਕੇ ਮੰਗਾ ॥ ਵੀਹ ਦੇ ਰਾਮੇ ਵਾ
 ਰਿਸੁਟੇ ॥ ਦਸਾ ਦੇ ਭਿਰਾਣੀ ਨਾਨੀ ਜੋ ਵਾ ਰਿਸੁਟੇ ॥ ਪੰਜਾ ਦੇ ਮਾਮੇ ਕਿਸਨੇ ਵਾ
 ਰਿਸੁਟੇ ॥ ॥ ਸੀਮਤੁ ॥ ੧੫੪੪ ॥ ॥ ਮਿਤੀ ਮੰਘਰ ਸਦੀ ॥
 ਤਿਥਿ ਸਤਿਮੀ ॥ ॥ ਭੁਲਾ ਦਿਨੀ ਵੀਚਾ ਰਿਸਤਿਮੀ ॥ ਵੀਰ ਬਾਰਿਸੁਲ
 ਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਕਉਣ ਕਉਣਾ ॥ ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਗਾਮਾ ਕਿਸਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲ
 ਤਾ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਹੋਰ ਨਫ ਰਿਚਾ ਕਿਰਿ ਮੰਗੋ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣੂ ਜਾ ਬਿਦਿਤਾ ॥

ਜੈ ਰਾਮ ਮੂਲੇ ਚੋਟੇ ਦੇ ਪਰਿਭੇ ਨਿਯਮਾ ਗਿਰਾਉ ਪਥੋ ਕੇ ਰਧਾਵੈ। ਪਥੋ ਕੇ ਰਧਾਵੈ ਦਾ ਪੋਤਾ ਹੋ
 ਤਾ ਰਿਸਾਵਾ ਸੀ। ਤਿਸ ਦਾ ਮੂਲਾ ਪਟਵਾਰੀ ਸੀ। ਜਾਇ ਨਿਯੇ ਬਾਮਣ ਨੁਖ ਬਰਿਦਿਤੀ ਓ
 ਤਾ ਮਹਤਾ ਮੂਲਾ ਸੁਖੀ ਰਹਾ। ਮੂਲੇ ਚੋਟੇ ਕਹਿਅ ਨਿਮਸਕਾਰ ਪਾਧਾ। ਮਾਓ ਪਾਧਾ ਕਿ
 ਬੋਆਇਆ ਹੈ। ਨਿਯੇ ਬਾਮਣ ਕਹਿਅ ਮਹਤਾ ਜੀ ਜਲਤਾ ਨਪੁਰੇਆਇਆ ਹਾ। ਮੂਲੇ
 ਕਹਿਅ ਪਾਧਾ ਕਿਉ ਕਰਿਆਵਣ ਹੋਇਆ। ਨਿਯੇ ਕਹਿਅ ਮਹਤਾ ਜੀ ਮੇ ਨੁਭਈ ਯਾ
 ਜੈ ਰਾਮ ਭੇ ਨਿਯਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਭੇ ਨਿਯਾ ਮਾਹਾ। ਮੂਲੇ ਕਹਿਅ ਕਿਸੇ ਦਾਸ ਤੋ। ਨਿਯਾ। ਨਿ
 ਯੇ ਕਹਿਅ ਮਹਤਾ ਤਲਵੰਡੀ ਓ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਜੈ ਰਾਮ ਦਾਸ ਪੁਰਾਆਇਆ ਹੈ। ਚਉਕਤਿਖ
 ਰਚਣ ਦੇ ਦਾਸ ਤੋ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਮਹਤਾ ਮੂਲੇ ਨੁਖ ਬਰਿਕ ਰਿਆਉ। ਨਿਯਾ। ਮਹਤਾ ਜੀ
 ਮੇਇ ਸਦਾਸਤੋਆਇਆ ਹਾ। ਮੂਲੇ ਚੋਟੇ ਕਹਿਅ ਆਵ ਨਿਮੇਰੇ ਜਿਵਿਉ ਤੇ ਅਰਮਾਖੀਆ
 ਤੇ ਆਵ ਨਿ। ਮੇ ਤਿਵਾ ਰਿਦਸ ਮੀ ਨੁਪਹਾਰਿਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਜਾਇ ਸਤਿਕ ਰਿਤਾ ਰਿਕ ਰਿਵੜੇ।
 ਅਗੇ ਮੂਲੇ ਕਹਿਅ ਆਉ ਜੀ ਪਿਨਿਕ ਰਿਤਾ ਰਿ। ਮੂਲੇ ਜਮਾਨ ਕਰਿ ਰਖਿਆ ਸੀ। ਜਾਇ
 ਪਰਮਾਨੰਦਿ ਪਲਤੋਆ ਪਣੇ ਹਬ ਚਉਕਤਿਖ ਰਚਿਆ। ਵਧਾਈ ਲੈ ਦੇ ਜੋ ਕਛੁ ਗੁਰਉ
 ਜੁਸੀ ਜੋ ਭਲੀ ਹੋਈ। ਦੁਹਾਵਲ ਬਹੁਤ ਭਲੀ ਹੋਈ। ਤਾ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੀ ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੁਕਹਿਅ
 ਭਇਯਾ ਜੀ ਭੁਜੀ ਸਾਹਮੰਗ। ਤਾ ਪਰਮਾਨੰਦਿ ਕਹਿਅ ਭਲਾ ਮਹਤਾ ਜੀ ਮੰਗ ਦੇ ਹਾ। ਪਰ
 ਮਾਨੰਦਿ ਸਿਆਣਾ ਸੀ। ਪਰਮਾਨੰਦੁ ਮੂਲੇ ਨੁਇਕਾਂ ਤਿਥੈ ਠਾਇ ਕੇ ਗਲਿ ਜਾਰੀ ਕਹੀ। ਦੇ

ਖੋਮਹਤਾਂਜੀਨੀਗਰਜਮਾਨਪੈ॥ ਅਤੇਲੜਕੀਭੀਜੁਣੀਦੀਪੈਨਿ॥ ਸਾਹਾਭੀਦੇਹੋਵੇਦੀ
 ਤਲਵੰਡੀਓਚਲਿਆਏਪੈਨਿ॥ ਅਤੇਝੰਗਹਿਨਾਨਕੇਨੀਗਰਦੇਆਏਪੈਨਿ॥ ਮਾਝਿਓਤ
 ਮੂਲੇਅਗੋਜੁਬਾਬੁਦਿਤਾ॥ ਭਈਯਜੀਤੁਸੀਖਾਤਵਿਜਮਕੋਰੋ॥ ਇਕੁਵਰਅਸਨੂਮੁ
 ਹਲਤਿਦੇਉਫਿਰਿਅਛਾਸਾਹਾਸੁਪਿਰਿਣਾਇਕੇਤੁਸਾਨੂਲਿਖਭੇਜਾਗੋ॥ ਭਲੀਭ
 ਤਿਏਜਤਿਪਤਿਨਾਲਿਵਿਦਾਕੀਭੋ॥ ਬਹੁਤੁਅਨੀਦਿਨਾਲਿਆਇਜੁਲਿਭਾਨਿਖਰ
 ਵੜੇ॥ ਵਧਾਈਆਮਿਲਣੁਲਗੀਆ॥ ਨਾਨਕੀਸਦੀਆਸਰੀਕਿਣੀਆ॥ ਅਤੇਗ
 ਵਣਿਬਹਾਈਆ॥ ਚਉਬੇਦਿਨਦਿਦਾਹੋਵਣਿਲਗੋ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਰੂਮੇਟੇਆਖਿਆ
 ਨਾਨਕਜੀਕੁਝੁਗੁਝਾਅਸਨੂਤੂੰਆਪਣੀਵਲੇਵਧਾਈਦੇਹਿ॥ ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਆ
 ਖੁਮਰਦਾਨਾਕਿਆਲੈਨਾਪੈ॥ ਅਸਾਤੇਬੇਨਾਲਿਕੀਮਪੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਨੂ
 ਕਾਈਭਲੀਵਸਤੁਲੈਨਾਪੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਅਹੋਜੀ॥ ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰ
 ਦਾਨੇਭਲੀਵਸਤੁਤੇਬੰਜੁਪੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਜੇਤੂੰਸੀਭਲੀਵਸਤੁਦੇਹਗਾਤ
 ਮੇਕਿਉਬੰਜੁਹੋਵਾਗਾ॥ ਤਾਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੁਸੀਮਿਰਾਜੀਹੋ॥ ਤੁਸੀਬੋਟੇਮੇ
 ਸੇਕਪੜੇਉਤੇਖੁਸੀਹੋਵੇ॥ ਅਤੇਅੰਗਲੀਗਲਿਜਾਣਿਦੇਨਾਹੀ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਨ
 ਨਾਨਕਕਹਿਜੀਜਾਕਾਈਭਲੀਵਸਤੁਤੂੰਜਾਣਿਦਾਪੈਸਾਈਅਸਾਨੂਦੇਹਿ॥ ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਅਸਾਤੈਨੂਤਾਵਿਦਾਗੁਣਦਿਤਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਠਿਖੜੋਹੋਇਆਖੜੋਹੋਇਕਰਿਤਜੀਮ

ਕੀਤੀ ਤਾਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਲੋਚਿ ਲਿਖਾ ਪਿਕਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ਪਾਇਕ
 ਬਿਨਾ ਨਕਸਰਦਾਨੇ ਨੁਮਾਖਿ ਮਾਜੇ ਮਰਦਾਨਾ ਪਿਕਰੁ ਮਾਜਾ ਬਚਨੁ ਮਨੁ ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਫੁਰਮਾਈ ਮੈ ਮਰਦਾਨੇ ਤੂੰ ਦੇ ਦੀਆ ਦਾ ਮਿਰਾਜੀ ਪੈ ਨਾ ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਹਾ ਤਾਨ ਨਕਕ ਪਿਕਰੁ ਤਉ ਹੋਰ ਸੁਬੋਨਾ ਹੀ ਮਿਰਾਣਾ ਤਾਮਰਦਾ
 ਨੇਕ ਪਿਕਰੁ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਅਜਾਏ ਪੁਗਲਿ ਮਨੀ ਪਰਤੁ ਸੀ ਅਜਾਡੀ ਸਾਰਿ ਵਿਚਿਰ
 ਹੋ ਤਾਨ ਨਕਕ ਪਿਕਰੁ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨੇ ਕਰਤਾ ਬਸਤੁ ਨਾ ਦੀ ਸਾਰਿ ਵਿਚਿਰੈ ਬਾ ਤਾਫਿ
 ਰਿ ਸਭੇ ਪਰਾਨੁ ਦਿਦਿਅਹੋਏ ਮਿਲਿ ਗਿਲਿ ਸੁਖ ਸਾਂਤੁ ਨਾ ਲਿਗਏ ਤਾਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀ
 ਚਾਲੀ ਚੋਭਾ ਜੇਕਰ ਦੀ ਮਿਰਾਜੀ ਕੋਈ ਆਵੈ ਖਾਲੀ ਕਿਸੇ ਨੂਛੁ ਰੂਪੀ ਲੋਕਾ ਵਿਚਿ
 ਗਲਾਖਈ ਆਹੋਵਨਿ ਜੇ ਅਜੁਕਲਿ ਨਾਨਕ ਨਿਕਲਿ ਜਾਦਾ ਪੈ ਮਾਇ ਨਾਨਕੀ
 ਅਤੇ ਰਾਮ ਨੂਲੋਕੁ ਸੁਣਾਵਣਿ ਲਗੇ ਨਾਨਕੀ ਜੈ ਰਾਮ ਨੁਮਾਖੇ ਦੇ ਖੇਲੋਕਾ ਮਾਖੇ
 ਭਰਮਦਾ ਹੋਵੈ ਜੈ ਰਾਮ ਅੰਦਰਿ ਰਿਗਣਤੀ ਮਾਖਾਏ ਪਰਬਾਹ ਰਿਸਾ ਪੁਕਦੇ ਨਾ
 ਹੀ ਗਫਿਰਿ ਜੈ ਰਾਮ ਨੇ ਪਿਛੇ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਜਾਨੀ ਪਿਸਾ ਬਿਸਿਰਕਾ ਕਿਦਾ ਦੇ
 ਵਾਈ ਮੈ ਜੀ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਪੈਨਿ ਤਾਜੈ ਰਾਮ ਜਾਇ ਨਬਾ ਬੁਖਾ ਮਿਮਰ
 ਜਕੀਤੀ ਨਬਾ ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਤਾ ਪੈ ਜੇ ਨਬਾ ਬਹਿਸਾ ਬਿਲੈ ਏ
 ਤਾ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਤਾਨ ਬਾਬਦ ਉਤਿਖਾਕ ਪਿਕਰੁ ਜੈ ਰਾਮ ਬੁਲਾਇ ਅਪਣੇ ਜਲੇ ਜੇ

ਦੀ ਕਉ। ਜੈ ਰਾਮ ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨੂਭੇ ਜਿਕ ਵਿਸਦਾਇਲੀਤਾ। ਤਾਅਖਿਆ ਭਾਈ
 ਜੀਬ ਹੀਲੈ ਆਉਹਿ ਸਾਬਿਦੇਉ। ਨਾਨਕ ਖੁਸੀ ਹੋਕ ਵਿਬ ਹੀਲੈ ਕ ਵਿਚਲਿਆ।
 ਨਾਬਾ ਨੂਲ ਕ ਅਗੇ ਦੁਸਟ ਕ ਨਤੁ ਵਿਦਾਸੀ। ਜੇ ਨਬਾ ਬਿਜਲਾ ਮਤਿ ਮੇਦੀ ਨਬਾ ਬਿ
 ਕੇ ਪੈ ਸੇਲੁਟਾ ਵਤਾ ਪੈ। ਇਤ ਨੀਬਾ ਤਿਦੋਲ ਤਿਖਾ ਨੇ ਇਯਾ ਦਿਬ ਖੀਬੀ ਜੇ ਪੈ ਸੇਲੁਟਾ
 ਵਤਾ ਨਾਨਕ ਮੇਦੀ ਬਹੁਲੁਟਾ ਵਤਾ ਪੈ। ਜਾਨ ਨਕ ਵਲੀਲੈ ਕ ਵਿਆਇਆ ਆਇ ਜਲ
 ਮਨਬਾ ਬਨੁ ਕੀਤੋ ਸਾ। ਨਬਾ ਬਕਹਿਆ ਰੇਤੇ ਰਾਨ ਉਕਿਆ ਪੈ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮੇਰਾ ਨਉ
 ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ। ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਨੂਨਬਾ ਬਕਹਿਆ ਜੈ ਰਾਮ ਮੇਤੋ ਕਛੁ ਸਮਝਿਆ ਨਾ
 ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਦੀ ਨੈਕਿਆ ਕਹਿਆ। ਫਿਰਿ ਜੈ ਰਾਮ ਫਾਰਸੀ ਵਿਚਿ ਨਬਾ ਬਕੀ ਨਿਜਾ ਕੀ
 ਤੀ। ਜੇਤੁ ਮਕਹੁ ਤੋਹੋ ਜੇ ਬੇਦੀ ਨਿਬੇ ਬੀ ਨਬੇ ਸੁਬਹੁ ਬੇਨਮੁ ਨਾ। ਉਜਕੀ ਸਿਫ ਤਿਕੀ ਜੇਬਾ
 ਤਾ ਪੈ ਤਿਸਕਾ ਬੀਦਾ ਹੋ। ਨਬਾ ਬਹੁ ਸਿਆਫਿਰਿ ਨਬਾ ਬਕਹਿਆ ਰੇਨਾਨਕ ਤੂ ਬਿਆਹਿ
 ਆਪੈ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਨਾਹੀ ਨਬਾ ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਨਾਹੀ ਬਿਆਹਿਆ। ਤਾਨਬਾ ਬਕਹਿ
 ਆਦੋਲ ਤਿਖਾ ਨਕਹਿਆ ਮੇਸਮਝਿਆ। ਜੇ ਬਿਆਹੀ ਮੇਗਾ ਤਉ ਸਮੇ ਮੇਸੀਆ ਬਾਤ
 ਸਮਝੀ ਮੇਗਾ ਨਹੀ। ਤਬ ਨਬਾ ਬਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਮੇਸੁਇਆ ਬਾਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈ ਸੇਲੁਟਾ ਵਤਾ
 ਪੈ। ਨਾਨਕ ਜੀਤੁ ਜਾਣਿ ਮੇਇਦ ਉਲਤਿ ਖਲਦੀ ਹੋ। ਤਾਨਾ ਨਕ ਬੋਲਿਆ ਨਬਾ ਬ
 ਸੰਮਤਿ ਹਿਸਾਬੀਲੀ ਜੀਮੈ। ਜੇ ਕਛੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਛੁ ਨਬਾ ਬਕਾ ਨਿਕਲੇ ਜੇ

ਅਬੀਦਾਖਲਕਬਿਲੀਮੈ॥ ਜੇਫਕੀਰਾਕਾਕਛਨਿਕਲੇਤਉਖੁਸੀਆਵੈਤਉਦੀਜੀਮੈ॥ ੨੩
 ਨਾਹੀਤੋਵਿਦਾਦੀਜੀਮੈ॥ ਤੁਬਨਬਾਬਕਹਿਆਜੈਰਾਮਮੋਦੀਕਿਜਦਜਾਬੋਲਤਾਪੈ॥ ਜੈਰਾ
 ਮਕਹਿਆਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਮੋਦੀਜਚਾਪੈਮੋਦੀਖਤਾਵੈਦਿਨਾਹੀ॥ ਤਉਨਬਾਬਕਹਿ
 ਅਬੁਲਾਵੁਪੁਜੀਜਾਦੋਗਇਨਦੀਸਿੰਦੇਕਉ॥ ਜਾਦੋਗਇਨਦੀਸਿੰਦੇਆਇਸਲਾਮ
 ਕੀਤੀ॥ ਤੁਨਬਾਬਕਹਿਆਰੇਜਾਦੋਨਾਨਕਪਾਸਤੇਖੁਬਰਉਜਹਿਜਾਬਿਲੀਜੋ॥ ਕੁਲਨ
 ਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲਗੋਹਿਜਾਬਿਕਰਨਿ॥ ਪੰਜਿਰਾਤੀਅਤੇਪੰਜਿਦਿਨਹਿਜਾਬਹੋਇਆ
 ਤਜਾਦੋਨਦੀਸਿੰਦੇਬਹੁਤਅਕਾਵਟੀਆਪਾਈਆ॥ ਪਰਪਰਮੇਸਰਿਨਾਲਿਅਤੇਜਚਨਾ
 ਲਿਕਛੁਚਲਿਦਾਨਾਹੀ॥ ਰੈਸੈਇਕੀਰੁਪਈਯੇਨਾਨਕਦੇਬਾਕੀਬਾਧੇਨਿਕਲੇਆ
 ਇਜੈਰਾਮਨਬਾਬਨੂਮੁਜਰਾਕੀਤਾ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਕਿਉਜੈਰਾਮਹਿਜਾਬਹੂਆ॥ ਜੈ
 ਰਾਮਕਹਿਆਹਾਂਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਹੂਆ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਕਿਅਹੂਆ॥ ਨਬਾਬ
 ਸਲਾਮਤਿਜਾਦੋਕਉਬੁਲਾਈਮੈ॥ ਜਾਦੋਆਇਮੁਜਰਾਕੀਤਾ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆ
 ਜਾਦੋਹਿਜਾਬਲੀਆ॥ ਹਾਂਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲੀਆ॥ ਕਿਅਹੂਆ॥ ਜਾਦੋਕਹਿ
 ਅਭੀਨਸੈਇਕੀਰੁਪਈਯੇਨਾਨਕਕੇਜਾਫਾਨਿਕਲੇ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਰੇਹਮਾਰੇਰ
 ਹੇਯਾਉਸਕੇ॥ ਜਾਦੋਕਹਿਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਤੀਨਸੈਇਕੀਰੁਪਈਯੇਨਾਨਕਦੇਫ
 ਟੇਰਹੇ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਅਰੇਲੋਕਕਹਿਤੇਬੇਜਪੈਸੇਲੁਟਾਪੈ॥ ਤਾਦਉਲਤਿਖਾਕਹਿ

ਆਰੇਲੋਕਤੂਠੇਕਿਹਮਤੂਠੇ। ਤਾਜੈਰਾਮਅਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਤੁਮਜ
 ਚੇਹੋਲੋਕਤੂਠੇਪੈ। ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਲੋਕਦੁਸਮਨੀਨਨਕਸਾਬਿਬਹੁਤਕਰਿਤੇ
 ਪੈਨਿ। ਤਨਬਾਬਕਹਿਆਭਵਾਨੀਦਾਸਖਜਾਨਿਚੀਕੋਬੁਲਾਵਹੁ। ਭਵਾਨੀਦ
 ਸਖਜਾਨਿਚੀਅਇਆਮਾਇਕਰਿਹਬਿਜੇਤਿਕੇਕਹਿਆਨਬਾਬਸਲਾਮ
 ਤਿਹੁਲਾਮਹਾਜਰਿਪੈ। ਤਾਨਬਾਬਕਹਿਆਕਿਉਤਮਾਨੀਦਾਸਜੋਕਛੁਪੈਸੇਖ
 ਜਾਨੇਕੇਨਨਕਸੇਦੀਪਾਸਿਜੋਤੋਦਾਖਲਿਹੋਏਪੈਨਿ। ਹਾਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਹਿ
 ਜਾਬਿਹੁਆਦਾਖਲਹੋਏ। ਨਬਾਬਕਹਿਆਭਵਾਨੀਦਾਸਕੋਜੋਕਛੁਨਨਕਕੇ
 ਪੈਸੇਮਾਦਤੇਪੈਸੇਮਦਾਕਰਿਅਬੀ। ਅਰੁਤੀਨਹਜਾਰਰੁਪਈਯਾਮਊਰੁਦੇ
 ਹਿ। ਨਨਕਭੁਲਾਆਦਮੀਪੈਜੋਰਦਾਨਸਿਦ੍ਹੀਦਿਪੈ। ਭਵਾਨੀਦਾਸਕਹਿਆ
 ਬਹੁਤਭੁਲਾਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿ। ਭਵਾਨੀਦਾਸਿਤ੍ਰੈਸੈਇਕੀਰੁਪਈਯੇਹਿਕੁਦਿਤੇ
 । ਅਤੇਤ੍ਰੈਹਜਾਰਿਹੋਰੰਦਿਤੇ। ਨਨਕਲੈਇਕਰਿਬੈਲੀਆਪਰਿਅਇਆਮਾਨਿਕੁ
 ਤ੍ਰੈਬੈਰੋਜੋਹਦਿਲੈਇਗਾਇਆਅਤੇਬਹੁਤਭੈਣਪਾਸਿਰਖੇ। ਜੈਰਾਮਨਬਾਬ
 ਦਊਲਤਿਖਾਕੇਸਲਾਮਕਰਿਅਇਆਪਰੁਬਹੁਤਖੁਸੀਨਾਲਿਖਰਿਅ
 ਇਬਤ੍ਰਿਅਆਅਗੋਨਨਕੀਪੁਛਿਆਜੀਕਿਉਕਰਿਹਿਜਾਬਿਹੋਇਆਜੈ
 ਰਾਮਕਹਿਆਸੁਇਪਰਮੇਦੀਪਿਆਰੀਮੇਅਜਬੁਪੈਰਾਨਹਾਮੇਜਾਇਤ

ਹਾਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਲੇ ਲੁਟਾਵਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹਿਸਾਬ ਹੋਵੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਦਾ ਪਾਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ
ਨਕੀ ਕਹਿਅ ਜੀ ਕਿਅ ਅਜੁ ਦਾ ਪਾਹਿ ਕਿਅ। ਤਾਂ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਤੈ ਸੈ ਇਕੀ ਸ
ਰੁਪਈ ਜੇ ਦਾ ਪਾਹਿ ਕਲੇ। ਪਾਹਿਅ ਪੀਦਿਅ ਲੁਟਾਵਿਦਿਅ। ਤਾਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ
ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਮੇਲੇ ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਿਦ ਰਸਾਣਾ। ਉਸ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪਰਤੀਤਿਅਈ
ਹੈ। ਰਾਇ ਜੀ ਇਤਿ ਨ ਹੋਰੁ ਕਈ ਨਾਵ ਰਾਸ ਦੈ ਗਾ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਅ ਪਰ ਮੇਲੇ
ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਕਿਅ। ਰਾਇ ਬੁਲਾਵਦ ਰਾਸਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੋ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਦੁਹੀਅ
ਗਲਾਵ ਰਸਾਵ ਨਿਰੋ। ਤਬ ਨਾਨਕੀ ਬਹੁਤ ਮੁਖੀ ਹੋਈ। ਜੈ ਰਾਮ ਦੇ ਅਖਣੇ ਨ
ਲਿ। ॥ ਸੰਮਤ ੧੪੫ ॥ ॥ ਮਿਤੀ ਹਾਕੁ ਸੁਦੀ ਜਾਹਾਲਿਖਅ ਭਾ
ਦੋ ਸੁਦੀ ॥ ॥ ਜਤਿ ਮੀਦਾ ਜਾਹਾਲਿਖਅ ਅਇਅ ੬ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾ
ਈਦਾ ਪਗੁ ਰੂਜੀ ਸਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਜਾਹੋ ਕੇ ਪਰਬਾਇਕੀ ਚਲੀ। ੪੫ ॥
॥ ਤਬੀ ਨਾਨਕੀ ਕੈ ਪਵਿਦ ਪਾਈ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਯੋ ਬਾਹਮਣ ਦੇ ਹਾਥਿ ਕੁੰਭੀ ਨਾਲਿ
ਛਿਕੁ ਕਿਕ ਵਿਅਤੇ ਪਤਾ ਜੇ ਅਤੇ ਲਾਇ ਚੀਦਾਣੇ ਅਤੇ ਪੀਜਿ ਰੁਪਈ ਜੇ ਤਲਵੰ
ਡੀ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪਾਹਿ ਤੇ ਜਿਦਿਤੇ। ਕਾਲੂ ਦੇ ਪਾਹਿ ਅਨੰਦਿ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਗਾਵਣ
॥ ਕਾਲੂ ਅਪਣੇ ਜਾਹੁ ਰੇ ਮਾਝੇ ਤੇ ਜਿਦਿਤਾ ਮਾਦਿ ਮੀ। ਚਿਬੈ ਦਾਈ ਹੋਈ। ਲ
ਗਤਿ ਜੀਅ ਵੰਡੁਇ ਹੋਰੁ ਸਮਾਨਿ ਲਗੇ ਕਰਨਿ ਅਪੇ ਅਪਣੀ ਜਾਗਾ। ਰਾ

ਇ ਬੁਲਾ ਵਿਖਾ ਸਿਕਾ ਲੂਗਾਇਆ। ਰਾਜੀ ਮੁਖਾਰਖਾ। ਰਾਇਕ ਹਿਅ ਕਾਲੂ ਕੇ
 ਹੀ। ਕਾਲੂ ਕਹਿਅ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਰੇ ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਸਾਹ। ਲਿਖਿਆ ਮਾਇਆ ॥
 ਹੈ। ਤਾਰਾ ਇ ਬੁਲਾ ਵਿਕ ਹਿਅ ਕਾਲੂ ਨਾਨਕ ਨੂਵਤਿ ਅਸਾ ਰੁਗੁਲਾ ਮਨ ਆਖੇ।
 ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਫਿਰਿ ਅਸੀਂ ਜੁ ਹੋਵਾਰੇ। ਕਾਲੂ ਕਹਿਅ ਗੁਲਾਜੀ ਅਸਾ ਨੂਤਾ ਅ
 ਦ ਬਲੇੜੀ ਪੈਨਾ। ਗੁਲਾ ਕਾਲੂ ਜੋ ਗੁਲਾ ਬੇੜੀ ਆਨਾ ਹੀਨਾ। ਅਦਬ ਦੀਆ।
 ਗੁਲਾ ਜੋ ਦੈਰਾਇ ਜੀ ਗੁਨਾ ਪੁਬਖ ਸੇਜੀ। ਨਾ ਕਾਲੂ ਤੁੰ ਜਾਇਦਾ ਪੈ ਜੇ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ
 ਬੇਟਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਮੇਜਾਇਦਾ ਹਾਜੇ ਖੁਦਾਇ ਨਾਨਕ ਦਿਚਿ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੂ ਇ
 ਸ ਬਾਤਿ ਦੀ ਰੁਜਾਨੁ ਖਬਰ ਨਾ ਹੀ। ਗੁਲਾ ਕਾਲੂ ਖੁਦਾਇ ਬਖਸੇਗਾ। ਤਾਫਿਰਿ
 ਸਾਹੇ ਉਪਰਿ ਚਲੇ ਕਉਣ ਕਉਣ। ਕਾਲੂ ਲਾਲੂ ਪਰਸਰਾ ਮਲਾਲੂ ਦਾ ਖੁਤਾ। ਨੰਦ
 ਲਾਲਾ ਇੰਦੁ ਸੈਣ ਫਿਰੰਦਾ ਜਗਤਿ ਗਾਇ। ਲਾਲ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਮਲਾ। ਸੀਤਲ ਜਟ ਮਲ
 ॥ ਰਾਇ ਜੀ ਨਿਤ ਨੇਵੇ ਦੀ ਬੇਸਤੋ ਤਿਆਰ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ। ਜਾਭਾ ਦੇ ਦੀ ਸੀ ਗਗਤਿ ਚ
 ਰੀਤਾ ਸਤਿ ਦਿਨ ਬੁਦ ਬੇਤਾ ਤਵਰੀ ਓਚਲੇ। ਤਾਮਾਂ ਤ੍ਰਿਓ ਨਾ ਰਾਮਾ ਮਾਇਆ।
 ਮਾਮਾ ਕਿਸ ਨਾ ਮਾਇਆ। ਹੋਰ ਉਨ ਦੇ ਦੁਇ ਸਰੀਕ ਮਾਏ। ਮਾਇ ਜਲਤਾ ਨਿਖ
 ਰਖ ਪੁਚੇ। ਮਾਇਕ ਵਿਖਰ ਮਾਨੰਦ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਪਲਤੇ ਦੇ ਪਰਿਆਇ ਮਰੀ ਕੁਰੀ
 ਤਾ। ਪੀਜਿ ਦਿਨ ਸਾਹੇ ਦਿਚਿ ਰਹੇ ਤਾ ਜੁਲਿਤਾ ਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਜਾਇ ਬਾਈ ਹਮੇ ਸਾ

ਹੇਠਿ ਪਰਿਖਲੇ ਹੋਏ ਜਾਇ ਬਾਗ ਦਿਚਿ ਉਤਰੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲ ਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦੇਖਿ ਉ ੨੫
 ਨਿਧੇ ਬਾਮਣ ਨੂਭੇ ਨਿਯਮਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਹਿਆ ਜਾਇ ਮੂਲੇ ਨੂਖ ਬਰਿਕ ਵਿਜੇ
 ਵੇਦੀਆ ਦੀ ਜੰਦ ਅਣੀ ਪੈ। ਜੇ ਤੁਸ ਨੂ ਮਲੂਮ ਹੋਵੈ ਗੂਲੈ ਚਲਣੇ ਨੂਖ ਬਰਿਕਿ
 ਧੇ ਬਾਮਣ ਜਾਇ ਪਬਰਿਕੀਤੀ। ਅਜੀ ਰਬਾ ਦਿਜਾਇ ਕੀਤੋ ਜਾਅ ਧਿਓ ਜੁ
 ਜਨਮਾਨੁ ਸੁਖੀ ਰਹੁ। ਮੂਲੇ ਕਹਿਆ ਪਾਸ ਨਿਸਕਾਰਾ। ਨਿਧੇ ਕਹਿਆ ਜਨਮਾਨੁ
 ਵੇਦੀਆ ਦੀ ਜਨਿ ਬਾਗ ਦਿਚਿ ਆਇ ਉਤਰੀ ਪੈ। ਤੁਸ ਨੂ ਪਬਰਿਕ ਵਨਿ ਭਈ ਯ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਭੇਜਿਆ ਪੈ ਜੀ। ਜਾਇ ਮੂਲੇ ਚੰਦੁ ਨੂਖ ਬਰਕ ਰਿਯਾਉ। ਮੂਲੇ ਕ
 ਹਿਆ ਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਨਿਧੇ ਜਾਇ ਪਬਰਿਕਿ ਤੀਅਰਾ ਮੂਲੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਕਿ
 ਭਿਰ ਉਭਾਈ ਅਤੇ ਹੋ ਤੇਰਾ ਦੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਪੜਾ ਹੋਇਓ। ਜੇ ਚਉਧਰੀ ਵੇਦੀ
 ਆਦੀ ਜੰਦ ਅਣੀ ਪੈ। ਤਾਹੋ ਤੇਰਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਪੁ ਤੁਜਿ ਤਿਆ ਮੂਲੇ ਨਾਲਿ ਜਾ
 ਇਨੇ ਕੁਝ ਮੂਲਾ ਆਖੇ ਜੋ ਸਰਬ ਰਾਹੀ ਕਰਿ ਦੇਹਿ। ਜੇ ਕੁਝ ਭਾਗੁ ਰਾਖ ਪੜਾ ਸਰਬ ਰ
 ਹੀ ਕਰਿ ਦੇਹਿ। ਅਤੇ ਆਪ ਭੀ ਨਾਲਿ ਹੋਵੈ। ਮੇਰੀ ਦੇਹ ਵੰਡੀ ਪੈ ਨਾਹੀ ਤਾ ਮੂਲਾ ਮੇ
 ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਹੋਵੈ। ਭਲਾ ਚਉਧਰੀ ਜੀ ਤੁਸਾ ਭਾਗੁ ਰਾਖ ਜੇ ਪੈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋ। ਹਾ
 ਤੇਰਾ ਦੇ ਕਹਿਆ ਮੂਲਾ ਭਲੇ ਲੋਕ ਤੇਰੇ ਪਰਿਛੇ ਨੀ ਕੁਝ ਸਰਾਮ ਨੇ ਲੋਚੇ ਅਤੇ
 ਜਿਹ ਬਾਨੁ ਬੰਸੀ। ਅਜਾਡਾ ਆਖਣਾ ਏਹੋ ਹੀ ਪੈ। ਮੇਰੇ ਸੁਣਿ ਸੀ ਜੇ ਕਾਲੂ ਵੇਦੀ

ਭਟੀਅਦਾਪਟਫਾਰੀਪੈ। ਪਰਬਪੁਤਬਰਬਲਦਾਪੈ। ਅਤੇਤੁੰਭੀਜੀਦਾਕਰਕਾਪੈ।
 ਪਰਭਲਵਿਚਿਭਲੇਆਦਿਮੀਆਏਪੈਨਿ। ਸੁਣਿਮੂਲਾਪਰਮਾਨੰਦਿਅਤੇਜੈਰਾਮ
 ਭਲੇਆਦਿਮੀਪੈਨਿ। ਭਾਈਤੁਹਿਅਸਾਭੀਵਲੇਦੇਖਣਾ। ਪਰਮਾਪਣੀਧਿਰ
 ਉਭੀਅਦਬਕਰਿਣਾ। ਮੂਲੇਕਹਿਅਭਲਾਚਉਧਰੀਜੀਤੁਸੀਆਜੇਪਨਾਰਿ
 ਪੁਸਟਿਹੋ। ਅਸਾਨੂਤੁਸਾਭੀਓਟਿਹੈਨਾ। ਅਕੈਪਰਮੇਸਰਿਦੀਓਟਹੈ। ਚਉਧਰੀ
 ਜੀਮੇਨੂਕਿਅਰੀਮਪੈ। ਭਲਾਮੂਲਾਜਾਇਅਗਲੈਕਿਛੁਕੈਮੁਕਾਜਮੇਨੂਭੀਛੁ
 ਰਮਾਣੀ। ਮੂਲੇਪੰਚਿਜੋਤਿਕਰਿਭਲੀਬਟੀਹ। ਤੀਭੇਜੀ। ਨਾਲੇਜਿਤਾਰਧਾਵਾਸੀ
 ਭਲਾਅਦਰਿਭਉਲੀਤਾ। ਰਾਤੀਜੰਦਚਰੀਭਲੇਵਾਜੇਨਾਲਿਅੰਦਰਿਜਾਇ
 ਵਰੀ। ਅਦਰਿਭਉਭਲਾਲੀਤਾ। ਪਹਰਗਤਿਗਾਣੀਬੀਤਬਲਾਵਾਹੋਈਆ
 ਤਬਨਾਨਕਜੀਬਹੁਤੁਖਸੀਹੋਏ। ਜਬਬਾਲੇਸੰਧੂਕਹਿਅਗਾਭੁਏਹੁਜੇਮੇ
 ਤੁਸਪਾਸਿਅਖਦਾਹਾਸੇਮੇਅਪਣੇਅਖੀਹਾਜਰਿਦੀਆਗਲਾਅਖਿਦਾ
 ਹਾਮੇਸੁਣੀਆਗਲਾਨਾਹੀਆਖਦਾ। ਤਬਗੁਰੂਅੰਗਦੁਬਾਜੀਗਲਿਸੁਣਿ
 ਕਰਿਬਿਗਾਸਾਦਾਪੈ। ਬਾਜੀਗਲਰੰਗਾਵਿਚਿਬੈਰਾਗਕਰਿਦਾਪੈ। ਜਲਾਵਾ
 ਲੀਤੀਆਨਾਨਕਦਾਜੋਕਛੁਗਾੜਾਖਰਚੁਆਹਾ। ਜੇਖਰਚੁਭਾਈਬਾਲੇਸੰ
 ਧੂ⁺ਸਿ^ਪਆਹਾ। ਬਾਲੇਸੰਧੂਨਾਨਕਆਖਿਅਬਾਲਾਤੂੰਮੇਰੇਪਾਸਿਹੀਰਹਣ॥

॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀ ਪਉ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਹੂ ਗਾਭਲਾ ਰਜੁ ਰਹਿ ਆਵੈ ਦਿਨਿ
 ਜੀ ਵਰਹੀ ॥ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਦਿਵਾਹੋਈ ॥ ਤਬ ਰੋਲੀ ਲੈ ਕੇ ਵਿਜੁਲਤ ਨ ਪੁਰਖ ਆਇ ॥
 ਜਬ ਕਾਲੂ ਰਾਮਾ ਕਿਸ ਨ ਆਖੇ ਜੋ ਨੀ ਗਾਬ ਬਹੁ ਟੀਖਾ ਰਿਖਾ ਪਏ ਚਲਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਆਖੇ ਮੇਇ ਬੇਹੀ ਰਹਦਾ ਹਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਜੈ ਰਾਮ ਆਖ ਨ ਜੇਇ ਬੇਹੀ ਰੇ
 ਨਿ ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਮੇਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਮ ਭੀ ਚਲੇ ਗਾ ॥ ਤਾ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਆਨਾਨਕੀ
 ਪੁਤਿ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਉਡੀ ਕਵਾਇ ਬੈਠੀ ਪੈ ॥ ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਜੁਖੁ ਮੁਰਾਦਿ ॥ ਏਹੋ
 ਗਾਭਾ ਹੋਦਾ ਜੀ ਜੋ ਪਿਛੇ ਮੁਲਾ ਆਇਆ ॥ ਮਲੇ ਜਾਇ ਕੇ ਰਿਖਾ ਖਿਆ
 ਕੁੜੀ ਗਾਭੁ ਰੂਦੇ ਏਇ ਬੇਹੀ ਰਹਨਿ ॥ ਤਲਵੰਡੀ ਨਾਭੇ ਜੋ ॥ ਏਹੋ ਗਾਭਾ
 ਕਿਤਨੇ ਦਿਨ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਪਰਮਾਨੈ ਦਕਹਿ ਆਮੂਲਾ ਚੰਦ ਪੁਟਿ ਪਹਲੀ ਦਾਰੀ
 ਜਾਏ ਫਿਰਿ ਇਬੇਹੀ ਰਹ ਰਨਿ ਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਾਨ ਬਾਬਦ ਮੇਦੀ ਪੈ ॥ ਇਸ ਤਾਇ
 ਬੇਹੀ ਰਹਣਾ ਪੈ ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਜੀ ਵਆਈ ਜੀ ਜੋਸ
 ਭਾਤਲ ਵੰਡ ਗਈ ॥ ਮੇਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਦੇਖ ਭਾਈ ਮਸਾ ਆਵਦਿ
 ਆਤੇ ਰੂੜੀ ਰੁੰ ਕੰਮ ਚਲਾਉ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਤਾ ਜਟੁ ਹਾ ॥ ਮੇਬੋ ਕਿਬੇ
 ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਕੰਮ ਕਰਿਤ
 ਰਚਲਾਏ ਗਾ ॥ ਤੁਜੀ ਦਿਚਿਖ ਰੋਹਾ ॥ ਹਿਕਮ ਹੀਨੇ ਨੂਅ ਜੀ ਜਰੂਰ ਆਵੀ ਗੇ

॥ ਦੁਇਤੁ ਸੀਕੰ ਮੁਚਲਾਹੋ ॥ ਸਭੇ ਤਲਵੰਡੀ ਨੁਗਾਏ ॥ ਰਾਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀਉ ਬੇ ਦੀ
ਖਬਰਿ ਮੇ ਨੁਕਾਈ ਭੇਜੇ ॥ ਜੇਉ ਬੇ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਦਰਬੀ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲਿਖਤ
ਨਪੁਰ ਨੁਵਿਦਾ ਮੰਗਣ ਲਗਾ ॥ ਤਬ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਮਾਨ ਨ ਕਪਤ ਭੁੰਕਣੀ ਦਿਸਰ ਹੋ
॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਲਤਾ ਨਪੁਰ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾ
ਈ ਜੀਵਾ ਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਨੁਮੁਲਾਖਿ
ਕੇ ਪਾਵਿਲੈ ਗਾਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਜਲਤਾ ਨਿਪੁਰਿ ਮਾਇਆ ॥ ਫਿਰਿ
ਮੋਦੀ ਪਾਸੇ ਮਾਇ ਬੈਠਾ ॥ ਲਗਾ ਕੰਮ ਚਲਾਵਣਿ ॥ ਅਰੋ ਕਾਲੂ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਹੋਜੇ ਉ
ਬੋਲੁ ਮਲਿ ਮਾ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਲੀ ਮਾਹੀ ਸੇਤਾ ਚਲੀ ਜਾਵੈ ॥ ਅਤੇ ਮੁਲੇ
ਨੁਪੀ ਮਾਮਾ ਖੇਪਿ ਉਤਰਿ ਮੇ ਨੁਕਿ ਬੇਦਿ ਤਾਲੇ ਕਾਨੁ ਖਵਾਇ ਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਪਰਦੀ ਪ
ਕਾਈ ਕਾਈ ਕਰਿ ਦਾਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮੁਲਾ ਜੈ ਰਾਮ ਮਾਇਆ ਮਾਇ ਕਰਿ ਖਉ
ਗੁਰੂ ਗਾਤੁ ਸਾਮੇ ਨੁਤੇ ਮੇਰੀ ਪੀਅ ਨੁਪਾਇ ਰੋਬਿ ਮਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਲ ਨਾਨਕ ਨੁਮਾਖੇ ਮ
ਵੇਤੁ ਕਿ ਬੇਖੇ ਦਾਹੋਇ ਮਾਹੈ ॥ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦ ਨੂ ਤੁਰਿ ਕਿ ਬੋਲਿ ਮਿਅਾਲ ਪਾਮਾਹੋ ॥ ਨ
ਨਕ ਮਰੋ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦਾਨਾ ਉਸਲ ਖਣੀ ਮਾਹਾ ॥ ਗੁਰੂ ਦੇਵ ਸਿਤੇ ਮ
ਤਾ ਚੋਣੀ ਸਦੀ ਦੀ ਮਾਹੀ ॥ ਨਿਤਾ ਪਰਤਿ ਖਉ ਗੁਰੂ ਰਨਿ ਮਾਹੀ ਨੇ ਦੇ ਮਹੀ ਨੇ ਮਾ
ਇ ਕਰਿ ਹਿਕੁੜਾ ਝਾਨਿ ਕਰਿ ਜਾਵੈ ॥ ਅਤੇ ਚੰਦੋਰਾ ਟੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮੁਦਾਨਾ ਉ

ਆਹਾ ਚੰਦੋ ਬਾਣੀ ਆਈ ਧੀ ਅਪਾਸਿ ਧੀ ਅਮਾਉ ਅਗੇ ਰੁਨੀ ਚੰਦੋ ਨਾਨਕੀ ਨੂ
 ਆਇ ਕੈਲ ਗਲਿ ਰੁਨਾ ਕਿਉ ਤੁਸੀ ਏਹੀ ਜੇਹੀ ਹਕੂਮਤਿ ਲਗੇ ਕਰਨੀ ਜੇਪਰਾਇ
 ਆਖੀ ਅਲਗੇ ਗਾਲਣਿ ਤੁਸਾਨੁ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦਾਭੁ ਉਨਾਹੀ ਨਾਤੁੰ ਭਿਰਾਉ ਨੂ
 ਸਮਝਾਵਦੀ ਨਹੀ ਨਾਤੁੰ ਭਰਜਾਈ ਦੀਖ ਬਿਲੈ ਦੀਹੈ ਨਭਣੁ ਵਣੀ ਯਸਾਲੇ ਨੂ
 ਸਮਝਾਵਦਾਹੈ ਤੁਸਾਰੇ ਜੀਵਿ ਚਿਕਿ ਆਈਹੈ ਜੋਤੁਸੀ ਮੇਨੁ ਆਖੈ ਤਾਨਾਨਕੀ ਆ
 ਖਿਆ ਸੁਣਮਾਸੀ ਭਿਰਾਉ ਨੂ ਜੇ ਮੇਸਮਝਾਵਾ ਸੋ ਮੇਕਿਆ ਸਮਝਾਵਾ ਸੁਣਿ ਚੰਦੋ ਬਾਣੀ ਭਿ
 ਰਾਉ ਮੇਰਾ ਚੇਰੁ ਨਾਹੀ ਯਾਰੁ ਨਾਹੀ ਜੁਮਾਰੀ ਆਨਾਹੀ ਸੁਣਿ ਰੀਮਾਸੀ ਕੋਈ ਬੁ
 ਰਾਕਰ ਮੁਨਾਹੀ ਕਰਿ ਦਾ ਆਸੀ ਜੇ ਸਮਝਾਈ ਸੋਕਿਆ ਸਮਝਾਈਏ ਏਹੁ ਦਾ
 ਦਾਨੁ ਨੁਨੀ ਗੋਭੁਖੇ ਨੂ ਕਰਦਾਹੈ ਜੇ ਅਪਣੀ ਕਮਾਈ ਵਿਚੋ ਕੋਈ ਭਾਵੈ ਜੋ ਕਰੈ ਸੁਣਿ
 ਮਾਸੀ ਅਜਾਡੀ ਤਾਰੀ ਮਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਨੂ ਕੁਛੁ ਆਖੀ ਮੈ ਤੁਸੀ ਉਲਭੇਤ
 ਦੇਵੇ ਜਾਤੇ ਰੀਧੀ ਅਭੁਖੀ ਨੀਰੀ ਰਹਦੀ ਹੋਵੈ ਤਾਤੁਸੀ ਉਲਭੇ ਦੇਵੇ ਬਣਾ ਅਤੇ
 ਚੰਗੇ ਗੁਲੇ ਖਾਏ ਪੀਏ ਅਗਲੇ ਨੂ ਖੁਆਰ ਕਰੇਤਾ ਤੁਸਾਰੀ ਖੁਸੀ ਅਜਾਡਾ ਤਾਮੁਹ
 ਸੁਆਵੁ ਨਾਹੀ ਦੇਦਾ ਜੇ ਅਸੀ ਤਾਤੁਸਾਨੁ ਕੁਝ ਇਸਮੁਹਿ ਆਖੀ ਮੈ ਗਾਹਣੇ ਦੀਜ
 ਗਾਗਾਹਣਾਹੈ ਕਪੜੇ ਦੀ ਜਾਗਾ ਕਪੜੇ ਪੈਨੀ ਸੁਣਿ ਰੀਮਾਸੀ ਤੁਸਾਰੀ ਅਕਲਿਗ
 ਈਹੈ ਅੰਨ੍ਹੇ ਜਾਗਾ ਅੰਨ੍ਹੇਹੈ ਅਤੇ ਅਸਤੁ ਅਸਤੁ ਮੇ ਮੁਹੇ ਭਾਭੀ ਬਿਨਾਇ ਸਮੁਹੇ ਨਾਉ
 ਦੀ

ਕਦੀ ਕਦਿ ਮਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਸਾਨੂ ॥ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਰ ਵੀ ਵੇ ਮਨਾਹਕ
 ਬਿਨਾ ਹਰਿਖਰ ਅਰਕ ਕੋ ॥ ਤਾਮਸਾ ਰੁਕਿਆ ਬਸੁ ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸੀ ਮਸੀਤਾ ਤੁਸਾ
 ਨੂਕੁਤੁ ਨਾਹੀ ॥ ਮਾਖ ਦੇ ਹਾਲ ਸੇਬ ਹੋ ॥ ਚੰਦੋ ਬਾਣੀ ਚੁਪਕ ਵਿਰਹੀ ॥ ਮਾਖ ਸਕੇ ਕੁਤੁ ਨਾਹੀ
 ॥ ਜਾਇ ਧੀ ਮਪਾ ਸਿਚੰਦੋ ਬਾਣੀ ਗਾਣੀ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮਾਖਿ ਚਿਸ ਬੇਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਤੇ
 ਰੀ ਨਿਣਾ ਨਿਤ ਮੇਨੂ ਪਬੋ ਸਿਰ ਮਿਦਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿਆ ॥ ਭੂਭੀ ਕੁਤੁ ਨਿਚਲਿਆ ਕਰਿ ॥
 ਤਾ ਸੁਲਖਣੀ ਮਾਖਿ ਮਾਮੇ ਮੇ ਕੁਤੁ ਖਨੀ ਗੀ ਨਾਹੀ ਰਹਦੀ ॥ ਗਾਹਣੇ ਕਪੜੇ ਧਾਵ
 ਟਰੇ ਸਕੁ ਰਿਪੁ ਪੈਇ ਗਾ ॥ ਬੇਟੇ ਸਕੁ ਰਿਪੁ ਪੈਇ ਗਾ ॥ ਤਾ ਭੂ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤਰ ਨੂਕਿ ਉਬ
 ਦਿਨਾ ਉਕਰਦੀ ਮਾਸੇ ॥ ਅੰਮਾ ਮੇ ਕੀ ਕਰਾ ਮੇ ਹਿਨੂ ਮੁਹਿ ਨਾਹੀ ਲਾਇ ਦਾ ॥ ਕਿਛੁ ਮੇ ਰੇਨ
 ਲਿਸਿਧੇ ਮੁਹਿ ਬੋਲ ਦਾਨਾਹੀ ॥ ਮੇਇ ਰਿਮਾ ਕਰਾ ਤੁਸੀ ਮੇਨੂ ਕੁਤੁ ਮਾਖੋ ॥ ਫਿਰਿ ਚੰ
 ਦੇ ਬਾਣੀ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਮਾਣੀ ॥ ਮਾਇ ਕਰਿ ਮਾਖ ਇਲਗੀ ॥ ਬੇਟੀ ਨਾਨਕੀ ਮੇਨੂ ਸ
 ਰੋਇ ਪਰਿ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਣੀਏ ॥ ਬੇਟੀ ਨਾਨਕੀ ਤੁਸਾਡੀ ਮਤਿ ਚੰਗੀ ਪੈ ॥ ਨਾਨਕੀ ਮੇ ਸੁਲ
 ਲਖਣੀ ਨੁਬਤੁ ਤੁਝਿ ਕੁਰਿ ਜਾਭਿ ਦਿਤਾ ਪੈ ॥ ਬੇਟੀ ਨਾਨਕੀ ਮੇ ਸੁਲਖਣੀ ਤੇ ਰੀਭ
 ਰਜਾਣੀ ਨੁਬਤੁ ਸਮਝਾਇ ਮਾਪੈ ॥ ਅਰੋ ਮਾਖਣ ਲਗੀ ਸੁਲਖਣੀ ਮੰਮਾ ਮੇ
 ਇਤਾ ਭੁਖੀ ਨਾਹੀ ਰਹਦੀ ਨੀਗੀ ਨਾਹੀ ਰਹਦੀ ਮੇਇ ਨੂ ਨਿਣਾ ਨਿਦਾ ਦੁਖ ਨਾਹੀ ਮੇ
 ਇਨੁ ਗਾਹਣੇ ਬਪੁਤੇ ਰੇ ਪੈਨਿ ॥ ਪਰ ਮੰਮਾ ਮੇ ਰੇਨਾ ਲਿਸਿਧੇ ਮੁਹਿ ਬੋਲ ਦਾਨਾਹੀ ॥

ਮੇਇਨੁ ਮੁਹਿਲਾਇਦਾ ਨਾਹੀ। ਮੇਇਰਿ ਮਾਕਰਾ ਤਾਨ ਨਕੀ ਮਾਖਿ ਮਾਮਾ ਸੀਚੰਦੋਰਾ ॥ ੨੮ ॥
 ਟੀਭਾਭੀਦੀਤਰਾਖਰੀਕ ਬਿਰੀਪੈ। ਸੁਣਿ ਮਾਸੀ ਜੇਕਦੀ ਮੇਇ ਸਦਿਭੇਜਿਦੀਹਾਤਾਮਾ ॥
 ਵਦੀਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੇਕਦੀਜੀਵਿਚਿ ਮਾਵਿਦੀਪੈਸੁਤਾਮਾਵਿਦੀਜੋਲੋਹੀਅਖੀਵੇਅ ॥
 ਵਦੀ। ਤਾਮੇਏਪਜੀਵਿਚਿਨਾਹੀਕਰਿਦੀਜੇਮੇਬੇਪਾਜੋਛੁਟੀਪੈ। ਮੇਆਖਦੀਪੈਜੇ
 ਭੀਮੇਰੀਭਰਜਾਣੀਪੈ। ਸੁਣਿ ਮਾਸੀਪਬੋਜੀਉਜੀਉਕਰਦੀਪੈ। ਕਿਉਜੇਅਜਾਰਾ
 ਦੀਖਾਇਆਦੀਪੈ। ~~ਕੁਲਾਮਾਸੀ~~ ਅਤੇਭਲੇਖੜੀਦੀਪੀਅਪੈ। ਭਲਾਮਾਪੇਜਿ
 ਆਣੀਪੈਵੇਰੀਅਸਾਕਿਜੇਨੂਮਿਨਤਿਲਾਵਣੀ। ਅਸਨੂਗੀਦੁਆਇਨਾਹੀਲਗਾਤ ॥
 ਚੰਦੋਰਾਣੀਕਹਿਅਭਲਾਬੋਟੀਨਾਨਕੀਕਮੀਕਿਜੇਗਲਿਦੀਨਾਹੀ। ਪਰਤੂੰਆਪੋਹੀ
 ਜਾਣੜੀਮਤੀਆਦਾਵਰਤਬੁਪੈ। ਜੋਭੀਲੋੜੀਏਨਾ। ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਅਭਲਾਮਾਸੀ
 ਤੂੰਭੀਸਚੀਪੈਅਤੇਉਹਭੀਸਚੀਪੈ। ਪਰਭਲਾਪਰਮੇਸਰਿਭਲਾਕਰਿਜੀ। ਤੂੰਪੀਅ
 ਦਾਦਿਲਾਸਾਭੀਕਰੁ। ਅਤੇਸਮਝਾਉਭੀਅਤੇਦੇਖੋਅਸੀਨਾਨਕਮੇਗਾਭਿਰਾਉਪੈ। ਅ
 ਤੇਮੇਇਨਾਨਕਨੂਦੇਖਕੇਜੀਉਦੀਹਾ। ਮੇਭਿਰਾਉਨਾਨਕਨੂਨਾਹੀਜਾਣਿਦੀਨਾਨਕਨੂਮੇਇ
 ਪਰਮੇਸਰਿਪੀਕਰਿਜਾਣਿਦੀਹਾ। ਤੂੰਸਤਿਕਰਿਮੰਨੀਪਰਤੀਤਿਹੀਕਰਿਜਾਣੇਗੀ।
 ਅਸੀਨਾਨਕਪਾਸੋਇਜੇਹੇਡਰਿਦੇਆਪੋਜੇਆਖਣਿਦੀਗਲਿਕਾਣੀਨਹੀ। ਕਿਉ
 ਜੇਨਾਨਕਫਕੀਰਦੇਸਾ। ਭਲਾਮਾਸੀਤੂੰਗੁਣਿਜਾਹਿਪਰਮੇਸਰਿਭਾਵੇਗਾਤਾਭਾਭੀਨੂ

ਬੁਧੁ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾ ਵਾਗੀਅਸੀ ਬੁਧੁਆਖੀਰੋ। ਚੰਦੋਰਾਣੀ ਸੁਲਤਾਨਖੋਰੇ
 ਆਪਣੇ ਪਰਿਗਣੀ। ਤਾਇਕ ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਜੈਰਾਮ ਨੂਮਿਲਣ ਆਇਆ ਜੀ। ਬੇਬੇ
 ਨਾਨਕੀ ਨੂਮਾਇ ਮਿਲਿਆ। ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਅਜੁ ਪਰਮੇਸਰ ਅ
 ਸਾਉ ਪਰਿਬੁਧੁ ਮਿਹਰਿਦਾ ਨਹੋਇਆ ਪੈ। ਰੁਜਾਅ ਸਾਨੂ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਪੈ।
 ਤਾਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮੁ ਹਾਗਾ। ਤੂੰ ਇਤਨੀ ਆਗ
 ਲਾਕਿਉ ਆਖਦੀ ਪੈ। ਤਾਨਾਨਕੀ ਫਿਰਿ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੂੰ ਇਹੁ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਨੂ
 ਆਖਿਆ ਕਰਾ। ਮੇਨੂ ਤੁਸੀਏ ਹਨਾ ਆਖਿਆ ਕਰਾ। ਤਾਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ
 ਜੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਬੇਦਰੀ ਪੈ। ਤਾਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਦਿਚਿਦਰੀ ਹਾ
 ਪਰਕਰਮਾ ਦਿਚਿਦਰੀ ਨਾਹੀ। ਪਰਮੇਸਰ ਭਗਤਿ ਤਾਦਰੀ ਨਾਹੀ। ਦਰੁ ਸੋਈ ਜੋ
 ਕਰਮਾ ਦਿਚਿਦਰੁ ਹੋਵੈ। ਸਾਧਿਬਦੀ ਭਗਤਿ ਦਿਚਿਦਰੁ ਹੋਵੈ। ਤਾਨਾਨਕ ਆਖਿਆ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਸਚੀ ਪੈ। ਪਰੁਏ ਪੁਕਰਿਤਾਰ ਤੁਮੇਨੁ ਬੁਝਾਈ ਪੈ। ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਪਰਮੇਸਰ
 ਮਿਹਰਦਾ ਨਿਪੈ। ਤਾਨਾਨਕੀ ਕਹਿਆ ਭਾਜੀ ਪਰਮੇਸਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਮਿਹਰਿਦਾ ਨਿਤ
 ਜਾਣਾਗੀ। ਜਾਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਕੁ ਆਖਿਆ ਮੇਰਾ। ਤਾਨਾਨਕ ਖੁਸੀ ਹੋਇਕ ਰਿਅ
 ਖਿਆ ਆਖ ਬੇਬੇ ਜੀ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇਤੂੰ ਆਖੇ ਗੀਜੇ ਮੈਨਾਗਾ। ਤਾਨਾਨਕ ਆਖ
 ਆਤੂੰ ਮੇਰੀ ਵਡੀ ਭੈਣੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮੁ ਭੀ ਭੈਣੀ ਭਿਰਾਉ

ਦਾ ਆਹਾ। ਤਉ ਮੇਰੀ ਤਦਿ ਭੀ ਸੇਵਾ ਬਹੁ ਕੀਤੀ ਆਹੀ। ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ੨੮
 ਤੇਰੇ। ਆਖੁ ਤੂੰ ਜੇ ਇਤੁ ਮੁਹਿ ਆਖੇਗੀ ਜੋ ਮਨਾ ਗਾ। ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ
 ਜੀ ਬਹੁ ਸਿਰਿ ਮਿਦੇ ਹੋਏ ਆਹੇ। ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਭਾਈ ਨੂ ਦਿਲਾ ਜਾਨਾ ਹੀ ਦੇਦ ॥
 ਭਲਿ ਆਭਿਰਾਵਾ ਦੀ ਆਪੀ ਆਹੇ ਦੀ ਆਹੇ ਨਿਯੋਗ ਦੀ ਪਾਇ ਕਰਿ ਲਿਖ ॥
 ਈ ਦੀ ਆਪੈ ਨਿਯਮ ਤੇ ਉਨ ਦਾ ਦਿਲਾ ਜਾਨਾ ਹੀ ਹੋਵਾ। ਤਾ ਬਹੁ ਸਿਰਿ ਮਿਦੇ ਹੋ
 ਦਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਜੀ ਤੂੰ ਸਾਧ ਪੈ ਆਪਣੇ ਜੀ ਆਵਿ ਚਿਵੀਚਾ ਬਿਦੇ ਖਾ। ਤੂੰ ਅਜਾ ਰਾਮ ॥
 ਖਿਆ ਮੰਨਾ। ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਕਿਉ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਸੇ ਗਲੇ ਦਿਬ ਵੀ ਰਹਦੀ ਪੈ
 ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਉ ਰਹੇ ਜੋ ਕੁਝ ਜਾਨਿ ਰਿਪੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਦਿਤਾ। ਪਰੁ ਹਿ ਕੁਮੁਹਿ ਦਾ
 ਦਿਲਾ ਜਾ ਸਭ ਨਾ ਗਲਾ ਕੋਲੇ ਵਰਾ ਪੈ। ਭਾਵੈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਦਾ ਮਹਿ
 ਦਿਲਾ ਜਾ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਤੀ ਮਤੀ ਆਵੀ ਜਾਤ ਨੂ ਇਹੁ ਗਲਿ ਲੇਵੀ ਦੀ ਪੈ। ਤਾਨ ਨ ਕੀ
 ਹਿ ਆਸੇ ਮੇਸ ਮਝਿਆ। ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੂੰ ਇਸ ਗਲਿ ਦਾ ਮੰਨਿ ਤੇ ਸਿਭੋ ਖੁਕਰਿ। ਬੇਬੇ ਜੀ
 ਤੂੰ ਆਖਨੀ ਪੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਗਾ। ਪੁਣਿ ਤੂੰ ਏਹ ਗਲਿ ਛੋਡਿ ਦੇਹਿ ਤੂੰ ਕਾਈ ਹੋਰ ਗਲਿ ਕ
 ਰਾ। ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਏਹ ਗਲਿ ਪੈ। ਜਿਥੇ ਰੇ ਮਊਲਾ ਦੁਦੇਖਾ ਆਪਣੇ ਕੁਛ
 ਜ਼ਿਖਿਲਾਵਾ। ਤਾਨ ਨ ਕੀ ਆਖਿਆ ਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਮੰਗਨੀ ਪੈ ਜੋ ਹੋਈ। ਏਹ
 ਗਲਿ ਆਖਿ ਕਰਿ ਚਲਿ ਦਾਰਹਿ ਆ। ਆਖਿਆ ਮੰਨਿਆ ਓਜਾ ਲਗਾ ਪਰਿ

ਵਾਸਕ ਬਿਨਾ ੮ ॥ ਮਿਛੋ ਜਾਖੀ ਮਾਮਿ ਛੋ ਪੁਰੀ ਮਾਮਿ ਛੋ ਟੀ ਮਾਮਿ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਜੀਵ ਹਰੁ
ਜੀ ਜਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥

੧ ॥ ਜਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਹਲ ੧ ॥ ਮਾਗੀ ਜਾਖੀ ਮਾਮਿ ਹੋਰ ਚਲੀ ਮਾਮਿ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਦਉਲਤਿ ਖਾਂਦਾ ਮੇ ਦੀ ਮਾ
ਹਾ ॥ ਸੁਲਤਾਨਿ ਪੁਰਵਿਚਿ ਮੇ ਦੀ ਖਾਨਕਾ ਦਾ ਸੀ ॥ ਵਰਹਿ ਮਾ ਬਤੀ ਮਾ ਦਾ ਨਾਨਕ
ਹੋਇ ਮਾ ਜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਰਿਹਿਕ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਇ ਜੀ ॥ ਸਿਰੀਚੰਦੁ ਵਰਿ ਮਾ ਜਾਛਿ
ਮਾ ਚਹੁ ਦਾ ॥ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀ ਦਾ ਸਿਮੇਟਿ ਸੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨਿ ਇਕੁ ਰਾਬਿ ਦਲ ਕੁਆ
ਇਆ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥ ਤੁਰਕੀ ਜਾਮੇ ਵਿਚਿ ਤਾਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਬੋਲਿ ਮਾ ਕਹਿ ਮਾ
ਮੀ ਮਾ ਜੀ ਬੈਠਾ ॥ ਤਾਉ ਚੁਗਾ ਬਿਦੁਲ ਕਿ ਬੋਲਿ ਮਾ ਏ ਬੈਠੇ ਖੁਦਾ ਇਦੇ ਤੈ ਨੂਕਿ ਮਾ ਬੇਦ
ਨਹੈ ॥ ਤਾਨਾਨਕ ਅਗੋ ਕਹਿ ਮਾ ਮੀ ਮਾ ਜੀ ਮੇ ਨੂਵੇਦ ਨਿਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਫਿਰਿ ਰਾਬਿ ਦ
ਲ ਕੁਆ ਹਿ ਮਾ ਜੇ ਤੇ ਰਾਬੀ ਗੁਜਰਦੁ ਕਿਉ ਪੈ ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਅਰਜੀ ਕੀਤੀ ਮੀ ਮਾ ਜੀ
॥ ਅਸੀਖਰੀ ਦਾ ਜਨਮੁ ਮਾਹਾ ॥ ਨਾਤੇ ਬਾਝ ਖਾਦੇ ਨਾਹੀ ਚਾਹਿ ਪਹਰਿ ਗੁਜਰ ਜਾਦੇ ਪੈ ॥
ਬੈਠਾ ਮੇਨਾ ॥ ਜਾਇ ਦੁਇ ਪੜੀ ਮਾ ਦਿਨੁ ਰਹਦਾ ਪੈ ॥ ਤਨਾਇ ਮੁਹਿ ਪਾਈ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤ
ਫਿਰਿ ਰਾਬਿ ਦਲ ਕਉ ਮਦੇ ਸਿਦਿਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਸਤਿ ਕਿਛੁ ਹਾਜਰਿ ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਵਡੀ ਦੇ

ਲਾਉਠਿਦਿਆਹੀਵੇਈਵਿਚਿਬੀਮਾਰਿਕੈਅਇਸੇਦੀਖਾਨੈਬੈਇਠਾਬੈ ੩੦
 ਠਿਕਰਿਕੁਝਪਿਉਗੁਰਿਕਚੇਦਾਣੇਮੁਹਿਚਾਇਪਾਵੈਗਾਭੇਰਾਕਉਲਿਹਰਿਆ
 ਰਹੇਗਾਕੁਮਲਾਵੇਗਾਨਾਹੀਤਾਨਾਨਕਏਹਟਕਿਮਕੜੀਜਾਇਕੁਮਹੀਨਾਗੁ
 ਜਾਮਿਹੀਨੇਛਿਅਗੁਜਰੇਤਾਨਾਨਕਚੁਭੀਮਾਰੀਸੀਵੇਈਵਿਚਿਗੁਮਹੋਇ
 ਗਇਆਤਾਮੇਦੀਖਾਨੈਅਤੇਸਿਕਕਾਰਿਵਿਚਿਭੰਡਪਈਜੇਨਾਨਕਵੇਦੀਬੀਮੁ
 ਹੋਇਗਇਆਕਈਆਪੇਜੇਸਿਰਕਾਰਿਕੈਪੇਸੇਖੋਇਗਇਆਫਕੀਰਾਨਗਵ
 ਇਦਾਸੀਏਹਾਡੀਭੂਹੋਇਰਹੀਤਾਤੀਜੇਦਿਨਾਨਕਬਾਹਰਿਨਿਕਲਿਆਤ
 ਸੋਰਪਇਆਨਾਨਕਮੇਦੀਨੂਭੂਤਲਗਾਖਪਤੀਹੋਇਆਦਉਲਤਿਖਲੇਦੀ
 ਜੈਰਾਮਨੁਪਕਾੜਿਮਗਾਇਆਪੇਸਿਆਕਾਜਬਾਬਤੁੰਕਰਾਜੈਰਾਮਆਇਆ
 ਨਾਨਕਪਾਸਿਅਖਿਓਜੁਦਉਲਤਿਖਾਂਹਿਸਾਬਿਮੰਗਦਾਪੈਚਾਲਿਕੈਹਿਜਾਬਦੇ
 ਦੇਕਿਉਨਾਹੀਤਾਨਾਨਕਉਠਿਨਾਲਿਹੋਇਆਜਾਇਹਿਜਾਬਿਦਿਤੇਸੁਸਤ
 ਸੈਸਠਿਭੁਪਈਯੇਨਾਨਕਬਾਕੀਨਿਕਲੇਖਬਰਿਦਉਲਤਿਖਾਨੂਹਈਤਾਦਉ
 ਲਾਤਖਾਕਹਿਆਰੇਨਾਨਕਤੂੰਮੇਦੀਖਾਨੈਬੈਠਅਪਣਾਹਿਸਾਬਿਕੁਛੁਆਵੈਜੇਲੈ
 ਅਗੈਸੇਦੀਖਾਨੇਕਾਕੰਮਚਲਾਇਨਾਨਕਕਹਿਆਖਾਜੀਏਹਪੈਸੇਮੰਰੇਨਾਹੀਏ
 ਪੈਸੇਖੁਦਾਇਏਪੈਨਿਏਪੈਸੇਫਕੀਰਾਕਉਖੁਲਾਵੈਨਾਨਕਫਾਰਕੁਹੋਇਆਪ
 ਰਿਨਾਵਤ੍ਰਿਆਬਾਹਰਿਹੀਰਹਿਆਮੁਲਾਜਹੁਰਾਜਲਿਕੈਅੰਗਿਆਰਹੋਇ

ਗਇਆ ਫਿਰਿਤੀ ਸਰੇ ਮਹੀ ਨੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਰਿਲਖ ਮੀ ਉਪਨਾ ਮੂਲਾ ਸਹੁ
 ਰਾਸ ਮੇ ਪੰਡਿਤਿ ਦਾ ਸੇਵਕਿ ਮਾਹਾ ਮੂਲਾ ਸਾਮੇ ਪੰਡਿਤਿ ਪਾਸਿ ਜਾਇ ਰੰਨਾ ਦੇਖੋ
 ਜੀ ਨਾਨਕ ਨਾ ਕਿਰਤਿ ਕਰਿ ਦਾ ਪੈ। ਨਾ ਕਿਤੇ ਦਲਿ ਨਿਕਿਲਿ ਦਾ ਪੈ। ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਦੁ
 ਖੀ ਹੋਇਆ ਸਾਮੇ ਪੰਡਿਤਿ ਕਹਿ ਮਾਚਲੁ ਦਿਖਾ ਮੂਲਾ ਕਿ ਬੇ ਪੈ। ਮੂਲੇ ਕਹਿ
 ਮਾਜੀ ਓਪੁਰ ਗਾਵਿ ਚਿ ਬਹੁਤੁ ਬੈਠਿ ਦਾ ਪੈ। ਮੂਲਾ ਸਾਮੇ ਦੈ ਮਾਏ ਨਾਨਕ ਮਾ
 ਸਿ। ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਗਾਵਿ ਚਿ ਬੈਠਾ ਮਾਹਾ ਤਾਸ ਮੇ ਪੰਡਿਤਿ ਕਹਿ ਮਾਨਾਨਕ
 ਏਹ ਕਿ ਮਾਕਚੀ ਮਾਸਾ ਗਬਣਾਇ ਮਾਹਈ। ਕਿ ਮਾਕਚੀ ਮਾਗਲਾ ਕਰਿ ਦਾ ਪੈ
 ਚਲ ਕਿਛੁ ਕਿਰਤਿ ਕਰੁ॥ ੮॥ ॥ ਬਲੋਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹਭੁਰੁ ਜੀ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਸਾਖੀ ਸਾਮੇ ਪੰਡਿਤਿ ਦੇਖ ਬਥਾਇ ਚਲੀ। ਰਾਗੁ ਬਸੰਤ ਦੀਰਤਿ
 ਮਾਹੀ। ਨਾਨਕ ਨੂਜ ਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਮਹਲਾ ੧॥ ॥ ਰਾਜਾ ਬਾਲ
 ਕਨਗਾਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਟਾਨਾ ਲਿਖਿ ਮਾਰੇ। ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਬਾ ਪੜੀ ਮਹਿ ਪੰਡ
 ਤਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ। ਸਾਮੇ ਪੰਡਿਤੁ ਮਦੇਹ ਮਤੀ। ਹਉ ਕਿਨਾ ਬਿਸਮਾਦਾ ਪਰਾਨਿ
 ਪਤੀ ੧ ਰਹਾਉ॥ ਗਤਿ ਸਕਾ ਪਰਮਾਰ ਬਥਾ। ਤਾਸ ਮੇ ਪੰਡਿਤਿ ਕਹਿ ਮਾਨਾਨਕ ਜੀ
 ਇਸ ਸਬਦਾ ਬੀਚਾਰ ਦੇਹ। ਸੁਣਿ ਪੰਡਿਤਿ ਜੀ ਕਾਇਆ ਕਾਚੀ ਨਗਾਰੀ ਪੈ ਮਨੁ ਬਾ
 ਲਕੁ ਰਾਜਾ ਪੈ। ਕਾਮ ਕੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਪੈ ਮਨ ਦੁਸਟਿ ਪੈ। ਦੁਇ ਮਾਈ ਮਖੀ ਪੈ ਨਿ
 ॥ ਦੁਇ ਸਰਬ ਇਹੈ ਸੇਵਾਇ ਬਾਬਾ ਪੈ। ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਦੇਖ ਕਰਿ ਦੇਖ ਕਰਿ ਭੁਟਿ ਚੇ ਪੈ ਨਿ

॥ ਤਾਫਿਰਿ ਮੂਲ ਸੁਰ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇ ਹਾਮ ਗਲਗੀਆ ਹੀਆ ਹੀ ਜੋ ਫਿਰੁ ਰਖਾ
 ਵਣਿ ਦੀਪਣਿ ਬਿਜਰ ਹੋਇ ਨ ਠਾ ॥ ਤਾਫਿਰਿ ਨਨਕ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਮਾਭੀਤਿ
 ਅਗਨਿ ਬਿਨਾ ਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰਿ ਮਿਰੇ ਪਾਇਆ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਭੁਘ
 ਟਿਹੀ ਭੀਤਿ ਬਿਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਤਰਿ
 ਅਗਨਿ ਜੋ ਪੈਸੇ ਤਿਸ ਨਾਪੈ ॥ ਬਨ ਸਪਤਿ ਜੋ ਪੈਸੇ ਪਤਿਧੀਆ ਜੋ ਰੂਪੀ ਨਰੁ ਜਗਾ
 ਰਾ ॥ ਕੁੜਮੁ ਕੁ ਫੰਬੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ਸਾਮਾ ਪੰਡਿਤੁ ਜੀਹੋ ॥ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜੁ ਦਾ ਚਾਦਨਾ ਪੈ ॥ ਨਭ
 ਕਵਲੁ ਵਿਚਿ ਪੈ ॥ ਚੰਦੁ ਦਨਾਤਾ ਜਾਗੈ ਜਾਗੈ ਰਾਮ ਲੈ ॥ ਤਾਮੀ ਸਿਆਰਾ ਜਾਵੈ
 ਗਿਆਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਸਾ ਮਾਪੰਡੁ ਤਿਬੋਲਿ ਮਾਨਨ ਕਰੂੰ ॥ ਬਿਹੀ ਵਿਚਿ ਰਾਮਾ ਸਿ
 ਮਰੁ ਅਤੇ ਨ ਲੇਕਿ ਬਤਿ ਕਰਿ ॥ ਰਾਮ ਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਰਿ ਵਿਚਿ ਪੈ ॥ ਤਾਨਨ ਕਬੋਲਿ ਮਾ
 ॥ ਰਾਮ ਰਵੰਤੁ ਜਾਣੀਐ ਇਕੁ ਨਾਬੀਭੋ ਗੁਕਰੇ ॥ ਤਾਕੇ ਲਖਣਿ ਜਾਣੀਐ ਖਿਆਸੀ ਨਿਸ
 ਗਰੇ ॥ ੩ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਾਮ ਸਭਨਾ ਕੀ ਸਾਰ ਵਿਚਿ ਪੈ ॥ ਪਰਕਿਰਪਾ
 ਕਿਸੇ ਉਪਰਿ ਪੈ ॥ ਜਿਸਨੂੰ ਖਿਆਤੇ ਪੀਰ ਜੁਬਾ ਸਿਮਰੈ ॥ ਇਸਾ ਤਾਫੇਰਿ ਮੂਲ ਬੋਲਿ ਮਾ
 ਜੀਹੋਇ ਸਿਰਫ਼ੀ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਕਿਸਦੇ ਮਾਖਿਆਨਾ ਹੀ ਮੰਨਿ ਦਾ ॥ ਫਿਰਿ ਸਾਮਾ ਪੰਡ
 ਤਿਬੋਲਿ ਮਾਨਨ ਕਰਿ ਸੇਵਾ ਮਾਖਿਆ ਮੰਨੀ ਦਾ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤਾਫਿਰਿ ਨਨਕ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ
 ਮਾ ਕਹਿ ਮਾਸੁਣਿ ਮਹਿ ਨ ਮਾਖਿਆ ਮਾਨੈ ॥ ਤਿਨਹੀ ਜੇਭੀ ਬਾਸਾ ॥ ਪਣਬਤਿ ਨਨਕਦ

ਸਨਦਾਸਖਿਨਤੋਲਾਖਿਨਮਾਸਾਤਿਸਕਾਮਰਮਾਥਾ॥ ਆਏਰਸਨਾਜੋਪੈਕਿਸਦੇਕਹੇ
 ਵਿਚਿਨਾਹੀਖਾਦਾਜਾਇਦੀਨਾਹੀਅਠੇਪਹਰਿਇਸੇਨਾਲਿਵਾਜਾਪੈ॥ ਖਿਨਤੋਲਾਖਿਨੁ
 ਮਾਸਾਸਾਮੇਪੰਡਤਿਕਹਿਆਜੇਕਰਿਤਾਰਿਮਿਹਰਿਵਾਨਹੈਤਾਏਹਰਸਨਾਬਿਖਆਰਜ
 ਨਾਲੇਹੋ॥ ਏਹਬਾਤਿਸੁਣਿਕੈਮੂਲਾਬਹੁਤਅਹੰਕਾਰਵਿਚਿਹੋਇਆਤਾਫਿਰਿਮੂਲਾਚੇ
 ਟਾਜਾਇਨਬਾਬਪਾਸਿਫਿਰਿਯਾਦੀਹੋਇਆ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਅਰੇਯਾਰਖਾਹਲੇ
 ਦੀਯਹਕਉਨਪੈਕਿਸਪਰਿਫਿਰਿਯਾਦੀਪੈ॥ ਯਾਰਖਾਮੂਲੇਨੂਖੁਛਿਆਤੁੰਕਉਣ
 ਹੋਤਾਪੈ॥ ਫਿਰਿਯਾਦੀਕਿਸਉਪਰਿਫਿਰਿਯਾਦੀਪੈ॥ ਮੂਲੇਕਹਿਆਖਾਜੀਮੈਨਾਨ
 ਕਮੋਦੀਕਾਸਹੁਰਾਹੋਤਾਪੈ॥ ਅਰੁਨਾਨਕਉਪਰਿਫਿਰਿਯਾਦੀਹੋ॥ ਤਬਯਾਰਖਾਨਬਾ
 ਬਪਾਸਿਕਹਿਆਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਨਾਨਕਮੋਦੀਕਾਸਹਰਾਹੋ॥ ਅਰੁਨਾਨਕਉਪਰਿਫਿ
 ਰਿਯਾਦੀਪੈ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਯਾਰਖਾਇਸਕੇਆਰੈਲਿਅਉ॥ ਯਾਰਖਾਹਮੂਲੇਨੂ
 ਨਜੀਕਲੈਗਾਇਆ॥ ਨਬਾਬਮੂਲੇਨੂਖੁਛਿਆਕਿਉਬੇਨਾਨਕਉਪਰਿਕਿਉਫਿਰਿਯਾ
 ਦੀਪੈ॥ ਮੂਲੇਅਰਜਕੀਤੀਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਸਤਿਸੈਸਠਿਰੁਪਈਯੇਨਾਨਕਕੇਜੇਬਾਕੀ
 ਨਿਕਿਲੇਪੈ॥ ਸੋਨਾਨਕਕੇਕਬੀਲੇਕਉਮਿਲੈ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਆਅਰੇਮੂਲਾਨਾਨਕਤਾਕਹਿ
 ਆਪੈ॥ ਜੇਫਕੀਰਾਕਉਦੇਹਿ॥ ਤਾਫਿਰਿਮੂਲੇਕਹਿਆਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਨਾਨਕਸਿ
 ਰਤੀਹੋਇਗਾਇਆਪੈ॥ ਨਾਨਕਨੂਮੂਲਾਲਗਾਝਾਝੇਪਾਵਨਿ॥ ਨਾਨਕਮਗਨਹੋਇਰ

ਹਮਾ ਜਾਨ ਨ ਕ ਦੇ ਨ ਕਿ ਵਿਚਿ ਪਲੀ ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਦੇਵ ਇਲ ਗੇ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕ ਬੇ ਲਿਆਖੇ ਤੀ ॥ ੨੨ ॥
 ਜਿ ਨ ਕੀਉ ਜਤੀ ਖੁਲਵੈ ਕੇ ਆਬਾਉ ॥ ਨ ਨੂੰ ਸਿਗਤਿ ਨਾ ਦਾ ਜੀ ਵਿਆਜੇ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ
 ਖਿਵੇਚ ਨਿਨਾਉ ॥ ਫਿਰਿ ਮੁਲਾਕ ਪਇਲ ਗਾ ਤੂ ਕਉ ਏਹੋ ਦਾਪੈ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਉ
 ਅਸਾਨੁ ਦਸਿ ॥ ਤਾਨ ਨ ਕ ਬੇ ਲਿਆਬਾ ਗੁਮਾਵੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਮਹਲਾ १ ॥ ਕੋਈ
 ਆਖੈ ਤੂ ਨ ਕੋਈ ਕਹੈ ਬੇਤਾਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆਖੈ ਆਇ ਮੀਨਾ ਨ ਕ ਦੇ ਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਤੂ
 ਇਆਇਵਾਨਾ ਜਾਪ ਕਾਨ ਨ ਕ ਬੇ ਰਾਨਾ ॥ ਅਪਣੇ ਹਰਿ ਬਿਨ ਅਉਰ ਨ ਜਾਨਾ ॥
 ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾਏ ਦੇਵਾਨਾ ਹੋਇ ॥ ਏਕੀ ਜਾਪ ਬਬਾ ਹਰਾ ਦੂਜਾ
 ਅਵਰਿਨਾ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾਏ ਕਾਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਏਕਾ ਸ
 ਹਿ ਬਬਾ ਹਰੀ ਦੂਜੀ ਅਵਰਿ ਸਿਮਾਣ ਪਕੋਇ ॥ ੩ ॥ ਤਉ ਦੇਵਾਨਾ ਜਾਣੀ ਐ ਜਾਸਾਹਿ
 ਬੁਧ ਬੇਖਿ ਆਗਾ ॥ ਅੰਦਾਜੈ ਆਖੁ ਕਉ ਅਵਰਿ ਭਲਾ ਸੀਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਾਮੁਲਾਨ
 ਬਾਬਾ ਸਕਹਿ ਆਨ ਬਾਬਾ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਖੰਡੀ ਨਹੀ ਪੂਆ ॥ ਉਸ ਕੇ ਤਾਣੀ ਕੋਈ
 ਅਉਲੀਆ ਮਿਲਿਆ ਪੈ ॥ ਉਹੁ ਤੇ ਖਬਰਿ ਦਾਬਹੈ ॥ ਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆਜੈ ਰਾਮ ਕਉਲਾਵ
 ਉ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਉ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ ॥ ਤਨ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆਜੈ ਰਾਮ
 ਕਿਆ ਕਰੀ ਐ ॥ ਹਸਤ ਨਾਨਕ ਕੇ ਖੇਇ ਸੇ ਰਖਣੇ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਕਹਿ ਆਜੈ ਫਕੀਰਾ ਕਉ
 ਖੁਲਾਵੈ ॥ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਰਾਉ ਸਉ ਪਵਿਛਿ ਰਿਆਵੀ ਪੂਆ ਪੈ ॥ ਹਸੇ ਜਾਣਿ ਆਜੈ ਨਾਨਕ
 ਕਖ ਫਤੀ ਪੂਆ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਮੁਲਾਨੈ ਕਹਿ ਆਪੈ ਜੋ ਏਹੁ ਖਬਰਿ ਦਾਬਹੈ ॥ ਕਹੁ ਜੇ ਤੂ ਕਹੈ

ਸੋਕਰੀਐ ਜੈਰਾਮ ਨਾਨਕ ਮਾਜੇ ਬਹੁਤੁ ਰਦਾ ਮਾਹਾ ਜੈਰਾਮ ਚੁਪਕ ਰਿਰਹਿਆ ਫਿ
 ਰਿਨ ਬਾਬਕ ਰਿਮਾਮ ਰੇ ਜੈਰਾਮ ਤੂੰ ਜਬਾਬ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਦੇਤਾ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਅ ਨਬਾ
 ਬਸਲਾ ਮਤਿ ਨਬਾਬ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨਿ ਸਮਝੁ ਤੇ ਪੈ। ਮੇਰਿ ਮਾਜਬ ਬਦੇ ਉ। ਨਬਾਬ ਕ
 ਰਿਮਾਪੁ ਕਰ ਬੀਲੇ ਕਾਭੀ ਪੈ। ਤਾ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਅ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਭੀ ਹਾਜਰ
 ਪੈ ਕਹੀ ਦੁਰਗਾ ਇਮਾਨਾ ਹੀ। ਅਰੁ ਕਬੀਲਾ ਭੀ ਹਾਜਰ ਪੈ। ਕਹੀ ਦੁਰਗਾ ਇਮਾਨਾ ਹੀ।
 ਨਬਾਬ ਕਹਿਅ ਨਾਨਕ ਕੇ ਬਲਾਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮਾਦਿ ਮੀ ਬੁਲਾਵੇ ਟਗਾਇਆ। ਨਾਨਕ ਮਾ
 ਦੇ ਨਾ ਹੀ। ਅਮਾਦਿ ਮੀ ਫਿਰਿ ਮਾਏ। ਅਮਾਦਿ ਮੀ ਮਾਇ ਨਬਾਬ ਪਾਸਿ ਮਾਖਣ ਲਗੇ ਜੀਓਹੁ
 ਮਾਵਤਾ ਨਾ ਹੀ। ਨਬਾਬ ਦਓਲਤਿ ਖਾਹੁ ਜਾਖਾਸਾ। ਕਹਿਅ ਪਰ ਤ੍ਰਿਲਿ ਮਾਵਹੁ। ਫਿ
 ਰਿਮਾਦਿ ਮੀ ਜਾਇ ਕਹਿਅ ਏਨਾਨਕ ਨਬਾਬ ਗਿਲਾਵੀ ਦੁਬਹੁਤੁ ਹੋਇਆ ਪੈ। ਤਾਨਾਨ
 ਕਓ ਠਿਖਰਾ ਹੋਇਆ। ਅਮਾਇ ਨਬਾਬ ਪਾਸਿ ਖਰਾ ਹੋਇਆ। ਸਲਾਮ ਨਬਾਬ ਕੇ ਨਾਕੀਤ
 ਸਾ। ਨਬਾਬ ਗੁਜਾਖਾਸਾ। ਨਬਾਬ ਕਹਿਅ ਮਰੇ ਨਾਨਕ ਮਾਵਤਾ ਕਿਉ ਨਬਾ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਸੁਣ ਨਬਾਬ ਜਬ ਤੇਰਾ ਚਾਕੁਰ ਬਾ। ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਮਾਵਤਾ ਬਾ। ਅਬ ਤੇਰਾ ਚਾਕੁਰ ਨਾ ਹੀ
 ਅਬ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਚਾਕੁਰ ਪੂਏ। ਤਬ ਨਬਾਬ ਕਹਿਅ ਏਉ ਜੀਅ ਤੁਮ ਮੈ ਜੇ ਪੂਏ ਹੋਤੈ ਹਮ
 ਸਾਬਚਲਿ ਕਰਿ ਨਿਮਾਜੁ ਕਰੇ ਜੁਮੇ ਕੇ ਰੇ ਜੁਪੈ। ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਲਾ ਚਲੇ ਜੀ। ਨਾਲੇ ਨਬਾ
 ਬ ਨਾਲੇ ਕਾਜੀ ਨਾਲੇ ਨਾਨਕ ਨਾਲੇ ਹੋਭਲੇ ਕਕਿ ਤਿਨੇ ਕਿਗਿਣੀਏ। ਜਾਇ ਜੁਮੇ ਮਸੀਤਿ ਦਿ
 ਚਿਖਰੇ ਹੋਏ। ਜਿਤਿਨੇ ਲੋਕ ਦਿਚਿ ਮਸੀਤ ਦੇ ਮਾਰੇ। ਤਿਤਨੇ ਮਾਪਣੀ ਜਾਗਾ ਸਭ ਮਾਖ

ਇਲ ਗੋਜੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸੁਪਲੇ ਅਨੁਮਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਮਹਾਨ ਨਿਕ
 ਈਹਿ ਦੁਪਰਮਾ ਆਹਾ। ਸੁਲਤਾਨ ਪਰਦਿ ਚਿਤ੍ਰਿਤੁ ਪਇ ਗਈ। ਜੈ ਰਾਮ ਪਰਾਦ
 ਲਗੀ ਰਹਿ ਇਕੈ ਜਾਇ ਪਰਿਵਰਿਤਿ। ਨਾਨਕੀ ਦੇਖੇ ਤੇਰਿ ਮਾਏ ਖੇਜੇ ਮੇਰਾ ਪਾਵੈ
 ਦੁਬਹੁਤ ਦਲਗੀਰ ਹੈ। ਨਾਨਕੀ ਉਠਿ ਪੜੀ ਹੋਈ। ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੀ ਅਨੁਕਿ ਮਾ
 ਵਸ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਜੇ ਮੈ ਸੇ ਦਲਗੀਆਏ ਹੈ। ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿ ਮਾਏ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ ਲੋਕ ਤੇਰੇ
 ਭਿਰਾਉ ਨਾਨਕ ਅਨਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਬਾਬ ਸਾਬਿਜ ਮੇ ਮੀਸੀ ਤਿਨਿ ਮਾਨੁ ਕਰਨਿ ਗ
 ਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸਹਿ ਵਿਦਿ ਚਿਤ੍ਰਿਤੁ ਮੁਸਲਿਮਾਨਾ ਵਿਚਿ ਚਿਤ੍ਰਿਤੁ ਪਈ ਹੈ। ਜੇ ਅ
 ਜਨਾਨਕ ਤੁਰਕੁ ਹੋਇਆ ਮੇਇ ਕਿਆਨਾ ਦਲਗੀਰ ਹੋਵਾ। ਤਾਅਗ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਮਾ
 ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਬ ਉਠਿ ਕਰਿ ਰਹਿ ਜਈ ਜੇਵੇ। ਨਾਨੀ ਤੁਸੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਲੋ ਖੋਕਈ ਨਾਕ
 ਰੋ। ਅਚਿਤ ਰਹੇ ਨਾਨਕ ਜੇ ਪੈਸੇ ਰਾਛੇ ਦਾਹਿ ਮਾਇਤੀ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਵਲਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬੁ
 ਰੀ ਨਜ ਵਿਦੇਖ ਸਕਦਾ। ਉਠੇ ਤੁਸੀ ਅਨੰਦਿ ਨਾਲਿ ਰਜੇ ਜੇਵੇ। ਇਤਨੀ ਮਾਗਲਾ ਕਰਿ
 ਦੇ ਮਾਪੇ ਜੇ ਸੋ ਰਪਇਆ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ੇਬਾ ਮਣੂ ਜੈ ਰਾਮ ਜਸੁ ਲਾਇ ਛੁਡਿ ਮਾਜੀ। ਨਿ
 ਪਾਬਾ ਮਣੁ ਛਿਰਿ ਮਾਇਆ। ਅਇ ਜੈ ਰਾਮ ਨੂਵ ਪਾਈ ਦਿਤੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈ
 ਰਾਮ ਪੁਛਿ ਮਾਨਿਏ ਨੁਮਾਖੁ ਮਿਸਰਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੜੀ। ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੈ
 ਤਾਅਦਿ ਰਿਨਾਹਾ ਪਰਤੁਰਕਾਏ ਮੁਹਿ ਸੁਇਆ। ਜੈ ਨਬਾਬ ਨਿਮਾਨਕੀ

ਗੁਰਮੁਖੀ ਭਾਨ ਬਾਬਨ ਨਕ ਨੂਕ ਰਿਣੇ ਲਗਾ ਅਰੇਤੁ ਜੇ ਨਿਮਾਜੁ ਕਰਿ ਨੇਮਾਇ
 ਮਾਥਾ ਤੈ ਕਿਉ ਨ ਕੀਈ ਭਾਨ ਨਕ ਕਿਹਿ ਮੈ ਮਰਿ ਜਸੇ ਨਿਮਾਜ ਕਰੈ ਭੰ
 ਬਨ ਬਾਬਕ ਹਿਮਾਤੁ ਹਮ ਸੋ ਕਰਿ ਭਾਨੁ ਭਬਨ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਨ ਬਾਬ ਜੀਤੁ ਮ
 ਰੀਤੇ ਨਿਮਾਜ ਕਬੂਲ ਨਹੀ ਪੜੀ ਭੁਮ ਜੇ ਨਿਮਾਜ ਕਰਿ ਤੇ ਬੇਸੇ ਕਿਸ ਨ ਲਿ
 ਕਰਿ ਦੇ ਬੇ ਭਬਨ ਬਾਬਕ ਹਿਮਾ ਅਰੇ ਪਿਦੁ ਕਿਸ ਭਰਾ ਬੋਲਿ ਦਾਹੈ ਹਮ
 ਤੇ ਖੁਦਾਇ ਸਿਉ ਬੰਦਗੀ ਕਰਿ ਤੇ ਬੇ ਜਬਨ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਥਾ ਨ ਜੀ ਕੁਫਰ
 ਕਿਉ ਬੋਲਿ ਦਾਹੈ ਭੁਤ ਰੰਧਾ ਰਿਘੇ ਰੇਖਰੀ ਦੇ ਨੇਗਾਇ ਮਾਥਾ ਨਿਮਾਜ ਕਿ
 ਜਾ ਸਿਉ ਕਰਿ ਦੇ ਭਾਦੁ ਉਲਤਿ ਖਾਕ ਹਿਮਾ ਅਰੇ ਨ ਨਕ ਇਤਨਾ ਝੂਠ ਬੋਲਿ
 ਦਾਹੈ ਮੇਤੋਈ ਹਾਖੜਾ ਜਬਨ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਥਾ ਜੁਟੁ ਉਲਤਿ ਖਾਕਿ ਮਾ
 ਨਿਮਾਜ ਬੰਦਗੀ ਕਰਿ ਦੇਹੈ ਜੇ ਸਚੁ ਕੋਝ ਠਕ ਪਿਤੇਹੈ ਭੁਜਾ ਰੀ ਬੰਦਗੀ
 ਕਬੂਲ ਨਹੀ ਭੁਜੀ ਕਿਸ ਦਾਸ ਤੇ ਨਿਮਾਜ ਕਰਿ ਦੇਹੈ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਥਾ ਜੁਟਿ
 ਖਾਨ ਤੇ ਰੀ ਦੇਹੈ ਹਾਖੜੀ ਬੀ ਨਿਮਾਜ ਕਰਿ ਨੇਵਾਲ ਜੇ ਬਾਜੇ ਘੋਰੇ ਖਰੀ
 ਦੇ ਨੇਗਾਇ ਮਾਥਾ ਕੰਧਾਰ ਕੋ ਭਾਨੀ ਕਹਿ ਮਾਥੇ ਖਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਪਿਦੁ
 ਕਿਤਨਾ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾਹੈ ਭਾਨ ਬਾਬਕ ਹਿਮਾ ਕਾਨੀ ਨ ਨਕ ਸਚੁ ਕਹਿ ਤਾਹੈ ਮੈ
 ਸਿਜ ਦੇ ਕੇਵਲ ਖਤਿ ਮੇਗਾ ਦਿਲ ਘੋਰਿ ਓਕੇ ਰੰਧਾ ਰਿਮੇਗਾਇ ਮਾਥਾ ਫਿਰਿ ਕਾਜ

ਚੁਗਲੀਕੀਤੀਸੁਣਖਾਨਜੀਹਮਤੋਨਾਬੇਗਏ।ਹਮਸੇਤੀਨਿਮਾਜਕਰਿਤਾ।ਫਿ ੩੪
 ਬਿਨਬਾਬਦੇਲਾ।ਤਿਖਾਕਹਿਅਤੂਕਾਜੀਕੇਸਾਬਨਿਮਾਜਕਿਉਨਾਕਰੀ।ਫਿ
 ਬਿਨਨਕਕਹਿਅਸੁਣਦਉਲਤਿਖਾਕਾਜੀਨਿਮਾਜਭੀਨਕਬੁਲ੍ਹਾਏਈ।ਕਾ
 ਜੀਤੋਵਛੇਰੇਕਉਪਵਿਜਾਤਿਏਗਇਆਬਾਅਤਿਬਛੇਰਾਖਾਡੀਵਿਚਿਪਉਦ।
 ਹੋਵੈ।ਜਬਦੁਹਾਨੁਪਰਤੀਤਿਆਈ।ਦਉਲਤਿਖਾਕਹਿਅਪੁਦਾਇਕਤਾਲਬ
 ਪੈ।ਫਿਰਿਕਾਜੀਕਹਿਅਨਾਨਕਹਕੋਪਹੁਚਿਆਪੈ।ਤਬਨਿਧੇਕਹਿਅਭਈਯ।
 ਜੀਇਮੇਸੁਣਿਅਗਇਆਹਾਤਾਨਾਨਕੀਬੋਲੀਮਿਸਰਿਜੀਨਾਨਕਕਿਬੋਛੇਡਿਓ
 ਨਿਧੇਕਹਿਅਜੀਬਪੂਜੀਮਸੀਤਿਵਿਚਿਨਿਮਾਜਕਰਿਦੇਆਪੈ।ਮੇਓਬੋਪੀਛੇ
 ਡਿਅਗਇਆਹਾ।ਜੈਗਾਮਨਿਧੇਨਾਲਿਲਕਿਨਲਗਾ।ਤੁੰਤਾਸਾਇਤਉਬੇਖੜਾ
 ਹੋਇਆਬਾ।ਤਾਨਿਧੇਕਹਿਅਭਈਯਜੀਉਪਤਾਮਸੀਤਿਵਿਚਿਅਹਾਅਤੇਜੀ
 ਤਨੇਲੋਕਆਪੇਜੇਆਪਣੁਲਰੇਖੀਨਿਧੀਨਿਤੇਰੀਕਮਾਈਅਪਣੇਪਗਾਨੁਫਿਰੇਜਾ
 ਦੇਬੋ।ਅਤੇਨਿਧੇਕਹਿਅਜੀਨਿਤਨੇਲੋਕਆਪੇਅਪਣੇਆਪਬਨੇਫਿਰਿਗਏ।
 ਓਤਾਮੇਨੁਨਦਬਿਨਾਅਗਇਆ।ਤਾਨਾਨਕੀਕਹਿਅਜੀਤੁਸੀਗਾਇਤੀਕਾਈਨਾ
 ਕੋਰਾ।ਨਾਨਕਪੁਣੇਆਵਦਾਪੈ।ਤਿਚਰਾਨੁਨਾਨਕਜੈਗਾਮਦੇਅੰਦਰਿਅਗਇਆ।ਤੁ
 ਲਸਾਨੁਜਾਇਕਹਿਅਬਪੂਜੀਤੁਸਾਬਾਭਈਜੀਅਗਇਆਪੈ।ਨਾਨਕੀਪਿਬ

ਚਾਰਹੋਇ ਗਈ। ਤਾਨਾਨਕੀਜੈ ਰਾਮਕਉ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਜੀਮੈ ਤਾਅਪਦੀਜੀ
 ਜੈ ਨਾਨਕ ਰਾਏਦਾਹਿਮਾਇਤੀਪੈ। ਤਾਨਾਨਕਦੀਵਲਿਕੋਈਨਾਹੀਦੇਖਸਕਿਦੁ
 ॥ ਜੈਰਾਮਬਹੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਰੁਲਗਾਨਾਨਕਨੁਪਛਿਣਕਪੁਠਾਈਜੀ
 ਨਾਨਕਜੀਕਹੋਕਿਉਕਰਿਮਜੁਕੂਰਹੋਇਆ। ਅਸਾਤਾਬਹੁਪਉਲਿਕੀਤਾਤੁ
 ਜੀਅਪਣੀਕਹੋ। ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਜੀਜਾਨੀਜੈਕਛਹੋਈਜੋਹੋਇਦੁਰਿਤੀ
 ॥ ਫਿਰਿਜੈਰਾਮਕਹਿਆਭਾਈਜੀਜੈਕੋਈਅਜਾਨੇਪਛੇਤਾ। ਅਸੀਕੀਆਨ
 ਹੀਏ। ਲੋਕਾਦੀਆਫਾਈਖਬਰਿਕਛੁਨਾਹੀਕਛੁਤਸਾਰੇਮੁਹਿਤੇਸੁਣੀਏਜੋਖਰੀਖ
 ਬਰਿਹੈ। ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਆਜੀਜਾਨੀਦਉਲਤਿਖਾਨਿਮਾਨਲਗਾਕਰਨਿਅਤੇ
 ਕਾਨੀਲਗਾਕਰਨਿਤਾਅਜੀਖਰੇਰਹੇਚੁਪਚਮਾਤੇ। ਜਾਨਬਾਬਨਿਮਾਨਕਰਿਮੁ
 ਕਾ। ਤਾਅਸਾਕੋਲਗਾਅਪਣਿਅਰੇਨਾਨਕਤੁਨਿਮਾਜਿਕਰਨੇਆਇਆਬਾ
 ॥ ਅਕੇਖੜਾਹੋਵਣੇਆਇਆਬਾਤੈਤੋਨਿਮਾਨਕੀਈਨਾਹੀ। ਅਸਾਕਹਿਆਜੈ
 ਮਬਾਠੇਕੇਜੀਮੀਸਿਉਦਿਲਉਰੇਅਸਮਾਨ। ਘੇਰੇਕੰਧਾਰਿਖਰੀਦਦਾਦਉਲ
 ਤਿਖਾਨਖਠਾਣਾ। ਤਾਨਬਾਬਕਹਿਆਮੇਤੋਜਮਝਅਨਹੀਤੈਕਿਆਕਹਿਆ।
 ਤਾਫਿਰਿਅਸਾਕਹਿਆਦਉਲਤਿਖਾਤੂਤਾਖੇਘੇਰੇਖਰੀਦਕਰਿਨੇਗਾਇਆਬਾ
 ਨਿਮਾਨਕਉਨਕਰਦਾਬਾ। ਤੂਤਾਘੇਰੇਖਰੀਦਕਰਨਿਕੰਧਾਰਗਾਇਆਬਾਅ

ਸਾਨੇ ਮਾਜ ਕਿਸ ਨਾਲਿ ਕਰਨੀਆ ਹੀ। ਤਾ ਕਾ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਦੇਖੋ ਖਨ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਕਿ ੩੫
 ਤਨ ਤੂ ਠੋਲਿ ਦਾ ਪੈ। ਜਬ ਨ ਬਾਬ ਦੁਲ ਤਿਖਾ ਨ ਕਹਿ ਆ ਕਾ ਜੀ ਹਿੰਦੂ ਸਚਾ
 ਪੈ। ਜੀ ਸਵਖਤ ਹਮ ਸਿਜ ਦੇ ਮੋਗਾਏ ਬੇ। ਉਸ ਵਖਤਿ ਹਮ ਦਿਲ ਘੋਰਿ ਓਕਰ
 ਧਾਰਗਾਇਆ ਬਾ। ਫਿਰਿ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆ ਤੁਮ ਤੋ ਘੋਰ ਗਾਏ ਬੇ। ਹਮ ਤੋ ਕਹੀ ਨ ਬੇ
 ਗਾਏ। ਹਮ ਰੇ ਸਾਬ ਨਿਮਾਜ ਕਰਤਾ। ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਸਕਾ ਜੀ ਨੁਮਾਇਆ ਕਾਜੀ ਜੁ
 ਮੇਮ ਸੀ ਤਿਗਾਇਆ ਮੈ ਕੁਣ ਪਟਿਆ ਖਾਤਾ। ਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿਮੀ ਤੇਰਾ ਹਕ
 ਕੇ ਸਾਬ। ਫਿਰਿ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਯਹ ਕਿਆ ਕਹਿ ਆ। ਅਸ ਕਹਿ ਆਖ
 ਨ ਜੀ ਕਾਜੀ ਦੀ ਘੋਰੀ ਸੁਣੀ ਪੈ ਬਛੇਰਾ ਜਣਿਆ ਪੈ। ਜਦੇ ਕੇ ਵਿਚਿ ਖਾਤਾ ਪੈ। ਕਾ
 ਜੀ ਜਿਮੀ ਤੇ ਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਰੁਆ ਹਕਾਜੀ ਦੀ ਵਛੇਰੇ ਵਿਚਿ ਜਾਇ ਰਹਿ ਆ
 ਪੈ। ਅਤਿ ਟੋਏ ਵਿਚਿ ਮਿਲਿ ਰਿਦਾ ਹੋਵੈ। ਹਮੇ ਏਹ ਕਹਿ ਆ ਪੈ ਖਾਜੀ। ਤਾ ਦੁਲ
 ਤਿਖਾ ਨ ਹਸਿਆ ਕਹ ਨ ਲਾਗਾ ਕਿਉ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਕਹਤਾ ਪੈ ਜਚੁ ਕਹੀ ਓ।
 ਤਾ ਕਾ ਜੀ ਕਹਣੇ ਲਾਗਾ ਖਾਜੀ ਮੈ ਸੀ ਹੀ ਬਾਤਿ ਪੈ। ਤਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ
 ਤੇ ਕਾਮਲ ਫਕੀਰ ਹੁਆ। ਅਬਿ ਇਸੇ ਹਰ ਫੁਕਈ ਨ ਹੀ ਚਲਾ। ਫਿਰਿ ਨ ਬਾਬ
 ਕਹਿ ਆ ਜੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਰੇ ਮੈ ਜੇ ਜੋ ਪੈ ਜੇ ਤੇ ਹਮੇ ਰਖਣੇ ਨਾ ਹੀ। ਤੇਰਾ ਸੁਸਰਾ ਫਿਰਿ ਜਾ
 ਦੀ ਹੁਆ ਬਾ। ਜੇਹ ਕਰ ਬੀਲੇ ਕਾ ਪੈ। ਅਬੁ ਤੈ ਇਜੇ ਕਹਿ ਆ ਬਜੇ ਫਕੀਰ ਕੇ ਦੇਹ

ਕਹੁ ਅਬ ਮੇਸੇ ਕਿਸ ਕਉ ਦੇਹੁ। ਤੁਸ ਅਜਾਨ ਬਾਬ ਨੂ ਕਹਿਆ ਕਿਆ ਮੇਇ ਤੇਰੇ ਕੋ
 ਹਿਚੁ ਕਾਹੈ ਨ ਬਾਜੀ ਅਗੇ ਤੂ ਜਾਣਾ। ਤਾਨ ਬਾਬ ਕਹਿਆ ਜੁਣਿ ਨਾਨਕ ਅਧੇ ਮੇਸੇ ਤੇਰੇ
 ਕ ਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇਤੇ ਹੈ। ਅਰੁ ਅਧੇ ਫਕੀਰ ਕਉ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਪਬ ਕਹਿ ਦੇਹੁ। ਤਾ ਅਜ
 ਕਹਿਆ ਸੀ ਕੁਝ ਨ ਹੀ ਜਾਣਿ ਦੇਤੂ ਜਾਣਾ। ਏਹ ਗਲ ਅਸੀ ਕਹਿਆ ਏਆਹਾ ਜੀ
 ਜਾਨੀ ਅਗੇ ਤੁਸਾ ਰੇ ਜੀ ਭਾਵੈ ਭਲੀ ਲਗੇ ਭਾਵੈ ਬੁਰੀ ਲਗੇ। ਤੁ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਤੁਸਾ ਬੋਹੇਈ ਸੋ ਪੂਰੀ ਹੋਈ। ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀਆ ਖਿਆ ਅਜੇ ਨਾਹ ਮਤੀ ਜਦਾ। ਤ
 ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਬਪੂ ਜੀ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣਿ ਪੈਥੈ ਨੂ ਇਸੇ ਕੁਝ ਅਸ ਰਹੈ। ਅਤੇ ਅ
 ਸੀ ਭਰਮ ਵਿਚੁ ਆਹੈ। ਬਪੂ ਜੀ ਮਿਖ ਰਮੇ ਸਰਹੈ। ਅਤੇ ਮਿਨਿ ਨਾਨਕ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੂ ਭੀ
 ਮਿਨਿ ਇਸ ਦੀ ਭੈਣ ਹੈ। ਅਤੇ ਬੇੜੇ ਜੇਹੇ ਅਸੀ ਭੀ ਮਿਨਿ ਆਹੈ। ਜੇਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਸਿਰਾਹੈ
 ਫਿਰਿ ਮੂਲ ਅਪਣੀ ਮੀਅਨ ਨੂ ਛੋੜੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਆਈ ਅਤੇ ਸਲਖ
 ਣੀ ਚੋਣੀ ਆਈ। ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਕੁਛ ਕ੍ਰਿਆਹਾ। ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਮਉਣਿ
 ਆਪੰਜਾਵ ਰਿਆਦਾ ਆਹਾ। ਜਾਨਾਨਕ ਨਿਕਲਿ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ। ਚੰਦੋ ਅਤੇ ਮੂਲਾ
 ਸਲਖ ਣੀ ਨਾਨਕ ਨੂ ਛੋੜੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਅੰਤ ਨਾਨਕੀ ਨਾ ਦੇਵੇ ਨਾਹੀ। ਅੰਤ ਸਲਹੋਹੋ
 ਣੀ ਭਲੀ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਮੇਰੇ ਮਾਸਿ ਰਹੈ। ਅਤੇ ਭਾਭੀ ਨੂ ਅਤੇ ਲਖ ਮੀਦਾਸ ਨੂ ਤੁਸੀ ਹੀ
 ਲੈ ਜਾਵਹੁ। ਚੰਦੋ ਰਾਣੀ ਜਿਉ ਨਾਨਕ ਨੂ ਰਿਠਾ ਤਿਉ ਚੰਦੋ ਕੜਕੀ ਅਸੀ ਕੜੀ ਜਿ

ਉਬਿਜਲੀਕੜਕਦੀਪੈ॥ਆਖਣਿਲਗੀਜੁਣਿਤੇਨਾਨਕਇਸੇਗਲਨੇਦਿਆਪਿਕਰਿਦ ॥੨੬॥
 ਆਹਾ॥ਫਿਰਿਆਖਣਲਗੀਜੇਟਬਬਿਬਧਾਇਕੈਛਡਿਨਠਾ॥ਤਾਨਾਨਕਮਾਰੂਰਾਗਾਦਿ
 ਰਿਸਬਦੁਬਲਿਆਮਹਲਾ १ ॥ਆਭੁਪਿਤਾਮਿਲਪਿੰਡਕੁਮਾਇਆ॥ਤਿਨਕਰਤੇ
 ਲੇਖੁਲਿਖਾਇਆ॥ਲਿਖਨਾਉਜੇਤਿਵਰਿਯਾਈ॥ਮਿਲਿਮਾਇਆਜੁਰਤਿਗਦਾਈ॥
 ११ ॥ਮੂਰਖਮਨਿਕਾਹੇਕਰਜਹਮਾਣਾ॥ਉਠਿਚਲਿਣਾਖਸੇਮੇਭਾਣਾ॥ १॥ਗਹਾਉ॥ਤੁ
 ਜਿਸਾਦਿਸਹਜਸੁਖਹੋਈ॥ਘਰਛਰੂਟੇਰਹੇਨਕਈ॥ਕਿਛੁਖਜੈਕਿਛੁਖਬਿਜਾਈ
 ਅਹਿ॥ਜਾਬਾਪੁੜਦੁਨੀਆਆਈਅਹਿ॥ ੨ ॥ਜਜੁਕਾਇਆਪਟੁਹਢਾਏ॥ਫੁਰਿ
 ਮਾਇਸਬਪੁਤਚਲਾਏ॥ਪੇਇਜੇਜਿਸੁਖਾਲੀਜੇਵੈ॥ਹਥੀਪਉਦੀਕਾਹੋਜੇਵੈ॥ ੩ ॥ਘ
 ਰਿਖਮਟਿਵਾਈਭਾਈ॥ਘਾਖਬਰਿਤਰਨਨਜਾਈ॥ਭਉਬੇੜਾਜੀਉਚੜਾਓ॥ਕਪੁਨਨਕ
 ਦੇਵੇਕਾਉ ੪ ॥ਫਿਰਿਕਿਤਿਆਕਦਿਨਾਨੁਮਰਦਾਤਲਵੰਡੀਅਹੁਆਇਆ॥ਮਰ
 ਦਾਨੇਨੂਕਾਲੂਖਬਰਿਲੈਣਿਨੂਭੇਜਿਆਸੀ॥ਜੇਜਾਹਿਨਾਨਕਦੀਖਬਰਿਲੈਆਉ॥ਜੁਣਿਮ
 ਰਦਾਨਾਮੇਉਰਿਦੀਜੇਹੀਜੁਣੀਪੈ॥ਜੇਨਾਨਕਫੁਕੀਰਹੋਇਆਹੈ॥ਮਰਦਾਨਾਕਿਆਵੇ
 ਖੈਜੇਨਾਨਕਤਪਾਹੋਇਬੈਠਾਹੈ॥ਮਰਦਾਨਾਆਇਨਾਨਕੀਪਾਸਪੁਖਬਲੀਤੀਲਗਾਖ
 ਛਿਣਿ॥ਰਜਾਦੀਜੀਏਪੁਕਿਆਹੋਇਆ॥ਮਹਤੇਕਾਲੂਮੇਨੂਖਬਰਨੂਭੇਜਿਆਆਹਾ॥
 ਨਾਨਕੀਕਹਿਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਏਹਾਖਬਰਪੈਜੇਦੇਖਨਾਹੈ॥ਅਤੇਹੋਰੁਖਬਰਿਲੈਣਿਨਾ

ਪੈਤਾਨਾਨਕਪਾਸੇਲੈਜਾਣੀ। ਜੇਕੋਈਜਬਬਦੇਉਗਾਸੇਲੈਜਾਏ। ਮਰਦਾਨਾਮਾਇ
 ਨਾਨਕਨੂਮਿਲਿਅਮਾਖਿਓਸੁਨਾਨਕਜੀਯਹਕਿਅਕੀਤੇਜਾ। ਚੰਗੇਭੁਲਿਅ
 ਛਡਿਕੇਸਿਵਿਤੇਅਗਛਾਬੀਧਿਓਸੁ। ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਮਰਦਾਨਾ।
 ਅਸਾਤਾਰਦਾਗਾਣਤੈਨੂਦਿਤਾਸੀ। ਜੇਅਜੁਦੇਦਿਤਾਸੀਅਸੀਤੁਪਨੂਉਡੀਕ
 ਦੇਸੇ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਕਪੁਜੀਮੈਨੂਮਾਖਾ। ਤਾਨਾਨਕਕਹਿਅਚਲੁਅ
 ਸਾਡੇਨਾਲਿ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਕਿਧਰਿ। ਨਾਨਕਕਹਿਅਜਿਧਰਿ।
 ਕਰਕਿਤਾਰਲੈਜਾਏ। ਨਾਨਕਜੀਮੈਨੂਤਾਮਹਤੇਕਾਲੁਖਬਰਨੇਭੇਜਿਅਮਾ
 ਹਾ। ਅਤੇਮੀਮਾਬੀਬੀਉਡੀਕਿਦੀਪੈਨਿ। ਅਤੇਤੁਸੀਆਖਦੇਪੈਜੇਅਸਾਡੇਨ
 ਲਿਚਲੁਮੈਕਿਅਕਰਾ। ਨਾਨਕਅਖਿਅਸੁਇਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨਾਲਿਭੁਖ
 ਨੰਗਪੈਯੀਅਤੇਸੁਖਭੋਗਮੰਗੇਪੈਤਾਜਾਪਿਤਲਵੰਡੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿ
 ਅਜੀਪੁਇਮੈਨੂਜਾਣਾਅਉਖਹੋਇਅ। ਪੁਇਮੈਕਿਬੋਜਾਵਾ। ਪੁਇਮੈਨੂਤੁ
 ਹਮਜੇਹਾਕੋਈਨਾਪੀਨਦਕਿਅਵਦਾਪੈ। ਨਾਨਕਅਖਿਅਮਰਦਾਨਾਤਾਰ
 ਵਜਾਉ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਮੈਇਤਾਤਾਰਕਦੀਨਪੀਵਜਾਣੀ। ਮਰਦਾਨ
 ਅਸਾਡੇਨੇਜੇਤਾਰਦਾਗਾਣਦਿਤਾਸੀਜੇਤੈਇਕਿਬੇਖਤਿਓਸੁ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
 ਅਜੀਵੇਚਿਨਾਪੀਖਾਧਾ। ਜਿਬੇਰਖਿਅਪੈਤਿਬਾਹੁਪਇਅਹੋਗਾ। ਨਾਨਕਕ

ਹਿਆਵਜਾਇਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਪਸਿਰਬਾਬੁਨਾਹਾਮਰਦਾਨੇਪੁਕਮਮੰਨਿਆ ੨੭
 ਮਰਦਾਨਾਸਹਰਿਵਿਚਿਅਇਆਆਇਕਰਿਲਗਾਟੇਲਣਕਈ ਦੁਦੀਟੇ
 ਲਣਾਦੇਖੇਤਾਹਿਕੁਰੂਮਕਾਹਿਕਸਪਠਣਅਬੈਬੈਠਾਗਾਵਦਾਪੈਅਤੇਮਝੇਲਾ
 ਰਬਾਬਹਬਦਜਾਇਦਾਪੈਮਰਦਾਨੇਉਸਨੂਦੁਇਸਮਕੀਤੋਜਾਤਿਚਰਾਨੁ
 ਪਠਣਉਠਿਖੜਾਹੋਇਆਤਾਮਰਦਾਨੇਉਸਨੂਆਖਿਆਚਲੁਭਾਈਮਰਾ
 ਜੀਹਿਕਬੰਦਾਖੁਦਾਇਦਾਤੈਨੂਜਦਿਦਾਪੈਤਾਓਹਮਿਰਾਜੀਉਠਿਖੜਾਹੋਇ
 ਆਗਾਹਿਵਿਚਿਲਗਾਪੁਛਿਣਆਖਭਾਈਤੁਕਉਣਹੋਦਾਪੈਮਰਦਾਨੇਆਖ
 ਆਭਾਈਹਉਮਿਰਾਜੀਹੋਨਾਹਾਫਿਰਿਉਸਪੁਛਿਆਭਾਈਤੁਕਿਬੋਪੈਅਰੁਤੇ
 ਰਾਨਾਉਕਿਆਪੈਤਾਅਖਿਆਮੇਰਾਨਾਉਮਰਦਾਨਾਪੈਅਤੇਦੁਤਨਗਾਇਭੇਏਕੁਟੀਦੀ
 ਤਲਵੰਡੀਪੈਮਰਦਾਨਾਕੋਕਰਿਉਸਨੂਨਾਨਕਪਸਿਅਇਬੈਠਾਉਸਨੂਆਖ
 ਓਸਭਾਈਵਜਾਉਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਸਮਾਧਿਲਗੀਹੋਈਆਹੀਜਉਸਰੂਮੇਟੇ
 ਤਾਵਿਦਜਾਈਤਾਨਾਨਕਅਖੀਖੋਲੀਆਆਖਿਓਸਮਰਦਾਨਾਤੂਦਜਾਉਮਰ
 ਦਾਨੇਪੁਕਮਮੰਨਿਆਮਰਦਾਨਾਤਾਰਵਜਾਇਨਾਹਾਜਾਇਦਾਜੀਮਰਦਾਨ
 ਲਗਾਤਾਰਵਜਾਵਣਾਮਰਦਾਨੇਇਜੇਹੀਤਾਰਵਜਾਈਜੇਜੀਗਲਿਦੇਮਿਰਿ
 ਬਿਸੁਧਿਹੋਇਕੋਠਹਿਪਏਗੁਰੂਨਾਨਕਬਪੁਤਰੀਝਇਆਅਤੇਮਰਦਾਨਾਪਏ

ਜੀਵਿਚਿ ਬਹੁਤਰਾਜੀ ਹੋਇਆ ॥ ਜਾਣੈ ਜੇ ਮੈ ਤਾਵਨਾਇ ਨਾਹ ਜਾਣਦਾ ॥ ਮੈ ਨੂਮਨ
 ਗੰਥੀਛ ਤੇ ਹੋਈ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਚਾਹੀ ਪੈ ਰਾਹ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਮੈ ਦੇਵੇ ਦੇਵੇ ਚਾਹੀ ਰਿਠੇ
 ਆਹੋ ॥ ਪਰਏ ਪੁਰਾਣ ਕਿਸੇ ਵਿਚਿ ਨਾ ਰਿਠਾ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਆ ਕਿਉ ਮਰ
 ਦਾ ਨਾ ਮਰਦਾ ਨੇਉ ਠਿਕ ਰਿਠੀ ਜੀਮ ਜਲਾਮ ਕੀਤਾ ॥ ਜੀਮੈ ਇਥੈ ਨੂਖ ਦਾਇਆ ਲੋਹੰ
 ਜਾਇਦਾਹਾ ॥ ਜੇਤੂ ਰੂਪ ਮਾਏ ਜੋਈ ਪਉ ਕਰਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਕੋਈ ਰਬਾ ਬਲੈ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੰ ਬੁਰਲਈਏ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਆਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਗੁਰਮੁਖੀ ਅਤੇ ਦੁਛਾ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜੇਦਾਜਾ ਪੈ ਜੋ ਜਭਿ ਵਿਕਾਰ
 ਪੈ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਅਜੀਬ ਬਾਬ ਮਲੈ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰ
 ਦਾਨ ਜੁਆਲਾ ਕਵਿਨਾ ॥ ਤਲਾਨਹੀ ॥ ਪਰ ਜਗੁਰ ਕਰਾਵਦੀ ਪੈ ॥ ਜਾਇਕ ਰਿਬੇ
 ਬੇ ਜੀਨੂਆ ਖਰਪੁਤ ਉਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀਨਾ ਨਕਾਇ ਕੁਸੁਮ ਲਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਜੇਮੈ ਨੇਰਾ ਆਖੁ ਮ
 ਤੇ ਨਾਮੈ ਨੇਰਾ ਨਾਹੀ ਆਖਦਾ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਮੈ ਨਿਓਜਾ ॥ ਤਾ ਆਖੈ ਜੇਹਿ ਕੁਰੁ ਬਾਬਾ ਮ
 ਜਾਨੁ ਲੈਇ ਦੇਹਿ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇ ॥ ਤਾ ਉਸਦਾ ਛੀਕ ਪਿਆ ਜੀਏ ਪੁ
 ਰਬਾ ਬਾਜਰ ਪੈ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਛਾਹੀਆ ਮਸਾਨੁ ਪਹਚਿਅ
 ॥ ਤੈਦਿ ਤਾ ਪਰਏ ਪੁਸਤਕ ਮਦਾਨਹੀ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇਨਾ ਨਕ ਪਾਸਿ ਖੜਾ ਹੋਇਅ
 ਨਾਨਕੀ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਬਜਾਦੀ ਜੀਮੈ ਨੂ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਰੇ ਪਾਸਿ ਭੋਜਿਆ ਹੋ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਆ ਕਿਉ ਭੋਜਿਆ ਹੋ ॥ ਤਾਮਰ ਦਾ ੩੮
 ਨੇ ਅਖਿਆ ਪਿਕੁ ਜੁ ਅਲਕੀ ਤਾ ਹੋ ॥ ਅਖਿਆ ਹੋ ਜੁ ਜੇ ਪਹਲੇ ਮਨਿ ਤਾ ਅਖੇ ਨਾ
 ਹੀ ਤਾ ਨਾ ਅਖੇ ॥ ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਆ ਅਖੁ ਭਾਈ ਨਿਸੰਗੁ ਅਖੁ ॥ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਿਕੁ ਬਾਬ ਨਿਤ ਨੇ ਕਉ ਮਿਲੇ ॥ ਤਿਤ ਨੇ ਲੈ ਦੇਉ ॥ ਨਾਨਕੀ
 ਅਖਿਆ ਪਿਕੁ ^{ਨਾਮ} ਅਸਉ ॥ ਅਖੁ ਪਰਮੇ ਨੂ ਮੁਹਿ ਦਿਖਾ ਲਿਜਾਇ ॥ ਫਿਰਿ ਮਰ
 ਦਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਅਖਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਖਿ ਦੀ ਹੋ ਪਿਕੁ ਕਿ
 ਅਸਉ ॥ ਅਖੇ ਤਾ ਸਉ ਲੈ ਦੇਵਾ ॥ ਪਰਮੇ ਨੂ ਅਪਣਾ ਮੁਹਿ ਦਿਖਾਇ ਜਾਵਾ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਚਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਅਖਿਆ ਫੇਰਿ
 ਮਾਜ ਦਾਨਾ ਹੀ ॥ ਨਾਨਕੀ ਪਿਛਲੇ ਜਨ ਮਹੀ ਅਸਾਰੀ ਭੈਣ ਮਾ ਹੋ ॥ ਤਦਿ ਭੀ
 ਅਸਾਰੀ ਸੇਵ ਬੁਤ ਕੀਤੀ ਮਾ ਹੀ ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦਾ ਫੀ ਦੇਵੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਆਏ ॥ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਪੀੜਾ
 ਵਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਦੋਵੈ ਬੈਠਿ ਗਏ ॥ ਬੈਠਿ ਕ
 ਰਿਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਿਛੁ ਅਖੇ ॥ ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜਿਤੁ
 ਸੀ ਮੁਹਿ ਅਖੇ ॥ ਨੂ ਕਬੂਲ ਹੋ ॥ ਪਰਾ ਪਿਕੁ ਅਸਾ ਤੁਮ ਅਖਿਆ ਤੁਜੀ ਮਨੋ ॥ ਅਗੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭੁਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਜੀ ਅਖੇ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿ

ਤੁਸੀ ਫੁਰਮਾਇ ਸਿਕਰ ਸੋ ਨਿਸੀ ਗਕਰਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਆਹੋ ਜਿਤ ਬੇਲੇ ਤੁਸੀ ਯਾਦਿ ਕਰੋ ਤਿ
 ਤੇ ਬੇਲੇ ਪੜਰ ਆਹੋ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁਸੀ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੁ
 ਲਖ ਸੁਕਰਾ ਜੇ ਕੁਝ ਲਗੇ ਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਜਾਵੇ ਅਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਪ ਛਿਆਜੀ
 ਕੇਹਾ ਕੋਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਪੁਛਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ ਜੇਹੇ ਮੁਲ ਦਾ ਆਖੇ ਤੇਹੇ ਜੇ
 ਹਾਲੈ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਹੀ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤੇਹਾਲੈ ਮੁਲ
 ਦਾ ਸਰਫਾ ਨਾ ਕਰਾ ਅਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭੁਲਾਜੀ ਅਰਦਾਨਾ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇਆ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲੈ ਜੇਹਿ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਅਤੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਨੂਭੀ
 ਸਦਿ ਲਿਆਉ ਅਰਦਾਨਾ ਗਾਇਆ ਬਾਲੇ ਨੂਜ ਦਿਣਾ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ ਬਾਲੇ ਨੂਆ
 ਖਿਆਜ ਜਿਸਨ ਤੈ ਨੂਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਬੇਬੇ ਸਦਦੀ ਪਈ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮ
 ਕਿਉ ਮਰਦਾ ਕਿਉ ਅਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਰਿਸੈ ਟੀਕੀ ਤੀਪੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ
 ਅਤੇ ਤੈ ਨੂ ਅਤੇ ਮੈ ਨੂ ਤੈ ਨੂ ਇਸਦਾ ਸਿਤੇ ਜਦਿ ਆਹੋ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ
 ਮੈ ਇਤਾ ਪਵਿ ਨੂਚ ਲਿਆਹਾ ਅਸੀ ਪਗ ਨੂਜਾ ਦੇਹੀ ਪਰ ਭੁਲਾ ਚਲੁ ਮਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਬੰਜਹ ਦੇਹੋ ਦੁਨਿ ਅਰਦਾਨਾ ਬਾਲੇ ਸੰਤ ਨੂਲੈ ਇਆਇਆ ਅਗੋਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲਾ ਆਉਦਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਤੇਹਾ ਹਿਮਇਆ ਗੁ

ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਕਰਿਤਾਰਚਿਤਿਅਵੈ। ਪ੍ਰਸਾਦਿਤਿਹਾਜੇਦਿਆ। ਬਾਲੇਦਿਦਾਮੰਗਿ ੨੮
 ਗੁਰੂਜੀਪਰਗੁਜਦੇਹ। ਅਸਾਨੁਪੁਸੀਪੋਦੈਜੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾ
 ਅਸਾਤੇਕਿਉਰੰਜਹੋਏ। ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀਅਸਾਧਾਕਿਅਵਿਤਪੋ। ਜੇਅਸੀਤੁਸਾ
 ਉਤੇਰੰਜਹੋਵੀਏ। ਅਸੀਤੁਸਾਪਾਜੇਕੁਝਸਰਾਮੰਗਿਅਲੋਕਦੇਆਹੋ। ਤਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕ
 ਹਮਾਮੰਗੁਭਾਈਬਾਲਾਜੇਮੰਗੇਜੇਕਰਿਤਾਰਪਾਸੇਦਿਵਾਏ। ਬਾਲੇਅਖਿਅਮਾਜਮਿਏਹੋ
 ਮਗਦਾਹਾਜੇਕਰਿਤਾਰਚਿਤਿਅਵੈ। ਤੇਰੀਚਾਲੀਦੇਖਕੈਜੀਉਭਰਮੇਨਾਹੀ। ਸੈਸਾਬਕੋਈਕੁ
 ਹੁਆਖਦਾਕੋਈਕੁਪੁਆਖਦਾਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਤੁਸਾਨੁਕਰਿਤਾਰ
 ਅਰੋਲਰਖਗੁ। ਸੈਸਾਰਪਇਆਝਖਮਾਰੇ। ਸੈਸਾਰਸਗਦੀਨਿਆਹੋ। ਬਾਲਾਦਿਦਾਏਕਰ
 ਪਰਾਨੁਹੋਇਆ। ਨਾਨਕੀਕਾਲੁਮਤੇਅੰਮਾਬੀਬੀਨੁਅਛੇਸਨੇਹੋਦਿਤੇ। ਬਾਲਾਸਨੇਹੋਲੈਕ
 ਰਿਪਰਾਨੁਗਾਇਆ। ਮਰਦਾਨੇਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਬਲੈਣਭੇਜਿਆ। ਨਾਨਕੀਅਖਿਅਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਾਜਿਤਨੇਨੇਮਿਲੇਅਛਾਖੁਸਕਰਿਲੈਅਵੈ। ਜੇਮੇਰਾਭਾਈਨਾਨਕਮੇਤੇਪੁਸੀਪੋਵੈ। ਜੇ
 ਕੁਝਮੁਲਲਰੇਜੇਅਇਲਏ। ਮਰਦਾਨੇਉਠਿਤਜੀਮਕੀਤੀ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਬਪੁਤੁਪੁਸੀ
 ਹੋਇਆ। ਮਰਦਾਨਾਲਗਾਟੇਲਣਮਿਰਾਜੀਆਏਪਰਿ। ਜਿਥੇਜਾਇਤਿਬਾਊਮਿਰਾਜੀ
 ਅਗਾਅਖਿਅਇਆਪੀਕੁਰਾਹੀਆਦਾਤੁਸਾ। ਮਰਦਾਨੇਨੁਕੋਈਆਦਰੁਦੇਵੇਨਾਹੀ। ਕਿਭ
 ਨਦਿਮਰਦਾਨਫਿਰਿਬਕਾਫਿਰਿਮਰਦਾਨਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿਅਇਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਖਛਿ

ਅਕਿਉਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਮਜੀਤੈਨੁਸਭਕਿਉਮਲੁਮਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਨਿਸੰਗੁਆਖੁ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਮਨਿਸੰਗੁਆਖਣਦੀਗਲਨਾ
 ਪੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕ। ਬਿਰਾਗਾਵਿਚਿਅਇਮਾਅਵੇਮਰਦਾਨਾਨਿਸੰਗੁਆਖੁ। ਮਰਦ
 ਨਕੀਬਿਅਕਾਬਿਕਰਿਅਖਿਓਜਾਜੀਸੈਸਾਰਅਖਿਯਾਪੈ। ਅਇਮਾਪੀਕੁਰਾ
 ਪੀਅਦਾਰੂਮੁਅਪਿਗਲਪੇਦੀਅਪੈਨਿ। ਅਤੇਤੁਕੋਈਅਦਰਬਬਾਬੀਅਦਰ
 ਦੇਦਾਨਪੀ। ਅਤੇਤੁਸੀਅਖਿਅਕੋਈਰਸਿਅਪੈਦੈਸੇਲਿਅਦੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਅਖਿਅਮਰਦਾਨਾਸੈਸਾਰਈਵੇਈਝਖਮਾਰਦਾਅਇਅਪੈ। ਸੈਸਾਰਸਭ
 ਸਪਾਇਕੈਅਤੇਤੈਵਲਿਅਦੈਗਾ। ਤੁਕੋਈਬਬਾਬਟਲਲਿਅਉ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿ
 ਅਜੀਕੋਮਿਰਾਸੀਮੈਨੁਅਦਵਦੇਦਾਨਪੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਮੇ
 ਰਾਅਖਿਅਮਾਮੀਨੁ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਮਜੀਕੁਝਮਾਖੋ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਮ
 ਰਦਾਨਾਜੰਗਲਦੇਅੰਦਰਿਗਿਗਾਉਜਟਾਪੈਈ। ਦੁਹਾਨਦੀਅਦੇਵਿਚਿਗਿਰ
 ਦਾਨਾਉਅਸਕਪੁਰਪੈਈ। ਉਸਵਿਚਿਇਕਰਬਾਬੀਰਪਦਾਪੈਏ। ਨਾਉਉਜਦਾ
 ਫਿਰਦਾਪੈਦੁਸਦਿਦੇਪੈਨਿ। ਅਤੇਨਲੇਫੇਰੂਭੀਸਦੀਦਾਪੈ। ਤੂਉਬੇਜੇਨਾਦੇ
 ਜੀਤਾਅਸਾਰਾਨਾਉਲੈਏ। ਮਰਦਾਨੇ। ਅਖਿਅਭਲਾਜੀ। ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿਅਮਜੀਕੁਝਮੁਲਭੀਪਲੇਪੈਦੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਮਜਾਹਿ

ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਛ ਮੁਲੁ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹਈ ਸੋ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸ ਲੈ ਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕੀ
 ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤਉ ਆਦਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜਿਤੁ ਨਾ ਜਹਰ ਸੀ ਮੇਟੇ ਲਿਖ ਕਾ ਮੇਨੂ ਹਥਿ ਆਇਆ ਨਾ ਹੁ
 ਏ ਦੂਰ ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਹੈ ਮੁਲ ਦੇਵਾ ਸਿਤੇ ਤਉ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਹਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਕੁ
 ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੋ ਕੁਝ ਆਖੇ ਗਾ ਦੇਵਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਜੇ ਦੇਵਾ ਨ
 ਨਕੀ ਸਤਿ ਰੁਪਈ ਜੇ ਅੰਦਰ ਕਢਿ ਕੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਹਥਿ ਦਿਤੇ ਮਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾ
 ਸਿ ਲੈ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਝਾਬਿ ਜਾਹਿ ਅਤੇ ਝਾਬਿ
 ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹੁ ਦਿਨਾ ਵਿਚਿ ਗਇਆ ਜਾਇ ਕਰਿ ਬਿਲਗਾ ਟੋਲਿਣਾ ਇਥੇ ਫਿਰ
 ਦਾ ਅਤੇ ਫੇਰੁ ਰਬਾਬੀ ਕੀ ਬੇਰਾਹ ਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਦਸੇ ਨਹੀ ਦਇ ਦਿਨ ਮਰਦਾਨਾ ਦੂਰ
 ਹਿਯਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਪਇਆ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆ ਭਾਈ ਬੈਤਾ ਨਾਹੀ ਮੇਕਿ ਬੈਠਿ ਦੂਰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਦਾ ਸਿਹੋ ਇਕੋ ਚਲਿਣਿ ਲਗਾ ਤਾਤੀ ਜੈ ਦਿਨ ਫਿਰੰਦਾ ਰਬਾਬੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ
 ਅਇਮਿਲਿ ਆਆ ਆਇਕ ਬਿਲਗਾ ਪੁਛਿਣ ਕਉਣ ਭਾਈ ਤੂ ਕਿਸੇ ਨੇਟੇ ਲਿਦਾ ਹੈ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਜੀ ਇਥੇ ਪਿਕਰ ਰਬਾਬੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਫੇਰੁ ਭੀ ਆਖਿ ਦੇ ਪੈਨ ਅਤੇ ਫਿਰੰਦਾ ਭੀ
 ਆਖਿ ਦੇ ਪੈਨਿ ਤਾ ਫਿਰਦੇ ਆਖਿ ਅਤੇ ਰਨ ਉਕਿ ਆਪੈ ਤੂ ਹੋਦਾ ਕਉਣ ਪੈ ਤੂ ਭੇਜਿ ਆਕਿ
 ਜਪੈ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉ ਪੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਜੀ ਮੇਰਾ ਵਤਨ ਰਾਇ ਭੋਇ ਭਟੀ ਦੀ ਤਲ

ਵੰਡੀ ਹੈ। ਨਉ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾ ਨ ਪੈਰੇ ਜਿਆ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਫਕੀਰ ਪੁਕ ਮਰ ਬਾ ਬਲੈ ਏ ਮਾਇ
 ਮਾਪੈ। ਫਿਰੰਦੇ ਮਾਖਿਆ ਫਿਰਦਾ ਫੇਰੁ ਮੇਰੀ ਹਾ ਅਤੇ ਤੁਹਨਾ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਮੇ ਬੇਰੀ ਘ
 ਲਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਰਬਾ ਬੁਭੀ ਮੇ ਬੇਰੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਮੇਰਾ ਚਰੇ ਕਿਣਾ ਅਸਨਾਉ
 ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨ ਮਾਖਿਆ ਜੀਰ ਬਾ ਬੁਭੇ ਮੇ ਨੂੰ ਦੇਵੈ। ਫਿਰੰਦੇ ਮਾਖਿਆ ਸੁਣੀ
 ਮਰਦਾ ਨ ਲੋਹ ਦਾ ਬੁਫਿਰੰਦਾ ਨ ਜਾਵੈ ਰਬਾ ਬੁਭੇ ਬੁਭੇ ਲੋ ਮਾਇ ਮਾ। ਮਰਦ
 ਨ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਰਬਾ ਬੁਕ ਬਤੀ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਮੁਲਕ
 ਦਾ ਫਿਰੰਦੇ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨ ਤੇ ਰੇ ਮਾ ਸਿਇਸ ਦਾ ਮਲੁ ਨਾ ਹੀ। ਇਸ ਦਾ ਮੁ
 ਲੁ ਅਸਲੈ ਏ ਭੀ ਨ ਹੀ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੇ ਪੈਰਾ ਨ ਗੀਲ ਗੀ। ਭਾਈ ਏ ਹਕਉ
 ਏ ਹੈ। ਮਰਦਾ ਨ ਰਹ ਨਾ ਸਕਿਆ। ਮਾਖਿਆ ਚੁਜੀ ਇਸ ਦਾ ਮਲੁ ਤੁਸਾ ਕਿ
 ਓ ਨਾ ਹੀ ਲੈਣਾ। ਫਿਰੰਦੇ ਮਾਖਿਆ ਏ ਹਰ ਬਾ ਬੁਭਾ ਅਸਾਨੇ ਕੁਦਿਰਤਿ ਨਾਲਿ
 ਹ ਬਿਆਇਆ ਹੈ। ਅਵਾਜ ਇਸ ਦੀ ਏ ਹੀ ਨਿਕਲੀ ਜੇ ਫਿਰਦਾ ਏ ਹਰ ਬਾ
 ਬੁਭੇ ਰਸ ਅਗੇ ਨਾ ਹੀ ਵਜਾਵਣਾ। ਹਿਕ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ ਖੜੀ ਪੈਦੇ ਹੋ ਸੀ ਏ
 ਹਰ ਬਾ ਬੁਭੇ ਜਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ। ਤੂਓ ਸੇ ਅਗੇ ਵਜਾਓ ਮਰਦਾ ਨ ਏ ਸਦਾ ਮੁ
 ਅਸਲੈ ਏ ਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਭਾਈ ਚਲੁ ਦੇਖਾਓ ਨਾਨਕ ਪੈ ਕੈ ਇਕੋ ਏ ਹੀ ਹੋਰ
 ਹੈ। ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਚਲੇ। ਪਰ ਜੇ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਦਾਰੀ ਵਜਾਇ ਦੇ

ਖਾ ਛਿਰੰਦੇਆਖਿਅਭਾਈਹੋਰੁਅਗੇਹੁਕਮਨਾਹੀ। ਅਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਮਿ
 ਨੂਓਸੇਨਾਨਕੇਭੇਜਿਆਹੈ। ਤਾਛਿਰੰਦੇਕਹਿਅਭਾਈਤੂੰਜਾਣਾ। ਨਨਕਉਸਭੇ
 ਜਿਆਹੈਤਵਜਾਇ। ਅਰਦਾਨੇਰਬਾਬਪਬਿਲੈਕਬਿਥਾਟਲੈਕਬਿਤਾਵਿਦਜਾ
 ਈ। ਤਾਵਿਚੋਅਵਾਜਿਨਿਰੀਹੀਆਵੇ। ਅਤੇਪਛੇਦੀਨਨਕਦੀਅਪੀਨਗੀ
 ਲਿਕਲੇ। ਅਤੇਹੋਰਕਾਈਅਵਾਜਨਾਨਿਕਲੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੈਰਾਨਹੋਇਕਬਿ
 ਆਖਿਓਛਿਰੰਦਾਭਾਈਝਬਿਚਲਾ। ਛਿਰੰਦਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਦੇਨਵੇਦਿਨਿ
 ਆਇਗੁਰੂਨਨਕਪਾਸਿਖਲਹੋਏ। ਰਬਾਬਅਗੇਰਖਿਆਅਤੇਦੁਹਾਹਬਿਜੇ
 ਤ੍ਰਿਕੈਮਥਾਟੇਕਿਆ। ਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਤਨਾਚਿਰਕਿਉਲਾਇ
 ਓ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਤੂੰਜਾਣਅਸਾਨੇਕੁਝਮਲੂਮਨਾਹੀ। ਹੋਦੀਕੇਤੂੰ
 ਭਗਤਹੈਕੈਇਤੂੰਓਹੋਨਿਰੀਕਾਰਹੈ। ਅਸੀਤਾਵਹੈਪੈਰਾਨਆਹੈ। ਜਿਥੇਤਉਅਸ
 ਨੂਭੇਜਿਆਤਿਥੇਤਉਮੈਦੂਛਿਰਹਿਅਦਸੇਕੋਈਨਹੀ। ਤੀਸਰੇਦਿਨਿਮੈਇਚਲਿ
 ਏਤੇਹੋਇਆ। ਤਾਏਹੁਜਾਮੁਆਇਮਿਲਿਆਏਜੁਆਪੇਪੁਛਿਆ। ਪੁਛਿਕੇਹਕੀ
 ਕਤਿਲੀਤੀਓਜੁ। ਤਾਰਬਾਬਕਿਤੇਦਲੈਕਦੁਓਜਾ। ਹੋਰੁਹਕੀਕਤਿਇਸੈਪਸਲ
 ਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਜੀਛਿਰੰਦੇਨੂਪਛਿਆਕਹੁਭਾਈਤੂੰਕਉਣਹੈ। ਤਾਛਿਰੰਦੇਰਬ
 ਬੀਕਹਿਆਕਿਉਜੀਤੈਨੂਓਹੁਦਿਨਾਵਿਸਰਿਗਇਆ। ਜਪਰਾਨਨਾਬਿਭੇਲੀ

ਦੇਖਾ ਵਿਠਿ ਕਠੇ ਹੋਏ ਮਾਹੇ ਦੇਵੇ ਅਸੀ ਭਿਰਾਉ ਮਾਹੇ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਅਜਾਡੀ ਭੈ
 ਟਮਾਹੀ ਅਸੀ ਦੇਵੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪ ਦੇ ਮਾਹੇ ਅਤੇ ਭੈ ਟਮਾਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਿ
 ਦੀ ਮਾਹੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਦਿਨਿ ਤਉ ਮਾਖਿਆ ਦੇਖੁ ਭਾਈ ਅਜਾਡਾ ਨੀਚ ਘਰਿ
 ਜਨਮੁ ਮਾਇਆ ਅਜਨੂਖਤੀ ਬਹਮਣ ਮਾਦੁ ਨ ਹੀ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਭਗਤਿ
 ਅਜਾਡੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਮਾਹੀ ਤਮੇ ਤੁਹਨੁ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਸਚ ਮਾਖਿਆ ਹੋਇ ॥
 ਏਹ ਪਰਮੇਸਰਿ ਕਿਮਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੈ ਟਮਾਹੀ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਫਿਕਰ ਨ ਕ
 ਰਾ ਤਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਪਛਿ ਮਾਫਿਰੰਦੇ ਨੁ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਤਦ ਤੇਰਾ ਕਿਮਾ ਨ ਉਥਾ
 ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨ ਉਕਿਮਾ ਬਾ ਅਤੇ ਭੈ ਟਮਾਹੀ ਉਕਿਮਾ ਸੀ ਫਿਰ ਫਿਰੰਦੇ ਮਾਖਿਆ
 ਜੀ ਭੈ ਟਮਾਹੀ ਸੀ ਸੁੰਦਰੀ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਨ ਉਸੀ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨ ਉਥੀ ਮੇਰਾ
 ਤਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਪਛਿ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁ ਲੈ ਗਲਿ ਲਾਇਆ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ
 ਏਹੁ ਬਾਬੁ ਤੈ ਨੁ ਕਿਥੋ ਹੁਥਾ ਮਾਇਆ ਮਾਹਾ ਤਾਫਿਰੰਦੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੁਜੇ ਪਤੀ
 ਪਤੀ ਪਛਿ ਦਾਹੈ ਤੀਤਾ ਜਾਇ ਦਾਹੈ ਮੇਰਾ ਤੈ ਨੁ ਦੇਖੰਦੇ ਹੀ ਸੇਖਾ ਤਾਹੁ ਜੈ ਮੇਰਾ
 ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਿਉ ਪਛਿ ਦਾਹੈ ਤਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਪਛਿ ਮਾਫਿਰੰਦਾ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਨੁ ਹਰਵਾ ਸਿ
 ਤੇ ਪਛਿ ਦਾਹਾ ਫਿਰੰਦੇ ਕਹਿਮਾ ਜੀ ਸੇਵਾ ਸਿਤਾ ਦੁਸੀ ਮੈ ਫਿਰੰਦੇ ਨੁ ਭੁਨਾਨ ਕ
 ਕਹਿਮਾ ਭਾਈ ਫਿਰੰਦਾ ਮੇਰਾ ਰਦਾ ਨੇ ਪਛਿ ਦਾਹੈ ਮੇਰੇ ਸਿਵਾ ਸਿਤੇ ਪਛਿ ਦਾਹਾ ॥

ਸੋਮਰਦਾਨੇਦੇਮਨਿਵਿਚਿਏਹਾਅਈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਮੇਸਭਿਕਿਛੁਛੁ
 ਮੁਕਾਹਾਅਗੇਪੁਛਿਣਦੀਰਹੀਕਾਈਨਾਹੀ। ਤਾਫਿਰੰਦੇਨੁਗੁਰੂਨਨਕਪੁਛਿਅ
 ਭਾਈਫਿਰਦਾਤੁਰਬਾਬਦੀਖਬਰਿਦੇਹ। ਰਬਾਬਤੈਨੁਕਿਬੋਹਾਥਿਆਇਆ।
 ਤਾਭਾਈਫਿਰੰਦਾਬੋਲਿਆਦੇਖਦੇਜੀਜਦਿਮੇਰਬਾਬਜਾਇਦਾਜੀ। ਜਿ
 ਤਨੇਉਤਮਜਨਿਮਆਹੇਸਭੇਅਸਾਤੁਸਾਤੇਦੁਖਦੇਆਹੇ। ਅਤੇਅਸਾਨੁਪਿਤ
 ਆਆਖੇਤੁਜੀਸਹਰਿਵਿਚਿਆਜਨੁਰਹਣਦੇਦੋਹੋਕਿਨਾਹੀ। ਤਿਸਸ
 ਹਰਿਦਾਨਾਉਸਿਅੰਮ੍ਰਿਤਆਹਾ। ਤਿਸਤੋਨਿਕਲਿਕੇਤ੍ਰਿਪੁਕਹੀਤੇਅਸੀਉ
 ਜਾਤ੍ਰਿਵਿਚਿਰੁਰਿਦੇਹੋਏਭਗਤਿਕਰਦੇਆਹੇ। ਅਤੇਰਬਾਬਉਥੇਹੀਰਖ
 ਆਵਦੇ। ਤੁਭਗਤਿਕਰਦਾਆਹਾ। ਅਤੇਮੇਰਬਾਬਵਜਾਇਦਾਆਹਾ। ਤ
 ਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਭਾਈਫਿਰੰਦਾਤਦਿਭੀਇਕਠੇਰਹੇਆਹੇ। ਅਤੇਹੁ
 ਣਭੀਇਕਠੇਰਹੀਯੇ। ਤਾਫਿਰੰਦੇਕਹਿਆਜੀਪੁਣਿਆਸਾਨੁਜਾਹਰਿਕ
 ਰਣਦਾਪੁਕਮਨਾਹੀ। ਅਤੇਨਨਕਜੀਤੈਨੁਜਾਹਰਿਕਵਿਨਦਾਪੁਕਮਹੈ
 ਏਹਰਬਾਬਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤਿਹੈ। ਸੋਤੁਸਾਨੁਪੁਚਾਇਦੇਵਣਾਆਹਾ।
 ਤੁਸੀਅਪਣੀਅਮਾਨਤਿਲਵੇ। ਫਿਰੰਦਾਰਬਾਬਦੇਕਰਿਦਿਦਾਹੋਇਆ। ਅ
 ਰਦਾਨਾਅਖਣਲਗਾਗੁਰੂਜੀਮੇਅਗੇਤੋੜੀਵਿਦਾਕਰਿਆਵਾ। ਗੁਰੂਨਨਕ

ਕਹਿਅਜਾਹਿਮਰਦਾਨਾਮਰਦਾਨਕੋਹਅਧਿਕਤੋਰੀਨਾਲਿਗਇਆ
 ਮਦਾਨੇਦੇਖਿਦਿਆਹੀਛਲਿਹੋਇਗਇਆਮਰਦਾਨਦੇਖੇਮੇਤਾਅੰਧ
 ਭੀਨਾਹੀਮੇਨੁਸਭਿਕਿਛਨਜਰਿਅਦਦਾਪੈ।ਏਹੁਕਿਅਹੂਮਾਪੈਰਾਨ
 ਹੋਇਰਹਿਆਪੈਰਾਨੁਹੋਇਕੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿਆਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਮਰਦਾਨੇਨੁਹਸਿਕਰਿਖੁਛਿਣੁਲਗਾਅਪੁਮਰਦਾਨਕਿਬੋਤੋਰੀਵਿਦ
 ਕਰਿਅਓਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜਾਹੀਓਹਤਾਮੇਬੋਛਲਿਹੋਇਗਇਮੇ
 ਨੇਦੇਸਿਆਵਿਣੁਰਹਿਗਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਿਅ
 ਭੁਹਿਇਨਾਗਲਾਬੀਮਕਿਟਿਰਦੇਪੈਨਿਅਜਾਨੁਹੀਕਰਿਰਾਵਿਜਾਹਰ
 ਕਰਣਾਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੁਪੁਕਮਕੀਤਾਮਰਦਾਨੈਲਰਬਾਬੁਹ
 ਬਿਅਮਰਦਾਨੇਰਬਾਬੁਬਿਲੀਭੀਲਗਾਬਾਟੁਵਣਾਵਣਿਤਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁ
 ਕਮਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਬੁਬਹੋਪੁਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜਾਹੀਬਾਟੁਵਣਾਇਲੇਵਨ
 ਾਤਾਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਕਮਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਪੇਹੀਬਣਿਜਾਇਗਾਬੁਬ
 ਹੋਹਾਮਰਦਾਨੇਪੁਕਮਮੰਨਿਆਅਪੇਹੀਬਾਟਬਣਿਗਇਆਲਗਾਮ
 ਰਦਾਨਾਤਾਰਿਵਾਜਾਣਣਾਤਾਰਵਿਚੋਏਹਾਅਵਾਜਿਨਿਕਲੇਤੁਹੀਨਿਰੰਕਾਰ
 ਤੁਹੀਨਿਰੰਕਾਰਨਾਨਕਬੰਦਾਤੇਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਸਮਾਧਿਲਗਗਈਅ

੪੩
 ਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਏਹੁ ਤਾ ਬਿਦੇ ਹੁ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਦੁਇ ਦਿਨਿ ਅਤੇ ਦੁਇ ਰਾਤੀ
 ਸਮਾ ਮਿਲ ਗੀ ਰਹੀ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਰਬਾ ਬੁਬ ਜਾ ਵੇਣ ਛਡਿ ਦਿਤਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਇ
 ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂਲ ਗੀ ਭੁਖ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦਾਜੀ ਉਭਟਿ ਕਿਆ ॥ ਅ
 ਤੇ ਛਡਿ ਭੀ ਸਕੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਏਹੁ ਜੀਅ ਵਿਚਿ ਵੀਚਾ ਭੁਕ ਰੇ ਕਦੀ ਜਾਗੇ ॥ ਮੇਰੇ ਦਲਵ
 ॥ ਜਾਤੀ ਸਰਾਇ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਲਕਾਲਾ ਹੀਆ ॥ ਪੁਛਿ ਟਿਲ ਗਾ ਕਿ
 ਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਖਬਰਿ ਹਈ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀਤੇ ਰੀ ਭੁਖ ਅਭੁਦ ਖਕ ਰਿਤ
 ਰਿਦੂ ਰਿਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਰੀਤਾ ਨਾ ਹੀ ਦੂਰਿ ਹੋਈ ॥ ਤੂਤਾ ਓਹੋ ਹੋਇ ਆ ਅਤੇ
 ਅਜੀਆ ਦਿਮੀਤੇ ਰਾਤਾ ਅਸਾ ਰਾ ਸੰਗੁ ਕਿ ਬੋਰਲੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾ ਪਾਸਿ ਏਹੋ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਈ ॥ ਜੇਤਾ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਤਾ ਅਸਾ ਪਾਸਿ ਰਹਾ ॥
 ਅਤੇ ਨਾ ਕਬੂਲ ਕਰੇ ਤਾ ਜਾਹੀ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀਇ ਕੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਅਪਿ ਜੇਹਾ ਕਰਮ
 ਤੇਇ ਕੇ ਤਾ ਮੇਰਾ ਇਲਾਜੁ ਕਰੁ ॥ ਤਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਰਹਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਹਿ ਦੇਵੇ ਗਲਾ ਕਰਿ ਤਾਰਿ ਪਾਸਿ ਹੈ ਨਾ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਰੇ ਪਾਸਿ ਸਹਜਿ ਪੈ ਜੇਹੀ ਬਣੇ ਤੇ
 ਹੀ ਕਟਿ ਟੀ ॥ ਅਗੇ ਜੇਹੀ ਤੇ ਰੀ ਖੁਸੀ ਜੇ ਜਾਇ ਦਾ ਪੈਰਾ ਰਹੁ ਨਾ ਹੀ ਤਾ ਜਾਹੀ ॥ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਅਪਿ ਮਾਨੀ ਹਉ ਜਾਦਾ ਹਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਰਬਾ ਬੁਬੇ ਬੇਜੀ
 ਨੁਸਓ ਪਜਾਹੀ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਰਬਾ ਬਲੈ ਕਰਿ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕੀ

ਦੇ ਮਨਿ ਸੋਹ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕੀ ਲਗੀ ਪੁਛਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂ। ਕਿਉ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਪੁਰ
 ਬਾਬੁ ਕਿਤ ਨੇ ਨੇਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਦਿਨ ਆਇਓ ਜੁ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਕਿਥੇ
 ਛੁਡਿਓ ਜੁ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖਣਿ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਓਹੁ ਤਾਜਾ ਸਿਫ ਕੀਰ ਪੈ। ਓਸ ਤਾ
 ਣੀ ਤਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾ ਣੀ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਬੰਦੇ ਅਸਾਤਾ ਣੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੋਈ
 ਪੈ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਪੁਦਿਦਾ ਲੈਇਆ ਏ ਅਹੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਸਾਨੁ ਦਿਦ
 ਦਿਤੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਕਹਿਆ ਪੈਰ ਬਾਬੁ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੁ ਸਉ ਪਜਾਹਿ। ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਜੀ ਦਾ
 ਬੈਰਾ ਗੁਛੁ ਟਿਗਇਆ ਕਿ ਬਾਹੂ ਬਾਮੀ ਮੈ ਨਾਹੀ। ਤੁਲਿਸਾਲ ਓਰੀ ਬਹੁਤੇ ਰਾਅ
 ਆਖੇ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਖੁੰਝੇ ਨਾਹੀ ਪਰੁ ਦੇਹ ਦਾ ਮੋਹਿ ਬਿਅਪਿਗਇਆ। ਦਿਨੁ ਬੀਤਿ
 ਗਇਆ ਸਿਧਿ ਆਪੇਇ ਗਈ। ਤਾ ਭਈ ਯਾ ਜੈਰਾਮ ਆਇਆ ਜੈਰਾਮ ਦੇਖੇਤ
 ਕੈ ਪੈਰਾ ਨਿਹੋਇ ਗਇਆ। ਲਗਾ ਪੁਛਿਣ ਕਿਉ ਨੀਤੁਲ ਜਾਅ ਜੁ ਬਹੁਇਤ ਨਾਤੁ
 ਦਨੁ ਕੀਰਾ ਪੈ। ਤੁਲਸਕਹਿਆ ਠਾਕੁ ਜੀ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਨੁ ਛੁਡਿਚਾਲਿ
 ਆਪੈ। ਇਸ ਗਲਵਾ ਸਿਤੇ ਬੈਰਾ ਗੁਕ ਵਿਦੀ ਪੈ। ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਬਹੁ ਜੀ
 ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪੁਕ ਮਬੀਬਾ ਹਰਿ ਨਾਹੀ। ਜਿਸ ਦੁਨਾ ਜਿਸ ਸੂਰਤਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ
 ਪਾਸਿ ਰਹੇ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡੇ ਮਨਿ ਸਿਤੇ ਖਵਿਚਿ ਆਵੇ ਜੇ ਸੂਰਤਿ ਦੁਜੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਣੀ ਕਰੀ
 ਏ। ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੇਇ ਸਿਤੇ ਖਵਿਚਿ ਆਹੀ। ਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਲਿਪੈਇ ਗਾ ॥

ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂ ਛੁਡਿ ਚਲਿਆ ਪੈ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਬੋਲਿਆ ਬਹੁ ਇਹੁ ਕਿ ४
 ਅਹੋਇ ਮਾਜੇ ਤੁਸੀ ਭਟਕੇ ॥ ਤੁਸੀ ਤਾ ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸਦੇ ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਅ
 ਮੇ ਭਟਕਾਣਿ ਲਗੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਤੇ ਕੁੰਨੀ ਨਾ ਹੀ ਰਹਿਆ ॥ ਨਾਨਕ
 ਅਖਣੇ ਮੇਰਾ ਤੇ ਹੀ ਪੈ ॥ ਤੁਸੀ ਜੀ ਤੇ ਪਤਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕਰੋ ॥ ਅਤੇ ਜਿਉ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾਲਿ ਰਹਿਦਾ ਪੈ ॥ ਤਿਉ ਰਖੋ ॥ ਅਸੀ ਤਾ ਬਹੁ ਤੁਰਾ ਜੀਆ
 ਪੈ ॥ ਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਹੇ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਕਿਉ ਨਾਨਕ ਨੂ ਛੁਡਿ ਜਾਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਉਸਦਾ ਬਹੁ ਤੁਪਿਆਰਿ
 ਪੈ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਭਈ ਯਾ ਜੀ ਮੇਰਿਆ ਕਰਾ ਉਸਤਾਈ ਸ
 ਮਾਧਿਲ ਗਦੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਖੁਲਿਵੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਕਿਸੀ ਸਹ ਰਿਵਿਚਿ ਯਵ
 ਸਤੀ ਵਿਚਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਕਤਿ ਰਾਹੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਉਜਾੜਿ ਵਿਚਿ ਕਤਿ ਰਾਕ
 ਹਾ ॥ ਜੈ ਰਾਮ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇ ਤੂੰ ਰੋਟੀ ਕਪੜੇ ਦੇਵਾ ਸਿਤੇ ਕਹਿਦਾ ਹੋਵੈ
 ਤਾ ਰੋਟੀ ਕਪੜਾ ਇਥੋ ਮੁਜੁਦ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਭਲਾ ਜੇ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਭ
 ਜਰਾ ਨਾਨਕੁ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹੁ ਗਾਲਿ ਨ ਦਰਿਆਵਿਦੀ ਪੈ ॥ ਜੇ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਲਿਖਹੁ ਚਿਕ ਉਣ ਸਕਿਦਾ ਪੈ ॥ ਪਰ ਭਲਾ ਜਿਚ ਰੁਤੇ ਕੀ ਕੁਛੁ ਆਪ ਪਾਸੇ ਹੋ
 ਇਆਵੈ ॥ ਤਿਚ ਕੁਛੁ ਕੀਚੇ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੈ ਰਾਮ ਦਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਹਿ

ਮਾਭੁਲਾਜੇਤਾਇਸਸਹਰਿਵਿਚਿਰਹੋਤਇਥੇਦੁਇਵਖਤਿਰਜੇਈਖਾਇਜ
 ਵੇ। ਅਤੇਭਾਈਦੁਬੇਰੇਜਾਵੇਤਾਬਕੁਖਰਚੀਲੈਜਾਵੇ। ਇਤਿਗਲਿਮਰਿਦਾ
 ਨਾਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਅਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀਤੁਸੀਆਖੋਗੇਸੋਕਰਕਾ
 ਅਤੇਨਾਲੇਨਾਨਕੀਖੁਸੀਹੋਈ। ਅਰਦਾਨੇਨੂਗਤੀਰਖਿਆਅਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਖਵਾਇਆ। ਭੁਲਿਕਹੋਇਆਤਾਅਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਈਯਾਜੀਹਉ
 ਜਾਦਾਹਾ। ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਅਰਦਾਨਾਬਸੇਈਜੇਵਿਜਾਹਿ। ਅਤਕੁੜ
 ਖਰਚਲੈਜਾਹਿ। ਅਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਅਰਦਾਨੇਨੇਰਸੇ
 ਈਜਵਾਈ। ਅਤੇਜੈਰਾਮਅਪਣੇਗਲਿਦਾਜੈਰਾਬਗਢੇਵਿਚਿਤੇਕ
 ਚਿਕੈਅਰਦਾਨੇਦੇਗਲਿਖਾਇਆ। ਅਤੇਆਖਿਓਸਬਪੂਜੀ। ਅਰਦਾਨੇ
 ਨੇਕੁੜਖਰਚਦੇਹੋ। ਨਾਨਕਕਹਿਆਜੀਤੁਸੀਕਹੋਸੇਵੇਵਾ। ਜੈਰਾਮਕਹਿਆਬਪੂ
 ਜੀਜੇਤੁਸਾਰੇਜੀਆਵਿਦੀਪੈਜੇਦੇਵੇ। ਮੇਬਹੁਤਰਾਜੀਹਾ। ਨਾਨਕੀਵੀਹਿਰੁਖ
 ਈਯੇਅਰਦਾਨੇਦੇਹਬਿਦਿਤੇ। ਅਤੇਆਖਿਓਸੁਭਾਈਜੀਨੁਆਖਣਜੇਮੇਨੇ
 ਦਰਸਨਦੇਵਣਾ। ਅਰਦਾਨੇਜੈਰਾਗਲਿਖਾਇਕਰਿਅਤੇਵੀਹਿਰਖਯੀਏਲੈ
 ਕਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕਪਾਸਿਆਇਆ। ਆਇਕਰਿਹਬਿਜੇਕਿਕਰਿਮਬਾਟੇਕਿਓ
 ਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕਹਿਆਅਵੇਅਰਦਾਨਾਬਬਾਏਕਿਕਿਉਲਿਅਓ। ਅਰਦਾਨੇ

ਕਹਿਅਜੀਬੇਬੇਜੀਨਾਨਕੀਬਪੁਤਬੈਰਾਕੀਤਾ। ਭੁਈਯਾਜੈਰਾਮਅਇਆ
 ਉਨਿਮੇਰਾਦਿਲਾਸਾਕੀਤਾ। ਮੈਨੂਆਖਿਣਲਗੇਜੋਤਨਾਨਕਪਾਸਿਪੁਜਾਹਿਨਾ
 ਹੀ। ਨਾਨਕਦੇਪਾਸਿਰਹਾ। ਮੈਕਹਿਅਭੁਲਾਜੀ। ਮੇਰਗਲਿਜੈਰਾਮਅਪਣਾਜੈ
 ਰੂਪਾਇਆ। ਅਤੇਵੀਹਰਪਈਯੇਖਰਚੀਦਿਤੀ। ਅਤੇਆਖਿਣਲਗੇਜਿ
 ਚਰੁਸਹਰਿਵਿਚਿਰਹੇਜੇਦੇਇਵਖਤਿਪਰਸਾਦੁਜੇਵਿਜਾਵੇ। ਅਤੇਦਰਿਜ
 ਵੇਤਾਖਰਚੀਆਪਣੇਪਾਸਿਰਖੇ। ਅਤੇਬੇਬੇਜੀਕਹਿਅਪੈਆਪਣਾਮੈਨੂਦ
 ਰਦਸਨਦੇਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਹਿਅਵੇਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕਿਅਕੀਤਾ। ਅੰਤਰੁ
 ਮਹੇਇਗਾਇਆ। ਅਗੋਹੀਉਨਾਨੇਸਿਰੀਚੰਦਪਾਲਿਣਪਇਆਪੈ। ਏ
 ਹੁਤੁਕਿਅਕਰਿਅਇਓ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਮੈਤਾਮਰੀਨਾਹੀਓਨਾਅ
 ਮੇਹੀਖੁਸੀਹੋਇਕਰਿਦਿਤੇ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾਹਿਮਰਦਾਨਾਏਹੁ
 ਰੁਪਈਯੇਦੇਫੇਰਿਦੇਆਉ। ਅਤੇਜੋਰੂਭੈਨੁਮੁਬਾਹਿ। ਮਰਦਾਨਾਨਦਰਿਕ
 ਰਿਤਾਰਉਪਰਿਰਖੀਏ। ਬੰਦੇਦੀਆਸਿਵਿਚਿਅਉਗੁਣਵਡਾਹੋਦਾਹੈ। ਅ
 ਤੇਪਰਮੇਸਰਿਦੀਆਸਿਵਿਚਿਸੰਤਖੁਹੋਦਾਹੈ। ਮਰਦਾਨਾਏਹੁਰੁਪਈਯੇਫੇ
 ਰਿਦੇਆਉ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਭੁੰਚਲਫੇਰਿਦੇਆਉਬੇਬੇਜੀਨੂਦ
 ਰਸਨੁਭੀਦੇਹੁ। ਇਤਨਾਤੇਰੇਦਰਸਨਨੂਤਤਿਰੁਫਦੀਪੈ। ਭੂਇਤਨਾਚਿਤ

ਕੋਠੇ ਵਿਨਾ ਕਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਫੇ ਵਿਨਾ
 ਨਾਹੀ। ਅਜਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਹੈ। ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਬੇਬੇ ਪਾਸਿ ਲੈ ਮਾਇ
 ਮਾਗਾ। ਤੁਲਸਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਮਾਇ ਦਾ ਰਿਠਾ ਦਉ ਤਿਉ ਮਰਿ ਚੜੀ। ਜਾਇ ਮਾ
 ਖਣੁ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀਤੁ ਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮਾਇ ਮਾਪੈ। ਬਹੁ ਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁ
 ਲਸਾ ਤੂੰ ਝੁਠੀ ਹੈ। ਤੁਲਸਾ ਕਹਿ ਮਾ ਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਨਾ ਲਿਪੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਮਰੇ
 ਝੁਠਿ ਬੋਲਾ। ਤਿਚਰਾ ਨੂ ਮਾਇ ਉਪਰਿ ਚੜੇ ਦੇਵੇ। ਨਾਨਕੀ ਪੈਰਾ ਰਿਗਣੁ ਲਗੀ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਪਾਥਾ ਤੇਲੀ ਤਾ। ਮਾ ਖਣੁ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੇਇ ਜਿ
 ਦਾ ਸਿਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਨਾਹੀ ਮਾਇ ਦਾ ਜੇ ਤੂੰ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦਉ ਤਿਦੀ ਹੈ। ਮੇ ਬੇਵਰੀ ਪੈ ਅਤੇ
 ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦੀ ਮਾਭੀ ਹੈ। ਤੇਰਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ ਦੁਆਪਰਿ ਕਾਸ ਨ ਬੀਖੈ ਭਠਾਈਕ
 ਹੁਦਾ ਮਾਇ ਮਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਕਲਿ ਜੁ ਬਿਭੀ ਹੋਇ ਮਾਪੈ। ਸੁਣਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਜੇ ਹੋ ਮਾ
 ਸੀਤੇ ਹੀ ਤੁਸੀ। ਅਜਾ ਨੂ ਦੁਰਾ ਮਗੁਣ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਰਿਗਿਦੀ ਹੈ। ਤੁਈ
 ਦੇ ਜਾਣ ਜੇ ਮੇਰਾ ਮਾਖਿ ਦਾ ਹਾ। ਨਾਨਕੀ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਜਿਉ ਤੁਸੀਰ
 ਜੀ ਹੋਵੇ ਗੋਮੇ ਤਿਏ ਕਰਾਗੀ। ਪੁਰੁ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ਕਰੇ। ਫਿ
 ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਮਾਲਿ ਮਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਪਈਯੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂ ਦੇਹਿ। ਤਾਨਾ
 ਕੀ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸਤਾ ਮਰੀ ਨਾਹੀ। ਅਜਾ ਮਾਪੇ ਹੀ ਦਿਤੇ ਮਾਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ

ਨਕਕਹਿਮਾਥੇਬੇਜੀਤੁਸੀਅਸਾਨੂਕਰਿਤਾਰਪਾਸਿਸਉਪਛੁਡਉਤੂੰਪਰਮੇਸਰਦੀਭੁ
 ਗਤਨੀਹੈਅਰੁਵਡੀਪੈਵਡਿਅਦਾਅਖਿਆਪਰਮੇਸਰਸੁਣਦਾਹੈਤਾਫੇਰਿਨਨਕੀ
 ਕਹਿਅਤੁਸੀਜਾਣਿਦੇਹੋਗੇਜੇਭਿਰਾਓਦਾਸਕੁਕਰਦੀਹੈਮੇਤੁਸਨੁਪਰਮੇਸਰਹੀਕ
 ਰਿਜਾਣਿਦੀਹਾਤਾਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਮਾਥੇਬੇਜੀਮੁਹੇਆਖਣੇਦੀਗਲਿਨਾਹੀਤੁ
 ਜੀਏਰੁਪਈਮੇਲੇਹਾਅਰੁਇਕਅਸਾਭਾਵਚਨਮਨਿਹਾਤਾਅਸੀਆਖੀਐਨਾ
 ਨਕੀਆਖਿਆਭਾਈਜੀਤੁਸੀਨਿਸਿਗੁਆਖਹੁਮੁਲਾਪਿਜਕਈਨਾਰਖਹਾਤਾ
 ਫਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਆਖਿਆਥੇਬੇਜੀਜੇਕਦੇਸਰਦਾਨਾਅਗੋਪਿਛੇਆਵੇਅਸੀਹੋਵੀ
 ਨਾਹੋਵੀਏਸਰਦਾਨੇਨੁਖਾਲੀਨਾਪੀਛੁਡਿਣਾਤੁਭੀਵੇਦੀਆਦੀਅਸਿਹੈਅਸਾਭਾਇ
 ਸਨਾਲਿਵਚਨੁਹੈਅਤੇਸਿਰੀਚੰਦਸੋਤੈਅਗੋਹੀਆਪਣੀਗੋਦੀਮਾਇਲੀਤਹੈਅ
 ਅਤੇਅਸਾਨੂਤੂੰਖੁਸੀਕਰਅਸੀਇਥੇਭਲੇਨਾਪੀਰਾਮਦੇਸੁਮਦੇਹੀਭੁਲੇਆਹੇਤਾਨਾ
 ਨਕੀਆਖਿਆਜੀਜੇਤੂੰਇਥੇਫਿਰਿਦਾਹੈਤਾਭੀਮੇਨੁਵਡਾਧਿਰਾਜੁਹੈਅਤੇਨੁਭਾਵੇ
 ਕਦੇਦਰਸਨੁਦੇਦਾਹੈਤਾਭੀਮੇਨਾਪੀਓਦਰਿਦੀਅਤੇਜੇਦਰਜਾਵੇਗਾਤਾਮੇਖਰੀਓ
 ਦਰਿਜਾਵਾਰੀਅਗੋਭਾਈਜੀਜੇਤਸਾਭੀਰਜਾਇਹੋਵੈਗੀਜੇਕਰੇਗੇਮੇਰਾਦੁਸ
 ਰਿਆਹੈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਮਾਥੇਬੇਜੀਤੁਸੀਖਾਤੁਰਿਜਮਾਰਖੋਜਿਸਿਵੇਲੇਤੁਸੀ
 ਯਾਦਿਕਰੇਗੇਤਿਭਵੇਲੇਮੇਤੁਸਾਭੇਪਾਜਰਹਾਨਨਕੀਕਹਿਮਾਭੁਲਾਭਾਈਜੀ

ਤੁਸੀਅਸਾਡਾਮੇਹੁਤੇਕਿਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਬੇਬੇਜੀਮੇਹੁਤੇਰੀਆਈ
 ਲੇਰੀਦਾਪੈ। ਰਖਿਆਬਣਦੀਨਾਹੀ। ਰੁਪਈਸੇਦੇਕਰਿਦੇਵੇਵਿਦਾਹੋਇਗਏ।
 ਜਾਬਾਹਰਿਨਿਕਿਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਰਦਾਨੇਨੂਪੁਛਿਆਆਖੁਅਰਦਾਨਾਹੁਇਕਿ
 ਸਵਿਚਲਿਦਾਪੈ। ਅਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਕਿਅਜਾਇਦਾਹਾਅਗਤੇਰਾਅ
 ਤੇਪਿਛਾਮੇਗਾ। ਜਿਸਬਿਜਾਣਦਹਉਤਿਸਵਿਚਲੇ। ਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆ
 ਚਲਮੁਰਦਾਨਾਹਿਕਸਾਸਲਲੇਤਖਾਣਪੈ। ਏਮਨਾਬਾਇਦੇਮਰਗਣੇਪੈ। ਉ
 ਸਦਾਦਰਸਨਕਰਿਦੇਜਾਵੀਏ। ਅਰਦਾਨੇਆਖਿਆਚਲੇਜੀ। ਮੇਤਕਿਛੁਜਾ
 ਦਾਨਾਹੀ। ਸੁਲਤਾਨਪੁਰੋਚਲੇਸਤਾਦਿਨਾਦਿਚਿਲਲੇਦੇਪਰਿਆਇਦੇਵੇਦੁਨੇ।
 ੧੦॥

॥ ਬਲੇਭਾਈਦਾਹਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥

ਅਗੈਸਾਖਹੋਰੁਚਲੀਲਲੇਦੇਪਰਬਾਇ। ਲਲੇਅਗੈਬੈਠਾਕਿਲੇਪਤ੍ਰਿਦਾਅ ०
 ਹਾ। ਲਲੇਦੇਖੇਭਾਇਕਤਪਜੇਹਾਹੈ। ਅਤੇਗਲਿਜਨੇਉਹੈਸੁਅਤੇਹਿਕਰੁਮੇ ०
 ਟਾਹੈ। ਅਗੈਲਲੇਅਗੈਉਠਿਖੜ੍ਹਾਹੋਇਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਲਲੇ ०
 ਸਤਿਕਰਿਤਾਰਿ। ਲਲੇਬੋਲਿਆਜੀਪੈਨਿਕਰਿਤਾਰਿਅਤੇਤੁਮਪਨਿ। ਗੁਰੂਨ ०
 ਨਕਕਹਿਆਬੈਠਭਾਈਲਲੇਬੈਠਕਿਰਤਿਕਰੁ। ਲਲੇਬਠਿਕਰਿਪੁਛਿਣਲਗ ०
 ਜੀਮੈਮੇਰਾਮਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਮੈਨੂਜਾਹਰਿਕਰੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈ

ਲਾਲੇ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀ ਮਾਰੇ। ਤਾਫਿ ਰਿਲਾਲੇ ਬੋਲਿ ਮਾਜੀ ਪਰਦੀ ਸਭ ਸੈ ਜਾਰੇ। ਪਰ
 ਤੁਸੀ ਮੁਲ ਮਾਛੇ ਫਿਦੇ ਹ। ਤੁਸੀ ਭਲੇ ਲੋਕ ਨ ਜ ਰਿ ਮਾਛੇ ਦੇ ਹ। ਤੁਸੀ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ
 ਮਾਛਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਮਾਛਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੂੰ ਜਾਣਿ ਦਾ ਪੈ ਗਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਛਿ ਜਾ
 ਏ ਪੈ ਮਾਛੀ ਮੈ ਜਾਣਿ ਦੇ ਨੁਕੀ ਮਾਛੀ ਏ। ਤਾਫਿ ਰਿਲਾਲੇ ਬੋਲਿ ਮਾਜੀ ਕ ਰਿ ਭਾ ਰਿ
 ਦੀ ਗਲਿ ਕ ਰਿ ਭ ਰਿ ਹੀ ਜਾਣੈ। ਪਰ ਜੀਉ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸਾ ਪਰ ਗਾਇ ਮਾਰੇ ਇ
 ਮਾ ਪੈ ਜੋ ਤਾਫਿ ਠਾਨਾ ਹੀ। ਪਰ ਭੂ ਮੇ ਨੂਓ ਹੀ ਨ ਦਾ ਰਿ ਮਾਛੇ ਦੇ ਪੈ। ਤਾਫਿ ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਮਾਛਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ਦਾ ਕਿਉ ਪੈ। ਤਾਲੇ ਕ ਹਿ ਮਾਜੀ ਮਾਛਾ ਭੀ ਕ ਮਾਛੀ ਪੈ।
 ਅਸੀ ਕਿ ਮਾਜਾਣਿ ਦੇ ਹ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਮਾਛਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਹਿ ਕਚੀ ਮਤ
 ਵਾਲੇ ਨਾ ਹੀ ਮਾਛੀ ਦੇ। ਤਾਫਿ ਰਿਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾ ਭਾਨਾ ਉ ਕਿ ਮਾ ਪੈ।
 ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲਿ ਮਾਛਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ। ਤਾਲ
 ਲੇ ਮਾਛਿ ਮਾਛਾ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿ ਮਾ ਪੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਛਿ ਮਾਛਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰ
 ਨਾਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਾਜੀ ਪੈ। ਤਾਫਿ ਰਿਲਾਲੇ ਮਾਛਿ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾ ਪਣਾ ਨਾਉ ਕਿਉ
 ਨਾ ਹੀ ਦਾ ਸਿਦਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਸਿ ਮਾਨਾ। ਤਾਲੇ
 ਮਾਛਿ ਮਾਜੀ ਮਾਛਾ ਪਣਾ ਨਾਉ ਦਾ ਸਿ ਮਾ ਕੋਈ ਪਾਪੁ ਤਾਨਾ ਹੀ ਲਗਾ ਦਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਹ ਸਿ ਮਾ ਹਾ ਸਿ ਕ ਰਿ ਮਾਛਿ ਖਥਾ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ।

ਲਾਲੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦੁਹਿ ਮਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਾਰਾ ਅਸਾਰਾ
 ਏਹੁ ਵਚਨ ਮਾਹਾ ॥ ਤਾਫਿ ਬਿਲਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀਅ ਰੇਛੇ ਸ਼ਿਣੀ ਨਾਹੀ ॥ ਅੰਦ
 ਰਿ ਦੀ ਅੰਦਰੇ ਰਖਣੀ ॥ ਜਾਹਰਿ ਨਾਹੀ ਕਰਿਣੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆਤਮ ਲਾਲੇ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਪਸੇ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਿਵੇ ਛ
 ਮੇਭੀ ਰਹੀਏ ॥ ਏਤਾ ਛਪੀ ਨਹੀ ਰਹਣੀ ਦੀ ॥ ਤਾਫਿ ਬਿਲਾਲੇ ਬੇਲਿ ਮਾਜੀ ਰਜਾ
 ਇਤੁ ਸਾਰੀ ਅਜੀ ਕੀਆ ਪੀਏ ॥ ਏਹੁ ਗਲਿ ਕਰਿ ਕੈਲਾਲੇ ਰਜੇਣੀ ਦੇ ਮਾਹਰਿ ਹੋਇ
 ਮਾ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਸਰਦਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਪੁ ਛਿ ਆਜੀ ਏਹੁ ਲਾਲੇ ਕੋ ਪਰਾਤ ਨ ਪਰਖ ਪੈ
 ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾ ਨਾ ਏਹੁ ਅਤੇ ਏਹੁ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਅਜੀ ਕਿਤਿ ਨੇ ਜੁ
 ਗੁਏ ਕਠੇ ਪੋਦੇ ਮਾਹੇ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਸਰਦਾ ਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਅਸਾਤਾ ਜੁਣਿ ਮਾਜੇ ਪੁਰ
 ਏ ਪੁਰਖ ਵਤਿ ਜਨਮੁ ਮਾਵਿ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਫਿ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਜੋ ਅਵਤਾਰਾ ਦੀ ਪੁਜਾ ਕਰੇ ਦੇ ਪੈਭਾਵੈ ਕੇ ਪਾਭਗਤਿ ਹੋਵੈ ਫਿ ਰਿਜਨ ਮੁਖਾਵਦਾ ਪੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਨਿਰਗੁਨੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਬਾਛ ਨ ਕੋਈ ਉਠੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਬੀਤਾ ਭੀ ਬਾਛਿਨ
 ਜਨਮੁ ਲਿਆਉ ਦੀ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛਿ ਨਾ ਕਰਿਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਓਹੁ
 ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਸਮਾਉ ਦੀ ॥ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ ਨਿਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਬਾਛਿ ਨਾ ਕਰਦੇ
 ਪੈ ਨਿਉਨਾ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਉਤਾਰਾ ਦਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੇ ॥

ਅਤੇ ਬਾਛਿ ਨਾ ਕਾਣੀ ਨਾ ਕਰੇ ਤਾ ਕੀ ਚਉਰਾ ਸੀ ਭੋਰੇ ਗਾਮ ਮਰਦਾ ਏ ਵਚਨ ਸਤਿ ਪਰਿ
 ਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ਲਾਲੇ ਰਸੇਈ ਤਿਯਾਰ ਕਰਿ ਸਦਿ ਏ ਆਇਆ ਚੁਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਪਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਲੈ ਆਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਇਥੇ ਹੀ ਲੈ ਆਉ
 ਲਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਤੁਸਾਰੇ ਗਲਿ ਜਨੇ ਉਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ
 ਲਾਲੇ ਜਿ ਤਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਤਨਾ ਚਉਕਾ ਪੈ ਲਿਖ ਆਉ ਇਥੇ ਹੀ ਲਾਲੇ ਕਰਿ
 ਮਗੇ ਆਇ ਰਖਿਆ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖਤਾਲ ਹਰੁ ਰੇ ਦੀ ਰੇ ਟਿ
 ਸਹਰੇ ਦੇ ਸਾਗਾ ਦੀ ਮਿਨੀ ਮਰਦਾਨੇ ਜੀ ਆਚਿ ਚਿਗਿਣਤੀ ਖਾਖੀ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੰਤਰਿ ਜਾਮੀ ਆਹਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਪੁ ਛਿਅ ਕਿਉ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਸੁਖ ਜੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਖ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਖਾਵੇ ਗਾਤਾ ਜਾਣੇ ਗਾਮ ਮਰਦਾਨੇ ਟੁਕ ਭਰਿ ਕਰਿ ਪੁਰਿ ਚਿਖਾਇਆ ਤ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦੁ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਹਖ ਬ
 ਰਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਦੀਆ ਕੇਹਾ ਕਪੈ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਕੇਨ੍ਹਾ ਸੁਆਦ ਲ
 ਵੇਲਾ ਵਾ ਮਤੇ ਲਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੁਨਾਨ ਕਰਿ ਕੀ ਕਾਰੀ ਪੈ ਤਾ ਪ੍ਰਸਾਦ
 ਵਲਿ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਤੁਸਾ ਮੰਮਿਤ ਵਾਲਿ ਦੇਖਣਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ
 ਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਮੰਮਿਤ ਜੇ ਕਹੀ ਦਾ ਪੈ ਸੇਇ ਜਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਿਚਿਤ

ਉਪਾਇਆਹੈ। ਤਾਲਲੇਮਥਾਟੇਕਿਆਮਾਧਿਓਜੁਨੀਅਜਿਮੈਨੂਤੁਸਾਨਿਹ
 ਲਿਕੀਤਾ। ਅਤੇਮੇਰੀਜਨਮਜਨਿਮਕੀਮੈਲਲਾਹੀ। ਲਾਲਕਹਿਆਗੁ
 ਰੂਜੀਮੈਨਿਹਲੁਹੈ। ਇਮਾਮਬਦਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਮਾਖੁ
 ਮਬਦਾਹੁਇਕਿਧਵਿਚਲਿਦਾਹੈ। ਮਬਦਾਨੇਅਧਿਅਮਾਜੀਜਿਸਵਿਤੁ
 ਸਾਡੀਖੁਸੀਹੋਵੈ। ਫਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਮਬਦਾਨਾਤੁਮਾਖੇਜੋਕਰੀ
 ਮਬਦਾਨੇਅਧਿਅਮਾਜੀਹਉਮਾਖੁਨਾਹੀਜਕਿਦਾ। ਪਰਜੀਇਸਧ
 ਰਤੀਅਸਾਡੀਨਿਦਬਹਤੁਹੋਦੀਹੈ। ਤਾਫਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਦੇ
 ਖਮਬਦਾਨਾਤਿਨਦਿਨਅਸੀਲਾਲੇਦੇਖਵਿਰਹੇਆਹੈ। ਆਤਮਾ
 ਜੋਖਗਜਿਨਿਰਹਿਆਆਹੈ। ਪੁਣਿਲਾਲੇਤੇਵਿਦਾਲੀਚੈ। ਅਤੇਇ
 ਥੇਦੁਖਣਾਦਖਾਣਾਪਉਦਾਹੈ। ਅਸੀਫਕੀਰਆਹੈਅਸਾਕਿ
 ਸੇਨਾਨਿਪਰੇਜਨਿਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀਜਿਥੇਸਾਧਿਮੂਰਤਿਹੋਵੈਤਿ
 ਥੇਅਸਾਡੀਰਹਤਿਲੋਕੀਦੀਹੈ। ਮਬਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਰੇਮਨਿ
 ਦੀਬੁਝੀਅਮਾਜਿਸਗਲੀਕੂਚੇਜਾਇਨਿਕਲਿਦੇਆਹੈਜੋਈਅ
 ਸਾਨੁਮਾਖਦੇਹੈਨਿਮਾਏਕੁਰਾਹੀ। ਤੇਰੀਤੂਜਾਣੁਪਰਮਾਸੀਤਾਦੁ
 ਖਜਾਦੇਹੈ। ਪਰਭਾਤਿਹੋਈਤਾਗੁਰੂਨਨਕਲਾਲੇਨੁਮਾਧਿ

ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੈ ਨੂਕ ਵਿਤਾਰਿ ਚਿਤਿ ਮਾਢੈ ॥ ਅਸਾਨੂ ਤੂ ਸੀ ਕਰ
 ਅਸੀ ਪੁਟਿ ਰਮ ਦੇ ਤੁਮ ਦੇ ਖਲੀ ਗੋ ॥ ਲਾਲੇ ਮਾਖਿ ਅਭਾਗੁ ਜੀ
 ਅਸ ਵਿਚਿ ਅਵਗਿਆਰਿ ਮਾਖਾਈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ
 ਲਾਲੇ ਤੁਸਾ ਵਿਚਿ ਅਵਗਿਆਰਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰ ਅਸਾ ਪਾਸ ਹੁਸੀ
 ਸਾਰੁ ਦੁਖ ਦਾ ਪੈ ॥ ਲਾਲੇ ਮਾਖਿ ਅਭਾਗੁ ਜੀ ਤਾ ਪਰ ਮੇ ਸਰਿ ਦੀ ਜਾਤਿ ਹੋ ॥
 ਤੁਸਾ ਪਾਸ ਹੁਕਿ ਮਾਕੋਈ ਦੁਖੇ ਗਾ ॥ ਤੁਸਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਕਾਈ ਸਾਂਤਿ ਰ
 ਖੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਸਾ ਭੀ ਜਤਿ ਪਰ ਮੇ ਸਰਿ ਨਾਲਿ ਮਕੇ ਸੇਤਾ ਨਾਲਿ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁਸਾ ਮਾਖਿ ਦਾ ਪੈ ॥ ਪਰ ਸਭ ਸੇ
 ਸਾਰਾ ਬਿਕ ਬਾਲਿ ਰੂਪ ਪੈ ॥ ਮਾਖਾਈ ਮਾਖੀ ਭਾਵ ਦੀ ਮਾਕ ਵਿਦਾ ਪੈ ॥
 ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਫਿ ਬਿਲਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੰਦ ਵਿਖੈ ਠੇਰ ਹੋ ॥
 ਜੇਹਾ ਰੂਪ ਅਲੂਣਾ ਟੁਕ ਰੂਪੈ ਤੇਹਾ ਤੁਸਾ ਭੇਅ ਗੋ ਪਾਜ ਰੂਪੈ ॥ ਤਾਫਿ ਬਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸਬ ਦੁਕਹਿ ਮਾ ॥ ਉਠਿ ਚਲਾਤਾ ਮਾਖੀ ਮੈ ਛਾ ਵਿਗਾਇ ਮਾਜਿ ਰ
 ਘਤਿ ॥ ਬੈਠ ਰਹਾਤਾ ਮਾਖੀ ਮੈ ਬੈਠਾ ਸਬ ਰੁਪਤਿ ॥ ਜਾਬੋ ਲਾਤਾ ਮਾਖੀ
 ਏ ਬਨੈ ਬਨਿ ਕਰੇ ਬਹੁਤਾ ॥ ਚੁਪਕਰਾਤਾ ਮਾਖੀ ਏ ਇਸ ਘਟਿ ਨਾਹੀ ਮ
 ਤਿ ॥ ਕਾਈ ਨਿਮੇਹਣੀ ਜਿਥੇ ਬਹਕਦਾ ਜਾਇ ॥ ਇਥੇ ਉਥੇ ਨਾਨਕ

ਕਰਿਤਾ ਬਖਸੇ ਮਤਿ ॥ ੧ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਸੈ ਸਾਥ ਕੇ ਨੇਕ ਰਿਤਾ ਹੀ ਰਖੇ
 ਤਾਰਹੀਏ ॥ ਪੁਣ ਭੁੰਮਾ ਜਾਨੁ ਵਿਦਾ ਦੇਹਾ ॥ ਤਾਛਿ ਰਿਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕ
 ਹਿਮਾਤੁ ਸੀਮਾਏ ਹੋ ਕੋਈ ਦਿ ਨਗੁ ਜਰਾ ਨ ਕਰੇ ॥ ਤਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਕ
 ਹਿਮਾਤੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਭੇਰਾ ਪੁਟਿ ਨਾਹੀ ਪਰਮਾ ਜਾਥੇ ਕੋਈ ਦੁਖੇ
 ਗਾਤਾ ਅਸੀ ਜਾਇ ਦੇਆਹੇ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਚਿਤਿ ਭੀ ਉਦਾ
 ਜਪੈ ॥ ਤਾਛਿ ਰਿਲਾਲੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਪਿਕੂ ਮਹੀ ਨਾ ਜਿਉ ਤਿਉ ਬ
 ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਟਿਕੇ ॥ ਤਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਲ
 ਲੇ ਦਾ ਭੀ ਮਾਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨੀਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਭੁਲਾਹੇ
 ਹੈ ॥ ਲਾਲੇ ਪਾਸਿ ਭੁਨਾਨ ਕਟਿ ਕਿਆ ॥ ਦਿਨਿ ਦੁਇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਭੁਜੀ ਤਾਮਹੀ ਨਾਟਿ ਕੋਹੇ ॥ ਮੇਨੂ ਪੁਕਮ ਕਰੇਤ
 ਜੇਸੰਤ ਲਿਵੰਡੀ ਚਿਛਿ ਰਿਮਾਵਾ ॥ ਤਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਕ ਹਿਮਾਤੁ ਮਰਦਾਨਾ
 ਤਉ ਅਜਾਭੇ ਨਾਲਿ ਰਹਣਾ ਪੈਥੁ ਕਿਥੇ ਜਾਵਾਪੈ ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਮਾਨੀ ਮੋਥੋ ਰਿਮਾਦਿ ਨਾਵਿ ਚਿਮਾਇ ਜਾਵਾਹਾ ॥
 ਗੁਭੁਨਾਨ ਕਕ ਮਾਖਿਆਨੀ ਪਿਭਾਈ ਤਾਥਿ ਮਾਵੇ ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਾਗੁ ਭੁਨਾਨ ਕਕ ਬੇਦਿ ਦਿਆਂ ਕਰਿਤ ਲਵੰਡੀ ਗਇਆ
 ਲੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿ ਨ ਜੰਗਲਿ ਵਿਚਿ ਕਟੇ ਅਭੇਗਾ ਤਿਨੁ ਲਾਲੇ ਪਾਸਿ ਰਹੇ ॥ ਜਾਇ ੫੦
ਨਮਦਰਾ ਗੁਜਰੇਤਾ ੧੧ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
ਚਲੀ ॥ ਮਲਕ ਭਾਰਾ ਅਤੇ ਖਹੇ ਰਜ ਸਤੀ ਸਰੀਣ ਦਾ ਸੀ ਉਸ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜਿ ਕੀਤਾ
ਸੀ ॥ ਚਾਬਿ ਬਰਨਿ ਦਨੇ ਉਦੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੀ ਨਜਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਪਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਨਿਉ ਦਾ ਪੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕੇਹਾ ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮ
ਣਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਅਗੇ ਆਖਿਆ ਤਪਾ ਮਲਕ ਬ੍ਰਮ ਭੋਜ ਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਸਭੇ ਨਗਰ ਨੇ ਉਦੇ
ਪੈ ਨਿਰੂਭੀ ਆਵੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਸੁਣਿ ਪਾਸਾ ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੋ ॥ ਅ
ਸੀ ਕਿਨਾ ਵਿਚਿ ਆਹੋ ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿਅ ਤੁਮਰੇ ਹੀ ਕੁਰਾ ਹੀ ਆਖੀ ਦਾ ਪੈ ॥
ਅਤੇ ਜੇ ਵਿਚਿ ਨਾ ਆਵੇਗਾ ਤਾ ਮਲਕ ਰੰਜ ਹੋਵੈ ਗਾਉ ਤੂੰ ਜਾਣਾ ॥ ਜਾ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਹੋ
ਇਆ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਗਾਇਆ ॥ ਲਾਲੇ ਦੇ ਗੁਜਰਾ ਨਿਕੀਤੀ ॥ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮ
ਲਕ ਪਾਸਿ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਦੁਸਟੀ ਭੀ ਕਹਿ ਦਾ ਆਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹ
ਮਣ ਮਲਕ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਵਿਚਿ ਨਾ ਆਇਆ ॥
॥ ਤਾ ਮਲਕ ਬ੍ਰਮਣ ਨੂੰ ਪੁਛਿਆ ਪਾਸਾ ਤੈ ਨਿਉ ਦਾ ਪਾਇਆ ਆਹਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿ
ਆਜੀ ਮੈ ਬਹੁਤ ਤਪੁ ਤਿਕੀਤੀ ਆਹੀ ॥ ਮਲਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੂੰ ਕਹਿ ਆਜਾ ਪਿਤੂ ਉ
ਸਤਾਂ ਈਸਾ ਦਿਲਿ ਆਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗਾਇਆ ॥ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲਾਲੇ ਨੂੰ

ਪੁਛਿਆਲੇ ਇਥੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹੈ ਲਾਲੇ ਅਖਿਆਮਾਹੋ ਜੀਹੈ ਬਾਮਣਿ
 ਅਖਿਆਲੇ ਬਾਹਰਿ ਭੇਜਿ ਦੇਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਬਾਹਰਿ ਅਖਿ
 ਆਇਕਿ ਅਖਿ ਓਸੁ ਕਿਉ ਪਾਸਾ ਅਬਾਹਮਣ ਅਖਿਆ ਤੁਹਨੁ ਮਲਕ ਸਦ
 ਦਾਹੈ ਤੁਮਲਕ ਪਾਸਚਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਪਾਸਾ ਮੇਰਾ ਮਲਕ ਪਾਸਿ ਕਿਆ ਕੰਮਹੈ
 ਬਾਹਮਣ ਜਾਇ ਮਲਕ ਪਾਸਿ ਦੂਣੀ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ਦੇਖੋ ਮਲਕ ਜੀਹਿ ਕਖੜੀ
 ਦਾਖਤੁ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਦ੍ਰਦੇ ਅਰਿਜੂਠ ਕਰਿਦਾਹੈ ਅਤੇ ਬਾਹਮਣ ਜਨੁ ਨਾਉਰਖਦਾਹੈ
 ਤੀਜੇ ਤੁਸਾਰੇ ਸਦੇ ਆਵਿਦਾ ਨਾਹੀ ਮਲਕ ਗੁਜੇਹੋ ਇਕੈ ਬਾਮਣ ਨੁਮਾਖਿਆ ਜਾਇ
 ਪਕੜ ਲਿਆਉ ਬਾਮਣ ਜਾਇ ਤਾਬੀਆ ਕੀਤਾ ਚਲੁ ਨਾਨਕ ਮਲਕੁ ਗੁਜੇਹੋ
 ਇਆਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਲਿਆ ਪਿਛਲਾਲੇ ਨਾਰਹਿ ਸਿਖਿਆ ਮਾਲਾਲੇ ਭੀਮਿਛ
 ਗਇਆ ਅਬੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਬਾਮਣ ਲੈ ਗਇਆ ਪੰਜੇ ਬਾਮਣ ਜਾਇ ਮਲਕ ਨੁ
 ਅਖਿਆ ਮਲਕ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹਾ ਜਰਹੈ ਮਲਕ ਕਹਿਅ ਪੰਜਾਮੰਦ ਰਿਲੇ
 ਆਉ ਬਾਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਮੰਦ ਰਿਸਦਿਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰਿ ਗਇਆ
 ਅੰਦਰਿ ਜਾਇਕਿ ਅਖਿਆ ਕਿਉ ਮਲਕ ਮੇਨੁ ਕਿਉ ਜਾਇਆਹੈ ਮਲਕ ਕਹਿ
 ਆਕਿਉ ਤਪਾਬਾਹਮਣ ਵਿਚਿ ਕਿਉ ਨਾ ਆਇਓ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਸੁਣੁ
 ਮਲਕ ਅਸੀਫੁ ਕੀਆਹੈ ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਭਿਖਾਉ ਸਹੀ ਮਲਕ ਗੁਜੇਹੋ ਇਕੈ

ਅਧਿਆਮਾਕਿਉਜੀਤਪਾਨਉਰਖਾਵਣਾਅਤੇਬ੍ਰਹਮਭੋਜਨੁਰਖਾਉਰਖਣਾਮ ੫੧
 ਤੇਜੁਦਰਿਤਖਾਣਦੇਪਰਿਖਾਵਣਾਗੁਰੂਨਾਨਕਹਿਆਜੁਇਮਲਕਕੁਝਪੁਇ
 ਖਵਾਇਮਲਕਅਧਿਆਮਾਮਦੇਪੰਜਾਇਸਤਪੇਨੁਆਇਖਵਾਇਜਾਇ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਪਿਛੇਫਿਰਿਕੈਦੇਖੇਤਾਲਾਲਖੜਾਪੈਗੁਰੂਨਾਨਕਹਿਆਲਾਲੇ
 ਲਿਆਉਲਾਲੇਉੜ੍ਹਕਰਿਅਇਕਰਿਖਨੀਰੋਟੀਕੇਦੇਦੀਲੈਗਇਅ
 ॥ਉਧਰੇਖੰਜਾਬਾਮਣਲੁਚੀਆਕਚਉਰੀਆਲਿਆਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਜਨੇਪਾਬਿਕੇਦੇਦੀਰੋਟੀਲੀਤੀਲਾਲੇਦੀਅਤੇਖਬੇਪਬਿਲੁਚੀਆਅਤੇ
 ਕਚਉਰੀਆਲੀਤੀਆਮਲਕਭਾਗਦੀਆਦੇਹਬਿਛਪੀੜੇਕੇਦੇਦੀ
 ਰੋਟੀਕੇਲੇਦੁਪਸਿਮੇਅਤੇਲੁਚੀਆਕਚਉਰੀਆਦਿਚੇਲੇਪੁਸਿਮੇਜਿਤਿ
 ਨੀਮਲਜਲਸਿਬੈਠੀਆਹੀਤਿਤਨੀਬਿਸਮਾਦੁਹੋਇਗਈਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਮਲਕਆਦਿਮੀਆਦੇਲੇਪੁਦਾਬ੍ਰਹਮਭੋਕੀਤਾਹਈਏਹੁ
 ਰੋਟੀਜੁਦਦੇਪਰਿਦੀਹਈਬ੍ਰਹਮਭੋਜਲਾਲਪਰਿਨਿਤਾਪਰਤਿਹੋਦਾ
 ਹਈਮਲਕਿਦਾਚਲੇਕੁਝਨਾਹੀਪਰਮਨਿਵਿਚਿਬਪੁਤੇਰਾਗੁਸਾਖਾਵੈ॥
 ੧੨॥ ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀਅਰੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
 ਅਤੇਖਾਂਧਠਾਅਰੋਮੁਸਾਹਿਬੁਆਹਾਅਤੇਖਾਦਾਖਤਬਪੁਤੁਦੁਖੀਆਹ

ਟਾਹੁ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਰਹੇ ਆਹੇ ॥ ਤੇ ਖਾਮਲ ਕਭਾ ਗੋ ਨੂਕ ਚਿ ਆਮਲ ਕੇ ਮੇਇ ਕਿ
 ਅਕਰ ਮੇਰਾ ਬੇਟਾ ਨੁ ਆਨ ਚੰਗਾ ਹੋਤਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਲ ਕਭਾ ਗੋ ਅਤੇ ਖਾਨੂ ਕਰਿ
 ਆਖਾ ਜੀ ਕੋਈ ਕਾਮਲ ਫੁਰਕੀ ਰਖ ਕੜੇ ਤੁ ਮਾਰਾ ਚੰਗਾ ਹੋਵੇ ॥ ਅਤੇ ਖਾ
 ਮਠਾਣ ਕਰਿ ਆਏ ਮਲ ਕੇ ਮੇਰਿ ਆਜਾਇ ਤਾ ਹੋ ਕਾਮਲ ਕਉਣੁ ਪੈ ਅਕੁਰ
 ਮਲ ਨਾ ਹੀ ॥ ਅਲ ਕਭਿ ਰਿਕ ਰਿ ਆਖਾ ਜੀ ਤੁ ਮਫਕੀ ਰੋਸ ਭੁਨ ਕੇ ਪਕੜੇ
 ਕੋਈ ਨਿ ਕਿਲਿ ਰਹੇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਖਾ ਪੁਕ ਮਕੀ ਤਾ ਜੇ ਫਕੀ ਰੋਕੇ ਪਕੜੇ ਫਕੀ ਰ
 ਲਗੇ ਪਕੜੀ ਅਨਿ ॥ ਆਦਿ ਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਫਿ ਰਿਦਾ ਪਕੜਿ ਆਖਾ ਖਬਰਿ ਲ
 ਲੇਤ ਖਾਣੁ ਹੋਈ ॥ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿ ਆਏ ਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਖਸੈ ਥੈ
 ਹੈ ॥ ਲਾਲੇ ਦੇਖ ਕਰਿ ਬੈਰਾ ਗੁਰਿ ਚਿ ਆਇ ਆ ॥ ਜਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤਾ ਲਾਲੇ
 ਬੈਰਾ ਗਾ ਕਰਿ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ॥ ਤਾਲੇ ਕ
 ਰਿ ਆਜੀਏ ਕਿ ਆਹੇ ਇ ਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਾਰਾ ਤਿਲਿ ਗਾਰਾ ਗਾਦਿ ਚਿ ਸਬ
 ਦੁਬੇਲਿ ਆ ॥ ॥ ਜੈ ਜੀ ਮੈ ਆਵੈ ਖਸਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਾ ਕਰੀ ਗਿ
 ਆਨ ਦੇਲਾਲੇ ॥ ਪਾਪ ਕੀ ਜੀਵਿ ਲੈ ਕਾ ਬਲ ਧਾਇ ਅਜਰੀ ਮੀਰੀ ਦਾਨ ਦੇਲਾਲੇ ॥
 ਸਰਮ ਧਰਮ ਦੇਇ ਫੁਪ ਖੜੇ ਤੇ ਕੁੜ ਫਿਰੈ ਪਰਬਾਨਿ ਦੇਲਾਲੇ ॥ ਕਾਦੀ ਆਬ
 ਮਣਾ ਕੀ ਗਾਲਿ ਬਕੀ ਆ ਅਗਾ ਦਖੜੈ ਸੈ ਤਾਨ ਦੇਲਾਲੇ ॥ ਖੁਸਲ ਮਾਨੀ ਆਖ

ਤਿਨ ਕਤੇਬਾ ਕਸਟਿ ਮੇ ਕਹਨਿ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਲਾਲੇ ਜਾਤਿ ਸਨਾਤੀ ਹੋਰ ਹਿੰਦਵਾਣੀ ਅੰ ੫੨
 ਏਹੁ ਭੀ ਲੇਖੇ ਲਾਉ ਦੇ ਲਾਲੇ ਖੁਨ ਕੇ ਜੋ ਪਲੇ ਗਾਵੀ ਏਨ ਨ ਕਰਤ ਕਾ ਕੁੰਗੁਮਾਇ ਦੇ
 ਲਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਠਿਕਿ ਲਾਲੇ ਅਖਿ ਮਾਨੀ ਮੁਗਲਾ ਹੀ ਦੀ ਹੋ ਸੀ ਠਿਕਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸਦੁ ਕੀ ਤਾਰਾ ਗੁਤਿਲਿ ਗਾਵਿ ਚਿ ॥ ॥ ਸਾਹੁ ਬਕੇ ਗੁਣ ਬਾਨ ਨ ਕਾ ਅਖੇ
 ਮਾਸ ਖਰੀਦਿ ਚਿ ਅਖ ਮਸੇਲਾ ਜਿਨੀ ਉਪਾਈ ਬੰਗਾਰ ਵਾਈ ਬੈਠ ਕ੍ਰਾਵੇ ਖੇਵੀਖ
 ਇਕੇ ਲਾਸ ਚਾਸੇ ਸਾਬ ਬਸ ਚੁਤ ਪਾਵ ਸੁ ਸਚਿ ਕ੍ਰਾਨਿ ਅਉ ਕਰ ਗੁਮ ਜੇਲਾ ਕਾ
 ਇਅ ਕਪੜੁ ਟੁਕੁ ਟੁਕੁ ਹੋ ਸੀ ਹਿੰਦੁ ਸਤਾਨਿ ਸਮਾਲ ਸੀ ਬੋਲਾ ਅਵਨਿ ਅਠਤਰੇਜ
 ਜਾਨਿ ਸਤਾਨਿ ਸਤਾਨਿ ਦੇ ਹੋਰ ਭੀ ਓਠਿ ਜੀ ਮਰਦਿ ਕਾ ਚੇਲਾ ਸਚੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਨ
 ਕਾ ਅਖੇ ਸਚੁ ਸੁਣਾ ਸੀ ਸਚੁ ਕੀ ਬੋਲਾ ॥ ੨ ॥ ॥ ਤਾਲੇ ਲਾਲੇ ਅਖਿ ਮਾਨੀ ਮੁਗ
 ਲਾ ਏਹੁ ਜਿਨੀ ਕਰੇ ਗਾ ਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗੁ ਤਿਲਿ ਗਾਵਿ ਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਮਾ ॥
 ॥ ॥ ਖੁਰਾਸਾਨਿ ਖਸਮਾਨਾ ਕੀਆ ਪਿੰਦੁ ਸਤਾਨਿ ਰੁਕਾਇ ਮਾ ਅਖੇ ਦੇ ਸਨਾਦੇ
 ਈਕਿ ਬਿਤਾਜ ਮੁਕਿ ਮੁਗਲੁ ਚੜ੍ਹਾਇ ਮਾ ॥ ॥ ਏਹੀ ਮਾਰਿ ਖਰੀ ਕੁਰਲਾਣੇ ਭੈ ਕੇ
 ਦਰਦੁ ਨਾਮਾਇ ਮਾ ॥ ॥ ਕਰਤਾ ਸਤੁ ਨਾਨਕ ਸੋ ਜੇ ਸਕਤਾ ਸਕਤੇ ਕਉ ਮਾਰੇ
 ਤਾਮ ਨਿਰੋਜਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀ ਹੁਮਾਰੈ ਖੇਵਰੈ ਖਸਮੇ ਸਖਰਿ
 ਸਾਈ ॥ ਰਤੁ ਨੁਵਿਗਾ ਕ੍ਰਿਦਿ ਬੋਏ ਕੁਤੀ ਮੁਇਆ ਸਾਰਿ ਨ ਕਾਈ ॥ ਅਖੇ ਜੇ ਕ੍ਰਿਦਿ

ਜਮਾਨਿ ਤੈਨੂੰ ਏਹਾ ਖਬਰਿ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਪੈਦਾਇਸਦੀ ਖਬਰਿ ਪੈ ॥ ੫੩ ॥
 ਖਬਰਿ ਬਾਇ ਬੁਲਾਵਿ ਨੂੰ ਹੋਈ ॥ ਜੇਸ ਬਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਹੋ ॥ ਰਾ
 ਇ ਬੁਲਾਵਿ ਆਇ ਸੀ ਅਤੇ ਭੇਜਿ ਕਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਦਿਆ ॥ ਅਰਦਾਨੇ
 ਆਇ ਕਲਿਆਣ ਦਿਤਾ ॥ ਰਾਇਆ ਖਿਆ ਆਖੁ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਦੀਆ ॥
 ਖਬਰਾ ਅਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਲਉ ਰਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਬਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾ
 ਤਿਸਾਹਾ ਦਾ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ ਦਾ ਪੀਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰਾ ਦੇ ਸਿਰਿ ਫ
 ਕੀਰਾ ॥ ਰਾਇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦੇ ਤੁਲਿਕੇਈ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਉਪਰਿ ਪਿਕ ਖੁਦ ॥
 ਪੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਖੁਦਾਇ ਵਡਾ ਮਰਤਿ ਵਾਦਿਤਾ ਪੈ ॥ ਤਾਰਾਇ ਕਹਿਆ ਅਰਦਾਨਾ
 ਅਸੀ ਬਿਰਾਧਿ ਹੋਏ ਆਹੋ ॥ ਤੂ ਕਿਵੈ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਇ ਬੇਭੀਲੇ ਆਵੇ ਉਦਾਵ
 ਦਾ ਕਰੀਏ ॥ ਤੁਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਰਾਇ ਜੀ ਭਿ ਹੁਮੇ ਰੇਹਾ ਬਿਨਾ ਹੀ ਮੇ
 ਉਸ ਦੇ ਹ ਬਿਹਾ ॥ ਅਤੇ ਅਪਣੀ ਵਲੋ ਤਖਸੀਰ ਨਾ ਕਰਿ ਸਾ ॥ ਰਾਇਆ
 ਖਿਆ ਅਰਦਾਨਾ ਏਹੀ ਗਿਆਈ ॥ ਆਮ ਸਾਨਾ ਲਿਕ ਰਿਸੀ ॥ ਅਰਦਾਨੇ
 ਆਖਿਆ ਜੀ ਪਿਕ ਕੀ ਮਕਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਮਿਲੈ ॥ ਰਾ
 ਇ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨੂੰ ਸਦਿਆ ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਮਰਦਾਨੇ ॥
 ਲਿਜਾਹਿ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਅਸਾ ਤੇਰੀ ਲਿਖਾਉ ॥ ਅਤੇ ਜੇਨਾ ਆਵੈ ਤੇ

ਮੇਰੀ ਵਲੋਂ ਬਹੁਤੁ ਮਾਨਿ ਜੀ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਮਾਖਿਣਾ ਜੋ ਰਾਇ ਕਹਿ ਦਾ
 ਪੈ ਪਿਕੁ ਵਾਰੀ ਮੈਂ ਨੁਦੀ ਦਾ ਰਿਦੇ ਹਿਖੁ ਦਾਇਦੇ ਦਾ ਸਿਤੋ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾ
 ਭਲਾ ਜੀ ਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਪਿਕੁ ਵਾਰੀ ਭੇਜਿ ਦੇਹੋ ਅਸਾ ਤੁਸਾ ਭੇਵਾ ਸਿ
 ਤੇ ਦਸ ਵਾਰੀ ਜਾਵੀ ਗੋ ਰਾਇ ਕਹਿ ਮਾ ਭਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਖੁਦਾਇ ਤੇ
 ਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇਗਾ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਮਨਾ ਬਾਦਿਲ ਲੋਏ ਪਰਿਮ
 ਏ ਮਾਇ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਮਾਖਣਿ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਇ ਬੁਲਾ ਰਿਭ
 ਟੀ ਤੁਸਾ ਭੇਦ ਰਸ ਨਦੀ ਚਾਹਿ ਰਖ ਦਾ ਪੈ ਤੁਸੀ ਰਾਇ ਭਾਈ ਦਰਸ ਨੁ ਦੇ
 ਪੈ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੀ ਕਾਲੂ ਪੈਦਾ ਖਦੇ ਖਣਾ ਪਉ
 ਸੀ ਤੁ ਫਿਰਿ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਤੁਸਾ ਓ ਬੇਰ ਪਣਾ ਨਾ ਹੀ ਅਤੇ ਰਾਇ
 ਕਹਿ ਮਾ ਪੈ ਮੇਰੀ ਦੇ ਪਦ ਫੀ ਪੋਈ ਪੈ ਨਾ ਹੀ ਤੁ ਮੇਇ ਤੇ ਰੇਦ ਰਸ ਨੁ ਮਾ ਵਾ
 ਸਿਰ ਦੇਖੇ ਮਾ ਵਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਰਾਇ ਦਾ ਭਾਰ ਸਾਡੀ ਗਰਦ ਨਿਊ ਤੇ ਪੈ
 ਚਲੇ ਲਾਹਿ ਮਾ ਵੀ ਦੇ ਤਾ ਬਾਲਾ ਸਿ ਪੂ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਮਿਰਾ ਜੀ ਬਹਤ
 ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਲ ਲੋਭਾ ਭਾਈ ਭਲਾ ਫੀ ਜਾਵੇ ਮਾ ਪੈ
 ਤਾਲ ਲੋ ਮਾਖਿ ਮਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਤੁ ਮਾ ਹੀ ਨਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਦੇਹਾ ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਅਜੁ ਪੰਜੀ ਦਿ ਨਿਹੇ ਪੈ ਨਿ ਫਿਰਿ ਪੰਜੀ ਦਿ ਨਾ ਮਾ

ਇਰਹੀਏਗੇ॥ ਤਲਾਲੇਅਖਿਆਜੀਏਪੁਬਾਲਾਕਿਬੋਆਇਪਇਆ॥ ੫੪
 ਤਾਬਾਲੇਅਖਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁਮੇਵਾਗੁਰਾਇਖਰਾਖਿਆਰਪੈ॥ ਤਾਲਾ
 ਲੇਅਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤਾਢਿਅਨਾਲਿਜੇਰਕਈਨਾਹੀਚਲਿਦਾ॥ ਤ
 ਉਬੋਦਿਦਾਲੀਤੀ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀਜਾ
 ਖੀਪੋਰਚਲੀ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਤੈਚਲੈ॥ ਵਸਵੇ
 ਅਦਿਨਿਆਇਤਲਵੰਡੀਵੜੇ॥ ਗਾਇਨੁਖਬਾਰਿਹੋਈਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾ
 ਨਾਨਕਨੁਲੇਅਏਪੈਨਿ॥ ਕਾਲੂਅਤੇਲਾਲੂਅੰਮਾਬੀਬੀਤੈਇਕਠੈਹੋਇਬੋਠ
 ॥ ਇਨਾਸੁਣਿਆਜੇਨਾਨਕਅਸਾਰਾਪੁਰਾਅਇਆਪੈ॥ ਪਰਕਿਬੇਚੰਦ੍ਰਾਨਸਿ
 ਧੂਦੇਖੁਹਉਤੇਪੈ॥ ਚੰਦ੍ਰਾਨਬਾਲੇਦਾਪਿਉਜੀ॥ ਏਹਤੈਇਕਠੈਹੋਇਕੋਗਏ॥
 ਜਾਵੇਖਨਿਤਾਕਿਅਵੇਖਨਜੇਸਿਰਤੇਗਜਾਚੁਦਾਅੰਗਛਾਪੈ॥ ਅਤੇਤੇਤ੍ਰਿ
 ਚਾਦਰਿਹੈ॥ ਅਤੇਪਿਕਚਾਦਰਿਉਪਰਿਹੈ॥ ਹੋਰਪਿਕਅੰਗਛਾਪਾਬਿਗਜਤੇ
 ਢਿਦਾ॥ ਅਤਪਿਕਅੰਗਛਾਤੇਤ੍ਰਿਭੀਪੈ॥ ਕਾਲੂਦੇਖਕਰਿਕਉਤ੍ਰੀਲਹੋਇ
 ਗਾਇਆ॥ ਤਾਲਾਲੂਸਿਆਣਾਜੀਪਕਾਲੂਬੋਛੋਟਾਜੀ॥ ਲਾਲੂਅਖਿ
 ਆਭਾਈਕਾਲੂਅੰਜੀਸਿਉਰਾਮਵੇਦੀਦੇਪੁਤ੍ਰਦੇਦੇਆਹੋ॥ ਅਤੇਪਿਕਜੇਬਨਰ
 ਸੀਦੇਧੇਤੇਆਹੋ॥ ਤੇਰੀਮੇਰੀਸਰਮਾਹਿਕਾਪੈ॥ ਤੂੰਇਜਤਾਈਗਾਇਪਾਸਿਲੇਚ

ਰਹਮਤਾਖਾਵਦੁਨਿਨਿਹਮਬਨਿਤਿਬਨਾਏ॥ ਉਸਕੋਤਿਅਗਿਅਵਰਿ ੫੫
 ਕੋਲਾਗੇਨਾਨਕਸੇਦੁਖਪਾਏ॥ ੪॥ ਤਾਫਿਰਿਲਾਲੂਕਹਿਅਭਾਣੀਕਾਲੂਏ
 ਹੁਨਾਨਕਅਸਾਬੋਰਹਿਅਹੀ॥ ਪਰੁਇਸਤਾਣੀਇਕਦਾਰੀਗਇਪਾ
 ਸਿਲੈਚਲੀਏ॥ ਤੇਰਾਅਰਿਅਨਿਭੀਨਾਰਹੇ॥ ਭੁਲਾਖੁਤਿਨਾਨਕਭੁਰਾ
 ਇਪਾਸਿਤਾਚਲੁਭੁਲਾਜੀਚਲੇ॥ ਲੈਚਲੇਗਾਇਪਾਸਿਅਗੇਰਾਇਮੀ
 ਜੀਉਤੇਬੈਠਾਅਹਾਪਰੁਦੇਪਬਰੀਅਹੀ॥ ਜਿਉਨਾਨਕਭੁਰਾਇਫਿਠਾ
 ਤਿਉਓਠਿਏਲਗਾ॥ ਨਾਨਕਜਾਦੀਮੀਜੀਉਤੇਬਮਿਅਮਾਅਤੇਰਾਇ
 ਦੇਖੇਰਾਤੇਪਬਰਖੇ॥ ਤਾਕਾਇਕਹਿਅਤਪਾਵਰਾਜੁਲਮੁਕੀਤੇਜਾਮੇਤੇ
 ਰੇਖੇਰਪੁਜਣਦੇਵਾਸਿਤੇਸਦਾਇਆਸੇ॥ ਤਉਮੈਨੁਮਾਰਿਅਮਾਤੁਗੁਰੂਨਨ
 ਕਕਹਿਅਗਾਇਜੀਤੁਸੀਵਰੇਹੇ॥ ਅਸੀਤੁਸਾਡੇਨਫਰਿਹਾਫੇਰਿਗਾ
 ਇਕਹਿਅਤਪਾਮੈਨੁਤੁਬਖਸੁਅਤੇਕਰਿਬੋਭੀਬਖਸਾਇ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋ
 ਲਿਅਗਾਇਜੀਤੁਸੀਪੁਰਿਦੇਬਖਸੇਹੋਏਹੇ॥ ਤਾਫੇਰਿਗਾਇਕਹਿਅਤਪਾ
 ਮੈਉਤੇਕੁਝਅਪਣੀਵਲੈਤੁਭੀਮਿਹਰਿਦਾਨਿਗੀਕਰਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਗਾਇਜੀਜਿਥੇਅਸੀਤਿਥੇਤੁਸੀ॥ ਤਾਕਾਇਕਹਿਅਤਪਾਮੈ
 ਰੀਪੁਰੀਤਪਦੈਜਾਤੁਮੇਰਾਅਪਣੇਮੇਰੇਸਿਰਤੇਰਖੇ॥

ਰਾਇ ਬਹੁਤ ਅਧੀਨ ਹੋਇਆ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੰਨੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਤਾਗੁਰੂ
 ਰਾਤੇ ਸ੍ਰਿਰਾਖਿਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਦਿਗਿ ਸਿਖਿਆ ਤਾਗੇ ਰਿਬਾਇਕ ਹਿਅਾਵੇ ਉ
 ਮੇਦਾ ਸੁਧੇ ਬਾਮਣ ਨੂਸ ਦਿਲਿਆ ਉ ਮੇ ਸੁਧੇ ਬਾਮਣ ਨੂਸ ਦਿਲਿਆ ਇ
 ਆ ਸੁਧੇ ਆਇ ਅਸੀਰਵਾ ਦਿਤਾ ਰਾਇ ਨੀ ਸੁਖੀ ਰਹਾ ਰਾਇ ਕਹਿਅ
 ਸੁਧਾ ਅਪਣੇ ਘਰਿ ਦੇ ਭਾਗੇ ਲਿਆਉ ਅਤੇ ਇਥੇ ਰਜਣੀ ਕਰੁ ਅਤੇ ਰਮੇ ਮੇਰੇ
 ਪਜੁ ਰਿਜਵਾਇ ਅਤੇ ਵੇਉ ਮੇਦਾ ਤਪਾ ਰਜਣੀ ਕਿਆ ਜੇ ਦਿਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜੇ ਕੁਝ ਕਤਾ ਰਿਭੇ ਜਿਦਾ ਹੈ ਜੇਣੀ ਜੇਵਦੇ ਆਹੇ ਨਾਤ ਪਾਜੀ
 ਮੇਰੇ ਰਸਵਾ ਸਿਭੇ ਪੁਛਿਅਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਖਵੇ ਤਾ ਬਕਰਾ ਸਉਰਾਵੀਏ ਤਾਗੁਰੂ
 ਕਹਿਅ ਰਾਇ ਨੀ ਉਥੇ ਫੁਰਮਾਇ ਜਿਦੀ ਜਾਇ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਿਤਾ ਰਿਭੇ ਜ
 ਦਾ ਹੈ ਜੇਣੀ ਜੇਵਦੇ ਆਹੇ ਜੇ ਆਖੇ ਅਤੇ ਖਵੇ ਤਾ ਸਉਰਾਵਾਏ ਬਕਰਾ ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਰਾਇ ਨੀ ਉਥੇ ਫੁਰਮਾਇ ਜਿਦੀ ਜਾਇ ਨਾਹੀ ਜੇ ਕੁਝ
 ਆਪਣੀ ਸੁਸੀਭੇ ਜਸੀ ਅਸਾਨੁ ਪਛਾਪੈ ਤਾਗੁਰੂ ਰਾਇ ਅਖਿਅ ਅਵੇ ਉ ਮੇਦਾ ਬਕ
 ਰਾ ਬਿਸਉਰਾ ਉਤਰਤੁ ਹੋ ਸੁਧਾ ਅਪਣੇ ਸੁਧਾ ਬਾਮਣ ਭਾਗੇ ਲਿਆਉ

ਆ ਸੁਖੇਕਰਮ ਇਸੀ ਮੇਰੇ ਭੈਲੇ ਆਇਆ ਹਾ ਗਾਇਕ ਹੀ ਅਭਲਾ ਸੁਖ ੫੬
ਪਹਲੇ ਕੁਈ ਨਾ ਕਰੇ ਕੇ ਅਤੇ ਪੈਰੇ ਸਲੇਵਾ ਖਸਨ ਤਾਗੁਰਾ ਨਾ ਕਰਗਾ ਮੂਰ
ਵੇਈ ਸਵਦੁ ਬੋਲਿਆ ਮਿਠਾ ਮਗੁ ਸਲੇਵਾ ਸੰਜਮੁ ਖਦਾ ਪਹਾਥਿ ਆਨਾ ਮੇ
ਸਾਭੇ ਸਗਲ ਆਦੇ ਸੇ ਮਾਂ ਸਪਰਸਾਨਾ ਗਾਇਕੀ ਭੁਜ ਸੇ ਮੇ ਸਾ ਕਰੇ ਕੇ
ਅਤਿ ਸਗਲ ਪਹਰੀ ਮੇ ੧ ਹਰਉ ਮੇਵਾ ਮਗ ਨਲਗਾ ਸਦੀਸੇ
ਤੀ ਨਿਤ ਖਾਧੇ ਰਿਪਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਖਯੁ ਲਿਆ ਸਵਰਾ ਲੀਜੇ ਫੁਲਿ ਚੁ
ਟਿ ਚੁਟਿ ਖਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰਾਮ ਖਣੀ ਕਾ ਸੇਖੀ ਦੈ ਨਿਸਦੇਵੈ ਸਫ
ਲਿ ਓਟ ਰਸ ਨੁ ਅਕਾਲਿ ਮੁਰਤਿ ਪੈਤ ਕੇ ਰਿਦੈ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਕਪੁਨਾ ਨਕਸੇ
ਖਰਾ ਸੁਆਦੀ ਏਕੰਕਾਰ ਬਜਲੀਆ ਅਉਰ ਜੁਆਨੁ ਜਭ ਫੀਕੇ ਲਾਗੇ
ਜਬ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਖਦੀਆ ਤਾਫਿ ਵਿਗਾਇ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਕਾਲੂ ਕਿਉ ॥ ਤਾ
ਲਾਲੂ ਕਾਲੂ ਨਾਮਾ ਖਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਕੀਮਤਾ ਹੀ ਬੋਲਿਣ ਵਾ ॥ ਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਬੀ
ਬੀ ਖੁਰਕਦੀ ਗਾਇ ਦੇਖੈ ਰਾਤੇ ਦੁਹਿ ਮਣੀ ਗਾਇ ਅਸਾਠੀ ਹੋਰੁ ਜਾਇ ਗਾਕੇ
ਈ ਨਾਹੀ ॥ ਗਾਇ ਜੀ ਨਿਉ ਜਾਣਉ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਪਣੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਰਖੋ ॥
ਗਾਇਕ ਹੀ ਅਭੁ ਮਾਮਾ ਉਤੇਰੀ ਬਹੁ ਬਿਲਲਾ ਟੁਕਰਦੀ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ
ਤੈ ਨਾਮਾ ਖਿਨਾ ਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਪਿਰਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਸੀਗੁ

ਆਖੇ ਜੇ ਕੁਝ ਆਖਣੁ ਹੈ। ਤਾਗਾਇਆ ਧਿਆਨੁ ਪਾਜੀਇ ਬੇਰਹੇ ਅਤੇ ਸੇਤੀ ਕ
 ਰੇਤੁ ਸਾਡੇ ਕਾਮੇ ਲਾਇ ਦੇਨੇ ਆਪੇ। ਨਾਹਾਲਾ ਮਤ ਨਾਹੀ ਲੈ ਦੇ। ਤਾਗੁ ਭੁਨਨ
 ਕਰਾਗੁ ਸੇਰ ਠਿਠਿਓ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ॥ ਮਨੁ ਹਾਲਿ
 ਕਰਣੀ ਫਿਜਾਣੀ ਸਰਸ ਪਾਣੀ ਤਨ ਖੇਤਾ ਨਾਮੁ ਬੀਜ ਸਿਭੇ ਪੁਸ਼ਪਾ ਗਾਰਖਰ
 ਰੀ ਬੀਏਸੁ। ਭਉ ਭਉ ਕਿਛਿ ਕਰਿ ਜਮ ਜੀਸੇ ਅਭਿਭਾਗ ਠਿਠੇਖੁ। ੧ ਭੋਲਿਆ
 ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨਹੈਇ। ਇਨਿ ਮਾਇ ਜਗੁ ਮੋਹਿ ਆਵਿ ਬਿਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ।
 ੧ ॥ ਰਹਾਉ। ਤਾਲਾ ਲੂਕਹਿ ਆਜੀ ਜੇ ਏਹੁ ਪਟੁ ਆਖੇਤਾ ਪਟਹੀ ਕਰੇ। ਤਾ
 ਬਿਗੁ ਭੁਨਨ ਕਦੁ ਜੀਪ ਆਖੀ। ਪਾਣੁ ਪਟਕਰਿ ਆਰਜਾ ਸਚੁ ਨਾਮ ਕਰਿ ਦੁਖੁ
 ॥ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦੁ ਭਾਂਗੁ ਜਾਲ ਸਤਿ ਜਵਿ ਚਿਨਾਮ ਤਿਸੇ ਨਰਖਾ। ਸੇਤਾ ਸੇਤੀ
 ਵਣਜ ਕਰਿ ਲੈ ਲਾਹਾ ਮਨੁ ਪਸਾ। ੨ ਫੇਰਿ ਬਿਲਾ ਲੂਕਾਇ ਬੇਆਖਿਆ ਜੀਇ
 ਸਦਾ ਮਨਾ ਫੇਰਿ ਨ ਤੇਹੈ। ਤਾਪੇ ਫਿਰਿ ਆਵੀ ਸੁਦਾ ਗਾਰੀ ਕਰੇ। ਤਾਫੇ ਬਿਗੁ ਭੁ
 ਨਨ ਕਤੀ ਜੀਪ ਉਡੀਆਖੀ। ਸੁਣ ਸਾਸਤਿ ਸੁਦਾ ਗਾਰੀ ਸਤਿ ਘੋੜੈ ਲੈ ਚਲੁ
 ॥ ਖਰਚ ਬੰਨਿ ਚੰਗਿਆਣੀ ਆਮਤਿ ਮਨ ਜਾਣੈ ਕਲੁ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦੇਸ ਜਾਇ
 ਤਾਖਲ ਪਹਿ ਮਹਲਾ ॥ ੩ ॥ ਤਾਕਲੁ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕਿਸੇ ਦੀਚ ਕਰੀ ਕ
 ਰੇ। ਤਾਫੇ ਬਿਗੁ ਭੁਨਨ ਕਭੇ ਗਦੀ ਪਉਡੀ ਆਖੀ। ਲਾਇ ਚਿਕਰਿ ਚਾਕਰੀ

ਮਨਿ ਨ ਮੁਕ ਰਿਕੰਮਾ ਮਨ ਬਟੀਆ ਕਰਿ ਧਾਮਣੀ ਤਾਰੇ ਆਖੇ ਪੰਨਿ ਨਾਨ
 ਕਨਾਮ ਅਗਾਸਿ ਤੂਚ ਜੀਚ ਵਗਾਇ ਬਨੁ ਤਾਫੇ ਰਿਗਾਇ ਬੁਲਾਰਿ ਆਖਿ
 ਅਜੀਤ ਪਕੁੜ ਅਸਾਨੁ ਰੁਮਾਇ ਸਿਕਰੇ ਤਾਅਸੀ ਕਬੂਲ ਮਾਣੀ ਯੋਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਸਾਰੰ ਗਾਇ ਚਿਜ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਪਿਕਰੁ ਰਿਮਾ
 ਇਸ ਆਖੀਏ ਜੇ ਮੰਨਿ ਜਾਣੀ ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਜੋ ਰਨ ਚਲੀ ਈ ਕਰਿ ਜੋ ਫਿਰਿ
 ਆਈ ॥ १ ॥ ਮੈ ਜਾਂਹਿ ਬੁਰਾਇ ਜੀ ਕਿ ਜੇ ਪਾਇ ਨਾ ਆਵੈ ॥ ਸਾਈ ਕਰ ਕਵ
 ਵਣੀ ਜੋ ਉਸੇ ਭਾਵੈ ॥ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਪਿਕਰ ਮਤਿ ਪੁਕਰ ਮਨ ਚਲੀ ਈ ਕੋਈ ਕ
 ਰਿਦੇਖੇ ॥ ਜੇਖ ਮਜਾਇ ਕਾਜੇ ਸਿਸਾ ਸਿਸਾ ਭਿਲਿ ਖੀਏ ਲੇਖੇ ॥ २ ॥ ਦਸ ਅ
 ਵਤਾਰੀ ਆਇ ਮਾਜਗ ਪੁਕਰ ਚਲਾਇਆ ਅੰਤ ਕਲ ਪਰਤੀ ਪੜੇ ਕਿਛੁ ਪਾਇ
 ਨ ਆਇਆ ॥ ३ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਮਹਾਂ ਬਲੀ ਜੇ ਪੇਅ ਰਿਸੁਰੇ ॥ ਕਪੁਨ ਨਕ ਸਭ ਦੇਖਿ
 ਅਸਭ ਪਰਤੀ ਪੁੜੇ ॥ ੪ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਗਾਇ ਕਹਿ ਆਤਮਾ ਜੀਤੁ ਜੀਲਿ ਗ
 ਰਚਲਾ ਵਪੁ ॥ ਤੈਖੁ ਪਤੁ ਜਾ ਰੇਤਾ ਲਿਕੇ ਕਰਿ ਦੇਨੇ ਆਪੇ ॥ ਨਾਹ ਲਾਨ ਪਤਾਤੁ
 ਜੀਫ ਕੀਰਾਨੈ ਬੈਠੇ ਖਵਾਵੇ ॥ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗ ਅਸਾਉ ਰੀਵਿ
 ਚਿਜ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ਲੰਗਰੁ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਦੂਸਰੁ ਲੰਗਰ ਨਾਹੀ ॥ ਦੂਸ
 ਰੇ ਲੰਗਰ ਤਾ ਚਲੈ ਬਿਰਿਜ ਗਤ ਰਹਾਈ ॥ १ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾਰਿ ਜੀਨਿ ਬੇਨਤ

ਤੀਯਹ ਅਭਜਹ ਮਾਰੀ ॥ ਖਾਲਕ ਸਚ ਏਕ ਹੈ ਜਿਨ ਖਲਕ ਸਦਾ ਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਦਾਤਾ ਮਾਖਰਹੀ ਮਹੈ ਸਭ ਖਲਕ ਸਮਾਲੇ ॥ ਦੇਵਣ ਕੇ ਆਖੇ ਧਣੀ ਸਗਿਲਿ
 ਅਮ੍ਰਿਤ ਮਾਲੇ ॥ ੨ ॥ ਜੀਉ ਮਾਨੁ ਤਨਿ ਮਨ ਦੀ ਏਦੀ ਨੇਰ ਸਭੇ ਗਾਮਾ ਆਖੇ ਕਛੁ
 ਨਹੋ ਦਈ ਮੁਭ ਕੀ ਏ ਮੇਜੇ ਗਾਮਾ ॥ ੩ ॥ ਸਭ ਨਾ ਕੈ ਸਿਰ ਏਕ ਹੈ ਸਿਸ ਸਾਧਿਵੀ ਚਾਰੇ
 ॥ ਨਨਕ ਮਗਿ ਤਾ ਸਭ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਿਰਜਨਿ ਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਿਮਰਤਾ ੧੫੫੩
 ਮਿਤੀ ਮੋਹਵਈ ॥ ੫ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਲਵੰਡੀ ਚਲਣਿ ਲਗੇ ॥ ਤਾਰ
 ਇਨੁ ਖਬਰਿ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਨਨਕ ਤਪਏ ਵਿਚਲਿ ਮਾਕਾ ਲੂਲਾ ਲੂਜਾ ਇਕਾਇਖ
 ਸਿਰੇ ਨੇ ॥ ਤਾਰਾਇ ਉਮੇ ਦੇ ਨੂਭੇ ਨਿਕ ਬਿਨਾ ਨਕ ਨੂਸ ਦਿਲਿ ਮਾਉ ॥ ਉਮੇ ਦਾਰਾਇ
 ਦਾਨ ਫਰਨਾ ਨਕ ਨੂਸ ਦਿਲੇ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਇਗਾਇ ਨੂਦ ਮਾਇ
 ਆਖੀ ॥ ਗਾਇਆ ਖਿਆਤ ਮਾਜੀ ਮੇਨੂ ਗੁਜਤਾਖੀ ਮਾਠਿ ਕਰੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਕਿ ਮਾਰਾਇ ਜੀਤੁ ਸੀਦਰਗਾਹੇ ਮਾਠੁਹਾ ॥ ਗਾਇਕਾ ਵਿਆਤ ਮਾਜੀ ਤੁਸੀ
 ਕੋਰੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਕਿ ਮਾਰਾਇ ਜੀਆ
 ਸਾਢੇ ਹਬਨਾਹੀ ਜੇ ਅਸੀ ਇਥੇ ਰਹੀਏ ॥ ਜਿਥੇ ਰਖੇ ਗਾਤਿ ਬਾਪੂ ਰਹੀਏ ਰੇ
 ॥ ਗਾਇਬ ਪੁਤ ਜਤਨਿ ਕੀਤੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਇ ਮਾਉ ਦਾਸਾ ॥ ਤਾਰਾਇ ਰਿਠਾ
 ਜੇਰ ਪਿਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਰਾਇ ਮਾਖਿਆਤ ਮਾਜੀ ਕਾਣੀ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕੋਰੇ ॥

॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀਤੁ ਮਾਇ ਜਿਅ ਸਾਧੀ ਪਿਕੇੜ ਲਣਵਾਲਾ ਹੋ ॥ ੧੮ ॥
 ਟੁੱਟੀ ਮਾਸਾ ਨੂਰ ਜਾਇ ਦੇਹ ॥ ਤਾਗਾਇ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸਾਰੀ ਲੋਕੀ ਦੀ ॥
 ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਹਿ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰਾ ਵਣਗਾਇ ਆਸੀ ॥ ਦੇਖੇ ਤਾਪੁ ਹਰ ਲਿਖ ॥
 ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹਿ ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਸਾਜੇ ॥ ਐਸੇ ਭੋਭਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥
 ਏਹੁ ਗਲਿ ਰਾਇ ਜੁਟੀ ਰਾਇ ਖਬਰ ਦਾ ਰਿਆਹਾ ॥ ਤਾਗਾਇ ਆਖਿ ਆਤਮੇ ਦੇ ਮੁ ॥
 ਹੋਟੇ ਭਾਨਿਕ ਲਿਆਹੈ ॥ ਐਸੇ ਭੋਭਾ ਪਟਾਵੇ ਪਰ ਭਮੇ ਦੇ ਨਾਉ ਦਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਲ ॥
 ਅਤੇ ਮਰਦਾ ਨਾ ਭੈਲਾ ਲੇਖੇ ॥ ਪਰਿਵਰਤਿਆ ॥ ਲਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆਲ ॥
 ਲੇਖਾ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਜੁ ਮੇਨਿ ਗਲਿ ਹੋਇ ਆ ॥ ਜੋ ਤੁਸੀ ਦਰਸਨੁ ਦਿਤਾ ॥ ਪੰਦਰ ॥
 ਦਿਨਿ ਰਹ ਕੇਫੇ ਬਿਦਿਵਾਲੀ ਤੀ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲਾਮੀ ਉਦਾਸੀ ਲੀਤੀ ॥ ੧੯ ॥

੧੯ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਉਦਾਸੀ ਪਹਲੀ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੈ ॥
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਧਰਤੀ ਚੁਕੈ ਬੰਗ ਲੈਵੀ ॥ ਗਾਏ ਉਥੇ ਪਿਕਾਇ ਨਦੁਇ ਦਿਨਿ ਤੇ ॥
 ਦਿਨ ਕੁਝ ਨਾਪਹੁ ਚਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉਣ ਆਹਾਰੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦ ॥ ਨਾ ॥
 ਆਖੇ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਰਦਾਹਾ ॥ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਇਲਾਜ ਕਰੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤਾਏਹੁ ॥
 ਮਰਦਾਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉਣ ਆਰਿ ਉਮਰ ਦਾ ਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਹ

ਉਤ੍ਰੁਖਾਹਾ ਭੁਖਖਾਇਗਈ ਕਲੇਜੇਨੂੰ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾ
 ਇਨਾਬੂਟਿਆਨਾ ਲਿਖਖਿਤੀਆਪੈ ॥ ਜਿਤਨੀਖਾਇਸਿਘੇਤਿਤਿਨੀਆਖਾ
 ਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਤੀਮੈਨੇਜੇਮਕੁਖਵਾਇਦਾਪੈ ॥ ਜੇਮੈਨੂਰੂਮਾਖਿਆਚਾ
 ਪਿਦਾਪੈ ਅਤੇਮਸਕਰੀਆਕਰਿਦਾਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾ ॥
 ਮੈਇਤੈਨੂਮਸਕਰੀਆਨਾਹੀਕਰਿਦਾ ॥ ਤਿਜਿਤਨੀਆਖਾਇਸਕਦਾਪੈਤਿ
 ਤਿਨੀਆਖਾਹਿ ॥ ਅਤੇਹੋਰੁਪਲੇਨਾਬੈਨੇ ॥ ਮਰਦਾਨਾਲਗਾਤੇਰੂਤੇਰਿਖਾਵਣ
 ॥ ਜਿਉਜਿਉਖਾਵੇਤਿਉਤਿਉਮੀ ॥ ਮਿਤਦਾਜੁਵਾਦੁਆਵੇ ॥ ਛੇਰਿਸਕੇਨਾਹੀ ॥
 ਕਿਤਨੀਕਖਾਵੇਮੀ ॥ ਮਿਤਦਾਜੁਆਦੁਜੇਲਗਾ ॥ ਜੇਰੇਰਿਕਰਿਬੀਛਿਬੀਨਿਲੀਤੀ
 ॥ ਮਾਜਾ ॥ ਮਗਲੇਰੁਲਕਭੁਖਿਲਗੀਆਜੁਚੁਪਾਤਿ ॥ ਮਕਛਿਲਗਾਖਾਵਣਿ
 ਜਿਉਖਾਧੀਆਹਿਕਪੜੀਗੁਜਿਰੀਜੇਲਗਾ ॥ ਹਥਿਮੈਰਮਾਰਨਿ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਹਸਿਆਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਮੈਮਰਦਾਹਾਤੂਹਸਨਾਪੈ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾਮੈਤੈਨੂਮਾਖਿਆਜੀਜੇਪਲੇਨਾਲੇਏਤੈਕਿਉਲੀਤੀਆ ॥
 ਅਤੇਕਿਖਾਧੀਆ ॥ ਅਤੇਮੈਤੈਨੂਮੈਕੀਤਾ ॥ ਉਥੇਚਿਕਬੂਟਾਅਕਿਦਾਪੈ ॥ ਆਹਾ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਮਪਣਹਥਿਤੇਰਿਕਰਿਖਖਿਤੀਆਖੁਵਾਇਆਮਰਦਾਨਾਖਾਵਣਿ
 ਨਾਲਿਉਠਿਬੈਠਾ ॥ ਅਗੇਮੈਨਿਕਉਰੂਦੇਜਿਜਾਇਪਏ ॥ ੧੬ ॥

ਏਏਵਾਹੁਗੁਰੂਨਾ ਸਾਖੀਹਿਗੁਰੂਨਾਉਥੇਮਹਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹੁ
ਸਹਤਅਫਾਹੈਕਏਇਥੇਮੇਖਾਇਅਫਾਹ ਤਾਹੁਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖ
ਆਮਹਦਾਨਾਇਤਿਸਹਰਾਵੜੀ ਮਹਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕੀਥੇਵ
ਸਦੀਆਵਦੀਹੈਉਥੇਆਖਦਾਹੈਸਾਹਿਨਾਹੀ ਉਥਾੜੀਵਦੀਲੀਤਾ
ਈਹਦਾਹੈਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਜੀਹਿਭਾਈਮਹਦਾਨਾਜਿਵਸਦੀ
ਵੇਦਿਵੜੀਆਅਗੇਚਾਰੀਹੈਨਾਪੜੀਆਆਪਵੀਬੋਲੀਵੇਦਿਹਸਦੀ
ਆਹੀਆਮਹਦਾਨੇਨੂਕੋਠੀਨੇਲਹੀਆਵਡੀਆਪਵੀਵਾਉਹੁ
ਆਖੈਮੇਥੇਨੀਆਉਹੁਆਖੈਮੇਥੇਨੀਆਹਿਕਸਿਧਾਗਾਹਇਵੇ
ਵੇਦਿਪਇਗਈਮਹਦਾਨੇਨੂਛਤਕਹੀਬਹਾਇਆਹਿਨੂਪਹਰ
ਗੁਜਰੀਗਈਆਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਮਹਦਾਨਾ
ਆਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਹਸਿਆਭਾਈਬਾਲਕਿਮੀਹੋਇਆਤਾਵੇ
ਪੁਛਿਆਜੀਮਹਦਾਨਾਨਾਮਾਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਚਲੁਕਾ
ਈਬਾਲਕੋਆਵੀਐਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਮਹਦਾਨਾਕਿਖ
ਹੈਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਲਾਮਹਦਾਨਾਛਤਹੋਇਆ
ਬੈਠਾਹੈਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਕੀਉਹੋਵੇਤਸੀਮੇਨੇਕਕੋਅਤੇਉ

ਹਰਪੇਸਾਹੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲਾ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਚਲੇ। ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਨੁਲੇਣਾ ਅਰੇ ਦੇਖ ਨਿਸਾਹੀ ਤਮਰਦਾ ਨਾਛਤਾ ਹੋਇਆ ਬੈਠਾ ਹੋਆ ਅਰੇ
 ਜੋਰੰ ਨਾਖਤੀਆ ਮਾਹੀ। ਜੋਚਾ ਮਲਾ ਮਾਈਆ। ਇਨਾਨੁ ਦੇਖਕੈ। ਇਕਧ
 ਗਾਬਾਲੇ ਦੇ ਗਾਲਿ ਘਤਿਆ। ਜਿਸ ਬਾਲੇ ਗਾਲਿ ਘਾਇਆ ਜੋਛੁ ਤੀਹੋਇ
 ਗਾਈ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਗਾਲਿ ਘਤਿਆ। ਜੋ ਕੁਤੀਹੋਇ ਗਾਈ। ਅ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ^{ਕੀ} ਆਉਂਦੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ। ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਰਿਠਾ ਗੁਰੂ ਜੀ।
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਹਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਥੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
 ਗਲਿ ਪਾਗਾ ਤੇਰਾ। ਬਾਲੇ ਜਾ ਦੇਹੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲਿ ਪਾਗਾ ਤੇਰਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਇ ਮੀਹੋਇਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਾਖਿਆ ਬਸਿ ਜੀਭ ਲੀਆ ਬਲਾਈ ਦੇਵਿ ਚਿਲੀ ਤੇਫਿ ਰਿਦਾ ਹੋ। ਤਾਹੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਇਓ ਬਾਨਾ। ਅਜਾ ਤੈਨੂੰ ਮਨੇ ਕੀ
 ਤੀਸੀ ਤੂੰ ਨਾ ਰਹੇ। ਉਨਾਦੁਹਾਰੰ ਨਾ ਦੇਖ ਜਾ ਆਏ। ਦੇਖ ਨਾ ਛਤੀ ਅਤੇ ਕੁਤੀ
 ਹੋਈ ਆਪੈ ਨਿ। ਉਨਾ ਰਿਠਾ ਜੇਏ ਹੋਕੇ ਈਕਲਾਵਾ ਨਿਪੈ ਪੁਰਖੁ ਪੈਸਿ। ਓਹੁ ਦੁ
 ਹਾਏ ਪੈਰਾ ਤੇਰਾ ਹਿਪਏ। ਤਾਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਉਥੇ ਰਿਗੇ। ਓਹੁ ਦੇਵੇ ਸਿਖ
 ਹੋਏ ਉਨਾ ਦੇਖਿਓ ਸਿਕਾਤਿ ਹੋਈ॥ ੧੧ ॥

'ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ'

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਤੇ ਗੰਧੀ ਪਦਾਰਥ ਪਦਾਰਥੀ ਸੰਘਣਾਈ ਪਰੀ
 ਦਬਾਏ ਸਿਉ ਨਾਭ ਦੀ ਨਗਰੀ ਡੇਢ ਮਹੀਨੇ ਉਗਏ ਓਥੇ ਦਰਾ
 ਸਾਸਿਉ ਨਾਭ ਆਗਾ ਮਿਹਾ ਆਗਾ ਜੇਕੋ ਈ ਪੁਤ੍ਰ ਮੰਗਦਾ ਤਪੁ
 ਤੇ ਦੇਵਾ। ਜੇਕੋ ਈ ਮਿਹਾ ਮੰਗਦਾ ਤਾ ਮਿਹਾ ਦੇਵਾ। ਅਤੇ ਕਲਾਵਨ
 ਆਗਾ। ਜਦੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਨਾਇ ਬੈਠੇ ਤਾ ਕਲਾ ਉਸ ਦੀ
 ਰਿਹਾਈ। ਜੇਕੋ ਈ ਕੁਛ ਮੰਗੇ ਸਿਉ ਫੁੱਟੇ ਨਾਹੀ। ਗਾਏ ਸਿਉ ਨਾ
 ਭਕਰਿ ਆਯਾ ਹਰਿ ਆਗੂ ਆਗੇ। ਹਮਾਰੀ ਨਗਰੀ ਮੈ ਕੋ ਨੇ ਪਾਪੁ
 ਕੀ ਆਸ। ਪਰਸਗਾ ਮਦਨੀ ਹਕਰਿ ਆਗਾ ਜਾਨੀ ਪਾਪੁ ਕੀ ਸਹੀ
 ਨਾਹੀ ਕੀ ਆਗਾ ਗਾਏ ਕਰਿ ਆਯਾ ਹਕ ਆਗੂ ਆਗਾ। ਤਾ ਪਰਸਗਾ ਮ
 ਕਰਿ ਆਗਾ ਜਾਨੀ ਤੇਹੀ ਨਗਰੀ ਮੈ ਏਕਾਸਤੀ ਤੁਆਇਆ ਹੈ।
 ਅਹਉ ਸਕੇ ਸਾਖੀ ਦੁਇ ਦੇ ਲੇਹੇ। ਗਾਏ ਕਰਿ ਆਗਾ ਪਰਸਗਾ ਉ
 ਨਕੀ ਪਥਰੀ। ਪਰਸਗਾ ਮਹਾ ਡੇਢੋ ਨਾ ਬਵਾਇ ਕੇ ਲੇਹੇ ਲਿ
 ਆਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਹਥੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਕੀ
 ਅੰ ਪਵੇ ਦੁਨੀਹ ਨਾ। ਅਗੇ ਪਰਸਗਾ ਮਯਾ ਹਕ ਆਗਾ + ਹੇਠਾਈ ਪਰਸ
 ਗਾ ਮਾ ਵਜੀ ਹਕਰਿ ਆਸਾ ਪਸੀਯਾ ਹਥੀ ਡੇਢਾ ਤਮਕ ਉਗਾਏ ਸਿਉ

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪੋਰਸੰਘਲਾ ਦੀ ਪਚਲੀ ਸੰਘਲਾ ਦੀ ਪਰੀ ਦੁਬਰਾ ਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭਿ
 ਨਗਰੀ ਰੇ ਫਿ ਮਹੀ ਨੇ ਵਿਚਿ ਗਏ ਉਥੇ ਵਾਰ ਜਾ ਸਿਉ ਨ ਭੁਆ ਹਾ ਕੇ ਹਾ
 ਮਾਹਾ ਜੇ ਕੋਈ ਪੁਤਿ ਮੰਗੋ ਤਾ ਪੁਤਿ ਦੇਵਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਮੀਹੁ ਮੰਗੋ ਤਾ ਮੀਹੁ
 ਦੇਵਾ ਕਲਾਵਾ ਨ ਮਾਹਾ ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਥੇ ਜਾਇ ਥੈਠੇ ਤਾ ਕਲਾ
 ਉਸ ਦੀ ਹਿਰਿ ਗਈ ਜੇ ਕੋਈ ਕੁਝ ਮੰਗੇ ਸੋ ਹੋਵੈ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਤਾ ਵਾਰਾ ਵਿ
 ਜਮਾ ਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਨਗਰ ਦੇ ਲੋਕੁ ਭੀ ਵਿਜਮਾ ਦੇ ਹੋਏ ਤਾ ਵਾ
 ਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭਿਅਮ ਦੇਵ ਜੀ ਬਨੁ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਰ ਸਰਾਮ ਯਹ ਕਿਆ
 ਹੂਆ ਹਮਾਰੀ ਨਗਰੀ ਮੇ ਕਿਨੈ ਪਾਪ ਕੀਆ ਪੈ ਤਾ ਪਰ ਸਰਾਮ ਕਹਿਆ
 ਰਾਜਾ ਜੀ ਪਾਪ ਤੇ ਕਿਨੈ ਨਾਹੀ ਕੀਆ ਤਾ ਵਾਰ ਜੇ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਯਹ ਕਿਆ
 ਹੂਆ ਤਾ ਪਰ ਸਰਾਮ ਦੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੀ ਨਗਰੀ ਮੇ ਇਕੁ
 ਅਤੀ ਤੁਆਇਆ ਅਰੁ ਉਸ ਕੇ ਜਾ ਬਿਚੇ ਲੇ ਪੈ ਯਹ ਕਿਛੁ ਹੂਆ ਪੈ ਰਾਜੇ
 ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਪਰ ਸਰਾਮ ਉਨਿ ਕੀ ਖਬਰਿ ਲੇਹੁ ਤਾ ਪਰ ਸਰਾਮ ਹਛੋ ਭੁਜਨ
 ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੇ ਗਇਆ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਗੇ ਰਖੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅ
 ਧਿਆ ਕਿਆ ਪੈ ਭਾਈ ਤਾ ਪਰ ਸਰਾਮ ਦੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜਾ ਬਿਜੀ ਯਹ
 ਭੁਜਨ ਤੁਮ ਕਉ ਰਾਜੇ ਸਿਉ ਨ ਭੁਭੇ ਜਿਆ ਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗੁਰੂ

ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਅਸਾ।

॥ ਰਸਕਸੁ ਸੁਆਦੁ ਮਨੇ ਕਿਪੈ ਬਿਖੁ ਫਲ ॥ ੬੯

ਮੀਠੇ ਚਾਬੀ ॥ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਜਿ ਸੁਆਪਣੀ ਤਾ ਕੇ ਰਾਖੇ ॥ ਮਾਪਾ ਪਰਸਰਾਮ ਭੇ
ਜ ਨਿਛੋਰਿ ਲੈ ਗਇਆ ॥ ਜਾਇ ਰਾਜੇ ਨੂਪਰ ਸਰਾਮ ॥ ਮਾਪਿ ਮਾਜੀ ਓਹੁ ਭੇ
ਜ ਨ ਖਾਤਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਪਰਸਿਰਾਮ ਓਹੁ ਕਿਸ ਗਲਿ ਕਾਖੈ ॥
ਪਾਰੀ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ॥ ਮੇਰਿ ਨ ਹੀ ਸਕਤਾ ॥ ਜੇਹੁ ਕਹੁ
ਵੈਰਾਮ ਪਛਰਾ ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੇ ਜਾਈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਪਰਸਰਾਮ ਭੁਲੀ
ਬਾਤਿ ਪੈ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਪਛਰਾ ਬਣਾਇ ਕੈ ॥ ਮਾਇ ਮਗੈ ਪੜ੍ਹਾਹਿ ॥ ਮਾਇ
ਸੋਵਾ ਪਾਰੀ ਪਰਸਰਾਮ ਸੁਣ ਬਾਤਿ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਤਾਫੇਰਿ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ॥ ਮਾਖੀ ॥ ਏ ਬਿਖੁ ਭਰੀ ਮਾਰੀ ॥ ਦਿਲਾ ਪਰੀ ॥ ਮਾਖੀ ॥ ਲਿਖਾਇ
॥ ਸੁਦਰਬੁ ਮਪਾਰਿ ਪੈ ਦੇਤੀ ॥ ਜਨਮੁ ਦਿਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ਫੇਰਿ ਪਰਸਰਾਮ ਰਾਜੇ ਪਾਸਿ
ਜਾਇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ॥ ਮਪਛਰਾ ਨਾਲਿ ਨਾ ਹੀ ॥ ਮਗੀ ਕਾਰਕੀ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾ
ਪਰਸਰਾਮ ॥ ਸੀਤ ਕਾਲ ਪੈ ਭੁਲੇ ॥ ਬਸ ਭੁਲੇ ॥ ਜਾਹਿ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਕਹਿ ਮਾ ਭੁਲਾ
ਜੀ ॥ ਪਰਸਰਾਮ ਹਛੇ ॥ ਬਸ ਭੁਲੇ ॥ ਗਇਆ ॥ ਮਾਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ॥ ਮਗੈ ਰਖੇ ॥ ਤ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ॥ ਮਾਖੀ ॥ ਕਾਇਆ ਕਮ ਹਿਊ ਠਪੈ ॥ ਇ ਨਿਕ ਦੇ ॥ ਖੁਨ ਭੁਲਾ ॥
ਸੁਇ ਨਾ ਰੂਪ ਮਾਲ ਪੈ ॥ ਨਿਏਈ ਨਰ ਕਿ ਕੇ ਮੂਲਾ ॥ ੩ ॥ ॥ ਮਪਣਾ ਤੁਮ ਭੇਦ ਕ

ਪੋਤੁਮਾਰਾਖੋਜਨਿਕਿਮਾਪੈ॥ ਪਰਸਰਾਮਕਹਿਅਜੀਰਾਜਾਦਰਸਨਿਨੂ
 ਆਉਤਾਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਪਣਾਪੁਕਮਨਿਵਾਰਿਤੁਅਜਮ
 ਤਿਜੁਠੀਬਾਤਿ॥ ਭਾਣੀਮੰਨੁਕਰਿਤਾਰਿਦਾਹਿਰਦੇਉਪਜੀਸਾਂਤਾ॥ ਤਾਫੇਰਿ
 ਪਰਸਰਾਮਰਾਜੇਪਾਸਿਜਾਇਕਹਿਅਗਾਰਾਜਾਜੀਓਪੁਤੋਕੁਛੁਪੋਰਪੀਬ
 ਚਨਕਰਤਾਪੈ॥ ਰਾਜੇਕਹਿਅਪਰਸਰਾਮਕੈਸੇਬਚਨਕਰਿਤਾਹਹਿਅਪਰ
 ਸਰਾਮਕਹਿਅਗਾਰਾਜਾਜੀਤੁਮਾਰੀਅਜਮਤਿਕੀਨਿਦੁਕਰਿਤਾਪੈ॥ ਰਾਜ
 ਅਹਾਖਬਰਦਾਰਗਾਜਾਅਪਹੀਅਇਅਗਾਰਾਜਾਅਇਕੈਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਅਗੈਪਬਜੇਤ੍ਰਿਖੁਰੋਤਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਭੋਗਦੀਪਉਕੀਆਖੀ॥ ਸੁਣਿਕਾ
 ਜਾਸਿਉਨਾਭੁਤੁਮਮਤਿਬੁਧਿਤੇਰੀਗਾਸਿ॥ ਨਾਨਕਪਾਨਿਦਦੁਰਿਕਰਿਪੈ
 ਦਾਜਨਦਾਜਾ॥ ੫॥   ॥ ਤਾਫੇਰਿਸਿਉਨਾਭੁਗੁਰੂਨਾਨਕਦੈਪੈਰਾਤੇਫੁਪ
 ਪਇਅਗਾਰਾਜਾਅਪਣਲਗਾਜੀਮੇਨੁਕਿਰਤਾਰਬਕਰੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਪੁਤੁਰਾ
 ਜੇਤੇਖੁਸਹਿਉਅਗਾਰੇਪਹਿਕੀਕਤਿਸੁਣਿਕਰਿਗੁਰੂਅੰਗਦੁਰੁਰੰਗਚਕ੍ਰਿ
 ਗਇਅਗਾਰੂਅੰਗਦੁਸਤਾਈਪਹਰਇਕਰੰਗਾਹੀਰਹਿਅਗਾਰੇਜੀਲਾਲੀ
 ਚਕ੍ਰਿਗਈਕੇਈਓਪੁਲਾਲੀਸਹੀਕਰਿਨਾਸੀਐ॥ ਨਾਗੁਰੂਅੰਗਦੀਪੰਰ
 ਵਿਚਿਅਇਅਤਾਫੇਰਿਅਮਥਿਓਸਾਅਪੁਭਾਈਬਾਲਾ॥ ਫੇਰਭਾਈਬਾ

ਲਾਲਗਾਲਿਖਵਣਿ। ਜਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਰਾਜਾਸਿਉਨਾਭਿਮੰਦਰੇਵਿਚਿਲੈਗਇ ੬੨
 ਆ। ਤਲਗਪਛਣਿਜੀਤੁਮਾਥਾਨਾਉਕਿਅਪੈ। ਜੀਤੁਮਜੋਰੀਪਰਖੁਹੈ। ਤ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਥੁਰਾਗਵਿਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਆ। ॥ ਜੋਗੀਜੁਗਤਿਨਾਮੁ
 ਸਿਰਮਾਇਲੁਤਕੋਮੈਲੁਨਰਾਤੀ। ਪ੍ਰੀਤਮਨਾਬਿਸਦਾਸਤੁਜੋਗੀਜਨਮਮ
 ਰਣਗਤਿਥਾਕੀ। ਗੁਜਾਂਈਭੇਰਾਕਉਨਨਾਮਕੈਸੇਜਾਤੀ। ਜਬਰਪਭੀਤ
 ਰਿਮਪਲਬੁਲਾਏਪੁਛੇਬਾਤਨਿਰਾਤੀ॥ ੧॥ ॥ ਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਆਜੀ
 ਤੁਮਰੋਰਖੁਹੈ॥ ॥ ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਪਉੜੀਆਖੀ। ਬ੍ਰਹਮਣਸੋਜੋਬ
 ਹਮਬੀਚਾਰੇਪੁਜੇਹਰਿਗੁਣਪਾਤੀ। ਏਕੋਰਾਮਏਕੋਨਰਾਇਣਸਰਬਮੇਏ
 ਕੋਜਾਤੀ॥ ੨॥ ॥ ਤਾਫੇਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਖੜੀਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਪਉੜੀਆਖੀ। ਅਹਿਮਟਿਛਾਬਾਜਿਪਬਾਰੂੰਰੀਭੋਲੇਨਾਮੁਅ
 ਜਾਦੀ। ਸਿਰਜਾਹਾਸਿਰਜਾਂਈਏਕੋਵਣਿਜਾਬੇਬਪੁਭਾਤੀ॥ ੩॥ ਫੇ
 ਰਿਗਾਜੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਮਰੋਰਖੁਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਭੋਗਦੀਪਉੜੀ
 ਆਖੀ। ਸਰਪਰਗਗਨਗਗਨਪਰਗੋਰਖੁਤਾਕਾਅਗਮਗੁਰੂਅਬਿਨਾਜੀ
 ॥ ਅੰਤਰਿਬਾਹਰਿਏਕੋਜਾਣਨਾਨਕਕੁਇਆਉਦਾਜੀ। ਤਾਰਾਜਾਸਿਉਨਾਭੁ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਸਿਖੁਹੋਇਆ। ਲਗਾਨਿਰੰਕਾਰਜਪਣਅਤੇਰਣੀਯਤਿ

ਨੂਜਪਾਵਣੁ ਤਿਥੇਭੁਰੂਨਾਨਕਪਰਾਸਿਸਗਲੀਉਚਾਰੀ। ਪਿਕਸਉਤੇਗਾਧਿ
 ਆਉਬੋਲੇ। ਦੁਇਦਰੇਅਤੇਪਜਿਮਹੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਉਬੇਰਹਿਆ॥ ੧੮॥
 ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀ। ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਠਿ
 ਰਿਚਿਕੁਵਿਲਾਇਤਿਅਸਰਾਖਨਾਪਰਾਜੇਦੀਆਹੀ। ਉਸਵਿਲਾਇਤਿ
 ਨੂਰੂਰੂਨਾਨਕਚਲਿਆ। ਰਾਜੇਨੂਮੰਜੀਬੈਠਾਇਕੁਰਿਫੇਰਿਅਸਰਾਖਨਾਹਿ
 ਦੀਵਿਲਾਇਤਿਨੂਚਲੇ। ਜਿਥੇਏਡੇਬਾਢੀਮੰਜੀਪੈਸਮੁੰਦਦੇਦਾਖੀਵਿਚਿ
 ਤਾਮਰਦਾਨਾਵਿਟਰਿਖੜਾਹੋਇਆ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਰੀਝਤਾਬਿਤੇਮਰਦਾਨਾ
 ਆਖੇਜੀਹਉਅਗੈਸਾਖੀਜਾਦਾਮੇਨੂਵਿਦਾਦੇਗ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖੇਮਰਦਾਨਾ
 ਅਗੈਰਾਹਿਵਿਚਿਬਲਾਈਪੈਨਿ। ਤੁਜਾਇਦਾਨਾਹੀਤੁਅਸਾਪੀਨਾਲਿਰਹਾ
 ਮਰਦਾਨਾਬਹੇਨਾਹੀ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨਾਅਸਾਡੇ
 ਆਖੇਲਗਦਾਨਾਹੀ। ਮੈਮਰਦਾਨੇਨੂਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨਿਬੰਕ
 ਰੀਪਈਤੂੰਜਮਾਲਾ। ਮਰਦਾਨੇਨੂਜੇਕੋਈਭੂਤਲਗਾਸੇਮੰਨੇਨਾਹੀਬਹੁਬੇਰ
 ਆਖਿਰਹੇ। ਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸੋਹੁਵਿਦਾਲੀਤੀ। ਗਿਆਮਰਦਾ
 ਨਾਪਿਛੇਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਲੇਨੂਪੁਛਿਆ। ਭਾਈਬਾਲਾਕਿਅਕਰੀਏ। ਮੈ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਆਖਿਆਜੀਜੇਤੁਜਾਗੀਜੀਆਵੈ। ਤੁਗੁਰੂਨਾਨਕਉ

ਪੁਦਿਨਿਨੰਗਲਬਾਹਰਿਉਦਿਅਨਵਿਚਿਬੈਠਵਹਿਅਮਰੋਚਲੇਨਾਹੀ। ਜਾਦੁ
 ਦਿਖਹਰਿਗੁਨਿਬਿਗਏਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ। ਭਾਈਬਾਲਾਮਰਦਾਨੇਨੂਰ
 ਕਸਿਪਕਹਿਅਪੈਅਤੇਕੜਾਹੋਵਿਚਿਤਲਦਾਪੈ। ਤਮੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਪਾਸਿਆ
 ਖਿਆਤਲਣਿਦੇਪੁਖਾਵਣਿਦੇਹਿਆਖੇਲਗੇਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਉਠਿਖੜਾ
 ਹੋਇਆਆਖਣਲਗਾਭਾਈਬਾਲਾਨਾਲਿਲੀਤੇਦੀਸਰਮਭਾਰੀਹੋਦੀਪੈ। ਅਤੇਅ
 ਸਾਰੇਕੰਮਦਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂੰਮੇਖੁਛਿਆਜੀਕੇਰੀਕੁਦੂਰਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਆਖਿਆਭਾਈਨਵਾਕੋਹਉਪਰਿਪੈ। ਤਮੇਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਖਿ
 ਆਜੀਅਜਾਨਾਦਿਅਨੂਤਾਖਾਇਲੈਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮੇਰਾਹਥਿਪਕਿਹਿਅ
 ਪਿਕੁਪਲਕਿਬਪੁਤਹੋਦੀਪੈਜਾਮੇਨਾਹੀਜੇਇਥੇਆਏਕਿਉਥੇਆਹੋ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਹਸਿਆਹਸਿਕੈਖੁਛਿਦਾਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈ
 ਬਲਾਇਪੁਕੜਾਹਾਜੇਤਪਦਾਪੈਜੇਮਰਦਾਨੇਦੇਤਲਣਦੇਵਾਸਿਭੇ। ਜੇਰਾਕਸਤ
 ਲਿਕਰਿਖਾਵੇਪਰੁਅਜੀਛਪਰਏ। ਤਮੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂੰਆਖਿਆਜੀਜੇ
 ਹੋਆਏਭੇਹੋਨਾਆਏ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਦੇਖਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤ
 ਰਿਕਿਆਕਰਦਾਪੈ। ਜਿਉਕੜਾਹਾਤਪਿਆਆਹਾਤਿਉਮਰਦਾਨੇਨੂਪਕਹਿ
 ਕਰਿਕੜਾਹੋਵਿਚਿਖਤਿਆਗੁਜੇਨਾਲਿਕੜਾਹਾਅਜੇਹਾਠੰਦਾਹੋਇਗਾਇ

ਅਨੇਹਾਮੇਹਮਾਹਿਦਾਕਰੁਰਜੰਮਦਾਪੈ॥ ਰਾਕਸਿਪੈਰਾਨਿਹੋਇਗਾਇਆਹੇ
 ਠੇਅਗਨਿਬੁਇਗਾਈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸਦਾਪਾਨਿਦਿਖਾਈਦਿਤੀ॥ ਤਾਰਾ
 ਕਸਿਬੋਲਿਅਸਚੁਆਖੁਤੂੰਕਉਣਪੈ॥ ਤੇਰੇਆਏਤੇਮੇਰਾਕੜਾਹਾਤਪਾਮਾਮ
 ਹਾਜੀਤਲਿਹੋਇਆ॥ ਸਚੁਆਖੁਤੂੰਕਉਣਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪਸਿਕਰਿਆ
 ਧਿਆਸੁਕੇਰਾਗਾਕਸਿਖਾਪਿਪਿਇਸਤਾਂਈ॥ ਕਿਉਨਾਹੀਖਾਦਾਕਿਉਰਖਿਆ
 ਹਈ॥ ਰਾਕਸਿਬੋਲਿਅਤੂੰਮੇਰਾਨਉਕੋਰਿਜਾਣਿਦਾਪੈ॥ ਤੂਕਿਸਰਪੈਦਾਹੋਇ
 ਆਪੈ॥ ਤੂੰਸਚੁਆਖੁ॥ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਰਾਗੁਮਾਗੁਦਿਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿ
 ਮਾਮਹਾ॥ ੧ ॥ ਰਾਗਦੁਕਾਰਕਰਮਕਾਪਏਨਿਪਕਰਮਾ॥ ਭੈਜਲਤੇਕੰਧੀਚੜ੍ਹੇਗੁ
 ਰੁਕੀਨੇਧਰਮਾ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾਮੇਰਾਆਵਣਿਜਾਣਿਰਹਿਆ॥ ਤਪਤਿਕੜਾਹਾਬੁ
 ਝਗਾਇਆਗੁਰਸੀਤਨਾਮੁਦੀਆ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਅੰਤਾਦੂਟਾਭਰਮਕਾਗੁਰ
 ਰਿਦੇਕੀਆਪਰਗਾਸਿ॥ ਬੇਨੀਕਾਟੀਪਗੇਕੀਗੁਰੁਕੀਨੀਬੰਦਖਲਾਸਿ॥ ੩ ॥ ਜ
 ਬਕਾਸਾਧੁਸੰਗਾਉਇਆਤਦਿਛੋਰਿਗਏਨਿਗਵਾਨਿ॥ ਜਿਸਕੀਅਟਿਕਤਿਜਤੇ
 ਛੁਟਕੇਕਹਾਕਰੇਕੁਤਿਵਾਲਿ॥ ੩ ॥ ਸਚੁਬਾਨੁਸਚੁਬੈਸਕਾਸਚੁਜੁਆਉਬਣਾਉ
 ਇਆ॥ ਸਚੀਪੁੰਨੀਸਚੁਦਖਰੇਨਾਨਕਸਚੁਮਹਲੁਪਰਿਪਾਇਆ॥ ੪ ॥ ॥
 ਰਾਕੜਾਗਾਕਸੁਨਾਨਕਦੇਖੇਰਾਤੇਚੁਹਿਪਇਆ॥ ਉਠੇਨਾਹੀਆਖੇਜੀਮੇਵਡੇ

੫੫ ਕੀਤੇ ਪੈਸੇ ਮੇਂ ਨੂਬ ਕ ਸੀ ਜੀ ਜਿਉ ਤਿਉ ਕ ਰਿਮੇ ਨੂਬ ਖ ਸੀ ਏ ਜੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੬੪
 ਕ ਕ ਹਿ ਮਾਭੇ ਰਾ ਰਾਮ ਦਾ ਸਿਮਰਦਾ ਨ ਰਬਾ ਬੀ ਪਈ ॥ ਏ ਸਭਾ ਏ ਮੰਨੇ ਗਾਤਾ ਤੇ
 ਗਾਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਤਾ ਕੇ ਰੇ ਰਾ ਕ ਸਿਮਾ ਖਿਆ ਜੀ ਏ ਪੁਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਪਰੇ ਮੇਂ ਨੂਸਟਿ ਨ
 ਹੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹ ਸਿਮਾ ਹ ਸਿਕ ਰਿਮਾ ਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤਾ ਮੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂਆ ਖਿਆ ਜੀ ਤੇ ਰੀਆ ਤੁਹੀ ਜਾਣਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਆ ਖਿ
 ਅਕੇ ਰੇ ਰਾ ਕ ਸਿਮਾ ਮੇਂ ਨੂਕੁਤ ਪੁਕੁਤ ਕੋਰਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾ ਖਿਆ ਕੋਰਿ ਮ
 ਕੁਤ ਮਰਦਾ ਨੇ ਦੇਖਾ ਦੁਣ ਨ ਲੈਇਆ ਉਮਰਦਾ ਨਾ ਭੁਖਾ ਪੈ ॥ ਕੋਰਾ ਰਾ ਕ ਸਿਮਾ
 ਲ ਨੂਦ ਉਕਿ ਮਾ ਜਾਇ ਕ ਰਿਮੇ ਜਾ ਮੇਵਾ ਲਿਮਾਇਆ ਜਿਹੈ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਮਾਨ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਰੇ ਰਾਖਿ ਓਧਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾ ਖਿਆ ਖਾਹਿ ਮਰਦਾ ਨਾ ਮ
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾ ਖਿਆ ਜੀ ਮੇਂ ਸਭ ਕੁਤ ਖਾਧਾ ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਮੇਂ ਨੂਖੁ ਸਿਕਰੁ ਮੇਂ ਤੇ ਰਾ ਮਾ ਖ
 ਮਾਨ ਹੀ ਬੀ ਮੇਂ ਨਿਮਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾ ਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਮ ਸੀ ਤੇ ਰੇ ਤੇ ਖੁਸੀ
 ਮਾਹੇ ਪਰੁ ਭੂਮਾ ਜਾ ਤੇ ਖੁਸੀ ਰਹੁ ਖਾਹਿ ਮੇਵਾ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾ ਖਿਆ ਜੀ ਜੇਹਾ
 ਬੰਡ ਮੇਂ ਨੂਆ ਦ੍ਰਿਦਾ ਪੈ ਤੇ ਹੋ ਜੇਹਾ ਦੇਉ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੂਆ ਖਿਆ
 ਤੂੰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਭੈ ਬਖਰੇ ਬਾਰਾ ਬ ਰਿਕ ਰਿਅ ਤੇ ਵਡਾ ॥ ਬਾਲੇ ਤੂੰ ਬਖਰੇ ਕੀਤੇ
 ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂਦਿ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਹਿਕੁ ਮਾਪਲੀ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਹਿਕੁ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਬੀਖ ਚੰਦੁ ਤਾਲ ਗੋਖ ਵਣਿਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਣਾ ਬਖ
 ਰਾ ਕੇਰੇ ਰਾਕ ਸਿਨੁ ਦਿਤਾ ਕੇਰੇ ਅਗੇ ਕੁਝ ਨਾ ਪਿਨਿ ਬਰਨ ਕੀਤੀ ਕੇਰੇ ਲੈਦੇ ਮੁ
 ਹਿ ਵਿਚਿ ਮਾਇ ਲੀਤਾ ਕੇਰੇ ਮੁਹਿ ਮਾਇ ਮਾਤਾ ਕਮਾਇ ਮੁਲਿ ਗਏ ਕੇਰੇ ਹੋਰ
 ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਗਇਆ ਜਾਬ ਲੇਤਾ ਮਰਦ ਨੇ ਦੇਖੇ ਤਾਕਿ ਮਾਏਖ ਨਿਜੇ ਅਗੇ
 ਬੀਛੁ ਤੇ ਲੈ ਗਇਆ ਤਾਬ ਲੇਤੁ ਛਿਅ ਜੀਏ ਪੁਕਿਅ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਪਿਅਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਮੁਕੁ ਬਿਤਾ ਬਿਦੇ ਵੰਗਤੁ ਮਾਸੇ ਠੇ ਬਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਬ
 ਲੇ ਮੁਛਿਅ ਜੀ ਸਾਨੁ ਤਾਬ ਰੂਪੈ ਬਾਨਿ ਗਲਿ ਗੀਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾ ਬਿਅਸਾਨੁ ਇਸ ਪਰਤੀ ਲਿਅ ਪੈਸੇ ਇਨ ਦੇਵਾ ਸਿਤਾ
 ਦੇਖ ਕੁ ਬਿਤਾ ਬਿਦੇ ਵੰਗਤੁ ਮਾਸੇ ਦੇਖਦਾ ਜਾਹਿ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਅ ਜੀ ਭੁਲਾ
 ਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਬਿਦੇ ਖਾਏ ਸੇ ਦੇਖਣਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਤਿ ਦਿਨਿ ਕੇਰੇ ਰਾਕ ਸਿਖ
 ਸਿਰ ਪਿਅਮਾ ਜਤਿ ਮੇਦਿਨ ਚਲਿਦਾ ਹੋਇਆ ਕੇਰੇ ਨੂਮੀ ਬਹਾਇ ਚਲਿਅ
 ॥ ੧੮ ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚੁਲੀ ॥
 ਅਗੇ ਸੋ ਭਾਲੀ ਮਾਦਿਨ ਦਾਰਾ ਪੁਆਹਾ ਪਿਕੁ ਦਿਨਿ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਰੂ ਛੀਭੁ
 ਖਲ ਗੀਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਅ ਜੀ ਪਉਰੁ ਬਿਨਾਹੀ ਸਿਖਦਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਪਿਅਮਾ ਚਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਵਰਾ ਸਪਰੁ ਮਾਵਿਦਾ ਪੈ ਓਥੇ ਰੂਮਾ ਖੇਗ

ਜੇਕਰੀਏਗੇ। ਤਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਮਲੇਤਾਕੁੜਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿ ੬੫
 ਆਜੀਮਲੇਨਾਸਹਰਮੁਰਦੇਨੂੰਲੈਜਾਸੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪੈਰਿਨਾਲਿਰੇਤੂਫਰ
 ਲੀਵਿਚੋਲਾਲੁਨਿਕਲਿਆਇਆ। ਮਾਖਿਓਜੁਲੈਮਰਦਾਨਾਚਾਇਲੈ। ਤ
 ਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀ। ਇਸਪਥਾਰਿਨੂੰਮੇਰਿਆਕਰਾ। ਤਾਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਪਲਾਦੁਦਾਮਾਹੋਲੈਪਲੇਬਨੁ। ਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀ
 ਪਲੇਬਿਧਿਆਭੁਖਿਨਾਹੀਜਾਦੀਮੇਇਪਾਏਬਾਝੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਓਪੁਦੇਖਸਹਰਿਨਜਵਿਆਵਿਦਾਪੈ। ਤਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਭੁਲਾਜ
 ਰਿਪੁਕੋਪਾਤੇਸਹਰੁਨਦਵਿਆਇਸੀ। ਜਾਦੇਜਾਦੇਮਰਦਾਨਾਫਿਥਾਹੋਇਗ
 ਇਆਮਸੇਮਸੇਸਹਰਿਅਇਆ। ਜਾਸਹਰੁਆਇਆਵੇਤਾਮਰਦਾਨੇਮ
 ਖਿਆਜੀਕੁੜਮਾਖੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਸਹਰਿਦਾਨਾ
 ਉਜਾਣਿਦਾਪੈ। ਤਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਮੇਰਿਆਜਾਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਤ
 ਰਿਜਾਮੀਆਹਾ। ਗੁਰੂਮਾਖਿਆਜੁਇਮਰਦਾਨਾਜਿਹਵਿਦਾਨਉਬਿਸੰਭਰਖ
 ਰੁਪੈ। ਤਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਨਾਉਭਾਵੈਕੁੜਪਵੈ। ਮੇਨੂਭੁਖਿਖਾਇਗਾਣੀਪੈ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਜੀਹਿਮਰਦਾਨਾਸਹਰਿਵਿਚਿਜਪੁਰੀਟੋਲਿਕਰਿਇਪੁ
 ਲਾਲਿਵੇਚਿਆਉ। ਤਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਇਜੁਦਾਮੁਲੁਕਿਆਪੈ। ਤਾਗੁ

ਭੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਜੇਕੋਈਮੁਲੁਆਖੇਗਾਜੇਮੇਨੁਆਇਆਖੋਗਾ
 ਮਰਦਾਨੇਜਾਇਪਿਕੁਜਪੁਰੀਨੁਲਾਲਿਦਿਖਾਇਅਗਾਭਾਉਸਜਪੁਰੀਕਹਿ
 ਆਇਸਦੇਤਿਨਮੈਸੇਮਲੁਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਵੀਚਾਬੁਕੀਤਾਲਾਲਦਮੁਲਤਾ
 ਬਹੁਤਆਖਦੇਪੈਨਿਮੈਖੁਛਿਆਅਗਾਆਇਮਰਦਾਨੇਗੁਭੂਨਾਨਕਜੀਨੁਅ
 ਖਿਆਜੀਲਾਲਿਦੇਤਿਨਿਮੈਸੇਮਿਲਦੇਪੈਨਿ। ਤਾਗੁਭੂਨਾਨਕਜੀਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਵਡੇਜਪੁਰੀਖਾਸਿਜਾਹਿ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੈਤਾਵਡਾਛੋਟ
 ਨਪੀਜਾਣਦਾਤੁਸੀਮੈਨੇਦਸੋ। ਤਾਗੁਭੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਸਾਲਸਿ
 ਗਾਇਜਪੁਰੀਦਾਨਾਉਪਣੀ। ਏਪੁਵਤਿਖੁਛਿਣਲਗਾਯਾਰਜਲਸਿਰ
 ਇਜਪੁਰੀਦਾਨਾਉਮਤੇਕੇਪੜਾਪੈ। ਤਾਲੋਕਾਦਸਿਆਭਾਈਉਪੁਪਰਿਰਹਿ
 ਦਾਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਉਸਦਾਪੁਰਖੁਛਾਇਕਰਿਗਾਇਆਜਾਇਅਵਾਜਕੀ
 ਤੀਸੋ। ਅੰਦਰਗੁਲਾਮਭੇਜਿਦਿਤਾਕਉਣਪੈਭਾਈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਕੁਝਸੇਦਾਬੋਚਿਣਾਪੈ। ਤਾਗੁਲਾਮਜਾਇਕਰਿਕਹਿਅਜੀਕੋਈਬੰਦਾ
 ਸਾਹਿਬੁਦਾਕਪਦਾਪੈਕੁਝਸਉਦਾਬੋਚਿਣਾਪੈ। ਤਾਸਾਲਸਿਗਾਇਜਪੁਰੀਕ
 ਹਿਅਮਦਿਰਿਲੈਆਉ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਨੁਮਦਿਰਿਲੈਗਾਏ। ਖੁਛਿਣਲਗੇਕਪੁ
 ਭਾਈਕਿਆਸਦਾਕਰਨਿਅਇਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪਬੋਲਾਲਕਾਢਿਕਰਿਦੇ

ਤਾ ਤਾ ਜਪੁਰ ਪਿਲੈ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਇਸ ਲਾਲਿ ਉਪਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੇ
ਕੋਈ ਏ ਪੁਲ ਲੁਲਿਅਾ ਵੈ ਤਿਸ ਨੂ ਜਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਮਿਹਿ ਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ ਮੁਲ ਵੈ
ਰਾਣੀ ਭਵੈ ਖਵਾਇ ਦੇਵੇ ਭਵੈ ਦੇਵੇ ਜੈ ਪਰੀ ਨੈ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਹ ਬਿ
ਦਿਤਾ ਅਭੇ ਲਾਲ ਅਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖਿ ਓਹੁ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਮੈ
ਖਵਦੁ ਪਾਸੇ ਪੁਛਿਅਾ ਵਾ ਤਾ ਜਾਲ ਸਿਰਾਇ ਕਹਿਅਾ ਜਾ ਪਿਭਾਈ ਪੁਛਿ
ਆਉ ਮਰਦਾਨੇ ਸਉ ਰੁਪਈ ਮਾਗੁ ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਮਾਇ ਰਖਿਅਾ ਤਾ
ਗੁਰੂ ਕਾ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਰਿ ਮਾਲੇ ਮਾਇ ਮਾਪੈ ਮੁਲਾ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਉਸ ਦਿਤਾ ਜੈ ਮੈਲੈ ਮਾਇਆ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਪੁਛਿ ਜੇ ਇਹੁ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਮੁਲ ਦਿਤਾ ਪੈ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਪੈ
ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਫੇਰਿ ਜੈ ਪੁਰੀ ਨੂ ਜਾਇ ਪੁਛਿਅਾ
ਅਜੀ ਖਵਦੁ ਮਾਖਦਾ ਪੈਏ ਪੁਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਤੁਸਾ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਪੈ ਇਸ ਦਾ
ਮੁਲ ਦਿਤਾ ਪੈ ਤਾਂ ਉਸ ਜਪੁਰੀ ਕਹਿਅਾ ਭਾਈ ਜੀ ਇਸ ਲਾਲਿ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ
ਜੇ ਕੋਈ ਏ ਪੁਲ ਲੁਲਿਅਾ ਵੈ ਭਾਵੈ ਦੇਵੇ ਭਾਵੈ ਨਾਵੇ ਦੇਵੇ ਉਸ ਤਾਈ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯ
ਮਿਹ ਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ ਤੇ ਬਾਲਾ ਲੁਇ ਮਾਨਿ ਪਇਅਾ ਪੈ ਖਵਦੁ ਪਾਸੇ ਮੁਲ ਪੁਛਿਅਾ
ਉ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਪੁਛਿਅਾ ਮਾਖਿਆ ਜਪੁਰੀ ਇਹੁ ਅ

ਖਦਾ ਹੈ॥ ਜੇ ਇਸ ਲਾਲਿ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਲਾਲ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਿਖਿਆ
ਵੇਤਿ ਸਨੁ ਸਉ ਰੁਖਣੀ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣੀ॥ ਖਾਵਦੁ ਵੇਚੇ ਭਾਵੈ ਨਾ ਵੇਚੈ॥ ਭਾਗੁ ਭੂਨਾ
ਨਕਸ਼ਾ ਖਿਆਰਿ ਉਮਰ ਦਾ ਨਾ ਵੇਚਨਾ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਰਿ ਮਾਜਾਣਾ
ਤੂੰ ਜਾਣੁ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਤੁਹਿ ਨੂੰ ਮੇਰਿ ਸਵਾਸਿ ਤੇ ਪਾਛਿ
ਵਾਹਾ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਮੇਰਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੂੰ ਪੁੱਛੈ॥ ਨਾ ਕਿ ਸਵਾਸਿ ਤੇ ਪਾ
ਛਿ ਦਾ ਪੈ॥ ਭਾਗੁ ਭੂਨਾ ਨਕਸ਼ਾ ਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਮੇਰੈ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਸਿ
ਤੇ ਪਾਛਿ ਦਾਹਾ॥ ਜੇ ਏਹੁ ਲਾਲ ਨਾ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਨਾਉ ਪੈ॥ ਉਪਜ ਰੀਤਿ
ਜਿਥੇ ਸੇ ਦੇਵਾ ਮਾਹਾ॥ ਉਸਦੀ ਚਿਹਾਨ ਜਰਿ ਮਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਪ
ਰੀਸ ਉਰੁਖਣੀ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਵਣ ਲਗਾਵਿਣੁ ਮੁਲੁ ਲੀਤੇ॥ ਏਹੁ ਕ
ਰਿ ਭਾਵਾ ਨਾਉ ਲਾਲ ਹਈ॥ ਭਾਵੈ ਦੇਵੁ ਭਾਵੈ ਰਖੁ॥ ਜੇ ਭਾਗੁ ਭੂਖਿ ਕਬੂਲ
ਕਰੇ ਭਾਗੁ ਨਾ ਹੀ ਭਾਗੇ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਸਮਝਿ ਮਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜ
ਪਉ ਨਾ ਹੀ ਵੇਚਿ ਦਾ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਨਹੀ ਵੇਚਿ
ਦਾ॥ ਤਾ ਸਉ ਰੁਖਣੀ ਯਾ ਉਸਦਾ ਫੇਰਿ ਦੇ ਮਾਉ॥ ਅਤੇ ਲਾਲੁ ਮਾਖਣ ਲੈ
ਅਉ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ॥ ਮਰਦਾ ਨਾ ਜਪੁ ਰੀਪਾ ਸਿਗਾਇ
ਮਾ॥ ਜਾਇਕ ਰਿ ਮਾਖਣ ਲਗਾ ਸਾਧੂ ਜੀ॥ ਤੁਸੀ ਸਉ ਰੁਖਣੀ ਯਾ ਮਮ

ਫਾਲਓ ਅਰੁਲਾਲ ਫੇਰਿ ਦੇਉ ॥ ਖਾਵਦੁ ਨਾਹੀ ਵੇਚਦਾ ॥ ਜਪੁਰੀ ਕਹਿ ਅਭੁਲ ॥ ੬੭ ॥
 ਭਾਈ ਅਪਣਾ ਲਾਲ ਲੇਹੁ ॥ ਲਾਲ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇਹ ਬਿਧਿ ਭੋਜੁ ॥ ਅਰਦਾਨੇ ਅਪ
 ਣਲ ਲੁਲੀਤਾ ਅਤੇ ਸਭਿ ਰੁਖਈਯਾ ਜਪੁਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਆਸੁ ॥ ਅਖਿ ਓਸੁ
 ਸਾਹਜੀਏ ਪੁਸਭਿ ਰੁਖਈਯਾ ਅਪਣਾ ਗਿਣਲਉ ॥ ਜਪੁਰੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਆਖਿ
 ਆਮਰੇ ਭਾਈ ਇਸਲਾ ਲਿਉ ਮਰਿਲਿਖਿ ਮਾਪੈ ਜੋ ਕਈਏ ਪੁਲਾ ਲੁਲਿਅ ਵੇਤਿ
 ਜੋ ਕੋ ਸਭਿ ਰੁਖਈਯਾ ਮਿਮਾਨੀ ਦੇਣੀ ॥ ਹਮਤੋ ਅਪਣਾ ਧਰਮ ਰਖਣਾ ਪੈਏ ਰੁਖਈ
 ਯੇਤੁ ਮਾਰੇ ਪੈਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਰੁਮਲ ਲੁਵੇ ਚੁਭਾਵੈ ਨਾਵੇਚਿ ॥ ਅਰਦਾਨੇ ਲਾਲ ਨਾਲੇ
 ਰੁਖਈਯੇ ਦੇਵੇ ਬਸਤੁ ਮਾਇਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਮਰੇ ਰਖੀਆ ॥ ਤਾਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਮਰੇ
 ਅਮਰਦਾਨਾਏ ਪੁਰਖਈਯੇ ਕਿਉਲਿਅ ਆਓ ॥ ਰੁਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਜੀਰਖਈ
 ਯੋਮੇ ਦੇਰਹਿਅ ਓਹੁ ਲਏ ਨਾਹੀ ॥ ਉਹੁ ਆਖੇ ਅਰੇ ਭਾਈ ਹਮਤੋ ਅਪਣਾ ਧਰਮ ਰਖ
 ਣਾਪੈ ॥ ਜੋਲਾ ਲਿਖਿ ਮਰਿਲਿਖਿ ਮਾਪੈ ਜੋ ਕਈਏ ਪੁਲਾ ਲੁਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੇ ਕੋ ਸਭਿ ਰੁਖ
 ਈਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇਣੀ ॥ ਅਬਏ ਰੁਖਈਯੇਤੁ ਮਾਰੇ ਪੈਹ ਮਾਰੇ ਨਾਹੀ ॥ ਮੇਰਖਈ
 ਯੇਕਿਅ ਕਰਾਤਾ ਫੇਰਿਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਏਵੁ ਜਾਇ ਕਰਾਤਾ ॥ ਜਾ
 ਹਜੀ ਜੇਵੇ ਚੀਮੇਤੁ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲਈਏ ॥ ਅਤੇ ਜੇਵੇ ਚੀਏ ਨਾਹੀ ਮਿਹਮਾਨੀ ਕੇਹੀ
 ਲੇਵੀਏ ॥ ਅਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਭੁਲਾਜੀ ॥ ਰੁਮਰਦਾਨਾ ਉਸਥੇ ਫੇਰਿ ਸਭਿ ਰੁਖਈ

ਯਾਲੈ ਗਾਇਆ ਜਾਇਕਿ ਰਿਅਖਿਓ ਸੁਸਾਹ ਜੀਅ ਸੀਰੁ ਮਈਯੇ ਕੇ ਪੋਲਈਏ॥
 ਵੇਚੀਐ ਤਾਮਿਹਾ ਨੀਲਈਏ॥ ਜੇ ਨ ਵੇਚੀਐ ਤਾ ਕੇ ਪੋਲਈਏ॥ ਏਹੁ ਮਈਏ
 ਅਮਣੇ ਫੇਰਿ ਲਓ ਖਾਵਦੁ ਨਾਹੀ ਲੈਦਾ॥ ਜਪੁਰੀ ਲੈਏ ਨਾਹੀ ਮਰਦਾ ਨ ਫੇਰਿ ਲੈਏ
 ਆਇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਖੇ ਨਾਹੀ॥ ਤਾ ਸਤਿ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਪਾਇਆ॥ ਮਰਦਾ ਨ ਫਿ
 ਤਾ ਪੋਇ ਕੈਰੁ ਮਈਯੇ ਜਪੁਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਸਟਿ ਆਇਆ॥ ਜਪੁਰੀ ਅਮਣੇ ਜੀਵਿ ਚਿ
 ਵੀਚਾ ਰਿਕੀਤਾ ਭਾਈਏ ਪਤੇਰੁ ਮਈਯੇ ਮੇਰੂ ਫੇਰਿ ਲੈਏ ਜੋਗੁ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਏ ਪੁਰਸ
 ਤਾ ਅਜੇਹੀ ਪੈ ਜੋ ਇਸ ਸਨਕਾਵ ਬਹਮਾਇ ਰਿਮੋਹੇ ਪੈਨੀ॥ ਅਤੇ ਲਾਲੁ ਭੀ ਅਚੰਭੇ
 ਦਾ ਡਿਠਾ॥ ਜਿਸ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਆਹਾਇ ਤੁਨੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰ ਹੋਈ ਪੈ॥ ਅਤੇ ਵਡੇ
 ਰੇ ਮੁਲ ਦੇ ਲਾਲਿ ਡਿਠੇ ਆਹੇ॥ ਪਰਾਇ ਹਮਿਹਾ ਨੀ ਰਿਸੀ ਤੇ ਲਿਖੀ ਨਾਹੀ॥ ਏਹੁ
 ਕੁਦਰਤੀ ਲਾਲੁ ਡਿਠਾ॥ ਪਰੁ ਉਸ ਖਾਵਦੁ ਨ ਭੀ ਡਿਠਾ ਚਾਹੀ॥ ਏਹੁ ਵੀਚਾ ਰੁਕ ਰਿਕੈ
 ਉਸ ਅਮਣੇ ਅਸਿਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੇ ਕਹਿਆ॥ ਅਸਿਰ ਕਾ ਤੂੰ ਦਉ ਜਿਮਤਿ ਕਿਸ ਬਿਜ
 ਰਹਾਨੀ॥ ਤੂੰ ਭਨਾਨੁ ਜਾਇ ਨਾ ਦੇਵੇ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮਾਵ ਨਾਹਾ॥ ਅਸਿਰ ਕਾ ਗੁਲਾਮੁ
 ਸੋਰਥਾ ਹਰਿ ਆਇਆ॥ ਆਇਕ ਰਿਦੇਖੇ ਤਾ ਰਿਅ ਦੇਖੇ ਜੋ ਬੈਠੇ ਪੈਨੀ॥ ਅਸਿ
 ਰ ਕਾ ਦੂਰ ਬੈਠ ਰਹਿਆ॥ ਮਰਦਾ ਨਾ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਸਦਕਾ ਭੂਖਿ ਦਾ ਅਜੇਹੀ ਭੂਖਿ
 ਲਗੀ ਪੈ ਜੋ ਆਖਣੀ ਦੀ ਸੁਖਿ ਨਾਹੀ॥ ਪਰੁ ਰੁਬਦਾ ਆਹਾ॥ ਕੁਝ ਮੁਹਿ ਆਖਿ ਨਾਹੀ

ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰਿ ਹੀ ਹਸਿਦਾ ਪੈ ॥ ਭਾਣੀ ਚੁਖ ਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ਇਕ
 ਪੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਜਪੁਰੀ ਭੁਲੀ ॥ ਜਾਨ ਮਿਨਾਲਿ ਆਇਆ
 ॥ ਨਾਲੇ ਰੁਪਈਯੇ ਨਾਲੇ ॥ ਮੇਵਾ ਪਕਵਾਨਿ ਮਿਠਾਈ ॥ ਬਹੁਤੁ ਬਸਤੁ ਲੈ ਆਇ
 ਆਨ ਫਰਿਦੋ ਸਿਰਦੇ ॥ ਆਇਕ ਬਿਰਖਈਯੇ ਅਤੇ ਵਸਤੁ ਸਤਿ ਆਨਿ ਮਗਰ
 ਖੀਆ ॥ ਰਖ ਕਰਿ ਪਬਿਜੇ ਕ੍ਰਿਮ ਗੋਖਰਾ ਹੋਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਕਿ
 ਉਭਾਣੀ ਜੀ ਕਉ ॥ ਤਾਸਾਲ ਸਗਾਇਕ ਹਿਯਾ ਜੀਏ ਪੁਜ ਉਰੁਪਈਯੇ ਤੁਮਾਰੇ
 ਪੈ ਨਿਏ ਪੁਰੁਪਈਯੇ ਅਪਣੇ ਲੇਹਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਜੀ
 ਜੇ ਬੇਚੀਏ ਤਾਲਈਏ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਵੇਚੀ ਮਾਪਿਤਾ ਕੇ ਪੇਲਈਏ ॥ ਫੇਰਿ ਜਪੁਰੀ ਕ
 ਹਿਯਾ ਜੀ ਮੈ ਨਾ ਪੀਜਾ ॥ ਟਿਕਾ ਕੈਓ ਪੁਲਾਲ ਪੈ ਬਾਕੈ ਤੁਮਲਾਲ ਹੋ ॥ ਮੇਤੋ ਬਹੁਤਾਇ
 ਸਮਾਦ ਹੋਇ ਗਇਆ ਹੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ੧
 ॥ ਲਾਲ ਲਾਲ ਉਪਾਇ ॥ ਲਾਲ ਲਾਲ ਦਿਸੀ ॥ ਜਿਨੀ ਲਾਲੀ ਨੇੜੀ
 ਮਾਪਿਦੂ ਜਾਨਾਣੀ ਨਿ ॥ ੧ ॥ ਜੁਣਿ ਸਾਲ ਸਿਤੂ ਜਰੀ ਅਪਣਾਲ ਲੁਖ ਛਾਣਾ ॥ ਕੁ
 ਫੇਲਾਲ ਨੂਰੀ ਦੂਬੀ ਬਿਨਿ ਅਪਣਾ ਸਾਹੁ ਸਿਮਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ਬਹਾਉ ਕੀ ਕਰਖ ਬਮੇਲਿ ਕੈਨਾ
 ਉਸਦਾਇਆ ਸਾਹੁ ॥ ਬਿਨੁ ਜਤਿ ਗੁਰੂ ਰੇ ਅੰਤੁ ਪੈ ਮੂਲ ਨਾ ਬੂਝੈ ਰਾਹੁ ॥ ੨ ॥ ਮੇਰੀ ਮੇ
 ਰੀ ਕਰਿ ਸਿਜੀਓ ਰਾਤੀ ਅਤੇ ਰੇਹੁ ॥ ਕਾਂਈ ਸਾਂਤਿ ਨਾ ਉਪਜੀਆ ਕਲਾ ਵਿਦੁ ਠਾਮੀ

॥ ३ ॥ सुटि सगलि सिटि कबे निती ने कब मप बा पति होटि ॥ नान कटे किम
 बापी भेद नल बाँके टि ॥ तासल सि कपि मनी तुम बा न उकि मापे ॥
 अरु तुम पते कटि टो ॥ अरु तुम बाटे सके टो ॥ अरु तुम बाटे पके टो ॥
 उमके टो बा निगलि बा रपि ॥ बडे बडे मती ति पटि टर सनि के टो ॥
 अरु मति बडी देये ॥ अरु तुम बाटे पके टो ॥ अरु मति बडी देये ॥
 बिस मति होटि बपि मति ॥ तुम मप पति बडे ॥ तागु नान कक पि मास
 टि सल सि न उह मा बा नान क निरंकारी ॥ अरु पते निरंकार के अरु निरं
 के टो सके ॥ अरु बडे मती निरंकारी ॥ तासल सि बा टि कपि मनी तुम निरं
 कार के न टि ॥ तुम निरंकार देये मति ॥ ॥ तागु नान क बा गुम ॥
 बुधि चि सध दू बलि आम पला १ ॥ धिमलि मडा बिष से निरं मलि नलि म
 दम निजा वलि रो ॥ अदम निजा वलि नलि बस सी बा ति सी रटे पन पीरो ॥
 १ ॥ दद विरुं क बपु नन सिरो ॥ तुये सि दालि बसे नलि निरं मलि म
 मितु नल प सिरो १ ॥ बस ति न पि बस ति मली मलि मे वच च बा नरो ॥
 कटि लकु म दनी दूर पुनि वस सि अनि कुटि का बटे ॥ २ ॥ मति ति सी विष से न
 निमुर म मा बा म सा सतु सुटे ॥ अम दम मपु क बपु न ह डु सि स मा नि पु ह

ਜਿਉਰੇ॥੩॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੂਧ ਮਥਿ ਸਿੰਚ ਸਤੁ ਬਨਿ ਚਾਤ ਰੰਗੇ॥ ਆਪ ਨਾ ਆਪ ਤੂਕ
 ਬਹੁ ਨ ਛਾਡੁ ਸਿਖਿ ਸਿਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿਉਰੇ॥ ਏਕਿ ਪਾਖੰਡੀ ਤੇ ਬਨ ਮੁਨ ਜਪ ਨੀਇ ਕਪ
 ਵਿਚ ਵਿਚ ਵਿਨੀਰੇ॥ ਪੁਰਾ ਬਿਲਿਖਿ ਆਪਾਇ ਓਨ ਨ ਕਰ ਸਿਨਾ ਮੁਜ ਪੀਰੇ॥ ਤਾ
 ਉਸ ਜਪੁਰੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨੁਨਿ ਪਾਲਿ ਕਰੇ ਪੁਰੁ ਪਈਯੇ ਲਓ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਣੀ ਜਪੁਰੀਏ ਪੁਰੁ ਪਈਏ ਤੁਸਾਨੁ ਰਖਣੇ ਮਿਲੇ ਪੈਨਿ॥ ਤੁਸਾਨੂੰ ਪੀ
 ਕੰਮ ਦੇ ਪੈਨਿ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਕੰਮ ਦੇ ਨਹੀ॥ ਅਜੀਫ ਕੀਰ ਆਤੁ ਤਿਅਹੇ॥ ਤਾ ਜਪੁਰੀ
 ਕਹਿ ਆਜੀਏ ਪੁਰੁ ਮੇਵਾ ਅਤੇ ਮਕਵਾਨਾ ਅਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਨਿਪੈ ਅਚਿਵੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ਨਾਹੀ॥ ਅਰਦਾਨਾ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਅੰਦਰੇ ਆਖੇ ਕਿ ਦੇਲੈ ਨਿ
 ਤੁਲਾ ਪੈਵੈ॥ ਮੇਖ ਰਾਭੁ ਖਾਹਾ॥ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਾਮਾ ਰੂਟਿ ਚਿਸ ਬਦੁ ਬ
 ਲਿਅਾ ਪ੍ਰੀਤ ਪਕਵਾਨਿ ਜੋ ਤੇਜ ਨਿਕਰੀਏ ਲਿਚੀ ਤਾ ਪੁਰੀ॥ ਅੰਤਿ ਆਈ ਰਸ ਨ
 ਰਸਿਕ ਰਿਬੋਲੇ ਤਾ ਮਨੁ ਰਹੇ ਪੁਜੁਰੀ॥ ੧॥ ਸੁਣ ਸਾਲ ਸਿਤੁ ਭਾਈ ਮੇਰੇ॥ ਸਾਭਿ ਪ
 ਵੀਤਾ ਹੋਨਿ ਬੇਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਮੇਵਾ ਮਿਲਿ ਨ ਭਾਵਾ ਕਪੀਏ ਸਤਿ ਕੇ ਬਾਰੇ ਜੇਕੋ
 ਖਾਵਣਿ ਖਾਇ ਆਪਾਵੈ ਸੇਈ ਜੋ ਬਿਖਤੇ ਮਨੁ ਆਤੁ ਕੋ॥ ਤਾ ਅਧਿਕ ਗੁਲਾਮ
 ਅਰੋਪੀ ਖਾਵਦੁ ਪਾਸ ਪੁਰਾਨਾ ਨਕਦੇ ਮੇਰਾ ਭੇਦੁ ਪਿਖਾਇਆ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ
 ਪਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਸੀ ਹੋਇਆ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਦੀ ਪਉੜੀਆ

ਖੀ ਉਤਮ ਜਨਮੁ ਜੋ ਸਾਖਾ ਤਿਕ ਹੀਏ ਨੀਚ ਨਿਗਾਇ ਨਿਖਾਏ ਲੋਭੁਲ ਪਵਿਛੁ
 ਏਤੇਈ ਸਾਖਿ ਸੰਗੁ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਿਏ ਪੁਗਲਾ ਤੇਰਾ ਆਪ ਨਿ
 ਗਾਇਣ ਮਾਨਾ ਨਾਨਕ ਕੁਰਗਾ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇਆ ਉਚੇਖ ਦਿਠ ਪਰਾਨਾ ॥
 ॥ ॥ ਭਾਏ ਰਿਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਜੋ ਪੂਰੀ ਪਾਇ ਜੋ ਕੁਰਿ ਆਨਿ ਜੀ ਕੀਭੀ ॥
 ਜੀ ਮੇਰੀ ਗਾਤਿ ਕਰੋ ਅਪਣੇ ਸਾਹੀ ਦੇ ਬਾਜਿਭੇ ॥ ਮੇਰੇ ਇਸ ਬਲਾ ਵਿਚੋ ਕਰੋ ॥
 ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕਕ ਪਿਆ ਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਅਪਣੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾ ਮਦੇ ਮੈਰਾ
 ਪਖਿ ॥ ਭਾਤੇਰੀ ਗਾਤਿ ਪੈਵੈ ਗੀ ॥ ਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਕੁਰਿ ਆਗੁ ਰੂਨੀ ਅਧਰ ਕਾ
 ਤਾਸਾ ਪੈ ਜੇ ਤੁਸੀਆ ਖੋਤਾ ਸਗਾਦੀ ਮੈਰੀ ਪਵਾ ॥ ਤਾ ਸਲ ਸਿਰਾਇ ॥ ਜ ਪੂਰੀ
 ਉਪਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੁਝਤੁ ਪੁਸੀ ਹੋਇਆ ॥ ਆਖਿਓ ਸੁ ਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਕੁਰਤੁ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ॥ ਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਜ ਪੂਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੈਰਾ ਤੇ ਪਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਸਾਲ ਸਿਨੂ ਅਪਣੇ ਸਿਰੇ ਲਾ ਪਿਕ ਰਿਅਗਾ ਛਾਦਿਤਾ ॥ ਆਖਿਓ ਸੁ ਭਾਈ ਸਾਲ
 ਸਿਰਾਇ ਤੇ ਬੰਨਾ ॥ ਸਾਲ ਸਿਰਾਇ ਲੈਕ ਰਿਸਿਰਾਇ ਬੰਨਾ ॥ ਬੰਨਿ ਨਾ ਲਿਸਾਲ ਸ
 ਗਾਇ ਦੇ ਕਪਾਟਿ ਖੁਲਗਾਏ ॥ ਸਲ ਸਿਰਾਇ ਦਾਰੀ ਗਾਏ ਰੁਗਾਇਆ ॥ ਸਲ ਸਿਰ
 ਇਕੋ ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਨਾ ਮਕਾਦੀ ਨੇ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟਿ
 ਇਕੋ ਜੇਵਨ ਜੁਵਨ ਜਿਅ ਬਪੁਰ ਅਵੈ ਪਾਟਾ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਾ ॥

ਚਨਕਾਸੁਰਾਪੂਰਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਆਗਮ ਨਿਗਮ ਦਿਖਾਵਤਾ ਖੋਲੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮਨੀਤਿ ॥
 ਜਗਤਿ ਵਣ ਜਾਣਾ ਸਗਲਿ ਪੈਸਾ ਪੁਏ ਕੁਭਗਵੰਤਿ ॥ ਵਣਹਮਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ
 ਜੀ ਹਮਰੀ ਨਾਮ ਆਠਿ ਪਰਿਧੁ ਨਿਲ ਗਿਰਹੀ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ॥ ਜਾਲ
 ਸਿਧਿ ਨਿਵੇ ਬੇਨਿਤੀ ਤੁਮ ਸੁਨਿਲੇ ਹੋ ਕਰਿਤਾਰਿ ॥ ਕਾਚੇਰੀ ਗਉਤਾਰਿ ਕੈਚਾੜੇਰੀ
 ਰਾਮ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ਰਾਗੁ ਬਿਲਾਵਲੁ ਮਹਲਾ १ ॥ ਰਾਗ ਕਾਸਬਦ ਨਿਧਾ
 ਨੁਪੈ ਮਨੁ ਮੁਖ ਆਵਾਗਉਨੁ ਲਖ ਜੇਨੀ ਭਗਮਾਏ ਫਿਰਿ ਪੈਵੈ ਗਾਕਉਨਾ ਤੇ
 ਗਨਿਗਲ ਹੀਰਾਨਾ ਮੁਪੈ ਪੈਕੋਈ ਪਰਖੇ ਮਰਖਣੁ ਹਾਵਿਜੀ १ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਬੇਦੀ ਮੰਤ੍ਰਿਨ ਜਾਣਿ ਮਾਪ ਕ੍ਰਿਪੰਤ੍ਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ਬੇੜਾ ਪਰਿਕਾਨਾ ਮੁਪੈ ਨਿਸਿ
 ਚੜ੍ਹਿਉਤਿ ਰੈ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ਅੰਦੁਨੁ ਪਾਏ ਸਭਿ ਕੋਦੇਖਣਿ ਦਿਚਿਦਿ ॥ ਜਿਨ
 ਲੇਇਣਿ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਮਹਿ ਜੇਲੇਇਣਿ ਪਰਵਾਣਾ ॥ ੩ ॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਮਾਣੁ ਕਿਧਰੇ ਮਪਾਰਿ ॥ ਜੀਵੁ ਖੋਲੀ ਕੋਠਿ ਨੀਜ ਨਿਨਾਨ ਕਿਧਰਾ ਮਦੁਆਰਿ
 ੪ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸੰਤ੍ਰਿ ਰਿਖਿ ਦਿਚਿ ਮਧਰੇ ਕੁਲਾਮ ਨੇਮ ਤੇ ਸਾਲਸ
 ਜਪੁਰੀ ਨੂਹੁ ਪਾਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ॥ ਵਡੀ ਸਿਪਰਿਵਾਨਿ ਬੀਕੀਤੀ ਉਨਾਨੁਮੀ
 ਜੀਬਹਾਇਆ ॥ ਆਖਿਓ ਸੁਜੁਣਿ ਜਾਲ ਸਿਰਾਇ ਨਿਚਰੁ ਤੁਨੀਵੇ ਤਿਚਰੁ
 ਤੇਰੀ ਮੰਜੀ ਅਤੇ ਜਾਤੇਰੀ ਦੇਹੁ ਛੁਟੇ ਤਾਮੰਜੀ ਅਧਿਕ ਕਾਬਹੈ ॥ ਹੋਰੁ ਤੇਰੀ ਅ

ਉਲਾਇਦਾ ਕੀ ਮਨਾਹੀ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਮਾਹੀ ॥ ਪਰ ਅਜਾਤੇ ਬਾਭਾ ਬੁਰ
 ਖਿਆ ਕਿਉ ਜੋਹਿ ਕੁਝੁ ਇਸਦਾ ਸਿਸਾ ਬੀ ਸੁਭਿ ਵਿਚਿ ਸਾਹ ਬੁਧੈ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨਿ ਭੀ
 ਬੋਲੇ ਮਾਇ ਬਹੇ ਪੈ ਨਿੰਦਾ ਇਵੇ ਤੇ ਸਭਿ ਮਹੀ ਨੇ ਤੈ ਜੀਵਣਾ ਪੈਠਿ ਰਿਤੇ ਰੀਦੇਹ
 ਛੁਟੇ ਰੀ ॥ ਇਸਦਾ ਸਿਤੇ ਪਹਲੇ ਮੰਜੀ ਤੈ ਨੂੰ ਬੈਠਾਇਆ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਮਾਧਿ ਬਕੇ ਦੇ
 ਚਿਤ ਕਾਣੀ ਨਾਹੀ ਪਰ ਪੁਕਾ ਮਨਿ ਰੰਕਾਣੀ ਦੈ ਪੈ ॥ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੁਇ ਵੇਰੇ ਮ
 ਤੇ ਸਭਿ ਮਹੀ ਨੇ ਰਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾ ਨਾਮਾ ਖੋਜੀ ਤੁਇ ਬੈਰਹਣਿ ਮਾਇ ਮਾਪੈ
 ਅਕੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ ਨਿਕਿਲਿਆ ਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਗੋਹ ਸੇ ਅਤੇ ਭਾਣੀ ਬਾਲ
 ਜੀ ਮਾਇ ਚਿਸੇ ਗਿਣਤੀ ਖਾਵੇ ॥ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਪੁਰੂਸ ਕੀ ਮਾਨਾਹੀ ਛੁਰਦਾ ॥ ਮਰੁ ਮੁਹ
 ਕੁਛ ਮਾਖੋ ਨਹੀ ਚੁਪਕ ਬਿਬਹਾ ॥ ਜਾਸਾਲ ਸਰਾਇ ਜਪੁਰੀ ਦੀ ਦੇਹ ਛੁਟੀ ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਮਖਰਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇਕ ਬਿਚਲਿਆ ॥ ੧ ॥ ੨੦ ॥
 ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਣੀ ਜੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ॥ ਬਿਸਹਾ ਬਿਦੇ
 ਸਨੁ ਚਲੇ ॥ ਸਮੁੰਦ ਵਦੇਟਾ ਪੂਰਿ ਚਿਥਿ ਪੁਦੇ ਸਿਆਹਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਜੀ
 ਕਿਸ ਬਿਚਲਿਆ ਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਸ ਬਿਕਰਤਾ
 ਰਲੈ ਜਾਏ ॥ ਤਿਸ ਬਿਚਲਿਆ ਚਲੁ ॥ ਠੇਕਿ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਜੀ ॥ ਬਿਸਿਭੁਰ
 ਪੁਰ ਜੋਰ ਚਿਥਿ ਸੁਕਿਆ ਕੀਤੋ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਝੁ

ਅਸਾਖਾਸੋਕਰਿਤਾਰਦਾਹੁਕਮਮਾਹਾਸੋਈਅਸਾਕੀਤਾਅਹਾਮਸਾਅ
 ਧਿਰਕੇਨੇਮੰਜੀਬਹਾਸੀ। ਚਲੁਮਰਦਾਨਾਹੁਇਤਾਰਹਦੇਨਾਹੀ। ਅਰ
 ਦਾਨੇਅਖਮਾਜੀਹੁਇਤਾਅਪੁਮੇਨੁਇਸਸਪਰਿਦਾਨਉਲੈ। ਤਾਹੁ
 ਰੂਨਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਬਿਸਪਰਿਦੇਸਸਮੁੰਦਦੇਟਾਪੁਵਿਚਿ
 ਉਬੇਪਿਕੁਸਾਪੁਪੈਉਸਦਾਦਰਸਨੁਕਰੀਏਗੇ। ਤਾਹੁਰੂਨਨਕਉਬੋਚਲਿ
 ਮਾਜਾਦੇਜਾਦੇਦੇਖਨਿਕਿਅਮਰਦਾਨੇਅਖਮਾਜੀਅਸੀਕਿਸ
 ਉਪਰਿਜਾਦੇਆਹੇ। ਤਾਹੁਰੂਨਨਕਅਖਮਾਭਾਣੀਬਾਲਾਅਸੀਕਿ
 ਸਉਪਰਿਜਾਦੇਆਹੇ। ਤਾਬਾਲੇਅਖਮਾਜੀਤੇਰੀਅਤੂਪੇਜਾਣੈਤੈਨੁ
 ਸਭਕਿਛੁਨਦਰਿਅਵਿਦਾਹੈ। ਤਾਹੁਰੂਨਨਕਅਖਮਾਜੀਮਰਦਾ
 ਨਾਅਸੀਮਛੀਤੇਜਾਦੇਆਹੇ। ਅਰਦਾਨੇਅਖਮਾਜੀਏਰੀਮਛੀ। ਤਾ
 ਹੁਰੂਨਨਕਅਖਮਾਮਰਦਾਨਾਪੈਤੀਕੋਹਲੀਮੀਪੈ। ਅਤੇਪਜਕੋਹਚਉ
 ਰੀਪੈ। ਅਰਦਾਨੇਨੀਵਿਚਿਗਿਣਤੀਖਾਧੀ। ਪਰਮੁਹਕੁਣਨਾਅਖਿਓਜੁ।
 ਤਿਨਦਿਨਿਅਤੇਤਿਨਿਰਾਤੀਉਸਮਛਦੀਪਿਠਿਤੇਚਲਿਗਏ। ਸਪਜਿਨਾ
 ਲਿਜਾਮਛੀਦਾਚਿਹਰਾਨਜਰਿਅਵਿਅਵਿਸੇ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਪੈਰਾਨਪੈ
 ਇਗਾਇ। ਤਾਮਛੀਪੁਰਿਅਭਿਅਤਾਮਰਦਾਨਾਕਬਿਅਾਤਾਬਾਲੇ

ਮਾਖਿਅਵੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕੀ ਬਿਦਾ ਪੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਜਨਮਾਇਏ
 ਮਛੀ ਮਸਾਨੂ ਨਿਗਲਿ ਦੀ ਪੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਗੁਜੇ ਹੋਇ ਕੋ ਮਾਖਿ ਅਵੇ ਮਰਦ
 ਨਾ ਮਨ ਤੈ ਨੁਪਰਤੀ ਤਿਨਾ ਹੀ ਆਵਿ ਦੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾ ਦੁਹੋਇ
 ਰਹਿਓ ਸਾ। ਪੇ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਤੇਰੀ ਆਕੁ ਦਰਤਾ ਤੁਧੇ ਨੁ ਬਣਿ ਆਵ ਨਿ। ਜਾਇ
 ਕਪੜੀ ਗੁਦਰੀ ਤਾ ਮਛੀ ਉਗਾਲੀ ਲੀਤੀ ਤਾ ਮਛੀ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚੋ ਅਨੇ
 ਕਿਪਰਕਾ ਬਦੇ ਭੋਜਨਿ ਨਿ ਕਿਲੇ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਪੈਣੀ ਪੁਜੀ ਹੋਇਆ।
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮਾਖਿ ਮਾਭਾਈ ਤੁਮ ਕਉਣੁ ਪੈ। ਅਗਮ ਛਿਨ ਰਿਬੇ
 ਲਿਅ ਜੀ ਮਛੁਹਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜੇ ਤੁਧੈ ਜੇ ਮਾਭਾ। ਤਾ ਮਛੁ
 ਬੋਲਿਅ ਤੂੰ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਭਾਈ ਤੁਕਿਅ
 ਜਾਣਿਦਾ ਮਾਹਾ। ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਛੁ ਬੋਲਿਅ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਤੇਤੇ ਜੁਗਾਵਿ ਚਿਥੈ ਤ
 ਮਾਭਾ ਕੁਗਾਤਿ ਅਕਠੀ ਕੀਤੀ ਪਰਮੁਰਤਿ ਪੁਜੀ ਜੀ। ਤਿਸ ਤੇ ਅਸਾਨੂ ਅਤੇ ਤੁਸ
 ਨੂਜਨ ਮਾਮਿ ਲਿਅ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅ ਤੂੰ ਕਿਉ ਕਹਿ ਮਛਿ ਹੋਇ
 ਆ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਮਛੁ ਬੋਲਿਅ ਜੀ ਇਕ ਦਿਨ ਤੈ ਇੰ ਮਨੁ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਹਿਅ। ਤ
 ਮੇਰਿ ਗਾਢ ਲੀਕੀਤੀ ਤੁਜਾ ਮੇਨੁ ਕਹਿਅ ਜਾਇ ਤੈਨੂੰ ਅਜੀਕੀ ਮਾਖਿ ਦੇਆ
 ਹੋਤ ਦਿਤੁੰ ਕਹਿਦਾ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਮੇਰੇ ਮੁਹੋਇ ਤੁਨੀ ਨਿਕਲਿ ਗਈ। ਜੇ ਕਿਅ

ਮਛੀਦੀਤਰਹਿਤੁਕਿਛਦਾਹੈ॥ਉਸਬਚਨਿਦਾਸਦਕਾਮੇਨੁਮਛੀਕਰਿਦਾ ੧੨
 ਰਹਿਆਹੈ॥ਅਤੇਤੂੰਮੁਖਹੀਚੋਦਾਰਹਿਆਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਹਸਿਆ
 ਹਸਿਕੈ॥ਅਸਿਤੇਹੀਅਖਿਆਸੁਆਖੁਭਾਣੀਪੁਣਿਕਿਆਆਖਦਾਹੈ॥ਤੁ
 ਮਛੀਕਹਿਆਜੀਮੇਤੇਰਾਰਾਪੁਓਭੀਕਿਦਾਸਾਸੇਮੇਰੇਵਾਸਿਤੇਇਸਰਾਹਿਮ
 ਦੇਗਾ॥ਪੁਣਤੂਆਇਆਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਸੁਣਭਾਣੀਤੂਮਨੋਰ
 ਬਾਮਪਣਾਮਾਭਾ॥ਤਾਮਛੀਬੋਲਿਆਜੀਤੇਰਾਜਨੁਮਪੁਰਾਹੋਇਮੁਕਾਹੈ॥ਅ
 ਤੇਮੇਰੀਭੀਖਲਾਜੀਹੋਵੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਿਹਿਆਕਿਉਭਾਣੀਏਹਾਤੇ
 ਰੀਆਹੀ॥ਕਲਿਤੇਰੀਦੇਹਛੁਟੇਗੀ॥ਤਾਮਛੀਬੋਲਿਆਜੀਜਿਚਰਮੇ
 ਰੀਦੇਹਛੁਟਦੀਨਹੀ॥ਤਿਚਰੁਤੁਸੀਮੇਰੇਮਾਜਹੀਰਹੇ॥ਮਰਦਾਨੇਨੂਨ
 ਲੇਭੋਜਨਿਦੀਖੁਸਾਲੀ॥ਅਤੇਨਾਲੇਆਪਣੀਜਿਦੁਬਚੀਦੀਖੁਸਾਲੀ॥
 ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਰਹੋਇਸਿਨੀਦਾਕੁਝਭੁਲਾਹੋਵੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਹਸਿਆਕਿਉਭਾਣੀਬਾਲਾ॥ਤਾਬਾਲੇਅਖਿਆਜੀਬਾਲੇਦੇਅਖਿ
 ਣਦੀਕਾਣੀਰਹੀਨਹੀ॥ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਪਉਬੁਰਾਅਖਿਦਾਹ
 ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਭੈਨੂਕਦੀਅਖਿਆਹੈਜੋਬੁਰ
 ਅਖਿਦਾਹੈ॥ਮਰਦਾਨੇਅਪਣਾਮਾਪੁਸਿਭਾਲਿਆਵੀਚਾਰਕਰਿਭਿ

ਠਾਸੁ। ਏਹ ਪਰਮੇ ਸਰਿਦੀਜਾ ਤਿਹੈ ਅਤੇ ਮੇ ਬੇਤਰੀ ਜੁ ਬਾਬਿ ਦੇ ਦਾਹਾ।
 ਮਰਦਾਨਾ ਗਲਿ ਵਿਚਿ ਪਲਾਪਤਿ ਖੜੋਤਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਇ ਤਨੀ ਮੁਦਤਿ ਹੋਈ ਤੇ
 ਰੇਨਾ ਲਿਫਿਰਿ ਦਿਅਾ ਪਰਮਾ ਜਾਤੈ ਨ ਜਾਤੈ ਨਾਹੀ। ਅਜੀਕੁ ਲੇਅਹੇ
 ਤੁੰ ਅਜਾਨੁ ਬਖਸੁ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਸਜੈ ਤੈਨੁ ਨ
 ਲਿਲੀਤਾ ਹੈ। ਸੋ ਅਜਾਤੈ ਰੀਅਾ ਸੋ ਗਲਾ ਕਬੁਲ ਕਰਿ ਕੈਲੀ ਤਾ ਹੈ। ਤੁ
 ਜੀਅ ਜਾਤੈ ਜੀ ਪ੍ਰਾਣਹੇ। ਤੁੰ ਦਿਲਿ ਵਿਚਿ ਕਾਈ ਗਿਣਤੀ ਨ ਕਰੇ। ਗਾਤੀ
 ਮਛੀ ਦੀ ਪਿਠਿ ਤੇ ਰਹੇ। ਕੁਲਕ ਹੋਵੇ ਸਦਾ ਪਹਰਿ ਦਿਨਿ ਚੜ੍ਹੇ ਮਛੀ ਦੀ ਦੇ
 ਹਿਛੁਟੀ। ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਛੁ ਅਜੀਕੁ ਅਇਮਿਲਾਰੇ। ਇਤਨ ਬਚਨੁ ਅ
 ਖਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰੋਹੇ ਇਅਾ। ੨੧ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾਹ
 ਗੁਰੂ ਜੀ। ਅਰੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਅਰੈ ਸਮੁੰਦਰ ਲਹਰ ਦੇ ਦਾਅਾਹਾ
 ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਅ ਅਰੋਤਾ ਸਮੁੰਦਰਿ ਪੈਰਾ ਪਨਾਹੀ। ਕੋਈ ਜਹਾ
 ਜੁ ਨਾਹੀ ਤੂੰ ਕਿਧਰਿ ਜਾਮੇਗਾ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਬੋਲੁ ਨਾਹੀ।
 ਤਾ ਬੋਲੇ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਤੁੰ ਜਾਗਲਿ ਵਿਚਿ ਪਲਾਪਤਿ ਖੜੋਤਾ ਜੀ
 ਵਤਿ ਕਿਅਹੇ ਇਅਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਅ ਨਿਮਾਨ ਰਾਹੁ ਤਾ ਨਾਹੀ ਨ

॥ ਬਲੇਆਖੀਆਵੇਖਤਾਸਾਦੁਪਕੁਜਾਹਿ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਪਿ ॥
 ਛੇਮੇਰੇਚਲੇਆਵਹੁ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਮੇਰੇਪਿਛੇਚਲੇਆਵਹੁ ॥
 ॥ ਅਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪਿਛੇਮੇਇਤਾਮਰਦਾਨਾਜਿਉਧਰਤੀਤੇਚਲੇਆਵਦੇਆਹੈ ॥
 ਤਿਵੇਸਮੁੰਦਤੇਚਲੇਜਾਈਏ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਲਗਾਮਰਦਾਨਾਆਖਣਲਗਾ ॥
 ਜੀਖਦਾਇਅਤੇਤਉਦਿਚਿਕੇਦਿਕੋਈਨਾਹੋਇਆ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾ ॥
 ਨਾਚੁਪਕਰਿਜਾਹਿ ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਹੁਇਅਸਨੇਕਿਸਦਾਭੁਭੁਪੈ ॥ ਤ ॥
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਗੇਵਡੀਬਡੀਬਲਾਇਪੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿ ॥
 ਆਵਤਿਅਗੇਕਿਉਜਾਦਾਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਪਿਛੇਮੁਕਿਦੇਆਹੈਤਾ ॥
 ਭੀਆਇਮਿਲਦੀਪੈ ॥ ਪੰਜਬਾਤੀਅਤੇਪੰਜਦਿਨਿਸਮੁੰਦਦੇਦਿਚੇਦਿਚਿਚਲੇ ॥
 ਗਏ ॥ ਅਗੇਕਲਿਆਈਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਨਦਰਿਖਈ ॥ ਇਕਭੰਡਾਗਜਸਵਾਦ ॥
 ਪਇਆਆਹਾ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਅਮਰਦਾਨਾਓਚੁਡੰਡਾਚਾਇਲੈ ॥ ਮਰ ॥
 ਦਾਨੇਡੰਡਾਚਾਇਕਬਿਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਪਬਿਦਿਤਾ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਡੰਡਾਪਬਿਲੀਤ ॥
 ॥ ਕਲਵਡੇਦੰਤਿਅਤੇਬਿਕਰਾਲਿਰੂਪਕਰਿਕੈਆਈ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਸਾਮਣੇਦਉ ॥
 ਫੀਜਿਉਨਿਜੀਕਆਈਤਿਉਗੁਰੂਨਾਨਕਲਿਦੇਮੁਹਿਦਿਚਡੰਡਾਦਿਤਾ ॥ ਕਲਿਕੂ ॥
 ਕਦੀਨਠੀਪਿਛੇਨਾਰਦੁਗੁਜਾਂਈਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾ ॥

ਲਾਤੂਕਲਿਨਾਲਿਖਬਰਿਦਾਰਹੋਹਾਅਤੇਅਸੀਤੇਨਾਰਦਿਰਗੁਸਾਈਨਾਲ
 ਪਾਸਾਖੇਰੂਮੈ। ਤਾਨਾਰਦਗੁਸਾਈਕਿਹਿਆਗੁਰੂਜੀਤੁਸੀਕਲਿਤਾਂਈਕਿ
 ਅਮਾਖਦੇਹੋ। ਕਲਿਤੁਨਿਰੰਕਾਰਦੇਪੁਕਮਨਾਲਿਫਿਕਾਰਕਰਦੀਫਿਰਿਦੀ
 ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਕਾਹਿਅਨਾਰਦਗੁਸਾਈਸੈਸਾਰਉਪਰਿਇਸਦੀਕਾਰਿਪੈ
 ਕਿਅਸਾਉਪਰਿਪੈ। ਤਾਨਾਰਦਗੁਸਾਈਕਿਹਿਆਜੀਸੈਸਾਰਿਉਤੇ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਕਾਹਿਅਮਸਾਪਾਸਿਕਿਉਆਈਪੈ। ਨਾਰਦਕਾਹਿਅਜੀਪੁਛੀਮੈ।
 ਇਸਪਾਸੋ। ਤਾਨਾਰਦਕਲਨੁਸਦਿਆਕਲਿਅਗੇਅਇਖੜੀਹੋਈ। ਨ
 ਰਦਕਲਿਨੁਪੁਛਿਆਕਲਿਜਾਤਾਤੈਨੁਸਾਪਾਤੇਹਕਮਨਾਹੀ। ਤੂੰਇਬੇਕਿਉ
 ਆਈਪੈ। ਤਾਕਲਿਕਹਆਰਿਕੇਅਪਛੁਟੇਚਿਕੇਲੋਕਾਨੁਛੁਡਾਏ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਕਾਹਿਅਜੇਅਸਾਰੂਹੈਗਾਸੇਸਭਛੁਟੇਗਾ। ਅਤੇਚੇਰੇਦੀਦਿਉਂਨੇਗਾ। ਤੇ
 ਰੇਸਭੇਵਾਲਿਉਪਟੇਗਾ। ਪੁਣਤੇਰਾਕੀਮਕਾਰਛੁਰਦੇਆਹੋ। ਅਰਤੇਰੇਕਰਮੇਨਾਰ
 ਦਿਆਇਆਹੋ। ਤਾਕਲਿਜੋਲੀਮੈਤੇਪੁਕਮਨਾਲਿਫਿਰਿਦੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਕਾਹਿਅ। ਤੂੰਕਿਸਿਦੇਪੁਕਮਨਾਲਿਫਿਰਿਦੀਪੈ। ਤਾਕਲਿਕਾਹਿਅਮੈਨਿਰੰ
 ਕਾਰਦੇਪੁਕਮਨਾਲਿਫਿਰਿਦੀਹਾ। ਤਾਫਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਕਾਹਿਅਮਸੀਕਿ
 ਸਿਦੇਆਹੋ। ਤਾਕਲਿਕਾਹਿਅਤੁਸੀਨਿਰੰਕਾਰਦੇਆਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਕ

ਹਿਅਤੈ ਨੂਇ ਬੇਆਵਣ ਜੋਗਨਾਹੀ ਸੈਸਾਰ ਬਬੋੜਾ ਪਇਆਹੈ ॥ ਤੁਕਲਿ
 ਕਹਿਅਤੁਆਪਨੁ ਰਖੁ ਅਤੇਤੇ ਰੇਨਾ ਲਿਕੋਈ ਪੈਹਿਕ ਅਧਾਤਿ ਨਨੁ ਰਖੁ ॥
 ਰੁਸੈਸਾਰਨਾ ਲਿਤੇਰਾ ਕਿਅਕੰ ਮਪੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਨੋਕੋਈ ਅਜਾ
 ਰਾਹੋਈ ਅਤੇਸਾਰਾ ਉਪਦੇਸਕ ਮੰਦੈਗਾ ॥ ਤਿਸਉਪਰਿਤੇਰਾ ਜੋਰਨ ਚਲੇਗਾ ॥
 ਭਾਵੈਕੇਹਾ ਜੋਰਤੁੰ ਕਰੈਗੀ ॥ ਅਜਾਨਿਰੰਕਾਰ ਬੋਬਖਸਾਏਆਇਆਗਾ ॥
 ਤਨਰਦਕਹਿਅਸੁਣਿਕਲਿਮਾਤਾਏਪੁਰਾਦਾਹੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀਹੈ ॥
 ੨੨ ॥ ॥ ਬੋਲੋਕੁਣੀਜੀ ॥ ਵਾਪਗੁਰੂਜੀ ॥ ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁ
 ਚਲੀ ॥ ਅਗੋਚਲੇਪੰਦ੍ਰਾਦਿਨਿਅਤੇਪੰਦ੍ਰਾਬਠੀਏਵੇਪਉਣਅਹਾਰੀਚਲੇ
 ਗਏ ॥ ਅਗੋਟਾਪੁਦਿਚਿਬਿਜਹਰਿਦੇਸਆਹਾ ॥ ਤਿਸਦਾਰਾਜਾਸੁਧਿਰਸੈ
 ਨਆਹਾ ॥ ਬਰਾਵਾਨੁਕਰਿਦਾਆਹਾ ॥ ਉਸਜਹਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਇਉਤ
 ਰਿਅਾ ॥ ਇਕੁਗੁਦਿਨਗੁਜਰਿਅਾਦੂਜਾਦਿਨੁਗੁਜਰਿਅਾ ॥ ਤੁਅਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿਅਮਾਨੀਜੇਪੁਕਮੁਹੋਵੈਤਾਮੇਜਹਰਿਦਿਚਿਜਾਵਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
 ਹਿਅਮਰਦਾਨਾਕਿਉਜਾਦਾਹੈ ॥ ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਅਮਾਨੀਹਉਬਹੁਤਿਅ
 ਦਿਨਾਵਾਭੁਖਹਾ ॥ ਜਹਰਿਦਿਚੋਕੁਲੁਪਿਮਵੇਤਾਪਾਇਆਵਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਪੁਛਿਅਕਿਉਕੁਣੀਬਾਲਾ ॥ ਅਰਦਾਨਾਕਿਅਮਾਖਿਦਾਹੈ ॥ ਤਾਬ

ਲੇਖਾਖਿਆਜੀ ਜਨਮਦਾਸਭਾਵਜਾਦਾਨਹੀ॥ ਅਤੇਤੁਜੀਨਿਰੰਕਾ
 ਰਦੀਜਾਤੁਹੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਹਜਿਆਹਸਿਕਰਿਆਖਿਓਜੁ॥ ਅਰਦ
 ਨਾਕਿਸਰਿਜਾਸੀ॥ ਅਰਦਾਨੇਆਖਿਜੀਜਿਸਰਿਪੁਕਮਹੋਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਆਖਿਆਅਰਦਾਨਪਿਕੁੰਡੀਰਾਬਾਢੀਤਖਾਣਹਈਉਸਬੇ
 ਜਾਹੋਰਬੇਨਾਜਾਵੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਉਜਨੇਤਾਮੇਨਹੀਜ
 ਟਦਾਤੁਸੀਕਾਈਨਿਜਾਨੀਦਸੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਅਰਦਾਨ
 ਉਸਦੇਪਿਉਦਾਨਾਉਪਾਖਰਹਈ॥ ਤੂਏਹੁਜਾਇਕਰਿਪੁਛੇਜੇਪਾਖਰਬ
 ਢੀਪੁਤਜੇਤੰਡੀਰਾਬਾਢੀਪੈਸੋਕਿਬੇਰਹਦਾਹੈਈ॥ ਅਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭ
 ਲਾਜੀਮੇਜਾਦਾਹੈ॥ ਅਰਦਾਨਾਸਹਬਿਵਿਚਿਜਾਇਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣ
 ਪਾਖਰਿਬਾਢੀਦਾਪੁਤਜੇਤੰਡੀਰਾਬਾਢੀਕਿਬੇਰਹਦਾਹੈ॥ ਪੁਛਦਾਪੁਛਦਾਕੋਹ
 ਤੇਗਾਇਆਤਾਹਿਕਸਆਖਿਤੁਕਉਣਪੈਕਿਬੇਆਇਆਹੈ॥ ਅਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਆਭਾਈਤੂੰਦਸੁਮੇਨੇਓਹੁਪੁਛਿਲਵੇਗਾ॥ ਤੂੰਮੇਨੂਉਸਦਾਪਰਦਸੁ
 ਉਸਆਖਿਆਹਉਈਵਨਾਹੀਦਸਦਾ॥ ਤੂੰਅਪਣਾਨਾਉਅਤੇਵਰਨਦ
 ਸੇਗੇਤਾਹਉਦਸੇਗਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭਾਈਉਸਨਗਰੀਦੀ
 ਰਉਸਏਹਾਹੈ॥ ਤਾਉਸਕਹਿਆਭਾਈਉਸਨਗਰੀਦੀਰੀਤਿਏਹਾ

ਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਭਾਣੀਮੇਰਾਨਾਉਮਰਦਾਨਪੈ। ਅਤੇਵਰਨਮਿਰਾਸੀ ੧੫
 ਹਾ। ਤਾਉਸਿਖਛਿਆਭਾਣੀਮਰਦਾਨਾਤੇਰਾਵਤਨਕਉਣਪੈ। ਮਰਦਾਨੇਆ
 ਖਿਆਭਾਣੀਜੀਮੇਰਾਵਤਿਨੁਪੰਜਾਬਿਸਹਰਤੁਸਾਕਦੇਸੁਣਿਆਪੈ। ਉਸ
 ਪੰਜਾਬਦੇਪਰਗਣੇਰਾਇਕੋਏਭੁਟੀਦੀਤਲਵੰਡੀਪੈ। ਭਾਣੀਜੀਓਹਮੇਰਾਵ
 ਤਨਪੈ। ਤਾਉਸਫੇਰਿਖਛਿਆਭਾਣੀਮਰਦਾਨਾਓਥੇਇਕਨਾਨਕਤਪਾਪੈ।
 ਅਤੇਜਾਤਿਉਸਦੀਖੜੀਪੈਉਸਦਾਤੂੰਮਹਰਮਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਭਾਣੀਤਾਮਪਣਾਨਾਉਦਸੁ। ਮੇਰਾਉਸੇਦਾਮਿਰਾਸੀਹਾ। ਤੂੰਉਸਨੁਕਿਅਜਾਣ
 ਪੈ। ਉਹਹਸਿਆਹਸਿਕਰਿਆਖਿਓਸੁ। ਭਾਣੀਮਰਦਾਨਾਓਹੁਮਜਾ
 ਰਾਖਰਾਤਨਯਾਰਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਤੂੰਉਸਨੁਸਿਆਣਿਦਾਪੈ। ਤ
 ਉਨਾਮਾਖਿਆਨਜਰਿਆਵੇਤਾਸਿਵਾਣਿਲੀਚੇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਓਹਬਾਹਰਿਬੈਠਾਹਈ। ਉਸਆਖਿਆਚਲਦੇਖਾਭਾਣੀਤੂੰਨਾਦਿਖਾਇ। ਮ
 ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ। ਨਾਨਕਮੇਰੇਉਤੇਰੰਜਹੋਵੈਗਾ। ਪਹਲੰਤੂੰਝੰਡੇਬਾਢੀ
 ਨੁਮੇਨੁਦਸੁ। ਤਾਪਿਛੇਤੈਨੁਨਾਨਕਪਾਸਲੈਜਾਵਾਰਾ। ਤਾਉਸਆਖਿਆਚਲ
 ਭਾਣੀਮਰਦਰਨਾਓਹੁਮਰਦਾਨੁਝੰਡੇਬਾਢੀਦੇਪਰਲੈਚਲਿਆ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ
 ਉਸਨੁਪਛਿਆਜੀਤੂੰਆਪਣਾਨਾਉਦਸੁ। ਉਸਆਖਿਆਜੀਤੂੰਮੇਰਾਨਾਉ
 ਈ

ਨਾਨਕ ਜਾਣਿ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਨਾਨਕ ਜਾਣਿ ਦਾ ਹੈ ਪਰ
 ਮੇਰਾ ਨਾਪੀ ਨਾ ਜਾਣਿ ਦਾ। ਤਾਉ ਸਿਮਾਧਿ ਮਾਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਮੇਰਾ
 ਨਾਉ ਇੰਦਰਿ ਸੈਣ ਹੈ। ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਪੁਛਾ ਮਾਨੀ ਤੁਹੇ ਦਾ ਕਉਣਿ ਹੈ। ਤਾ
 ਫੇਇੰਦਰਿ ਸੈਣ ਕਉਣਿ ਮਾਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਇੰਦਰਾਗ ਜਾਨੈ ਪੈਤਿ ਸਦ
 ਮੇਰਾ ਨਾਪੀ। ਰਿਚਰਾ ਨੇ ਜਾਇੰਦਰੇ ਦੇ ਪਰਿਆਏ। ਝੰਡਾ ਬਦੀ ਬੈਠਾ ਮ
 ਗੇਮੀ ਜੀ ਬੁਝਦਾ ਮਾਹਾ। ਜਾਣਿੰਦਰਿ ਸੈਣ ਨੂਰਿ ਠਾਝੇ ਬਾਦੀ ਬਹੁਤਾ
 ਦਬਕੀ ਤਾਮੀ ਜਾਵਿਛਾ ਦਿਤੇ ਜਾ। ਇੰਦਰਿ ਸੈਣਿ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾ
 ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਤੁਸੀਹੀ ਬਹੋ। ਤਾਇੰਦਰਿ
 ਸੈਣ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਪੁਖ ਕਰਿ ਕਰਿ ਲੈ ਬੈਠਾ ਮੀਜੇ ਤੇ। ਤਾਝੇ ਪੁਛਿ ਮਾਨੀ
 ਏਹੁ ਭਾਈ ਸਾਪਕਿ ਬੋ। ਤਾਇੰਦਰਿ ਸੈਣਿ ਮਾਧਿ ਮਾਏ ਹੁਤੇ ਰਾਖਿ ਬਿਖ
 ਛਦਾ ਫਿਰਦਾ ਮਾਹਾ। ਮੇਇ ਜਤਾਈ ਲੈ ਮਾਇ ਮਾਝੇ ਪੁਛਿ ਮਾਭਾਈ ਕਉ
 ਣ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਦਾ ਮਿਰਾਜੀ ਹਾ। ਮਾਇ ਮਾਨਾ ਨਕ ਪਾਜੇ। ਤਾਝੇ ਪੁਛਿ
 ਮਾਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਰੇ ਜੇ ਤੁਧੁ ਨਾ ਮਾਹਾ। ਤਉ ਮਾਜਾ ਨਾ ਲਿਕਿ ਮ
 ਕੀ ਮਾਹਾ। ਅਸਾਨੂ ਤੁਕਿ ਮਾਨਾ ਜਾਣਿ ਦਾ ਮਾਹੋ। ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਮਾਭਾ

ਈਜੀਅਸਾਏਹੁਤੁਸਾਨਾਨਿਕੰਮਪੈਅਹਾਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਤੁਸਾਪਾਸਿਭੇਜਿਅੰ॥੧੬
 ਹਾਭਾਝੰਡੇਅਧਿਅਭਾਈਮਰਦਾਨਾਅਸੀਤਾਨਾਨਕਨੂਨਾਹੀਜਾਇਦੇਨਾਨ
 ਕਕਉਣਹੋਵਾਪੈ॥ਭਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਭਾਈਝੰਡਾਤੁਸੀਤਾਨਾਹੀਜਾਇਦੇ
 ਪਰਥਿਤਾਤੁਸਾਨਾਨਾਣਦਾਪੈ॥ਭਾਉਸਅਸਾਨੂਤੁਸਾਪਾਸਿਭੇਜਿਅਪੈ॥ਤੁਸੀ
 ਉਬੋਤੋੜੀਚਲੈ॥ਭਾਝੰਡੇਬਾਢੀਅਧਿਅਭੁਲਾਭਾਈਮਰਦਾਨਾਚਲਿਦੇਅੰ॥
 ਹੇਮੰਜੀਅਸਾਨੂਬੁਣਲੈਇਦੇਪਚਲਦੇਅਹੋ॥ਜਾਮੰਜੀਵੁਣਮੁਕਾਤਾਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਅਭਾਈਜੀਚਲੈ॥ਭਾਝੰਡੇਅਪਣੇਜੀਅਵਿਚਿਵੀਚਾਰਕੀਤਾਭਾਈਕੁ
 ਝਲੈਭੀਜਾਈਏ॥ਭਾਝੰਡੇਖੁਛਿਅਭਾਈਮਰਦਾਨਾਤੁਸਚੁਆਖੁਨਾਨਕਦਾਜ
 ਰੂਪਕਿਅਪੈ॥ਜੇਹਾਤੁਦਸੇਤੇਹਾਇਲਾਚੁਕਰੀਏ॥ਭਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਭਾ
 ਝੰਡੀਝੰਡਾਨਾਨਕਤਪਾਜਦੀਦਾਪੈ॥ਭਾਝੰਡੇਸੀਮਝਿਅਜੇਅਤੀਤਫਕੀਰਪੈਕੁਝਅ
 ਛਾਭੋਜਨਵਣਾਇਕੈਲੈਜਾਈਐ॥ਭਾਝੰਡੇਮਰਦਾਨੇਨੂਅਧਿਅਸੁਣਿਮਰਦਾਨ
 ਤਉਅਧਿਅਪੈਸੇਮੇਸਮਝਿਅਪਰਰੂਭਿਤਾਵਲਾਨਾਹੋਹਾਥਿਹੁਸਾਧਫਕੀਰਪੈ
 ਅਸੀਉਸਪਾਸਿਖਾਲੀਕਿਉਕਰਿਜਾਈਏ॥ਭਾਮਰਦਾਨੇਅਪਣੇਮਨਿਵਿ
 ਚਿਵੀਚਾਰਕੀਤਾਥਿਹੁਤਾਪਉਣਅਹਾਰੀਪੈਨਿਅਤੇਮੈਉਨਾਨਾਨਿਹਠਜਾਲ
 ਦਾਪਾਹੁਣਿਤਾਭੋਜਨਿਦੀਜਾਗਾਅਾਈਪੈ॥ਭੁਲਾਭੋਜਨਿਤਾਖਾਈਏਮੈ

ਤਾਸਹਰਿਵਿਚਿਇਸੇਵਾਸਿਤੇਆਇਆਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਝੰਡੇਨੁਆਖਿਆਭਾਈ
 ਝੰਡਾਭੈਕੁਝਸਮਝੀਪੈਸੋਭਲੀਸਮਝੀਪੈ। ਅਰੁਝਬਿਹੋਹੁਦੁਇਫਕੀਰਭੁਖੇ
 ਬੈਠੇਪੈਨਿਕੁਝਕਰਿਨਾਪੈਸੋਝਬਿਹੋਹ। ਤਝੰਡੇਕਹਿਆਆਭਾਈਮਰਦਾਨਾਸੋਝ
 ਬਹੀਹੋਦਾਪੈ। ਤਾਝੰਡੇਕਿਆਕੀਤਾਓਬੋਸਿਤਾਬੀਝੰਡਾਗਾਜੇਦੇਬਾਗਿਵਿਚਿ
 ਗਇਆ। ਅਤੇਪਾਰਿਆਖਿਗਇਆਏਹੁਜੇਕਟਿਲਵਢਲਿਦੇਫਲਿਐ
 ਆਏਸੇਜੇਹੁਸੀਸਾਲਣਾਕਰੇਅਤੇਰੋਟੀਪਕਾਵੇਅਤੇਫੁਲਾਦਾਸਾਗਛਮ
 ਕੇਏਹੁਪਰਆਖਿਗਇਆ। ਅਤੇਆਪਬਾਰਾਪਛਾਮੇਵਾਲੈਆਇ
 । ਅਗੈਪਾਰਿਪਰਸਾਦਿਤਿ। ਆਰਹੋਇਜੀ। ਅਤੇਬਾਰਾਹੁਆਪਪਛਾਮੇ
 ਵਾਲੈਆਇਜੀਲੈਕਰਿਮਰਦਾਨੇਨੁਨਾਲਿਅਪਣੇਸਿਰਤੇਪਰਸਾਦਾਅਤੇ
 ਮੇਵਾ। ਆਖਿਓਜੁਚਲੁਭਾਈਮਰਦਾਨਾਤੇਗਨਨਕਫਕੀਰਕਿਥੇਪੈ।
 ਮਰਦਾਨਾਲੀਤੇਲੀਤੇਕਿਥੇਆਇਆਜਿਥੇਬਾਬਾਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾ
 ਬੈਠੇਆਹੋਉਦਿਆਨਿਵਿਚਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲੇਅਗੈਹੁਆ
 ਖਿਆਆਉਭਾਈਮਰਦਾਨਾਸਤਿਕਰਤਾਰਿ। ਝੰਡੇਬਾਦੀਆਭਾਖਿਆ
 ਲੈਕਰਿਉਸਭੀਆਖਿਆਸਾਪਨੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪ
 ਸਿਆਹੁਜਿਕਰਿਆਖਿਓਜੁਅਵੇਭਾਈਝੰਡਾਸਤਿਕਰਖਿਛੋਬਾਲੇਭੀ

ਅਖਿਅਸਤਿਕਰਗਾ। ਝੰਡੇਅਗੇਪਰਸਾਦੁਰਖਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਆਭਾਈਝੰਡਾਏਪੁਰਿਆਲੇਆਇਆਪੈ। ਤਾਝੰਡੇਅਖਿਅਜੀਏਪੁ
 ਰਸਾਭੇਵਾਸਿਤੇਰਸੇਣੀਲੈਆਇਆਪੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਝੰਡਾ
 ਤੁੰਅਸਾਨੂਕੀਜਾਣਦਾ। ਤਾਝੰਡੇਕਹਿਅਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਦਾ। ਤਾਤੁਸੀਤਾ
 ਮੈਨੂਜਾਣਦੇਆਹੇ। ਤਾਤੁਸਾਮੈਨੂਯਾਦਿਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਫੇਰਿਖੁਛਿਅ
 ਭਾਈਝੰਡਾਏਪੁਪਰਸਾਦਿਕਿਬੋਆਇਆਹੀ। ਤਾਝੰਡੇਬੋਲਿਆਤੁਪਾ
 ਜੀਏਪੁਪਰਸਾਦੁਪਰਮੇਸਰਿਭੇਨਿਆਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਖੁਛਿਅਭੁ
 ਣੀਝੰਡਾਸਚੁਆਖੁਤੁੰਪਰਮੇਸਰਿਨੂਜਾਣਿਦਾਪੈ। ਤਾਝੰਡੇਅਖਿਅਸਾਖਿ
 ਜੀਜੋਕਉਣਪੈ। ਜੇਪਰਮੇਸਰਿਨੂਨਹੀਜਾਣਦਾਪੈ। ਮੈਤਾਅਦਾਮੀਹਾਪਰਜੀ
 ਅਜਤਾਸਭਕੋਈਪਰਮੇਸਨੂਜਾਣਿਦੇਪੈਨਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪਸਿਆਆ
 ਭੁਭਾਈਤੂੰਕਦੇਕਾਜਾਣਦਾਪੈ। ਅਤੇਤੇਰੇਨਾਲਿਭੀਕਾਣੀਪੈ। ਤਾਝੰਡੇਬਾਦੁਹੀ
 ਅਖਿਅਜੀਏਪੁਰਸੇਣੀ। ਤਾਅਚਵੇ। ਬਹੁਤੁਦਿਨਾਦੇਭੁਖੇਹੋਹੋਰੁਪਕੀਕ
 ਤਿਖਿਛੇਖੁਛਿਣੀ। ਤਾਅਰਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਏਪੁਸਿਖਸਚੁਆਖਦਾਪੈ
 ਪਰਸਾਦਾਪਦੁਮੁਖਿਪਕੀਕਤਿਤਾਨਸਿਨਾਹੀਗਈਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਪਸਿਆਹਸਿਕਰਿਅਖਿਓਜੁਝੁਣਿਭਾਈਬਾਲਾ। ਬਾਲੇਅਖਿ

ਅਜੀਮਰਦਾਨਾਜਚਾਪੈ। ਅਰਦਾਨਾਭੁਖਾਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭੁ
 ਣੀਝੰਡਾਭੇਰੇ ਨਾਲਿਜੇਤ੍ਰਿਕਿਸਦਾਪੈ। ਇਥੇਝੰਡਾਬਾਦੀਅਤੇਜੁਧਰਿਜੈ
 ਣਰਾਜੇਕਾਭਾਣਜਾਆਗਾਇਦੁਸੈਣਾ। ਇਦੁਸੈਣਾਅਤੇਝੰਡਾਬਾਦੀਗਿ
 ਆਨਿਧਿਅਨਿਪਰਚਦੇਆਹੈ। ਤਾਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਰਜੇਈਪੁ
 ਰੁਪਾਵੈ। ਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਮੁਹਲਿਚਦਾਤਿਬਾਉਨਿਬੇਸਾਧਹੋਵਾ। ਪਵਿਤ੍ਰ
 ਕੁੰਜਨਹੋਵਾਨਾਹੀਤਾਪਉਣਮਾਗਾਰੀਆਗਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਭਾਈਝੰਡਾਪੰਜਬਖਰੇਕਰਅਤੇਹਿਕਬਖਰਾਮਰਦਾਨੇਨੇਕਾਢਿਦੇਹਾ।
 ਤਾਝੰਡੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਤਾਝੰਡੇਹੋਪੰਜਬਖਰੇਕਿਉਕਰਦੇਹਹਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਭਾਈਝੰਡਾਚਉਥੇਤੂਹੈਅਤੇਪੰਜਿਮਾਭੇਰੇ
 ਨਾਲਿਪਰਚਣਵਾਲਾਇਦੁਸੈਣਿਗਾਜਿੰਦਰਹੈਨਾ। ਉਸਤਾਈਲਿਅ
 ਉਸੀਤਾਅਜੀਰਜੇਅਚਵੀਏਗੇ। ਝੰਡੇਪੰਜਬਾਟੇਕੀਤੇ। ਅਤੇਹਿਕ
 ਬਾਂਟਾਜੁਦਾਕਰਿਕੈਮਰਦਾਨੇਨੂਦੇਵਣਲਗਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹ
 ਉਨਾਹੀਖਾਦਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਤ੍ਰਿਕਿਉਨਾਹੀਖਾ
 ਦਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਖਾਵੇਗੇਤਾਮੇਕੁੰਧੀਖਾਵਾਗਾ। ਤਾ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਤ੍ਰਿਖਾਹਭੁਖਾਪੈ। ਅਤੇਅਜਾਬੁਧਿਅ

ਲਿਖਾਇਆ ਕਰਾ ਅਤੇ ਭਾਈ ਭੁਇੰਦਰ ਸੈਣਿ ਨੂਲਿ ਆਵ ਜੀਤਾ ਅਜੀਅ
 ਚਵਟੇ ਰੋਗਾ ਤਾ ਅਰਦਾਨਾ ਭੁਖਾ ਆਹਾ ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਮੁਹ ਪਾਇਆ ਤਾਈ
 ਰੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤੁ ਸੀ ਮੁਹਿ ਪਾਵੇ ਮੇਰੀ ਸਰਬਾ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤਾਫੇ ਰਿਗੁ ਰੂਨ
 ਨਾ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਭੁਇੰਦਰ ਭੁਇੰਦਰ ਆਖਿਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇਨ ਤਾ ਮੇਰੀ ਸਰਬਾ
 ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਅਤੇ ਹਉ ਆਖਿਦਾ ਹੋ ਜੇ ਭੁਇੰਦਰ ਅਤੇ ਇੰਦਰ ਸੈਣਿ ਦੁਹਾ ਦੇ ਕਪਾਟਿ ਮੁ
 ਲਨ ਤਾ ਮੇਰੀ ਸਰਬਾ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੁਮ੍ਹ ਸਾਦੁ ਪਾਈਏ ਤਾਈ ਰੇ ਮਨੁ ਵਿਚਿ ਰਿਗਿ ਅਨ
 ਉਪਨਿਅ ਭਾਈਏ ਹੁਤਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧੁ ਹੈ ਤਾ ਅਜੀਭੁ ਏ ਹੋ ਰਿਗਿ ਅਨ ਕਰ ਦੇ ਆ
 ਹੋ ਸੋਈ ਅਜਨੂ ਆਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਈ ਰੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾ ਰੂਪੁ ਸੀ
 ਪੈ ਸੋਈ ਪੁਰੀ ਹੋ ਸੀ ਤੁਸੀ ਪਰਸਾਦਿ ਅਚਵੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਭੁ
 ਰਾ ਅਜੀ ਮਿਦਾ ਸੈ ਕੋਹ ਆਏ ਆਹੇ ਸੇ ਮਰਸਾਦ ਦੇਵਾ ਸਿਰੇ ਨਾਹੀ ਆਏ ਅ
 ਜੀਤੁ ਸਾ ਰੇ ਮਿਲਣ ਦੇਵਾ ਸਿਰੇ ਆਏ ਆਹੇ ਤਾਈ ਰਾ ਬਾਨੀ ਉਬੋ ਉਠਿਆ
 ਆਇ ਆਸ ਹਰਿ ਵਿਚਿ ਆਇ ਕਰਿ ਇੰਦੁ ਸੈਣ ਨੂਲੁ ਚੁਣ ਲਗਾ ਚੁਢਿ
 ਦਿ ਆਗਾਤਿ ਮੈ ਇਗਾਈ ਇੰਦਰ ਸੈਣ ਨੂਰਾ ਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿਚੋ ਲਧਾਈ
 ਰੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਤੁਸਾ ਨੂ ਕਹਿ ਦਾਟੇ ਲਿਦਾ ਰਿ ਰਿਦਾ ਹਾਇ ਇੰਦੁ ਸੈ
 ਣ ਜਨਮ ਦਾ ਉਤਮ ਆਹਾ ਤਾਈ ਇੰਦਰ ਸੈਣਿ ਕਹਿ ਆਗਿ ਉਭਾਈ

ਤੰਗਾ ਕਿਸਦਾ ਸਿਭੇ। ਤਾਂ ਤੰਗੇ ਕਹਿ ਮਾਨੀ ਨਿਸਦਾ ਸਿਭੇ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਗਿਆ ॥
 ਨਕ ਵਿਢੇ ਮਾਹੇ ਓਹੁ ਦਾਸਤਾ ਮਾਇ ਮਿਲਿ ਮਾਹੇ। ਤਾਂ ਇੰਦੁ ਵਿਸੈ ਟਿਕ
 ਹਿਮਾ ਕੁਧੁ ਭਾਈ ਤੰਗਾ ਕਿਥੇ। ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਤੰਗੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਓਹੁ ਜੇਤੁ
 ਸਾਮਰਦਾਨੀ ਮਿਰਾਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਮਾਦਾ ਮਾਹਾ। ਉਸਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਤਪਾਜੇ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਪੀਗਲਿ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇੰਦੁ ਸੈਣਕ ਹਿਮਾ ਭਾਈ ਤੰਗੇ
 ਰਾਮੇ ਓਹਿ ਸਿਭਾਂ ਟਿਕਾਇ ਦਾਹਾ। ਓਹੁ ਮੇਰਾ ਮਜਨਾ ਉਹੈ ਅਜੀਤੁ ਓਹ
 ਹੁਮਿਲੇ ਹੋਏ ਮਾਹੇ। ਤਾਂ ਤੰਗੇ ਨੂੰ ਪੈਰਾ ਨਿਗਲਿ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਤੰਗੇ ਕਹਿ ਮਾਨੀ
 ਓਹੁ ਮਾਧਿ ਦਾਹੈ ਜੇ ਮੰਦਾ ਸੈ ਕੋਹਾ ਮਾਇ ਮਾਹਾ। ਤੁਸਾਰੇ ਦਾਸਿਭੇ ਅਗੇ
 ਤਾ ਕਦੇ ਮਾਇ ਮਾਨਾ ਪੀ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਧਿ ਦੇਹੋ ਅਜਾਧਾ ਪੁਰਾਤਨਿ ਮ
 ਜਨਾ ਉਹੈ। ਇਤਿ ਨਾਨਕੁ ਤੁਸਾਰਿ ਉਬੋਲਿ ਮਾ। ਤਾਂ ਇੰਦੁ ਵਿਸੈ ਟਿਕਾ
 ਮਿਮਾ ਭਾਈ ਤੰਗੇ ਤੰਗੇ ਮਾਧੇ ਧਰਿ ਹੋ ਜੀ ਨਾ ਮਿਲੀ ਬੋਭੇ। ਤਾਂ ਤੰਗੇ ਕਹਿ
 ਮਾਨੀ ਤੁਸੀਂ ਚਲੋ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪੁਰਸਾਦੁ ਲੈ ਗਇਆ ਮਾਹਾ ਜੇ ਉਨਾ ਮੁਹਪ ॥
 ਇਮਾਨਾ ਪੀ। ਤੁਸਾਰੇ ਦਾਸਿ ਤੁਸੀਂ ਚਲੋ ਤਾਂ ਭਲਾ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਇੰਦੁ ਵਿਸੈ ਟਿਕ
 ਵੀਚਾਰ ਕੀਤੀ ਅਗੇ ਅਜਾਨੁ ਕਈ ਨਾ ਹਜਾਇ ਦਾ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਅਜਾਨਾ
 ਹਰਿ ਕਰਣ ਮਾਇ ਮਾਹੇ। ਤਾਂ ਇੰਦੁ ਸੈਣਕ ਤੰਗੇ ਨੂੰ ਮਾਧਿ ਮਾਭਾਈ ਤੰਗੇ ਹੁ

ਟਿਜਾਹਿ ਅਸੀਭੁਲ ਕੇ ਮਿਲੀਏਗੇ। ਤਾਝੀਭੇਕ ਹਿਮਾਜੀਓ ਪੁਰੇਜ ਨਿਅਮਾਇ ॥੧੮॥
 ਪਇਆਪੈ ਮਹਿਪਾਇਦੇ ਨਾਹੀ। ਤੁਜੀਆਖਿਦੇਹੋਭੁਲ ਕੇਜਾਈਏਗੇ। ਤਾਇ
 ਦਿਸੈਟਿਵੀਚਾਰੁਕਰਿਕੈਆਖਿਓਚਲੁਭਾਈਝੰਡਾਛਿਅਪੜੀਆਰਾਭਿ
 ਗੁਰੁਰਿਗਈ। ਤਾਇਦਰਸੈਣ ਅਤੇਝੰਡਾਦੇਵਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿਅਏ। ਤਾਦੁਹ
 ਵੀਚਾਰੁਕੀਤਾਇਦੁਸੈਟਿਝੰਡੇਨੁਪਛਿਅਭਾਈਝੰਡਾਕੁਛਬੋਲੀਕਭੀਸਹਰਮ
 ਪੈ। ਕਿਅਬੋਲੀਬੋਲਦਾਪੈ। ਤਾਝੀਭੇਅਖਿਆਜੀਬੋਲੀਭੁਲੀਬੋਲਿਦਾਪੈਆ
 ਖਦਾਪੈਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ। ਤਾਇਦਰਸੈਣ ਅਤੇਝੰਡੇਬਾਦੀਹਿਕਪਹਰਿਰਾਤਿ
 ਗਈ। ਤਾਦੁਹਆਇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਰਆਖਿਆ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਪਸਿਕਰਿਅਖਿਆਆਉਭਾਈਓਸਤਿਕਰਤਾਰਿਆਉਪਰਾਤਨਿਯ
 ਰਾ। ਤਾਝੀਭੇਅਖਿਆਜੀਤੂਤਾਅਸਾਨੁਪੁਟਿਮਿਲਿਆਪੈ। ਭੂਤੇਅਸੀਕਦਿਕੇਖੁ
 ਰਾਤਨਿਅਸਨਾਉਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਪੁਛਿਏਦੁਸੈਣਨਾ। ਤਾਝੀਭੇ
 ਇਦੁਸੈਣਨੇਅਖਿਆਕਿਉਜੀਏਉਸਾਪੁਕਿਆਆਖਦਾਪੈ। ਤਾਇਦੁਸੈਣ
 ਆਖਿਆਜੀਸੇਤਾਕੁਝਨਾਹੀਜਾਣਿਦਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਬੋਲਿਆਜੀਤੂਜੇਅਜੁ
 ਦਿਹੇਮੇਨੁਆਖਦਾਜਾਨੇਨਾਨਕਮੇਰਾਪੁਰਾਤਨਅਸਨਾਉਪੈਅਤੇਪੁਟਿਭੂਕਿਉਮੁ
 ਕਰਦਾਪੈ। ਤਾਇਦੁਸੈਟਿਕਹਿਆਭਾਈਕਾਈਨਿਜਾਨੀਦੇਵੈਤਜਾਣੀ।

ਏ। ਭ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ। ਜੁ ਟਿ। ਭਾਈ। ਇੰਦਰ ਸੈਣ। ਟਿ। ਬ। ਚੰਡੀ। ਰੇ। ਨ। ਖ। ਬ। ਰ। ਤ। ਨ।
 ਹੀ। ਘ। ਰ। ਭੰ। ਤ। ਖ। ਬ। ਰਿ। ਦ। ਰ। ਹੇ। ਨ। ਭੰ। ਨ। ਮ। ਪ। ਟੀ। ਖ। ਬ। ਰਿ। ਮ। ਲੁ। ਮ। ਪੈ। ਨ। ਆ। ਇੰਦੁ। ਸੈਣ। ਮ।
 ਚ। ਲੇ। ਹੇ। ਇੰ। ਕ। ਰਿ। ਆ। ਖ। ਆ। ਜੀ। ਮੈ। ਨ। ਹੀ। ਜ। ਟਿ। ਦ। ਤੁ। ਸੀ। ਕੇ। ਹੀ। ਮ। ਲੁ। ਮੀ। ਕ। ਹ। ਦੇ।
 ਹੇ। ਭ। ਫੇ। ਵਿ। ਗੁਰੂ। ਨ। ਨ। ਕ। ਜੀ। ਕ। ਹਿ। ਆ। ਭਾਈ। ਇੰਦਰ ਸੈਣ। ਚ। ਹੁ। ਦਿ। ਨਿ। ਯ। ਦਿ।
 ਕ। ਰਿ। ਵ। ਜੇ। ਜ। ਨ। ਕਿ। ਦੇ। ਅ। ਸੀ। ਸੇ। ਵ। ਕ। ਆ। ਹੇ। ਤੇ। ਜੁ। ਗ। ਵਿ। ਚਿ। ਰ। ਜੇ। ਜ। ਨਿ। ਕਿ। ਪੈ। ਸ। ਟੀ। ਬ।
 ਬ। ਰਿ। ਸ। ਗ। ਭਿ। ਠ। ਟਿ। ਆ। ਆ। ਖਿ। ਥ। ਸੁ। ਹੀ। ਸ। ਟੀ। ਮੈ। ਰੀ। ਪੈ। ਅ। ਤੇ। ਹੀ। ਸ। ਟੀ। ਪੈਂਦੀ। ਸ।
 ਆ। ਹੀ। ਅ। ਸ। ਨ। ਕ। ਰ। ਟ। ਭ। ਭਿ। ਦ। ਲ। ਟਿ। ਆ। ਅ। ਸੇ। ਭੁ। ਠੀ। ਸ। ਹ। ਦੀ। ਸ। ਬ। ਭ। ਰੀ।
 ਅ। ਸੀ। ਗ। ਜੇ। ਦੇ। ਬ। ਹੁ। ਤ। ਨਿ। ਜੀ। ਕ। ਰ। ਹ। ਦੇ। ਆ। ਹੇ। ਆ। ਸ। ਜ। ਤੁ। ਜੇ। ਅ। ਸ। ਭੁ। ਗੁਰੂ।
 ਪੈ। ਅ। ਤੇ। ਪੁ। ਰ। ਨ। ਪੁ। ਰ। ਪੁ। ਪੈ। ਅ। ਤੇ। ਅ। ਸ। ਨ। ਕੇ। ਧ। ਰੁ। ਰ। ਪੈ। ਅ। ਤੇ। ਗ। ਜੇ। ਛ। ਲ। ਕੀ। ਤੇ।
 ਆ। ਹ। ਨ। ਪੀ। ਤ। ਪੈ। ਸ। ਟੀ। ਗ। ਜੇ। ਕਿ। ਆ। ਕ। ਰ। ਟੀ। ਆ। ਹੀ। ਘ। ਰ। ਅ। ਸ। ਨ। ਕ। ਰ। ਤੇ। ਭੁ।
 ਲ। ਭੁ। ਲ। ਟ। ਆ। ਰ। ਅ। ਸੀ। ਕਿ। ਆ। ਕ। ਰੀ। ਏ। ਜ। ਅ। ਸ। ਨੇ। ਗ। ਜੇ। ਆ। ਪੈ। ਏ। ਮੁ।
 ਪ। ਬੀ। ਕ। ਹਿ। ਆ। ਆ। ਹ। ਕਿ। ਫੇ। ਵਿ। ਤੁ। ਜ। ਨ। ਜ। ਨ। ਮੁ। ਪੈ। ਨਿ। ਭ। ਤੁ। ਸੀ। ਅ। ਸੀ। ਇੰ।
 ਠੇ। ਰ। ਹ। ਦੇ। ਆ। ਹੇ। ਭ। ਤੁ। ਜ। ਕ। ਹਿ। ਆ। ਭਾਈ। ਕਿ। ਆ। ਜ। ਮੈ। ਇੰ। ਬੇ। ਦੇ। ਵਿੰ। ਛੇ। ਕੇ।
 ਬੇ। ਜ। ਇੰ। ਪ। ਵੀ। ਏ। ਗੇ। ਫੇ। ਰਿ। ਤੇ। ਗ। ਅ। ਸ। ਭੁ। ਮੈ। ਲ। ਹੇ। ਵੈ। ਗ। ਕਿ। ਨ। ਹੇ। ਵੈ। ਗ। ਭ।
 ਅ। ਸ। ਭੁ। ਜ। ਨ। ਕ। ਹਿ। ਆ। ਦੇ। ਭੁ। ਭਾਈ। ਜੀ। ਭ। ਗ। ਤਿ। ਅ। ਸ। ਭੀ। ਪੁ। ਰ। ਨ। ਹੇ। ਟੀ। ਆ।

ਹੀ ਪਰ ਅਸਾ ਵਿਚਿ ਦੁਇ ਖਤੇ ਹੋਏ ਪਿਕਤਾ ਅਸੀ ਮੂਰਤਿ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ੨੦
 ਪਿਕਤਾ ਠੋਲਿਆ ਪਰ ਅਸਾ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਿ ਰਿਠਾ ਰਾਜ ਜਨ ਕੁ ਮਨੇ ਕਰ
 ਵਾਅਹਾ ਰੂਸੀ ਮੂਰਤਿ ਨਾ ਪੂਜੇ ਅਸੀ ਪੂਜ ਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅਸ ਜੋ ਨਾਲਿ
 ਹੋਰ ਅਥੇ ਜੋਟ ਹੋਏ ਅਸਾ ਹਾਓ ਹਮ ਛੋਹੇ ਇਆ ਤਾ ਅਸੀ ਰੂਸੀ ਮਿਲਿਕ
 ਰਿਕ ਜੇ ਪਾਸਿ ਖੜੇ ਹੋਏ ਅਸਾ ਅਧਿ ਮਾਰਾ ਜੀ ਨੀਏ ਹੁਕਿ ਮਾਹੋਇ ਮ
 ਅਸੀ ਤਾ ਤੇਰਾ ਅਧਿ ਮਾ ਅਧਿ ਮਾ ਅਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀ ਜੇ ਫਿਰਿ ਜਨ ਪੂਜ
 ਏ ਜੇ ਹੋ ਪੁਕਿ ਮਾ ਰੂਸਾ ਰੂਸਾ ਮੇ ਮਾਈ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕਿਕ ਪਿਕਾ ਸੁਣੁ
 ਈ ਮੇ ਰੂਸਾ ਨੇ ਸਚੁ ਦਿੜਾਇਆ ਮਾਹਾ ਮੇ ਰੂਸਾ ਨੂ ਛੁਠਾ ਹਾਇ ਛੁਠਾਇ ਮ
 ਜੀ ਮੇ ਰੇ ਮਾ ਖੇਲ ਗੋ ਨਾਹੀ ਤਾ ਮੇ ਕਿਕ ਮਾਰਾ ਅਤੇ ਮੇ ਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਰੂਸਾ
 ਨੂਏ ਹੋ ਜੇ ਰੂਸੀ ਮਨੁ ਖਜੂ ਨੀ ਮਾਵੇ ਗੋ। ਤਾਫੇ ਰਿਕ ਮਾ ਰੂਸਾ ਮਿਲਿਕ ਰਿਕਾ
 ਧਿ ਮਾ ਜੀ ਅਸੀ ਜਨ ਮਹੀ ਮਾਵਿ ਦੇ ਰਹਾ ਜੀ ਇਕੋ ਕਦੀ ਮਾ ਰੂਸੀ ਖਿਲਾ
 ਸੀ ਭੀ ਹੋ ਜੀ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਜਨ ਕਕ ਪਿਕਾ ਰੂਸਾ ਰੂਸਾ ਰੂਸਾ ਰੂਸਾ ਰੂਸਾ ਪਰ
 ਰਹ ਦੇ ਜਨ ਮੁਠੇ ਗਕ ਰਿ ਰੂਸੀ ਉਧਰੇ ਗੋ ਕਲਿ ਜੁਗਾ ਵਿਚਿ। ਰੂਸਾ ਨੂ ਪੁਰ ਛੁਰ
 ਮਿਲੇ ਗਾ ਰੂਸਾ ਨੂ ਇਕੋ ਰਿਕੀ ਕਾਰ ਹੀ ਦਸੇ ਗਾ। ਹੋਰ ਕੀਤੇ ਕੋ ਕੀਜਾ ਏ ਹੋਰ
 ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਰੂਸਾ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ਕੈ ਬਹੁਤ ਜੀ ਉਧਰੇ ਗੋ ਪਰ ਕਲਿ ਜੁਗਾ ਵਿ

ਚਉਬੇਨਪੀ। ਸੁਣੁਭਾਈਇਦੁਸੈਣ ਅਤੇਕਾਈਹੋਰਨਿਜਾਨੀਸੰਗੇਤਾਰੇ
 ਗੁਭੀਦੇਵਾ। ਅਤੇਜੇਇਤੇਨਿਸਾਣੀਨਿਜਾਹੋਈਭੁੰਜਾਣਾ। ਭਾਇਦਰਿਸੈ
 ਏਕਹਿਮਾਜੀ। ਅਗੋਬੋਲਿਏਦੀਗਾਲਿਨਪੀ। ਪਰਹਿਕੁਜਬਾਬੁਮੇਨੂਦੇਹੁ
 ॥ ਭਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖੁਭਾਈਇਦੁਸੈਣਨਿਸੰਗਆਖੁ। ਭਾਇਦਰਸੈਣ
 ਆਖਿਮਾਜੀਭੇਰਾਸਨਰਬਕਿਆਪੈ। ਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੇਰਾਸ
 ਨੇਰਬਏਹੋਆਹਾ। ਅਸੀਰੂਜੀਇਕਠੇਆਹੋਅਤੇਰਗਾਤਿਭੀਇਕਠੀਕੀ
 ਤੀਆਹੀ। ਇਸਵਾਸਤੇਰੂਜਾਪਾਜਿਆਏਆਹੋਜੇਇਕੇਤਾਰੂਜੀਅਸਾ
 ਨੂਉਧਾਰੇਇਕੇਤਾਰੂਜੀਨੂੰ। ਅਸੀਉਧਾਰੀਏ। ਅਸਾਰੂਰੂਜਾਬਚਨੁ
 ਆਹੋਏਹੋਅਨੇਰਬਪਣੀ। ਭਾਇਦਰਿਸੈਣਬੋਲਿਆਸੁਣਿਭਾਈਨਾਨਕਤੇ
 ਰੀਭੀਪੂਰਬਾਤਿਪੈ। ਅਤੇਸੇਰੀਪੂਰਨਿਬਾਤਿਪੈ। ਅਰੁਜੇਕਰਦੇਹੋਤਾਝੀਰੂ
 ਦਾਕੁਝਕਰੋ। ਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਭਾਈਇਦਰਸੈਣਿ। ਅਸੀਤਾਰੇ
 ਵਾਸਤੇਅਮਰੇਆਹੋ। ਅਤੇਝੀਰੂਦੇਵਾਸਤੇਭੀਆਏਆਹੋ। ਪਰਤੇਰੇਨਾਲਿ
 ਅਸਾਰੂਫਚਨੁਆਹਾ। ਭਾਇਦਰਿਸੈਣਆਖਿਮਾਜੀਤੂਬਾਚਿਨਦਾਪੂਰਾਪੈ।
 ਪਰਬਚਨਤਾਪੂਰਾਪੈਵੈਆ। ਅਤੇਜੇਰੂਜੀਚਾਹਦੇਹਉਸੇਅਸਾਰੂਪੁਸਿਨ
 ਹੀਆਵਿਦੀ। ਅਸਾਅਪਹੀਨਾਲਿਕੰਮਪੈ। ਅਸੀਟਿਅਸਾਨੂਜੁਖਵਦੀਨਾ ॥

ਹੀ ਜੇ ਕਰਿ ਦੇਹੋ ਸੋ ਕੁਝ ਝੰਡੇ ਨਾਲਿ ਹੀ ਕਰੋ ਅਸਾ ਹੀ ਨਾਲਿ ਹੋਈ। ਤਾਗੁ ੮੧
 ਰੂਨ ਨਕ ਅਖਿ ਆਨੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸਤੀ। ਅਸਾ ਤਾ ਬਚਨ ਪੂਰਨ ਕਰਨਾ
 ਆਹਾ ਅਰੇ ਤੁਸਾ ਰੇ ਮਨ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਬਾਇ। ਤਾਇ ਦਰਿ ਸੈਣੁ ਅਖਿ ਆ
 ਆਖੁ ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਜੇ ਕੁਝ ਨਾਨਕ ਜੀ ਅਖਿ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਮਨੇ। ਤਾਝੰਡਾ ਬਲਿ
 ਆਨੀ ਮੇਰਿ ਅਜਾਣਾ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰਿਆ ਅਖਿ ਦੇਹੈ ਨਿ। ੧੮
 ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਰਾਗਾ ਮਕਲੀ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਆਈ ਪਨਿ ਤੇ ਬੈਸੇ
 ਤੁਰੁ ਭਾਰੈ। ਆਟੀ ਕਉ ਜਲ ਦਹਾਇ ਜਤਿ ਆਰੈ। ਉਪ ਬਚਰਾਇ ਤੁਲੈ ਅ
 ਕਾਜਾ ਪਟੇ ਮੇਸਾਧਕੀ ਆਪਰ ਗਾਜਾ। ਮੇਸਾਜ ਮਰਬ ਪੁਰਜੀ ਕੋਨਾ ਮਾਮ
 ਠਿਪਹਰਿ ਮਨੁ ਤਾ ਕੋ ਜਾਪੁ। ੧। ਰਹਾਉ। ਤਾਝੰਡੇ ਕਹਿ ਆਨੀ ਮੇਰਾ ਕੁਝ ਨ
 ਹੀ ਜਮ ਝੁਟਾ। ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਅਰਬ ਦਿਤਾ ਆਈ ਪਨਿ ਦੇਹੀ ਵਿਚਿ ਹਰੁ
 ਆਪੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਬੈਸੇ ਤੁਰੁ ਜਠਰ ਦੇਹਾ ਵਿਚਿ ਮਗਾਨਿ ਹੋ ਮਿਟੀ ਦੇਹੀ ਹੋ
 ਅਤੇ ਮਾਤੁ ਜੇ ਪਾਣੀ ਪੀਵੀ ਹੈ। ਬਾਲ ਕਦੀ ਦੇਹੀ ਕਚੀ ਮਿਟੀ ਹੋਵੀ ਹੈ।
 ਤਾਇ ਸਤਾਧੇ ਹਨਾ ਹੀ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਦੀ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਉਥੇ ਨਾ ਮਦੀ ਲਿ
 ਵੇਹੀ ਹੈ ਪੁਰਜੀ ਕਾਨਾ ਮੁਐ ਜਾਹੈ। ਭਾਈ ਝੰਡਾ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜਪਾ। ਤੇਰੇ
 ਤਾਈ ਲਗੇ ਕੁਝ ਨਹੀ। ਤਾਝੰਡੇ ਅਖਿ ਆਨੀ ਤੁਸੀ ਕਹਦੇ ਹੋ ਮਰ ਮੇਸਰ

ਜੇ ਮੇਰੀ ਗਵੀ ਬਰਖਾਣੁ ਹਾ ਮੇਰਾ ਕਬੀਲਾ ਕਿ ਬਖਾਵੈ॥ ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੂਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥ ਪਹਲੇ ਮਾਖਣ ਪਾਛੇ ਦੁਧਾ ਮੇਲ ਕੀਓ
 ਸਾਬਣ ਸੂਧਾ॥ ਭੈਇ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਰੂਰਦਾ ਫਿਰੈ॥ ਜੇ ਨੀ ਕਉ ਅਹੋ ਨੀ ਪ
 ਰੈ॥ ੨॥ ਤਾਫੇ ਵਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਆ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਝੈ ਰੂਆ ਖਿਆਜੀ ਮੇ
 ਕੁਝ ਸੀ ਮਝੈ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ॥ ਜਾਬਾਲ ਕਗਾਰੁ
 ਵਿਚਿ ਪੈਦਾ ਪੈਤਾ ਦੁਧ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ॥ ਬਣਾ ਵਿਚਿ ਮਾਖਣ ਜਮਰਹਦ
 ਹੈ॥ ਅਤੇ ਜਾਬਾਲ ਕਜਨ ਮੁਲੈ ਦਾਪੈ॥ ਤਾਦੁਧ ਨਿਕਲਦਾ ਪੈ॥ ਤੁਝਿ ਤਨਾ ਕਰੁ ਅ
 ਚਿਤ ਪੋਰਹੁ॥ ਉਸ ਸਾਹਿਬਿ ਬਿਜਕੁ ਅਗੈ ਹੀ ਕੀਤਾ ਪੈ॥ ਤੁਝਿ ਕਉ ਰੂਰਿ ਦਾਪੈ
 ॥ ਤੁਝਿ ਨਿਰਭਉ ਪੈ ਭੈਇ ਤੇ ਰਹਤਿ ਪੈ॥ ਏਹੁ ਜੇ ਦੇਹੁ ਅਤੇ ਬਿਜਕਿ ਪੈ ਸੇ ਅਣਿਹ
 ਦਾ ਪੈ॥ ਅਤੇ ਤੁਝੇ ਪੈ ਸੇ ਸਦਾ ਹੋਹੁ॥ ਹੋਦਾ ਅਣਿਅਪੈ॥ ਏਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਹੀ
 ਮਸਾਰਾ ਪੈ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਝੈ ਰੂਕਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਟੀਵ ਕਹਦੇ ਹੋ॥ ਅਤੇ ਚਹੁਤ
 ਗੁਪਤ ਗਾਲਿ ਪੈ॥ ਮੇਰੇ ਆਜਾਣਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ॥
 ਦੇਹੀ ਗੁਪਤਿ ਅਦੇਹੀ ਵੀ ਸੈ॥ ਜਗਲਿ ਸਾਜੁ ਕੀਏ ਜਗਦੀ ਸੈ॥ ਸਾਧ
 ਸੰਗਾ ਤਿਮਿਲਿ ਕਬੇ ਬਖਸਿਆ॥ ਸਾਸਤਾ ਸਿਮਰਤ ਬੇਦ ਪਰਨਾ ੩॥ ਤਾ
 ਫੇ ਰਿਝੈ ਰੂਆ ਖਿਆਜੀ ਮੇਕੁ ਤਿਨਾਹੀ ਸੀਮਤਿ ਅਨਾ॥ ਤਾਫੇ ਵਿਗੁ

ਰੂਨ ਨਕ ਅਬ ਬਦਿ ਤਾ ਏ ਹਦੇ ਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਰਹੇ ਬਾਹਿ ਅਤੇ ਅੰਦਰਿ ਇਥੇ
 ਸੁਛ ਮਦੇ ਹੀ ਪੈ ਸੋਗੁ ਪਤਿ ਪੈਦੇ ਹੀ ਸੋਇ ਸਦੇ ਨਾਲਿ ਹੀ ਜਾਸੀ ਅਤੇ ਏ
 ਹੁਦੇ ਹੀ ਇਥੇ ਹੀ ਛਡਿ ਜਾਵੈ ਗਾ ਓਹੁਦੇ ਹੀ ਇਸ ਪਾਣੀ ਨੂ ਜੁੜਦੀ ਨਾ ਹੀ
 ਏਸ ਭਾਸਾ ਜਿਨ ਗਾਦੀ ਸਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਪੈਨਾ ਇਸੇ ਗਲ ਦਾ ਵੀ ਚਾਕੁਰ
 ਰਨਾ ਮਾਇਆ ਪੈ ਸਾਖਸੀ ਗਾਤਿ ਵਿਚਿ ਕਰੇ ਭਾਵੈ ਬੇਦ ਸਾਖਸੀ ਵਿਚਿ ਕਰੇ
 ਪਰ ਸਾਖਸੀ ਗਾਤਿ ਵਿਚੇ ਰੂਰ ਰੂਲ ਭੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਖਸੀ ਅਤੇ ਵੇਦਾ ਵਿਚੇ ਚਿ
 ਰੰਗ ਲਲ ਭੇਗਾ ਭਾਫੇ ਵਿਝੰਡੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਓਹੁਤਾ ਦਿਸ ਨਾ ਹੀ ਮਾਵਦ
 ਅਤੇ ਇਹੁਤਾ ਦਿਸ ਮਾਵਦੀ ਪੈ ਸਭੇ ਸਰੂਪ ਜਿਭ ਨਾ ਪੈ ਭਾਫੇ ਵਿਗੁ ਰੂਨ
 ਕੋ ਭਗਵੀ ਪਉੜੀ ਮਾਖੀ ਦਿਸਿ ਮਾਨ ਕੋ ਕਪੈ ਅਦਿਸਿ ਮਾਦਿਸਿ ਮਾਦਿਸਿ
 ਰੂਲੇ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਬਸ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰੇ ਕੋਇ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਾਤਿ
 ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ਭਾਝੰਡੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਮੈ ਕੁਝੁ ਸਮਝਿ ਮਾਨਾ ਹੀ ਰੂਜੀ ਕਿਆ ਮ
 ਖਦੇ ਹੋ ਭਾਫੇ ਵਿਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਅਬ ਬਦਿ ਤਾ ਜੁਣਿ ਭਾਣੀ ਝੰਡਾ ਜਿਭ ਨੀਦਿ
 ਸਟਿ ਮਾਨ ਪੈ ਸਭ ਅਦਿਸਿ ਮਾਦਿਸਿ ਪੈ ਜੋ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕੈਛੀ ਪਿਜਾਦਾ ਪੈ ਇਕੀ ਪਿ
 ਨ ਵਿਚਕਣੀ ਰੰਗਾਤ ਮਾਸੇ ਕਰਿ ਦਿਖਾਵਦਾ ਪੈ ਜਾਹ ਬਿਨਦੁ ਬਿਅਵਦਾ ਪੈ
 ਤਿਸ ਨੂ ਅਦਿਸਿ ਮਾਦਿਸਿ ਸਾਖਸੀ ਪਦਾ ਪੈ ਅਤੇ ਜੋਦੇ ਖਦਿ ਮਾਹੀ ਮਰੇ

ਜਾਦਾ ਪੈਤਿ ਜਨਮ ਅਖਿ ਦੇਹੈ ਦਿਸਿਆ ਹੋਇ ਸਤਿ ਮਾਨ ਹੋਇ ਜੇ ਕੋਈ ਏ
 ਹਾ ਬਹਮ ਬੀਚਾਰ ਬੀਚਾਰੇ ਤਾ ਉਸ ਦੀ ਮਰਮ ਗਾਉਹੈ ॥ ੪ ॥ ਤਾਏ
 ਰਾਬਾ ਦੀ ਮੇਰਾ ਤੇ ਦੁਹਿ ਮਇਆ ਉਠੇ ਨਾਹੀ ਏਹੋ ਮਾਥੇ ਜੀਹ ਉਠੁਲਾ
 ਹਾਏ ਮੇਰੇ ਬਖਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਇਤਨੀ ਮਾਗਲਾ ਕੀਤੀ ਹੋਇ ਨਿਤਾਇ
 ਦਿਵੈ ਸੈਣਿ ਕਹਿ ਮਾਓ ਠਿਠਾਈ ਏਡਾ ਡਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੇ
 ਹੀ ਦਾਸਿ ਤੇਰੇ ਮਾਏ ਪੈਨਿ ਤਾਏ ਰਾਉ ਠਿਠਾਈ ਮਾਓ ਮਾਓ ਮਾਓ ਮਾਓ ਮਾਓ
 ਰਾਉ ਗਈ ਸੀਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਓ ਠਿਠਾਈ ਏਡਾ ਪ੍ਰਸਾਦਾ ਤੁ
 ਏਡੇ ਮਰਾਸਦੁ ਮਰੇਗੀ ਮਾਓ ਲਗੇ ਨੇਵ ਨਾਨਕ ਮਤੇ ਬਾਲਾ ਮਤੇ ਇ
 ਦਰ ਸੈਣਾ ॥ ਜਾਮਾ ਪਾਸਾ ਦਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੇ ਦਿਸਿਆ ਮਤੇ ਧਾਰਿ ਮਾਓ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਓ ਠਿਠਾਈ ਏਡਾ ਏਹੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਤੁਜੇ ਵਾਤਾਇ ਦਰਿ ਸੈ
 ਠਿ ਮਾਓ ਮਾਓ ਠਿਠਾਈ ਏਡਾ ਠਿਠਾਇਲੈ ॥ ਏਡੇ ਚਾਹਿਲੀ ਤੁਲੈ ਕਵਿਲਗਾ
 ਜੇਵਣਿ ॥ ਨਿਉ ਮਾਓ ਪਾਸਾ ਦੁਜੇ ਵਾਤਾ ਮਾਓ ਤਿਉ ਏਡੇ ਕੰਧਾਟਿ ਮੁਲਿਗ
 ਏਡੇ ਏਡਾ ਦਿਏ ਹੋਇ ਗਇਆ ਜਾਇ ਦਰਿ ਸੈਣਿ ਦੇਖੇ ਤਾਏ ਏਡਾ ਬਿਏ ਹੋਇ
 ਗਇਆ ॥ ਤਾਇ ਦਰਿ ਸੈਣੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਖਿ ਮਾਨੀ ਏਹੁ ਕਿਮਾਕੀ
 ਤਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਮਾਓ ਠਿਠਾਈ ਏਡੇ ਸੈਣੁ ਮਸਾਨੁ ਕਰਤਾਰ ਇਥੇ

ਲਿਖਾਹੈ ਮਾਹਾ ਜੋਇ ਜੇਵਾ ਸਿਰੇ ਅਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀਏ। ਤਾਇ ਦੁਸੈਣਿ ਅ
 ਖਿਆ ਜੇ ਤੈ ਕਰਣਾ ਕਿਆ ਮਾਹਾ ਜੋ ਕੀਤੋ ਕਿਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਇੰਦੁ ਸੈਣੁ ਜੇ ਕੁਛੁ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਜੇ ਹੋਵੈ। ਤਾਇ ਦੁਰਸੈਣੁ ਕਹਿਆ ਜੀਤੁ ਸ
 ਤਾਇ ਸਤਾਈ ਮੰਜੀ ਬਹਾਣਾ ਮਾਹਾ ਇਸਦੁ ਖਤਿ ਮੰਜੀ ਕਿ ਬੋ ਬਪੈ ਗਾ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਰਾਤਿ ਕਿਤ ਨੀ ਪੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਰਾਤਿ ਮਹ
 ਰਹਿ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਲੁ ਲਿਆਉ। ਅਸਿਨਾ
 ਨੁਕਰੀਏ। ਅਤੇ ਤੈ ਤੇ ਨੁਨਾਵਾਵਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਤਾ ਅਤੇ ਤੈ ਤੇ ਨੁਨਾਵਾ ਇ
 ਮਾ। ਤਾ ਤੈ ਤੇ ਦੀਖੁ ਮਾਭੀ ਉਤਰੀ ਤਾ ਤੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿਅੰ ਪੈਰਾ ਤੇ ਦੁਹਿ
 ਪਇਆ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਤੈ ਤੇ ਕਿਉ। ਤਾ ਤੈ ਤੇ
 ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੈ ਨੁਸਰੁ ਕਛੁ ਮਲੁ ਮਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੈ
 ਭਾਈ ਤੈ ਤੇ ਅਜਾ ਰੈ ਨੇ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਪੈ। ਤਾ ਤੈ ਤੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਜੇ ਤੇ ਰੀ
 ਰਜਾਇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੈ ਤੇ ਬਾਢੀ ਨੁਮੰਜੀ ਸਉ ਪੀ। ਤਾ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣੁ
 ਨੁਖ ਬਰਹੇਈ॥ ੨੩ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹਿਗੁਰੂ ਜੀ॥
 ॥ ਅਗੈ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ॥ ਇਕ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਗਰ ਵਿਦਿ ਚਿਅਾਇਅ
 ਪੈਤ ਪਾਉ ਸਤੈ ਤੇ ਨੁਬਾਢੀ ਨੁਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਪੈ। ਤਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣੁ ਰਾਜੇ ਕਹਿ

ਆਉ ਸਤੁ ਮੇਕਉ ਮੇਰੇ ਮਾਲਿ ਆਵਹੁ। ਭੁਭੁ ਨ ਨ ਕਮਤੇ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ
 ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਸੈਣਿ ਅਤੇ ਭੰਡਾ ਬਾਢੀ ਏ ਮੇਰੇ ਦਿਅ ਨਿਦਿ ਚਿਜ ਗੰਦਿ ਚਿ
 ਬੈਠਾ ਆਪੇ ਜੋਗ ਜੇ ਦੇ ਮਾਦਿ ਮੀ ਆਏ। ਆਇ ਕਰਿ ਮਾਧਿ ਫੁਲ ਗੇ
 ਜੇਣੀ ਪਾਤੁ ਮਾਕਉ ਏ ਪੈਰ ਜੇ ਜੀ ਨੈ ਬੁਲਾਇ ਆਪੇ। ਤਾਇ ਸੈਣਿ ਕਹਿ
 ਆਤੁ ਮਕਉ ਏਹਾ। ਤਾਉ ਨੇ ਮਾਖੁ ਮਾਮਾ ਦਾ ਮੀ। ਜੇ ਹਮ ਰਾਜੇ ਨੇ ਭੇ
 ਜੈ। ਤਾਇ ਦਰ ਸੈ ਕਹਿ ਮਾਕਉ। ਉਨ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮੇਕਉ ਬੁਲਾ
 ਆਇ ਆਪੇ। ਤਾਇ ਦਰ ਸੈ ਏਉ ਠਿਖ ਕ੍ਰਾਹੇ ਇਮਾ। ਚਲੇ ਮੇਰਾ ਜੇ ਕੀ
 ਨਿਸਾਕ ਰਿਮਾਵਤਾ ਹੋ। ਤਾਭੁ ਭੁਨ ਨ ਕਹਿ ਮਾਬਹੁ ਇੰਦਰ ਸੈਣਿ। ਤ
 ਇੰਦਰ ਸੈ ਏ ਕਹਿ ਮਾਓ ਪਤਾ ਤੁਮ ਕਉ ਜਾ ਦਦਾ ਨਾ ਹੀ। ਅਰੁ ਤੁ
 ਮਤਉ ਕਿਸੇ ਕੇ ਬੁਰੇ ਮੇਨਾ ਹੀ। ਅਰਮੇਰਾਉ ਹਮਾ ਮੂਹੈ ਉਸ ਕਾ ਕੁਛ ਬਿ
 ਘਨਾ ਹੋਇ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸਕੀ ਨਿਸਾਕ ਰਾਮਾ ਤਾਹਉ। ਤੁਮ ਕਿਮਾ ਕ
 ਹਤੇ ਹੋ। ਤਾਇ ਦਰਿ ਸੈ ਦਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੇ ਜਾਇ ਜਲਾ ਮਕੀ ਤਾ
 । ਸੁਧਰ ਸੈ ਨ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਕਉ। ਕਿਛੁ ਕਹੇ ਗਾ। ਤਾਇ ਦਰ ਸੈਣਿ
 ਕਹਿ ਮਾ ਰਾਜੀ ਜੀ ਮੇਕ ਹੋਣੀ ਮਾਇ ਆਪੇ। ਰਜੇ ਕਹਿ ਮਾਕ ਹੁ
 ਤੁਕ ਪਾ। ਤਾਇ ਦਰ ਸੈ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਏਹਾ ਮਾਦਿ ਮੀ ਤੁਮੇ ਭੇਜੇ ਬੇਤੁ ਮੇ

ਕਉ ਬੁਲਾਵੇਣਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਪੁ ਤਮੇ ਨੇ ਭੇਜੇ ਬੇ । ਇੰਦਰ ਸੈਣਿ ਕਹ ੨੪
 ਮਾਰਿ ਸਵਾਸਿ ਤੇ । ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ ਮਾਪੁ ਤਮੇ ਸੁਣਿ ਮਾ ਬਾਜਿ ਤੇ ਬਾਢੁ
 ਕੋ ਪੁਰਨ ਕੀ ਮਾਪੈ । ਮੇਇ ਸਵਾਸਿ ਤੇ ਬੁਲਾਇ ਮਾ ਬਾਜਿ ਮੇਓ ਸਕਉ ਦੇ
 ਮੈ । ਤਾਇੰਦਰਿ ਸੈਣੁ ਮਾਪਿ ਮਾਰਾ ਜੀ ਦੇਖਣ ਦੇਖਣੇ ਮੇ ਬਰਾਤ ਛਵਤ
 ਏਕ ਦੇਖਣੇ ਮੇ ਭੁਲਾਹੋ ਤਾਪੈ । ਅਰੁ ਏਕ ਦੇਖਣੇ ਮੇ ਬੁਰਾਹੋ ਤਾਪੈ । ਤਾਰਾ
 ਜੇ ਕਹੈ ਮਾਪੁ ਤਿਨਿ ਸਦੇਖਣੇ ਮੇ ਭੁਲਾਹੋ ਵੈਜੈਣੀ ਪੁਸ਼ਕਉ ਕਹੈ ਮੇ
 ਉਸੀ ਤਰਾ ਦੇਖਉ । ਤਾਇੰਦਰ ਸੈਣੁ ਕਹਿ ਮਾਰਾ ਜਾਨੀ ਉਹਰਾ
 ਪੁਰਨ ਸਾਧਹੈ । ਉਸਮੇ ਮਰੁ ਕਰਤਾਰਿ ਮੇਭੇ ਦੁਕੁ ਝੁਨਾਹੀ । ਅਰੁ
 ਹੁਤਾ ਬੇਤਮਾਇ ਹੈ ਪਰਤੁ ਕਿਸ ਮਰੇ ਜਨਿ ਮਰਿ ਦੇਖਦਾਹੈ । ਤਾਰਾ ਜੇ
 ਕਹਿ ਮਾਪੁ ਤਮੇ ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਕਰ ਦੇਖਦਾਹੈ । ਤਾਫੇ ਰਿਇੰਦਰਿ ਸੈਣੁ
 ਕਹਿ ਮਾਰਾ ਜਾਨੀ ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਯਹੁਤ ਰਾਨਾਹੀ । ਜੇ
 ਜਾਬਤੇ ਸੇਭੀ ਪਰ ਬੁਲਾਈਏ । ਅਤੇ ਸਾਧ ਮੂਰਤਿ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਯਹੁ
 ਤਰਾ ਹੈ ਜੇ ਮਾਪੁ ਨਿਵਾਰ ਕਰਿ ਦੇਖੀਤਾਹੈ । ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ ਮਾਪੁ ਤਮੇ
 ਭੁਲਾ ਕਹਿਤਾਹੈ । ਜੇ ਤੇ ਕਹੈ ਜੈਣੀ ਮੇ ਕਰੇ । ਤਾਇੰਦਰ ਸੈਣੁ ਕਹਿ ਮਾਰ
 ਜਾਨੀ ਭੁਲਾ ਭੁਜਨ ਲੋਹੈ । ਅਰੁ ਭੁਲਾ ਮੇਵਾਲੇਹੈ ਮਰਾ ਅਧੀਨ ਬਹੀ

ਸੇਤੀਮ ਬਾਜਾਇ ਚਰਨ ਪਰਗਥੇ ਸਾਧ ਸੁਰਤਿ ਦੇਖਣੇ ਕਯਹਰ ਉਜਿਪੈ
 ॥ ਰਾਜਾ ਸੁਧਰਸੈਣਿ ਕਰਮਾਦਾ ਬਲੀਆਹਾ ਰਾਜੇ ਓਹੇ ਮੰਨਿ ਲੀਤੀ
 ਭਲੇ ਭੋਜਨ ਭਲਾ ਮੇਵਾ ਭਲੇ ॥ ਦਸਤੁ ਨਾਲਿ ਇੰਦਰ ਸੈਣ ਲੀਤਾ ਰਾ
 ਜੇ ਸੁਧਰਿ ਸੈਣਿ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰੋਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਜੋ ਕਛੁ ਲਿ
 ਆਸੀ ਸੋ ਅਰੋਗ ਖਿਓ ਜਾਇ ਇੰਦਰ ਸੈਣ ਬਲਿ ਆਜੀ ਰਜਾਰ ਮਵੰਤ
 ਪੈ ॥ ਇਸਉ ਪਰਕਿ ਪਾਕਰ ਪੁਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੰਠ ਬਾਪੀ ਦਿਤੀ ॥
 ॥ ਅਤੇ ਰਾਗ ਬਿਲਾਵਲੁ ਵਿਚੈ ਸਬਦ ਬਲਿ ਆਇ ਕੇ ਰਾਜ
 ਦੀਆ ਸੁਧਰਸੈਣਾ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਪਿਆਰਾ ਤੇ ਨੈਨਿ ਮਿਟੇ ਅੰਧ
 ਅਰਾਧਾਏ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ਐਸਾ ਜਾਹ ਬਾਪੀ ਤਹ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧਰਸੈਣ ਸੁਣ
 ਯਹ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ ॥ ਏਕੇ ਰਾਜ ਦੀਆ ਮਛਰੁ ਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਅਠ
 ਰਾਜਾ ਜੇਤੁ ਮਰਯਤਿ ਕੀਨੇ ॥ ਸਭ ਸੇਵਿਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਮਨ ਭੀਨੇ ॥ ਐਸੀ ਪ੍ਰਭ
 ਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੀ ॥ ਜਬ ਰਾਮ ਰਿਉ ਮਨੀ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਸਉਟਾ ਪੁ
 ਕਾਰਾ ਜੁਤੁ ਮਾਰਾ ॥ ਤੀਨ ਦੀਪਤੁ ਮੂਰਤਿ ਰੂਪ ਜਾਰਾ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨਮ
 ਹੇਸਤੇ ਉਚੈ ॥ ਸੁਧਰਸੈਣ ਤੁਮ ਨਿਰੰਮਲੁ ਚੈ ॥ ੩ ॥ ਇੰਦਰ ਸੈਣ ਏਸੇ ਗਤੁ ਮ
 ਰਾ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਆਖੇ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਕਪੂਨ ਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਆਲਾ

॥ ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਭ ਮਿਟੇ ਜੀ ਜਾਲਾ ॥ ਰਾਜੇ ਸੁਖ ਸੈਣ ਨੁ ਸਉ ਟਾ ਪੁਟਾ ਰਜਾ ਕੀ ॥
 ਤਾਇ ਕਛੁ ਰੁਬਾਨੁ ਦਿਤਾ ॥ ਅਗੇ ਅਠਾ ਰਾਗਾ ਜੇ ਆਹੇ ਬਾਜੁ ਕਰਦੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਸੈਣ ਦੇਖ ਸਿਰਾ ਤਿਨ ਦੀ ਪਦਾਰਾਜੁ ਲਗਾ ਕਰਨਿ ॥ ਅਤੇ
 ਨਾਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਸੁਖ ਬਿਸੈਣ
 ਦੇਖੇ ॥ ਤੇਰੇ ਵਿਸ ਕਰਦਾ ਹੋਏ ਭੈ ਜਾਣੇ ॥ ਰਾਗਾ ਜੇ ਸੁਖ ਬਿਸੈਣ ਕਹਿਆ ਅਤੇ
 ਬਜੇ ਰਿਖਾ ਹੋਇਆ ॥ ਜੀ ਪੁਕ ਮਕਰੇ ਰਾਮੇ ਰਾਜਾ ਹੀ ਇਸੇ ਨੂੰ ਦੇ ਨਾਹਾ ॥ ਅ
 ਤੇ ॥ ਰਾਜਾ ਦੇ ਨਾਲਿ ਹੀ ਫਿਰ ਨਾਹਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਅਸਾ ਜੇ ਰੰਗ
 ਮੰਜੀ ਇਥੇ ਬਹਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮੰਜੀ ਅਸਾ ਭੀ ਹੈ ॥ ਤੈਨੇ ਰਾਜਾ ਇਕਛੁ ਰੁਬ
 ਜਾਇਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਰਾਜਾ ਅਸਾ ਭੀ ਹੈ ॥ ਤੈਨੂੰ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਮੰਜੀ ਦੇਵੇ ਦਿਤੇ ਪੈਨਿ ॥ ਤੈ
 ਰੰਗ ਅਸਾ ਨੂ ਕਰਿ ਦੇਖਣਾ ॥ ਤਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਸੁਖ ਬਿਸੈਣ ਦੁਹਾ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ॥
 ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਮਹਾ ਅਸੀ ਮੇਰੀ ਇਹੋ ॥ ਰਾਜਾ ਦੇ ਹੀ ਵਾਸਤੇ ਕ
 ਰ ਰਾਗ ਇਸ ਸਰਬ ਹੀ ਲਿਆ ਆਹਾ ॥ ਜੋ ਰਾਜਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ ॥ ਰਾਗਾ ਜੇ ਸੁਰ
 ਸਰ ਸੈਣ ਦਾ ਬੈਰਾਗਾ ਛੁਟਾ ਬਹੁਤਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ਰਾਜ
 ਕਿਉ ॥ ਰਾਗਾ ਜੇ ਕਹਿਆ ਰਾਜੀ ਗਉ ਨਕਰੇ ਰਾਗ ਅਤੇ ਅਸਾ ਰੇਖ ਰਾਜੀ ਹਠ
 ਹੋਵਨਿ ਰਾਗ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਸੁਖ ਸੈਣ ਅਸੀ ਰਾਜ

ਰੇਖਾਸਿਹੀਆਰੇ। ਤੁਸੀਅਸੀਹਿਕੁਹੀਹੋਇਜਾਵੀਏਰੇ। ਤੁਸੀਗਿਣਠੀ
 ਕਾਣੀਨਹੀਕਰਣੀਅਨੰਦਨਾਲਿਰਹਣਾ। ਰਾਜੇਕਹਿਅਜੀਤੁਸੀਕੋਈ
 ਦਿਨਠਾਹਰੇਅਜਾਗੁਅਤਮਾਠਹਰੇ। ਤਾਇੰਦਰਸੈਣਅਖਿਅਜੀਭ
 ਲਾਰਾਜੇਦਾਭੀਕਹਿਅਮਨੀਏਹਿਕੁਮਾਹੀਨਾਰਹੇ। ਤਾਗੁਬੁਨਾਨਕਕਪ
 ਹਿਭਲਾਰਜਾਤੇਰਾਅਖਿਅਭੀਫੇਰਿਅਜਾਵਾਨਾਹੀ। ਹਿਕੁਮਹੀਨ
 ਗੁਬੁਨਾਨਕਝੰਡੇਅਤੇਇੰਦਰਸੈਣਅਤੇਸੁਧਰਸੈਣਪਾਸਿਰਪੈ॥ ੨੪॥
 ॥ ਬੋਲੋਭਾਣੀਜੀਵਾਹਗੁਬੁਜੀਅਮਰੈਸਾਖੀਹੋ
 ਰਚਲੀਅਮਰੇਫੇਰਿਸਿਲਮਿਲਾਵੀਪਕੋਚਲੇ। ਸਮੁੰਦਰਦੇਸਮੁੰਦਰਪਾਣੀ
 ਤੇਓਤੇਓਤੇਨਿਓਸਰਤੀਓਤੇਜਾਣੀਦਾਪੈ। ਤਿਓਪਾਣੀਓਤੇਚਲੇਗਏ
 ਅਛਿਅਮਹੀਨੇਸਪਨਨਾਲਿਨਿਬੇਸਪਨਾਨਿਗੁਬੁਨਾਨਕਦੀਖੁਸੀਅ
 ਫੈਤਿਬੇਹੀਬਹਿਜਾਵੈ। ਅਮਰੇਸਿਲਮਿਲਵੀਪਵਿਚਿਸੁਖਪਣੀਆਹੀ
 ਅਜੇਹਿਕੁਪਾਅਾਇਆਪੈਰਾਜੇਸੁਧਰਸੈਣਪਾਸੀ। ਸੁਧਰਸੈਣਨੇਤਿ
 ਨਦੀਪਦੇਰਾਜਦਾਬਚਨਕੀਤਾਪੈਹਾ। ਅਤੇਝੰਡਾਬਾਦੀਹਿਕੁਓਬੇਰ
 ਹਦਾਪੈਤਿਸਨੇਖੁਰਨਮਹਾਖੁਰਖਕੀਤਾਪੈਸਾ। ਏਹਜਾਇਝੰਡੇਸਚਰਤੇ
 ਓਦਿਅਨਿਜਾਇਝੰਡੇ। ਤਾਸਤਿਦਿਨਗੁਜਰੇਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅ

ਜੀ ਪੁਕ ਮੁਹੈ ਤੈ ਤਾ ਮੇ ਸਹ ਵਿਦੇ ਪਾਮਾਵਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹ ਸਿਕਰਿ ਬੋਲਿਅ ॥ ੨੬ ॥
 ਕਿਉ ਮਰਦਾ ਨ ਕੁਝ ਲਗਿ ਪਈ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾਨੁ ਕਰਤ ॥
 ਰਏ ਹੋ ਜੇਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਜਾਨਾ ਲਿਪ ਠਿਕਰਦਾ ਫਿਰਦਾ ਹਾ ॥ ਪੁਣ ਤਾ ਸ
 ਹੁਆਇਆ ਹੈ ਇਥੇ ਤਾ ਕਛੁ ਮੁਹ ਪਾਵਾਨਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾ
 ਮਰਦਾ ਨ ਕੁਝ ਸਿਭੇ ਖੁ ਮਕਰਾ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾ ਭਲਾ ਜੀ ਚੁਪ ਕਰ
 ਕੈ ਮਰਦਾ ਨਾ ਬਹਗਾਇਆ ॥ ਬੈਠਿਕ ਰਿਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਇਸਿ
 ਸਹ ਵਿਦਾ ਨ ਉਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਇਸਹਰ
 ਦਾ ਨ ਉਬਰਾ ਮਖਰਾ ॥ ਅਤੇ ਇਥੇ ਦਾਰਜਾ ਬਹਮਣ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਨ ਉਬਰੇ
 ਦਾ ਮਧਰ ਬੈਠ ਹੈ ॥ ਏਗਲਾ ਹੋਈ ਮਾਸ ਨਿਜੇ ਰਾਜਾ ਮਧਰਿ ਬੈਠ ਸਿਕਾਰ
 ਖੇਲਿਣ ਮਾਇ ਨਿਕਲਿਆ ਸੀ ॥ ਖੇਲਿਣਾ ਸਿਕਾਰ ਇਸਰੇ ਮਾਇਆ
 ॥ ਜਾਏ ਖੇਤਾ ਤੈ ਮੁਨਾਖਿ ਉਜਾੜਿ ਵਿਚਿ ਬੈਠੈ ਪੈਨਾ ॥ ਰਾਜਾ ਦੇਖ ਕੈ ਖੜਾ ਹੋ
 ਇਆਲਗਾ ਖੁਛੁ ਮਕਰ ਉਹੋ ਉਜਾੜਿ ਮੈ ਬੈਠੈ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਬੋਲਿਅ ॥
 ਮਾਦਾ ਮਹਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਮਉਰਕ ਉਹੋ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤੁਮ ਸਹ ਰਿਜੇ
 ਬਾਹਰਿ ਕਿਉ ਬੈਠੈ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸਰ ਰਿਮੇਜਾ ਛਿਕ ਰਿਕਿ ਸਕੇਦੁ
 ਮਾਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੈ ॥ ਤੁਬਰਾਜੇ ਖੁਛੁ ਮਾਤੁਮ ਮਤੀ ਤਿਹੈ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿ

ਅਭੈ ਨੁਕਿਅਨ ਦਰਅਵਦਾ ਪੈ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿਅ ਮਰੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕਉ ਸ
 ਬੋਲਿ ਤਾ ਪੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਭਿਠਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਾ ਬੋਲਿ ਤੁਝ ਜੀ ਅਤੇ ਮਰਦ
 ਨਾ ਭੁਖਨਾ ਲਿਛਿਤਾ ਹੋਇਆ ਪੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਰਾਇ ਜੀ ਅ
 ਜੀ ਮਰਦੇ ਸੀਆ ਹੋ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਮਰੇ ਕਾਣੀ ਤੁਮ ਕਿਸ
 ਰਿਜੇ ਆਏ ਹੋ। ਤੁਮ ਕੀ ਬੋਲੀ ਜਾਣੀ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣੀ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਅ
 ਖਿਆਨੀ ਹਮ ਪੰਜਾਬ ਕੀ ਮਰਤੀ ਜੋ ਆਏ ਪੈ। ਕਦੇ ਤੁਸੀ ਪੰਜਾਬ
 ਸੁਣਿਆ ਹੋਇਗਾ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਜਾਣਿਆ ਜੇ ਨਾ ਹੀ ਤਾ ਓਹੋ ਪੈ ਨਿ। ਤ
 ਰਾਜੇ ਪੁਛਿਆ ਮਰੇ ਕਾਣੀ ਤੁਮ ਬਿਸਹਰਿ ਦੇ ਸਰਾਜੇ ਸੁਧ ਰਿਸੈ ਟਕ
 ਪੈ। ਤੁਮ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਪੈ। ਬਾਲੇ ਅਖਿਆਰਾਇ ਜੀ ਉਹਾ ਹੀ
 ਜੋ ਆਏ ਪੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਨੀ ਤੁਮ ਰਾਨ ਉਕਿਆ ਪੈ।
 ਤੁਮ ਕਉਣ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿਅ ਹਮ ਅਪਣਾਨਾ ਉਬਤਾ ਮੇਰੇ
 ਪਰੁ ਤੂੰ ਅਪਣਾਨਾ ਉਬਤਾ ਉਮਰਾਇ ਜਮਹੀ ਤਕਾਨਾ ਉਬਤਾ ਉਮਹੀ ਤੁ
 ਬੋਲਤਾ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿਅ ਮਹੀ ਤਕਾਨਾ ਉਨਾ ਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਰੀ। ਅਰੁ ਮੇਰਾਨਾ ਉਬਾਲਾ ਪੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾਨਾ ਉਮਰਦਾਨਾ ਪੈ। ਰ
 ਜੇ ਕਹਿਅ ਸੁਣ ਤੇ ਭਾਣੀ ਬਾਲਾ ਰਾਜੇ ਸੁਧ ਰਿਸੈ ਟਕ ਉਮਰ ਤੁਰੇ ਬਾ

ਟੂਕਉਏਹੀਮਹੰਤਪਰਤਾਪੁਦੇਅਇਆਪੈਸਚੁਕਹੀਓ ਤਾਬਾਲੇਕਹਿ
 ਆਹਾਜੀ। ਪਰਤੁਮਆਪਣਾਨਾਉਬਰਾਉ। ਅਰਬਰਣਬਰਾਉਆਪਣਾ
 ਅਰੁਸਹਰਕਾਨਾਉਬਰਾਉ। ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਅਹਮਾਰਨਾਉਮਧਰਬੈਨ
 ਪੈਅਰੁਰਾਜੇਹੋਤੇਪੈ। ਅਰੁਬਰਨਿਬ੍ਰਹਮਣਕਾਪੈ। ਅਰੁਸਹਰਿਕਾਨਾਉ
 ਬ੍ਰਹਮਪੁਰਪੈ। ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਅਭੁਲਾਜੀਸੁਣਿਅਾਰਾਜਾਜੀਏਹੁਦੀ
 ਪਕਉਣਕਹੀਏ। ਤਾਰਾਜੇਸੰਧਰਬੈਨਕਹਿਅਸੁਣਅਤੀਤਏਹੁਸਿ
 ਲਮਲਾਦੀਪਕਹੀਭਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਾਰਾਜਾਜੀਏਹਾਕੇਤੇ
 ਰਾਜੇਰਾਜਕਰਤੇਪੈ। ਤਾਰਾਜਾਬੋਲਿਅਸੁਣਅਤੀਤਏਹਾਤੀਨਦੀਪ
 ਮੇਅਠਾਰਾਰਾਜੇਰਾਜੁਕਰਿਤੇਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਾਰਾਜਾਜੀਉਨ०
 ਰਾਜਿਉਕਾਰਿਅਕਿਅਨਾਉਪੈ। ਤਾਰਾਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਅਸੁਣਅਤੀ
 ਤਾਕਉਲਨੈਨ॥ ੧॥ ਅਧਰਬੈਨ॥ ੨॥ ਸੁਸੁਸੈਨ॥ ੩॥ ਸੁਖਚੈਨ॥ ੪॥ ਅਜ
 ਰਾਖਨਾਹ॥ ੫॥ ਸਗਰਸੈਨ॥ ੬॥ ਬੀਰਸੈਨ॥ ੭॥ ਲਾਲਨੈਨਿ॥ ੮॥ ਗਇ
 ਐਨ॥ ੯॥ ਸੁਖਸਾਗਰ॥ ੧੦॥ ਨਗਾਪੁਸਰਾਮ॥ ੧੧॥ ਰਾਜਾਮਾਟਕ
 ਪਕਟਾ॥ ੧੨॥ ਸੁਖਸਮਾਲਕਾ॥ ੧੩॥ ਬੁਧਿਬੇਬੇਕਬਾਲਕਾ॥ ੧੪॥ ਰਾਜਾ
 ਨੈਨਜੇਤ੍ਰਿ॥ ੧੫॥ ਰਾਜਾਬਲਿਸਿਖਾਰ॥ ੧੬॥ ਰਾਜਾਤੁਰੰਰੰਗ॥ ੧੭॥

ਰਾਜ ਅਗਨਿ ਰਾਇ ॥ ੧੮ ॥ ਤਾਰਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈ ਨੂਨੁ ਫੇਰਿ ਮੁਢਿ ਮਾ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿ ਮਾਰ ਜਾ ਰਾਜੀ ਏਨਾ ਮਠਾ ਰਾਉ ਪਰਿ ਸਿਰ ਦਾਰ ਕਉਣੁ ਪੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਮਾਸੁਣੁ ਭਾਈ ਅਤੀਤੁ ॥ ਸਭੁ ਨਾਉ ਬਿਰਿ ਕਉਣੁ ਲੈ ਨ ਸਿਰ ਦਾਰ ਪੈ ॥ ਉ
 ਸਦੇ ਸਭੇ ਰਾਜੇ ਸਲਾਮੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਰ ਜਾ ਰਾਜੀ ਏ ਪਗਲਿ ਤੁ
 ਠਕਿ ਉਬਲੀ ਮਾ ॥ ਸਭੇ ਗਲਾਸ ਚੁਬੋਲਿ ਕਹਿ ਏਹੁ ਗਲਾਸੁ ਠੁਬਲੀ ਮ
 ॥ ਤਾਰਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈ ਨ ਕਹਿ ਮਾਸੁਣੁ ਅਤੀਤੁ ਕਿ ਅਸਮੁ ਕਹਿ ਏਹੁ ਬਾਤਿ
 ਕਹੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਰ ਜਾ ਰਾਜੀ ਸਭੁ ਨਾਉ ਪਰਿ ਸੁਧਾ ਰਿਖੈ ਨ ਪੈ ॥ ਤਾ
 ਰਾਜੇ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾ ਅਤੀਤੁ ਤੀਰਿ ਮਾ ਜਾਣਿ ਰਾਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ
 ਰਾਜਾ ਜੀ ਮੇਇ ਉਜਾਣੁ ਤਾਪੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੈ ਸੁਧਾ ਰਿਖੈ
 ਨੁਸੈ ਨ ਉਪਰਿ ਰਖਿ ਮਾਪੈ ॥ ਤਾਰਾ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈ ਨਿਕਹਿ ਮਾ ਤੇਰਾ ਮਹੰਤੁ ਕ
 ਪਤਾ ਪੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕਪਤਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਰ ਜਾ ਰਾਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਕਪਤਾ ਪੈ ॥
 ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ ਮਾ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਤੇ ਬੋਲਿ ਤਾ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਮੇਰਾ ਗੁ
 ਰੂ ਤੇ ਬੋਲੇ ਗਾ ॥ ਨਦ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵਣੁ ਵਾਲਾ ਮਾ ਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾਰਾ ਜੇ ਕਹਿ
 ਮਾ ਅਤੀਤੁ ਹਮ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਰ ਜਾ ਰਾਜੀ ਬੁਲਾਇ ਸੰਘ ਵਾਪੈ
 ਤਾ ਬੁਲਾਇ ॥ ਤਾਰਾ ਜਾਪੈ ਤੇਰੇ ਉਤਰਿ ਮਾ ਉਤਰਿ ਕੁ ਰਿਨਿ ਜੀ ਕਿਆ

ਇਕ ਬਿਬਾਲੇ ਨੂਪੁਛਿ ਅਭਿਸੁ ਅਰੇਭਾਈ ਇਨਕੀ ਅਵਾਜਿ ਕਿਆ ਪੈ॥ ੮੮
 ਤਾਬਾਲੇ ਕਹਿਅ ਕਰਤਾਰ ਕਰਿਤਾਰ ਪੈ॥ ਰਾਜੇ ਨੇ ਤੇ ਆਇਕ ਰਿਆਖਿਅ॥
 ਮਹੰਤ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਖੁਲੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬੋਲਿਅ ਸਤਿਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਤਾਰਾਜੇ ਹਥਿ ਜੋਤਿਕ
 ਰਿਸ ਬਾਟੇ ਕਿਆ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਭਿਰਾਜਾ ਸਧਰ ਬੈਨਾ ਰਾਜੇ ਕ
 ਹਿਅ ਜੀ ਨਗਾਰੇ ਮੇਚਲੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਹਮਾਰਾ ਨਗਾਰੇ ਪੈ॥ ਤ
 ਰਾਜੇ ਕਹਿਅ ਜੀ ਈਹਾ ਉਜਾੜ ਮੈ ਕਿਆ ਫਾਇਦਾ ਪੈ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿਅ ਹਮਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਪੈ ਹਮਕਉ ਉਜਾੜਿ ਹੀ ਬਸਿਤੀ ਪੈ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਰਾਜੇ
 ਕਹਿਅ ਜੀ ਸਹਰਿ ਮੈ ਕੋਈ ਭੰਡਾ ਰੇਕੀਖ ਬਰਲੇਵੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਗ ਬਿਲ
 ਵਲਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਅ॥ ॥ ਏਕ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾਮ ਕਾ ਜਿਨ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਈ
 ਰੁਖ ਨੰਗਾ ਸਭੁ ਛੀਨਿ ਕੈ ਅਖਨਾਕ ਬਿਲੀਅ॥ ੧॥ ਮੈਸਾ ਨਾਮ ਫਾਰੂ ਮੈਸਦਾ
 ਸਦਾ ਸੰਗਾ ਹਮਾਰੇ॥ ਲੇਖਾ ਕਵੀ ਨਪੂਛੁ ਈ ਮਨ ਮੀਤਿ ਪਿਆਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ
 ॥ ਭੋਜਨ ਉਤਮ ਕਮਕੀਆ ਸੀਤਿ ਨਪੂਜਾਇ॥ ਜਲ ਸੀਤਲ ਰਸਿ ਨਾਕੀਆ
 ਹਿਰਦੈ ਮੈਸਾਂਤਿ॥ ੨॥ ਬਸਤ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮ ਪਛਾਣਿਅ ਕਾਇਅ ਕੇ ਸੰਗਾਲਖ ਚਉਰ
 ਸੀਏ ਕਹੈ ਪੂਏ ਨਿਰਭੰਗ॥ ੩॥ ਨਾਨਕ ਹੋਗਾ ਜੀਵਾ ਜੁ ਨਿਝੂਠ ਪਸਾਰਾ॥ ਦ੍ਰਿਸ

ਟਿਮਾਨਸਭਿਬਿਨਸਜਾਇਰਹੇਏਕੀਕਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ਭਾਰਾਨਾਮਧਰਬੈਨਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਦੇਪੈਰਾਤੇਠਢਹਿਅਪੇਅਮਾਅਮਥੇਜੀਕਿਛਮੇਨੂਅਧਿਅਕਰੀਏਜਮੇ
 ਸੇਵਾਕਰਗਾਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਧਰਬੈਨਏਹੈਅਜੀਤੁਜਾਨੋਕਹਦੇਅ
 ਹੇਜੇਅਸਾਜੁਧਰਬੈਨਨੂਏਕਛਰੁਬਾਨਦਿਤਾਪੈਜੇਕੋਈਮੰਨੇਗਾਉਸਦ
 ਭਲਾਹੋਵੈਗਾਅਤੇਜੇਕੋਈਨਾਮੰਨੇਗਾਤਾਉਹਜਾਣੇਗਾਅਤੇਅਸਾਮਾ
 ਪਣੀਵਲੇਅਧਿਛਰਿਣਾਭਾਰਜੇਮਧਰਬੈਨਕਹਿਅਜੀਓਪੁਆਸਾਰੂ
 ਪਾਤਿਸਾਹੁਅਤੇਹਮਾਰਾਬਾਨਾਅਜੀਉਸਦੀਰਈਯਤਿਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਰਾਨਾਕਰਤਾਰਚਿਤਿਅਵੈਭਾਈਮਧਰਬੈਨਏਪੁਰਾਜਭਾਗ
 ਸਭਇਥੇਰਹਜਾਦਾਪੈਅਤੇਨਾਲਿਨਾਹੀਚਲਿਦਾਗਾਨੇਮਧਰਿਬੈਨ
 ਕਹਿਅਮਸਾਤੁਸਾਰੂਬਚਨਨਾਲਿਕੀਮਪੈਰਾਨੁਕਿਅਵਸਭੁਪੈਭਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਬਹੁਤੁਪਦਿਬੀਬਾਹਵਿਖੁਸੀਹੋਇਆਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਿਹਿ
 ਆਰਾਨਾਮਧਰਬੈਨਅਜੀਪੁਣਿਰਮਦੇਆਹੇਭਾਰਜੇਮਧਰਬੈਨਬੈਨ
 ਤੀਕੀਤੀਅਸਾਨੂਜਿਸਤੁਰਾਪੁਕਮੁਹੋਵੈਤਿਸੇਤੁਰਾਜੁਧਰਬੈਨਨੂਮਿਲੀਏ ॥
 ਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਮਧਰਬੈਨਜਿਸਤੁਰਾਅਸਾਅਗੋਬੇਨਿ
 ਤੀਕਰਦੇਹੋਤਿਸੇਤੁਰਾਜੁਧਰਬੈਨਅਗੋਖਵੇਹੋਵਣਾਭਾਮਧਰਿਬੈਨਅ

ਖਿਆਨੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾਬੋਭੀ ਬਪੁਤਕ ਵਿਜਾਣੀ ਏਗੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ੨੮ ॥
 ਮੈ ਸੀ ਪੀਲੋ ਭੀ ਵੀ ਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਨੀ ਮਹੀ ਨੇ ਮਧ ਬਝੈ ਨ ਖਾ ਸਿਰਹਾਮ ॥
 ॥ ਅਗੇ ਵਿਦਾਲੀ ਭੀ ਤਾ ਅਗੇ ਜੈ ਬੂਟੀ ਪਨੂ ਚਲੇ ॥ ੨੫ ॥ ॥ ॥
 ਬੋਲੋ ਭਾਣੀ ਜੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ ॥ ਜਾਣੇ ਜਾਣੇ ਕਿ ਬ ॥
 ਉਪਰ ਭੀ ਕਿ ਬਾਉ ਸਮੁੰਦ ਏਵੇ ਗਏ ॥ ਪਿਕੁ ਸਹਾ ਵਿਖਾਹਾ ਤਿਏ ਉਪ ਵਿਆਏ ॥
 ॥ ਅਗੇ ਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਇਸ ਪਹਾੜੀ ਉਪ ਵਿਭਾ ਕੋਈ ਸਹਰ ਨ ਜਾਵਿ ॥
 ਆਵਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਥਿ ਸੁ ਮਰਦਾ ਨਾ ਤੇਰਾ ਜੀ ਉਸਹਰ ਵਿ ॥
 ਰਿਬ ਸਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਅਗੇ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਮਥਿ ਸੁ ਮਰਦਾ ਯੀ ਦਾ ਤਰਸੁ ਨ ਹੀ ॥ ਸੈ ॥
 ਭੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸੈ ਭੀ ਰਾਤੀ ਏਵੇ ਚਲੇ ਆਏ ਆਹੇ ॥ ਪੁਣ ਸਹਰ ਮਾਇ ॥
 ਆਤਮੇ ਹੋਣੇ ਦੇਵਾ ਪੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ॥ ਸੁਣ ਭਾਣੀ ਬਾਲਾਮ ॥
 ਗੋਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਮਰਦਾ ਨਾ ਸਚਾ ਪੈ ॥ ਇਕੁ ਤਾਗੁਰੂ ਪਾਹੈ ਅਤੇ ਜ ॥
 ਨਸਦਾ ਸਭਾ ਉਨਾ ਹੀ ਜਾਵਾ ॥ ਤਾ ਅਗੇ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਮਥਿ ਜਾਨ ਨ ਤੈ ॥
 ਨੂਤਾ ਸਦਾ ਵਿਆਪਕ ਮੈ ਨੂ ਨਸਦਾ ਵਿਸਿਖ ਥਿਯਾ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬ ॥
 ਲਿਖਾਏ ਪੁਥ ਹੋ ਜੇਹਾ ਹੀ ਜਿ ਬੇਕਰਾ ਹੋਵਿ ਚਿਤਲੀ ਦਾ ਆਹੇ ॥ ਅਗੇ ॥
 ਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਪਇਆ ਭੂਤਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾ ਨਾ ਚ

ਚਲਤੈ ਨਾਇ ਸਸਹਰਿ ਦਾਭੀ ਤੁਮਾਸਾ ਦਿਖਾਈਏ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ
 ਮਾਜੀ ਹਉ ਨਾਹੀ ਦੇਖਦਾ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਜ
 ਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ਕੋਹਾ ਦੁਹਉ ਪਰਿ
 ਮਾਹਾ ਓਬੋ ਚਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਪਹਾੜਿ ਦੇਹੈ ਠਿਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨ
 ਨਕ ਨੇ ਮਰਦਾਨੇ ਖੁਛਿ ਮਾਜੀ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾਗੁ
 ਰੂਨ ਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਦੇਉ ਗੰਧਾਰੂ ਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਇਬੋ ਦਾਰਜਾ ਦੇਉ ਲੂਤ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਦੇਵਾ ਦਾ ਬਰਾਬਾ ਜੁ ਕਰਿ ਦਾਪੈ ॥ ਸ
 ਤਾਰਹਿ ਲਖ ਦੇਵ ਇਸ ਦੇ ਸਲਾਮੀ ਪੈਨੀ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ
 ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਿਓ ਚਿਵਨ ਨਾ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ
 ਮਾਸਾ ਇਸ ਸਹਰਿ ਦਿਓ ਚਿਜ ਰੂਰ ਜਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ਤੁਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ
 ਜੀ ॥ ਤਾ ਦੇਵ ਲੂਤ ਰਾਜਾ ਦੇਵਾ ਦਾ ਸਿਕਾਰੁ ਖੇਡੁ ਟਿਮਾਇ ਸੀ ॥ ਦੇਵ ਲੂਤਿ ਦੇ
 ਖੇਤਾ ਤੈ ਮਨੁਖ ਬੈਠੇ ਹੈ ॥ ਤਾ ਦੇਵ ਲੂਤਿ ਕਹਿ ਮਾਹਿਕ ਜਿ ਦੇਵ ਨੂਏ ਜੈ ਮਨੁਖ
 ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿਜੋ ਮਸਾਰੀ ਖੁਰਾਕਿ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਇਨਾਨੁ ਪਕੜ ਲਿਆਉ ॥ ਏਹੁ ਸਿਕਾ
 ਰੁ ਮਸਾਨੁ ਬਹੁਤ ਮੁਦਰਿ ਪਿਛੇ ਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ਉਬਉ ਤੈ ਦੇਵ ਉਤਰੇ ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇ ਦਾਰੀ ਗੁਜਰ ਦਿਹੋ ਇਗਾਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਹੁ ਟਿਤੁ ਮਾ

ਏਏਓ। ਤਾ ਬੁਝੁ ਨ ਨ ਕਰਹਿ ਮਾਮਰਦਾ ਨ ਕਰਿਤਾ ਰਵੇਰੀ ਗਤ ਮਾਸੇ ਦੇ ਖੁ
 ਤਾਮਰਦਾ ਨ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰਹਿ ਮਾਮਰਦੇ ਉਨੇ ਕੇ ਆਏ ਤਾਮੀ ਮੇਹੋਇ ਗਏ ਹੋ
 ਰਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਜਰਿ ਮਾਦੈ ਪਰ ਮਾਸੀ ਨ ਜਰਿ ਨਾ ਆਈਏ। ਤਾ ਓਹੁ ਦੇਵਿ
 ਫਿਰਿ ਗਏ। ਉਨਾਰਾ ਜੇ ਬੇਜਾਇ ਕਹਿ ਮਾਨੀ ਓਹੁ ਤਾਮਸੀ ਨੁ ਨ ਜਰਿ ਨਾ ਹੀ
 ਆਵੇ। ਤਾ ਦੇ ਉਲੂਤਿ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਮਉਰ ਜਾਹੁ। ਤੈਏ ਉਹੋ ਰੁਆਏ ਓਹੀ
 ਮੇਹੋਇ ਗਏ। ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਭੀ ਆਏ ਉਹ ਭੀ ਮੇਹੋਇ ਗਏ। ਸਤਵਾਰੀ
 ਦੇ ਉਆਏ ਸਭੇ ਹੋਇ ਜਾਵਨਿ। ਤਾਰਾ ਦੇ ਉਲੂਤਿ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਦੇਵੁ ਤਵਨੀ
 ਰਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਮੇਜਾ ਤਾਹੋ ਸੋਈ ਮੇਧਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਦੇਉ
 ਦੁਤਿ ਕਹਿ ਮਾਰਾ ਜਾਨੀ ਮੇਮਰ ਜਕਰਿ ਤਾਹੋ ਜੇਤੁ ਮਸੁਣਾ। ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਕਹੁ
 ਦੇਉ ਦੁਤਾ। ਦੇਉ ਦੁਤਿ ਕਹਿ ਮਾਰਾ ਜਾਨੀਏ ਪੁਕੋਣੀ ਕਲਾਵਾ ਨਿਹੈ ਖੁਰਖੁ ਹੈ
 ਏਕੇ ਮੇਰੇ ਜੀ ਮਹਿ ਮਲ ਲਿਭਿ ਮਾਈ ਹੈ। ਜੇਤੁ ਮਾਰੇ ਜੀ ਮਲ ਗੋਤ ਮੇਕ ਹੋਤਾ
 ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਕਹੁ ਦੁਨੀ ਰਜੇ ਭੂਕ ਪੈ ਗਾ ਸੋਭਲੀ ਕਹੇ ਗਾ। ਮੇਇ ਨ ਕੀਸੇ ਵਾਕੇ
 ਨਿਮਿਤਿ ਜੋ ਰਾਹੋ। ਜੇ ਮੇਮਧਾ ਨਾ ਪੂਆਤ ਉਤੁ ਮਇ ਨ ਕੀਸੇ ਵਾਕ ਰੀ ਮਹੁ
 ਅਰੁ ਬੁਰਾਨਾ ਮਾਰੋ। ਅਰੁ ਜੇ ਮੇਭੀ ਮੇਧਾ ਪੂਆਤ ਉਜੇ ਕਿਛੁ ਤੁ ਮਾਰੇ ਜੀ ਮੇ
 ਆਵੇ ਸੋ ਕਰੀ ਮਹੁ। ਤਬ ਰਾਜੇ ਦੇ ਉਲੂਤਿ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਕਲਾਵਨੀ ਰਕੁਲਾ ਕ

ਹਿਆ ਤਬ ਦੇ ਉਦ੍ਰੁਤਵ ਜੀ ਰਕ ਹਿਆ ਤਮਾ ਸੁਪਿਕ ਵਿਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਸਿਅੰ
 ਇਅਮਾ ਅਏ ਰਿਮ ਬਾਟੇ ਰਿਆ ਸੁਾਵਨੀ ਰਮਾ ਮਨੇ ਮਨਾਵਿ ਚਿਵੀ ਚਾਰੁ ਕੀ
 ਤਭਾਣੀ ਮੇਤਾ ਅੰਧਾਨ ਹੋਇਅਮਾ ਏ ਪੁਕਣੀ ਕਲਾਵਾ ਨੁਖਰਖ ਪੈ ਤਾਵਨੀ ਰ
 ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿਸ ਨਗਰ ਜੋਆਏ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮ ਅਮ
 ਰਾਨਗਰ ਜੋਆਏ ਹਾ ਤਾ ਫੇਰਵਨੀ ਰਪੁਛਿਆ ਜੀ ਅਮ ਰਾਨਗਰ ਕਿਸ ਤ
 ਰਫ ਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੁ ਏਵਨੀ ਰਮਾ ਮਰਾਨਗਰ ਤਰਫਿ ਤੇ ਨਿਅੰ
 ਰੇ ਪੈ ਤਾਵਨੀ ਰਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਰਾਨਾ ਉਰਿਆ ਪੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਹਾ ਬਾਗਾ ਉਨਾ ਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ ਤਾ ਫੇਰਵਨੀ ਰਪੁਛਿਆ ਜੀ ਤੁ
 ਮ ਹੋ ਤੇ ਕਉਣ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮ ਹੋ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪੈ ਤਾਵਨੀ
 ਰਕ ਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੋ ਸਹਰ ਮੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮ ਅਮ ਤੀ ਤ
 ਫਕੀ ਪੈ ਜਹਾ ਬੈਠੇ ਰਹਾ ਪੀਸਹਰ ਪੈ ਤਾਵਨੀ ਰਰਾ ਜੇ ਦੇ ਉਲੂ ਤੇ ਨੇ ਜਾਇਖ
 ਬਰਕੀ ਤੀ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਰੇ ਸਹਰ ਮੇ ਵਡਾ ਕਲਾਵਾ ਨੁਖਰਖ ਅਏਆ ਪੈ ਤਾਰ
 ਜੇ ਨੁਵਨੀ ਰਕ ਹਿਆ ਤੁ ਚਲੁ ਜੋ ਕੋਈ ਤੇ ਰੇਆ ਤੇ ਮੇ ਆਵੈ ਜੋਈ ਪਾਰ ਚਲੁ ਜੇ
 ਤੇ ਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਤੁਜਾਣ ਜੋ ਕਲਾਵਾ ਨਪੈ ਅਰੁ ਜੇ ਨਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੈ ਤਾ ਤੁਜਾਣ ਜੋ
 ਕਲਾਵਾ ਨਾਨਾ ਪੀ ਤਬ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਤਲਾਵਨੀ ਰਾ ਤਾਰਾ ਜੇ ਅਮਨੇਮ

ਨਮੋ ਐਸੀ ਧਾਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੋ ਖੁਰਾਕ ਪੈ। ਜਿਸੇ ਤੋ ਇਨ ਕਉ ਖਾਉਗਾ ਅਰੁ ਜੇ ਮੇਰੀ
 ਅੰਧਾ ਧੂਆਂ ਤੋ ਮੇਰੇ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇਗਾ। ਏਹੁ ਸਾਰ ਕਰਿ ਚਲਿ ਮਾਨ ਲੇਵ ਜੀ ਰਨਾ
 ਲੇਲ ਸਕਰਿ ਦੇਵਾਵਾ। ਜਿਤ ਨੇਰਾ ਜੇਸਣੇ ਮਾਧੋ ਬਿਨ ਦੁਨੀ ਰਸ ਭੁਖੀ ਪੈ ਹੋਇ ਗਏ।
 ਹਿਕੋ ਦੁਨੀ ਰਸੁ ਜਾਖਾ ਰਹਿ ਮਾ। ਦੁਨੀ ਰਵਾਜੇ ਕੋ ਖੁਛਿ ਮਾ ਕਿਉ ਗਜਾ ਜੀ ਕੀ ਖ
 ਬਰਾ ਮਾਤੁ ਮੇਰੀ ਕਹੈ। ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾਸੁ ਦੁਨੀ ਰਤੁ ਜੋ ਕਹਿ ਤਾ ਬਾਸੇ ਸਚੁ ਕਪਤਾ
 ਬਾ। ਤਾਫੇ ਬਿਦੁਨੀ ਰਕਹਿ ਮਾ ਰਾਜਾ ਜੀ ਅਬ ਤੁਸਾਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਮਾਮਾ ਵਤੀ ਪੈ। ਰਾ
 ਜੇ ਕਹਿ ਮਾ ਅਬਿ ਮੁਝ ਕਉ ਨ ਜਾਨਿ ਰਾਵੈ ਤਉ ਮੈ ਚਰਨਿ ਪਕੜੈ। ਤਾ ਦੁਨੀ ਰਕਹਿ ਮਾ
 ਰਾਜੀ ਜੀ ਤੁਸਚੁ ਮਾਖਦਾ ਪੈ ਕਿਸੁ ਹਿਸੇ ਲਿਵਾਜੁ ਕਹਿ ਤਾ ਪੈ। ਤਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਮਾ ਦੁਨੀ
 ਰਮੇ ਸਤਿ ਕਹਤਾ ਪੈ। ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਦੇਖਣਾ ਬਾਸੇ ਮੇਰੇ ਖਾਮਾ। ਤਾ ਦੁਨੀ ਰਹ ਬਿਨੇ ਫਿਕਰਿ
 ਕਹਿ ਮਾ ਏਨਾ ਨ ਕਰਿ ਰੰਕਾ ਬੀ ਤੁਖੁ ਰਨ ਸਾਧਕ ਲਾਵਾ ਨਿਪੈ। ਤੁਮਿ ਅਬਿ ਰਾਜਾ ਕਉ
 ਦੁਸਨ ਦੇਵੁ ਪਾ। ਅਰਾਜੇ ਕਉ ਅਬਿ ਪਰਤੀਤਿ ਮਾਣੀ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
 ਮਾ ਕਿਉ ਰਾਜਾ ਦੇਉ ਲੂਤਾ ਅਖੀ ਬੋਲਿ ਦੇਖੁ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਮਾ ਅਖੀ ਖੁਲਿ ਗਈ ਮਾ
 ਰਾਜਾ ਚਰਨੀ ਲਾਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਮਾ ਰਾਜਾ ਤੈ ਨ ਕਰਤਾ ਰਚਿਤਿ
 ਮਾਵੈ। ਅਤੇ ਤੁਮਾ ਪਣਾ ਭੁਭੁਕੁ। ਤਾ ਰਾਜੇ ਬੋਲਿ ਮਾ ਜੀ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਤੇ ਛੁਟ
 ਤੁਮਿ ਮੇਰੇ ਹੀਵਾਸ ਤੇ ਇਸ ਛੇਗ ਰਮੇ ਮਾਏ ਬੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਮਾ ਰਾਜਾ ਤੇ

ਰੇਨਾਲਿਅਸਾਡਾਵਚਨਮਾਹਾਮਸੀਤੇਰੇਅਥਾਸਤੇਆਏਆਪੋ॥ਤਾਰਾਜੇਕਹਿ
 ਮਾਜੀਉਪਰਚਲੇਅੰਦਰੇਮੇਅਰੁਰਸੇਣੀਭਿਜਨਿਕਰੇ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਹਸਿ
 ਮਾਹਸਿਕਰਿਅਸਿਖਮਾਰਾਜਾਤੇਰਾਖਾਜਾਅਸਾਡੇਕੰਮਨਾਹੀ॥ਤਾਫੇਰਿਕਾ
 ਜੇਕਹਿਮਾਜੀਤੁਮਾਮਾਪਣਾਹੀਖਾਨੁਖਾਣੀਓ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਉਠਿਕਰਿਕ
 ਜੇਨਾਲਿਚਲਿਅਮਾਜਾਇਸਹਰਿਵਿਚਿਅਏਰਾਜੇਦੇਉਲੂਭਿਲੈਅਪਲਾ
 ਅੰਦਰਿਵਿਕ੍ਰਿਅਮਾਰਾਜੇਦੇਵਾਨੁਪੁਕਮਕੀਤਾਅਛੇਮੇਵੇਚੁਣਿਲੈਅਵੇਸੁਪੁਤੇਦੇ
 ਵਸਤਮੇਦੇਦੇਵਾਸਤੇਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ਅਤੇਸਤਿਦੇਵਹੋਰਸੀਧੇਨੇਵਿਦਾਕੀਤੇ॥ਚ
 ਉਦਹਏਵਸਤੁਸਮਗਾਰੀਲੈਆਏ॥ਅਇਕਰਿਕਰਾਜੇਦੇਅਗੇਰਾਖੇਰਾਜੇਕਹਿਅ
 ਸਾਸਿਜੀਏਹੁਮੇਵਾਖਾਵੇ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਰਾਜਾਅਸੀਮੇਵਾਤਾ
 ਖਾਸੀਜਾਤੂੰਆਪਣਾਖਾਨੁਛਡੇਗਾ॥ਰਾਜੇਕਹਿਮਾਜੀਨੇਤੂੰਛਡਾਏਗਾਤਾ
 ਛਡੀਏਗਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਰਾਜੇਸੁਪਰਸੈਣਨਜਾਣਿਦਾਪੈ॥ਰਾਜੇ
 ਦੇਵਲੂਭਕਹਿਮਾਜੀਮੇਜਾਣਿਦਾਹਾਓਤੁਮੇਰੀਖੁਬਾਰਿਪੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਹਿਅਸੁਣਰਾਜਾਦੇਉਲੂਭਜੇਤੂੰਉਸਤਾਂਣੀਅਸਾਜੇਹਾਕਰਿਦੇਖੇਗਾਤਾ
 ਅਸੀਤੇਰਾਖਰਸਾਦੁਜੇਵੀਰੋ॥ਤਾਰਾਜੇਕਹਿਮਾਜੀਤੁਮਸਤਿਪਰਤੀਤੁਕਰ
 ਜਾਣਿਤੁਮਾਰਾਖਚਨਖੁਬਨਿਹੋਇਕਹੋਗਾ॥ਹਮਤੁਮਤੇਭੀਅਧਕਿਕਰਿਜਾ

ਏਰੋਗਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮੇਵਾਅਚਵਿਆਮਤੇਬਾਲੇਨੂਹਕਮੁਹੇਅਜੇਬਾਲਾਮਰ
 ਸਾਦੁਤਯਾਰੁਕਰੁਮਰਦਾਨਾਭੁਖਾਪੈਰਾਤਿਰੂਢਿਪਹਰਿਗਣੀਆਹੀਜਾਪ੍ਰਸਾ
 ਦੁਤਿਆਰਹੋਇਆਤਾਰਾਜੇਅਤੇਵਜੀਰਦੁਹਾਮਾਪਵਿਚਿਮਤਾਕੀਤਾਜੇਕਿਹ
 ਬਿਬੰਧੋਤੇਆਪਣਲਗੇਜੀਪ੍ਰਸਾਦੁਤਿਯਾਰੁਪੈ। ਤੁਸੀਪ੍ਰਸਾਦੁਆਇਕਰਿ
 ਅਚਵੇਜੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆ
 ਚਲੇਜੀ। ਜਾਇਪਰਸਾਦੁਜੇਵਣਿਲਗੇਮਰਦਾਨੇਭੀਜੇਵਿਆਮਤੇਬਾਲੇ
 ਭੀਜੇਵਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜੇਵਿਦੇਦੀਸਮਾਧਿਲਗਗਣੀਸਵਾਪਹਰਿਲ
 ਗਰਿਹੀ। ਜਾਸਮਾਧਿਪੁਲੀਤਾਅਪਣਾਪ੍ਰਸਾਦੁਜੇਰਹਿਆਜੇਰਾਜੇਅਤੇਵਜੀ
 ਰਦੁਹਾਨੂਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਦਿਤਾਉਨਾਖਾਧਾ। ਤਾਦੁਹਾਨੂਅਗਮਦੀਜੋਝੀਹੋ
 ਈ। ਵਿਵੇਕਸਤਿਹੋਇਗਏ। ਤਾਬਾਲੇਅਖਿਆਜੀਏਹੁਤਾਬਿਦੇਹਹੋਇਗ
 ਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਣੀਬਾਲਾਤੂੰਦੇਖੁਕਰਤਾਰਦੇਤਮਾਜੇ। ਜਾਚਾ
 ਰਖਕੀਆਗੁਜਰੀਆਤਾਦੁਹਾਦੀਪੁਸਾਰੀਉਤਰੀ। ਵਿਵੇਖੁਰਨਪੁਰਖਹੋ
 ਏ। ਤਾਲਗੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਆਪਣਜੇਜੀਅਸੀਖਾਕਕਨੇਭੀਕੁਇਨਾਹੀ
 ਖਾਕਕੀਆਵਦੀਪੈਪਰਮਸੀਕੰਮਨਾਹੀਆਵਦੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਆਵੇਉਲੂਤਿਭੈਨੂਅਸੀਇਬੋਦਾਮੁਸੰਦੁਕੀਤਾ। ਅਤੇਤੇਰਾਵਜੀਰਤੇਰਾ

੮੨

ਟਹਿਲੁ ਮਾਕੀਤਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗ ਹੀ ਜਪੁ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀਆ ਦਾ ਬੁਰਾ ਨਾਮੀ ਗੁਆ
 ਕਿਸੇ ਜੀਆ ਦਾ ਪਾਤੁ ਨਾ ਕਰੁ ਭੂਮਿ ਸਿਖਾਖਾ ਜੁ ਹੀ ਖਾਹੁ ਭਾਉ ਨਾ ਦੁਹਾ ਮਾਖਿ
 ਮਾਨੀ ਸਾਨੁ ਕੁਝ ਤੇ ਕੁਣ ਦੀ ਸਕਤਿ ਨ ਹੀ ਰਹੀ ਭਾਗੁ ਭੂਨਾ ਨ ਕਜੀ ਉਬੋ ਦੇ
 ਵਾਦੀ ਸੰਗ ਭਿਕੀ ਭੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ ਦੇ ਪੈਨਿ ਭਾਗੁ ਭੂਨਾ ਨ ਕਜੀ ਉ
 ਬੋਊ ਨੀ ਮਹੀ ਨੇ ਰਹੇ ॥ ੨੬ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬੁਝਲੀ ਉਬੋ ਅਗੇ ਪਸਰਿ ਨਾਮਾ ਸਹਰ ਬਾ ਉਸ ਸਹਰਿ
 ਜਾ ਦੇ ਭੈ ਮਹੀ ਨੇ ਲਗੇ ਉਬੋ ਬਾਜਾ ਭੀ ਖਨ ਤੈ ਨ ਬਣ ਮਾਣੁ ਮਾਦਾ ਰਾਜਾ ਮਾਹਾ
 ਅਤੇ ਮਾਪ ਭੀ ਵੰਣ ਮਾਣੁ ਮਾਹਾ ਜਾ ਉਸ ਸਹਰਿ ਵਿਚਿ ਗਏ ਭਾਬਣ ਮਾਣੁ ਮਾ
 ਦੀ ਨ ਜਰਿ ਪਏ ਬਣ ਮਾਣੁ ਇਨ ਬੋਰੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਉਨ ਬੋਰੇ ਰਿਆ ਭਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਾਬਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਜੁਖ ਜੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਏ ਪੁਰਿ ਮਾ ਬਲਾ
 ਇਹੈ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਪੁਬਣ ਮਾਣੁ ਪੈਹਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ
 ਮਾਨੀ ਬਣ ਮਾਣੁ ਏ ਹੇ ਪੈਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾ ਮਰਦਾਨਾ ਬਣ ਮਾਣੁ ਏ ਹੇ ਪੈ
 ਨਾ ਬਪੁਤੇ ਨ ਸਿਗਏ ਅਤੇ ਚਿਕੁ ਖੜਾ ਰਹਿ ਮਾ ਉਸ ਨੂ ਬਾਲੇ ਬਾਲੇ ਖੁਛਿ ਮਾ ਭੂ
 ਣੀ ਭੁਜੀ ਕਉਣ ਹੋ ਦੇਹੋ ਬਣ ਮਾਣੁ ਮਗੇ ਚੀਕਿ ਮਾਰੀ ਨਿਉ ਕਰਿ ਜੰਗਲਿ ਦੇਖ

ਸੂਚੀਕਮਾਰਦੇਪੈਨਿ॥ਤਾਬਾਲੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਖਛਿਆਨੀਏਪੁਤਾਬਲਦੇਨਾਹੀਚੀ॥੨੩

ਕਾਮਾਰਦਾਪੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਭਾਈਬਾਲਾਇਨਾਦੀਬੋਲੀਏਹੋਪੈ॥ਚਿਪੁ
ਜੇਚੀਕਕਰਿਨਠਾਮਾਹਾ॥ਸੋਈਜੀਗਲਿਦਾਮੇਵਾਲਿਅਇਅਮਾਦੂਰਅਗੋਰ
ਖਿਕਰਿਅਪਬਪੁਤੁਪਿਛੇਹਟਿਖੜੋਤਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲ
ਚਾਇਲੈ॥ਬਾਲੇਅਖਿਅਮਾਨੀਤੁਜੀਤਾਜੇਹਾਕੇਹਾਮੁਸਾਦੁਮੁਹਿਨਾਪਾਇਦੇ॥ਤ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਅਭਾਈਬਾਲਾਏਪੁਮੁਸਾਦੁਪਵਿਤਰੁਪੈ॥ਏਪੁਬਣਮਾਣੁਕੰਦ
ਮੂਲਕਾਅਹਾਰੁਕਰਿਦੇਪੈਨਾ॥ਅਤੇਜੀਅਜੀਤਕੋਲੋਬਪੁਤਰੁਰਦੇਪੈਨਿ॥ਚਿਖੋਜੀ
ਗਲਵਿਚਿਹਿਕੁਮਹੀਨਾਰਹੇ॥੨੨॥

॥ਬੋਲੇਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥

ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ॥ਅਗੋਜਾਦੇਜਾਦੇਜਾਇਜਿਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਸਮਾਧਿ
ਲਗਾਜਾਏਤਿਥੇਬੈਠਿਹੀਰਹਿਜਾਵੁਨਿ॥ਚਾਰਦਿਨੀਮੀਜਿਦਿਨਕਦੀਸਤਿਦਿ
ਨਕਦੀਦੁਇਦਿਨਿ॥ਏਵੇਸਤਿਮਹੀਨੇਅਤੇਤੇਰਾਦਿਨਾਵਿਚਿਟਾਖੁਅਤੇਉਮਰੁ
ਦੇਵਿਚਿਚਲੇਜਾਈਏ॥ਅਗੋਹਿਕੁਜਹਰੁਕੁਦਰਤੀਅਇਅਕੋਹਾਚਪੁਤੇਨ
ਦਰਿਅਇਅਵੁਣਲਗਾ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਮਾਨੀਕੋਈਸਹਰੁਭੀਅਵੁ
ਜੀਕਿਅਮਸੀਉਜਾਗ੍ਰਿਹੀਵਿਚਿਚਲੇਜਾਸੀਏਗਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿ
ਅਮਰਦਾਨਾਕਪੁਖਲਗੀਪੈ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਮਾਨੀਤੁਖਲਗੀਤਾਇ

ਥੇਕਿਆਕਿ ਥੇਅਗਾਮਾਇਧਰਿਅਪੈਜੋਖਾਣੀਏ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਅਠਮਰ
 ਦਾਨਾਠਦਰਿਨਾਹੀ॥ ਚਿਪੁਦੇਖੁਸਹਰਿਨਦਰਿਅਵਦਾਪੈਜੋਤੇਰੀਖੁਸੀਹੋਵਗਿ
 ਜੋਣੀਖਾਣੇ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਕਿਸੇਦਿਨਏਵੇਜਿਦੁਨਿਕਲਿਜਾਸੀ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜਿੰਦੁਭੀਕਦੇਨਿਕਲੀਨੀਪੈਨਾ॥ ਅਤੇਜੇਭੁਖਿਏ
 ਨਾਲਿਨਿਕਲੇਗੀਤਾਅਸੀਫੇਰਿਪਾਇਲਈਏਗੇ॥ ਤੂੰਰੂਰਨਾਹੀਮਰਦਾਨੇਆਖ
 ਆਜੀਤੂੰਸਚਾਪੈਤੂੰਨੁਤਮਾਇਕਿਸੇਗਲਿਵੀਨਾਹੀ॥ ਅਸੀਕਿਆਜਾਪੇਤੇਰੇਨਾ
 ਲਿਕਿਉਕਰਿਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਆਹੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਤੁਏਵੇ
 ਜਾਣੁਜੇਜੀਵਦੇਫਿਰਦੇਆਹੇ॥ ਸੋਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਹੀਜੀਵਾਇਦਾਪੈ॥ ਚਲੁ
 ਅਗੇਦਿਖਾਕਰਿਤਾਰਕਿਆਕਰਦਾਪੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ॥
 ਅਸਿਤੇਆਮਾਜਤੇਮਰਦਾਨੇਨੂਵਿਲਾਇਦੇਚਹੁਕੋਪਾਤੇਲੇਗਏਸਹਰਿ
 ਦੇਗੋਇਰੇਜਾਇਬੈਠੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਮਾਇਆ
 ਪੈਸਹਰਾਜਾਇਕਿਛੁਖਾਇਆਉਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰੇਪਲੇਤਾਕੁ
 ਤੁਨਾਹੀਮੇਕਿਬੋਖਾਵਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਜਾਭੈ
 ਨੂਜਾਸਹਰੁਸਉਪਿਆਪੈ॥ ਭਾਫਿਕਿਬੋਖਾਹੀਅਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਜੇਕੋਣੀਚੋਰੁਕਰਿਖਕਰੇਤਾਰਿਆਕਰਾ॥ ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾ॥

ਅਰਦਾਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਗਾਭਾ ਤੂੰ ਅਸਾਭਾਨਾ ਉਲੈ ਏ ॥ ਤੈਨੂੰ ਪਕੜਿ ਕਰ
 ਛੁਡਿ ਦੇਵੇ ਗਾਭਾ ॥ ਭਾਵੈ ਕਿ ਬੇਪਬੁਝ ਤੀ ॥ ਅਰਦਾਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਜਾਤਾ ਜੋਇ
 ਸਦੇ ਨਿਬੇ ਕਿ ਬੇਪਬਾਤ ਮਯਾ ਰਹੈ ॥ ਅਰਦਾਨਾ ਸਹਰਾ ਵਿਚਿ ਵ ਕਿਤ੍ਰਿ ਮਾ
 ਾਵੇ ਖੇ ਕਿ ਮਾਨੋ ਜਠੇ ਸੁਵਰਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਪੈ ॥ ਜਿਸ ਰਿਕਿ ਧਰਿ ਸੁਵਰਨਿ
 ਹੀਨ ਦਰਿਆ ਵਦਾ ਪੈ ॥ ਅਰਦਾਨਾ ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਖਕੈ ਪੈ ਗਾਨਿ ਹੋਇ ਰਹਿਅ ॥
 ॥ ਅਰਦਾਨੇ ਦੀ ਭੁਖ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਹੋਇ ਗਈ ॥ ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਇਕ ਸਿਨੁ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ ਇਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਪੈ ॥ ਉਸਿ ਮਰੇ ਅਧਿ ਮਾਜੀ ਅਰੇਭ ॥
 ਈ ਤੁਕ ਹਾਸਿ ਉਮਾਇਆ ਪੈ ॥ ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਮਾਜੀ ਹਮਦੁਰ ਸਿਉ
 ਅਝੈ ਪੈ ॥ ਅਰਜੀ ਇਸਹਰਿ ਦਾਨਾ ਉਮੈ ਨੂਦ ਜਾਤਾ ਉਸਿ ਕਹਮਾ ਤੁ
 ਅਪਣਾਨਾ ਉਬਭਾਉ ॥ ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਉ ਅਰਦਾਨਾ ਪੈ ॥
 ਤੁਮੈ ਨੂਗਰੀ ਦਾਨਾ ਉਦ ਜਾਤਾ ਉਸਿ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾਇ
 ਜਨਗਰੀ ਦਾਨਾ ਉਸੁਵਰਨਿ ਪੁਰ ਪੈ ॥ ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਰੇਭਾਈ ਈ
 ਹਾਕਾ ਰਾਜਾ ਕਉ ਨ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਨਾਉ ਰਾਜੇ ਕਾ ਕਿਆ ਪੈ ॥ ਤਾ ਉਸਕਹਿ ਮਾ
 ਅਰੇਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਈ ਹਾਕਾ ਰਾਜਾ ਕਵਲ ਨੈ ਨਿਪੈ ॥ ਸੁਰਸਿ ਪਰਾਜੇ
 ਕਾ ਬੇਟਾ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਜਲਾ ਮੀਸਭੀ ਰਾਜੇ ਪੈ ॥ ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ

ਭਾਈ ਕਾਈ ਪਾਕਾ ਚਲੁਣੁ ਕਿਆ ਪੈਈ ਪਾਤੋ ਸੁਇ ਨੇ ਕੀਧਰਤੀ ਪੈ।
 ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਨਉ ਕਿਆ ਪੈ। ਉਸਕ ਹਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਉ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਪੈ। ਅਰੁ ਕੋਈ ਆਵੈ ਜੋ ਚਾਹੀ ਈਏ ਜੋਈ ਲੇਖਾਵੈ ਈ ਪਾਧਰਮ ਕੀ ਚਾ
 ਲੀ ਪੈ। ਅਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤੁ ਖਹੇਇ ਆਆ ਆਖਿ ਸੁਜੁਣੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ
 ਮੇਰੂ ਖਲ ਗੀ ਪੈ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਸੁਣੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਈ
 ਹਾ ਕਿਸੇ ਕੋ ਮਨੇ ਨਾਹੀ ਜਿਸੁ ਦੁਕਾਨਿ ਪਰਜਾਵੈ ਤਿਸੀ ਉਪਰਿ ਜੋ ਉਠਾਇ ਲੇ
 ਜੋ ਭੁਛੁ ਚਾਹੀਏ। ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਤੋਯ ਪਛਕਾ ਮਹੇਤਾ
 ਨਾਹੀ। ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਹਾਬਿ ਦੇਵੇ ਤਉ ਮੇਰੇ ਵਾਭਾ ਭਾਫੇ ਵਿਉ ਜਿਪੁ ਛਿਆ ਭੁ
 ਈ ਤੇਰੇ ਕੋਈ ਨਾਲਿ ਮਉਰਗੀ ਪੈ। ਤਾ ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀ
 ਤਿਅ ਉਰਗੀ ਪੈ। ਤਾ ਉਸਕ ਹਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਉਨਿਕ ਉਭੀ ਲੇਖਾਉ।
 ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਓਇ ਇਉ ਨਾਹੀ ਆਵਿ ਤੇਓ ਇਵੇ ਸੇਤੋ ਖੀ ਪੈ। ਉ
 ਸਿਕ ਹਿਆ ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂ ਤੋਖਾਹਿ। ਅਰਦਾਨੇ ਪਿਕਿ ਸਿਦੁਕਾ
 ਨਿਪਰਖੜਾ ਕੀਤਾ ਜੋ। ਕਪੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨੇ ਕਿਆ ਲੇਤਾ ਪੈ। ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਜੋ ਕੁਝ ਦੇਵੈ ਜੋਈ ਪਸਲੇ ਤੋਪੈ। ਤਾ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੂ
 ਆਪਣਾ ਆਹਾਰਿ ਲੈ। ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਾ ਅਹਾਰੁ ਮਦਾਈ ਸੇਰ

ਪੈਰਾ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਪਿਥ ਸਦੁ ਕਾ ਨਿਵਾਲੇ ਨੁਕ ਪਿਆਮ ਰੇਭਾਈ ਇ ਸਕੋ ਅਛਾਈ ੮੫
 ਸੇਰਾ ਅਹਾਰ ਤੇ ਲਿਏ ਹਾ ਸਿਠਾ ਮਾਈ ਅਤੇ ਲੁਚੀਆ ਜਾ ਉਸਿ ਵਟੇ ਪਿਛੇ ਪਾਏ
 ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਰਿਠੇ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇ ਵਟੇ ਪੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਡੰਡੀ ਪੈ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇ ਛਾ
 ਬੈ ਪੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈ ਦਾ ਪੈ ਮਰ ਦਾ ਨੇ ਅਪਣਾ ਅਹਾਰ ਲੈ ਕਰਿ ਖਾ ਦਾ
 ਖਾਇ ਕਰਿ ਮਾਖਿਓ ਸੁਪਰਮ ਸਿੰਘ ਜੀ ਰੁਸੀ ਮੇਰੀ ਨਿਸਾ ਕੋਰਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਸਰ
 ਤੀ ਸਭਾ ਸੁਇ ਨਾ ਹੀ ਸੁਇ ਨਾ ਪੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈ ਦਾ ਪੈ ਦਿਖਾਇ ਉਕੁਲ ਕਿ
 ਉਕਰਿ ਚਲਿ ਦਾ ਪੈ ਪਰਾ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕ ਪਿਆਮ ਰੇਭਾਈ ਥੇ ਜਤ ਨੁ ਕੋਈ
 ਨਾ ਹੀ ਇਥੇ ਜਤ ਨੁ ਚਿਕੋ ਪੀ ਪਣਿ ਮਕਾ ਵਣਿ ਦਾ ਪਈ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ਅਨੁ
 ਜੀ ਮਦਾ ਪੈ ਰਾਜਾ ਦੇ ਪੁਕਮ ਪੈਏ ਹੋ ਜੇ ਚਾਹੀਏ ਜੇ ਥਾ ਹੋਰ ਲੇ ਮਾਵੇ ਅਰੁ ਭਿ
 ਯਾਰ ਕਰਿ ਰਖੇ ਆਪ ਭੀ ਮਾਵੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮਾਵੇ ਜੇ ਆਪਣਾ ਅਹਾਰ ਲੇ ਜਾਵੇ
 ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਕਾਰਖਾਨੇ ਪੈ ਅਤੇ ਕਾਰੀ ਗਾਰ ਪੈ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਇ ਲੇ ਜਾਵੇ ਓਹੁ ਅ
 ਪੋਹੀ ਕਰਾਇ ਦੇ ਤੇ ਪੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੁਲ ਨ ਮੁਜਰੀ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਮਾ ਗਾਏ ਰ
 ਜੇ ਦਾ ਪੁਕਮ ਸਰਮ ਨਰਗੀ ਪੈ ਅਰ ਦਾ ਨਾਇਥੇ ਇਉਂ ਕੰਮ ਚਲਿ ਦਾ ਪੈ ਅਰ ਦ
 ਨੇਏ ਪੁਰਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਬਹੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਿਚਿ

ਅਧਿਆਜੋਇਸੇਸਹਰਿਗੀਏ।ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਪਣਅਹਾਰਲੈਸੰਤ
 ਖਕਰਿਗੁਰੂਨਨਕਪਾਸਿਅਾਇਅਾਗੁਰੂਨਨਕਅਧਿਆਮਰਦਾਨਸੇਦੇਹ
 ਸਹਰਦੀਆਗਲਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਲਓਗੁਰੂਨੀਸਹਰਿਦੀਆਗ
 ਲਾਸਹਰਿਵਿਚਿਸਰਤੀਸੁਇਨੇਦੀਜੇਸਮਰੀਹੈਸਰਾਸੁਇਨੇਦੀਪੈ।
 ਅਤੇਭੋਜਨਿਤਿਅਾਰਕੀਤੇਹੋਏਪੈਨਿ।ਨਾਕਈਮੁਲੁਲੇਦਾਹੈ।ਅਤੇ
 ਨਾਕਈਮਜੂਰੀਮੰਗਦਾਹੈ।ਕਈਕੁਝਲੈਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਦਾਣਾ
 ਖੇਦਾਹੋਵਾਅਹਾਜਤਨੁਕਈਨਾਹੀਨਾਕਈਖੁਪਹੈਅਤੇਮਾਣੀਮੀਪ
 ਦਾਖਰਾਅਤੇਟੇਭਿਅਥਿਚਿਬਹੁਤੁਪੈ।ਅਜੇਹੀਆਇਸਸਹਰਿਦੀ
 ਆਗਲਾਹੈ।ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਿਅਧਿਆਮਰਦਾਨਾਕੁਝਖਾਧਾਭੀ।ਤ
 ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਧਿਆਜੀਪਿਕੁਸਾਪੁਜੇਹਾਮੈਨੁਮਿਲਿਗਾਇਅਾ
 ਓਸਿਨੁਮੈਗਲਾਪੁਛੀਆਉਸਸਭਮੈਨੁਦਸੀਅਾਅਤੇਉਸਮੈਨੁਅ
 ਦਾਈਜੇਰਮਿਠਿਆਈਅਤੇਲੁਚੀਆਖੁਵਾਈਅਾ।ਪਿਕੁਸਦੁਕਾ
 ਨਦਾਰਨੁਅਧਿਓਸੁਇਸਨੁਅਦਾਈਜੇਰਤਲੁਦੇਹਿ।ਸੁਣਨੀਸਭੇ
 ਤਕਨੀਵਟੇਸਭਿਸੁਇਨੇਦੇ।ਅਤੇਜੀਉਜਹਰਜੁਲਾਭੀਆਖੀਹੈ।ਜੇ

ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਭੀ ਪੈ। ਉਸੇ ਅਖਿਆਨੀ ਦੁਇ ਅਤੀ ਤੈ ਪੈ ਉਦਿਆਨਿ ਦਿ
 ਚਿ ਬੈਠੇ ਪੈਨਿ। ਉਨਿ ਅਖਿਆਨ ਅਰੇ ਭਾਈ ਉਨ ਕਉ ਭੀ ਲੇਜਾਇ। ਫੇਰਿ ਮੇ
 ਅਖਿਆਨੀ ਉਇ ਇਉਂ ਹੀ ਲੇਤੇ। ਓਇ ਬੜੇ ਸੰਤੋਖੀ ਪੈ ਅਪਿ ਭੀ ਗਲ
 ਹੋਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਨੂਕ ਬਿਤਾਰ ਚਿਤਿ ਅਵੈ। ਅ
 ਰਦਾਨਾ ਤਉ ਭੁਲੇ ਗਲ ਅਖੀ। ਮੇ ਬਹੁਤ ਗਾਨੀ ਤੇ ਰੇ ਉਤੇ ਹੋਇ ਅਹਾ
 ਅਤੇ ਜੇ ਲੈ ਅਵੈ ਤਾ ਮੇਰੀ ਜਹੇ ਵਾ। ਅਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਨੀ ਇ ਬੇਅਜ
 ਬਤ ਮਾਸਾ ਰੂਠਾ। ਇ ਬੇਕੰਮੁਕਿ ਉਕ ਬਿਚਲਿ ਦਾ ਪੈ। ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਇ ਬੇਸਰਮ ਕਲਾ ਪੈ। ਇ ਬੇਮਾਖ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ
 ਕਰਿ ਦਾਸ ਚੁ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖੀ ਪੈ। ਦੁਰਤਿ ਦਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੁਰਕ ਇ ਬੇਜਾਤਿ
 ਨਾ ਹੀ। ਦੇਖੇ ਮਤ ਮੁਹਿ ਅਖਦਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਜੀ ਤੁਰਕ ਹਾ। ਇ ਬੇਤੁ
 ਰਕਿ ਨੂਜਾਇ ਦੇ ਨਾ ਹੀ। ਇ ਬੇਮੁਰਤਿ ਮੁਰਜਣ ਨਾ ਹੀ। ਜਾਇ ਦੇ। ਇਹੁ
 ਸੁਧਰ ਮੁਣ ਨਗਾਰੀ ਜੋਇ ਹੁ ਹਈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਅਖਿ
 ਆਜੀ। ਇ ਸੇ ਨਗਾਰੀ ਰਹੀਏ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਨ ਮਰਦਾਨਾ
 ਆਪਣੇ ਹਾ ਬਿਨਾ ਹੀ। ਹਾ ਬਿਕਰਤਾ ਰਦੇ ਪੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਨਕਪੁਛਿਆ ਜੀਇ ਬੇਇਸਰੀ ਪੁਰਖ ਮਬਨੁ ਕਰਿ ਦੇਹੈ ਨਿਕਿ ਨਾਹੀ
 ਕਰਦੇ। ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਇਬੇ ਮਬਨੁ ਨਹੀ ਕ
 ਰਦੇ ਇਬੇ ਦਿਸਟਿ ਭੋਗ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਨਾਧਰ ਮਕਲਾ ਵਰਤਿ ਦੀਹੈ ਜਿਬੇ
 ਮਬਨੁ ਹੋਦਾ ਹੈ ਤਿਬੇ ਧਰਮ ਉਠਿ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਤਾਫੇਰ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਛਿਆ ਜੀਇ ਪੁਤਾ ਅਚਰਨੁ ਸੁਣਿਆ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰਦ
 ਨਾਕਰਤਾਰ ਦੀਆ ਬਾਤਾ ਅਚਰਨੁ ਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਕਿਤਨੀ ਕੁ ਕੋਈ ਦੇਖੇ
 ਗਾਜਿਤੁ ਨੀਆ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈਆ ਹੈ ਨਿਤਿਤਨੀ ਕੁ ਕਿਨੇ ਡਿਠੀਆ
 ਹੈ ਨਿ। ਓਹੁ ਬਿਮਤੁ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਹਿਕੁਰਾਈ ਸਮਾਨ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਇਹੁ
 ਬੀਦਾ ਮਾਫਰ ਜਾਦਾ ਹੈ। ਜਬ ਨਾਹੀ ਜਕਿਦਾ ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾਰ ਕੈ ਸਾ
 ਹੈ ਜੇ ਦੇਖਾਏ ਹੋਰ ਅਤੇ ਕਰੇ ਹੋਰ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਆ ਜੀਇ ਸਰਾਜੇ ਦੀ ਪਦਿ ਕਿਬੇ ਤੇਰੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਜਿ
 ਬੇ ਤੇਰੀ ਅਜੀ ਚਲੇਆ ਹੋਤਿ ਬੇ ਮਿਟੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਚਲੇਆ ਹੋ।
 ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅੰਨ੍ਹੀ ਮਣ ਦੇਵਾ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜੀਆ ਨੂ ਰਿਜ ਕੁਪ ਹੁਚ
 ਇਆ ਲੋਕੇ ਸੁਣਿਨਾ ਤਾ ਕਿਸੇ ਖਾਵਣਾ ਨਾਹੀ ਨਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਉਚਾਖ

ਹਾਨ੍ਹਜੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਮਰੈ ਸਭਾ ਸੁਇ ਨੇ ਦੀ ਧਰ ਤੀ ਪੈਈ। ਅਤੇ ਬੁ
 ਮਹਾਨ੍ਹ ਸੁਇ ਨੇ ਦੇ ਪੈ ਨੀ। ਤਾਫੇ ਸਰਿ ਮਰਦਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਪ ਛਿਆ ਜੀਇ
 ਸਰਾਜੇ ਦੀ ਹਦ ਕਿ ਬੋਤੋੜੀ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾਇ ਸ
 ਦੀ ਹਦਿ ਨਉ ਹਜਾ ਰਿਸ ਤਿਜੇ ਜਨਿ ਪੈ। ਏਡਾ ਰਾਜੁ ਕਲਿ ਜੁਗ ਕੋਈ ਨਾ ਪੀਏ
 ਪਕਲੀ ਕਾਲਿ ਵਿਚਿ ਵਰਾ ਰਾਜਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਤੁਲਿ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਮਰਦ
 ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਸੁਖ ਰਿਸੈ ਨਾ ਲੋਭੀ ਵਰਾ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ
 ਦਾਨਾ ਸੁਖ ਰਿਸੈ ਨਾ ਅਸ ਕਰਤਾ ਰਬੋ ਵਰਾ ਕਰਾਇ ਆਨਾ ਹੀ। ਤਾਓਹੁ ਇਸ ਦਾ ਜਲਾ
 ਮੀ ਆਹਾ। ਤਾਫੇ ਰਿਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹਉ ਆਖ ਨਹੀ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਤੁ
 ਜੀਤਾ ਮਉਣੁ ਅਹਾਰੀ ਹੋ ਪਰੁ ਹੁਣ ਤਾ ਸਹ ਰਿਵਿਚਿ ਆਏ ਹੋ ਪੁਣਤ ਕੁਝ ਅਹਾਰ
 ਆਖੋ ਤਾ ਮੇਲੈ ਆਵਾ। ਤੁਸੀਤਾ ਸਹ ਰਿਵਿਚਿ ਜਾ ਦੇ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਮਰ ਦਾਨ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾ ਰਦੇ ਰੰਗ ਤਾ ਸੇ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਹਿ। ਤਾਮਰ ਦਾਨਾ
 ਚੁਪ ਕਰਿ ਬਹਿ ਗਿਆ ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰ ਗਏ। ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਖਾਇ
 ਆਵੈ। ਜਾ ਅਠਿ ਵਾਇ ਨਾ ਆਇ ਆਤਾ ਮਰਦਾ ਅਹਾਰ ਨੂਗਾਇ ਆਮਰ
 ਹਾਜੇ ਉਸੇ ਧਰ ਮਸਿਪ ਦੀ ਨਜ ਰਿਆਇ ਆ। ਤਉ ਸਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂਕਹਿ ਅਰੇ
 ਭਾਈ ਤੁਜੇ ਕਹਿ ਤਾ ਬਾਜੇ ਦਇ ਅਤੀਤਿ ਹੋਰ ਪੈ ਓਹੁ ਤੇ ਹਮੇ ਦੇਖੈ ਨਾ ਹੀ।

ਪਕਹਾ ਹੈ ਅਕੇਰਾ ਤੁਹੀ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਬਾ ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਝੂਠ
 ਠੋਲਿਤਾ ਭਾਓ ਪੁੱਦੇ ਨੇ ਅੰਤੀ ਤਉ ਦਿਅ ਨਿਮੋ ਬੈਠੇ ਹੈ ਅਰਬ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਖੀ ਹੈ
 ਕਿ ਸੇ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਨਾਹੀ ਜਾਤੋ ਤਬ ਸਰ ਮਾਸਿ ਅਕਹਿ ਆਜੇ ਕੋਈ ਉਨ
 ਕਉ ਲੇਜਾਵੈ ਤੋ ਖਾਵੈ ਕੇ ਨਾ ਖਾਵੈ ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਉਨ ਕੀ ਖੁਸੀ ਤਾ
 ਖਾਵੈ ਨਾਹੀ ਤਾ ਨਾ ਖਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਫੇਰਿ ਕਹਿ ਅਹੁਯ ਪਿਰਿ ਆ ਅਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿ ਆਜੀ ਦੁਹ ਪਉਣੁ ਅਹਾਰੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਦੇਹੈ ਉਉ ਅਚ
 ਵਦੇ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤੋ ਨਾਹੀ ਅਚ ਵਦੇ ਤਾ ਸਰ ਮਾਸਿ ਅਕਹਿ ਆਭੈਣੀ ਹਕੂ
 ਪਾਇਨ ਕਿ ਆ ਦੇਖ ਆਹੈ ਅਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਆਜੀ ਮੈਂ ਤੋ ਕਪਾਇਨ ਕਛ
 ਨਾਹੀ ਦੇਖਿ ਆ ਤਾਫੇ ਰਿਉ ਸਕਹਿ ਆਭੈਣੇ ਪੁਬਾ ਤੁਕਿ ਉਕਰਿ ਕਹੀ ਤਾ
 ਅਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਲੇ ਚਲੇ ਸਰ ਮਾਸਿ ਅਕਹਿ ਆਹੁ ਮਖੀ ਜੇਰ
 ਵਸਤੁ ਮਾਪਲੀ ਤੀ ਅੰਤੋ ਅਛਾਣੀ ਸੇ ਰਿਸਰਦਾਨੇ ਨੁਖਵਾਣੀ ਲੈ ਕਰਿ
 ਵਸਤੁ ਸਰ ਮਾਸਿ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਬੇ ਆਏ ਜਿ ਬੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ
 ਬਾਲਾ ਬੈਠੇ ਆਹੈ ਸਰ ਮਾਸਿ ਅਰਦਾਨੇ ਨੁਖਵਿ ਆ ਅਰੇ ਭਾਣੀ ਇਨਿ
 ਕੀ ਅਵਾਜਿ ਰਿ ਆਹੈ ਅਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਆਜੀ ਕਰਿ ਤਾਰ ਕਰਿ ਤਾਰ ਇਨ
 ਕੀ ਅਵਾਜੇ ਹੀ ਹੈ ਤਾ ਸਰ ਮਾਸਿ ਅਪਰ ਜਾਇਰ ਪਕਰਿ ਅਗੇ ਮੁਹੋ ਬਚ

ਨਕੀਤੋ ਸੁਸਾਧ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ ਮਠੇ ੮੮
 ਬਾਲੇ ਭੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀਆ ਦੁਹਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਮਾਉ ਭਾਈ ਜੀ ਸਤਿਕ
 ਬਿਬੈ ਠੇਜੀ ਤਾਧਰ ਮਸਿਖੈ ਠਿਕ ਰਿਅਰੋ ਪਰਸਾਦੁ ਰਖਿ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਏ ਪੁਰਿ ਮਾਪੈ ਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿਖ ਕਹਿ ਮਾਸਾਧ ਜੀ ਤਮ
 ਰੇਵਾ ਸਿਤੇ ਰੋ ਬਿੰਦੁ ਪਰਸਾਦਿ ਲਿਖਾਇ ਮਾਹਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭ
 ਣੀ ਤੇਰਾ ਨਉ ਕਿਮਾਪੈ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਜਾਤਿ ਵਰਨੁ ਕਿਮਾਪੈ ਤਾਉ ਸਿਕਪ
 ਮਾਸਾਧ ਜੀ ਨਉ ਧਰਮ ਸਿਖ ਪੈ ਅਭੁਣੀ ਹਾਜਾਤਿ ਵਰਨੁ ਸਭੁ ਨਾਕਾ
 ਏਕਹੀ ਪੈ ਣੀ ਹਾਥਾਟਿ ਬਾਧਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਣੀ ਹਾਸਭੁ ਨੇਪਾਸਭੇ ਏਕਗ
 ਬਿੰਦੁ ਹੀ ਬਾਧਿ ਪੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਣੀ ਧਰਮ ਸਿਖ ਣੀ ਹ
 ਕਾਰਾ ਜਾਕਉ ਨਹੈ ਤਾਧਰ ਮਸਿਖ ਕਹਿ ਮਾਸਾਧ ਜੀ ਣੀ ਹਾਕਾਰਾ
 ਜਾਕਉ ਨਹੈ ਨਹੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਣੀ ਰਾਜਾ ਰਾਜੇ ਰਾ
 ਜੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੋ ਤਾਵਾਧੈ ਤਾਧਰ ਮਸਿਖ ਕਹਿ ਮਾਸਾਧ ਜੀ ਉਸਕੇ ਸਿ
 ਰਪਰਛੁ ਤੁਕਰਤਾਰ ਨੈਦੀ ਮਾਪੈ ਅਭੁਓ ਪੁਰਿ ਸਿਖਾ ਜੋ ਜਲਾਮਨਾਹੀ ਕਿ
 ਰਾਵੁ ਤਾ ਮਾਧੇ ਜੀ ਮਾਸੇ ਜਲਾਮੀ ਸਭੁ ਰਣੀ ਯਤਿ ਰਹਤੀ ਪੈ ਅਰਜ
 ਤਾਰਾ ਰਾਜੇ ਇਸਕੀ ਮਾਮਨਾ ਮਨੁ ਤੇ ਪੈ ਅਭੁਏ ਹੁਮਾਧਿ ਕਿਸੀ ਪਰਨਾ

ਹੀ ਜਾਬਦਾ ਕਰਤਾ ਏਹੁ ਏਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜੇਕੋ ਬਿੰਦ ਕੇ ਸਭੀ ਬੰਦੇ ਹੋ ਜੈ
 ਸੇ ਸਭੀ ਪੈਠੈ ਜੇ ਏਕ ਮੇਠੀ ਬੰਦਾ ਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਿਚਿ ਧਾਰੀ ਜੋ ਉ
 ਸਦੇ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਜਾਵਣਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਹੀ ਜਰੂਰ ਕਰਣਾ ਹੋ
 ਜਿਸ ਰਾਜਿ ਵਿਚਿ ਅਭਿਮਾਨ ਜੀ ਤਿਆ ਹੋ ਅਸਾ ਤਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨੂ
 ਇਸਦੇ ਉਪਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ਦੇਖਾ ਕਰਤਾਰ ਕਿਮਾ ਕਰੇ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਸੀ ਤਿਚਰਾਨੁ ਧਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅਸਾ ਧਨੀ ਪਰਸਾਦੁ
 ਅਚਵੀਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸਾ ਭਾਈ ਧਰਮਾ ਸਿੰਘ ਅਜੀ ਪਰਸਾਦੁ
 ਨਾਹੀ ਅਚਿਵਤੇ ਤਾ ਧਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅਸਾ ਧਨੀ ਤੁਸੀ ਨਾਹੀ ਅਚਵ
 ਦੇਸੇ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਅਚਵਤੇ ਇਸ ਵਿਚਿ ਦੇਖੁ ਤੁਸਾ ਕਿਮਾਰਖਿਅਾ ਹੋ
 ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸਾ ਭਾਈ ਦੇਖੁ ਪਰਸਾਦੁ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਅਰੁ
 ਰਾਜੇ ਵਿਚਿ ਦੇਖੁ ਹੈ ਤਾ ਧਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅਸਾ ਧਨੀ ਤੁਸੇ ਰਾਜੇ ਕੋ ਦੇਖੁ
 ਕਿਉ ਲਗਾਇਅਸਾ ਰਾਜਾ ਤੇ ਧਰਮਾ ਤਾ ਮਾਰੁ ਹੈ ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਤੁਸੇ ਕੋ ਰਾ
 ਜੇ ਕਾ ਦੇਖੁ ਨ ਜਰਿਅਾਇਅਾ ਹੈ ਤਾ ਤੁਮਹਾ ਕੋ ਕਹੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਸਾ ਭਾਈ ਜਿਸਮੇ ਦੇਖੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਅਉਰ ਕਿਅਾਜ
 ਨਿਤਾ ਹੈ ਅਉਰ ਸਿਸਾਰਖ ਉਨਕ ਛੀ ਹੈ ਤਾ ਧਰਮਾ ਸਿੰਘ ਕਹਿਅਸਾ ਜੀ

ਏਹੁ ਨਿਵਾਰਿ ਉਕਰਿ ਹੋਵੈ ਗਾਗਾ ਤਾਫੇ ਬਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਹੋ ੨੬
 ਇਰਹੇ ਗਾਗਾ ਤਾਧਰ ਮਸਿਖ ਕਹਿਆ ਸਾਧਨੀ ਏਹੁ ਪਰਸਾਦੁ ਇਉਂ ਹੀ
 ਪਇਆ ਰਹੇ ਤਾਫੇ ਬਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭੁਮਰਾਜੇ ਕੋ ਖਬਰ ਕਰੇ
 ਤਬ ਰਾਜਾ ਹਮ ਸੋ ਸਮਝੇ ਗਾਗਾ ਤਬ ਪਰਸਾਦੁ ਹਮ ਅਚ ਦੇਰੇ ਗਾਗਾ ਤਬ ਪਰ
 ਮਸਿਖ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਏਹੁ ਤਾਅਚਰ ਕਜੁ ਹੋਇ ਅਜੇ ਰਾਜੇ ਨਾਇ
 ਨਾ ਕਿਅਾ ਦੇ ਖੁਲ ਗਾਇਆ ਹੋ ਧਰਮ ਸਿਖ ਨੂੰ ਪੈਰਾਨ ਗਲਿ ਗਾਗਾ ਤਾ
 ਧਰਮ ਸਿਖ ਰਾਜੇ ਕਉ ਲੈਨ ਨਾਨਕਾਇਕ ਹਿਆ ਰਾਜਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਗਰ
 ਮੇਭੀ ਨਾਅਤੀ ਰਾਮਾਇ ਉਤਰੇ ਪੈਏ ਕੁਰੇ ਸਹਰੇ ਮੇਅ ਹਾਰ ਕਰ ਜਾਤਾ ਹੋਅ
 ਰੁਦੇ ਮਾਭੇ ਵਭੇ ਨਾਹੀ ਤਿਨ ਕੇ ਨਾਇ ਮੇਭੀ ਹਮ ਅਹਾਰੁ ਲੇ ਗਾਇਆ ਬਾਓ
 ਇਭੇ ਅਚ ਵਭੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਮੇਭੀ ਨਕ ਕਹਿਆ ਸਾਧਨੀ ਯਹੁ ਤਬ ਪਰ
 ਨਗਰੀ ਪੈਰੁ ਮਅਹਾਰੁ ਅਚ ਵਭੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ਰਾਮੇ ਅਹਾਰ ਕੋ ਕਿਅਾ ਦੇ
 ਖੁਲ ਗਾਇਆ ਹੋਅ ਅਤੇ ਓਹੁ ਜੇਭੀ ਨਕਾ ਮਹੰਤ ਪੈਰੇ ਜੇਭੀ ਨਕ ਹਿਆ ਪ
 ਰਸਾਦ ਕੋ ਦੇ ਖੁਕੇਈ ਨਾਹੀ ਦੇ ਖੁਰਾਜੇ ਮੇਪੈ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਧਰਮ ਸਿ
 ਖ ਭੁਮ ਉਸ ਪਾਸਿ ਤੇ ਖੁਛੁ ਨਾਨਕ ਰਾਜੇ ਮੇ ਕਿਅਾ ਦੇ ਖੁਹੈ ਤਾਫੇ ਰਧਰ ਮ
 ਸਿਖ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੇਏਹੁ ਬਾਤਿ ਕਹੀ ਬੀਪਰਉ ਸਿਨੇ ਕਹਿਆ ਭਾਈ

ਜਿਸ ਕੋ ਦੁਹੋਤਾ ਪੈਸੋਈ ਜਾਨਿਤਾ ਪੈਸਾ ਮਰਮਾਨਤਾ ਪੈਸਾ ਰਬਰਜੇ ਪਰਮ
 ਸਿਖ ਕੋ ਕਹਿਅਤਾ ਮਹਾਰਾਜੇ ਦੇਖ ਬੀਚਾਰੇ ਦੇਖੇ ਉਨੈ ਹਮ ਕੋ ਕਿਅਦ
 ਬੁਲਗਾਇਆ ਪੈਸਾ ਪਰਮ ਸਿਖ ਕਹਿਅਨੀਤੁ ਮਚਲ ਕਰਿ ਮੁਛਤਸ
 ਰਜੇ ਕਉਲ ਨੈਨ ਕਹਿਅ ਪਰਮ ਸਿਖ ਓਇ ਕਹਾ ਬੈਠੇ ਪੈਸਾ ਤਾ ਪਰਮ ਸਿ
 ਘ ਕਹਿਅ ਰਾਜਾ ਜੀ ਓਹੁ ਸਿਲਮਿਲਾ ਦੀਪਕੀ ਮਹਾਰੂਕੀ ਦਾਮਨੀ
 ਬੈਠੇ ਪੈਸਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਅ ਅਰੇ ਘੋੜ ਲਿਅਓ ਰਾਜੇ ਘੋੜਾ ਮੰਗਾਇਆ
 ਅਰਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜੁਜੇ ਮੇਰੇ ਜਹਰਿ ਵਿਚਿ ਭੁਭਾਰੇ ਦੀਤਾ ਅਟਿਕਕਿ
 ਸੇਨੁ ਨਾਹੀ ਅਰੇ ਜੇ ਮੇਰਿ ਛੁਲੈ ਜਾਤਾ ਹਮ ਤੇ ਓਹੁ ਕੁਬੁਲ ਨ ਕਰੇ ਨਿਤਾ ਏਹੁ
 ਭੀ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਭੁਲਾ ਪੁਣਤਾ ਵੀ ਦੇਚਲੁ ਸਾਇਤਿ ਨਾ ਗੁਜਰੀ ਜੇ ਘੋੜਾ ਅ
 ਇਘੜਾ ਹੋਇਆ ਰਾਜੇ ਕਉਲ ਨੈਨਿ ਕਹਿਅ ਪਰਮ ਸਿਖ ਚਲੇ ਤੇ ਓਹੁ
 ਅਤੀਤ ਕਹਾ ਪੈਸਾ ਪਰਮ ਸਿਖ ਰਾਜੇ ਕਉਲ ਨੈਨਿ ਨੂਲੈ ਆਇਆ ਜਿਥੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰਵ ਜਾਇ ਪੈਸਾ ਅਤਗੁਰੂ
 ਨਕ ਅਰੇ ਬਾਲਾ ਦੇਵੈ ਮਸਤੁ ਮਗਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਬੈਠੇ ਪੈਸਾ ਰਾਜਾ ਘੋੜੇ
 ਤੇ ਉਤਰਿ ਘੜਾ ਹੋਇਆ ਰਾਮਰਦਾਨਾ ਤਾਰਵ ਜਾਇ ਦਾਸੀ ਮਰਤਾਰਵਿ
 ਚਿਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਮਸਤਿ ਪੈਸਾ ਮਰਦਾਨਾ ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ਭੀ ਜੋ ਕੋਈ

ਅਇਆਹੈਕਿਕੋਈਨਾਹੀਆਇਆਤਾਰਾਨੇਕਉਲਨਨਿਸਰਮਸਿੰਘਨੂਪੁ
 ਛਿਆਏਖੁਰਾਣੀਸਰਮਿਸਿੰਘਇਨਿਕੀਰਉਸਿਕਿਆਹੈ। ਸਰਮਸਿੰਘਕ
 ਹਿਆਰਾਜਾਨੀਏਖੁਰਨਸਾਧਹੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਹਮਕਿਉਕਰਿਜਾਣੈ। ਸਰ
 ਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਰੁਮਇਨਕੋਬੁਲਾਵੈ। ਰਾਜੇਕਹਿਆਹਮਕਿਉਕਰਿਬੁ
 ਲਾਵੈ। ਸਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਇਨਕੋਕਹੋਸਾਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਰ
 ਜੇਕਹਿਆਇਉਹੀਕਹੀਏ। ਸਰਮਸਿੰਘਕਹਿਆਜੀਯੀਉਹੀਕਹੀਏ। ਰ
 ਜੇਨੇਨੇਹੋਇਕਰਿਅਖਿਆਸਾਧਜੀਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਸਾਮਾ
 ਧਿਖੁਲੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਹਿਆਸਤਿਕਰਿਤਾਰਜੀਸਤਿਕਰਿਤਾਰਾ। ਪਿਛੇ
 ਬਾਲੇਕੁਹਿਆਸਤਿਕਰਿਭਾਰਗੁਣੀਜੀਅਵੈਬੈਠੈ। ਰਾਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਪਾਸੇਖੁਛਿਆਮਹਤੰਜੀਤੁਮੇਜੇਭੰਗਾਰਾਨਾਮਚਵਿਆਮਰੁਹੀਮਕੋਦੋਖੁਲ
 ਗਾਇਆਜੇਰੁਮਸਾਨੁਬਤਾਰਾ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਦੇਖੁਤੁਮਕੋਦੋਪੀਲਗਾ
 ਹੈ। ਜੇਤੁਮਕਹਤੇਹੋਸਭੀਗੋਬਿੰਦਕੋਕੀਏਹੈ। ਤੈਸੇਏਕਹਮਕੁਹੀਕੀਏਹੈ। ਜੇ
 ਤੁਯਹਬਾਰਜਾਣਤੇਹੋਤੈਅਉਰੇਪਾਸਤੇਆਨਕਿਉਮਨਾਵਤਹੈ। ਤਾਰਾਨੇਕ
 ਹਿਆਜੀਹਮਕਿਸੀਪਾਸਿਤੇਨਾਹੀਮਨਾਉਤੇ। ਓਇਆਪੇਹੀਆਨਤੇਹੈ।
 ਹਉਤੋਕਿਸੀਕੋਕੁਛੁਰਿਮਾਸਿਨਹੀਕਰਕਿਸੀਪਰਜਾਬਤਾਨਹੀਕਰਤੇ।

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਸੁਣਿ ਬਾਜਾ ਕਉਲ ਨੈਨ ਅਸਾ ਸੁਖ ਸੈਣੁ ਨੂਰੁ ਸਾਜੁ ਨ
 ਉਪਰਾਸਿਦਾ ਰਕੀਤਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਹੋ ਬਜਿਤ ਨੇਰਾ ਜੇ ਪੈ ਨਿਸਰੇ ਉਏ ਸਦੇ ਸਲਾਮੀ
 ਤੇ ਪੈ ਨਿਤੁ ਸਾਢੇ ਜੀਵਿ ਚਿਕਿਆ ਆਸਦੀ ਪੈ। ਰਾਜੇ ਕਉਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਈਹਾ ਤੇ ਮਰਾਸੁਖ ਪੈ। ਹਮਰੁ ਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਮਾਨਿਆ ਮਰਹਮ
 ਰਾਏ ਖੁਦੁ ਰਕਰੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਰਾਜਾ ਤੇ ਰਾਏ ਖੁਦੁ ਰਕਰੇ ਨਿਦੇ
 ਵਾਸਤੇ ਸਤਿ ਪੰਜਾਬ ਜੇ ਜਨ ਆਏ ਆਪੇ। ਤੂੰ ਅਸਾ ਨੂਰੁ ਪੀਜਾਣੁ ਦਾ ਮਰਾਸ
 ਸੀਤੁ ਸਾਨੂ ਜਾਣੁ ਦੇ ਆਪੇ। ਮਰੁ ਰਾਜੇ ਸੁਖ ਸੈਣੁ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਰਹੇਗਾ ਤਾਭ
 ਲਾਹੈ ਵੈਗਾ। ਏਹੁ ਸਾਰੀ ਸਰਾਸਰੀ ਬਾਇਖੈ ਵੈਗੀ। ਨਾਹੀ ਤਾਤੇ ਰੀਖੁ ਸੀ
 ਜੀਆਵੇ ਸੋ ਕਰੀ। ਰਾਜੇ ਕਉਲ ਨੈਨ ਕਹਿਆ ਜੀ ਜੇ ਰੁਮ ਕਹਿਆ ਸੋ ਮੇਉ
 ਸਕਾ ਪੁਕ ਮਨਾਫੇ ਰਾਗਾ। ਮਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਆਤਮੇ ਕਾ ਰੁਮ ਦੁਰ ਕਰੇ। ਤੁਮ ਜੇ
 ਕਹਿਆ ਤੂੰ ਹਮ ਕੋ ਨਾਹੀ ਜਾਨਤਾ। ਮਰੁ ਹਮ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਪੈ। ਅਜੀਓ ਪੁਕਦ
 ਕੀ ਅਸ ਨਾਈ ਪੈ। ਅਰੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਕ
 ਉਲ ਨੈਨ ਜਬ ਰਾਜਾ ਜਨ ਕਾ ਬਿਦੇਹੀ ਬਾਤ ਬਤੂਰਾ ਜੇ ਕਾਖਾ ਸਾਇਸ ਨਾਨੀ ਬ
 ਸਦਾ ਮਹਰਿ ਰਾਤਿ ਰਹਦੀ ਇਸ ਨਾਨੂ ਕਰਾਵਤਾ ਬਾ। ਰਾਜੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਉਪਰ
 ਬਹਤੁ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਰੀਖੀ। ਮਰਯਾ ਦਿਕਰੁ ਏਕ ਦਿਨ ਰਾਜੇ ਨੈ ਤੁਸ ਕੋ ਕਹਿ

ਅਮਰੇਸਾਖਰਾਤੁਹਮਕੋਜਲਸੀਤਲਪਿਲਾਉ। ਅਰਕਹਕਾਜਹਕਾਮੇ १੦੧
 ਕਪਤਾਹ। ਤਬਤੈਨੈਕਹਿਮਾਰਾਜੀਜੀਕਪੀਏ। ਰਾਜੇਨਨਕਕਹਿਅੰ०
 ਅਰੇਸਾਖਰਾਜਾਹਿਹਿ। ਚਿਲਕਾਜਲਲੇਅਉ। ਜਬਤੁੰਗਾਇਆਤੁ
 ਬਤੇਰੇਆਤੁਮੇਏਪੁਬਾਸਨਾਉਪਜੀਏ। ਕੁਗਵਾਨਹਮਰਾਜੇਨਾਪੁਏ। ਜ
 ਬਤੈਜਲੁਰਾਜੇਕੇਅਗੇਬਖਸਾਤੁਬਰਾਜੇਨੈਜਲੁਪੀਆਤੇਰੇਉਪਰਿਰ०
 ਜਾਬਪੁਤੁਸੇਪਰਸਿਨਪੂਆ। ਅਰਤੁਤਿਕੋਰਾਜੇਨੈਕਹਿਮਾਅਰੇਸਾਖਰਾ
 ਤੁਕੁਤੁਮਾਗੁ। ਤਬਤੈਕਹਿਮਾਜੀਮੇਕੁਤੁਨਾਹੀਮਾਰਾਤੁ। ਰਾਜਾਜਨਿਕ
 ਅੰਤੁਰਿਜਾਮੀਬਾਰਾਜੈਨੈਕਹਿਮਾਅਰੇਸਾਖਰਾਮਾਰਾਤੁਚੁਕਾਪੈ। ਅਬਿ
 ਕਿਉਮੁਕਰਿਤਾਪੈ। ਜੇਤੈਮਾਰਿਅਪੈਸੋਹਮੇਤੁਮਕੋਦੀਆ। ਤਬਫੇਰਿਤੈ
 ਕਹਿਮਾਜੀਮੇਤੋਕੁਤੁਨਾਹੀਮਾਰਿਅ। ਜਬਫੇਰਿਰਾਜੇਨੈਤੁਮਕੋਕਹਿਅੰ०
 ਅਰੇਸਾਖਰਾਜਬਤੁਜਲਕਉਗਾਇਆਬਾਤੁਬਤੈਅਪਣੇਆਤੁਮੇਮੈਕਹਿਅੰ०
 ਨਾਜੋਹਮਰਾਜੇਨਾਪੁਏ। ਅਬਹਮਤੁਮਕੋਰਾਜਦੀਆਪਰਹਮਸੋਭੀਵਡਾਰ०
 ਜੁਕਰਗਾ। ਹਮਾਰੀਤੇਰੀਉਹਾਕੀਪ੍ਰੀਤਪੈ। ਅਰਮਸਨਾਈਪੈ। ਰਾਜੇਕਉ
 ਲੈਕਹਿਮਾਸੁਣਤੇਜੀਤਬਤੇਰਾਨਾਉਕਿਅਬਾਅਰੁਮੇਰਾਨਾਉਕਿਅਬਾ
 ਤਾਫੇਰਿਗਾਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਰਾਣਰਾਜਾਕਉਲੈਨਤਬਤੇਰਾਨਾਉਸਫਾ

ਚੰਦ ਬਾਗ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਰੋਵਰ ਪਨੁ ਬਾਗ ਤਾਰ ਜੇਕ ਉਲ ਨੈ ਨਕ ਹਿਆ
 ਜੀਤੂ ਓਹੀ ਰੋਵਰ ਪਨੁ ਪੈ ਅਬ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਪੈ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਹਿਆ ਅਬਿ ਮੇਰੇ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਬੰਧ ਕਾਰੀ ਪੈ। ਤਾਫੇਰ ਰਾਜੇ ਕਾ ਹਿਆ
 ਜੀਤੂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਮੇਰਾ ਤੇਹ ਬੁਰਖ ਕੇ ਅਪਣੇ ਮਥੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ। ਸੁਹਿਦ ਚਨੁ ਕੀ
 ਤਾ ਜੀਤੂ ਮਭਲੇ ਬਚਨਾ ਕੇ ਸੁਰੇ ਹੋ। ਪਰ ਅਬਿ ਚਲੇ ਮੰਦਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਜਰਾਨ
 ਕਰੋ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਹਮਾ ਅਤੀ ਤਿਖੀ ਬਹੈ ਤੁ
 ਮ ਰਾਜੇ ਹੋ। ਤੁਮ ਮੰਦਰੇ ਮੇਰੇ ਹੋ ਹਮ ਉਦਿਆਨ ਮੇਰੇ ਹੋ। ਤਾਰਾ
 ਜੇਕ ਉਲ ਨੈ ਨਕ ਹਿਆ ਤੁਮ ਜੀਏ ਪੁਰਾਨੁ ਤੁਮਾ ਬਾਪੈ ਬੈਠ ਕਰਿ ਰਾਜੁ ਕਰੇ
 ਹਮ ਅਰਹਮ ਤੁਮਾ ਬੈਠਾ ਹੋ। ਤਾਲਿ ਕਰਤੇ ਪੈ। ਜੇ ਤੁਮ ਕਹੋ ਜੋ ਹਮ ਤੁਮਾ ਬੈ
 ਅਰੋ। ਕਾਰ ਕਰੇ ਰੋ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਿਆ ਸੁਣ ਰਾਜਾ ਰੂਰਾ ਜੁ ਕਰ
 ਰਾਹੈ ਜੋ ਹਮ ਹੀ ਰਾਜ ਕਰਤੇ ਪੈ। ਤੁਮ ਅਰਹਮ ਦੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬੋ। ਭੇਦੁ
 ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ਪੁਛੇ ਕਹਮਾ ਰਾਬਚਨੁ ਮਨੇ। ਰਾਜੇ ਕਾ ਹਿਆ ਜੀਏ ਕਬਚਨ
 ਕਿਆ ਜੇ ਤੁਮ ਕਹੋ ਸੋਈ ਕਰੋ। ਤੁਮ ਹਮ ਰੇ ਬਰੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਹੋ। ਰਾਜੇ ਜਨਕ
 ਕੀ ਬਰਾਬਰਿ ਹੋ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾ ਹਿਆ ਤੁਮ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈ ਸਣਿ ਕੇ ਸਲਾਮੀ
 ਰਹੋ। ਤਾ ਜੇਕ ਉਲ ਨੈ ਨਕ ਹਿਆ ਜੀਏ ਕਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕਿਆ ਜੇ ਕਹੋ ਤੇਰੇ

ਰਸੈ ਟੁਕੇ ਸਰੋਕੀ ਸਲਾਮੀ ਪੋਵੈ ॥ ਯਹ ਕਿਆ ਬਾਤ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿਆ ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਰਾਜਾ ਮੰਨਦਾ ਫੇਰਿ ਅਗੇ ਬਾਤ ਕਿਆ ਪੈ ॥
 ਜੋ ਰਾਜਾ ਕਹਿਤਾ ਪੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਭੀ ਮਨੋ ॥ ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕਹੈ ॥
 ਰਾਜੀ ਜੀ ਤੂੰ ਕਿਆ ਆਖਿਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਰਾਜੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਮੰਦਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕ
 ਰੋ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਸਰਦਾ ਨੇ ਸੁਲੈ ਕਹਿ ਮੰਦੇ ਮੇ ਆਇਆ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਖੇਤਾ ਰਾਜੇ ਜਨ ਦੇ ਮਾਜੇ ਭੀ ਸਮਝ ਰੀ ਅਧਕ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਰਾਜ
 ਭੀ ਸਤਕਾ ਪੈ ਕਰਤਾ ਪੈ ॥ ਅਰ ਰਾਜੇ ਜਨ ਨ ਕਦਾ ਬਚਨੁ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਰਾ
 ਜਾ ਜਨ ਨ ਕਾ ਅਸਾਰਾ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਆਪਾ ॥ ਅੰਦਰਾ ਮਹੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨ
 ਪਾਸਿ ਬੁਝ ਰਾਨ ਕੀ ਭੀ ॥ ਫੇਰਿ ਵਿਦਿ ਦਾਹੇ ॥ ਰਾਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨ ਕਹਿਆ
 ਜੀ ਏ ਪੁਰਾਨੁ ਕਿ ਸੀ ਕੋ ਆਖੈ ॥ ਹਥਿ ਦੇਹੁ ਅਰੁ ਮੇਰੁ ਮਾਰੇ ਆਰੇ ਟੈਲ
 ਕਰ ਕਤੇ ਪੈ ਅਰੁ ਸਾਬਹੀ ਚਲਤੇ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣ
 ਰਾਜਾ ਕਉ ਲੈ ਨ ਰਾਜਾ ਗੁਰੂ ਜਨ ਨ ਕਦੀ ਆਪੈ ਤੁਮ ਕਉ ॥ ਅਰਾਮ
 ਕਿ ਸੋ ਕੇਵੇ ॥ ਰਾਜ ਕਾ ਦੁਕਾਨੁ ਤੁਮ ਹੀ ਕਉ ਪੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਉ ਲੈ ਨ ਖ
 ਤੇ ਹੋਇ ਕੇਤੁ ਜੀ ਮਕੀ ਭੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੁਹਿ ਵਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਰਾਜਾ ਗੁ
 ਰੂ ਚਿਤੁ ਆਵੈ ॥ ਜਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ਫੇਰ

ਸਮੇਰਮਰਬਤਿਨੂਚਲੇ॥ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਏਹੁਜੇਮਕਾਕਪੀ
ਦਾਪੈਸੋਕਿਸਰਹੈ॥੨੮॥

ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ

ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਚਲੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਰਿਠਾ
ਲੋੜਾਹੈ॥ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਤਰੀਫਬਪੁਤਸੁਣੀਦੀ
ਹੈ॥ਤੁਰਕਕਰਦੇਹੈਭਲਾਓਪੁਰੀਦੇਖਜਾਣੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆ
ਅਸੁਖਮਰਦਾਨਾਓਪੁਤਾਕਿਸਰੇਖਾਸੇਮਿਛੇਹੀਰਹਿਆਤੂਅਰੇਹੀ
ਅਖੈਆਹਾ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਕੀਬਪਾਨੇਕਰਦਾਹੈ॥ਤੈਨੂ
ਜਭਕਛਦੂਰਨਾਹੀ॥ਤੇਪਿਕਮਲਕਪੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁ
ਣਮਰਦਾਨਾਇਬੋਅਢਾਣੀਪਜਾਬਜੇਜਨਰਹਿਆ॥ਅਤੇਓਬੇਪਿ
ਦੂਆਨੂਜਾਣਨਾਹੀਦੇਦੇ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਢਾਣੀਪਜਾਬ
ਕੋਹਾਤੇਰੀਪਿਕਮਲਕਪੈ॥ਅਤੇਤੂਜੇਕਹਿਦਾਪੈਓਬੇਪਿਦੂਆਨੂ
ਜਾਣਨਾਹੀਦੇਦੇ॥ਅਤੇਤੈਨੂਕਉਣਮਨੇਕਰਸਕਤਾਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾ
ਨਾਕਹਿਆਭੁਲਾਮਰਦਾਨਾਅਸਾਤੇਰਾਅਖਿਆਢੇਰਿਅਜਾਦਾ
ਨਾਹੀ॥ਚਲੁਮਰਦਾਨਾਕਿਸਬਿਨੋਚਾਲਿਦਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਚਿਤ
ਵੀਨਾਲਅਢਾਣੀਪਜਾਬਕੋਹਾਹਿਕਮਲਕਵਿਚਿਜਾਇਖੜੋਹੋਏ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਵੇ ਖਮ ਰਦਾ ਨਾ ਮਕਾਵੇ ਹਾਹਣੀ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਇਹ ਤਾਰਾ ਰਦਿ ਵਾਲੀ ਏਹੈ ॥ ਏਥੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿ ਆਮ ਰਦਾ ਅੰਦਿ ਬਿਜਾਇ ਕਰ ਦੇਖੁ ॥ ਮਰਦਾ ਨਾ ਅੰਦਿ ਬਿਜਾਵਣ ਲ
 ਗਾ ਮਜਾਵ ਬਜਾਣ ਦੇਵਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਰੋਮੇ ਤਾ ਮੁਜ
 ਲਾ ਮਾਨ ਹਾ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿੰਦੂ ਨਾ ਹੀ ਫੇਰਿ ਮੁਜਾਵਰਾ ਕਹਿ ਆ ਬਾਬਾਣੀ ਪਾ ਬਿਨ
 ਮੁਜਾਵਰੇ ਮਵਰ ਕਿਸੀ ਪੁਕ ਮੁਨਾ ਹੀ ॥ ਮਰ ਮੁਜਾਵਰ ਭੀ ਜੇ ਜਾਵੇ ਹੈ ॥ ਮਖੀ ਬ
 ਸਕ ਰਿਅੰਦ ਬਿਜਾਵੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਮਰਦਾ ਨਾ ਫੇਰਿ ਮਾਇਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਪੁਛਿ ਆਮ ਰਦਾ ਨਾ ਦੇਖ ਮਾਇਓ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕਿ ਬੋਧੇਖ
 ਆਇਆ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮ ਰਦਾ ਨਾ ਕਿਉ ॥ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆ
 ਜੀ ਅੰਦਿ ਬਿਜਾਵਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਆਖ ਦੇਹੈ ਨਿਜੇ ਅੰਦਿ ਬਿਜਾਵਣਾ ਪੁਕ ਮ
 ਬਿਨ ਮੁਜਾਵਰਾ ਕਿਸੇ ਨੂਨਾ ਹੀ ॥ ਮੁਜਾਵਰ ਭੀ ਮਖੀ ਬੀ ਨਿਕੇ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨੀ ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਸਿ ਆਮ ਰਦਾ ਨਾ ਏਹੁ ਤੁਸਾਰਾ ਮਕਾ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨਾ ਏਹੁ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਦੁਰਾ ਮਰ ਮਾਨ ਰਹ ਜਾਵੇ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਆਇਆ
 ਏਵੇ ਖਾਲੀ ਫੇਰਿ ਜਾਸੀ ॥ ਅਤੇ ਦੇਖ ਨਾ ਜਾਸੀ ਤਾ ਫੇਰਿ ਕਦ ਦੇਖਣਾ ॥ ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮ ਰਦਾ ਨਾ ਜਰੂਰ ਦੇਖਣਾ ਹਈ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆ

ਜੀਜਰੂਰਦੇਖਣਾਹਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਜੋਜਾਹਿਮਰਦਾਨਾਨਿ
 ਸੰਗਚਲਿਆਜਾਇਅੰਦਰਿਅਟਕੇਨਾਹੀਮਰਦਾਨੇਪੁਕਮੁਮੀਨਿਆਮ
 ਰਦਾਨਾਅੰਦਰਿਚਲਿਆਗਾਇਆਮਰੋਮਜਾਵਰਅੰਮੇਹੋਗਏ। ਜਾਮ
 ਰਦਾਨਾਅੰਦਰਜਾਇਕਰਿਦੇਖੇਤਾਪਿਕੁਵਡਾਬੁਤਪਥਰਮੂਰਤਿਪੜੀਹੋ
 ਈਥਰੀਪੈ। ਮਰਦਾਨਾਦੇਖੇਤਾਹੋਰਕੁਝਨਾਹੀ। ਮਰਦਾਨਾਦੇਖਕਰਿ
 ਬਾਹਰਿਨਿਕਲਿਆਇ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਪਛਿਆਕ
 ਹਮਰਦਾਨਾਕਿਆਰਿਠੇਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਭਜੁਰਿਠੇ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾ। ਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਜੀਮੇਤਾਦੇਖ
 ਕਰਿਪੈਰਾਨਹੋਇਰਹਿਆ। ਦੇਖੇਤਾਪਿਕੁਮੂਰਤਿਵਡੀਪਥਰਿਦੀਪੜੀ
 ਪੈ। ਹੋਰਕੁਝਨਾਭਿਠੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਚਹੁਮੂਰਤਮਹਾਦੇ
 ਵਦੀਪੈ। ਏਹੁਪਾਜੁਰਖਦੇਪੈਨਿ। ਜੇਅੰਦਰਿਜਾਵਣਕਿਸੇਨੂਹੀਦੇਦੇ
 ਅਤੇਆਪਭੀਅਖੀਬਿਨਿਕੇਜਾਦੇਪੈਨਿ। ਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਏਹੁ
 ਤਾਅਖੀਦੇਪੈਨਿਜੇਬੁਤਪਵਸਤੀਬੁਰੀਪੈ। ਏਹੁਦੂਰਕਿਉਨਾਹੀਕਰਦੇ
 । ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਤੈਨੂਹੀਦੇਖਣਾਮਿਲਿਆਪੈ। ਇਨ
 ਨੂਦੇਖਣਦਾਪੁਕਮੁਨਾਜੇਅਖੀਖਲੀਆਜਾਵਨਿਤਾਅੰਮੇਹੋਇਜਾਦੇਪੈ

ਨਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਅਜੀਕਿਸਵਾਸਿਤੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਮਰਦ ० ੧੦੪
 ਨਾਇਬੋਦਾਨੇਪਾਤਸਾਹੁਪੁਨਕਾਰੋਸੈਨਾ। ਪੁਨਕਾਰੋਸੈਨਿਆਖਿਆਮਾਹ
 ਤਾਪੁਨਕਾਰੋਸੈਨਕਹਿਅਜੇਏਹੁਮਰਤਿਣੀਹਾਜੇਦੁਰਕੋਰਾ। ਉਸਦੇਪੁਕ
 ਮੁਨਾਲਿਲਕੇਦੁਰਕਰਨੇ। ਤਾਸਾਰੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪੁਨਕਾਰਾਦੀਵਿਚਿਅਤੇ
 ਜਿਤਨੇਮੁਜਾਵਰਾਏਪਰਮਾਹੇਤਿਤਿਨਿਆਨੁਮਗਲਗੀ। ਲਗਾਮੁਲਖੁ
 ਸਰਨਿ। ਤਾਪਾਤਸਾਹੁਉਬੋਨਿਕਲਿਨਠਾਮਾਇਇਸੇਬੁਤਿਦੀਪੈਰੀਪ
 ਇਆ। ਤਾਬੁਤਵਿਚੇਅਵਾਜਿਨਿਕਲੀਜੇਣੀਖੁਲੀਅਖੀਅੰਦਰਮਾਏ
 ਗਾਸੇਅੰਧਾਹੋਇਜਵੈਗਾ। ਇਸਵਾਸਤੇਰਖਿਆਹੈ। ਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿ
 ਅਜੀਵਤਿਪਿਦੁਆਨੁਕਾਫਰਿਕਿਉਆਖਦੇਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਮਾਮਰਦਾਨਾਏਹਿਅਪੇਕਾਫਰਿਪੈਨਿ। ਮੁਜਲਮਾਨਨਾਹੀਏਹੁਨਕਲੀ
 ਪੈਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਆਜੀਮੇਤਾਅੰਧਾਨਾਹੋਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਏਹੁਰੈਗੁਣਪਿਦੁਆਖਦੇਪੈਨਾ। ਜੇਬਹਮਾਬਿਸਨਿਮ
 ਹੋਸੁਪੈਨਿ। ਏਹੁਪੈਦਾਇਜਿਸਭਏਨਾਬੋਹੋਣੀਹੈ। ਸੁਜਾਖਾਜੇਣੀਰਪੈਗਾ।
 ਇਸਨੁਪੁਜਣਜਾਏਅਤੇਹਿਕੇਰਾਕਣੀਨਰੰਕਾਰੀਹੋਵੈ। ਏਹੁਤ੍ਰਿਹਾਵਿਚ
 ਸਵਲਪੁਰਖੁਹੈ। ਅਤੇਭੋਲਾਮਹੇਸੁਹੈ। ਇਸਦੇਦਗਾਵਲੁਵਿਗੁਨਾਹੀਅ

ਅਤੇ ਬਚਨਾ ਦਾ ਸੁਰ ਪੂਰਾ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਆਮਾ ਮੁਖਰ ਦਾ
 ਨਾਪੁਣ ਕਿਥਰ ਚਲਿਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿਆਮਾ ਜੀਤੂ ਜਾਣ ਜਿਥਰ
 ਤੇਰੀ ਪੁਸ਼ੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਆਮਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਤ ਕੁਲੁ ਯਾਦਿ ਮਾ
 ਇਮਉਦਾ ਹੋਇ। ਤੁਹੁ ਪੁਣੇ ਹੀ ਮਾਧਿਆਮਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿਆਮਾ ਜੀਇਹੁ
 ਤਾਮੇਲੁ ਤਾਡਿਠੈ। ਮਰਜੀਇਹੁ ਪਾਣੀ ਜੇਲੈ ਜਾਵੇ ਪੈਸੇ ਕਿਬੇਲੈ ਜਾ
 ਵੇ ਪੈਨਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਧਿਆਮਾ ਮਰਦਾਨਾ ਇਹੁ ਜੇ ਮੁਜਾਵਰ ਪੈਸੇ
 ਨਉ ਸੈ ਅਰਪੈ। ਇਨਾ ਨੂਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂਨਾ ਮੇਮਹੀਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂਵਧੇ
 ਰੇ ਅਟੇਰੇ ਵਾਰੀ ਮਾਮਦੀ ਪੈ। ਤਾਏ ਪੁਕਿ ਮਾਕਰਵੇ ਪੈਨਿ। ਦੋਇ ਮਾ
 ਦਿਮੀਬਾਹਰਿ ਖੜੇ ਭਾਡੇ ਭਰਿ ਭਰਿ ਰਖਵੇ ਪੈਨਿ। ਅਤੇ ਮੰਦਰਿ ਜੇ ਜਾ
 ਵੇ ਪੈਨੇ ਸੇ ਮਾਧੀ ਬਿਨ ਕਰ ਜਾਵੇ ਪੈਨਿ। ਤਾਓ ਪੁਪਹਲੇ ਚਾਰ ਦਿਵਾਲੀ
 ਧੋਵਿਦੇ ਪੈਨਿ। ਪਿਛੇ ਮੂਰਤਿ ਨੂਨਵਾਇਦੇ ਪੈਨਿ। ਓਪੁਬਾਹਰਿ ਵਾਰ ਪਾਣੀ
 ਜੇਬਹਦਾ ਪੈਏ ਪੁਜੇ ਬਾਹਰਿ ਭੁਲਾਉ ਪੈਡਿਠੈ ਜੇ ਭਰੀ ਦਾਜਾਦਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਏ
 ਪੁਜੇ ਪਾਜੀ ਮਾਵਦੇ ਪੈਨਿ। ਓਸੇ ਨਿਵਾਜਦੀ ਸਾਇਤ ਮਾਵਦੇ ਪੈਨਿ। ਸੋਨਿ
 ਵਾਜਕੀ ਭੀ ਜੇਡੇ ਭਰਿ ਕੇਉ ਸੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲਿ ਜਾਵੇ ਪੈਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿ
 ਮਾਜੀ ਓਪੁਜੇ ਮਦੀ ਨਾਮਾਧਿ ਦੇ ਪੈਨੇ ਜੇ ਕੇਹੜੀ ਜਾਗਾ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਇਬੋਬਾਂਬਾਂਮਜਲਾਪੈ॥ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਆ
 ਜੀਨੇਤ੍ਰੇਪੀਪੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਬਾਂਬਾਂਮਜਲਾਨੇਤ੍ਰੇ
 ਹੋਦੀਆਪੈ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਤ੍ਰਿਨੇਅਜਾਨੂਅਦੁਈਹ
 ਜਾਚੋਕਹਾਹਿਕੁਮਲਕਿਵਿਚਿਲਿਅਓਏਹੁਬਾਰਾਮਜਲਕਿਅਪੈ
 ਨਿ॥੨੮॥

॥ਬੋਲੋਭਾਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥

ਅਗੇਜਾਖੀਚੋਰੁਮਦੀਨੇਦੀਚਲੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਚਲਮਰਦ
 ਨਾਭੈਨੂਰੀਰੰਜਨਾਹੀਕਰਨਾ॥ਓਬੋਬਾਂਬਾਂਦਿਨਾਵਿਚਿਮਦੀਨੇਜਹਰਿ
 ਗਏ॥ਜਿਥੇਮਹੀਮਦਿਦੀਗੋਰਪੈ॥ਓਬੋਮਰਦਾਨੇਨੂਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿ
 ਆਜਾਹਿਮਰਦਾਨਾਦੇਖਆਉ॥ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਨੇਕੋਈਮੰਨੇ
 ਕਰੇ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਏਬੋਅਖੀਨਾਹੀਬੰਨਦੇ॥ਅਤੇਤੂਤਾਤੂ
 ਰਕੁਪੈਨਾ॥ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਪਇਆਏਤ੍ਰੇਤ੍ਰਰਕੁਜੇਹੇਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਦੇਖਣਕਿਉਆਇਆ॥ਅਰਦਾਨੇਅਖਿਆ
 ਜੀਮੇਦੇਖਣਆਇਆਹੋਮੇਰਾਪੂਜਣਨਾਹੀਆਇਆ॥ਮੇਏਜਵਾਜਤੇ
 ਅਖਿਆਜੁਏਹੀਤਰੀਫਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਦਿਖਾਓਬੋਕਿਅਪੈ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਅਖਿਆਕੁਲਾਜਾਹਿਦੇਖਆਉ॥ਅਰਦਾਨਾਅੰਦਰਿਗਇਆ॥

॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੇ ਵੇਸਾ ਹਰਿ ਉਸੇ ਗੋਲਾ ਵਿਲਿਖੇ ਰਕ ਰਿਕੇ ਸੁਤੇ
 ॥ ਤਾ ਮੁਲਾ ਮਾਇਆ ਦੇ ਪੇਕਿ ਮਾਜੇ ਗੋਰ ਵਲ ਮੇਰਕ ਰਿਸੁ ਤੇ ਪੈਨਿ ॥ ਤਾ ਉ
 ਸਿ ਮੁਲਾ ਕਹਿ ਮਵੇ ਰੁਮਕ ਉਤਹੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸੁਲਵੀ ਕਬਰ ਤਰਫ ਮੇਰਿ ਕੀਏ
 ਪੈਨਿ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਣੀ ਹਮ ਬਕੇ ਹਾਥੇ ਪੈ ॥ ਜਿਧਰ ਤੇ ਰੀਖ
 ਸੀ ਹੋਵੈ ਤਿਧ ਰਿਮਾਭੇ ਮੇਰਿ ਘਸੀਟਿ ਕਰਾ ॥ ਤਾ ਮੁਲਾ ਦੁਹਾ ਦੇ ਮੇਰਿ ਲਗਾ
 ਘਸੀਟਿ ਨਿ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਮੇਰਿ ਘਸੀਟੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨਾਲੇ ਗੋਰ ਘਸੀਟੀ ਦੀ
 ਫਿਰੇ ॥ ਤਾ ਮੁਲਾ ਛਿਤੇ ਹੋਇ ਕਰਿ ਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਣੀ ਹਾਜੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ॥ ਯਹਿ
 ਮੁਕਾਮ ਮਚ ਬਦਰ ਸੁਲਕਾ ਪੈ ॥ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਲੀ ਗਾਵਿ
 ਚਿਸ ਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾਮੁਕਾ ਮੁਕ ਰਿਖਾ ਰਿਖੈ ਸਣਾ ਨਿਤਿ ਚਲਿਣੇ
 ਕੀਸੇ ਖਾਮੁਕਾ ਮਤਾ ਪਰਿਜਾਣੀ ਮੇਜਾ ਰਹੇ ਨਿਪ ਚਲਿਲੋਕ ॥ ੧ ॥ ਮੁਲਾ ਕੈ
 ਸੈ ਮੁਕਾਮੇ ॥ ਸਿਦਿਕ ਕਰਣੀ ਖਰਚੁ ਬਾਧੇ ਲਾਗਾ ਰਹੁ ਨਾਮੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਜੇਗੀਤਾ ਮਸਣ ਕਰਿ ਬਹੇ ਮੁਲਾ ਤਾਮਰੇ ਕੁਰਾਨਿ ॥ ਪਰਿਤ ਬਖਾਣੇ ਮੇਥੀਅ
 ਛਡਿ ਗਏ ਦੇ ਜਿਅ ਸਬਾਨਾ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਉਮਰੇ ਚਲੇ ਤਾਕ ਰਿਕ ਰਿ
 ਕੂਚਿ ॥ ਘੜੀ ਮੁਹਲਾ ਤਿਚਲਣਾ ਮਨ ਸਮਝੂ ਭਿਖੂ ਚਾ ॥ ੩ ॥ ਅਲਹ ਅ
 ਗਮ ਅਲਖ ਕਾ ਦਰਕ ਬਣਹਾ ਰਕਬੀ ਮਾ ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਤਾਮਾ ਵਣਜਾ ਵਣੀ

ਮੁਕਾਮ ਏਕ ਰਹੀ ਮਾ ॥ ੪ ॥ ਸਿਰਜਿ ਸਿਧ ਗਾਣਗਾ ਮੁਖ ਬਸੁ ਨੀਜੇ ਖਪੀ ਰਸ ॥ ੧੦੬
 ਲਾਗਾ ਦਰ ਕੂਚ ਕੂਚਾ ਕਚ ਚਲਿ ਗਏ ਮਦੁ ਬਹਿ ਚਲਣ ਹਾਰਾ ॥ ੫ ॥ ਜ
 ਬਦ ਮਾਹਿ ਦੁਖਾਣੀ ਐਵਿ ਰਲਾ ਤਾ ਬੁਝੈ ਕੋਇ ॥ ਨਨਕ ਵਖਾਣੇ ਬੇਨਿਤੀ ਨ ਲਿ
 ਬਲਿ ਮਹੀ ਮਲਿ ਜੋਇ ॥ ੬ ॥ ਮੁਕਾਮ ਤਾ ਪਰ ਜਾਣੀ ਐਨਿ ਸਿਸਿ ਰਿਨਾਹੀ
 ਲੇਖਾ ॥ ਸਭ ਦੁਆਰਾ ਮਾਵਣੀ ਜਾਵਣੀ ਮੁਕਾਮ ਚਹੀ ਏਕਿ ॥ ਰਵ ਦਿਸ ਚ
 ਲੇ ਸਿਸਿ ਨਿਸ ਚਲੇ ਤਾ ਰਕਾਲ ਖਿਮ ਲੇਇ ॥ ਸਭ ਦੁਆਰੀ ਮਾਤਾ ਮਾਵਣੀ
 ਜਾਵਣੀ ਨਨਕ ਸਚੁ ਦਿਗੋਇ ॥ ੭ ॥ ॥ ਤਾ ਮੁਲਾ ਕਹਿ ਮਾਕਾ ਫਰਕਿ
 ਮਾਕਾ ਫਰਕ ਬਲਦਾ ਪੈ ॥ ਮਲਾ ਨੂਨੀ ਪੇਜਾਣੁ ਦਾ ਮਲਾ ਦੇਰ ਸੁਲ ਨੂਨੀ ਪੇਜਾ
 ਣ ਦਾ ॥ ਨਾਨਿਵਾਨਿ ਜਾਣਦਾ ਪੈ ॥ ਨਾ ਰੋਜਾ ਜਾਣਦਾ ਪੈ ॥ ਤੁਸੀ ਕਿ ਬੇਆਏ ਹੋ ॥
 ਤੁਸੀ ਨੂਕੇਣੀ ਮਰ ਬਹੁਣੇ ਮਾਰ ਪਾਤਿਦਾ ਪੈ ॥ ਇ ਬੇਜਾਹਿ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਜ
 ਬਦੁ ਮਰਾ ਪਤਿ ਹੋਇ ਮਾ ॥ ॥ ਰਾਗ ਮਾਰੂ ਸੋਪਲਾ ਮਪਲਾ ॥ ੧ ॥ ਮਲਹ
 ਅਗਾ ਮੁਖ ਦਾਣੀ ਬੀਏ ॥ ਛੇਰਿ ਖਿਅਲਿ ਦੁਨੀ ਮਾਕੇ ਸੋ ਸੋ ॥ ਹੋਰੁ ਮੇਖ ਕੁਫਰੀ
 ਰਮੁ ਸਾਫੁ ਰਚਿ ਪਦ ਰਵੇ ਸਕ ਬੁਲਖਰਾ ॥ ੧ ॥ ਸਚੁ ਨਿਵਾਨ ਯਕੀਨੁ ਮੁਸਲਾ
 ਮਨਸਾ ਮਾਰ ਨਿਵਾਰੇ ਮਾਜਾ ॥ ਦੇਹ ਮਸੀਤਿ ਮਨੁ ਮੁਲਾਣਾ ॥ ਸਚੁ ਕਲਮ ਖੁਦ
 ਣੀ ਪਾਕ ਖਰਾ ॥ ੨ ॥ ਸਰਾਸਰ ਣੀ ਯਤਿ ਲੇਕ ਮਾਵਹੁ ॥ ਤਰਾਤਰੀ ਕਤਿ ਬੇਜ

ਟਲਵਹਾ ਆਰਠਤਿ ਮਨ ਮਾਰੇ ਅਬਿਦਾਲਾ ਮਿਲੇ ਪਕੀ ਕਿ ਤਿ ਜਿਤੁ ਫਿਰ
 ਨ ਮਰਾ ॥ ੩ ॥ ॥ ਕੁਰਾਨਿ ਕਿਤੇ ਬਿਦਿਲ ਮਾਹਿਕ ਮਾਹੀ ॥ ਦਸਿ ਅਵਤੁ
 ਰੀਖੁ ਪਬਦਿ ਰਾਹੀ ॥ ਪੰਚਮ ਰਦ ਸਿਦ ਕਿਕ ਰਿਬਾਂ ਪੁਖੇਰ ਸਬੂਰੀ ਕਬੂ
 ਲ ਮਰਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ ਜੇਈ ਕਾਨੀ ॥ ਜੇ ਦਿਲਿ ਸੇਧੇ ਜੇਈ ਪਾਨੀ ॥
 ਜੇ ਮੁਲਾ ਮਲੁ ਉਤਿ ਨਿਵਾਰੈ ਸੇਧੈ ਦਾਜਾ ਕੋ ਸਿਫੁ ਤਿਧਰਾ ॥ ੫ ॥ ॥ ਮੁਸਲਿ
 ਮਨੁ ਮੇ ਮੁਨੁ ਦਿਲੁ ਜੇਵੈ ॥ ਅੰਤੁ ਬਿਕੀ ਮੇਲੁ ਦਿਲੁ ਤੇਧੈ ॥ ਦੁਨੀ ਮਾਰੀ ਗਨਾ
 ਆਵੈ ਤੇਰੇ ਨਿਉ ਕੁਸੀਤੁ ਪਿਉ ਪਾਕਿ ਮਰਾ ॥ ੬ ॥ ॥ ਜੇ ਦਿਲੁ ਦੀਸੈ ਫਿਲਿਪ
 ਲਾ ॥ ਖੇਲ ਮਾਨਾ ਬਿਰਾਚਰ ਪਾਨੀ ਜਾਲਾ ॥ ਮੀਰ ਮਲਕ ਉਮਰੇ ਫਨਾ ਪਾਏ
 ਕਾਮ ਮੁਦਾਇਦਰਾ ॥ ੭ ॥ ॥ ਮਹਲੇ ਸਿਦਕ ਦੂਜੈ ਸਬੂਰੀ ॥ ਤੀਜੈ ਪਲੇਸੀ
 ਰੋਬੇ ਖੇਰੀ ਪੰਜ ਮੇਏ ਕਮੁਕਾ ਮੁਦਾਇ ॥ ਪੰਜੇ ਵਖਤਿ ਤੇਰੇ ਅਮਰ ਮਰਾ ॥ ੮ ॥
 ॥ ॥ ਸਭੇ ਵਖਤਿ ਸਭੇ ਕਰਿ ਦੇਲਾ ॥ ਅਲਾਯਾ ਦਿ ਦਿਲ ਮਹਾ ਉਲਾ ॥ ਤਜ
 ਬੀਯਾ ਦਿ ਰਖ ਪੁਦਾ ਜਮ ਰਦਾ ॥ ਜੀਲ ਜੁਨ ਤਿਬ ਮਾਨ ਮਰਾ ॥ ੯ ॥ ॥ ਪਕੁਪ
 ਲਾਲ ਬਖੋਰ ਪੁਖਾਨਾ ॥ ਦਿਲ ਦਰੀਆ ਉਚੁ ਚੁਓ ਮਉਲਾਣਾ ॥ ਪੀਰ ਮਛਾਣ
 ਜੇਈ ਭਿਸਤੀ ॥ ਤਾਅਜਰਾਣੀ ਲੁਦੁ ਰਖਰਾ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਜਾਨਿ ਕਰ
 ਹੁਮਦੀਫਾ ॥ ਬਦਾਅਮਲੀ ਛਬੂਰਾ ਮਹਾ ਬਿਕੂਜਾ ॥ ਏਕੁ ਮੁਦਾਇ ਬੁਝਦੇ

ਵਹੁਬਾਰਾ ਬੁਰਗੁ ਬਰਖੁਰਦਾਰਖਰਾ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਅਮੇਕਰਤੇਕਾਣਕੀ
 ਨਾ ॥ ਰੰਗਤੁ ਮਾਸੇ ਮਾਣਯਕੀ ਨਾ ॥ ਨਾ ਮਾਕਿ ਮਾਕਿ ਰਿਹਜੂਰੀ ਪਈ ਸ
 ॥ ਸਿਬਤਿ ਸੂਰਥਿ ਦਸਤਾ ਸਿਬਾ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਅਕਾਸਿ ਹਰਿ ਰੰਜਾ ਮੇਖਾਕੁ
 ਪੀਰਤਿ ਸਤਿ ਲਾਭੁ ਜਕੁ ਮਾਇੰਦਾ ਜਾ ॥ ਪੂਰਨੁ ਰਮਿ ਸਲਿ ਮੁਦਾਈ ਮ
 ਲਪੁਬੰਦਗੀ ਹਾਜਰਾ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਜਾਕਉ ਮਿਹਰਿ ਤੇਰੀ ਮਿਹਰਿ ਮਾਨਾ
 ਜੋਈ ਮਰਦਿ ਜੋਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਜੋਈ ਸੇਖੁ ਮਸਾਇਕ ਹਾਜੀ ॥ ਜਬੰਦਾ ਜ
 ਕਉ ਨ ਬਿਰਨਾ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਰਦਰਕਰਣਕਰੀ ਮਾ ॥ ਸਿਫ
 ਤਿ ਮਹਬਤਿ ਮਾਬਾ ਪੁਰਹੀ ਮਾ ॥ ਪਕੁ ਕੇ ਪੁਕੁ ਮੁਜਚੁ ਮੁਦਾਇ ਮਾ ਬੁਝਨ
 ਨਕਬੰਦਾ ਖਲਾ ਸਿਦਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਜਾਮਚੀ ਮਦਦੀ ਗੋਰ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ
 ਖਮਾਇ ਮਾ ॥ ਤਾਗੁ ਬੂਨਾ ਨਕਖਛਿ ਮਾ ਮਾ ਖਮਰਦਾਨਾ ਛਿਟੋ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਕਿ ਮਾਛਿ ਠਾਮੀਟੀ ਦੀ ਜੋ ਗੋਰ ਛਿਠੀ ਏਰੀ ਤਰੀਫਕਰਦੇ
 ਪੈਨੀ ॥ ਅਤੇ ਏਥੇ ਪੁਹਾਲੁ ਪੈ ॥ ਅਗੇ ਕਿ ਮਾਜਾ ਮੇਕਿ ਮਾਹਾਲੁ ਹੋਸੀਨੇ
 ॥ ਮੇਨੂਤਾਇ ਬੇਕੁਤੁ ਪਾਲੁ ਮੁਲੁ ਮਨਾਹੋਇ ਮਾ ॥ ਤਾਗੁ ਬੂਨਾ ਨਕਕਹਿ ਮ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੇ ਮਹੀ ਮਦਦਤਿ ਜਨ ਮਮਾਵਣਾ ਪੈ ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣਾ ਵਿਚਿ ਪੈ ॥
 ਮਾਪੈ ॥ ਤਿਹੁ ਗੁਣਾ ਵਿਚਿ ਪੁਨਿ ਕਲਿ ਅਨਾਹਾ ॥ ਉਸਫੇਰਿ ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਜਨ

ਮਾਮਾ ਵਣੁ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਾ ਸੈਵ ਬਿਪਿਅ ਉਸਦੀ ਭਿਜਤਿ ਵਿਚਿ ਮਾਰਕਲਾ
 ਹੈ ਜਾ ਪੰਦ੍ਰਾ ਸੈਵ ਰਿਆ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜੀਠ ਫੇਰਿ ਪਿੰਦੂ ਦੇ ਪਾਕ ਜਨਮੁ ਲੈ ਜੀਮ
 ਰੁਜੁ ਦਰਦੇ ਪਗਾ ਉਸਤਾਈ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਲੋ ਕੀ ਮਿਲਿਗਾ ਭਾ
 ਉਸਿਦਾ ਜਨਮੁ ਮਰਨਿ ਰਹਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ਉਸਦਿ ਚਿਜੀ ਰਾਇ ਬਪੁਤੁ ਮਾਹ
 ਪੂਰਨ ਉਸਤਾਈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਿਲਿਅ ਉਸਦਾ ਜਨਮੁ ਰਹਦਾ ਹੈ ਪਿਕ
 ਭਾਫੇ ਰਿਮਰਦਾ ਨੇ ਪੁਛਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀਏ ਹੁਨੇ ਮਾਖਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਬਦਾਇਨਾ
 ਲਿਖਤ ਦੇ ਵਿਚਿ ਗਲਾ ਕੀਤੀ ਮਾਪੈ ਨਿਏ ਪੁਸਚ ਕੇ ਝੁਠਾ ਭਾਗੁ ਭੁਨਨ ਕਕ
 ਹਿਮਾ ਸੁਣਿ ਮਰਦਾ ਨਇ ਪੁਕਲਿ ਜੁਗਾ ਪੈ ਇਹ ਪਾਹਰੇ ਵਿਚਿ ਝੁਠ ਬਪੁਤੁ
 ਹੈ ਅਤੇ ਜੁਚ ਬੋਝਾ ਪੈ ਪੁਦਾਜ ਪੈ ਸੋ ਬੋਲਣ ਬੀ ਪਾਕ ਪੈ ਅਤੇ ਏ ਪੁਕਾਰਾਨ
 ਜੋ ਪੈ ਕਪਦੇ ਪੈ ਨਾ ਜਿਜ ਬਰਾਣੀ ਲੀਦੀ ਅਤੇ ਮਹੰਤ ਦਦੀ ਗੋਸਟਿ ਪੈ ਉਸਦ
 ਮਹਰਮਾਇ ਸਦਾ ਮਹਰਮੁਇ ਸਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਾਇ ਸਦੇ
 ਹੀ ਵਿਚੇ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਤਾ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ
 ਮਾਖਿ ਮਾਜੀਏ ਹੁਨੇ ਬਿਦੂ ਮਾਖਿ ਦੇ ਪੈ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਭੁਰਕਾ ਮਾਖ
 ਦੇ ਪੈ ਨਦੀ ਦਾਰ ਪਾਇਆ ਏ ਪਸਚੁ ਮਾਖ ਦੇ ਪੈ ਨਕੇ ਕੂੜਾ ਮਾਖ ਦੇ ਪੈ ਨਿਭਾਗੁ
 ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਪੁਕੂੜਾ ਮਾਖ ਦੇ ਪੈ ਨਿਭਾ ਦਰਸਨੁ ਜਕਰਦੇ ਪੈ ਨਿਮ

ਤੇ ਓਹੁ ਜੇ ਆਖ ਦੇ ਪੈ ਨਿ ਦੀ ਵਾਰ ਪਾਇ ਆ ਜੇ ਦੇ ਵੇ ਕੀ ਤੇ ਹੋਏ ਦਾ ਕਰ ਦੇ ਪੈ
 ਨਿ ਮਤੇ ਉਸਿ ਆਖਣਾ ਆਖ ਕਿ ਜੇ ਨੂਨਾ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਆਏ ਵੇ ਪਿੰਦੂ ਅਤੇ ਮੁ
 ਸਲਿ ਮਾਨਿ ਦੇ ਵੇ ਦਾ ਵੇ ਵਿਚਿ ਦੜ ਦੇ ਪੈ ਨਿ। ਤਾਫੇ ਰਿਸ ਰਦਾਨ ਪੁਛਿ ਆ
 ਜੀ ਬਾਜੇ ਬਾਜੇ ਗਿਆ ਆਪੀ ਪਿੰਦੂ ਅਤੇ ਤੁਰ ਕਿ ਆਖਿ ਦੇ ਪੈ ਨਿ ਜੇ ਬਲ
 ਦ ਪੈ ਜੇ ਏ ਪੁਖੁ ਦਾਇ ਮਤੇ ਪਰ ਮੇਜ ਰਿ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਭੀ ਸਬਦ ਵਿਚਿ
 ਬੋਲਿ ਆਪੈ ਜੇ ਸਰਬ ਬਿਯਾਪੀ ਪੈ। ਤਾਏ ਪੁਦਰ ਸਨੁ ਅਤੇ ਦੀ ਦਾ ਰਿਕਿ
 ਸਿਦਾ ਪਾਵਣਾ ਪੈ ਤੁਸਾ ਅਤੇ ਜੀ ਏ ਪੁਮੇ ਰਾਵਿ ਸੁਵਾ ਸੁਦਰ ਕਰੇ। ਤਾਭੁ ਨੂਨਾ
 ਨਕ ਬੋਲਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਜੇ ਸਰਬ ਵਿਚਿ ਰਵਿ ਆਉ ਹੋ ਹੋਏ ਤਾ ਬੰਦੇ ਅ
 ਜਨਿ ਰਿਉ ਹੋਵਨਿ। ਕਿਉ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਪਤਾ ਜੀ ਕਰੇ। ਅਤੇ ਅਜ
 ਜੇ ਸਬਦਿ ਸਰਬ ਬਿਯਾਪੀ ਆਖਿ ਆਪੈ। ਜੇ ਜਾਣਿ ਦਾ ਪੈ ਕਿ ਸਵਾਸਿ
 ਤੇ ਆਖਿ ਆਪੈ। ਤਾਮਰ ਦਾਨੇ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਖੜੇ ਹੋ ਕੈ ਜੀ ਭੁਭੁਜੀ
 ਓਹੁ ਦਾਸਿ ਤਾਮੇ ਨੂਜੁਣਾਈ ਏ ਜੀ। ਤਾਭੁ ਨੂਨਾ ਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਾਇ
 ਸਿਦਾ ਸਤੇ ਆਖਿ ਆਪੈ। ਜੇ ਸਰਬ ਦੇ ਸਿਰਿ ਉਸਦਾ ਪੁਕ ਮਵ ਰਿਤਿ
 ਦਾਓ। ਕੋਈ ਜੀ ਅਜੀਤ ਪਸੁ ਪਖੀ ਆਦਾ ਮੀਥਿ ਖੁਜੇ ਮੈ ਦਾਇ ਸਿ
 ਪੈ ਸਭਾ ਉਸ ਦੇ ਪੁਕ ਮਵਿ ਚਿਚਲ ਦੇ ਪੈ ਨਿ। ਆਪੈ ਕੋਈ ਰਾਈ ਜਾਮਾ

ਨਿਕੁਛ ਨਾਹੀ ਕਵਿਸਕਦਾ ਤਾਫੇ ਵਿਸਰਦਾ ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸੈਸਾਰ ਦੁਹਾ ਸੋਝੁ ਠਾਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਸੈਸਾ
 ਰਕਿ ਮਾਕਰੇ। ਜੇਕਰ ਤਾਰਾ ਮਾਖੇ ਫੁਰਬ ਮਾਇਛਾ ਰਿਮਾਪੈ। ਜਿਸ
 ਉਪਰਿ ਮਿਹਰਿ ਦੀ ਨਜਰਿ ਹੋਈ ਹੈ। ਤਿਸ ਤਾਈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਪਵਲੇ
 ਕੀ ਮਿਲਾਇ ਦਾਪੈ। ਨਾਹੀ ਤਾ ਸੈਸਾਰ ਉਪਰਿ ਕਹਿ ਦੀ ਨਜਰਿ ਹੈ
 ॥ ਜਿਉ ਕਬੀਰ ਭਗਤਿ ਪੂਰਨ ਦਾ ਬਨੁ ਹੈ। ਜੇਕਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਦੀਖਿਆ
 ਮੈ ਸੀ ਜੈ ਸੇਠ ਗਰੇ ਕਾ ਬੀਜਾ। ਬਰਖਾ ਪਤੀ ਕੰਨਿਆ ਕਿ ਮਾਨ ਉਭ
 ਰਤਾ ਪਾਇ ਮਾਹੀ ਜਾ। ਮਰਦਾਨੇ ਏਹੁ ਸੈਸਾਰ ਕਰਤੇ ਅੰਧਾ ਕਰਛਾ ਰਿ
 ਮਾਪੈ। ਕਿਛੁ ਰੋਦਨੀ ਕੀਏ ਅਤੇ ਜੋ ਲੀਪਾਏ ਤੇ ਮਤੁ ਬਨੀ ਪਬਿਲੀ
 ਏਕੇਈ ਪੂਰਨ ਨਾਹੀ ਇਮਾ। ਜਿਸਨੁ ਕਰਤਾਰ ਮਾਖੇ ਪੂਰਨ ਪੂਰ ਮਿਲਾ
 ਲਾਏ ਜੋਈ ਪੂਰਨ ਪੂਰ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਾਈ ਪੂਰਨ ਮਰਖੀ ਮ
 ਲੇ ਤਿਸ ਪਾਸੇ ਰਸਿਕ ਸਿਸਭੇ ਛੁਟਿ ਜਾਵੇ ਹੈ ਨਿ। ਤਿਸ ਤਾਈ ਜੀਤ ਉਸਨ
 ਰੁਪਤਿ ਪ੍ਰਸਿਮਾ ਬਿਆਪਤੀ ਨਹੀ। ਤਿਸ ਤਾਈ ਮਰਤੀ ਪਾਣੀ ਮਸਮਾ
 ਨ ਰਾਹੁ ਦੇਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਾਖਣ ਨੇ ਸਾਧ ਬਹੁ ਤੇਰੇ ਹੈ ਨਿ। ਮਾਖਣ ਮਹ
 ਦੇ ਮਾਖੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ ਹੋਦਾ ਚਿਪਲ ਛਣੁ ਗੁਏ ਰਹਦੇ ਨਾਹੀ। ਫੇਰਿ ਗੁ

ਵੂ ਨਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾਨੂ ਬੇਬੇ ਜੀ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਭਾਬਾ
 ਭਾਬਾਲੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਕੀਤਾ ਪੈ ਗਾ ॥ ਭਾਬੂ ਵੂ ਨਨਕ ਮਾਧਿ ਮਾਧਿ ਮਾਭਾ
 ਣੀ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਮਾਚਾ ਪੀਏ ॥ ਭਾਬਾਲੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਮੈ ਬੇਕਿਤਨੇ
 ਕੋਹ ਮਾਹੋ ॥ ਭਾਬੂ ਵੂ ਨਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾ ਣੀ ਬਾਲਾ ਇਥੇ ਸੈ ਭਾਈ ਸੈ ਕੋ
 ਹਾ ਪੈ ॥ ਭਾਫੇ ਬਿਬਾਲੇ ਮਾਧਿ ਮਾਨੀ ਪਚਚੀਏ ਗਾ ਕਹਿ ॥ ਭਾਫੇ ਵਗੁ
 ਨਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾ ਣੀ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾ ਵਸੁ ਬਿਲੈ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਦੁਇ ਪਹ
 ਬਿਬੇਲੇ ਗਲਿ ਕੀਤੀ ਮਾ ॥ ੩੦ ॥ ॥ ਬੇਲੇ ਭਾਈ ਦਾ ਪਗੁ
 ਜੀ ॥ ਮਗੈ ਸਾਖੀ ਪੈ ਵਚਲੀ ॥ ਸਿਧਿ ਮਾ ਬੇਲੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਇਕ ਅਫੀ ਬਠ
 ਗਈ ਮਾਇ ਜੁਲਗਨ ਪਰਵਰੇ ॥ ਜੈ ਗਾਂਧਰਵ ਪਾਰਿ ਮਚਾਣਿ ਕਿਤੁਲ ਸਾ
 ਦੇਖੋ ॥ ਭਾਬੂ ਜੀ ਦਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮਾਇ ਮਾਹੋ ॥ ਬਪੂ ਜੀ ਤੁਲਸਾ ਕੂਕੀ
 ਬਪੂ ਜੀ ਬਧਾਈ ਤੁਮਾਰਾ ਭਾਈ ਜੀ ਮਾਇ ਮਾਮਾਹਾ ॥ ਨਨਕੀ
 ਦੇਖੋ ॥ ਭਾਸਚੀ ਮਿਚੀ ਮਾਇ ਮਾਹੋ ॥ ਨਨਕੀ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਪਿਮਣੀ
 ਦੀ ਜੀ ਜੇਗੁ ਵੂ ਨਨਕ ਮਗੈ ਮਕ ਬਿਲੀਤੀ ॥ ਮਤੇ ਮਾਧਿ ਚਿਜੁ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮਸਾਨੂ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਮਾਹਾ ॥ ਮਸੀ ਮਾਧਿ ਮਾ
 ਬੇਬੇ ਜੀ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ॥ ਤੁ ਨਨਕੀ ਬੇਲੀ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ

ਕਿ ਬਾਉ ਨੇੜੇ ਆਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਮਜਾਦੁ ਪਹਿਰਿ ਵੇਲੇ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ
 ਆਹਾ ਤੁਜੀ ਕਿ ਬਾਉ ਨੇੜੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਰਜਾਦੀ
 ਜੀ ਬੁਝ ਨਾਨਕ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਿਸਤਾਈ ਸੈ ਕੋ ਪਾਤੇ ਰੇਵਾ ਸਿਤੇ
 ਮਾਇਆ ਹੋ ਮਮੁ ਮੇ ਮਜਾਨੂ ਭੀ ਜਾ ਬਿਲਿ ਮਾਹੋ ਤਾ ਬੁਝ ਨਾਨਕ
 ਮਾਖਿਆ ਚੁਪ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਤਾ ਬੁਝ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਨਕੀਨੁ ਮਾਖਿਆ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਜਾ ਮਜਾਨੂ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਤਾ
 ਮਜੀ ਰੁਬਰੁ ਆਏ ਮਾਹੋ ਮਰੁ ਮਜੀ ਗਾਹ ਉਪਰਿ ਖੜੇ ਆਹੇ ਰੁਜ
 ਕੁਛੁ ਮਾਖਣਾ ਪੈਸੇ ਮਾਖੋ ਤਾ ਨਾਨਕੀ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਤੁਜਾ ਰੂਦਰ
 ਸਨਦੀ ਚਾਹ ਮਾਹੀ ਮਜਾਨੂ ਰੁਜਾਨੇ ਏ ਜਵਾ ਸਿਤੇ ਯਾਦਿ ਕੀ
 ਤਾ ਆਹਾ ਬਪੁਤ ਵਰੇ ਬੁਜਵੇ ਮਾਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ਮਜਾਨੂ ਵਿਜਾ
 ਰਿਦਿ ਤਾ ਤਾ ਬੁਝ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭੁਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੇਰੀ ਚਿਵਨੀ
 ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਤੁਮ ਜਾਨੂ ਤੁਜੀ ਕਿ ਰਾਤੁ ਭੁਲ ਜਾ ਮਾਖਿਆ ਠਾਕੁਰ
 ਜੀ ਤੁਮ ਤੇ ਮਥੀ ਮਾਏ ਹੋ ਮਥੁ ਮਥੀ ਜਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜਾ ਜੀ ਕਿਉ
 ਤੇ ਮਾਵਾਇ ਦੇਹੋ ਤਾ ਬੁਝ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭੁਲ ਜਾ ਮਜਾਨੂ
 ਰਜਾਵਣਾ ਪੈ ਤਾ ਬੁਝ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤੁਜੀ ਮੇਰੀ ਵੇਲੇ

ਜੀਜਾਜੀਦੀਬਪੁਤੁਬੇਨਿਕਰਣੀ। ਤਾਨਨਕੀਦੀਅਭੂਨਿਕਲਿਪਣੀਆ
 ਤਾਨਨਕੀਜਿਰੀਚੰਦਨੁਅਰੋਮਾਨਿਖੜਾਕੀਤਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਪਿ
 ਆਬੇਬੇਜੀਤੁਜਾਏਪੁਤੁਸਾਗਲਿਨਾਪੀਕਰਣੀ। ਕਿਉਜੈਮੈਤੁਜਾਭੇਵਾ
 ਜਿਭੇਕਿਬੋਆਇਆਹਾ। ਤਾਨਨਕੀਅਖਿਆਜੀਤੁਜੀਪਿਕੁਮਪੀਨਾਵ
 ਹੋਇਬੇਮੇਰੇਪਾਸਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਬੇਬੇਜੀਅਜੀਤੁਜਾਪਾਸਿਬ
 ਹਤੇਚਿਰਰਪੀਏਗੇ। ਅਬਪੁਣਅਜੀਰਾਹਿਉਤੇਆਪੇਤੁਜਾਡਾਭਲਾਇਸੇ
 ਗਲਿਵਿਚਿਆਪੇ। ਤੁਜੀਅਜਾਨੁਤੁਜੀਕਰੇ। ਤਾਨਨਕੀਰੂਰੀਅਖਿਓਜੁ
 ਭਲਾਭਾਈਜੀਤੁਜਾਭੀਚਜਾਇ। ਤਾਨਨਕੀਅਖਿਆਭਾਈਜੀਪ੍ਰਸਾਦਤੁ
 ਜੇਵਿਜਾਵੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਬੇਬੇਜੀਅਬਦਾਨੇਨੁਕੁਝਤਿਯਾਰੁਪੈਜੇਦੇ
 ਵੇ। ਅਦਿਰੇਨਨਕੀਖਕਵਾਨੁਅਤੇਪਤਾਜੇਅਤੇਕਹਿਅਦੁਪਾਅਗੈਆਨਿਰ
 ਖਿਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਖਾਹਿਅਬਦਾਨਾ। ਤਾਅਬਦਾਨੇਆ
 ਖਿਆਜੀਤੁਜੀਖਵੇਤਮੈਭੀਖਾਵਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਭਾਈਬਾ
 ਲਾਲੈਬੰਦੁਬਾਲੈਵੰਡਿਅਤਿਪਾਖਾਧਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਲੈਬੇਬੇ
 ਜੀਅਜਾਨੁਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਪਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਨਨਨਕੀਅਖਿ
 ਅਭਾਈਫੇਰਿਕਦਿਦਰਸਨੁਦੇਜੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਅਖਿਆਬੇਬੇਜੀਅ

ਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਆਪੋ ॥ ਜਦਿ ਤੁਸੀ ਯਾਦਿ ਕਰੇਗੇ ਤੁਦਿ ਮਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾ
 ਜਾਵਿ ਆਪੋ ॥ ਤੁਨ ਨਕੀ ਆਖਿ ਮਾਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਡੀ ਬਜਾਇ ॥ ਤਾਫੇ ਵਿਖ
 ਲੇ ਆਖਿ ਮਾਜੀ ਏ ਕੁਥੇ ਨਿਤੀ ਜੁਣ ਤਾਮੇ ਆਖਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਮਾ
 ਆਖੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੂੰ ਨਿਸਿ ਗੁਆਖੁ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੇਰਾ ਆਖਿ ਮਾ ਅਸੀ ਕ
 ਦੀ ਨਹੀ ਫੇਰਿ ਮਾ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਮਾ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਜ ਬਜਾ ਦੀ ਪਾਸਿ ਹਿ
 ਕੁਰਾਤਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਾਜੀ ਰਹੋ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਤਾ ਜੁ
 ਕੁਝ ਆਖ ਨਾਹੀ ਜਕ ਦੀ ॥ ਪਰੁ ਤੁਸੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂਰੀ ਨਾਕੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਰਾਤਿ ਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ ਗੁਜਰਾ ਨਕੀ ਭੀ ॥ ਜਿਥੇ ਪਹੁ ਵਿਚਾਤਿ ਰਹੀ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਤਾ ॥ ਨਾਲੇ ਸਰਦਾਰੇ ਭੀ ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਭੀ ਇਸ
 ਨਾਨਕੀ ਤਾ ਇਸ ਨਾਨਕ ਵਿਦਿ ਮਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂ ਆਖਿ ਚਿਜੁ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਰਤਾ ਕਰ
 ਰਤਾ ਕਾ ॥ ਜਾਖੀ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਲਿ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥ ਉਦਾਸੀ ਪਲੀ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ॥

॥ ੩੧ ॥

ਬੇਲੇ ਭਾਈ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਰੀ ਜਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ ॥

੧੬ ॥ ਜਤਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਚਿਥੈ ਜੇ ਉਡਾ ਕੀਲੀ ਤੀ ਚਿਜੁ ਜੇ ਬੰਦੀ ॥

ਜੇ ਕੋ ਪਾਭੁ ਰਤਾਤਿ ਹੋਈ ਨੇ ਆਇ ਉਤਰੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ॥ ੧੭

ਬਾਲਾਮਰਦਾਨਾ ਅਜੀਕਿ ਬੇਅਹੋ। ਤਾ ਬਾਲਾ ਬੋਲਿ ਮਾਨੀ ਤੇਰੀ ਮਾਤੁਪੀ १੨੧
 ਜਾਣੈ। ਅਜਾਨੂ ਜੋ ਤੀ ਤੇਰੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ਪਵਿਦੀ ਕਿ ਮਾਜਾ ਪੇਰੂ ਮਰ ਮੇਜਰ ਪੈਰੇ
 ਸਾਖ ਪੈ ਅਜੀਤ ਕੁਝ ਨਾਪੀ ਜਾਣੇ ਦੇ। ਤਾਫੇ ਵਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਪ ਛਿਅੰ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਜੀਕਿ ਬੇਅਹੋ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਨਿਬੋਤੁ ਜੀਅ
 ਦਾਈ ਪਨਾ ਵਿਚੋ ਹਾਦੀ ਉਡ ਬੀਲੀਤੀ ਮਾਹੀ। ਅਤੇ ਮਕੇਜਾ ਇਨਿ ਕਿਲੇ
 ਮਾਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰਦਾਨਾ ਤੈ ਨੂਤਲਾ ਚਿਤ ਰਹਿ ਮਾਹੋ। ਤਾ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਤੁਜਾਹੀ ਕਿ ਰਖਾਨਾ ਲਿ। ਤਾਫੇ ਵਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਹਿ ਮਾ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਪੁ ਪੁਣਿ ਕਿ ਮਰਿ ਚਲਿ ਦਾਪੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਮ
 ਰਿਤੇਰੀ ਰਜਾਇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰਦਾਨਾ ਮਾਖੋ ਤਾ ਜਮੇ ਰਿ
 ਮਰ ਬਤਿ ਉਪਰਿ ਚਲੀਏ। ਉਥੇ ਜਿਥੇ ਮੰਡਲੀ ਪੈ। ਉਨ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕ
 ਰਦੇ ਚਲੀਏ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖੇ ਮਾਨੀ ਭਲੀ ਗਲਿ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਮਰੋ ਚਲਿ ਮਾਜਾ ਮਰੋ ਜਾਏ ਤਾ ਜਤਾ ਪਰਤੀ ਮਤੇ ਮਹਾਨੁ ਜਇ ਨੇਦੀ
 ਸਮਰੀ ਪੈ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਇਥੇ ਤਾ ਮਨ ਬੁਰੰਗਾ ਰਿਠਾ। ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰਦਾਨਾ ਕੇਹਾ ਰੰਗਾ ਰਿਠਾ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮ
 ਜੀਏ ਪਤਾਏ ਪੁਰਿਠਾ। ਜੇਕੁ ਦਰਤਿ ਦੀ ਰਜਮਈ ਬਹਦੀ ਪੈ। ਦੂਜਾ ਜਤੁ ਜੁ

ਇਨੇਦੀਅਤੇਪਹਾੜਪੈਨਿ। ਅਤੇਇਬੇਤਾਅਦਿਮੀਦੀਜਾਤਿਨਾਹੀਅਤੇਇ
 ਸਿਜਾਗਾਦਾਨਾਉਕਿਆਪੈ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਜੁਣਮਰਦਾਨਾਫਤੇਦੇ
 ਸਜਾਗਾਦਾਨਾਉਪੈ। ਅਤੇਮੀਮਿਤਰਜੁਜੇਵਹਦੀਜੋਇਬੇਕਈਬੀਜ
 ਏਵਾਲਾਨਹੀ। ਅਮੇਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਪੈਦੇਹਦੀਪੈਅਤੇਅਮੇਫੁਟਿਜਾ
 ਦੇਪੈਨਿ। ਇਪੁਰਜੁਕੁਦਰਗਤੀਪੈਅਤੇਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਬਹਦੀਪੈਅਤੇਇਬੇ
 ਅਦਮੀਦਾਕੰਮਨਹੀ। ਅਦਮੀਇਬੈਪਹੁਚਿਨਾਹੀਸਕਦੇ। ਤਫੇਰਿ
 ਮਰਦਾਨੇਬੇਨਿਭੀਕੀਭੀਗੁਰੂਜੀਏਪੁਕੁਦਰਤਿਦਾਮੀਮਿਤੁਈਵੇਅਜਾ
 ਈਜਾਦਾਪੈ। ਕਿਜੇਦੇਮੁਹਿਨਾਹੀਪਉਦਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾ
 ਨਾਏਪੁਇਜੇਹੀਵਸਤੁਕਰਤਾਰਮੇਦਾਕੀਭੀਪੈਜੋਅਜਾਈਨਾਹੀਜਾਦੀ
 ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਇਬੇਤਾਇਸਦੇਅਚਵਣਬਾਲਕੋਈਨ
 ਹੀ। ਅਤੇਜੁਇਨਾਇਵੇਲਤਾਨਾਲਿਲਿਤਾਕੀਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਜੁ
 ਣਮਰਦਾਨਾਏਹੁਜੇਮੀਮਿਤਰਜੁਕਰਤਾਰਮੇਦਾਕੀਭੀਜੋਅਪਇਪਿਆਰਿ
 ਅਦੇਵਾਜਿਤੇਉਸਿਦੇਜੋਪਿਆਰੇਭਗਤਿਪੈਨਿ। ਜਿਨਾਸੈਸਾਰਦੇਰਜਿਕਸਿ
 ਛੁਕੇਪੈਨਾ। ਤਿਨ੍ਹਾਨ੍ਹਾਏਪੁਰਜੁਕੁਦਰਤਿਨਾਲਿਉਨਾਦੀਰਜਨਾਤੇਜਾਇਪਉਦਾ
 ਦਾਪੈ। ਅਤੇਜੁਇਨਾਜੇਦੇਖਿਦਾਪੈਜੋਉਸਿਨਿਭਗਤਿਪੈਨਿਜੋਉਨਾਦੀ

ਦਿਸਟਿਏਹੁਆਵਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਸੈਸਾਰਵਿਚਿਜੇਸੁਇਨਾਹੈਸੋਕਚਾਹੈ॥ ਸੈਸਾਭ ੧੨੨
 ਉਸੇਨਾਲਿਮੂਰਛਾਹੋਇਰਹਿਆਹੈ॥ ਅਤੇਭਗਤਾਂਦੀਦਿਸਟਿਏਬੇਖਲੀ
 ਹੈਉਨਾਦੀਰਿਸਨਾਮਿਟਿਗਈਹੈ॥ ਭਗਤਾਨੂਨਾਏਹੋਖੁਸਿਆਵਦਾਹੈਨਥ
 ਹੋਖੁਸਿਆਵਦਾਹੈ॥ ਇਹੁਮੀਮਿਤਰਸੁਖੁਸਿਆਵਦਾਹੈ॥ ਹੋਰੁਕੁਝੁਨਾਪੀ
 ਖਸਿਆਵਦਾਭਗਤਾਂਦੀਭੁਖਿਹਿਕੁਮੀਮਿਤਨਾਮਦੀਰੋਹੀਹੈ॥ ਹੋਰੁਭਿਨ
 ਨੂਯਾਦਿਕੁਝੁਨਾਪੀਰਹਿਆਅਰਦਾਨਾਸੈਸਾਰਅਤੇਭਗਤਾਵਿਚਿਏਪੁਛਰਕੁ
 ਹੈ॥ ਭਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਪੁਕਮੁਹੋਵੈਭਾਮੇਖੀਵਾ॥ ਭਾਗੁਭੂਨਾਨਕਆ
 ਖਿਆਮਰਦਾਨਾਪਚਾਇਸਿਖੇਗਾ॥ ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਗੁਰੂਜੀਇਭਨੇਵਰੇਨਾਲਿ
 ਠਿਰਿਦਿਆਹੋਏਕਦੀਭਾਤੁੰਦਇਆਕਰਾ॥ ਭਾਗੁਭੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦ
 ਨਾਏਹੁਮੀਮਿਤੁਮਹਾਮਨਭੁਪੈ॥ ਜਿਸਭਾਣੀਆਖਿਕਰਤਾਰਜਰਾਏਸੋਈ
 ਜਗੇ॥ ਨਾਹੀਭਾਖੀਰਹੋਇਬਹਦੇਪੈਨਿ॥ ਜਰਿਨਾਹੀਸਕਠੇਲਗਾਦੇਪੈਨਿਅ
 ਖਬਿਣਾਵੁਇਸਾਂਗਾਬਣਾਇਬਹਦੇਪੈਨਿ॥ ਭਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜਿਨਾ
 ਨੂਪਚਾਇਦਾਹੈਜਕੇਹੋਹਦੇਹੈਨਿ॥ ਭਾਗੁਭੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਜਿ
 ਨਾਨੂਪਚਾਇਦਾਹੈਸੋਭਾਮਹੋਇਜਾਦੇਪੈਨਿ॥ ਓਹੁਨਿਰਬੀਧਿਹੋਇਜਾਦੇਪੈ
 ਨਿ॥ ਉਨਾਨੂਮੇਰਿਭੇਰਿਵਿਸਰਿਵਿਸਿਰਿਜਾਦੇਪੈਨਿ॥ ਅਤੇਈਉਨਾਹੀਜ

ਏਹੇਜੇਏਹੁਮੇਰਾਪੁਤਪੈਅਭੇਇਹੁਪਰਾਇਆਪੁਤਪੈ। ਜੋਰੁਨਿਰੰਕਾਰ
 ਦਾਹੀਜਾਇਦੇਹੈਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਮੈਨੁਪਚਾਏਤਾਮੇਖੀ
 ਵਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਨੂਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਇਬੇਜੇਆਇਆਪੈ
 ਜੋਖੀਵਣੇਦੇਵਾਸਿਤੇਖੀਉਜੋਕੁਝਖੀਉਸਕਦਾਹੈਜੋਖੀਉ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਓ
 ਹੁਰਸੁਖੀਤਾਮਰਦਾਨਾਹੋਇਆਮਸਤੁਮਰਦਾਨੇਕੁਖਦੁਖਉਠਿਗਈ।
 ਤਾਬਾਲੇਨੂਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਛਿਭਾਈਬਾਲਾਏਹੁਕਿਆਹੋਇਆ। ਤਾਬਾਲੇ
 ਆਖਿਆਜੀਤੇਰੀਆਤੁਪੈਜਾਣੈਅਸੀਕੁਝਿਨਾਹੀਜਾਇਦੇ। ਤਾਫੇਰਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਮਰਦਾਨੇਨੂਸਦਾਧਾਨੁਕੀਤਾ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਗੁਰੂ
 ਜੀਏਹੁਕਿਆਕੀਤੋ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਤੁਚਿਤੁਬਾਇਰਖੁ
 ਅਸਤੈਨੂਨਾਲੇਨਿਬਾਣਾਪੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਜੇਤੁਸਾ
 ਰੀਰਜਾਇ॥੩੨॥

ਥੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ। ਅਰੋਸਾਖੀ
 ਹੋਚਲੀ। ਹਿਮਚਲਿਦੀ। ਹਿਮਚਲਨੂਉਰੀਰੀਲੀਤੀ। ਤਾਜਾਇਹਿਮ
 ਚਲਉਖਰਿਖਝੇਹੋਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਕੇਕੀਜਾਗਾਪੈ।
 ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਮਰਦਾਏਹੁਹਿਮਚਲੁਪੈ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਜੀਏਹੁਤਾਬਗਾਜੇਹਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਏਹੁਬ

ਗੀਬਰਫੁਪੈ।ਏਬੇਅਦਿਮੀਪਰਬਖਿਦਾਪੈਤਾਰਾਲਿਜਾਦਾਪੈ।ਏਬੇਅਦਿ ੧੨੩
 ਮਦੀਗਮੁਨਹੀ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਅਜੀਕਿਉਕਰਿਆਏ
 ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਲਿਅਾਇਅਪੈ
 ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਇਬੋਮਰੇਕਾਈਹੋਰੁਭੀਜਾਗਾਪੈ।ਤਾਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਰੈਹੋਮਪੈ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆ
 ਜੀਓਬੇਭੀਚਲੇਗੇ।ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਅਚਲੀਏਗੇ॥੩੩॥ ॥
 ਅਬੋਲੇਭਾਈਨੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀ।ਅਰੈਜਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ।ਉਬੋਜਿਰਿਧਾਰਖਰ
 ਬਤਿਨੁਚਲੇ।ਤਾਗੁਰੂਮੀਰਾਦਿਪੁਛਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਜਿਰਧਾਰਖਰਬਤੁ
 ਾਇਸੇਦਾਨਾਉਪੈ।ਤਾਬਾਲੇਅਖਿਆਗੁਰੂਜੀਮਰਦਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੂਪੁ
 ਛਿਆਜੀਜੀਜਿਰਿਧਾਰਖਰਬਤਿਦਾਨਾਉਪੈ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਜੁਇ
 ਮਰਦਾਨਾਜਿਰਧਾਰਖਰਬਤਿਇਸਦਾਨਾਉਇਸਿਵਾਜਿਤੇਰਖਿਆਪੈ।ਜਿਇਹੁਸਿ
 ਰਤਲਿਵਾਇਅਪੈਇਬੇਰਾਪੁਖਪੜਕੇਈਨਾਹੀ।ਇਬੇਜੇਈਮਪੁਚੇਜੇਮਵਨ
 ਅਜੁਵਾਰਹੋਵੈ।ਅਕੇਕੀਬੀਰਭਗਤਮਾਹਕੇਰਵਿਦਾਸਨਾਮਾਮਾਹਾ।ਇਕੇਤਾਜਿ
 ਮਦੀਜਾਹਗਾਪੈ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਏਪੁਜੇਅਖਿਦੇਪੈਨਿਜੇਮਾਭੇ
 ਹਿਮਚਲੁਕਾਲੇਜੇਇਬੇਹੀਅਏਤਾਰਾਲੇ।ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾ

ਨਾਥਾਇਤਾਇਬੇਖੁਦੇਨਾਪੀ। ਓਤਾਪਿਛੇਪੀਬਰਫਾਵਿਚਿਗਲਿਗਾਏ। ਪਿਕੁ
 ਦਾਦਿਸਟਰਸਾਬਤਿਅਾਇਆ। ਜਿਭੀਜੁਰਗਲਿਕਕੋਗਾਇਆਇਬੇਖੁਦਿ
 ਅਨਾਪੀ। ਤਾਫੇਵਿਬਲੇਸਿਪੁਗੁਰੂਮੰਗਾਦਿਨੁਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਈਵਾਅਖਿਦਾਸੀ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਪਿਆਗੁਰੂਜੀਅਗੇਭੀਚਲਿਦੇਪੈ
 ਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਪਿਆਚਲੁਮਰਦਾਨਾਅਗੇਚਲਦੇਅਹੋ। ਜਿਉਗੋਰਬੰ
 ਨਾਬਨੇਗੀਆਇਮਿਲਿਆਆਇਕਰਿਬਚਨੁਕੀਤਾਜੁ॥ ॥ ਕਵਨੁਰੂਪਕ
 ਵਨੁਜਾਤਿਤੁਮਾਰੀ। ਰਹੋਕਹਾਕਿਆਲੇਹੁਉਰਾਰੀ। ਨਾਅਗੇਸਰਨਰਹੋਗੇ
 ਕਹਾ। ਸੀਤਲਨਲੁਪਿਮਪਰਬਤਿਪਰਾ। ਨਾਅਗੇਗੀਮਪੀਛੇਫਿਰਿਭਾਗੇ।
 ਨਿਕਿਸਿਜਾਪੁਕਾਹੇਦੁਖਲਾਗੇ। ਤੁਸਲਿਮਲਸਾਬਝਲਕੇਝਲਕਾਰਾ। ਤਹਾ
 ਸੁਰਾਖੁਰਾਠਪਰੇਜੇਸਾਰਾ। ਸੁਣਨਾਨਕਗੋਰਖੁਤੁਮਕਹੋ। ਫਿਰਿਜਾਪੁਖੀਛੇਦੁ
 ਖੁਲਹੋ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਬੋਲਿਆ॥ ॥ ਜਬਦਅਗੈਰੂਪਪ
 ਮਾਰਾ। ਹਰਿਸਿਮਰਨਜਿਉਪੈਬਿਉਹਾਰਾ। ਅਚਰਜੁਕਹੀਐਹਮਰੀਜਾ
 ਤਿਅਜਾਤੀ। ਠਉਰਹਮਾਰੀਓਪੀਕਹੀਏਜਪਾਦਿਨੁਅਰੁਨਾਪੀਰਾਤੀ॥
 ਪੀਛੇਦਿਆਗੇਦਿਜਟਿਹਮਾਰੀਸਰਨਅਕਾਸਪਸਾਰਾ। ਦਇਆਹਮਾਰੀ
 ਸੀਤਪਿੰਚਲੁਤਿਨਜਿਉਸੰਗੁਹਮਾਰਾ। ਕਹੇਨਾਨਕਸੁਣਗੋਰਖੁਜੇਗੀ

੧੪੪

ਤੈਪੁਰਜੇਗੁਨਾਪਾਇਆਜਗਤਿਨਾਤੀਅਉਧਿਬਧਾਣੀਬਿਰਬਾਨੁਮੁਗਾ
 ਵਾਇਆਏਪੁਰਹਤਿਜੁਇਕੈਰੋਰਖੁਚਲਿਦਾਰਹਿਆਤਾਫੇਰਿਮਰ
 ਦਾਨੇਪੁਛਿਆਤਪਾਜੀਏਪੁਕਉਨੁਬਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾ
 ਨਾਏਪੁਰੋਰਖੁਜੇਗੀਬਾਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਏਬੇਰਾਸੂਰ
 ਜਨਜਵਿਨਾਪੀਆਵਿਦਾਜੀਅਸੀਕਿਬੇਆਇਪਏ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਬਚਨੁਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸੂਰਜਬਉਤੇਆਏਆਏ॥ਫੇਰਿਮਰ
 ਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਸੂਰਜਪਾਸਕਿਤਨੇਜਨਨਿਉਪਰਿਆਏਆ
 ਹੋ॥ਤਾਫੇਰਿਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸੂਰਬਦੁਇਪਜਾਰਜੇਜਨ
 ਉਪਰਆਏਆਹੋ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਤਪਾਜੀਨਿਸਿਧਵੰਤੀਭੇ
 ਅਸੀਵਸਿਦੇਆਹੋ॥ਉਬੋਸੂਰਜਕਿਤਨਾਉਚਾਪੈ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਕਹਿਆਜੁਇਮਰਦਾਨਾਉਸਿਬੇਖੰਡੀਪਜਾਰਜੇਜਨਨਿਉਚਾਪੈ॥ਫੇ
 ਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਤਪਾਜੀਅਸੀਕਿਤੇਪੇਪਜਾਰਜੇਜਨਜਭੁਆਏਅ
 ਹੋ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸਤਾਈਪਜਾਰਿਜੇ
 ਜਨਆਏਆਹੋ॥੨੧॥॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਪਉਰਦਾ
 ਹਾਅਤੇਪੁਛੇਬਾਝੂਰਹਿਆਜਾਦਾਨਾਪੀ॥ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਰਨਾਨਕਕਹਿਆ

ਆਖਮਰਦਾਨਾਨਿਸਿਰਾਮਾਖਾਮੁਲਾਹਜਾਨਾਕਰੇਮੁਲਾਹਜਾਕਰੇਬਾ
 ਤਾਮਉਗਣਹੋਵੈਗਾਮਹਾਪੁਰਖਾਂਦਾਮਤੇਜੇਵਕਾਦਾਕਰਤਾਰਏਹੋਸਿਜੇ
 ਗੁਬਣਾਇਆਪੈਪੁਛਿਦਾਮਤੇਦਸਿਣਦਾਜਿਸਿਖਹੋਵੈਮਤੇਮਪਣੇਗੁ
 ਰੂਪਸੋਜੇਜੀਅਵਿਚਿਹੋਵੈਜੇਪੁਛੇਨਾਹੀਓਹੁਸਿਖਨਾਹੀਤੇਸਿਖਹੋਵੈ
 ਪੁਛੇਗੁਰੂਦਸੇਨਾਹੀਅਗੇਗੁਸੇਹੋਇਤਾਓਹੁਗੁਰੂਨਾਹੀਓਹੁਠਗੁਪੈ॥
 ਉਪਸਗੁਰੂਨੁਛਰਣਾਹੀਜੇਗੁਪੈਜਿਜਤਾਈਅਪਣੇਮਿੰਦੁਦੀਖਬਰਨਾ
 ਹੀਜੇਸਿਖਨੁਕਦਿਤਾਰੇਗਾਗੁਰੂਭੀਸਸੰਤ੍ਰਿਕਰਿਕਰਣਾਅਇਆਪੈ॥
 ਅਤੇਮੁਨੁਖਜਨਮੁਦੁਲਰੁਪੈਅਤੇਗੁਰੂਜੇਸਿਕਰਕਰਿਣਾਪੈਅਤੇਗੁਰੂਭੀ
 ਵਰਾਨੇਆਪੈਜੇਸਿਖਭੀਜੇਸਿਕਰਨਾਜੇਕਿਸਵਾਸਿਤੇਜੇਆਪਮਲੀਨਿ
 ਅਹਾਕਰੇਗਾਜੇਈਗੁਰੂਅਗੇਅਨਿਰਖੇਗਾਓਹੁਅਹਾਗੁਰੂਗੁਲੈਰ
 ਖੇਗਾਗੁਰੂਜੇਅਹਾਰਵਿਚਿਗੁਰੂਭੀਵਰਤੇਗਾਇਸਵਾਸਤੇਸਿਖਸੋਖ
 ਕਰਿਕਣਾਅਖਮਰਦਾਨਾਨਿਸਿਰਾਮਾਖਾਪੁਣਾਹਈਜੇਪੁਛਿਲੈਅ
 ਮਤਿਕੋਈਅਰਮਾਨੁਰਹਿਜਾਈਅਰਮਾਨੁਦੇਖਦੇਵੈਤਾਬਾਲਾਹ
 ਸਿਆਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਨੀਪਉਨਾਹੀਪੁਛਿਦਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਉਨਾਹੀਪੁਛਿਦਾਤੈਨੁਕਿਨੇਮਨੇਕੀਤਾਪੈ॥ਤਾ

ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬੁਰਾ ਮਨਿ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ੧੨੫
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਧਿ ਬੁਰਾ ਕਿਉ ਮੀਨਿ ਮਾ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾ ਜੀ ਮੈ ਭਾਕੁ
 ਤੁਇ ਸਭਾਈ ਮਾਖਿ ਮਾ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਮੈ ਜੋ ਹਸਿ ਮਾ ਜੇ ਇਸ ਵਾਸਿ ਤੇ ਹਸਿ
 ਮਾ ਜੋ ਮਨਿ ਮਾਏ ਕਾ ਕਿ ਮਾ ਮਨਿ ਮਾ ਵਣਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਜੋ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਜਾ ਬੋਧੁ ਛਿਦਾ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਮਾਜੀ ਜੋ ਦਸ
 ਦੇ ਮਾਹੇ ਏਹੁ ਜਾਖੀ ਮਾਹੇ ਦੁਨਿ ਗੀ ਮਾ ਜੋ ਜੋ ਮਿਛੇ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਹੋਵਨਿ ਰੋਸੇ
 ਵੀਚਾ ਵਿਨਿ ਰੋਗਾ ॥ ਅਤੇ ਮਿਛੇ ਸੈ ਜਾ ਰਝੁ ਠਾਬੁ ਪੁਤੁ ਹੋਵੇ ਗਾ ॥ ਕੂੜੀ ਮਾ ਕਰ
 ਮਾ ਤਾ ਬਪੁਤੁ ਲਾਵਨਿ ਰੋਗਾ ॥ ਨਾਲੇ ਵੇਦਾ ਵਾਲੇ ਕਿਤੇ ਬਾਵਾਲੇ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ
 ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਹੋਵਨਿ ਰੋਏ ਹਜਾਖੀ ਮਾਜੁ ਇਸੁ ਇਸੁ ਮਝੁ ਨ ਰੋਗਾ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰਿ
 ਉਨਾ ਦੇ ਵਿਦੇ ਕਾਈ ਨਾ ਬਰੇ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਾਜੀ ਤੁਜੀ ਮਤੇ
 ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਰਾਤਮ ਯਾਰ ਮਾਹੇ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਉਠਿ ਕਰਿ ਪਬਿ ਜੋ ਕ੍ਰੋਮਤੇ ਮੁ
 ਹੇ ਮਾਖਿ ਓਸੁ ਜੀ ਪਿਕੁ ਮੇਰੀ ਮਰਦਾਜ ਪੈ ਜੋ ਮਿ ਮਾ ਨੁਲਾਇ ਕਰਿ ਜੁਣਾ ॥
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਨੁ ਮੈ ਨਿਹਾਲਿ ਹੋਇ ਮਾ ॥ ਅਜੁ
 ਮਾਜਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਬਪੁਤੁ ਮੇਹ ਵਿਸਾ ਨ ਹੋਇ ਮਾ ॥ ਜੋ ਮਨੁ ਤੈ ਖੁਲਿ ਕਰਿ
 ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕੁਝ ਮਾਖਣਾ ਪਈ ਚਿਲਿ ਨਾ ਕਰੁ ਝਬ

ਬਹੋਹੁ। ਭਾਬਾਲੇ। ਮਾਖਿ। ਮਾਜੀ। ਮਰਦਾਨਾ। ਤੁਰਕੁ। ਕਿਉ। ਹੋਇ। ਮਾ। ਤੁਜੀ। ਮਾ।
 ਖਦੇ। ਹੋ। ਅਜਾ। ਰਾ। ਪੁਰਾ। ਤੁਨਿ। ਜਾ। ਰੁਪੈ। ਭਾ। ਗੁ। ਰੂ। ਨਾਨਕ। ਬਚਨ। ਕੀ। ਤ। ਭਾਈ। ਬਾ।
 ਲਾ। ਏ। ਹੁ। ਮਰਦਾਨਾ। ਤਦੇ। ਭੀ। ਮਰਾ। ਜੀ। ਮਾ। ਹਾ। ਰਾ। ਜੇ। ਜਨ। ਕਿ। ਮਰੋ। ਭਗ। ਤਿ। ਮੰ।
 ਗ। ਸੋ। ਰੇ। ਪੁਰਕ। ਰਦਾ। ਮਾ। ਹਾ। ਇ। ਜਦ। ਸਿ। ਤੇ। ਅਜ। ਰਾ। ਪੁਰਾ। ਤੁਮ। ਜਾ। ਰੁਪੈ। ਅ। ਤੇ। ਹਿ।
 ਕ। ਦਿ। ਨਿ। ਸਗ। ਮਾ। ਨ। ਮਦ। ਰਾ। ਪੀ। ਕ। ਰਿ। ਮਾ। ਇ। ਮਾ। ਰਾ। ਜੇ। ਜਨ। ਨਿ। ਕ। ਪ। ਸਿ। ਰਾ। ਜੇ। ਜ।
 ਨ। ਕ। ਦੇ। ਮੁ। ਹੋ। ਮਾ। ਸਿ। ਤੇ। ਹੀ। ਨਿ। ਕ। ਲਿ। ਮਾ। ਰੇ। ਮ। ਲੇ। ਛਿ। ਇ। ਸਿ। ਤੇ। ਵ। ਸਿ। ਤੇ। ਤੁਰਕ। ਦੇ।
 ਅ। ਰਜ। ਨ। ਮੁ। ਹੋ। ਇ। ਮਾ। ਪੁਰਨ। ਪੁਰ। ਪੁਦੇ। ਮੁ। ਹੋ। ਜੇ। ਕੁਝ। ਨਿ। ਲਿ। ਵ। ਪੈ। ਜੋ। ਹੋ। ਇ। ਮਾ।
 ਲੇ। ਨੀ। ਏ। ਭਾ। ਬਾਲੇ। ਨਿ। ਮ। ਸਿ। ਕ। ਰ। ਕੀ। ਤੀ। ਤੁਮਰਦਾਨੇ। ਮਾ। ਪਿ। ਮਾ। ਗੁ। ਰੂ। ਜੀ।
 ਚੰਦ। ਮਾ। ਕਿਉ। ਕ। ਰਿ। ਦਿ। ਸਿ। ਮਾ। ਮਦਾ। ਪੈ। ਭਾ। ਗੁ। ਰੂ। ਨਾਨਕ। ਮਾ। ਪਿ। ਮਾ। ਮਰਦਾ।
 ਨ। ਜਿ। ਤ। ਨ। ਪਰ। ਤੀ। ਕੋਲੇ। ਜੁਰਜ। ਉਚਾ। ਪੈ। ਤਿਨ। ਨ। ਜੁਰਜ। ਕੋਲੇ। ਚੰਦ। ਮਾ।
 ਉਚਾ। ਪੈ। ਭਾਫੇ। ਰਿ। ਮਰਦਾਨੇ। ਪੁਛਿ। ਮਾਜੀ। ਚੰਦ। ਮਾ। ਕਿ। ਤ। ਨੇ। ਜੇ। ਜਨ। ਨਿ। ਉ।
 ਚਾ। ਪੈ। ਭਾ। ਗੁ। ਰੂ। ਨਾਨਕ। ਮਾ। ਪਿ। ਮਾ। ਮਰਦਾਨਾ। ਪੰਜਾ। ਹਿ। ਪਜਾ। ਰਜੇ। ਜਨ। ਨਿ। ਉ।
 ਚਾ। ਪੈ। ਭਾਫੇ। ਰਿ। ਮਰਦਾਨੇ। ਪੁਛਿ। ਮਾਜੀ। ਤ। ਰੇ। ਕਿ। ਤ। ਨੇ। ਜੇ। ਜਨ। ਨਿ। ਉਚੇ। ਪੈ। ਨਿ।
 ਭਾ। ਗੁ। ਰੂ। ਨਾਨਕ। ਕ। ਹਿ। ਮਾ। ਮਰਦਾਨਾ। ਤ। ਰਿ। ਮਾਦੀ। ਮਿਰਜਾਦਾ। ਇਉਂ। ਪੈ। ਜੇ।
 ਇਨਾਦੀ। ਮਾ। ਪੁਰੀ। ਮਾ। ਪੈ। ਕੋਈ। ਨੀ। ਵੇ। ਪੈ। ਨਿ। ਮਭੇ। ਕੋਈ। ਉਚੇ। ਪੈ। ਨਿ।

॥ ਭਾਫੇ ਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀਏ ਪੁਜੇ ਸੂਤਾਰਾ ਆਖਿ ਦੇ ਪੈ ਨਿਥਿ ਪੁਕਿ
 ਬੇਪੈ ॥ ਭਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਓ ਪੁਸਤ ਨਾ ਬੋਝਿ ਚਾਪੈ ॥
 ਅਤੇ ਕਉਲਾ ਸਿਖ ਰਬਾਤਿ ਉਪਰਿ ਪੈ ॥ ਭਾਫੇ ਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ॥
 ਕਿਵੇ ਪੂਪ ਦਾ ਭੀ ਦੁਸ ਨੁਹੋਵੇ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਕਿਉ ਭਾ
 ਣੀ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆਖਿ ਦਾਪੈ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੋ ਆਖਿ ਦ
 ਪੈ ਜੋ ਮੰਨੀਏ ॥ ੩੪ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਣੀ ਜੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਰੋ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਸਿਰਧਾ ਰਿਖ ਰਬਾਤਿ ਤੇ ਚਲੇ ਅਰੋ ਉਨਾ ਪਰਿ ਬਾਤਿ ਤੇ
 ਗਏ ॥ ਭਾਫੇ ਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਇਸ ਮਰਬਾਤਿ ਦਾਨਾ ਉਉਨਾ ਪਰ
 ਭਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਇਸ ਮਰਬਾਤਿ ਦਾਨਾ ਉਉਨਾ ਪਰ
 ਬਾਤਿ ਪੈ ॥ ਭਾਫੇ ਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਅਜੀ ਸਭ ਕਿਭ ਨੇ ਜੋ ਜਨਿ ਆ
 ਏ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਅਜੀ ਪੰਦ੍ਰਾ ਪਜਾ ਰੋਜੋ ਜਨਿ ਆ
 ਏ ॥ ਫੇਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਚੰਦ੍ਰਾ ਮਾ ਅਰੋ ਪੈ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਇਥੋ ਮਠਿ ਪਜਾ ਰੋਜੋ ਜਨਿ ਪੈ ॥ ਇਤਿ ਨਾਵੀ ਚਾਰੁ
 ਕਵਿ ਦੇ ਆਪੋ ॥ ਭਾਰੋ ਰਖਨਾ ਬਿਸਿਧ ਮੰਡੂਲੀ ਵਿਚਿ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥
 ਅਰੋ ਸਿਧੋ ਨਾ ਬੋਜਤੀ ਓਣੀ ਹਾਮਲੀ ਨਿਦੇ ਪਕੀਜਾ ਗਾਨਾ ਹੀ ॥ ਅ

ਅਭਏਕ ਨਾਨਕ ਭਾਮਿ ਤਲਕ ਭੇਮਲ ਮੂਰਕੀ ਦੇਹ ਲਿਖਾ ਬੁਝਿ ਮਾਪੈ ॥ ਕੇ
 ਈਸਿ ਪਨਾ ਬਿਜਤੀ ਜਾਓ ਉਸਕੇ ਜੀਤੈ ॥ ਤਉ ਈਹਾ ਮਾਉਣੇ ਨਾਪਾਵੈ ॥ ਤਾ
 ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਿਕਹਿ ਮਾਮੇ ਜਾਤਾ ਹੋਨਾ ਬਿਜੀ ਕਉਣ ਮਾਈ ਮੂਰਾਪੈ ॥ ਮਾਣਿ
 ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਿਬੁ ਰੂਨਾ ਨਕ ਨੂਦਿ ਮਾਈ ਦਿਤੀ ਮਾਇ ਬਚਨੁ ਕੀਤੈ ਜਾਮ ॥
 ਖਿਓ ਭੁਮਰੇ ਮਾਈ ਮੂਈ ਡੇਈ ਹੋਜੇ ਮਾਇ ਮਾਪੈ ਜੋ ਕਿਉ ਮਾਇ ਮਾਪੈ ॥
 ਮਰੇ ਬਾਲਿਕੇ ਕਿਛੁ ਜਕਿ ਭਰਾਖਤਾਪੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾ ਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਾ ਗਮ
 ਛਿ ਦੁਨਾ ਬਿਜੇ ਮਾਗੇ ਜੋ ਤੈ ਨੇਕ ਵਿਭਾਵ ਪਾਸੇ ਦਿਵਾਈਏ ॥ ਮਛਿ ਦੁਨਾ ਬਿਤ
 ਮਕਿ ਮਾਇਕ ਵਿਬਚਨੁ ਕਹਿ ਮਾ ॥ ਕੈਇਹਾ ਬਿਸਿਰਕਾ ਪਾਟਾ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲਿ
 ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ ॥ ਕੈਇਹਾ ਬਲੀਲਾਟਿ ਪਾਟਾ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲੇਜਾ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲ
 ਹੀ ਮਾਲਾ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲ ਭਿਲੀ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲ ਛੀ ਛਾ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲ ਬਜ
 ਰੀ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ॥ ਕੈਇਉ ਗਲ ਮੰਬਰੀ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ॥ ਕੈਇ ਸੈ ਪਤੀ ਮਾਕੇ ਤੀ
 ਮਕੇ ਠੜੀ ਕੇਤੇ ਪਾਟਿ ॥ ਕੈਇਹਾ ਜਾਰਾ ਤਿਨਿ ਕੇ ਜਾਸਿ ॥ ਕੇਤੀ ਦੇਹ ਕੀ ਰੋਮਾ
 ਵਲਿ ॥ ਕੈਇ ਸੈ ਨਾਕਿ ॥ ਕੈਇ ਸੈ ਸਿਮਿ ॥ ਕਪੈਈ ਜਬਿ ਮਛਿ ਦੁਦੇਹ ਨਾਨਕ ਇ
 ਜਏ ਹਕਾਮਤੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਫੇਰਿ ਬੁਰੂਨਾ ਨਕ ਜੁਥਾ ਬਿਦਿਤਾ ॥ ਜਵਾਹਾ ਬਿਜਿ
 ਰਕਾ ਪਾਟਿ ॥ ਚਾਰਉ ਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ ॥ ਛਬੀਉ ਗਲ ਲੀਲਾਟਿ ਪਾਟਿ ॥ ਤੇ

ਬਾਉਗਲਕਲੇਜਾ॥ ਆਚਉਗਲਪੀਆਲਾ॥ ਛਿਮਉਗਲਤਿਲੀ॥ ਸ ੦੧੨ ੧

ਤਉਗਲਫੀਫਾ॥ ਬਾਉਗਲਬਜਰੀਕੀਕੋਠੀਵੀ॥ ਨਉਉਗਲਮੰਬ
ਰੀਕੀਕੋਠੀ॥ ਇਕੋਤਰਸੈਹਰੀਆ॥ ਬਪਤਰਕੋਠੀਆਮਠਿਜਠ
ਪਾਟੇ॥ ਨੀਲਕੋਰੀਵੇਪਕੋਰੇਮਾਲਾ॥ ਚਉਵੀਪਜਾਵਿਗਾਤਿਦਿਨਕੇਜਾ
ਜਿ॥ ਨਉਨਾਕੁਸੇਲਾਸੈਸੈਸਿਕਪੈਨਾਨਕਸੁਣਈਜਵਿਮਛਿਦੁਲੇਪੁਇ
ਸਦੇਕਾਮਭੰਗ॥ ੨॥ ॥ ਤਾਮਛਿਦੁਨਾਬਿਜਾਇਗੋਰਖਨਾਬਖਾਜਿ
ਕਹਿਯਾਜੁਣਨਾਬਿਜੀਓਪੁਰਮਉਰਬੁਪੈ॥ ਉਜਕੀਮਲਮਕੁਕੀਵੇ
ਈਨਾਪੀ॥ ਤਾਗੋਰਖਨਾਬਿਕਹਿਯਾਕਿਉਮਛਿਦੁਨਾਬਿਕਿਯਾਦੇਖ
ਆਇਆ॥ ਤਾਮਛਿਦੁਨਾਬਿਕਹਿਯਾਗੋਰਖਨਾਬਿਜੀਓਪੁਰੇਤਤਸਰੁ
ਪੀਪੈ॥ ੨॥ ॥ ਤਾਭਰਬਰੀਨਾਬਿਕਹਿਯਾਗੁਰੂਜੀਮੇਜਾਤਾਪੈ॥ ਭਰਬ
ਰੀਆਇਆ॥ ਆਇਕੈਆਖਿਓਜਾਅਦੇਜੁਪੇਬਲੇਅਦੇਜਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਾਆਖਿਯਾਅਦੇਜੁਪੇਭਰਬਰੀਜੋਗੀਏਕੈਕਾਰਕੇਅਦੇਜਾ॥ ਤਾਫੇ
ਵਿਭਰਬਰੀਕਹਿਯਾਅਦੇਬਲੇਕਪਾਜੇਆਇਆ॥ ਕਉਣਪੇਤੇਪੋਕਉ
ਣਨਾਉਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਬੋਲਿਯਾ॥ ਜੁਣਰੇਭਰਬਰੀਨਾ
ਉਹਮਾਰਾਪੋਤੇਪੈਨਿਰੰਕਾਰਕੇਆਏਪੈਬੇਰੀਮਖਰਤੇਨਾਉਪੈ॥ ਨਾਨਕਨਿ

ਰਕਾਰੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਭੁਰਬਰੀ। ਖੁਛਿਆ ਸਬਦੁ ਕਉ ਨਿਪਾਟਿ ਜਿਤ ਕ
 ਰੇਇ ਸਨਾਨੁ। ਬੋਲ ਨ ਬਕ ਨ ਤੇਰੇ। ਨਿਰਬਾਨਾ। ਕਵ ਨੁ ਜਨ ਲਾਜਿ
 ਤੁਮਾਰਾ ਜੁਪਾਵੈ। ਕਉ ਨ ਬਸੁ ਜਿ ਤੁਮਾ ਸਾਥਿ ਰੁਜੀਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਗਿਆ।
 ਨੁ ਜੁਨੇ ਅਭਿਮੇਰੇ। ਕਉ ਨ ਸੰਗਤੋਂ ਕਉ ਨ ਸੰਗਤੋਂ। ॥ ਤਾਰਾ
 ਰੂਪ ਨ ਕਬਾਚਾ। ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ। ਉਪਰਾਮ ਪਾਟਿ ਸਰਵ ਰਸਾਵੈ। ਬੰਨੇ
 ਨ ਬੋਧਿ ਰਿਕੁ ਨ ਗਾਵੈ। ਜਲਿਆ ਮਾਕਾ ਸੀਸੁ ਨਿਸਾਵੈ। ਸਤਿ ਰਸੁ ਤੇਲੁ
 ਮਹਾਰਾਜੁ ਪਾਵੈ। ੨॥ ॥ ਭੁਰਖੁ ਰਣੇ ਕੰਕਾਰ ਸਭ ਠਉਰੇ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਗਿਆ
 ਜੁਨੇ ਅਭਿਮੇਰੇ। ਤਾਫੇ ਰਿਭੁਰਬਰੀ ਜੇਗੀ ਬੋਲਿਆ। ਕਉ ਨ ਤੁਰੁ ਜਿਤੁ ਦ
 ਪੀ ਬਿਲੋਵੈ। ਕਉ ਨ ਸੁਦਰਾ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਸੇਵੈ। ਕੈਸੇ ਰਚੇ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ।
 ਕਉ ਨ ਸੋਕੇ ਕਉ ਨ ਸੋਰੇਵੈ। ੩॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ। ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ
 ਆ। ਸਚ ਮਨ ਕਾਰਣ ਤੁਰੁ ਬਿਲੋਵੈ। ਸੁਭਰਾ ਸੁਦਰਾ ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਸੇਵੈ। ਜੈਸੇ ਰ
 ਚੈ ਤੈਸੇ ਰੂਪਿ ਹੋਵੈ। ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੇਈ ਰੂਪ ਹੋਵੈ। ੪॥ ॥ ਭੁਰਬਰੀ ਦਾਚਾ।
 ਕਉ ਸਬਦੁ ਨਾ ਜਤਾਵੈ ਜਾਮਾ। ਕਉ ਨ ਸਾਂਤਿ ਜਿਤੁ ਰੂਪ ਜਲਾਵੈ। ਕਉ ਨ ਉਪਦੇ
 ਸਪਰਮਪਦੁ ਪਾਵੈ। ੫॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ। ਸਚੁ ਦਰਤਨੇ ਮਕਾਮ ਨਾਸ
 ਤਾਵੈ। ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰੂਪ ਜਲਾਵੈ। ਗਾਗਨ ਨਿਵਾਸੁ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ

ਪਰਸਭੇਟਿ ਪਰਮਪਦੁਪਾਵੈ॥੬॥ ॥ ਭੁਰਬਰੀਬਾਚਾ॥ ਕਉ ਨ ਸੀਤੁ ਜੋ ਮਰਾ
 ਨਿਬੜਾਏ॥ ਕਉ ਨ ਕਲਾ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜਾਏ॥ ਕਉ ਨ ਦੇਖ ਸਹਜਿ ਪਾਰਿਆ
 ਵੈ॥ ਕਉ ਨ ਜਤਿ ਨ ਕਰਿ ਨ ਦੁਵਜਾਵੈ॥੭॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ॥ ਗੁਰੂ
 ਪਿਦੁ ਸੀਤਲ ਮਰਾਨ ਬੁੜਾਵੈ॥ ਸੇਵਾ ਸੁ ਰਤਿ ਬਿਭੂਤ ਚੜਾਵੈ॥ ਗੁਰੂ ਦੇਖ ਨ ਦੇਖ
 ਸਹਜਿ ਪਾਰਿਆਵੈ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਬਾਣੀ ਨਾ ਦੁਵਜਾਵੈ॥ ਭੁਰਬਰੀਵਾਚਾ॥ ॥
 ਕਹਾ ਗਿਆਨੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਸਾਰਾ॥ ਕਉ ਨ ਤੀਰਥ ਮਨ ਨ ਵੀਚਾਰਾ॥ ਕਉ ਨਿ
 ਬਾਨਿ ਪੂਜੈ ਪੂਜਾਰਾ॥ ਕਉ ਨ ਸੁਜੇ ਤਿਮਿਲਾਵੁ ਨਿਪਾਰਾ॥੮॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਬਾਚਾ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਗਿਆਨੁ ਮਹਾਂ ਰਸੁ ਸਾਰਾ॥ ਤੀਰਥ ਮਨ ਨੁ ਗੁਰੂ ਰਸ
 ਬਦੁ ਬੀਚਾਰਾ॥ ਅੰਤਿ ਰਿਪੂ ਜਾ ਬਾਨਿ ਮੁਰਾਰਾ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਤੀਜੇ ਤਿਮਿਲਾ
 ਵਣੁ ਪਾਰਾ॥੯॥ ॥ ਭੁਰਬਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਉ ਨ ਸੋ ਰਸੀਆ ਪੀਵੈ ਨਿਜ
 ਭਾਉ॥ ਕਉ ਨ ਸੋ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ਰਾਉ॥ ਕਉ ਨ ਸੋ ਕਾਰਕ ਕੇ ਕਰਾਇ॥ ਕ
 ਉ ਨ ਸੋ ਮਲੁ ਪੁਨਲੁ ਪਿਆਜਾਇ॥੧੦॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ॥
 ਰਸਿ ਰਸਿਆ ਮਨੁ ਏਕੀ ਭਾਉ॥ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੀ ਪੀਜਿ ਸਬਾਇ॥ ਕਾਰਕ
 ਮਾਣੀ ਪਸਮਰ ਜਾਇ॥ ਅਵਗਾਠਿ ਕਾਲਿ ਨਲੁ ਪਿਆਜਾਇ॥੧੧॥
 ਭੁਰਬਰੀਵਾਚਾ॥ ਕਿਹਿ ਉਪਜੇ ਕਿਪਕ ਪੀਏ ਦੂਰਾ॥ ਕਿਹਿ ਮਹਿ ਜੇਤ

ਰਹੀ ਭਰਖੁ ਰਾਗਿ ਪਨੇੜੇ ਕਿਹਿ ਦੂਰ ਬਭਾਵੈ ॥ ਕਿਹਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਾਹਿ ਸੁ
 ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਜਲਿ ਤੇ ਉਪਜੇ ਜਲਿ ਦੂਰਾ ॥ ਜਲ
 ਮਪਜੇ ਭਿਰਹੀ ਭਰਖੁ ਰਾਗਿ ॥ ਕਿਸੁ ਨੇੜੇ ਕਿਸੁ ਆਖਾ ਦੂਰਾ ॥ ਪਰਿ ਗੁਣ ਗਾ
 ਵਾਏ ਖਪਜੁ ਰਾਗਿ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਭਰਬਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ਕਉ ਨ ਅੰਤ ਰਿਕ ਉਨ ਬਾਹ
 ਰਿ ਹੋਇ ॥ ਕਉ ਨ ਕਾਰ ਨ ਚਲੇ ਸਭੁ ਲੇਇ ॥ ਕਪੇ ਭਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੁਬੀਚਾ
 ਰਾ ॥ ਬੋਲ ਭਕਾਏ ਕਉ ਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਅੰਤਰ
 ਬਾਹਰਿ ਏਕੈ ਜੋਈ ॥ ਏਕੈ ਕਾਰ ਕਰੇ ਜੋਈ ॥ ਸੁਣ ਭਰਬਰੀ ਨਾਨਕ ਕ
 ਦੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਨਿਰਮਲੁ ਨ ਮੁਖੇ ਰਾਅ ਪਾਰਾ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਭਾਭਰਬਰੀ ਨਾਬ
 ਭੀ ਪਉਲਾਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਜਾਇ ਤਨੀ ਪਕੀ ਕਤਿ ਸੁਣੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ
 ਬਾਲੇ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਪਕੀ ਕਤਿ ਤੇਰੇ ਪਜੂਰ ਹੋਈ ਪੈ ॥ ਭਾਬ
 ਲੇ ਸੰਪੂਰਨਾ ਪਿਆਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਪਜੂਰਿ ਹੋਈ ਪੈ ॥ ਭਾਗੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਮਗਨ
 ਹੋਇ ਗਇਆ ॥ ਸਤਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਤਿ ਰਾਤੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਬਿਏ ਪਹੀਰ
 ਹਿਅ ਕੋਈ ਬੁਲਾਇ ਸੀਐ ਨਾਹੀ ॥ ਨਾਕੁ ਝਖਾਵਣਾ ਨਕੁ ਝਖੀਵਣਾ ਨਾਵਣਾ
 ਨਾਧੋਵਣਾ ॥ ਜੇਏ ਸੁਖ ਪਾਇ ਗਈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਸਮਾਇ ਗਇਆ ॥ ਜਾ
 ਅਠਿਵਾਦਿ ਨੂਹੋਇਆ ਭਾਜਵਾਖ ਪਰਿ ਦਿਨ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ॥ ਭਾਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਅੰਗਾਦਿ ਦੇਹਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਤਾਗੁ ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੂਜੇ ੧੫੮
 ਭਾਬਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨਾਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਮਾ ਤਾਗੁ ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ
 ਹੁਸਨ ਮੀ ਮਿਤਤੇ ਰੇਹੀ ਹਿਜੇ ਮਾਇਆ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੁ ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ ਮ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਾਖੁ ਮਰੇ ਕਿਮਾ ਹੋਇਆ ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਸੰਪੂਰਨਾ ਪੀ।
 ਮੋਨਿ ਹੋਇ ਰਹਿ ਮਾਸਤਪ ਹਰਿ ਬਿਦੇ ਹਰਹਿ ਮਾ। ਜਾਬਾਲਾ ਦੇਹਿ ਵਿਚਿ
 ਮਾਇਆ ਤਾਬਾਲਾ ਲਗਾ ਲਿਖਾ ਵਣਾ ਤਾਫੇ ਰਿਗੁ ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ ਪਰਬ
 ਭਤੇ ਜਾਇਚਕੇ। ਤਾਚੰਦਰ ਮਾਦਿ ਸਿਮਾਵੇ ਰਹਿ ਗਾਇਆ ਤਾਫੇ ਰਿਮ
 ਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀਪੁਣਿ ਤਾਚੰਦਰ ਮਾਨਦ ਰਿਨਾ ਪੀ ਮਾਵਦਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ ਮਰਦਾਨਾ ਹੋਠਿ ਦੇਖਾ। ਤਾਮਰਨਾਲ ਬਾਹੋਠਿ ਦੇਖ
 ਏਦੇਖੇ ਤਾਚੰਦਰ ਮਾ ਹੋਠਿ ਨਜਰਿ ਮਾਵਦਾ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਮ ਰਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਅ ਜੀਗੁ ਰੂਮੀ ਮਸੀਚੰਦਰ ਮਾ ਕੋਲੋ ਕਿਭਨੇ ਜੋਨਿ ਉਪਰਿ ਮਾਏ। ਤਾਗੁ
 ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਸੀਦ ਸਿਪਜਾ ਵਿਜੇ ਜਨਮਾਏ। ਅਤੇਚੰ
 ਦਰ ਮਾ ਕੋਲੋ ਦੁਇ ਹਜਾ ਵਿਜੇ ਜਨਮ ਉਚੇ ਮਾਏ। ਤਾਫੇ ਰਿਮ ਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ
 ਜੀਮਸੀ ਸਭ ਕਿਭਨੇ ਹਜਾ ਵਿਜੇ ਜਨਮਾਏ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੁ ਰੂਮੀ ਗਾਇਬੋ ਲਿਖਾ
 ਨੁਕੀਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਮਸੀਦ ਵੰਜਾ ਪਜਾ ਵਿਜੇ ਜਨਮਾਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮ

ਖਿਆਨੀ ਅਗੋਥੀ ਕੋਈ ਜਾਗਾ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਵਿਗਾਭੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ॥
 ਅਗੋਥੀਆ ਜਾਗਾ ਪੈਨਿ। ਤਾਫੇ ਵਿਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਅਜੇ ਹੀ ਅ ॥
 ਪੈਨਿ। ਤਾਫੇ ਵਿਗਾਭੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਅਗੋਸਮੇਰਿ ਉਪਰਿ ਸਿਧਮ ॥
 ਭਲੀ ਪੈਨਿ। ਹੋਰ ਉਸਤੇ ਅਗੋਥੀ ਤਾਫੇ ਉਮ ਉਸਤੇ ਪੈਨਿ। ਅਤੇ ਕੁਥੇ ਰਬ ਖ ॥
 ਸਭੁ ਪੈਨਿ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਦ ਲੇਜਾ ਬੀਮਾਇਆ ਪੈ। ਅਤੇ ਉਸਿ ਦੇ ਅਗੋਸਮੇਰਿ ॥
 ਉਭੰਗਾ ਵੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਉਸੁ ਆਪੁ ਪਿੰਗਲਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਉਸਤੇ ਉਪਰਿ ਕਉਲਾ ਸੁਪੈ ॥
 ਜਿਥੇ ਸੂਪਭਗਤਿ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਲਪੈ। ਤਿਸਤੇ ਉਪਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠ ॥
 ਪੈਨੇ ਤਿਸ ਭੂਮੀ। ਤਾਫੇ ਵਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੋ ਜਮੇਰੁ ਕਿਤ ॥
 ਨਾ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਵਿਗਾਭੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੋ ਤਿਪਤੁ ਪਜਾਰ ਜੇ ॥
 ਜਨ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਵਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰਿਤੀਤੇ ਅਜੀਆਏ ॥
 ਆਹੇ ਉਥੋ ਕਿਤਨੇ ਪਜਾਰਿ ਜੇ ਜਨ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਵਿਗਾਭੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰ ॥
 ਦਾਨਾ ਇਥੋ ਸਦਲਖ ਜੇ ਜਨ ਉਚਾ ਪੈ। ਇਤਨੀ ਬੋਲਿ ਹੋਈਆ ਹੀ ॥

॥ ੩੫ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਅਗੋਰਾ ਰਖਨਾ ਬਭੰਗਾ ਰਨਾ ਬਕਉ ਕਹਿਆ ਕਿਉ ॥
 ਭਗਨਾ ਬਜੇਗੀ। ਤਾਭੰਗਾ ਰਨਾ ਬਕਹਿਆ ਕਹੋ ਨਾ ਬਜੀ ਮੈ ਇਜਾਤਾ ਹੋ ॥

ਕੈਸਾ ਮਾਈ ਮੂਰਾ ਪੈ ਜੇਭੰਗਾਰਨਾ ਬਜੇਗੀ ਮਹੁਚਕਰਿਆਇਆ ਮਾਉਦੇ
 ਹੀਲਗਾ ਮਾਖਣ ਮਰੇ ਮਾਈ ਮੂਰੇ ਮਰੇ ਕਪਾਸੇ ਮਾਵਤਾ ਪੈ ਤੇਰੀ ਤੇਰਾ ਮਨਾ
 ਹੀ॥ ॥ ਭਾਗਬੂਨ ਨਕਸ਼ਾ ਚਾ ਸਬਦੁ ਅੰਗ ਸਲੋਕ ਕਹਿਯਾ ਮਾਈ ਹ
 ਮਾਰੀ ਮਨਜਾਹੇ ਤੀਤਿ ਸਕਾ ਮੂਰ ਮੂਰਾਇਆ ਦੁਰਮਤਿ ਹਮਾਰੀ ਦਾਦੀ ਕ
 ਪੀਏ ਸੋ ਤਿਸਕ ਕੰਨੁ ਛਿਦਾਇਆ ਮਾਨੁ ਹਮਾਰਾ ਦਾਦਾ ਕਪੀਏ ਸੋ ਤੇਜਬ
 ਦੁਜਲਾਇਆ ਤਾਕੀ ਚਾਖੁ ਲੇਨਿ ਰਮਲ ਛਾਣੀ ਸੋ ਭਿਭੂਤਿ ਲਗਾਇਆ
 ॥ ਕਪੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਭੰਗਾਰਨਾ ਬਾਭੈਭੀ ਜੇਗੁਨ ਪਾਇਆ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਮੁੰ
 ਦਾ ਮਾਈ ਮਾਜੇਗੁ ਦੀਜੁਗਾ ਤਿਨ ਜਾਨੀ ॥ ਲਾਇ ਬਿਭੂਤਿ ਬੈਠਾ ਚੋਇ ਜੇਗੀ
 ਜਗਲੀ ਬੁਧਿ ਬਠਿਗਨੀ ॥ ਭੰਗਾਰਨਾ ਪਾਖਟੁ ਪੜੀ ਸੇਲੀ ਮਗਾ ਬਣਾਈ
 ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਭੰਗਾਰਨਾ ਬਾਭੈਭੀ ਮਉਪਵਧਾਈ ॥ ੨॥ ॥ ਤਾਭੰਗ
 ਨਾਬਭੀ ਪਉਲਾਹੋਇਗਾਇਆ ॥ ਤਾਭੇਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ ਕਿਉ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾਕਿ ਮਾਰਜਾਇ ਪੈ ॥ ਤਾਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਜੇਤੁ ਜਾਗੀਰ ਜਾ
 ਇ ॥ ਤਾਭੇਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਖੁ ਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕਰਿ ਰ
 ਜਾਇ ਪੈ ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਵਤਿ ਕਦਾਇ ਪਰਿਆਵਦੇ ਮਾਪੇ ਦੇ
 ਖਿਜਾਈਏ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਯਾ ਕੁਲ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਮਾਖਿਆ ਮ

ਨਣ ਓਥੋ ਕੂਨਾ ਪਰ ਬਤਿ ਨੂਚਲੇ ॥ ੩੬ ॥

॥ ਬੋਲੋ ਰਾਣੀ ਵਾਹ

ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਮਰੋ ਜਾਖੀ ਪੋਰੁ ਚਲੀ ॥

॥ ਤਾਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ॥

ਜੀ ਪੁਣ ਕਿਥੇ ਮਾਏ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਮਜੀ ਕੂਨਾ ਪਰ

ਬਤਿਤੇ ਮਾਏ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ॥ ਮਊ ਬੋ ਕੂਨਾ ਪਰ ਬਤਿ ਕਿਤ

ਨੇ ਜੇ ਜਨ ਪੈ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਓਥੇ ਸੈ ਤਾਲੀ ਪਜਾਰ

ਜੇ ਜਨ ਪੈ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ॥ ਮਜੀ ਜਭੇ ਕਿਤ ਨੇ ਜੇ ਜਨ ਮਾਏ

॥ ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਮਜੀ ॥ ੯੯ ॥ ॥ ਨੀਤ੍ਰਿ

ਨਿਵੈ ਹਾਰ ਜੇ ਜਨ ਮਾਏ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ॥ ਮਰੋ ਸੁਮੇ ਰਿਕਿ

ਤਨਾ ਰੈ ॥ ਪਿਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਮਰੋ ਸੁਮੇ

ਰਛ ਬੀ ਪਜਾਰਿ ਜੇ ਜਨ ਰਹਿਦਾ ਪੈ ॥ ਏਹੋ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਦੇ ਮਾਹੇ ਮਾਹਾ ॥

ਜੇ ਕਨੀ ਫਾਜਿ ਮਿਮਾਏ ਮਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਮਾਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਮਾ

ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਿਉ ਪਜੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਏਹੁ ਜੇ ਗੀ ਜੇ ਮਾਏ

ਮਾਏ ਮਿਨਾ ਪੈ ॥ ਸੇਰੋ ਰਖੁ ਦਾਚੇ ਲਾਹੈ ॥ ਗੋਰਖੁ ਮਸਾਉ ਪਰਚਤ੍ਰਿਤੀ ਕਰਿਕ

ਰਿਭੇ ਜਿਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਮਰ ਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਜੇ ਮੈ ਨੂਪੁਕ ਮਕਰੇ ਮਾਏ ਤਾਇਸ

ਜੇ ਗੀ ॥ ਮੈ ਚਤ੍ਰਿਓ ਗਾਇ ਓਕ ਰਿਮਾਰਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਿਮਾਮਰ ਦਾਨਾ

ਇਥੇ ਚਰਿਅਾਗਾਇਆ ਦੀਲੜਾਈ ਨਾਹੀ। ਇਥੇ ਜੋ ਪੈਸੇ ਸਬਦੁ ਦੀਲੜਾ
 ਈਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖੀਆਨੀ ਭਲਾਹੈ ਵੈਨੀ। ਤੁਕ ਨੀਫੇ ਸਿਖਿਕ ਰਿਅਾ
 ਸੁਣਤੇ ਬੇਬਾਲੇ ਭੁੰਝੀ ਪਾਕਿਉਕ ਰਿਅਾਇਆ ਪੈ। ਤਾਗੁ ਬੂਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾਹ
 ਮਾਏ ਪੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਤਾਈ ਤੁਕ ਨੀਫੇ ਸਿਖਿਕ ਰਿਅਾਮ ਰੇਬਾਲੇਮ
 ਗੋਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਪੈ ਰਿਅਾਬੀਆਇਆ ਪੈ। ਤਾਗੁ ਬੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਾਸੁਣਕ ਨੀਫਾਨੇ ਗੀਪਸੇ ਮਗੋਭੀ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਪੈ ਤੇ ਮਬੀਭੀਮ
 ਏਹੈ। ਜੇਆਗੋਨਾ ਕੀਆਹ ਤਾਤੋ ਮਬਕ ਹੋਸੇਆਵੁ ਤੋ। ਤਾਫੇ ਰਿਕ ਨੀਫੇਕ
 ਹਿਅਾਮ ਰੇਬਾਲੇ ਤੇ ਗਾਨਾਉ ਰਿਅਾਪੈ ਮਰੁਭੁੰ ਹੋਤਾਕਉਣੁ ਪੈ। ਤਾਗੁ ਬੂਨਾ
 ਨਕ ਨੂਜਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ॥ ਗਾਗੁ ਮਾਸਾਮਹਲਾ ੧॥ ਨਾ
 ਉਹਮਾਰਾ ਅਚਰਜੁ ਕਹੀਏ ਹੋਤੇ ਅਚਰਜੁ ਬਾਨੀ। ਸਿਫੁ ਤਿਹਮਾਰੀ ਸਭ
 ਮੂਰਤਿ ਮਹਿਜੇ ਤਿਸ ਬਾਲਮੇਤਾਰੀ। ਸੁਨਪੁਕ ਨੀਫਾ ਗਾਵਲਿਜੇ ਗੀਸਤਿ
 ਜੁਗਤੈ ਤੈਦੁਆਪੁਕ ਲਿਜੁਗਾਨਿ ਰਮਲਸਦਾਮ ਰੇਗੀ। ੧॥ ਰਹਾਉ।
 ਜਾਤਿਹਮਾਰੀ ਜਾਤਿਕ ਤਿਏਖੇ ਨਾਨਾ ਬਰਨੁ ਹਮਾਰਾ। ਏਖਜਤਿ ਬਿਨਸ
 ਤਿਖੇਲਹਮਾ ਸਿਉਸਕਤੀ ਬਿਉਹਾਰਾ। ਹਰਖਸੋਗਕੀਕਾਇਆ ਬਾਪੀਖ
 ਖਖੁਨਦੇਸਾਖੀ। ਕਲਾਹਮਾਰੀ ਜਲਿਬਲਿਖਸਰਨਿ ਤਿਸਪੁਰਣਕਾਖੀ।

॥३॥ ॥ ਏਕੰਕਾਰਹਮਾਰੇਸਾਹਿਬਿਸਿਸਹਮਸਾਜਿਨਿਵਾਨੇ॥ ਕਹੈਨਾਨਕਸੁਣ
 ਪੁਕਰੀਛਾਸੁਰਤਿਸਬਦੁਮਿਲਿਗਾਨੇ॥ ੪॥ ॥ ਤਾਫੇਬਿਕਰੀਛਾਸਿਧੁ
 ਬੋਲਿਅਮਰੇਨਾਨਕਬਾਲੇਤੁਮੇਗੁਬੁਕਈਨਪੀਕੀਆਚਲਿਕਰਿਰੋਬ
 ਧਕਉਗੁਬੁਕਰੇਅਬੁਕੈਨਿਪੜਾਓ॥ ਤਾਗੁਬੁਨਾਨਕਸਲਿਕੁਕਹਿਅਥਾਏ
 ਕੋਚੀਗਾਨਾਨੇਸੇਈਜੇਗਾ॥ ਕਲਪੁਆਇਆਤੇਰਹੇਅਰੇਗਾ॥ ਸਿਨਿਮੰਰ
 ਲਿਕੀਭਿਛਿਅਥਾਈਸਾਤਿਸਿਤੇਪੁਕੀਖਿਥਾਥਾਈ॥ ਬਿਨਾਖਪਰਥਾਈ
 ਪੀਆਬਿਨਾਖਰਤੀਬਿਨਾਖੁਆ॥ ਬਿਨਾਸਿਕੀਨਾਦੁਬਾਨੇ॥ ਬਿਨਾਬਾਦੁਗ
 ਗਨਪਰੁਗਾਨੇ॥ ਬਾਦੁਬੇਨਾਛਾਇਆ॥ ਬੀਜਲੀਝਮਕਾਬੁਲਾਇਆ॥ ਤ
 ਬਨਾਨਕਦਾਸਐਜਾਨੇਗੁਆਇਆ॥ ਕਹਿਣੇਸੁਨਿਣੇਤੇਆਗੇਸਮਾਇਆ॥
 ॥੧॥ ॥ ਤਾਕਰੀਛਾਸਿਧੁਭੀਛਿਰਿਗਾਇਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਮਾਜੀ
 ਪੁਣਅਗੇਭੀਚੋਲੇ॥ ਤਾਗੁਬੁਨਾਨਕਅਧਿਅਮਾਕਿਉਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਹੋਇ
 ਆਪੈ॥ ਅਜੇਤਾਸਿਪਦਾਤਮਾਜਾਦੇਖਾ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਮਾਭੁਲਾਜੀ॥ ਤਾ
 ਫੇਬਿਪਰੀਛਾਸਿਧੁਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਿਅਧਿਓਸੁਅਦੇਸੁਹੋਬਾਲੇਅਦੇ
 ਸੁ॥ ਤਾਗੁਬੁਨਾਨਕਬੋਲਿਅਮਰੇਸਾਏਕੰਕਾਰਕੇਅਦੇਸਾ॥ ਆਇਸੁੰਬਖਕੇਅਦੇਸੁ
 ॥ ਆਉਪਰੀਛਾਸਿਧੁ॥ ਤਾਪਰੀਛਾਸਿਧੁਚਮਕਿਅਕਹੈਉਸੁਅਰੇਬਾਲੇਤੁ

ਮੁਝੇ ਕਿਮ ਜਾਇਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਨੀਫਾ ਹਉ ਤੇਰੀ ਅਦਿਕ
 ਉਜਾਨਿਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਨੀਫਾ ਤੂੰ ਜੇ ਕੰਕਰ ਕਰਨਾ ਕਾਬੇਟਾ
 ਬਾ। ਤੁਮਾਰਾ ਨਗਰ ਸੀਲਾ ਪੁਰਬਾ। ਜਬ ਕੰਕਰ ਕਰਨ ਮੂਆ ਤਬ ਤੂੰ ਸਤਾਰਾ ਬ
 ਰਸਾ ਕਾਬਾ। ਜਬ ਤੂੰ ਰਾਜ ਲਗਾ ਕਰਨੇ। ਇਕਿ ਦਿਨਿ ਤੂੰ ਸਿਕਾਰੁ ਖੇਲਨੇ ਗਇਆ
 ਬਾ। ਤੈਨੇ ਸਿਕਾਰ ਮਾਰਿਆ। ਤਬ ਤੂੰ ਬਹੁਤ ਬਿਗਾ ਸਿਆ। ਤਬ ਤੂੰ ਕੋਰੋ ਰਖਨਾ
 ਬਿਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ਤੈ ਕਹਿਆ ਜੇਗੀਕ ਉਭੰਗਾ ਰਾਦੇ ਹੋ। ਤਬ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਿਕਰਿ
 ਆ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਏਹ ਭੰਗਾ ਰਾਹ ਮਨਾਹੀ ਲੇਤੇ ਏਹ ਭੰਗਾ ਰਾਮ ਲੀਨੀ ਹੈ। ਤਬ ਤੈ ਕਹਿ
 ਆ ਕਿਉ ਨਾ ਬਿਜੀਏ ਹੁਮ ਹਾਵੁ ਤੁਮੇ ਕਿਉ ਮਲੀਨੀ ਕੀਆ। ਤਬ ਗੋਰਖ ਨਾ ਬਿਕ
 ਰਿਆ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਤੇਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦਇਆ ਨਹੀ। ਅੰਧੇ ਜੇਹੀ ਤੇਰੀ ਕਾਂਇਆ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ
 ਕੁਸੀਏ ਗੀ। ਤੈ ਤੈਨੇ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਿਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਾਂਇਆ ਕੁਸੀਏ ਭੀ ਨ
 ਹੀ। ਤਬ ਗੋਰਖ ਕਹਿਆ ਜੇਗੁ ਕੁਮਾਰ ਭਾਕਾਂਇਆ ਝੀਜੈ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਤੈਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਨਾ ਬਿਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੇਗੁ ਕੁਮਾਈ ਮੇ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾ ਬਿਕਰਿ
 ਆ ਮੂਰ ਮੂਰਾ ਏਕੰ ਨਫਰਾਈ ਏਗੋ ਤੁਲਜਾਈ ਏਤ ਉਜੇਗੁ ਕੁਮਾਈ ਏ। ਤਾਫੇ
 ਰਿਤੈ ਕਹਿਆ ਨਾ ਬਿਜੀ ਮੂਰੀਏ। ਤਬ ਤੈ ਮਗੜੀ ਉਤਾਰਿ ਕਰਿ ਗੋਰਖ ਕੁਮਾਰੇ
 ਬੈਠਿ ਗਇਆ। ਤਬ ਗੋਰਖ ਤੇਰਾ ਮੂਰਿ ਮੂਰਿ ਆ। ਅਰੁ ਕੰਨਿਫਾ ਤੇ ਤੁਝ ਕਉ ਜੇਗੀ

ਕੀਆ। ਤੁਬਤੁੰ ਸਿਪੁਹੁਆ। ਤਾਫੇ ਵਿਹਨੀਫੇਕਹਿਅਨਾਬਹਮਾਰੇਕੰਨਅਰੁਮਸ
 ਤੁਕਕਿਸਜਾਗਾਫਾਚੇਅਰੁਮੁਰੇ। ਤਾਬੁਤੁਨਾਨਕਕਹਿਅਪਨੀਫਾਲੇਰੁਮੀਪਲਕੇ
 ਤਲੇ। ਤਾਫੇ ਵਿਹਨੀਫੇਕਹਿਅਭਲਾਜੀਜੇਰੁਮਐਸੇਹੋਤਉਹਮਾਰੀਨਿਸਾਕ
 ਹੋ। ਤਾਫੇ ਵਿਹੁਤੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਪੁਪਨੀਫਾ। ਤਾਪਨੀਫੇਕਹਿਅ। ॥੧॥
 ਖੇਰਿਬਿਤਅੰਤੁਰਹੇਕਿਨਾਇ। ਅਪੇਰੁਕਪੀਏਕਉਨਕੀਜਾਇ। ਕਉਨਸੀਗਲੇ
 ਚਰੇ ਸਿਕਾਰਾ। ਕਉਨਸੀਗਪਕਤ੍ਰਿਲਿਆਏਕਿਹਿਘਾਟਿ। ਕਿਉਕਰਿਗਖੇਉਨਕੇ
 ਬਾਟਿ। ਏਹੁਅਪੇਰੁਕਿਨਕੇਹਾਥਿ। ਪਨੀਫਾਖੁਛੇਨਾਨਕਪਾਜਿ। १॥ ॥ਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕਬਢਾ। ਅਖੇਗਾਬਿਤਬਾਹਰਿਅਇਓਥਾਇ। ਅਪੇਰੁਕਪੀਏਅ
 ਬਿਕੀਗਾਇ। ਸੰਤਸੰਗਲੇਚਤ੍ਰਿਓਸਿਕਾਰਾ। ਸਿਰਗਪਕਤ੍ਰਿਘਰਾਏਹਾਟਿ
 ॥ਚੁਖਿਚੁਖਿਲੈਗਾਏਬਾਫਿਅਰੁਬਾਟਿ। ਏਹੁਅਪੇਰੁਕੀਨੇਦਨੁ। ਨਾਨਕਕੇਅ
 ਬਿਕੇਵਲਨਾਮੁ। ਸੁਣਹੁਪਨੀਫਾਏਹੁਬੀਚਾਭੋਗਬਖੁਠਾਭਾਹਮਰੇਦੁਆਰਾ।
 ੨॥ ॥ਤਾਪਨੀਫਾਗੁਰੁਨਾਨਕਦੇਚਰਿਨਾਨੁਪਸੁਲਾਇਕੇਚਲਿਦਾਰਹਿਅ।
 ॥ਤਾਗੋਰਖੁਨੈਗੋਪੀਚੰਦਨੁਆਖਿਆਪੁਤਾਤੁੰਜਾਇਕਰਿਉਪਦੇਸਲਿਆਉ।
 ਤਾਗੋਪੀਚੰਦਿਕਹਿਅਪਿਤਾਨੀਭਲਾ। ਤਾਗੋਪੀਚੰਦਿਆਇਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਨੁਅਦੇਸਕਹਿਅਅਦੇਸੁਹੋਤਪਾਅਦੇਸੁ। ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅ

ਅਦੇਸੁ ਏਕੰਕਾ ਬਕੇ ਅਦੇਸੁ ਭਾਗੋਪੀ ਚੰਦਿ ਬਚਨੁ ਕਹਿ ਮਾ ਅਰੇਤੁ ਪਾ ਕਉ ਨਿ
ਨਾਮੁ ਤੁਮਾਰਾ ਕਉ ਨ ਬਰਨੁ ਤੁਮਾਰਾ ਕਉ ਨ ਰੂਪ ਕਉ ਨ ਬਿਸਿਧਾ ਰਾ ਕਉ ਨ
ਮਨੋ ਬਖਿਣੀ ਪਾਆਇ। ਚਲੇਤੁ ਪਾਤੁਮ ਨਾ ਬੁਝੁ ਲਾਏ। ਕੰਨਿ ਪਾਵਿ ਮੁਦ੍ਰਾ ਪਾਪਿ
ਰਾਵੈ। ਗੁਰੂਗੋਬਿੰਦੁ ਕੇਚਰ ਨਿਲ ਗਾਵੈ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਬਾਚਾ॥ ਨਾਉ ਏਕੰਕ
ਰਕ ਬਤਾਰਾ॥ ਜਾਤਿ ਬਰਨਿ ਤੇਰੇ ਹੋਨਿ ਮਾਰਾ॥ ਰੂਪ ਦੇਹਨ ਕੀਨਾ ਬਿਸਿਧਾ ਰਾ
ਅਲਖ ਨੂਲ ਪੀਏ ਸਗਲ ਮਝਾਰਾ॥ ਪਾਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦੂਸਰ ਨਾਏ॥ ਅਮਰ
ਅਜੇ ਨੀਲੀਏ ਬੁਲਾਏ॥ ਨਾਕੰ ਨੁਪਕਾਉ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਾਪਾਉ॥ ਸਭ ਸਿਧਿ ਨੇਕ ਚਨਿ
ਲਗਾਉ॥ ਏਕੰਕਾ ਬਗੁਰੂ ਸਿਰੇ ਮਰੇ॥ ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਗੋਪੀ ਚੰਦਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮ
ਨਿ ਕੀਨੇ ਸਭਿ ਚੇਰੇ॥ ੨॥ ॥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬਾਚਾ॥ ਕਉ ਨੁਗਿਆ ਨੀਕਉ ਨ
ਧਿਅਨੀ॥ ਕਉ ਨੁਤੀਰ ਬਖਸਿ ਨਿਏ ਸਨਾਨੀ॥ ਕਉ ਨੁਜੋ ਨਿਰਮਲ ਕਉ ਨੁਜੋ
ਮੇਲਾ॥ ਕਉ ਨੁਜੋ ਬਸਤੁ ਨਿਸੁਲਾ ਬੈਲਾ॥ ਕਉ ਨੁਜੋ ਉਪਰਿ ਕਉ ਨੁਜੋ ਤਲੈ॥ ਕਉ
ਨੁਜੋ ਚੁਗਾਤਿ ਨਿਤੁ ਦੀਪ ਕਿਨਲੈ॥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਪੈ ਸੁਣਨਾਨਕ ਭਯੋ॥ ਕਉ ਨ
ਜਾਪ ਬਿਨ ਬਸਨਾਨ ਮੋ॥ ੩॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਬਾਚਾ॥ ਗਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੇ ਗੁਰ ਮੁਖ
ਹੋਵੈ॥ ਧਿਆਨੀ ਸੋਈ ਜੁਗਾਤਿ ਨ ਮੋਵੈ॥ ਭੀਰ ਬਖਸਿ ਨਿਗੁਰ ਵਰਜ ਨਿਪਾਇਆ॥
ਚਰਨੀਲਾ ਗੋਆਪ ਗੁਆਇ॥ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਨਿਤੁ ਮੇਲੁ ਗਾਈ॥ ਗੁਰੂ

ਪੁਰੋਬਿਨੁਲਗਾਈ। ਗੁਰਉਪਦੇਸੁਲੇਗੈਸਿਧਾਇਆ। ਸੁਰਪਹਚੇਕੋਈਠਾ
 ਕਿਨਪਾਇਆ। ਉਪਰਿਹੁਕਮਹੁਕਮਹੀਤਲੇ। ਹੁਕਮਪਛਾਣੇਤਉਦੀਪਕਿ
 ਜਲੇ। ਕਹੇਨਾਨਕਸੁਣਗੇਪੀਚੰਦਾ। ਮੋਹਮਾਇਆਕੇਬੀਸਿਨਕਪੇ। ਇਨ੍ਹਿ
 ਬਿਸਿਜਾਪਾਬਿਨੁਰਸਿਨਾਜਮੇ॥੪॥ ਤੁਰੋਪੀਚੰਦਿਕਹਿਮਾਚਲੇਤਪਾਸਿ
 ਧਮੰਡੁਲੀਦਰਸਨੁਲੇਹੇਦੇਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਚਲੇਗੇਪੀਚੰਦਹ
 ਮਸਾਹਿਜਸਿਉਅਵੇਗੇ। ਤੁਰੋਪੀਚੰਦਸੁਪਰਸੰਨੁਹੇਇਗਾਇਆ। ਤੁਰੋਰਖਪਨ
 ਬਰੋਪੀਚੰਦਨੁਪੁਛਿਆਕਹੁਰੇਬਾਲੇਕਿਮਾਦੇਖਿਆਇਆ। ਤੁਰੋਪੀਚੰਦ
 ਕਹਿਮਾਸੁਣਪਿਤਾਜੀਉਹੁਤੇਤਤਸਰੂਪੀਹੈਮਾਪੇਹੀਮਾਦੁਤਾਹੈ। ਤਾਭਰਖ
 ਗਿਆਪਿਣੇਚਿਤਕਰੇਸਿਮਾਨਿਹੋਇਕਹਿਮਾਇਆ। ਬਿੰਦੁਗੁਰੂਨਾਬਿਨੀਮੇ
 ਫਿਰਿਜਾਤਾਹੈ। ਤੁਰੋਰਖਖੁਕਹਿਮਾਜਾਹੇਭਰਖਬੀਉਪਦੇਸਿਲਿਆਉ। ਤਾਭਰ
 ਬਰੀਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਕਹਿਮਾਅਦੇਸੁਹੋਨਾਨਕਭਪਾਅਦੇਜੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਕਹਿਮਾਅਦੇਸਏਕਕਾਰੋਕੇਅਦੇਜਹੇਭਰਖਬੀਜੇਗੀਤੁਮਤੇਆਗੇਭੀ
 ਫਿਰਿਗਏਹੋ॥ ਤੁਰਖਬੀਵਾਚਾ। ਚਲੁਨਾਨਕਤਪਾਤੁ। ਤਿਕੋਰੋਰਖਪ
 ਸਿਲੇਜਾਉਜਨਮਮਰਨਤੇਰਹਤਿਕਰਾਉ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ। ਕਹਰੇਭਰ
 ਬਰੀਲੇਜਾਇਕੋਕਿਮਾਕਰੇਗਾ। ਤਾਫੇਰਿਭਰਖਬੀਬੋਲਿਆ। ਕੰਨਿਫਿਦਾਓ

ਮੰਦਾਖਹਿਰੋਖਿਖਾਅੰਗਹਛਾਵਹੁਆਗਿਆਭੰਗਨਹੈਵੈਕਬਹੀਤਉਜੋਗ
ਜੁਗਤਿਮਿਤਿ॥ ੧॥ ਜੁਣਿਬਲੇਇਉਜੋਗੁਕਮਾਵਉ॥ ਤਬਅਨਿਧੁਤਿਧੁਨਿ
ਲਾਵਉ॥ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ ਗੁਰਕਾਸਬਦੁਮਨੈਮੈਮੁ
ਦਾਖੀਖਾਖਿਆਹਛਾਉ॥ ਜੇਕੁਛਕਬੇਭਲਾਕਰਿਮਾਨੇਸਹਜਿਜੋਗੁਨਿਧਿਖਾ
ਉ॥ ਬਾਬਾਜੁਗਤਾਜੀਉਚੁਰੇਜੁਗਾਜੋਗੀਪਰਮਤੈਤੁਪਜੋਗੀ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਨ
ਮਨਿਰਜੰਨਪਾਇਆਗਿਆਨੁਕਾਇਆਬਜੁਭੇਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦੂਜਾ॥
ਭਰਬਰੀਵਾਚਾ॥ ਏਕਹਾਬਪਰੁਮਾਰੇਦੇਉਏਕਿਹਾਬਿਦੇਉਡੰਡਾਅਕਲਿ
ਭਿਭੁਤਿਲਗਾਉ॥ ਤੁਮਕੇਏਪੁਬਭਾਉਪੰਥਾ॥ ੨॥ ਪਰਬੀਚਾਰਗਿਆਨੁਮਤਿ
ਡੰਡਾਬਰਤਿਮਾਨਿਬਿਭੁਤੀ॥ ਹਰਿਕੀਰਤਿਰਹਿਰਾਜਿਹਮਾਰੀਗੁਰਮੁਖਿਪੰਥਿ
ਅਤੀਤੀ॥ ੪॥ ॥ ਭਰਬਰੀਵਾਚਾ॥ ਅਪਨੇਨਰਬੈਠਾਉਆਸਨਛੀਜੈਬਾ
ਦਬਿਬਾਦੀ॥ ਸਿੰਝੀਦੇਉਮੁਖਿਬੈਨਿਬਜਾਵਉਜੁਨੀਏਨਾਦਅਨੀ॥ ੫॥ ਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ ਸਿਵਨਗਾਰੀਮੈਆਸਣੁਬੈਸਉਕਲਪਾਤਿਆਗਉਬਾਦੀ॥ ਸਿੰਝੀ
ਸੁਰਤਿਸਦਾਧੁਨਿਜੋਹੇਅਹਿਨਿਸਿਪੂਰੇਨਾਦੀ॥ ਭਰਬਰੀਵਾਚਾ॥ ॥ ਸਗਲ
ਸਿਸਟਿਦਿਸਟਿਦੇਖਾਉਮੈਸੀਜੋਤਿਜੁਗਾਦੀ॥ ਲਿਵਿਲਾਗੀਕਬੂਟੁਟਿਨਜਾ
ਵੇਪੁਰਣਪੁਰਖੁਆਨਾਦੀ॥ ੧॥ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾ॥ ਸਗਲੀਸਿਮਰਤੁਜ

ਤਿਨਿਰਾਰੀਨਾਨਬਰਨਅਨੇਕੀ ਕਹੁਨਾਨਸੁਣਭਰਬਰਜੇਗੀਪਾਰਬਹਮਲਿ
ਵਏਕੀ ਫੇਰਿਭਰਬਰੀਕਹਿਅਚਲੁਰੇਤਪਾਨਾਨਕਣੀਪਾਤੁਕਿਆਇਯੋਹਚਿ
ਆਪੈਕਿਉਖਾਲੀਜਾਤਾਹੈ॥ "ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬਦਬੋਲਿਆ॥ ॥

ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖਾਲੀਜੇਕਰਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕੀਆਪਨਾਆਪਨਕਬ
ਪੁਪਛਾਨੇ॥ ਸੁਣਸਿਧਾਤੁਭਰਬਰਜੇਗੀ॥ ਗੋਰਖੁਭੇਟੇਨਹੋਇਅਰੇਗੀ॥ ੧॥
ਗੰਜਗੰਜਛੇਡਿਕਰਿਜੇਗੀਪੂਏ॥ ਅਮਤਾਮੇਹੁਨਅਜਹੁਮੂਏ॥ ੨॥ ਅਮਤਾਮੇ
ਹੁਉਪਜੀਐਧਿਵਧਾਈ॥ ਜੇਗੁਜਗਤਿਕੀਮਤਿਨਹੀਪਾਈ॥ ਨਾਨਕਬੋਲੇਭ
ਤਬੀਚਾਰਾ॥ ਮੁੰਡਮੁੰਡਾਏਨਪਈਏਮਾਰਾ॥ ੪॥ "ਭਰਬਰੀਵਾਚਾਲੇਹੁਪਿ
ਅਲਾਨਾਨਕਪੀਉ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰਸਨਾਮਨਹੋਵੇਖੀਉ॥ ੧॥ "ਇਸਿਮਦਿਮਿ
ਤੇਕਰੀਏਭੋਗਾ॥ ਜੁਖਸਹਜਿਅਨੰਦਅਰੇਗਿ॥ ੧॥ "ਰਹਾਉ॥ ਐਰੀਤੇਰੀਚਿ
ਤਿਨਰਹਤੀ॥ ਲਿਵਲਾਰੋਹਿਰਦੇਹਰਿਜੇਤੀ॥ ਭੂਖਪਿਆਸਿਨਕੋਈਬਿਅ
ਪੇ॥ ਬਿਨਸਿਜਾਇਜਭਿਤੀਨੋਗਾਪੇ॥ ੩॥ "ਭਰਬਰੀਬੋਲੇਜੁਣਨਾਨਕਵੇਦੀ
॥ ਇਸਮਦਿਪੀਤੇਬਲਾਇਜਭਿਛੇਦੀ॥ ੪॥ "ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧॥

ਗੁਰੂਕਰਿਗੰਮਾਨੁਪਿਆਨੁਕਰਿਪਿਆਵੇਕਚੁਕਰਣੀਕਜਪਾਈਏ॥ ਭਾਠੀਭਾ
ਉਪੇਅਕਾਪੇਚਾਇਤਿਬਿਪਿਆਮੀਚਵਾਈਏ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਜੁਗਤਾਜੀਉਜੁਗ

ਜੁਗੁ ਜੋਗੀ॥ ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਮਤਿ ਵਾਰੇ ਮਰਜੁ ਪੀਵੇ ਸਹ ਜਿ ਰੰਗ ਰਚਿ ਰਹਿ ॥ ੧੨੫
 ਆ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਵਿਲਾਗੀ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਗਾਹਿ ਆ॥
 ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਗੁਰੁ ਕੀ ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਿ ਤਿਹੀ ਪਰਮਾਨੁ ਭਇਆ
 ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਬਿਕ੍ਰਿਤਿ ਲੋਕ ਬੇਕਾਇਆ॥ ੨ ॥ ਸਾਚ
 ਆਖਿ ਅਲਾਸੁ ਚਾਤਿ ਜੇ ਪੀਆਏ ਤਿਸਨ ਦੁਰਿ ਕਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਖਾਰਿ
 ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਮਦ ਝੂਠੇ ਭਾਉ ਪਰੇ॥ ੩ ॥ ਸਿਫੁ ਭੀ ਬਾਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਜੂਏ ਜ
 ਨ ਮੁਨਾਹਾਰੇ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਭੁਰਖ ਬਨੇਗੀ ਪੀਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਰੇ॥ ੪ ॥ ਭੁਰ
 ਬਰੀ ਭੀ ਦੂਜੀ ਵਾਹਉ ਲਾਹੈ ਇਗਾਇਆ॥ ਤਾਭੁ ਤਵਾ ਸਿਪਿ ਆਇਆ॥
 ਤਾਭੁ ਤਵੇ ਸਿਪਿ ਕਹਿ ਆਅਰੇ ਬਾਲੇ ਆਸਾ ਮਹਾਦੁਖੀ॥ ਨਿਰਾਸਾ ਪਰਮਾਨੁ
 ਖੀ॥ ਆਸਾ ਨਿਰਾਸਾ ਭੂਤ ਵੇਸੁ ਖਵੰਤੀ ਪਿਰਾਲਾ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚੁ॥
 ਆਸਾ ਸੁਖ ਮਾਰੀ ਕਹੀਏ ਨਿਰਾਸਾ ਦੁਖ ਅਪਾਰੀ॥ ਬਿਨੁ ਆਸਾ ਗੁਰੁ ਦੇਵ
 ਨਾ ਮਿਲਿ ਬੇਨਹਿ ਮਿਲਿ ਬੇਕਰ ਕਾਰੀ॥ ੨ ॥ ਫੇਰਿ ਭੂਤਿ ਵੇਸਿ ਪਿਕਹਿ ਆਰੇ
 ਬਾਲੇ ਤੁਝ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਕੇ ਪਾਉ ਲਗਾਉ॥ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰਾਉ॥
 ॥ ੨ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚੁ॥ ਗੁਰੂ ਤਮਾਰੇ ਗੋਰਖ ਦੇ ਪਿਆਜਿ ਨਿਬੁਧੁ ਭੀ ਅਉ
 ਪਿਲਿਖਾਈ॥ ਸਿਧ ਜਤੀ ਨਉ ਨਾ ਬਿਖਾਰੇ ਹਮ ਗਤਿ ਨਾ ਹੀ ਕਾਈ॥ ਨਾ

ਨਾਕ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਭੂਤਿ ਵੇਸਿ ਪਾਈ ॥ ਅੰਤਿ ਪਿਰੁ ਪੜੇ ਗਾਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਭੂਤਿ ਵਾ
 ਸਿ ਮਿਭੀ ਫਿਰਿ ਗਇਆ ॥ ਫੇਰਿ ਬੋਰਖੁ ਨਾ ਬਿਕਰਿ ਆਕਿ ਉਭੂਤਿ ਵੇਸਿ ਪ
 ਦੇ ਹਥਾਤਾ ॥ ਤਾਭੂਤਿ ਵੇਸਿ ਮਿਕਰਿ ਆਨਾ ਬਿਜੀਓ ਪੁਤੈ ਅਟਿਕਾਤਾ ਕਿ ਜੇ
 ਬਾਤਿ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਫੇ ਬਿਲਕੂਪਾ ਸਿਸੁ ਆਇਆ ॥ ਤਾਲਹਿ ਰੂਪੇ ਸਿਸੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਨਾਮਾਇ ਅਦੇਸੁ ਕਰਿ ਆਨਾ ॥ ਅਦੇਸੁ ਹੋ ਬਾਲੇ ਅਦੇਸੁ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ॥
 ਅਦੇਸੁ ਏਕੈ ਕਾਰਕੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਆਹੋ ਬਲਹਿ ਰੂਪਾ ਸਿਸਿ ॥ ਲਹਲੂ ਪੇਵਾਚਾ ॥ ॥
 ਤਾਲਹ ਰੂਪੇ ਕਰਿ ਆਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਕਹਾਤਿ ਆਗੀ ॥ ਕਿਉ ਤਿਆਰੋ ਬਨ ਜਬਿ
 ਉਹਾਰਾ ॥ ਕਾਹੇ ਕਉ ਉਦਿਆਨੀ ਪੂਏ ਕਿਉ ਛੋਰੈ ਮਾਤਿ ਪਸਾਰਾ ॥ ਕਹੇ ਲਹ
 ਰੂਪਾ ਬੋਰਖੁ ਪੁਤਾ ਸੁਣਨਾਨਕ ਪਸਰੀ ਬਾਤਾ ॥ ਜਿਹ ਕਾਰਣੁ ਤੂੰ ਭਰਮਾਤਿ ਭਰਟਿਕ ਤਿਜੇ
 ਹੋਅਗਮ ਅਗਾਪਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ਹਾਟੀ ਬਾਟੀ ਸਹ ਜਿਤਿ ਆਗੇ ਸਹ ਜੇ
 ਬਨਿ ਬਿਉਹਾਰਾ ॥ ਸਹ ਜੇਹੀ ਉਦਿਆਨੀ ਪੂਏ ਸਹ ਜੇ ਮਾਤਿ ਪਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅ
 ਸੁਤਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਪੁਤਾ ਸੁਣਲਹਿ ਰੂਪੇ ਬਾਤਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਮੇਲੇ
 ਅਗਮ ਅਗਾਪਾ ॥ ਤਾਲਹ ਰੂਪਾ ਸਿਸੁ ਭੀ ਬੋਲਿ ਗਇਆ ॥ ਤਾ ਬੋਰਖ ਲਹ ਰੂਪੇ ਨੂ
 ਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਬਾਲੇ ਦੇ ਹਥਾਤਾ ॥ ਤਾਲਹ ਰੂਪੇ ਕਰਿ ਆਨਾ ਬਿਜੀਓ ਪੁਤੈ ਅਟਿਕਾ
 ਤਾ ਕਹੀ ॥ ਤਾਗੇ ਪੀਚੀ ਦਿਕਰਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਪੁਜਣੇ ਕੀਲਾਇ ਕਹੈ ॥ ३ ॥

ਜਿ

ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿਅ ਪੁਤਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦਾ ਮੇਜਾ ਨਿਤ ਹੋ ਮਰਦੁ ਇਨਾ ਸਿਧੋ ਅਭਿਮਾਨੁ ਉਤਰਿਨ
ਦੇਹਿ ਤਾਚਰਪਟਿਨਾ ਬਿਜੇਗੀਅਾਇਆਮਾਇਕ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਆਖਿਓਸੁਅ
ਦੇਸਹੋਬਾਲੇਅਦੇਸੁ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਅਦੇਸਹੋਚਰਪਟਿਨਾ ਬਿਜੇਗੀਏਕੰਕਾ
ਕੋਅਦੇਸਾਚਰਪਟਿਬਾਚਾ ਕਹਾਤੁਮਾਰਾਅਸਨੁਬੈਸਨੁਕਉਨਤੁਮਾਭੇਜਨਾਕ
ਉਨਜੂਤਕੇਕਮਰੇਪਹੁਰਪੁਚਲੈਅਕਿਤਨੇਜੇਜਨਾਖਾਟਤੁਲਾਈਕਹਾਬਿਛਾਈਕਹ
ਰੋਬਿਛੁਰਾਮਾਚਰਪਟਿਪੁਛੇਸੁਨਨਾਨਕਕੈਸਾਕਬੋਗਿਆਨਾ॥੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾ
ਅਸਨੁਬੈਸਕਾਇਆਭੀਤਰਿਨਾਮਹਮਾਰਾਭੇਜਨਾ॥ਖੀਮਾਜੂਤਕੇਕਮਰੇਪਹਰੈਚਲੈ
ਅਦਾਈਜੇਜਨਿ॥ਖਾਟਤੁਲਾਈਦਸਵੇਦੁਮਾਰਾਤਹਾਕੋਰੋਬਿਸਰਾਮਾਨਾਨਕਬੋਲੈ
ਸੁਣਚਰਪਟਿਨਾਬਾਮੈਸਾਕਬੋਗਿਆਨਾ॥੨॥ ਤਾਚਰਪਟਿਨਾਬਭੀਠਿਰਿਗ
ਇਆਨਾਇਗੋਰਖਨਾਥਨੂਕਹਿਅਨਾਬਿਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੇਗੀਸਰੁਪੈਤਾਰੋ
ਰਖਨਾਬਿਕਹਿਅਅਹੋਚਰਪਟਿਨਾਬਿਮੇਜਾਣਤਹੋਤਾਰੋਰਖਨਾਬਿਕਹਿਅਕਿ
ਉੰਗਾਰਨਾਬਿਤਾੰਗਾਰਨਾਬਿਕਹਿਅਅਹੋਨਾਬਿਜੀਮੇਜਾਤਹੋਦੇਖਉਕੈਸਾਮਾ
ਈਮੁੰਗਾਰੈਤਮਕਰੂਪਹੋਇਆੰਗਾਰਨਾਬੁਧਾਬਿਛੁਹੜੀਮੁਖਮੈਬਾਤਾਕਉਰੇਬ
ਬਾਲੇਅਪਣਾਨਉਬਾਤਾਉ॥੧॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਾਸੁਨਰੇਭਉਦੂਹਮਰਾਨਾਉ
ਏਕੰਕਾਰਕੀਆਬਨਾਉਤੂੰਭੀਭੂਲਾਰੋਰਪੁਰੂਲਾਅਉਸਬਧਾਈਮਨਮੇਫੂਲਾਏ

ਕੰਕਿਰੀਕਾਰੀਨਾਨਕਨਾਉ॥ ਅਮਨੇਗੁਰੁਕੋਬਲਿਬਲਿਜਾਉ॥ ੨ ॥ ਤਾਝੀਗਾਰਨਾ
 ਬਿਬਾਚਾ॥ ਬਿਨਚਿਕਿਨਾਈਕਿਉਦੀਖਕਿਜਲੇ॥ ਬਿਨਾਦੁਪਿਕਿਉਬਲਕੁਪ
 ਲੇ॥ ਬਿਨਾਪਨਿਖਕਿਉਤੀਰਚਲਾਵੈ॥ ਬਿਨਾਚਰਨਕਿਉਨਗਾਰਿਸਿਧਾਵੈ॥ ਝੀ
 ਗਰੁਪੁਛੇਸੁਣਰੇਬਾਲੇ॥ ਬਿਨਕੁਕਿਉਖੁਲੇਭਾਲੇ॥ ੩ ॥ ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਬਚਾ॥
 ਉਲਟਿਕਉਲਟੀਖਕੋਕੋਜਲੇ॥ ਲਿਉਲਾਗੀਤਉਬਾਲਕੁਪਾਲੇ॥ ਸੁਰਤਿਬਾਧੀਤੇ
 ਤੀਰਚਲਾਇਆ॥ ਗੁਰਬਚਨਿਲੇਨਗਾਰਸਿਧਾਇਆ॥ ਬੋਲੈਨਾਨਕਜੁਣਝਗ
 ਰਬਾਲੇ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਨੀਤਾਖੁਲੀਭਾਲੇ॥ ੪ ॥ ਤਾਝੀਗਾਰਨਾਬਬਪੁਤੁਸਰਮਿਦਾਹੇ
 ਇਗਾਇਆ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਨੀਤੁੰਤਾਕੋਈਉਹੋਨਿਰੰਕਾਰਪੈ॥ ਤੇਰੇ
 ਅਗੋਕੋਈਨਾਪੀਠਾਹਰਿਦਾਸਭੇਭਸਮਹੋਇਜਾਦਾਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਬੋਲਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਅਸਾਨੂਕਰਤਾਰਏਰੂਗੁਰੁਮਿਲਾਇਆਪੈ॥ ਅਤੇਬਿਨਾਨਿਰੰਕਾਰਬੀ
 ਹੋਰਅਸਾਨੂਨਦਰਿਭਲੇਕੋਈਨਾਪੀਆਵਿਦਾ॥ ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਅਸਾਬੋਭੀਕੰਬੀ
 ਰਗੁਗਾਤਿਆਹਾ॥ ਉਸਦਾਕੰਦਮਾਅਸਾਬੋਭੀਅਗੋਆਹਾ॥ ਅਗੋਕਬੀਰਜੇਹਾਭ
 ਗਤਿਕੋਈਨਾਪੀਹੋਇਆ॥ ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਨੀਤੁਸਾਬੋਭੀਕੰਬੀ
 ਰਬਪਿਹੋਇਆਆਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਅਖਿਆਜੁਣਮਰਦਾਨਾਕਈਜੁਗਾਬੀ
 ਤਿਦੇਰਹੇਅਤੇਕਈਸਾਪਿਸੰਤੁਭਗਤਿਹੋਇਬੀਤੇ॥ ਵਡੇਵਡੇਪਰਨਿਰੰਕਾਰਦਾ

੧੩੭
 ਦੇਹਵਿਚਿਦਰਸਨੁ ਕਿਸੇਨੁ ਨਾਹੀਹੋਇਆ।ਹਿਕਸੇਕਬੀਰਭੁਗਤਿਨੁਦੇਹਵਿਚਿਦ
 ਰਸਨੁਹੋਇਆਪੈ।ਇਸਦਾਸਿਤੇਵਡਾਭਗਤੁਹੋਇਆਪੈ।ਕਬੀਰਦੀਭਗਤਿਨਾਲ
 ਕਿਸਦੀਭਗਤਿਨਾਹੀਮਿਲਿਦੀ।ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਕਬੀਰਅਤੇਨਿਰਕਾਰਵਿਚਿਭੇ
 ਦੁਕੁਝਨਾਹੀਆਹਾ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਨੀਕਿਜੇਹੋਰਸੁਭੀਹੋਵਦਰਸਨੁਕ
 ਤਾਕੇਕੇਨਾਹੀਕੀਤਾ।ਤਾਬੁਭੂਨਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਹੋਰਸੁਕਿਸੇਨਾਹੀਕੀਤਾ।
 ਅਸਾਨੁਕਰਤਾਭੁਲਿਆਇਆਪੈ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਹਿਆਨੀਤੁਸਾਬੋਭੀਕ
 ਬੀਰਵਾਸਿਹੋਇਆ।ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਾਵਿਚਿਕਾਣੀਕ
 ਸਰਰਹਗਾਣੀਹੋਜੀ।ਪਰਉਸਵਿਚਿਕਾਣੀਮੀਨਿਮੇਖਿਰਹੀਨਾਹੀ।ਤਾਫੇਰਿਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਨੀਉਸਿਜੇਹਾਕੇਣੀਹੋਰਭੀਹੋਜੀ।ਤਾਬੁਭੂਨਨਕਮਾਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਹਿਕੁਜਟੇਟਾਹੋਜੀ।ਪਰਅਸਾਬੋਪਿਛੋਮਰਅਸਾਡੀਆਣਿਰਖਜੀ
 ਪਰਸਉਵਰਾਅਸੀਦੇਹਛੁਡੀਗੇਤਾਪਿਛੋਹੋਵੈਗਾ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆ
 ਨੀਤੁਸਾਬੋਵਾਸਿਹੋਵੈਗਾ।ਤਾਭੁਜਾਡੀਆਣਿਕਿਉਰਖੇਗਾ।ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨ
 ਨਾਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਸਦਾਸਿਤੇਮੰਨੇਗਾ।ਜੇਗੁਰੂਅਸਾਨੁਮਿਲਿਆਪੈ
 ਜੇਉਸਨੁਭੀਓਹੀਮਿਲੇਗੇ।ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਨੀਕੇਹੜੇਬਾਇ
 ਕੇਹੜੇਮੁਲਖਿਹੋਵੈਗਾ।ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਵਾਟਾਲੇ

ਦੇਖਰਗਏਵਿਚਿਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਜਾਹਜੇਹੋਹੋ
ਵੈਗਾ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸਥੀਭੀਵਾਸਿਹੋਜੀ। ਪਰ
ਵਡਾਗੁਰਮੁਖਿਹੋਜੀ। ਗੁਰਭਾਣੀਕਵਿਕੈਆਇਮੰਨਿਜੀ। ਏਕਿਕਬੀਰਭ
ਗਤਿਨੂਏਕਅਸਾਨੁਇਕੇਉਸਨੂਹੋਜੀ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁ
ਅਗੋਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਭਲਾਮਰਦਾਨਾਚਲਦੇਆਹੇ॥ ੩੭ ॥

॥ ਬੋਲੇਭਾਣੀਵਾਚੀਗੁਰੂਜੀ॥ ਅਗੋਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
ਤਾਮੀਨਾਪਹਾਰਿਨੂਚਲੇ॥ ਜਾਇਮੀਨਾਪਰਬਤਿਉਪਰਖੜੇਹੋਏ॥ ਤਾਫੇਰਿ
ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਸੀਪੁਛਿਰਿਖੇਆਏ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆ
ਮਰਦਾਨਾਅਸੀਮੀਨਾਪਰਬਤਿਤੇਆਏ॥ ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅ
ਸੀਕਿਤਨੇਜੋਜਨਿਆਏ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਸੇਲਾ
ਪਜਾਵਿਜੋਜਨਿਆਏ॥ ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਅਗੋਜਮੇਰਕਿਤਿ
ਨਾਬਹਿਆ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਦਸਿਹਜਾਵਜੋਜਨਿਬ
ਹਿਆ॥ ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਤੁਜਾਨੇਜੋਗੁਰੂਮਿਲਿਆਸੀਸੇਕਉਣ
ਮਿਲਿਆਸੀਆਹਾ॥ ਅਤੇਨਾਉਉਸਿਦਾਰਿਆਆਹਾ॥ ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕ
ਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਉਉਸਿਦਾਬਾਬਾਜੀਦਾਹੋਦਾਪੈ॥ ਨਿਬੋਤੇ੩੮ਜੀ

ਰੇਖ ਉਣ ਪੈ। ਸਭਿ ਉਸਿ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿਚਿ ਚਲਿ ਦੇ ਪੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਅਗਨਿ ਮਿਟੀ ਜਤਾਉ ੧੩੮
 ਸਿ ਦੇ ਆਖੇ ਵਿਚਿ ਪੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਅਸਾਚੇ ਹਨੂ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਾ ਮਿਲਿ ਆਪੈ। ਜਿਸਿ ਤਾਂ ਈ
 ਬਾਬਾ ਜੀ ਦਾ ਮਿਲੇਗਾ ਉਸਿ ਤਾਂ ਈ ਬਾਬਾ ਆਖਿਣਾ। ਹੋਰ ਸਤਾਂ ਈ ਬਾਬਾ ਆਖਿਣਾ
 ਹੀ। ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਚਾ ਰਿਕੇ ਪੜੇ ਕੇ ਪੜੇ। ਤਾਗੁ ਰੂਪ ਨ ਕਰਕਿ ਆਮਰ
 ਦਾਨ। ਹਿਕੁਤਾ ਬਵਿਦਾਸੁ ਚਮਿ ਆਰਪੁਰ ਨ ਸਾਧਿਆ ਹਾ। ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ
 ਓਹੁ ਅਸਾਥੈ ਅਤੇ ਰਵਿਦਾਸੁ ਬੈਠੀ ਵਸਿਆ ਹਾ। ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸੀ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਅਸਾਥੈ
 ਮਿਛੋ ਸਉ ਵਰੇ ਮੇਦਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਓਹੁ ਅਸਾ ਰਿਹਾ ਬੈਠੀ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਰਿਖੇ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਰਿਗੁ ਰੂਪ ਨ ਕਰਕਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਅਸਾ ਰੇ ਨੇੜੇ
 ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਓਹੁ ਕਉਣ ਵਰਨਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਰਿਗੁ
 ਰੂਪ ਨ ਕਰਕਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਵਰਨਿ ਜਟਿ ਦੇਖ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਜੀ ਕੁਝ ਭੁਲਾ ਜੇਹਾ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਰਿਗੁ ਰੂਪ ਨ ਕਰਕਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਅਸਾਥੈ ਭੀ
 ਵਸਿਦੁ ਰਿਹੋਵੈ ਗਾ। ਪਰ ਬਾਣੀ ਉਚਿਰੇਗਾ ਨਾ ਹੀ। ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ
 ਉਸਿ ਦੇ ਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਾ ਤਿਹੋਵੈ ਗੀ। ਤਫੇਰਿ ਰਿਗੁ ਰੂਪ ਨ ਕਰਕਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਓਹੁ ਤਾ
 ਆਖੁ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਰ ਉਸਿ ਦੀ ਸਿਖਿ ਸੰਗਾ ਤਿ ਬਿਨਾ ਕਰਤਾਰ ਹੋਰ ਜੂਨਾ ਏਗੀ ਨਾ ਹੀ।
 ਉਸਦਾ ਰਾਢਾ ਮੰਥੁ ਚਲੇਗਾ। ਬਿਨਾ ਬੋਲੇ ਮੰਥੁ ਚਲੇਗਾ। ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ॥

ਸੀ

ਜੀ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦੇ ਦਾਰੰਗੁ ਕੇ ਪਾਪੈ ॥ ਅਤੇ ਮਾਸਣ ਕਿ ਬੇਸੁਤਾ ਕਿ ਬੇ ॥ ਤਾਏ ਵਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿਮਮਰਦਾ ਨਾਰੰਗੁ ਲਾ ਲੇ ਪਾਪੈ ॥ ਅਤੇ ਅਤੇ ਜੇਲਾ ਲੀਲਗਾ ਦੀ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ॥ ਅ
 ਤੇ ਰੋਮਸਵਰਨ ਜੇ ਹੋ ਪੈ ਨਿਅਤੇ ਰੋਮਾਨਾ ਲਿਸੁਵਰਨੁ ਕੇਈ ਨਾਹੀ ਲਗਾਵਾ ॥ ਅਤੇ ਰਸਿ
 ਨਾਬੀ ਬੋਲਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਵਿਚੋ ਏਹਾ ਅਵਾਜਿ ਨਿਕਿਲਦੀ ਪੈ ਜੇਗਾਹ ਰਿ
 ਗੰਭੀਰਗਾਹ ਰਿਗੰਭੀਰਾ ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀਏ ਪਿਭੀ ਨਿਜਾ ਹੋਈ ॥ ਅਰੁ ਜੀ
 ਪੁਣ ਅਗੇ ਚਲੇ ਜਮੇ ਰਿਉ ਤੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਜੇ ਤਾ ਸਿਸਾ ਤੁਮਾ
 ਸਾਦੇਖਾ ॥ ਅਤੇ ਸਿਸਿ ਮੰਡੀ ਵਿਚਿ ਵੀਰ ਹੋਏ ਪੈ ਨਿ ॥ ਦੇਖੁ ਕਾਈ ਸਾਇਤਿ ॥ ਤਾਮਰਦ
 ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਭਲਾਜੀ ॥ ਤਾਸਿ ਸਿਸਿ ਮੰਡੀ ਵਿਚਿ ਰੋਗਖਨਾ ਬਿਖੁਛਿ ਮਾਕਿ ਉਰੇ ਸਿ
 ਧੋ ॥ ਤੁਸੀ ਘਰਨਾ ਬਿਕਹਿ ਮਾਕਿ ਉਨਾ ਬਿਜੀ ਮਾਗਿਆ ਕੋਰਤਾ ਮੇਜਾ ਤਾਪੈ ॥ ਤਾਗੋਰ
 ਖਨਾ ਬਿਕਹਿ ਮਾਸੀ ਘਰਨਾ ਬਿਬੇ ਲਿਏ ਕੀਸਕਤਿ ਪੈ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਥਿ ਜੀ ਕਿਮਾਨਾਨਕ
 ਤਪਾਪੈ ॥ ਤਾਗੋਰ ਖਨਾ ਬਿਕਹਿ ਮਾਨਾ ਬਿਜੀ ਜਾਪੁਜੀ ॥ ਤਾਸੀ ਘਰਨਾ ਬਿਮਾਇਆ
 ਪਰਵਰੇਤਾ ਉਨਾ ਲਿ ॥ ਅਉਦੇ ਪੀਆਖਿ ਓਸੁ ਅਰੇ ਮੂਰੇ ਅਦੇਸਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ
 ਨਾਹੀ ਪਰਹੇਠਾ ਵਿਚਿ ਮਸਿਕਿ ਤਾਇਆ ॥ ਤਾਏ ਰਿਸੰਘ ਰਿਨਾ ਬਿਕਹਿ ਮਾਮਰੇ ਮੂੰ
 ਰੇ ਬੋਲਤਾ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ਆਈ ਮੂੰ ਰਾਗੋਰ ਖਕਹੀਏ ਨਿ
 ਨਿਤੁ ਮਕੋਅਕਲਿ ਨਦੀ ਨੀ ॥ ਹਾਬਿਛਹੋ ਕੀਕਨੀ ਮੂੰ ਦੁਸਰਤਿ ਬੁਧਿਸਭਿਛੀਨੀ

ਮੁੰਡਾਇਓਗੋਤਿਲਜਾਓਤੈਭੀਜੇਗੁਨਪਾਇਆਕਾਹੇਕਾਰਨਭਜਮਲਗਾਈਬਿ
 ਥਾਜਨਮੁਗਵਾਇਆਕਪੈਨਨਕਸੁਣਸੀਖਬਨਾਥਤੂੰਜਿਉਪਾਣੀਵਿਚਿਤੰਗੁ
 ਬਨਿਵਿਲਲੀਪੁਰਜਣਿਆਫਿਰਿਦਾਮੂਰਖਝੰਡੂ॥੨॥ਤਾਸੀਖਬਨਾਥਦਚਨੁਕੀ
 ਤਾਪਰਸਿਰਮਿਦੇਹੋਇਕਰਿਕਉਨਿਜੁਗਾਤਿਕਰਿਕਾਮੁਗਵਾਇਕਉਨਜੁ
 ਗਤਿਕਰਿਤਿਭਾਗੀਮਾਇਆਕਉਨਿਜੁਗਾਤਿਕੋਪਿਕੋਜੀਤਾਕਉਨਿਜੁਗ
 ਤਿਲੇਭਏਅਤੀਤਾਕਉਨਿਜੁਗਤਿਲੇਭਪਰਪਰੇਕਉਨਿਜੁਗਤਿਕਾਲਸਿਰ
 ਟਰੇਕਉਨਿਜੁਗਤਿਮੋਹਪਰਪਰੇਕਉਨਿਜੁਗਤਿਪਕਾਰਨੁਜਾਪੇਸੁਣਨਨ
 ਕਕਪੇਸੀਖਬਨਾਥਿਅਉਪੁਤਾਤੂੰਤੋਦੇਖਿਆਪੀਸਨਪਾਰੀਕੇਪੁਤਾ॥੩॥ਗੁਰੂ
 ਨਕਬਾਚਾਸਚੁਜਾਣਿਆਤਉਕਾਮੁਗਵਾਇਆਸਬਜੁਗਤਿਸਿਉਤਿਭਾਗੀਮ
 ਏਆਸਾਤੁਆਈਤਉਕੋਪਿਕੋਜੀਤਾਹੈਗੁਣਮੇਟੇਭਏਅਤੀਤਾਸਿਭਸਿਰ
 ਮਿਲਿਲੇਭਿਪਰਪਰੇਸਿਮਰਨਿਕੀਨਕਾਲਿਸਿਰਟਰੇਏਕੋਜਾਨਿਤਉਮੋਹ
 ਨਾਥਿਆਪੇਰੇਪੁਏਅਪੀਕਾਰਨਾਜਾਪੇਸੁਣਸੀਖਬਨਾਥਿਕਪੈਨਨਕਅਪੁਤਾ
 ਤੂੰਤੋਦੇਖਿਆਪਨਿਪਾਰੀਕਾਪੁਤਾ॥੪॥ਸੀਖਬਨਾਥਿਵਾਚਾਕਉਨਜੁਗਤਿਠ
 ਹਰੇਸੀਸਾਰਾਕਉਨਜੁਗਤਿਮੁਚੇਦਰਵਾਰਾਕਉਨਿਜੁਗਤਿਦਰਠਾਕਿਨ
 ਪਾਇਕਉਨਿਜੁਗਤਿਮਿਲੇਬਿਲਾਇਆਸੀਖਪੁਛੈਸੁਣਨਨਕਬੀਦੇਤੁਮ

ਅੰਤ੍ਰਿਯਾਹਰਿਕੀਸਿਮਰੀਧੋਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥੫॥ਅਨੁਤਿਆਗਠਹਰੇਸੀਸਾਗਾ
 ਗੁਰਗ੍ਰਿਧਪੁਚੇਦਰਬਾਗਾਹਰਿਕ੍ਰਿਪਾਦਰਿਠਾਕਿਨਪਾਇਸਿਤੁਸਗਲੇਸਿ
 ਲੇਮਿਲਾਇਕਪੈਨਾਨਕਸੁਣਸਾਖੀਧੋ॥ਤੁਮਰਾਤਨਮਨੁਗੀਸਮਰੀਧੋ॥੬॥
 ਤਾਸੀਖਰਨਾਬਿਭੀਸਰਮਿਦਾਹੋਇਗਾਇਆ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਮੇਤਾਇਬੇਵਰਾਤਮਾਸਾਭਿਠੋ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕੇਹਾ
 ਤਮਾਸਾਭਿਠੋ॥ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਪੁਜੇਪਹਾਕੂਪੈਸੇਕੇਹੀਆਲ
 ਹਰਾਦੇਦਾਪੈ॥ਨਾਜਾਪਦਾਸੁਇਨਾਪੈਨਾਜਾਪਦਾਰੁਪਾਪੈ॥ਨਾਜਾਪਦੇਮੇਤੀ
 ਪੈਨਾ॥ਨਾਜਾਪਦੇਲਾਲਿਜੁਵਾਹਰਿਪੈਨਾ॥ਨਾਜਾਪਦਾਹੀਰਾਖੀਨਾਪੈ॥ਅ
 ਜੀਇਬਿਪਹਾਰਿਦਾਕੁਝਮਲੂਮਨਾਹੀਹੋਦਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣ
 ਮਰਦਾਨਾਇਹੁਮੀਨਾਪਰਬਤੁਇਜੇਵਾਸਿਤੇਆਖੀਦਾਪੈ॥ਜੇਇਸਿਬੇਕੁਦਰ
 ਤਿਦੀਮੀਨਾਕਾਰੀਹੋਈਪੈ॥ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਪੁਣਚਲੇਜਮੇਰ
 ਉਪਰਿ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਨਾਹੋਹਾ॥ਤਾ
 ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ॥ਤਾਫੇਰਿਮੰਗਲਿਨਾਬਿਜੇਗੀਨੂਗੋਰਖ
 ਨਾਬਿਕਹਿਆਕਿਉਮੰਗਲਿਨਾਬਿਜੀ॥ਤਾਮੰਗਲਿਨਾਬਿਕਹਿਆਗੁਰੂ
 ਜੀਦੇਖੋਏਭੇਜਿਦੇਹੋਕਿਝਗਾਕੁਕਰਨੇਭੇਜਿਦੇਹੋ॥ਕਿਉਪਦੇਸਿਣੇਕਉਭੇਜ

ਤੇਹੋ ਤਾਰਾਬਖਸ਼ਾਬਿਕਹਿਅਨਾਬਿਜੀਜੇਤੁਮਾਰੇਜੀਅਵੇਜੇਕਰੇਤਾਫੇਰਿਮੰ
 ਲਨਾਬਿਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀਤੁਮੰਤੁਮੁਰੇਜੇਗੀਸਰਹੋਅਰੁਭਹੁਤੀਪੁਰਾਜੇਗੀ
 ਸਰਹੋਤਿਸਕਦੇਖਣਖੋਜਿਣਕਿਅਗਏਕਿਬਾਰਖੋਜਿਦੇਖਦੇਬਾਰਖੋ
 ਜਿਦੇਖਾਕਹੋਤੋਬੁਲਾਇਲੇਅਭਿਤਾਰਾਬਖਸ਼ਾਬਿਕਹਿਅਸੁਣਮੰਗਲ
 ਨਾਬਿਜੀਮੈਸੀਤਰਾਲਿਅਭਿਜੇਸੇਦੁਕੁਹੋਇਅਵੈਤਾਫੇਰਿਮੰਗਲਿਨਾਬ
 ਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀਸੇਵਕਿਤਿਸਕਉਕੀਜੀਤਾਪੈਜੇਅਪਸਿਨੀਚਾਹੈ
 ਅਰੁਜੇਅਪਜੈਸਾਹੈਵੈਯਾਅਪਸਿਤੇਉਚੁਹੈਵੈਭਹੁਕਿਰਿਸੇਵਕਿਹੋਤਾਪੈ
 ਅਰੁਜੇਉਸਕੇਆਗੇਨਿਦੁਚਲੀਏਅਰੁਜੇਉਸਿਕੇਅਤ੍ਰਿਬਿਅਨੁਉਧਾਜੇ
 ਅਹੈਵੈਤਾਰਭਹੁਤੀਆਗੇਸਿਉਨਿਦੁਖਕੁਹੈਅਰੁਜੇਅਸਉਚਾਹੈ
 ਵੈਤੋਉਸਕੀਖੁਸੀਅਵੈਤੋਨਿਦੇਨਾਹੀਤੋਨਿਦੇਨਾਹੀਅਰੁਜੇਕਹੋਤੋਬੁਲਾਇ
 ਲੇਅਵੈਜਾਤਾਤਾਰਾਬਖਸ਼ਾਬਿਕਹਿਅਮੰਗਲਨਾਬਿਜੀਤੈਕੁਲੁਅਰੁਗੇ
 ਪੀਚਦਿਸੀਮਝਿਅਪੈਅਰੁਪੁਪੁਨਾਬਿਤੋਬੋਲਿਭਾਨਾਹੀਅਰੁਚਰਖਟਿ
 ਨਾਬਿਸਤੋਕੋਏਕਜੈਸਾਪੈਅਰੁਅਉਰਨਾਬਿਸਿਧਿਖੇਜੂਫੇਜੂਪੈਤਮਾਰੀ
 ਖੁਸੀਅਵੈਤੋਜਾਹੁਨਾਹੀਤੋਨਾਇਜਾਹੀਤਮੰਗਲਨਾਬਿਕਹਿਅਗੁਰੂ
 ਜੀਮੈਜਾਤਾਤਾਰਾਬਖਸ਼ਾਬਿਕਹਿਅਨਾਬਿਜੀਜਾਉਤਮੰਗਲਿਨਾ

ਬਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਪਰੁ ਸਿਉ ਦੇ ਮੁਕਾਮ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰਿ ਆ
 ਮਿਥਾ ਸੁਮ ਦੇ ਸਹੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਜੇਗੀ ਸਰੁ ਭਲ ਕੀਆ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਕਿ ਬਾ
 ਗਬਿ ਕੀਆ ਜੇਗੀ ਸਰੁ ਮੁਹਿ ਆਖਿ ਕੇ ਚਰਨਾ ਨੂਹਾ ਬੁਲਾਉਣ ਨੂਹਿ ਦਿਨਿਆ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤ੍ਰ ਜੀ ਮੀਆ ਹਾਉ ਸਿਦਾ ਭਾਉ ਦੇ ਖਕ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉ
 ਸਿ ਦੇ ਹਾਥਿ ਪਕਿ ਰਿਲੀ ਭੇਅਤੇ ਹਾਥਿ ਆਪਣੇ ਹਾਥਿ ਮਗਲਿ ਨਾਥਿ ਦੇ ਮੇਰ
 ਤੇਰਖੇ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਭੀ ਵਚਨੁ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਸਹੇ ਕੰਕਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਸਾਥਿ
 ਮੰਗਲਿ ਨਾਥਿ ਮੁਰਣ ਜੇਗੀ ਸਰਾ ਤੁਮ ਭਲਾ ਕੀ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਕਿ ਰਤਾਰ
 ਸੁਕੀਆ ਸੁਣ ਮੰਗਲਿ ਨਾਥਿ ਜੇਗੀ ਸਰ ਮੇਸਾ ਹੀ ਚਾਹੀਏ ਤਾਮੰਗਲਿ
 ਨਾਥਿ ਕਹਿ ਆਤਮਾ ਜੀਈ ਪਾਕਉ ਨੁਮੋ ਰਬ ਆਏ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿਆ ਸੁਣ ਮੰਗਲਿ ਨਾਥਿ ਜੀ ਹਮਾ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਕਉ ਆਏ
 ਤਾਮੰਗਲ ਨਾਥਿ ਕਹਿ ਆਖੀ ਨਿਹਮਾਰੇ ਰਾਗਾਤਮਾ ਜੀ ਜੇਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਦ
 ਰਸਨ ਦੀਆ ਚਲੇ ਸਿਧਿ ਮੰਗਲੀ ਦਰਸਨੁ ਲੇਹੇ ਅਰੁ ਦੇਹੇ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥਿ ਜੀ ਤੁਮ ਚਲੇ ਹਮ ਸਹਾਜਿ ਸਿਉ ਆਵੁ ਭੇਪੈ
 ਤਾਮੰਗਲਿ ਨਾਥਿ ਕਹਿ ਆਭਲਾਤਮਾ ਜੀ ਨਿਉਤਮਾਰੀ ਖਸੀ ਅਰਜੇ ਕ
 ਹੇਤੋਈ ਹਾਹੀ ਕੁਛੁ ਰੁਗਾ ਰਿਲਿਆ ਆਓ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਹਮੰਗ

ਲਨਾਬਜੀਹਮਕਉਗੁਗਤਿਤੁਮਾਰਾਭਾਉ। ਸੁਖਜਪੁਸੰਨਕੀਅਤਮਰਾਉ। ਸਾਤਿਭੁ
 ਈਜਬਦੁਸਨਪਾਇਆ। ਦੇਖਤਹੀਆਤੁਅਪਾਇਆ। ਸੁਣਿਮੰਗਲਨਾਥਇਕ
 ਬਤਹਮਾਰੀ। ਹਮਰਾਤੁਮਰਾਏਕੁਅਧਾਰੀ। ਤਬਮੰਗਲਨਾਥਭੀਖੁਸੀਲੀਤੀ
 ਪਰਅਪਭੀਖੁਸੀਗਇਆ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਖੁਸੀਕਰਿਗਇਆ। ਤਾਮਰ
 ਵਾਨੇਆਖਿਆਗੁਰੂਜੀਏਹੁਤਾਕੋਈਅਜਬਜੋਗੀਆਹਾਂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾਭੇਖਾਵੇਚਿਸਭੇਹੋਕੋਜੇਹੇਨਾਹੀਹੋਵੇ। ਕੋਈਪੁਰਨਕੋਟਿਮੰਧੋਹਿਕੁਅਪੁ
 ਰੇਵਾਪੈ। ਭੇਖੀਬਹੁਤਹੋਵੇਹੈਨਿਜੇਸਭੇਪੁਰਨਹੋਵੇਹੋਵਨਿਤਾਸਭਸਿਸਟਿਉਧਰਿ
 ਜਾਵੇ। ਪਰਕੋਈਹਿਕੁਅਪੁਹੋਵਾਪੈ। ਜਿਸਤੇਪੁਰਨਕ੍ਰਿਪਾਹੋਦੀਪੈ। ਅਤੇਜਿਸਦੀਵ
 ਰੀਆਵਦੀਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਹੁਣਿਤਾਚਲਦੇਹੋਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
 ਹਿਆਮਰਦਾਨਾਹਿਕੁਜੇਸੰਭੂਨਾਭੁਪੈਓਹੁਭੀਆਪਨੂਬਹੁਤਾਛਿਕਦਾਪੈ। ਓਹੁਭੀ
 ਫਿਰਿਜਾਵੇਤਾਚਲੇਦੇਆਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨਾਖਿਆਜੀਉਸੁਮੰਗਲਨਾਥਸਿ
 ਪਾਸੋਵਾਧਿਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਮੰਗਲਨਾਥਸਿਧਾਵੇਚਿਨਾਹੀ। ਭੇਖ
 ਸਿਧਾਵਾਪੈਪਰਸਤਿਗੁਰੂਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੂਪੈ। ਤਾ
 ਗੋਰਖਦਾਸਿਖਕਿਉਹੋਇਆ। ਅਤੇਜੋਗੀਆਦਾਭੇਖਕਿਉਲੀਤੋਸਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਉਸਤਾਈਗੋਰਖਹੀਮਿਲਿਆਆਹਾਂ। ਪਰਜਿਸਨੂਆਪਰ

ਰਤਾਰਾਪਣੀਵਲਿਛਿਕਲੈਤਾਕਿਸਤਾਕਮਪੈਜੋਮੰਨੇਕਰਿਸਕੇਉਹੁਤੇਭਾਣੇਦਾਸਾ
 ਹਿਬਪੈਨਿ। ਤੇਫਿਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਏਹਨਜਰਿਕਰਤਾਸਾਨੁਬਖਸੀਹੈ। ਤਿਚ
 ਰਾਨੁਸਭੂਨਾਥਜੋਗੀਆਇਆ। ਪਰਕਿਸਤਰਾਆਇਆਇਕਕੁੰਦਾਇਕਫਰੂ
 ਆਏਕਬੈਰਾਗਨਿਲੀਤੇਆਇਆ। ਆਵਦੇਹੀਕਹਿਆਸੁਆਵੇਸੁਆਵੇਸਹੋਨਾ
 ਨਕਬਾਲੇਆਵੇਸੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਆਵੇਸੁਏਕੰਕਾਰਕੋਆਵੇਸੁਆਉਸੀ
 ਭੂਨਾਥਜੋਗੀਆਉ। ਸੀਭੂਨਾਥਵਾਚਾਮੁੰਦਾਪਹਰਫਰੂਆਰਾਪੋਹਾਥਲੇਹੋਬੈਰਾਗੀ
 ਗੋਰਖਨਾਥਕੇਚੇਲੇਹੋਵੈਬਿਘਨੁਨਾਕੋਟੀਲਾਗੀ॥ ੧॥ ਸੀਭੂਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕ
 ਬਾਲੇ। ਵਰਸਨਭੇਟਤਤੁਟੇਤਾਲੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ। ਕਾਇਆਅਸਥਿਰਪਰਨਾਪੜਤੀ
 ਜਬਲਗਪਰਨਅਕਾਸਾ। ਜੇਲਾਕਲਾਸੀਪੂਰਨਹੋਵੈਉਲਟਿਕਉਲਪਰਗਾਸਾ॥ ੨॥
 ਸਨਸਹਰਕਾਮਰਗਪਾਵੈ। ਅਚਰਜਰੂਪਦਿਖਾਈਏ। ਸਤਸੰਤੋਖਥਿਹਿਰਹੋਸੁਹੇ
 ਲੇਅਗਮਨਉਨਿਧਿਪਾਈਏ॥ ੩॥ ਸੀਭੂਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਤੇਰਾਜਨਸਸਕਾਰਥ
 ਜੇਤ੍ਰੀਗੁਰਗੋਰਖਕੋਥਾਪੇਤਬਪਾਵੇਪਰਮਾਰਥਾ॥ ੪॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ। ਮੁੰਦਾਹਮ
 ਰੀਮਤਾਮਸੂਗਤਿਜੋਹਮਮਨੋਵਿਸਾਗੀ। ਫਰੂਆਹਥਨਲੇਓਕਬਹੂੰਨਾਉਪਾਵੇਭਿਖ
 ਰੀ। ਬਿਘਨਹਮਲੇਸਗਲੇਭਾਗੇ। ਹਿਰਦੈਸਚਚਿਤਾਗੀ। ਸਾਚੁਪਿਆਨਾਕੀਪਾਖੀ
 ਰਿਪਾਈਗਿਆਨਪ੍ਰੀਤਿਅਸਵਾਹੀ॥ ੧॥ ਕਹੇਨਾਨਕਸੁਣਿਸੀਭੂਨਾਥਜੋਗੀਏਕ

ਨਿਰਕਾਰਕਾਦਰਨੁਪਾਇਆਫਿਰਤੇਸਦਾਅਰੇਬੀ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਕਾਇਆਹਮ
 ਰੀਜੁਗਾਜੁਗਾਅਸਾਬਿਰਸਚਿਖੰਡੁਮੇਥਾਜਾ॥ ਹਮਰੀਕਾਂਇਆਕਦੇਨਮਰੁਤੀ
 ਬਿਨਿਜੇਖਰਨਿਅਕਾਜਾ॥ ਸਿੰਨਜਹਰਿਕਾਮਹਿਅਸਬਿਲਕੀਆਅਚਿਰਜੁਬੁ
 ਮਹਮਾਰਾ॥ ਸਤੁਸਿਤੋਖੁਹਮਾਰੇਖਾਜੀਨਉਨਿਧਿਖੜੀਦੁਆਰਾਕਹੇਨਨਕਸੁਣੁ
 ਸਿਭੁਨਾਬਾਖੁਰੇਗੁਰੁਹਮਾਰਾ॥ ਗੋਰਖਜੈਜੇਕੇਤੇਚੇਲੇਆਗੇਖੜੇਦੁਆਰਾ॥੪॥
 ਤਸਭੁਨਾਬਿਜੇਗੀਸਤਿਕਰੁਮੁਹਬੋਲਿਆ॥ ਗੋਰਖਤੁਮਰੀਨਦਰਨਆਵੈ
 ਤੂੰਤੇਬਡਾਪੰਕਾ॥ ਕਉਨਬੁੰਦਤੇਉਪਨਿਅਨਨਕਕਉਨਿਕਹੀਯੇਮਹਿਤਾਬੀ
 ॥ ਸੁਰਤਿਮਤਿਤੁਮਰੀਸਭੁਬਉਰੀਖੁਰਨਕਲਾਨਬਾਰੀ॥ ਕਉਨਭੂਤਿਲਗਾਪੈ
 ਤਉਕੋਤੂੰਬੋਲੇਅਉਰਾਬਉਰਾ॥ ਸੁਮਿਸੁਮਿਤੇਰੀਸਭਿਬਉਰੀਮੁਖਿਤੇਬੋਲੇਕਉਰ
 ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਿਸਿਸੁਮਿਕੋਮਾਨੈਨਾਹੀਨਾਬਿਨਤੀਸਭਨਿਦੋ॥ ਤੂੰਕਪੁਕਉਨ
 ਬਡਾਣੀਪਾਵੈਉਪਨਿਅਮਾਟੀਗੰਦੋ॥੨॥ ਜਾਸਿਪੀਰਸਭਹਰਿਕੋਕੀਏਉਨਿ
 ਆਖੇਬਨਿਤਿਬਨਾਣੀ॥ ਉਨਿਕਉਰਦਿਕਉਨਤੂੰਕਹੀਏਤੈਕਿਆਰਿਸਿਸਿਸਿ
 ਪਾਣੀ॥੩॥ ਸਿਭੁਨਾਬਿਕਹੈਸੁਣਨਨਕਤੁਝਕਉਰੁਰੁਨਮਿਲਿਆ॥੪॥ ਅਵ
 ਤਿਜਾਵਤਿਭਰਮਤਿਬਾਕਾਰਭੇਜੁਨੀਗਾਲਿਆ॥ ਗੁਰੁਆਜਾਮਹਲਾ੧॥
 ਗੁਰੁਨਨਕਬਾਚਾ॥ ਗੋਰਖੁਕੋਹਮਬੀਦਾਜਾਣੈਨਜਰਿਹਮਾਰੀਖੁਰੀ॥ ਅਹਾਂਦੇ

ਉਕੀਥਿਦਿਤੇਉਪਜਿਆਬੈਠਾਹੋਇਚੁਟੂਰੀ॥ਹਮਕੋਭੂਤਿਲਗਾਹੈਕੈਜਾ॥ਸਿਧਿ
 ਜਾਪਿਸਭਉਸਿਕੇਕੀਏਓਪੁਭੂਤਹੈਮੈਜਾ॥੧॥ਬਹਾਉ॥ਦੇਵਮਨਿਅਰਤਮੇਰ
 ਖੀਸਰਿਸਭਉਸਿਕੇਕੀਏਬੰਦੇ॥ਏਕਾਮਾਟੀਕਲਬੂਤਿਨਿਰਾਲਮੁਕਹੁਭਾਵੇ
 ਰੰਦੇ॥੨॥ਜਾਪਿਪੀਰਜਭਭਾਈਮੇਰੇਜੇਭਜੋਉਮਨਮਨੇ॥ਸਿਧਿਜਤੀਸਭ
 ਬਉਰੇਦੇਖੇਉਸਿਕੋਕੀਈਨਾਜਾਨੇ॥੩॥ਨਾਨਕਕਹੇਜੁਣਸਿਭੂਨਾਬਾਹਮਚੁ
 ਰਖੁਰਾਮਿਲਿਆ॥ਨਿਵਾਹਮਰੀਜੇਜੇਕਰਤੇਜੁਣਝਗਾਰਸਾਬੇਸਿਭੂਗਲਿ
 ਆ॥ਸਿਭੂਨਾਬਜੇਗੀਠਾਵਾਹੋਇਖਪਗਾਇਆ॥ਅਗਰਖਪਨਾਬਿਖੁਛਿਆ
 ਕਿਉਸਿਭੂਨਾਬਿਜੀਦੇਪੁਜਬਾਬੁਰਿਆਕਿਆਬਚਨੁਜੁਣਿਆ॥ਤਾਸਿਭੂਨਾ
 ਬੁਝੈਲਿਆਨਾਬਿਜੀਓਹੁਤੇਅਉਰੀਬਉਰੀਬਾਤਾਕਰਤਾਹੈ॥ਤਾਰੋਰਖਪੁਨਾ
 ਬਿਕਹਿਆਕਿਉਮੰਗਲਿਨਾਬਿਜੀਸਿਭੂਨਾਬਿਕਿਆਕਹਤਾਹੈ॥ਤਾਮਿ
 ਲਿਨਾਬਿਕਹਿਆਨਾਬਿਜੀਆਪਣੇ॥ਬਿਰਦਿਕੀਹਾਇਕੀਈਭੀਨਾਹੀ
 ਜਾਤੀ॥ਪਰਜੇਜਚੁਕੋਝੂਠਕਹੀਤਾਹੈਪਤਿਰੀਹੀਹੋਇਜਾਤਾਹੈ॥ਓਪੁਜੈ
 ਜਾਹੈਤੈਜਾਹੀਹੈ॥ਤੁਮਆਪੀਹੀਦੇਖੋਗਾ॥ਤਾਸਿਭੂਨਾਬਿਕਹਿਆਨਾਬਿਕ
 ਹਿਆਨਾਬਿਮੰਗਲਿਨਾਬਿਉਸਿਕਾਕੁਛੁਅੰਗਰਾਖਤਾਹੈ॥ਅੰਗਲਿਨਾਬਿ
 ਕਹਿਆਜੁਣਤੇਜੀਜੇਗੀਸਰਤੇਰੇਕਹੋਓਹੁਦੇਕੁਛੁਕੰਮਨਾਹੋਵੈਗਾ॥ਏ

ਹਬਾਤੁ ਜੋਗਕੀਆਨਾਹੀ ਜੇਭਲੇਕਉ ਬੁਰਾਕਹੀਏਪੁਛਿਦੇਬੋਗੁਰੂਗੋਰਖਕ
 ਨਾਬਿਜੀਕਉ। ਤਾਸੰਭੂਨਾਬਿਕਹਿਆਮੰਗਲਿਨਾਬਿਜੀਤੁਭੀਉਨਕੇਦੇਲੇ
 ਜਾਇਹੋਵੇ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਬਿਕਹਿਆਸੁਣਸੰਭੂਨਾਬਿਜੀਏਕਿਬਿਰੀਆ
 ਕਿਆਵਜਾਬਿਰੀਆਮੇਜੀਬਾਤਿਕਾਦੇਪੁਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਾਪਿਕੋਆਗੀਜਾ
 ਪੁਹੀਨਿਵੇਗਾ। ਅਰੁਚੇਰੁਕੇਆਗੇਚੇਰੁਹੀਨਿਵੇਗਾ। ਅਰੁਅਹੀਕਾਰੀਜ
 ਪਿਕੇਆਗੇਨਿਵਤੇਨਾਹੀ। ਅਤੇਸੰਭੂਨਾਬਿਜੀਏਨੇਬਾਤੁਜੋਗਪੁਰਨਨਾ
 ਹੀਹੋਤਾ। ਪੁਛਿਦੇਬੋਗੋਰਖਪੁਨਾਬਿਕਉ। ਤਾਸੰਭੂਨਾਬਿਜਿਰਮਿਦੇਹੋਇ
 ਕਰਿਗੋਰਖਪੁਨਾਬਿਨੁਪੁਛਣਲਗਾ। ਕਿਉਗੁਰੂਨਾਬਨੀਮੰਗਲਿਨਾਬਿਕਿ
 ਆਕਹਤਾਹੈ। ਗੋਰਾਖਪੁਨਾਬਿਬੋਲੈਨਾਹੀ। ਗੋਰਾਖੀਚੰਦਬੋਲਿਆਅਰੇ
 ਭਾਈਓਸਿਧੋਨਤੀਓਨਾਬੋਤੁਮਅਪਣੇਪਰਮੇਸ਼ੁਗੜਾਕਿਆਮੇਲਿਆਹੈ।
 ਓਹੁਜੈਸਹੈਭੈਸਾਹੀਪੈਕਛੁਓਜਸੇਸਰੀਕਭਿਤੇਨਹੀਪੜੀ। ਕਿਆਹਮੀਤੁ
 ਮੀਜਾਪਿਸਿਧਿਹੈ। ਅਓਰਕੁਨਿਰੰਕਾਬਨੈਕੀਏਹੈਨਿ। ਅਰੁਅਓਰਅਤੀ
 ਤਫਕੀਰਕੋਇਉਬਰਨੀਹੈ। ਜੇਆਪਸਤੇਸਕੁਕੋਭਲਾਕਰਿਜਾਣੈ। ਅਰੁਆ
 ਪਸਕਉਸਭਤੇਨੀਚਾਕਰਿਜਾਣੈ। ਅਓਨਕਹੀਏਜੋਹਮਹੀਗਿਆਨੀਪਿ
 ਆਨੀਹੈਅਓਰਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਸੰਭੂਨਾਬਿਜਲਿਗਇਆ। ਅਤੇਗੋਰਖਪੁ

ਨਾ ਬਿਸੇਸਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ॥ ਤਾਮਗਲਿ ਨਾ ਬਿਕ ਹਿਆ ॥ ਸੁਣਹੋ ਪੀਚੰਦ ਜੀਤੁ ਮ
 ਅਤਿ ਕੁਛ ਕਹੋ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਗ ਪੀਚੰਦ ਮਗਲਿ ਨਾ ਬਿਨੁ ਕ ਹਿਆ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛ
 ਤੁਮ ਬਚਨਿ ਕ ਰਿਤੇ ਹੋ ਜੇ ਪੂਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ਅਰੁ ਫਕੀਰ ਅਤੀਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕ ਰਿਨਾਨ ॥
 ਹੀਆਇਆ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਚਰਚਾ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸਹਜਿ ਕੇ ਪਰਿਮੇ ਕਰੀਏ ॥ ਫਲੇ ਸਾ
 ਧ ਪੂਰਖਾ ਕੇ ਬਚਨਿ ਜਤਿ ਪੈ ॥ ਜੇ ਗਿਆਨੀ ਸਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਕੀਏ ਪੈ ॥ ਇਕੇ ਗੁਰੂ
 ਈ ਪੈ ॥ ਤਾਫਕੀਰ ਕਾ ਬਿਦੁ ਸਭ ਏਕੇ ਪੈ ॥ ਭਿਨ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਮਗਲਿ
 ਬਿਕ ਹਿਆ ॥ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪੂਰਾ ਬਚਨੁ ਕ ਰਿਤਾ ਪੈ ॥ ਗੁਰਉ ਪਦੇ ਸਿਮੈ ਜਾਹੀ ਚਾ
 ਹੀ ਚਾਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜਿਸ ਕਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥ ਸਿਧਿ ਨਾ ਬਿਜਤੀ ਸਕੁਨੇ
 ਨੈਰੋ ਪੀਚੰਦ ਕਾ ਬਚਨੁ ਜਤਿ ਕ ਰਿਮਾਨਿ ॥ ਤਾਫੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਕ ਹਿਆ ॥
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਣਤਾ ਸੁਮੇਰਉ ਪਰਿ ਚਲੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿਆ ਮਰਦਾਨ ॥
 ਚਲਦੇ ਮਾਹੇ ॥ ੨੮ ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥ ਅ
 ਮਰੋ ਜਾਖੀ ਸਮੇਰ ਪਰ ਬਤਿ ਕੀ ਚਲੀ ॥ ਤਾਮੀਨਾ ਪਰ ਬਤਿ ਤੇ ਉਗਾਰੀ
 ਲੀਤੀ ਜਾਇ ॥ ਜਮੇਰਉ ਪਰਿ ਚਰਿਖ ਖੜੇ ਹੋਏ ॥ ਅਰੋ ਸਿਧਿ ਮੰਡਲੀ ਨਉ
 ਨਾ ਬਿਚੋਰਾ ਜੀ ॥ ਜਿਛਿਅਨ ਤੀ ਬੈਠੇ ਗਿਆਨੁ ॥ ਸਿਆਨੁ ਵਿਚਿ ਬਾਤਾ
 ਕਰਦੇ ਪੈਨੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਤਿਹਾ ਜਾਇਦਿ
 ਸਿ

ਖਾਈ ਦਿਤੀ॥ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕਾ ਕਹਿ ਆਮ ਦੇਸ ਹੋ ਸਿਧੋ ਨ ਬੋਧੀ॥
 ਤਾਰੋ ਰਖਨਾ ਬਿਕਹਿ ਆਮਾ ਦੇਖੁ ਰਖੁ ਕੋਮ ਦੇਸਾ॥ ਆਉ ਹੋ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ॥
 ਤਾਰੋ ਰਖਨਾ ਬਿਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਰੇ ਸਿਧੋ॥ ਇਸਿ ਕੋ ਮੀ ਮਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲ ਦੇਹੁ॥
 ਤਾਝੰ ਗਾਰਨਾ ਬਿਪਿਆਲਾ ਭੁਬਕ ਰਿਸਦ ਨਾਲਿ ਲੈ॥ ਆਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਸਾ॥
 ਗੋਰਾਖਿ ਚਿਜਾ॥ ਪੀਉ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ॥ ਪੀਉ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ॥ ਆਏ ਹੁਕੇ ਹਾਪ
 ਣੀ ਪੈ॥ ਤਾਝੰ ਗਾਰਨਾ ਬਿਕਹਿ ਆਤਮਾ ਜੀਏ॥ ਹੁਮੀ ਮਿਤ ਹੋ॥ ਇਸ ਕੇ ਪੀ
 ਏ ਤੇ ਲਿਵਿਲਾ ਗਾਤੀ ਪੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇ॥ ਹੁਕਿ ਉਕਰਿ ਹੋਤਾ
 ਹੋ॥ ਤਾ ਸਿਖੜੰ ਗਾਰਨਾ ਬੁਝੈ ਲਿਖਾ॥ ਅਰੇ ਬਾਲੇ॥ ਗੁਠੀ ਜਾਨੈ ਲਾਹਣੀ
 ਰੋਕ ਸੋਕ ਬੀਚ ਸਮਾਉ॥ ਨਿਰਮਲ ਪਾਰਚਲੀ ਹੋ॥ ਚਲਿਤੀ ਤਬ ਯਹ ਅੰ
 ਮਿਤੁ ਪਾਉ॥ ਕਹੇ ਝੰਗਾਰਨਾ ਬਜੁਣ ਨਾਨਕ ਬੁਝਤੁ ਜੋਗੀ ਹੋਵੈ॥ ਦਿਸਿ
 ਖੁਲੇ ਬਿਸਿਨ ਸਭ ਕਾਟੇ ਸੰਗਲੀ ਦੁਰਮਾਤਿ ਖੋਵੈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਹਿਮਤਿ ਵ
 ਲੈ॥ ਮਾਦਿ ਕੇ ਮਾਭੇ ਮਗਾਨਿ ਹੋ॥ ਇਲਿਵਿਲਾ ਗੀ॥ ਸੁਰਤਿ ਬੰਦ ਨਾ ਚਲਿਤੀ
 ਕਬਹੂੰ ਦਰਬਾਰ ਖੜਾ ਬੈਰਾਗੀ॥ ਅੰਜੇ ਸਹਜ ਫਿਰੇ ਮਾਭਿਵਾਲਾ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੁਇ
 ਨਿਵਾਰੇ॥ ਜਾਹਿ ਤਹਿ ਏਕਿ ਜੁਆਮੀ॥ ਹਿਰਦੈ ਅੰਤੁ ਪਾਰੇ॥ ਲਾਹਾ ਖੁਜੀ ਜਾ ਬਿ
 ਨਿਵਾਰੇ॥ ਖਾਲੀ ਖੋਖ ਨ ਜਾਵੈ॥ ਕਹੇ ਝੰਗਾਰਨਾ ਬੁਝਣ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ॥ ਤਬ ਭੁੰਦ

ਰਸਨੁਖਾਵੇ॥੪॥ ॥ ਰਾਗੁ ਮਾਰੂ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥
 ॥ ਗਿਆਨ ਸਿੰਘਾਨਿ ਕੀਲਾ ਹਣ ਮਾਰੂ ਕੀ ਕਰਿ ਕਰਣੀ ਕਸੁ ਪਾਈ ॥ ਭਾ
 ਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਸਿਧੋ ਹਮ ਅਦ
 ਕੇ ਮਾਭੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜੇ ਮਾਭਿ ਵਾਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਭੇ ਕਿਨਿ ਮਾਭਿ ਵਾਲਿ ਓਮਾਹੀ ॥
 ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਰਤਿ ਨ ਲੀਭਾਉ ਬਾਜਨੁ ਕੀ ਨਾਅੰ ਮਿਤ ਪਾਬ ਚੁਆਈ
 ॥ ਵਦਿ ਮਾਜੁ ਰਾਹੀ ਸਹਜਿ ਮਾਭਿ ਪਿਘਾਲਾ ਗੁਰਮਾਭਿ ਮੀਓ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥
 ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮੁ ਫਿਰੇ ਮਾਭਿ ਵਾਲਾ ਏਕਿ ਰੰਗ ਮਹਾ ਮੇਲੇ ॥ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਹਾ
 ਏਕਿ ਜਬੂ ਪੀਮਾਰ ਥਾਪਾ ਏਚੇਲੇ ॥ ੩ ॥ ਨਿਬਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹਮਾਰੀ ਸਿਧੋ ਮਾਭਿ
 ਪਹਰਿ ਲਿਓ ਲਾਗੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਹਾ ਮਾਭਿ ਵਾਲਾ ਜਹਾ ਏਕੀ ਰਬੈ ਰਾ
 ਗੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਭਾਏ ਵਿਸਿਖਾਵ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਧਨ ਜੇ ਬਨ ਕੀ ਕਰੈ ਨਾਮਾਜਾ
 ਪਰਤਿ ਮਾਅੰ ਗਨਾਲਾ ਵੇਖਾ ਜਾ ॥ ਨਾਦੁ ਬਿਦਲੈ ਘਟਿ ਠੀਤ ਬਜਰੈ ॥ ਭਿ
 ਜਕੀ ਜੇਵਾ ਪਰ ਬਾਭਿ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਬੋਲੇ ਪਰ ਬਾਭਿ ਜਤਿ ਜਬੂ ਪਾ ॥ ਪਰ ਮਤੁ ਤਮਰੇ
 ਧਨੁ ਰੂਪਾ ਜੇ ਰਿਹੀ ਜੇ ਨਿਰਾਪੁਕ ਰੈ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮਾਭਿ ਪਿਆ ਕਰੈ ॥ ਧੁੰਨ
 ਦਾ ਨਿਕਾ ਕਰੈ ਜਰੀ ਰੂ ॥ ਜੇ ਰਿਹੀ ਰੀਰਾ ਕਾ ਨੀਰਾ ॥ ਬੋਲੇਈ ਜਬੂ ਜਤਿ ਜਬੂ ਪਾ
 ਪਰ ਮਤੁ ਤਮਰੇ ਪਿਨ ਰੂਪਾ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਅਉ ਪੁਤੀ ਜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਪਾ ॥ ਭੋਜਨ ਭਿਖਿਅ

ਸਾਖੁਖੁਨਾਬਿਬੋਲਿਦਾਕਿਉਨਾਹੀ॥ਖੁਖੁਨਾਬਚੁਖਕਬਿਰਹਿਅਗਕਿਅ
 ਨਾਮੇਉਸਿਕੈਸਾਭੁਇਆ॥ਬਿਨਬੋਲੈਕਿਅਕਰੈਬੀਚਾਰੁ॥ਖੁਖੁਨਾਬਿਨ
 ਬਨਬੋਲਣਹਾਰਾ॥ਸੇਵਾਪੁਨਾਰਹਤਿਨਪਾਈਏ॥ਖੁਖੁਨਾਬਬੁਲਾਇ
 ਆਚਾਹੀਏ॥ਦਰਸਨੁਆਛਾਮਰਮੁਨਾਪਾਈਏ॥ਕਿਅਨਾਮੇਕੈਸਾਖਰਤਾ
 ਮੇ॥ਕਪੈਨਾਨਕਜੁਣਖੁਖੁਨਾਬਹਮਰੀਅਰਦਾਸਿ॥ਏਕਪਛਾਣੈਤੇਬੋਲੈਬਾਤ
 ੧॥ਖੁਖੁਨਾਬਿਬਾਚਾ॥ਖੁਖੁਨਾਬਿਖਾਇਬੋਜਤੀਨਾਸਾਮਿਬੋ॥ਸਿਸਨਾਬੁ
 ਨਾਕਹਾਇਬੋ॥ਬੋਲਿਬੁਮਿਨਾਸਮਝਾਇਬੋ॥ਸਿਕੀਨਾਬਾਬਿਬੋਨਾਉਨਕ
 ਹਾਇਬੋ॥ਸੁਰਤਿਠਹਰਾਇਬੋ॥ਗੁਰੂਨਾਬਿਨਕਹਾਇਬੋ॥ਚੇਲਾਪਾਇਨਾ
 ਲਗਾਇਬੋ॥ਅਨਾਇਅਨਾਇਭਰਮਜੁਣਾਇਬੋ॥ਸਭੁਏਕੰਕਾਰਖੇਲਿਬੋ
 ਪਿਆਨੁਨਾਪਿਆਇਬੋ॥ਊਚਿਨੀਚਨਾਕਹਾਇਬੋ॥ਹਿਰਦੈਏਕੁਮੁਗਾਸਿਬੋ
 ॥ਗਿਆਨੁਏਬਤਾਇਬੋ॥ਖੁਖੁਨਾਬੁਕਪੈਜੁਣਨਾਨਕਸਾਖਬੋ॥ਸਤਿਮਰਮੇਸ
 ਰਜੁਰਤਿਮਿਲਾਇਬੋ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਖੁਖੁਨਾਬਿਦਿਆਚਰਨਾਨੂਦਉਨਿ
 ਆ॥ਤਾਖੁਖੁਨਾਬਿਕਹਿਅਭੁਪਾਯਹਕਿਅਦੂਸਿਰਨਾਨਿਅਮਾ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਬਿਨੀਏਕਿਨਾਨਿਅਤਉਰੁਮਕਉਪਛਾਤਿਅਦੂਸ
 ਰਅਵਰਨਾਕੋਈ॥ਨਾਨਕਦਾਸਿਸਮਾਇਆਪੈਆਗੇਖੁਖੁਨਾਬਿਮਹਿਓਹੀ॥

ਤਾਦੁ ਗਾਅਮਦਿਚਿਚਰਨਬੰਦਿਨਾਕੀਤੀ। ਖਰੇਰਾਜੀਰਹੇ। ਭਾਫੇ ਵਿਚੰਬਾ
 ਨਾਬਿਜੇਗੀਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਸਬਦੁਜੁਣਕੈਮੰਗਾਨਿਹੋਇਰਹਿਆ। ਭਾਫੇ ਰਿਗੁ
 ਰੂਨਕਅਧਿਆਭਾਈਬਾਲਾਏਅਤੇਮਰਦਾਨਾਚਬਾਨਾਬਿਜੇਗੀਬੋਦਿ
 ਲਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨਾਤਾਵਲਾਹੋਇਕਵਿਬੋਲਿਓਠਿਆ। ਗੁਰੂ
 ਜੀਬੁਲਾਇਆਚਾਹੀਏਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾ। ਬੋਲਿਹੋਚੰਬਾ
 ਨਾਬੋਲਿਦਾਰਿਉਨਾਹੀ। ਕਉਨੁਤੁਮਾਰੀਮਚਾਮਜਰਤਿਕਹੋਕਉਨ
 ਰਾਹਮਾਹੀ। ਦੇਖੀਤੁਮਰੀਮੂਰਤਿਆਛੀਬਿਨੁਬੋਲੈਸਮਝਿਨਕਾ
 ਬੁਧਸਿਧਨਾਬਿਸਭਬੋਲੇਜਤੀਭੀਬੋਲਿਣਹਾਰੇ। ਕਪੈਨਾਨਕਜੁਣ
 ਚੰਬਾਭਾਈਭੈਰਿਉਬੋਲਿਬਿਸਾਰੇ॥੧॥ ਚੰਬਾਨਾਬਿਬਾਚਾ। ਬੋਲਿਨਾਪਾ
 ਰੇਬੋਲੰਬੋ। ਤੇਲਨਪਾਰੇਤੇਲਬੋ। ਖੇਲਨਪਾਰੇਖੇਲਬੋ। ਅਟਿਕਨਪਾ
 ਰੇਅਟਿਕਾਬੋ। ਝਟਿਕਨਿਹਾਰੇਝਟਕਿਬੋ। ਗਾਵਨਿਹਾਰੇਗਾਇਬੋ। ਸ
 ਟਿਨਪਾਰੇਸੁਣਾਇਬੋ। ਚੰਬਾਨਾਬਿਨਕਪਾਇਬੋ। ਏਕੁਏਕਿਸਿਆਇ
 ਬੋ। ਏਕੰਕਾਰਅਰਿਸਿਆਨੁਲਾਇਬੋ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ। ਜਨਨੀਜੇਧੀ
 ਨਿਬੋ। ਰਹਨੀਜੇਧੀਨਿਬੋ। ਚਲਨੀਜੇਧੀਨਬੋ। ਗੁਰੂਜੇਧੀਨਿਬੋ। ਉਪਦੇ
 ਸੁਜੇਧੀਨਿਬੋ। ਜੇਤੇਲਛਨਿਸਭਿਧੀਨਿਬੋ। ਏਕੰਕਾਰਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਬੋ॥੩॥

ਕਰੇ ਸੀਤਾ ਪ੍ਰਾ ਅਉ ਪਟਣਮ ਹਿਭਿਖਿ ਆਕਰੈ ॥ ਜੇ ਅਧੂ ਸਿਵਿ ਉਪ ਰਿਚੈ ॥ ਬੋਲੈ १੪੫
 ਗੋਰਖ ਸਤਿ ਜਗੁ ਪਾਪਰਮਤੁ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਪਾਖੰਡੀ ਨੇ ਕਾਂਇ ਆਪ
 ਖਾਲੈ ॥ ਕਾਂਇ ਅੰਕੀ ਅਗਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਜਾਲੈ ॥ ੧ ॥ ਸੁਪਨੈ ਬਿਦਨੁ ਦੇਣੀ ਬ੍ਰਹਮ
 ਤਿਸੁ ਪਾਖੰਡੀ ਕਾ ਨਰਨਾ ਮਰਨਾ ॥ ਬੋਲੈ ਚਰਖ ਪਟ ਜਦਾ ਸਰੂਪਾ ਪਰਮਤੁ ਮਹਿ
 ਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ ਜੇ ਉਦਾਸੀ ਜੋ ਖਾਲੈ ਉਦਾਸਾ ॥ ਅਗਸਿ ਉਗਸਿ ਕਰੇ ਨਿਰੰਜਨਿ ਪਾਸ
 ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਕੀ ਪਾਵੈ ਗੰਢਾ ॥ ਤਿਸ ਉਦਾਸੀ ਕਾ ਪੜੈ ਨ ਕੰਧੁ ॥ ਬੋਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰ
 ਦੁ ਸਤਿ ਜਗੁ ਪਾਪਰਮਤੁ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ ਜੇ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਹਿ ਉਲਟੇ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ॥ ਜੰਨ ਮੰਡਲਿ ਮਹਿ ਰੇਖੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਮੰਡੁ ਵਿਰਹੇ ਸਿਅਨੁ ॥ ਜੇ ਬੈਰਾ
 ਗੀ ਸਤਿ ਜੀ ਮਾਨਿ ॥ ਬੋਲੈ ਭਰਬਰੀ ਸਤਿ ਜਗੁ ਪਾਪਰਮਤੁ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥
 ੬ ॥ ਕਿਉ ਮਰੈ ਮੰਦਾ ॥ ਕਿਉ ਜੀਵੈ ਜੁਗਤਿ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਕਿਆ ਪਾਜੈ ਭੁਗਤਿ ॥
 ਅਸਤਿ ਨਾਸਤਿ ਏਕੋ ਨਾਉ ॥ ਕਉ ਜੁ ਅਖਰ ਜਿਤੁ ਰਹੈ ਹਿਮਾਉ ॥ ਛਿਅਵਰ
 ਤਾਰੇ ਵਰਭੇ ਸੁਤਾ ॥ ਨਾਜਿ ਜਾਰੀ ਨਾ ਅਉ ਪੂਤਾ ॥ ਪੂਪਛਾ ਉਜੇ ਸਮਕ ਵਿਰਹੇ
 ਨਾਨਕ ਆਖੈ ਗੁਰੁ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜੋ ਜੁਰਹੈ ਜਮਾਇ ॥ ਭਾਕਾ ਹੋਭਿਖਿ ਆ
 ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਜਗੁ ਪਾਪਰਮਤੁ ਮਹਿ ਰੇਖ ਨ ਰੂਪਾ ॥ ੧ ॥
 ਚਰਖ ਪਟਿ ਬਾਚਾ ॥ ਕਾਂ ਮਤਿ ਆਗਿ ਲੈ ॥ ਕ੍ਰਿਪਤਿ ਆਗਿ ਲੈ ॥ ਲੋਭੁ ਤਿ ਆਗਿ

ਲੇਖੇ ਹਿਮੀ ਅਪੀਕਾਰ ਤਿਆਗਿ ਲੇਖ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਲੇਖ ਚਰਖ ਪਟਿ ਬਚਨੁ
 ਅਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਨਾ ਤਿਆਗਿ ਲੇਖੇ ਮੀਨਾ ਤਿਆਗਿ ਲੇਖੇ ਭੀ
 ਨਾ ਤਿਆਗਿ ਲੇਖੇ ਮੇਰਿ ਮੀ ॥ ਅਪੀਕਾਰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਭੋਗ ਕਰਣੀ ॥ ਨਾ
 ਨਕ ਬਚਨੁ ਅਪਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ਚਰਖ ਪਟ ਬਾਚਾ ॥ ਸਿਵ ਪਕਰ ਲੇਖ ਕਤਿ ਗਾਵਾਇ
 ਲੇਖ ਨਾਨਕਾ ਠਹਰਾਇ ਬੋ ॥ ਤਿਸ ਨਾਹਿ ਗਲਿ ਲੇਖ ਨਕ ਪ੍ਰਬੋਧਿ ਲੇਖ ਦਰਸਨੁ
 ਪਾਇ ਲੇਖ ॥ ਬਿਭੂਤਲ ਗਾਇ ਬੋ ਗੁਰੁ ਚਨੁ ਲਗਾਇ ਬੋ ਤੇਵੁ ਰਿਭੁ ਗਾਇ ਬੋ ॥ ਚ
 ਰਖ ਪਟ ਬਚਨੁ ਸਭੁ ਲਿਖੋ ॥ ਸੁਣਨ ਨਕੁ ਤਪਾ ਤੇ ਸਿਸਾਰ ਸਮੁੰਦ ਪਾਰ ਪਾਇ ਬੋ ॥
 ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਸਿਵ ਪਕਰ ਬੋ ਸਕਤਿ ਨਾ ਗਾਵਾਇ ਬੋ ॥ ਅਨਾਨਕ ਠਹ
 ਰਾਇ ਬੋ ॥ ਤਿਸ ਨਾਨਕਾ ਗਾਵਾਇ ਬੋ ॥ ਅਨਕ ਨਾਪਰ ਬੋਧਿ ਲੇਖ ਦਰਸਨੁ ਨਾਪਾਇ
 ਲੇਖ ॥ ਰੇਬਰੁ ਗਾਹ ਮਾਰਾ ਪਾਇ ਲੇਖ ॥ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਸਭੁ ਲਿਖੋ ॥ ਸੁਣ ਚਰ
 ਪਟ ਨਾ ਬੁਝੈ ਸਾਰ ਸਾਗਾਰ ਹਮ ਪਾਇ ਪਾਇ ਬੋ ॥ ੪ ॥ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰ ਕਰ ਬੋ ॥
 ਦੂਸਰ ਨਾ ਪਰ ਬੋ ॥ ਅੰਤੁ ਪਚੀ ਸਿਹ ਮਆਰੇ ਕਰ ਬੋ ॥ ਤੀਨਿ ਚਾਰ ਬਿਨੁ ਰਸਿ ਨਾਉ
 ਚਰ ਬੋ ॥ ਨਾਨਕਾ ਪਹ ਮੇਧਿ ਪਬੋ ॥ ਚਉਦਹਿ ਇਕੀ ਸਹ ਮਆਰੇ ਪਤ੍ਰਿ ਬੋ ॥ ਪਚਾ
 ਸਮੁੰਦੁ ਰਿਰਣੁ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਪਾ ਮੈ ਸਾਬੁ ਰਿਭੁ ਗਾਇ ॥ ਸੁਣਹੋ ਚਰਖ ਪਟ ਨਾ
 ਬੋ ॥ ਤਾਏ ਰਿਖਾ ਪੁਨਾ ਬੁਰਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੈ ਬੁਲਾਇ ਮਾਛੇ ਵਿਚਿ ਸੁਆਖਿ ਓ

ਚੰਬਾਨਾ ਬਿਬਾਚਾ ਚੰਬਾਨਾ ਬਕੋ ਗੋਰਖਨਾ ਸਿੰਘਾ ਮਕੋ ਵਹਜਰੇ ਨਾ ਰਾਂ ਮਕੋ
 ਬਿਸਸਟੇ ਨਾ ਬਿੰਘਾ ਸਿਕੋ ਸੁਖ ਦੇ ਉਨ ਪੁਸਤਕੋ ਸਤੁਆਪਆਪ ਮੇਲਿ ਤੁਹਾ ਦੁਜ
 ਨਾ ਮੇਲਿ ਤੁਹਾ ਪਦਵਤਿ ਚੰਬਾ ਸੁਣ ਨਾ ਨਕ ਬਾਲਾ ਏ ਕਿਏ ਕਿਸੁਖ ਪਾਵਕਾ ਦੁਜਾ ਜੀ
 ਜਾਲਾ ਚੰਬਾਨਾ ਬਿੰਘਾ ਮਤੇ ਨਾ ਨਕਆਪ ਵਿਚਿ ਬਹੁਤੁ ਚਰਨਿ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤਾ ਬਹੁ
 ਤੁਸੁਪ ਸੀ ਨਿਰਹੋ ਘੁਪੁ ਨਾ ਬਿੰਘਾ ਮਤੇ ਚੰਬਾਨਾ ਬਿੰਘਾ ਮਤੇ ਮੰਗਲਿ ਨਾ ਬਿੰਘਾ ਮਤੇ ਗਾਮੀਨ
 ਚੰਦਚਾ ਵਿਜੇਗੀ ਸਰਬੇ ਖਿਵਿ ਚਿਗਿਆਨਾ ਸਿੰਘਾ ਮਤਿ ਉਮਿਲੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਹੋਏ ਲਗੇ ਮਖਣਿ ਜੀ ਹਮ ਨਿਹਾਲਿ ਹੂਏ ਨਾ ਨਕ ਰੁਪਾ ਜੀ ਅਜੁ ਹੋਕੇ ਅਲੇਖ
 ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪੂਆ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਮਾਈ ਜੇਤੁ ਮਾਰਾ ਦਸਰਨੁ ਪੂਆ ਤਾਰੁ
 ਰੂਨਾ ਨਕ ਬੋਲਿ ਮਾਨਾ ਬਿੰਘਾ ਜੀ ਹਮ ਰੁਜਾ ਰੇ ਦਰਸਨੁ ਨੇ ਬਹੁਤੁ ਪਰਖ ਦੇਆਹੋ ਪਰੁ
 ਭਲਾ ਹੋਇ ਮਾਨੇ ਦੇ ਪਵਿਚਿ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨਾ ਅਜੁ ਜਾਨੇ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਮਾਈ
 ਮਾਨੇ ਅਜਾਨੁ ਕਰਤਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਰੁਜਾ ਰੇ ਦਰ
 ਨ ਵਿਚਿ ਭਿੰਨ ਭੇਦਿ ਕੁਛੁ ਨਾ ਹੀ ਅਜਾਨੁ ਨਿਕਾਰ ਕਾਰ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਇ ਮਾਨਾ ਜਾ
 ਇਨੇ ਨਾ ਬਿਖੁਸੀ ਹੋਏ ਅਤੇ ਕਿਤਿ ਨੇ ਕੁਸਿਧ ਗੁਜੇ ਹੋਏ ਕਉ ਨਿਕਉ ਨਿਸਰਤੁ ਸਿ
 ਧੁ ਅਤੇ ਨਿਰਤਿ ਸਿਧੁ ਅਤੇ ਕਰਨਿ ਸਿਧਾ ਕਿਤੁ ਨੇ ਕੁਸਿਧੁ ਤਮ ਕਰੂ ਪੀ ਹੋਕੈ ਗੁਜੇ ਹੋਏ
 ਤਾ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਿੰਘਾ ਕਹਿ ਮਾਸੁਣ ਘੁਪੁ ਨਾ ਬਿੰਘਾ ਜੀ ਭਾਈ ਗਾਮੀ ਚੰਦਕਹਿ

ਆਗੂਰੂਨਾਬਿਜੀਤੁਖੇਤੁਮਾਸਾ। ਨਨਕੁਤਪਾਤੋਕੁਛੁਇਨਿਤੋਕਮੀਨਾਹੀ। ਇ
 ਨਪਾਸਿਤੇਏਹੋਤੋਤੁਮਾਰੇਆਗੇਨਿਵਾਹੈ। ਸਿਵਕੈਜੇਰੁਸਬਦਕੇਮੇਲਨਿਵਾਹੈ।
 ਤਾਗੇਮੀਚੰਦਕਹਿਅਸੁਣਨਾਬਿਜੀਤਮਮੋਨਿਹੋਇਜਾਵੈ। ਤੁਮਆਖੇਰੁਮ
 ਸਾਦੇਖੇਗੇ। ਕੈਸੇਸਰਮਿੰਦੇਹੋਵੇਗੇ। ਤਾਉਨਾਸਿਧਾਕਰਾਂਮਾਂਤਾਲਾਇਮਾ।
 ਕਿਅਕੀਤਾਮਿਗਾਨੀਉਰਾਇਬੋ। ਸਿਧੀਉਰਾਇਬੋ। ਫਰੂਮਾਉਰਾਇਬੋ। ਫ
 ਰੂਮਾਉਰਾਇਬੋ। ਮੁੰਦਾਅਕਾਸਲੇ। ਨਿਤਨੇਸਿਧਤੁਮਕਰੂਪੀਹੋਇ। ਸਕੁਨਾ
 ਆਪਨੇਜਾਨਿਉਰਾਇ। ਤਾਗੂਰੂਨਾਨਕਚੁਪਿਕਰਿਮਚਲਹੋਇਬੈਠਾ। ਤੁਸਿ
 ਪਲਕੇਕਲਾਮਾਰਨਿ। ਤਾਗੂਰੂਨਾਨਕਸੁਨਦੇਮਕਾਮੁਹੋਇਬੈਠਾ। ਤਾਝੰਘਰ
 ਨਾਬਸੰਘਰਨਾਬਿਦੁਪਾਕਹਿਅਮਰੇਨਨਕਅਬਿਤੁਝਕਉਕਿਅਪੁਆ।
 ਗਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਬੋਲਿਅਉਰਿਹੋਕੈਸਹਮਾਰੀ। ਹਮਦੇਖਾਸਕਤਿਤੁਮਾਰੀ
 ਜਬਨਨਕਮੁਖਤੇਬੋਲਾ। ਤਬਕਉਸੇਖੰਘਟਿਖੋਲਾ। ਜਬਕਉਸਚਰ੍ਹੀਅ
 ਸਮਨੇ। ਤਬਸਿਧਭਏਪੈਰਨੇ। ਜਬਕਉਸਮਿਗਾਨੀਮਾਰੀ। ਤਬਸਿਧੀਹੋਈ
 ਖੁਕਾਰੀ। ਜਬਕਉਸਹੋਈਅਸਵਾਰੀ। ਤਬਮੁੰਦਾਫਰੂਮਾਹਾਰੀ। ਸਭਭਾਰੀ
 ਸਿਸਾਕੀਸਲਤਨਾ। ਕਉਸਨਨਕਦੀਜਲਤਿਨਾ। ਜਬਭਾਰੀਸਿ। ਜਬਸਿਧਸਿ
 ਰਮਿੰਦੇਖੋਲੇ। ਤਬਨਨਕਪਸਿਹਸਿਬੋਲੇ। ਤਾਮਗਲਿਨਾਬਿਰਹਿਨਾਸੀਖਿਆ

ਲਗਾਅਖਣਕਿਉਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਬਿਜੀਦੇਖਿਅਨਾਨਕਤਪਾਤਾਗੋਰਖਕਹਿ
 ਅਮਰੋਮੰਗਲਿਨਾਬਿਜੀਦੇਖਿਅਨਾਨਕਤਪਾਤਾਮਗਲਿਨਾਬਿਕਹਿਅ
 ਗੁਰੂਗੋਰਖਨਾਬਿਜੀਨਾਨਕਤਪਾਪੁਜਿਨੇਕੀਲਾਇਕਿਪੈਗੋਰਖਵਾਚਾ॥
 ਕੈਉਗਲਿਕਾਗਗਨਿਮੰਡਲਪੈਕੈਅਕਾਸਤਾਰੇਕੈਪਤ੍ਰਬਨਾਸਿਖਤੀ॥ਇ
 ਦੁਵਰਖੈਕੈਧਾਰੈਕੈਸੇਵਿਕਾਸਮੇਰਖਰਬਤਿ॥ਜਗਮੇਰਤੀਕੇਤੇਕਲਿਮੇਕੇਤੇਦੇ
 ਵਾ॥ਭਰਨਿਦੇਗੋਰਖਸੁਣਹੋਨਾਨਕਤਪਾਅਏਕੈਬੋਰੇ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥
 ਚਾਰਉਗਲਕਾਗਗਲਿਮੰਡਲਿਦੁਇਅਕਾਸਿਤਾਰੇ॥ਦੁਇਪਤ੍ਰਬਨਾਸਿਖਤੀ
 ਇਦੁਬਰਸੈਨਉਧਾਰੈ॥ਸਵਾਸੇਰਕਾਸਮੇਰਖਰਬਤਿ॥ਜਗਮੇਰਤੀਏਕਾਏਕੈ
 ਕਲਮੇਦੇਵਾ॥ਭਰਵੇਨਾਨਕਸੁਣਹੋਗੋਰਖਹਮਆਏਏਕੀਬੋਰਾ॥੨॥ਫੇਰਿ
 ਖਿੰਧਿਨ੍ਹਾਸਿਖੁਬੋਲਿਆ॥ਖਿੰਧਿਨ੍ਹੇਵਾਚਾ॥ਗ॥ਕਵਨੁਗੁਰੂਕਵਨਚੇਲਾ॥ਕਵ
 ਨਮੂਲਕਵਨਕਵਨਮੇਲਾ॥ਕਵਨਦੁਸਤਨਿਲੇਰਹੇਏਕੇਲਾ॥ਕਾਇਅਕਪੁਕਵ
 ਨਪੁਰਖਕੀਖਿੰਡਾ॥ਤਿਸਉਪਰਿਕਿਸਪੁਰਖਕੀਅੰਡਾ॥ਕਬੀਜੇਬੋਲੈਕਬਿਕਾਬਿ
 ਧਾਇ॥ਕਿਸੁਸਬਦੁਹੋਨਾਨਕਅਮਰਾਪੁਰਜਾਇ॥੧॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਾ॥
 ਸੁਬਦੁਗੁਰੂਸੁਰਤਿਪੈਚੇਲਾ॥ਅਨਮੂਲਪਦਨਮੇਲਾ॥ਭਤੁਦੁਸਤੁਲੇਰਹੇਅਕੇਲਾ॥
 ਕਾਇਅਪਉਣਪਾਣੀਕੀਖਿੰਡਾ॥ਤਿਸਉਪਰਿਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰਖਕੀਅੰਡਾ॥ਸਤੀਜੇ

ਬੈਠੇ ਕਥਿ ਕਥਿ ਖਾਇ ॥ ਏਹ ਜਬ ਦੁਖਿ ਬਿਨੈ ਅਮਰ ਖੁਬ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਬਾ
 ਚਾ ॥ ਕਉ ਨ ਨਗਰੀ ਕਉ ਨ ਜੁਲਤਾ ॥ ਕਉ ਨ ਲਗਾਵ ਸੇਖਰ ਧਾਨ ॥ ਕਉ ਨ ਸੇਰਾਜ
 ਕਉ ਨ ਸੋਮ ਪਤਾ ॥ ਏਹੋ ਨਾਨਕ ਨਗਰੀ ਆਬਾਤਾ ॥ ੩ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚ
 ਕਾਂਇ ਅਨਗਰੀ ਨਾਉ ਜੁਲਤਾ ॥ ਪੰਚੋਰੁ ਬਸੈ ਧੁਧਾਨ ॥ ਅਨੁ ਆਬਾਜ ਪਉਤ
 ਪੈ ਮਹਤਾ ॥ ਲੇਹੁ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਨਗਰੀ ਆਬਾਤਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਵਾਚਾ ॥
 ਕਹਾਵ ਸੇ ਮਨੁ ਆਕ ਪਾਬ ਸੇ ਪਉਨਾ ॥ ਕਿਸਰੀ ਓਟਿ ਘਟਿ ਤਾਲ ਬਨਾਏ ॥ ਪੰਚ ਕਾ
 ਗੁਰੂ ਕਉਨ ॥ ਕਉ ਨ ਭੋਗੇ ਅਪਾਰਾ ॥ ਏਹੋ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬਾਚਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ ਮਨੁ ਆਨ ਭੁਬਸੈ ਪਉਨਾ ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟਿ ਘਟਿ ਤਾਲ ਬਨਾਏ ॥
 ਪੰਚ ਕੇ ਗੁਰੂ ਤਤੁ ਅਗਨ ਭੋਗੇ ਅਪਾਰਾ ॥ ਲੇਹੋ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੬ ॥
 ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਬਾਚਾ ॥ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਆਏ ਹੋ ਕਿਤੁ ਮੁਖਿ ਜਾਹੁਗੇ ॥ ਕੋ ਸੈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸੈ ਸੀਖਿ ॥
 ਕਾਂਇ ਅਜੇ ਖੀਕਰੇ ਪਉਨਾ ॥ ਕਉ ਨ ਮਨ੍ਹੀ ਕਉ ਨ ਦੁਆਰਾ ॥ ਏਹੋ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਕਾ
 ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਉਤਰ ਮੁਖ ਆਏ ਹੋ ਦਖ ਮੁਖਿ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਪਿਰੇ ॥ ਕਉ
 ਸੈ ਨਾਨਕ ਸੇ ਲਾਸੈ ਸੀਖਿ ॥ ਨਿਜਿ ਸੇ ਖੀਕਰੇ ਪਉਨਾ ॥ ਅਸੈ ਭੁਮਨ੍ਹੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆਰਾ ॥
 ਲੇਹੋ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੮ ॥ ਖਿੰ ਬਿਨੈ ਬਾਚਾ ॥ ਕਿਤੁ ਮਰਚੇ ਲਾਗੇ ਬੀਦੁ
 ਕਿਤੁ ਮਰਚੇ ਪੜੇ ਨਾਹੀ ਕੰਧਾ ॥ ਕਿਤੁ ਮਰਚੇ ਸਸੀ ਅਰਧੂਟੈ ॥ ਕਿਤੁ ਮਰਚੈ ਮਾਇਆ

ਮੋਹੁਤੁਟੈ॥ ੯ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਅਨੁਪਰਚੈ ਤੋਲਾ ਬੈਥੀਧਿ ॥ ਪਉ ਨਪਰਚੈ ਤੋ ਮਝੈ ਨਹਿ ॥ ੧੪੮ ॥
 ਕੀਧਿ ॥ ਗਿਆਨੁ ਪਰਚੈ ਤੋ ਸਜੀਅ ਰੁਝੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਤੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁਤੁਟੈ ॥ ੧੦ ॥
 ਧੀਧਿ ਬਿਨੈਵਾਚਾ ॥ ਅਦੇਸਹੋ ਕਿਸਕੋ ਅਦੇਸਾ ॥ ਅਦੇਸਕਾ ਕਉ ਨਉ ਮਦੇਸਾ ॥ ਅਨਕਾ ਕਉ ਨ
 ਵੇਸੁ ਗਿਆਨਕਾ ਗੁਰੂ ਕਉ ਨਕਬੀਅਲੇ ਪੁਤਾ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਅਦੇਸ
 ਤੋ ਮੁਰੇਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਉ ਅਦੇਸਾ ॥ ਮੁਰੇਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅਨੁਪਉ ਮਦੇਸਾ ॥ ਅਨਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਵੇਸੁ
 ਗਿਆਨਕਾ ਗੁਰੂ ਸੋ ਤੋਖਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੀਏ ਪੁਤਾ ਤੋਇ ਤਬੀਧਿ ਪਾਈਏ
 ਮੋਖਾ ॥ ੧੨ ॥ ਧੀਧਿ ਬਿਨੈ ਤੋ ਗਿਆਨੁ ਪੂਆ ॥ ਅਗੇਉਰ ਮਧੁਰ ਮਨਾ ਬਿਆਇਆ ਪਰੁਭਾ
 ਰੀਗਾਸੇ ਨਾਲਿ ਮਾਇਆ ॥ ਸੁਰਮਨਾ ਬਦਾਚਾ ॥ ਅਗਨ ਜਲਾਉ ਜਲ ਮੇਰੇ ਬੋਚਿਲਿ
 ਕੈਸਾ ਰੁਕੁ ਜਾਂਈ ॥ ਐਸੇ ਦੂਖ ਲਗਾਈ ਤੁਮਕੋ ਸਰਤੀ ਬੀਚਿ ਗਰਾਈ ॥ ਏਕਿ ਤਮਾਚ
 ਮਾਰੇ ਐਸਾ ਅੰਬਰ ਜਾਬਰ ਲਾਈ ॥ ਐਸਾ ਦੇਖੋ ਜੇ ਰਿਹਮਾਰਾ ਸਗਲੇ ਪਾਉ ਲਗਾਈ
 ਜੇਤੂੰ ਕਹਿਅ ਹਮਾਰਾ ਨੈਨਾਹੀ ॥ ਅਬੀਕਰੇ ਤੁਝ ਛਾਂਈ ਮਾਂਈ ॥ ਜੇਤਾ ਜੇਰੁ ਸਰੇ ਹਮਅ
 ਪਨਾ ਤੁਝ ਕੇ ਮਾਲੂਮ ਨਾਹੀ ॥ ਸੁਰਮਨਾ ਬਿਕਹੇ ਸੁਣਨਾ ਨਕਪਮਰੀ ਮਾਨੁ ਬਜਾਈ ॥
 ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਪਹਰਾ ਅਗਨਿ ਹਿੰਦੈ ਪਰੁਬਾਧੈ ॥ ਭਿਜਨੁ ਸਾਰਕਰਾ
 ਈ ॥ ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਪਾਈ ਕਰਿ ਪੀਵਾ ਸਰਤੀ ॥ ਕਿਚਲਾਈ ॥ ਸਰਗਰਾਜੀ ਅੰਬਰੁ ਤੋ
 ਲੀਪਿ ਛੋਟੈ ਕੁਝ ਝਾਈ ॥ ਏਵਰੁ ਬਸਾ ਮਾਵਾਨਾਹੀ ॥ ਸਭ ਸੈਨ ਬਚਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਣ

ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭੀ ਆਖਿ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇਵਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇਵਰਿ ਦਾਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਵ
 ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਮੁਵਰਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਉਰਮ ਨਾ ਬਦੁਚਾ ॥
 ਉਰਮ ਬੋਲੇ ਤੁਭਾ ਬੋਲੇ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਕਿ
 ਨ ਪਾਏ ਤੁਮਰੀ ਦੀ ॥ ਆਖਿ ਵਖਾਣੇ ਭੇਦਿ ਨ ਜਾਣੇ ਗੁਰਬਿਤੁ ਸੁਝੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ਸਿਧਿ
 ਮਿਲੇ ਬਿਤੁ ਬੁਧਿ ਨ ਉਪਜੇ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰ ਬਿਖੋਈ ॥ ਉਰਮ ਨਾ ਬਕਹੋ ਸੁਣ ਨਾਨਕ
 ਮੂੜੇ ਸਭਿ ਗੁਰਸਿਰ ਪਰਿ ਬਾਧੇ ॥ ਗੁਰਗੋਰਖ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇ ਰੋਭੀ ਨ ਲਗੇ ਮੇਜ
 ਧੀ ॥ ੩ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਮੋਦੀ ਕਪੀਏ ਏਕੰਕਾਰ ਤੀ ਨ ਲੋਕੋ ਪਾਲੇ ॥ ਲਖ
 ਚਉਰਾਸੀ ਜੁਓ ਪਾਈ ਜੀਅ ਜੀਭ ਕੇ ਨਾਲੇ ॥ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਪਾਭੇ ਬਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰਮੁ
 ਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁ ਸਾਦੀ ਮਰਮੁ ਪਛਾਣਿ ਆਮੇਲ ਨ ਰਹੀ ਆਕਾਈ ॥ ਤਿਰਮ
 ਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧਿ ਸਤੁ ਪਾਜ ਬਿਜਨ ਮਨੁ ਅਕਾਰ ਬਿਆਇਆ ॥ ਰਜਿ ਜਨ ਨੀਕੀ
 ਬਿੰਦੁ ਮਿਤਾ ਕੀ ਮਿਲਿ ਕਰ ਭੇਖਾ ਟਿਬਣਾਇਆ ॥ ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਉਰਮ ਮੂੜੇ ਤੈ ਬਿ
 ਬਾਜਨੁ ਮੁਗਾਵਾਇਆ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਨਾਮੀ ਜਾਣਿ ਆਸ ਟਿਗੋਰ ਮੁਭਰਮਾਇਆ ॥
 ੪ ॥ ॥ ਸੰਗਰ ਨਾ ਬਿਵਾਚਾ ॥ ਕਉ ਨ ਮਪਤਾ ਕੀ ਕਉ ਨ ਮਿਤਾ ॥ ਕਉ ਗੁਰੂ ਕਉ ਨ ਰੂਹੋ
 ਤਾ ॥ ਕਉ ਨ ਦੇਸ ਕਉ ਨ ਭੇਸਿ ॥ ਜੀਗਮ ਕੇ ਜੋਗੀ ॥ ਰੋਗੀ ਕਿਰੋਗੀ ॥ ਰਿਖੀ ਕਿਜੋਗੀ ॥
 ਪਰਿ ਪਤਿਧੀ ਗਰਜੁਣ ਬਾਲੇ ॥ ਕਉ ਨ ਪਰਗਾਸਿ ਮਿਟੇ ਜੀ ਜਾਲੇ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥

॥ ਖਿਮ ਅਪਿਤਾਰੀ ਸੰਤੋਖ ਖਿਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਪੋਤਾ ॥ ਬੇਗਮ ਪੁਰ ਦੇਸ ਸਗਲੇ ਭੇ
 ਸਾ ॥ ਜੰਗਮ ਨ ਜੋਗੀ ਭੋਗੀ ਨ ਬੋਗੀ ॥ ਪਰਖੀ ਨ ਸੋਗੀ ॥ ਮੁਣਵਤਿ ਨ ਨਕਸੁਣੁ ਖੰਗਾਰ
 ਬਾਲੇ ॥ ਓਅੰ ਕਾਰ ਮੁਗਾ ਸਿਆ ਭਉ ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲੇ ॥ ੨ ॥ ॥ ਗੋਬਖਵਾਚਾ ॥ ਮੁੰਦਾ ਮ
 ਹਰੇ ਝੋਲੀ ਲੇਹੇ ਮਸਤਕ ਸੁਕਲ ਗਾਏਹਾ ॥ ਸਦਾ ਅਜੀਤੀ ਕਾਂਇਆ ਰਹਿਤੀ ਖੰਬਾ ਅੰ
 ਗਾਹੰ ਦਾਵਹਾ ॥ ਹਾ ਬਿਛੋਰੇ ਕੀਰਤਾਰਾ ਖੇਤ ਉਸਿ ਸਾਖਰਤੀ ਭਿਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ਜਿਧਿਜ
 ਆਤੀ ॥ ਇਉ ਸਦਾ ਜਗਨੀਤਾ ॥ ਅਦੇਸ ਕੋਹੇ ਅਦੇਸਾ ॥ ਸਗੁ ਸਿਧੈ ਕੋ ਕੋਰੇ ਅਦੇਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਭੁਗਤਿ ਲੇਹੁ ਭੰਗਾ ਭੰਗੇ ਮੁਖਿ ਤੇ ਨਾਦੁ ਬਜਾਉ ॥ ਨਾ ਬਿਨਾਉਹੋ ਇਥੈ ਠੋਆ ਜਣਿ ਜੇਗੁ
 ਜੁਗਤਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਪਾਥ ਪੁਤੁਲ ਗਾਓ ॥ ਸਗਲੇ ਸਿਧਿ ਤੁਮ ਆਗਿਆ ਕਾਰੀ ॥ ਜੰਗਾ ਜੰ
 ਜੋਗੀ ਪਾਉ ॥ ੨ ॥ ਏਕਮਾਉ ਕੇ ਪੁਤਾ ਹੋਵੈ ਜੰਗਾ ਜੁਗਤਿ ਕੇ ਚੇਲੇ ॥ ਸਿਸਾ ਕੀ ਕੇਭੰਗਾ
 ਰੀ ਕਪੀਯਉ ॥ ਤੁਮ ਦੀਵਾ ਨਿਸਗਲਿ ਕੇ ॥ ਤੁਮ ਸਿਧਿ ਭੂਖ ਰਿਅਵਰਨ ਕੇਈ ॥ ਹੁ
 ਕਮ ਤੁਮਾਰ ਸਾਭਿ ਭੇਉ ਚਾਇਉ ਚੇਲੇ ਫੁਰਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਖੰਡ ਖੰਡ ਮਹਾਮਾਜਣ ਬੈਸ
 ਹੁਲੇ ਲੋਚਲੇ ਭੰਗਾ ॥ ਲਖ ਚੋਰਾ ਜੀ ਬਚਨ ਮਹਿ ਬਾਧੇ ਬਸਨਾਏ ਕਿਉ ਚਾਰਾ ॥
 ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੋ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ॥ ਆਖੈ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਮੁਣ ਬਤਿ ਗੋਰਖ ਸੁਣਹੋ ਨਾਨਕ
 ਕਐ ਜੀ ਕਾਰਤੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਮੁੰਦਾ ਸਿਤੋਖ ਸਰਮ ਅਭਿਝੋਲੀ
 ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਰਹਿ ਭਿਕੂ ਭਿਖਾ ॥ ਖੰਬਾ ਕਾਲ ਕੁਆਰੀ ਕਾਂਇਆ ਜੁਗਤਿ ਭੰਗਾ ਮੁ

ਤੀਤਿ ਆਈ ਮੀਥੀ ਸਗਲ ਜਮਾਤੀ ਮਨਜੀ ਤੇ ਜਗਜੀਤ ॥ ੧ ॥ ਅਦੇਸਤਿ ਸੇ
 ਅਦੇਸੁ ਆਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜਗਜਗਤਿ ਕੋ ਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਰੁਗਤਿ ਰਿਅਨੁ ਦੁਆਰੁ ਬਨ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਜੇ ਨਾਦਿ ॥ ਆਪਨਾ ਬਿਨਾ ਬੀਸਤ
 ਜਾਕੀ ਸਿਧਿ ਸਿਧਿ ਅਫਰਾਸ ਦੁਆਰਿ ਜਗਦਿ ਜਗਦੁਇਕਾਰ ਚਲਾਵੇ ਲਿਖੇ ਅ
 ਵੈ ॥ ਏਕਾਮਾਈ ਜੁਗਤਿ ਵਿਆਈ ਤਿਨ ਚੇਲੇ ਮਰਦਾਨੁ ॥ ਹਿਕਸੀ ਜਾਰੀ ਹਿਕੁ ਭੀ
 ਰੂਹੀ ਇਕਲਾਏ ਦੀਬਾਨੁ ॥ ਓਹੁ ਦੇਖੇ ਓਨ ਨਦਰਨਾ ਅਵੈ ਬਹੁਤਾਏ ਹਵੇ ਰੂਣਾ ॥
 ਜਿਉ ਜਿਉ ਹੁਕਮੁ ਤਿਏ ਚਲਾਵੈ ਜਿਉ ਹੋਵੈ ਫੁਰਮਾਣਾ ॥ ੨ ॥ ਆਸਣੁ ਲੇ ਅਲੇ ਅ
 ਭੰਡਾਰਾ ਜਿਉ ਫੁਲ ਮਾਇ ਸੇਏ ਕਾਵਾਰਾ ॥ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਸਿਰਜਣ ਪੁਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚੇਕੀ ਜਾਚੀ ਕਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ਤਾਏ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾਥ ਬਚਨੁ ਕੀਆ ਅੰਗੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ
 ਤੁਈ ਹਾਕਿਉ ਆਇਆ ॥ ਤੇਰਾ ਕਉਨ ਮਨੋਰਥ ਬਾ ॥ ਤੂੰ ਅਮਨ ਮਨੋਰਥ ਕਹੁ ਤੇ
 ਰਾਮਨੋਰਥ ਹਮ ਪੁਰਾ ਕਰੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਏਕ ਮਨੋਰਥ ਕੀਆ ਪੁਰਾ ॥ ਜ
 ਬਹਮ ਕਉ ਮਿਲਿ ਆਸਤਿ ਗੁਰ ਪੁਰਾ ॥ ਅਉਰ ਮਨੋਰਥ ਰਹਿ ਓਨ ਕੋਈ ॥ ਸਿਧ
 ਬੁਧਿ ਰੁਮੇ ਸਭ ਲੇਈ ॥ ਸੁਣ ਰੋਰਖ ਤੁਝ ਦੀਖਿਆ ਦੇਹੇ ॥ ਘੁਣਵਤਿ ਨਾਨਕ
 ਸਚਿ ਸਮੇਓ ॥ ੧ ॥ ਤਾਏ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾਥ ਭੀਚੁ ਮਿਕਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ਤਾਮੰਗਲ ਨਾਥਿ ਕਹਿ
 ਆਗੁ ਰੁਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪੋ ਕਉ ਮਦੇਸ ਦੀਆ ॥ ਤਾਏ ਰਿਗੋਰਖ ਨਾਥਿ ਕ

ਹਿਅਅਹੋਮਗਿਲਨਾਬਨੀਹਮਉਜਕੋਦੇਖਤੇਬੋਜੇਦੇਖਾਪੂਰਨਪਿਰੂਹੈ। ਜੈਸ
 ਦੇਖੀਏਤੈਸਾਹੀਹੈ। ਤਾਮਗਿਲਨਾਬਿਕਹਿਅਗੁਰੂਗਾਰਖਨਾਬਿਨੀਜੈਸਾਦੇਖੀ
 ਏਤੈਹੀਹੈ। ਬਖਸ਼ੀਏਫਖੀਬਕਬਿਦੁਐਸਾਹੀਹੈ। ਤਾਗਾਰਖਨਾਬਿਕਹਿਅਅ
 ਹੋਮਗਿਲਨਾਬਿਨੀਤੁਮਸਤਿਬਚਨਕਪਤੇਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਗੁਰੂ
 ਜੀਅਗੇਭੀਕੋਣੀਜਾਗਾਹੈ। ਕੈਏਬੋਤੋਰੀਹੀਮਹਾਚਿਣਾਮਾਹਾ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਅਰਦਾਨਾਅਗੇਵਡੀਜਾਗਾਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਖਿਅਅਜੀਅ
 ਗੇਭੀਚਲਪੁਰੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾ। ਤਾਬਾਲੇਅਖਿ
 ਅਜੀਤੁਸਾਡੀਬਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਚਲਦੇਆਹੋਮਰਦਾਨਾਤਾਵ
 ਲਾਨਾਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਅਜੀਏਭੇਜੇਆਏਜੋਨਾਬਿਹੀਆਏ। ਅਤੇ
 ਅਸਾਜੁਣਿਆਮਾਹਾਜੇਨਉਨਾਬਿਪੈਅਤੇਚਉਰਾਸੀਜਿਸਿਪੈਨਿਅਤੇਛਿਅ
 ਜਭੀਪੈਨਿ। ਏਥੇਜੇਆਏਜੋਨਾਬਿਹੀਆਏ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤ
 ਮਰਦਾਨਾਛਿਅਜਭੀਪੈਨਿ। ਅਤੇਨਉਨਾਬਿਪੈਨਿਅਤੇਚਉਰਾਸੀਜਿਸਿਪੈਨਿ।
 ਅਤੇਜੋਗੀਆਦਾਭੇਖਸਭਨਾਬਿਹੀਕਪਾਵਦੇਪੈਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਅਜੀ
 ਅਸਲੀਨਾਬਿਕੋਪੜੇਕੋਪੜੇਪੈਨਿ। ਅਤੇਚਰਾਸੀਜਿਧਾਦਾਨਾਉਕਿਆਹੈ। ਕੁਲ

ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾਕੁਲਮਰਦਾਨਾਭੈਨੂਜਗੁਨਾਦੇਨਾਉਦਸੀਏਗੇ॥੬॥ਤਿਨੀ
 ਕਦਬਦਿਲੋਦੀਮਾਹੀ॥ਜੇਮਾਨਾਬਿਉਠਿਕਰਿਮਾਸਣਾਮਾਇਆ॥ਪ੍ਰਾਨਨਾਬਬਚ॥
 ॥ਕਤੀਚਭੁਗਾਤਿਕਤੀਚਜੁਗਾਤਿਕਚੰਤਰਹਿਬੋਅਰਬਾ॥ਕਤੀਚਅਛਿਨਕਛਚ
 ਕਚੰਚਲਛਿਨਕਚਚਅਛਿਨਕਤੀਚਪਾਇਬੋਜੋਗੀ॥ਮੁਣੇਮੁਣੇਹੋਤਪਾਮੂਛਤਪਾਨ
 ਮਤੁ॥ਦੇਹਜਬਾਬਜੇਸਿਧੀ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ਨਾਮੁਚੁਗਾਤਿਸਤਿਜੁਗਾਤਿਦਿਨੀ
 ਤਰਹਿਬੋਅਰਬਾ॥ਮੁਭਲਖਣਉਪਦੇਸਅਛਿਤਿਮੇਮਪਾਇਬੋਜੋਗੀ॥ਸੁਣਜੁਣਹੋਪ੍ਰਾ
 ਨਮਤੁ॥ਮੁਣਵੇਨਾਨਕਤਪਾਲੇਹੋਜਬਾਬਿਸਿਧੀ॥੨॥॥ਪ੍ਰਾਨਨਾਬਿਬਾਚਾ॥ਸੀਨਿ
 ਹੋਤਪਾਮਰਨਵੇਮਾਰਨਾਬਤਪਾ॥ਸੀਨਿਹੋਜਤਿਗੁਰੂਜਿਧੀਗਾਗਾ॥੩॥॥ਤਾਠੇ
 ਰਿਖਾਨਾਬਿਗੁਰੂਦੇਚਰਨਾਨੂਦਉਤ੍ਰਿਆ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਪ੍ਰਾਨਨਾਬਿਦੇਚਰਨਾ
 ਨੂਦਉਤ੍ਰਿਆ॥ਦੁਹਾਅਮ੍ਰਿਤਿਵਿਚਿਮਬਾਟੇਕਿਕੇਬਹੁਜੁਪ੍ਰਸਿਤਿਹੋਏ॥ਪ੍ਰਾਨਨਾ
 ਬਬਚਨਬੋਲਿਅਮ੍ਰੁਪਨਾਨਕਜੀਅਬਹਮਕਉਤਿਰੰਜਨਪੁਰਖਕਾਸਵਾਪਾਨਿਦੂਜ
 ਨੂਪ੍ਰਾਮ੍ਰੁਪਨੀਇਸਬਚਨਮੇਭਿਨਿਭੇਦੁਕਿਛਨਾਹੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨਬੋਲਿ
 ਅਪ੍ਰਾਨਨਾਬਿਜੀਤੁਮੇਅਰਨਿਰੰਜਨਮੇਭਿਨਿਭੇਦੁਕਿਛਨਾਹੀ॥ਸੁਣਪ੍ਰਾਨਨਾਬਿ
 ਜੀਤੁਮੇਅਰਨਿਰੰਜਨਮੇਭੇਦੁਨਾਇਗਾਪੈਜੋਜੋਗੀਸਤੁਨਾਹੀ॥ਅਰਹਮਭੋਇ

ਉਹੀ ਜਾਨਿ ਤੇਹੋ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਿਜੀ ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਹੋ ॥ ਹਮ ਤੇ ਸਤ
 ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ਤੇਹੋ ॥ ਭਾਖੁ ਨਾ ਬਿਜੇਗੀ ਕਹਿਅ ਅਹੋ ਨਾ ਕਰਤ ਪਾਤੁਮ
 ਉਪਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਤਿਕੀ ਮੇਜੀ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ॥ ਪ੍ਰਾਨਿ ਨਾ ਬਿਜੇਗੀ ਉਠਿ ਕਰਿ ਸਿਧਿ
 ਮੰਡਲੀ ਗਾਇਆ ॥ ਭਾਖੁ ਮੰਗਲਿ ਨਾ ਬਿਜੇਗੀ ਕਹਿਅ ਚਕਿ ਉਪਾਨਾ ਬਜੀ ਨਾ
 ਕਰਤ ਪਾਦੇ ਪਿਅਮਾ ॥ ਭਾਖੁ ਨਾ ਬੋਲਿਅ ਅਹੋ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਿਜੀ ਜੈ ਸਾਤੁ ਮਕ
 ਹਿ ਤੇ ਬੇਤੈ ਸਾਹੀ ਦੇ ਪਿਅਮਾ ॥ ਸੁਣ ਮੰਗਲ ਨਾ ਬਿਜੀ ਹਮ ਤੇ ਇਉਹੀ ਜਾਨੁ ਤੇਹੋ
 ॥ ਜੇ ਸਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਮੂਰਤਿ ਕਦੁ ਵਸਨੁ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰਸੀਤੁ ਮਜਾ
 ਨਾ ॥ ਭਾਖੁ ਮੰਗਲਿ ਨਾ ਬਿਕਹਿਅ ਅਹੋ ਨਾ ਬਿਜੀ ਜੈ ਨਿਰੰਜਨ ਸਾ ਪਿਕੀ ਪੈਤਿ ਨੇ
 ਅਰੁ ਨਿਰੰਜਨ ਮੋਠਿ ਨ ਤੇ ਦੁਕਛੁ ਨ ਹੀ ॥ ਅਹੋ ਮੰਗਲਿ ਨਾ ਬਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮ ਪੂਰ
 ਨ ਬਚਨਿ ਕਹਿ ਤੇਹੋ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਿਅਪਣੇ ਅਸਣੁ ਆਇ ਬੈਠਾ ॥ ਭਾਠੇ ਰਿਸ ਰਦਾ
 ਨੇ ਅਪਿਅਮਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹੁ ਜੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਿਜੇਗੀ ॥ ਆਹਾ ਏਹੁ ਤਾਉ ਚੇ ਬਚਨ ਬੋਲਿ
 ਦਾ ॥ ਆਹਾ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿਅ ॥ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਨਿਨਾ ਉਪਰਿ ਕਰ
 ਤਾਰਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੀ ਪੈਸੇ ਏਹੁ ਬਲਿ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥ ਕਚੁ ਪਿਚੁ ਬੋਲਿ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਏਹੁ ਅਸ
 ਲੀ ਨਾ ਬਿਪੈ ॥ ਭਾਠੇ ਰਿਸ ਰਦਾ ਨੇ ਅਪਿਅਮਾ ਜੀ ਪੁਣੁ ਤਾਨਾ ਬਾਦੇ ਨਾ ਉਦਸੀ ਏਹਾ ਦਿ
 ਖਾਅਸਲੀ ਨਾ ਬਿਕੇਹ ਰੂਪੈ ਨਿਹਿਕੁਤਾ ਦੇ ਪਿਅਮਾ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਪਿਅਮਾ ਸੁਣਿ

ਮਰਦਾਨਾ ਬਾਦੇ ਨਾਉ ॥ ਅਪਲੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ १ ॥ ॥ ਦੂਜੇ ਮਛਿੰਦਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥
 ਤੀਜੇ ਚਰਖ ਮਰਦਾਨਾਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ॥ ਚੌਥੇ ਮੰਗਲਿ ਨਾਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ॥ ਪੰਜਵੇਂ ਖੁਖੁ ਨਾਥ ਹੈ
 ੫ ॥ ॥ ਛੇ ਮੇਰੋ ਪੀਨਾਥਿ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ॥ ਸਤਿ ਮੇਰਾ ਨਾਥਿ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ॥ ਅਠਿ ਮੇਰਾ
 ਨਾਥਿ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ॥ ਨਵੇਂ ਬਾਨਾਥਿ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ॥ ਸੁਣ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹ ਨਾਉ ਨਾ
 ਥਾਏ ਨਿਹਿਰ ਆਖਣ ਨਾ ਬਹੁ ਬੇਰੇ ਹੈ ਨਿਹਿਰ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀਛਿ
 ਅਜਤੀ ਹੈ ਨਿਜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਹੈ ਨਿਹਿਰ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ
 ਗੋਰਖ ਜਤੀ १ ॥ ॥ ਦੁਤ ਜਤੀ २ ॥ ॥ ਪਣ ਮਤ ਜਤੀ ३ ॥ ॥ ਭੈਰਉ ਜਤੀ ४
 ॥ ॥ ਲਛਿ ਮਣ ਜਤੀ ੫ ॥ ॥ ਭੀਖ ਮਜਤੀ ॥ ਇਹ ਛੇ ਅਜਤੀ ਹੈ ਨਿਹਿਰ
 ਆਖਣ ਨਾ ਬਹੁ ਬੇਰੇ ਹੈ ਨਿਹਿਰ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀਛਿ ਚਰਖ ਉਬਾਸਿ
 ਸਿਧਿ ਜੇ ਆਖਿ ਦੇ ਹੈ ਨਿਜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਹੈ ਨਿਹਿਰ ਭਾਗੁ ਭਾਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਭਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਚਪੁਭੀ ਤੈਨੂੰ ਦਸੀਏ ਗੋਰਾ ਅਪਲੇ ਭੰਗਾ १ ॥ ॥ ਦੂਜੇ ਸੰਗਾ ੨
 ॥ ॥ ਤੀਜੇ ਸੰਗਾ ੩ ॥ ॥ ਚੌਥੇ ਸੰਗਾ ੪ ॥ ॥ ਪੰਜੇ ਮੇਰੇ ਸੰਗਾ ੫ ॥ ॥ ਛੇ ਅਮੇ
 ਸੁਰਮਾ ੬ ॥ ॥ ਸਤਿ ਮੇਰੇ ਨੀਛਾ ੭ ॥ ॥ ਅਠਿ ਮੇਰੇ ਨੀਛਾ ੮ ॥ ॥ ਨਵੇਂ ਲਪਕੁ
 ਪਾ ੯ ॥ ॥ ਦਸਿ ਦੇ ਸੰਗਾ ੧੦ ॥ ॥ ਯਾਰ ਮੇਲੇ ਸੰਗਾ ੧੧ ॥ ॥ ਬਾਰ ਮੇਰਾ
 ਜੀਰਤੁ ੧੨ ॥ ॥ ਤੇਰੇ ਪੁਰਨਾ ਸਕਾ ੧੩ ॥ ॥ ਚੌਦੇ ਬਿਬਲਕਾ ੧੪

ਮਦੁਵੇਜਲਿਕਾ॥ ੧੫॥ ॥ ਜੋਲਵੇਖਿ ਸਿੰਘਾ॥ ੧੬॥ ॥ ਸਤਾਵਵੇਸੁਰਤਿ ਸਿੰਘਾ ੧੫੩
 ੧੭॥ ॥ ਅਠਾਵਿਵੇਨਿਤਿ ਸਿੰਘਾ॥ ੧੮॥ ॥ ਉਨੀਵੇਕੇਵਲਕਰਨਿ॥ ੧੯॥ ॥
 ਬੀਹਵੇਸਮਰਤਿ॥ ੨੦॥ ॥ ਇਕੀਹਵੇਗਉਨੁਗਾਲਾ॥ ੨੧॥ ॥ ਬਾਈਸਵੇ
 ਅਸਰਿਨਿ ਸਿੰਘਾ॥ ੨੨॥ ॥ ਤੇਬੀਹਮੇਚਤਰਿਬੈਨਿ॥ ੨੩॥ ॥ ਚਉਬੀਹਮੇ
 ਗਇਮੈਨਿ॥ ੨੪॥ ॥ ਪੰਜੀਮੇਕੇਲਕਰਨਿ॥ ੨੫॥ ॥ ਛਬੀਸਵੇਅਉਪਕਿ॥ ੨੬
 ਸਤਾਈਸਮੇਖਰਬਤਿ॥ ੨੭॥ ॥ ਅਠਾਈਸਿਮੇਈਸਰ॥ ੨੮॥ ॥ ਉਨਤੀ
 ਸਮੇਭੁਰਬਰੀ॥ ੨੯॥ ॥ ਤੀਸਮੇਭੁਤਵਾ॥ ੩੦॥ ॥ ਏਕਿਤੀਸਮੇਕਰਿਕਾ॥ ੩੧॥
 ॥ ॥ ਬਤੀਸਮੇਸੰਭਾ॥ ੩੨॥ ॥ ਤੇਤੀਸਮੇਅਛੁਬਿਵੇਨਿ॥ ੩੩॥ ॥ ਚਉਤੀਸ
 ਵੇਪਲਕਿਨਿ ਸਿੰਘਾ॥ ੩੪॥ ॥ ਪੈਤੀਸਮੇਪਿਪਲਿਕਾ॥ ੩੫॥ ॥ ਛਿਤੀਹਮੇਗਮਾ
 ੩੬॥ ॥ ਸੈਤੀਸਮੇਗਿਰਬੇਸਾ॥ ੩੭॥ ॥ ਅਠਿਤੀਸਵੇਸਾਲਜਾ॥ ੩੮॥ ॥
 ਉਤ੍ਰਿਤਾਲੀਸਮੇਕੇਸਿਕਰਨਿ॥ ੩੯॥ ॥ ਚਾਲੀਸਮੇਗੈਲਿਕਾ॥ ੪੦॥ ॥ ਇ
 ਕਤਾਲੀਸਮੇਮਗਨਸਾਰਾ॥ ੪੧॥ ॥ ਬੈਤਾਲੀਸਮੇਮਕਤੀਸਰਾ॥ ੪੨॥ ॥ ਇਕ
 ਚਉਤਾਲੀਸਮੇਸਰਮੈਨਾ॥ ੪੩॥ ॥ ਪੈਤਾਲੀਸਮੇਸੰਧੀਸੈਨਿ॥ ੪੪॥ ॥ ਛਿਤਾ
 ਲੀਸਮੇਗਿਰਵਰਾ॥ ੪੫॥ ॥ ਸੈਤਾਲੀਸਮੇਜੋਤਿਲਗਨਾ॥ ੪੬॥ ॥ ਅਠਿਤਾਲੀ
 ਸਮੇਜੋਤਿਮਗਨਿ॥ ੪੭॥ ॥ ਉਨਤਾਲੀਸਮੇਉਨੀਸਿਮੇਬਿਮਲਜੋਤਿ॥ ੪੮॥

ਧੰਨ ਹਮੇ ਸੀਲ ਜਲਾ ॥ ੫੦ ॥ ॥ ਇਕ ਅੰਨਿ ਮੇਅ ਘਨਿ ॥ ੫੧ ॥ ॥ ਬਟੰਨਿ ਮੇਤੁ
 ਲਸਨੇ ਗਾ ॥ ੫੨ ॥ ॥ ਤਿਵੰਨਿ ਮੇਪ੍ਰਿਤ ਪਨਾ ॥ ੫੩ ॥ ॥ ਚਉਰੰਨਿ ਮੇਅ ਕਾਲਿ
 ਨਿਗਾ ॥ ੫੪ ॥ ॥ ਧੰਚਿਵੰਨਿ ਮੇਕੁਲ ਜਗਾ ॥ ੫੫ ॥ ॥ ਛਿਵੰਨਿ ਮੇਗਾ ਮਾਕੁ ਮਾ
 ਗਾ ॥ ੫੬ ॥ ॥ ਸਤਿਵੰਨਿ ਮੇਕ੍ਰਿਸਤਿ ਕੁਮਾਰਾ ॥ ੫੭ ॥ ॥ ਅਠਿਵੰਨਿ ਮੇਬਿਸਤਿ
 ਪਾਤਿ ॥ ੫੮ ॥ ॥ ਉਣਹਠਿ ਮੇਸੀਕਰਨੇ ਗਾ ॥ ੫੯ ॥ ॥ ਸਠਿ ਮੇਬਰਮਨੇ ਗਾ ॥ ੬੦ ॥
 ॥ ਅਕਪਠ ਮੇਮੀਰਪਸੈ ਨੀ ॥ ੬੧ ॥ ॥ ਬਾਪਠਿ ਮੇਮੀਰਨੰਬਲੀਕਿਸਾਰੀ ॥ ੬੨ ॥ ॥
 ਤਿਹਠਿ ਮੇਕੀਦਿਲੀਦੁਨੈ ਨੀ ॥ ੬੩ ॥ ॥ ਚਉਹਠਿ ਮੇਨਿਲਿਦਰਨੈ ਨੀ ॥ ੬੪ ॥
 ਮੇਹਠਿ ਮੇਜੂਰਸਤੀ ॥ ੬੫ ॥ ॥ ਛਿਅਹਠਿ ਮੇਗੋਪਨਸੈ ਨਾ ॥ ੬੬ ॥ ॥ ਸਤਹਠਿ
 ਮੇਗਾਠਾ ਬਾਸੀ ॥ ੬੭ ॥ ॥ ਅਠਹਠਿ ਮੇਅਗਲਿਨਾਸੀ ॥ ੬੮ ॥ ॥ ਉਤ੍ਰਿਹਤੁ ਮੇਕਲਿ
 ਕਿਸੀ ਗੀ ॥ ੬੯ ॥ ॥ ਸਤਿਹ ਮੇਏਕਿਰੀ ਗੀ ॥ ੭੦ ॥ ॥ ਇਕਪਤੁ ਮੇਕੇਵਲਕਰਮੀ
 ॥ ੭੧ ॥ ॥ ਬਹਤੁ ਮੇਕਰਮਨਾਸੀ ॥ ੭੨ ॥ ॥ ਤਿਹਤੁ ਮੇਕੁਲਿਬਿਲਾਸੀ ॥ ੭੩ ॥ ॥
 ਚਉਹਤੁ ਮੇਮੁਲਮੀਰੀ ॥ ੭੪ ॥ ॥ ਅਤ੍ਰਤੁ ਮੇਨੇਗਤੀਰੀ ॥ ੭੫ ॥ ॥ ਛਿਹਤੁ ਮੇਨੇ
 ਗਾਗਾਰੀ ॥ ੭੬ ॥ ॥ ਸਤਤੁ ਮੇਦੀਅਰੀ ਗੀ ॥ ੭੭ ॥ ॥ ਅਠਤੁ ਮੇਅਪਰੁਪੀ ॥ ੭੮ ॥
 ਉਣਾਸੀਏਕੇਲਸਧੂਪੀ ॥ ੭੯ ॥ ॥ ਅਸੀਏਬਿਰਹਮਨੇਗੀ ॥ ੮੦ ॥ ॥ ਅਕਾ
 ਸੀਮੇਖਲਾਸਿਮੁਗਲਕੋਰੀ ॥ ੮੧ ॥ ॥ ਬਿਅਸੀਮੇਕਿਦਾਰਨੇਗੀ ॥ ੮੨ ॥

ਤਿਆਸੀਮੇਸਭਾਲਕਾਕਪੀਯੋ॥੮੩॥ ॥ਚੋਰਾਸੀਮੇਬਨਿਕਪੀਏ॥੮੪॥ ॥ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਚੋਰਾਸੀਸਿਖਕੇਨਉ॥ਏਹਚੋਰਾਸੀਸਿਖਪੈਨਿਆਮਤੇਉਹ
 ਨਉਨਾਬਿਪੈਨਿਆਮਤੇਉਹਛਿਆਜਤੀਪੈਨਿਆਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਨਾਬਾ
 ਦੀਨਿਸਾਹੋਈ॥ਅਤੇਸਿਖਾਭੀਨਿਸਾਹੋਈ॥ਅਰੁਜੀਜਤੀਆਦੀਨਿਸਾਨਹੋਈ॥ਤਾਫੇ
 ਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਉਨਾਨਿਸਾਹੋਈ॥ਜੇਕੁਝਤੇਰੇਜੀਆਵਿਚਿਅ
 ਰਮਾਨਹੋਸੋਖੁਛਿਲੈ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਆਖਿਦੇਹੋਜੇਛਿਆਜਤੀ
 ਪੈਨਿਆਮਤੇਕੋਈਏਵੇਰਹਦੇਹੋਨਿਆਜਿਨਾਬਿਸਤੁਕੀਤਾਨਾਹੀਜੇਇਸਤੀਦੇਨੇਕੇਜਾਦੇਨਾਹੀ
 ਸੋਜਤੀਹੋਦਾਪੈ॥ਅਜੇਹੋਜਤੀਤਾਬਹੁਤੇਰੇਹੋਦੇਹੋਨਿਆਮਜੀਏਹੋਮਨੁਅਰਮਨੁਰਹਿਆ॥
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਮਰਦਾਨਭਲਾਖੁਛਿਓ॥ਏਹੁਜੇਛਿਆਜਤੀਪੈਨਿਆਸੇਏਹੋ
 ਪੈਨਿਹੋਰੁਜੇਤੀਪੈਨਿਉਨਾਦੀਬਿਦੁਜਾਦੀਪੈ॥ਅਤੇਇਨਾਛਿਆਜਤੀਆਦੀਬਿਦੁ
 ਜਾਦੀਨਾਹੀ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਆਜੀਮਬਨਕਰਦੇਨਾਹੀਅਤੇਬਿਦਾਕਿਉਕਰ
 ਜਾਦੀਪੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬਦੁਅੰਗਸੋਲਕਕਹਿਆ॥ਨਾਵੇਸਤਦਸਵੇਜਤੀਯਤਿਸ
 ਰਮੇਇਉਜਲਾ॥ਭੁਣਭਿਨਾਨਕਸੁਣਮਰਦਾਨਾਮਿਰੁਨਾਬਿਸਤੁਸੀਕਾਲਾ॥ਸੁਣਮਰਦਾਨ
 ਨਵੇਦੁਆਰੇਬਿਦੁਜਾਦੀਪੈ॥ਜਤੀਜੋਈਕਹੀਦੇਪੈਨਿਆਜੇਵਨਵੇਦੁਆਰੇਸਰਵਣਨਾ
 ਹੀਦੇਦੇ॥ਜਗੁਨਾਦਾਅਰਿਆਨੁਬੰਸਮਰਖੇਤਾਜੀਤੀਹੋਵੈ॥ਉਇਜੇਛਿਆਜਤੀਪੈਨਿ

ਜੋ ਤਨੁ ਦਸੈ ਪੈਸੀ। ਉਨਸਨਾ ਦੁਆਰਿ ਮਾਵਿਚੋ ਜਾਮਣ ਦਿਤੀ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਪਾਛਿ
 ਅਜੀਧੋ ਬਿਨਾ ਦੁਆਰਿ ਮਾਵਿਚੋ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਵੀ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੁ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਰ
 ਨ ਮੁਹਿ ਜੋ ਮੰਦਰੀ ਦਬੋ ਲਿਵਾ ਪੈਤਾ ਮੁਹਿ ਦੇਵਾ ਹਿਜਾਵੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਣੀ ਭੁਲੀ ਵਸਤੁ
 ਦੇਖਤਾ ਪੈਤਾ ਪੈ। ਅਖੀ ਦੇਵਾ ਹਿਜਾਵੀ ਪੈ। ਜੇ ਕੰਨੀ ਕੋਈ ਭੁਲੀ ਮੂਰਤਿ ਸੁਣਦਾ ਪੈਤਾ ਰੋ
 ਲਜਾਵਾ ਪੈ। ਤਾ ਕੰਨ ਦੇਵਾ ਹਿਜਾਵੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਸਿਕਾ ਕੋਈ ਖੁਸਿ ਬਾਸਿ ਲੈਦਾ ਪੈ
 ਅਕੈ ਦੁਬਰੀ ਮਾਮਦੀ ਪੈ। ਤਾ ਮਗਾਨਿ ਦੇਵਾ ਹਿਜਾਵੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਖੁਸਿ ਬਾਸਿ ਲੈ ਕੋ ਰੋਲਿ
 ਦਾ ਪੈਤਾ ਨਾ ਸਿਕਾ ਦੇਵਾ ਹਿਜਾਵੀ ਪੈ। ਅਤੇ ਮਥਨਿ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦੇਖਿ ਭੁਲੀ ਮੂਰਤਿ ਇੰਦ੍ਰ
 ਵੀ ਦੇਵਾ ਹਿਜਾਵੀ ਪੈ। ਅਸੀ ਜੋ ਭੈ ਨੂਛਿ ਮਾਜਤੀ ਦਸੈ ਪੈਸੀ ਉਨ ਕਿਸੇ ਰਾਹਿ
 ਬਿੰਦੁ ਜਾਵਣ ਨਾ ਹੀ ਦਿਤੀ। ਤਾ ਉਹ ਅਸਲੀ ਨਾ ਬਿਪੈਸੀ। ਤਾ ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ
 ਜਤਿ ਜੀਸਤਿ ਪੁਣਿ ਮੇਰੀ ਬਹਤੁ ਨਿਜਾ ਹੋਈ। ਤਾਫੇ ਰਿਸ ਰਵਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਅਜੀ ਪੁਣ
 ਅਗੋ ਭੀ ਚਲਿਹੋ ਨਾ। ਅਹੋ ਮਰਦਾਨਾ ਚਲਿ ਦੇਆਹੇ। ਤਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮਗਲਿ
 ਨਾ ਬਿਨੁ ਕਹਿ ਮਾਗੁ ਰੂਪਾ ਬਿਨੀ ਨਾਨਕ ਰਖਾ ਰਾਖੇ ਪੈ। ਤਾ ਮਗਲਿ ਨਾ ਬਿਨੀ ਕਹਿ
 ਮਾਗੁ ਈ ਗੋਪੀ ਨਾ ਬਿਨੀ ਜੇ ਕਿਸੇ ਰਹਤਾ ਪੈਤੋ ਰਖੇ। ਮੈਸਾ ਜਾਪ ਜੋ ਗੀਸ ਰਸਾ
 ਬਿਰਹਣੇ ਕੀਲਾਇ ਕਪੈ। ਤਾਫੇ ਰਿਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਮਾਗੁ ਰੂਪਾ ਬਿਨੀ ਤੁਮ ਕਹੋ। ਤ
 ਮਗਲਿ ਨਾ ਬਿਅਤੇ ਖੁਪੁ ਨਾ ਬਿਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾ ਬਿਅਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾ ਬਿਇਤਿ ਤਿਨਿਆ

ਮਿਲਿਕਿਕਿਹਿਅਸਾਅਮਹੋਨਾਨਕੁਤਪਾਤੁਮਕਿਉਰਮਤੇਹੋ। ਈਹਾਰਹੋਸਿਧਿ
 ਮੰਡਲੀਮੇਗੁਨਿਰਾਨਿਕੋਰੋ। ਤੁਮਾਰੇਤੋਜੰਜਾਲਿਕੋਈਰਹਿਅਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਏਕਿਜੰਜਾਲਿਹਮਾਰੇਕਹੀਏਜਾਧਿਮੂਰਤਿਕੋਪਰਸਿਨਾਕਹੇ
 ਨਾਨਕਲਖਚਉਰਾਸੀਹਮਤੇਛੁਟੀਸਤਿਗੁਰੁਕੇਦਰਸਨਾ। ਜੁਣਸਿਧੋਗੁਣੀਮੇਰੇ
 ਆਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਅਤਬਕੀਏਤਿਬੇਰੋ। ਅਸਨਬੈਸਨੁਹਮਤੇਛੁਟੇਛੁਟੇਕਰ
 ਮਸਿਸਾਰਾ। ਸਗਲੇਬੈਸਤਿਪਗਕੇਕਾਟੇਪਾਏਮੋਖਿਦੁਆਰਾ। ਏਕੰਕਾਰਪਰਨ
 ਜਰਿਪਸਾਰੀਦੁਜਾਚਿਤਿਨਾਧਾਰੋ। ਦਸਿਅਉਗਾਰਿਅਰੁਮਉਰਦੇਦਤੇਦਾਬਿਵਾ
 ਰਿਕਰਿਰੂਬੋ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਿਕੇਬਸਤਰਿਭੋਜਨਿਸਹਜਿਰਗਮੇਖੇਲੋ। ਅਣਮੇਨਾਨਕ
 ਸੁਣਨਾਬੋਸਿਧੋਸਿਉਸਕਿਤੀਏਕਿਮੇਲੋ॥੫॥ ॥ ਤਾਮੰਗਲਿਨਾਬਿਕਹਿਅਤਪਾਜੀ
 ਤੁਮਕਉਤਿਰਜਨਿਮੈਸਾਹੀਕੀਅਪੈ। ਪਰਤਪਾਜੀਹਮਆਪਣੇਵਾਸਿਤੇਕਹਿਤੇ
 ਪੈ। ਤੁਜਾਧਿਮੂਰਤਿਪੈਤੇਰਾਦਰਸਨੁਦਲਿਭੂਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮੰਗਲਿਨਾ
 ਬਿਜੰਜੋਤੁਮਹੋਜੋਮੁਖਿਤੇਕਪਣੇਕੀਬਾਤਿਨਾਹੀ। ਮੁਖਿਤੇਕਹੇਲਿਬਾਸਹੋਤਾਪੈ।
 ਅਬਿਹਮਕੋਰੁਮਰਨਾਇਦੇਵੇ। ਤਾਮੰਗਲਨਾਬਿਅਤੇਪੁਨਾਬਿਅਤੇਗਮੀਨਾਬਿਕ
 ਹਿਅਤਪਾਜੀਤੁਮਕੋਤਿਰਜਨਿਕੀਰਜਾਇ॥੩੯॥ ॥
 ਬੋਲਿਗੁਣੀਵਾਪਗੁਰੂਜੀ। ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਤੇਮਰਦਾਨਾ

ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਤਿਹਾ ਉਡਾ ਬੀਲੀਤੀ। ਜਾਇ ਬਿਮਾਰਿਖਰਬਤਿਉਪਰਿਖਰੇ ਹੋਏ। ਜਿਥੇ
 ਦਤਾ ਰੇਉ ਸੰਨਿਅਸੀਆਹਾ। ਅਤੇ ਦਤਾ ਰੇਉ ਅਗੇਲਾ ਘਾਇਆ ਸੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮੁ
 ਛਿਆਜੀ ਪੁਣ ਗੁਰੂਜੀ ਪੁਣ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਏ ਆਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ
 ਬਿਮਾਰਿਖਰਬਤਿਤੇ ਆਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮੁਛਿਆਜੀ ਗੁਰੂਜੀ ਅਸੀ ਪੁਣ ਕਿਤਨੇ ਜੇ
 ਜਨਿ ਆਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸਾਢੇ ਸਤਿਜੇ ਨਾਮ ਆਏ। ਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇ ਮੁਛਿਆਜੀ ਇਥੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਾਧਿਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ ਮਰਦਾਨਾ
 ਇਥੇ ਵਡਾ ਸਾਧੁ ਹੈ। ਅਉਸੁਤਿ ਮੁਰਖ ਹੈ। ਜਿਜਤਾਂਈ ਸੰਨਿਅਸੀ ਮੁਨਿ ਦੇ ਪੈਨਿ। ਤਾਫੇ
 ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਮੁਛਿਆ ਗੁਰੂਜੀ ਉਸਿਦਾਨਾ ਉਕਿਆ ਪੈ ਅਤੇ ਚ ਪੁਕਿਥੇ ਪੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿਅਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਉਉਸਿਦਾ ਦਤਾ ਰੇਉ ਹੈ। ਅਤੇ ਚ ਪੁਜੇ ਉਚੀ ਦ੍ਰਿਗਦੇਖ ਦਾ ਪੈਉ ਜ
 ਉਪਰਿਖਇਆ ਹੋਇਆ ਪਈ। ਤਾਫੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਜੀ ਉਸਿਤਾਈ ਭੀ ਦੇਖੇ
 ਗੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੀਏ ਗੇ। ਜਾਇ ਦਤਾ ਰੇਉ ਉਪਰਿਖਰੇ ਹੋਏ
 ਰੇਏ। ਅਗੇ ਦਤਾ ਰੇਉ ਅਉਸੁਤਿ ਬਿਦੇ ਹਿਖਇਆ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ ਕਿਉ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ। ਤਾਬਾਲੇ ਅਖਿਆਜੀ ਜੇ ਰੂਜਾ ਰੂਰਿ ਰਜਾਇ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਜੀ ਪੁਣ ਤਾ
 ਆਇਖ ਪੁਚੇ ਹੋਇ ਸਤਾਈ ਬੁਲਾਇ ਚ ਜੇ ਦੇਖੀਏ। ਏਹੁ ਭੀ ਵਡਾ ਸਾਧਾ ਆਖਦੇ ਹੋ। ਤਾਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ ਬੁਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇ ਗੁਰੀਆਖਿਆ ਮਨਿਣਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੀ

ਬਚਿਨਿਬੋਲਿਅਹੋਤੀਦੇਪਿਬੋਲਕਿਉਨਾਪੀ। ਸਮਾਇਦੇਖਆਪਨੇਮਨਿਸਾਹੀ। ਜਬਲਗਿ
 ਦੇਪੀਤਬਲਗਿਆਸਾ। ਇਉਂਨਹੈਪੂਰਨਿਸੀਨਿਆਸਾ। ਬੋਲਿਦਿਸਟਿਚਿਤਿਰਾਬੋਬਾਇ
 ਾਏਕਿਨਿਗਾਇਣਸਭਿਅਟਿਮਾਹਿ। ਬਿਨਿਦੈਨਨਕਸੁਣਦਤਾਤੈਪੂਰਨਿਸਭਾਨਿਰੰਜਨਿਦੇ
 ਉ॥੧॥ ॥ਦਤਾਤੈਬਾਚਾਕੋਈਨਾਪਿਖੋਰਨਿਅਟਿਮਾਹਿ। ਬੋਲਨਕਾਨਿਪਿਹੋਪਿਸਭ
 ਉ॥ਕਾਇਆਹਮਰੀਮੇਲਨਲਾਗੀ। ਬੋਲਿਬਚਿਨਿਜੋਰਹੇਤਿਆਰੀ। ਪਲਿਚਲਿ
 ਕਦੀਨਬਿਅਮੇਸੇਹ। ਪੂਰਨਕ੍ਰਿਪਾਚਿਤਿਬਸਿਆਸੇਇ। ਰੋਮਰੋਮਨਗਾਇਣਨਪਤਾ
 ਕਾਪੇਕੋਰਜਨਾਜੋਬਕਿਤਾ। ਦਤਕਹੇਸੁਣਨਨਕਤਪਾ। ਜਪਨਾਛੋਕਿਰੋਰਹੇਅਜਪਾ॥੨॥
 ॥ਗੁਰੂਨਨਕਬਾਚਾ। ਅੰਜੰਕਪਾਇਸੋਭੀਜਪਦੀਸੇ। ਕਿਉਨਜਪੀਏਪੂਰਨਿਜਗਦੀ
 ਸੈ। ਜਪਕਰਤੇਕਰਿਤੇਅਜਪਾਹੋਇਜਾਵੈ। ਤਬਕਾਇਆਤਿਰਮਲਹੋਇਜਾਵੈ। ਜਬਿਕ
 ਆਤੁਬਿਲਗਿਮਿਅਇਆ। ਬਿਨਸੇਕਾਂਇਆਤਬਏਕਿਦਿਖਾਇਆ। ਨਨਕਬੋਲੇ
 ਸਚੀਬਾਣੀ। ਸੁਣਦਤਾਤੈਉਭਗਵਾਨਿਪਰਾਣੀ॥੩॥ ॥ਦਤਾਤੈਉਬਾਚਾ। ਜਪਨਾ
 ਪਨਬਦਿਸਿਟਿਨਆਵੈ। ਦੇਖਿਅਦਿਸਟਿਤਾਨਾਪੁਭੁਲਾਵੈ। ਕਾਂਇਆਬਾਕੀਰਸਿਨਾ
 ਬਾਕੀ। ਆਪਨਿਗਾਇਣਿਪੂਆਸਾਖੀ। ਨਕਛੁਜਪਣਾਨਕਛੁਤਪਣਾ। ਦਤਕਹੇਸਭ
 ਏਕੋਬਪਣਾ। ਦਤਕਹੇਸੁਣਨਨਕਤਪਾ। ਅਬਭੁੰਨਾਪਕਉਨਕਾਜਪਾ॥੪॥ ॥ਗੁਰੂ
 ਨਕਬਾਚਾ। ਜਪਤਾਨਾਪੁਏਕਕੰਗਾ। ਸਭਿਪੂਰਨਿਤੇਰਹੇਤਿਆਰਾ। ਨਨਕਬੋਲੇਸਚੀ

ਬਾਣੀ॥ ਸੁਣੁ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਜਚਿ ਸਮਾਂ ਟੀ॥ ੫॥ ॥ ਵਤਾੜੇ ਉਬਾਚਾ॥ ਸੁਣੁ ਤਮਾਭੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ
 ਖਿਆਪੈ॥ ਸੁਆਮੀ ਮੁਛੇ ਚਿਹਨਿ ਬਤਾਉ॥ ਝੁਠ ਨ ਬੋਲੇ ਹਮ ਬਤਾਛਿ ਦਿਖਾਉ॥ ਬਿਨ ਦੇਖੇ
 ਕਿਆ ਸਾਖੀ ਹੋਵੇ॥ ਝੁਠ ਬੋਲਿ ਕੈ ਜਨਮ ਨਾਥੈ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ॥ ਝੁਠ ਨ ਬੋਲੇ ਤਤਾਖਿ
 ਰੇਲੇ ਹਮ ਰਿਚਿਹਨਿ ਦੇਖਾਉ॥ ਜੇਗੀਅਰੁ ਸੀਨਿਆ ਸੀਭਰ ਮੇਭੈ ਨਿਕੋ ਸੁਰਿਪੁ
 ਚਾਓ॥ ਬੇਦਿ ਸਾਸਤਰੁ ਕਵਿ ਦੇਵਤੇ ਭੁਲੇਇ ਨਿਕੋ ਨਾਤ ਪਿਰਿ ਉ॥ ਏਕਿ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿ
 ਮੁਰਤਿ ਮਾਛੀ ਤਾ ਕੋ ਮਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗਾਇਗਾਉ॥ ਵਤਾੜੇ ਉਬਾਚਾ॥ ॥ ਸੁਆ
 ਮੀ ਬੋਲੇ ਤਤਾਖਿ ਰੇਲੇ ਕਉ ਝੁਠੀ ਬਾਤਾ ਬਕਿਤਾ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸਨ ਦੀਆ
 ਨਾਕਿ ਸਪੁਸ਼ੀ ਸੀਰੁ ਮੇਨ ਸਕਤਾ॥ ਮੁਖਿ ਤੇ ਬਚਨਿ ਉਚਾਰੈ ਚੀਜੈ ਟੀ ਨਿਰੰਜ
 ਨਿਭਾਵੈ॥ ਇਨ ਬਚਿਨੇ ਕਿਛੁ ਪਾਈ ਏਨਾ ਪੀਸਤਿ ਗਵਾਵੈ॥ ੬॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ॥
 ਸਤਿਹਮਾਰਾ ਕਦੀ ਜਾਵੈ ਹਮ ਬੋਲੇ ਝੁਠ ਨਾ ਗਾਈ॥ ਏਕਿ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਸੰਗ ਹਮਾਰੇ॥
 ਠੋਪਹ ਰਿਸਲਾਮੀ॥ ਰਿਸਰੇ ਮੇਭੈ ਚੀਜੈ ਲੈ ਦੂਜਾ ਅਵਤਾਰ ਕੋਈ॥ ਮੇਭੈ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕਰ
 ਸੁਆਮੀ ਭਰਮ ਰਹੀ ਜਭਿ ਲੋਈ॥ ਸੇਵਕ ਸਨ ਹਮ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਮੇਨਿ ਨ ਰਹੀ॥
 ਮੇਖਾ॥ ਵਸ ਅਵਤਾਰ ਕਿਨੇ ਨ ਪਾਇਆ ਸੇਹਮ ਪਰਸਿ ਦੇਖਾ॥ ੭॥ ॥ ਵਤਾੜੇ ਉਬਾਚਾ॥ ॥
 ਬਾਤ ਮਰਮਰਤੀ ਤਿਨ ਮਾਵੈ ਜਉ ਪਰਤਾਛਿ ਨਿਦੇਖੇ॥ ਮੇਸੀ ਬਾਤਿ ਨ ਜੁਣੀਆ ਕਾ ਪੂਖ
 ਏਵਰ ਸਨ ਕੇ ਭੇਖੇ॥ ਤੂੰ ਤੇ ਬਾਤਿ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਅਚਿਰ ਜਿਅਤ ਮਨਾ ਪਿਮਤੀ ਜੈ॥ ਸੁਆਮੀ ਕ

ਹੇਸੁਣੇ ਨਾਨਕ ਤਖਤ ਚੁਠਿ ਸੁਨੇ ਕਉ ਨ ਬੀੜੈ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ॥ ਬੀੜੇ ਰੋਜ ਬ
 ਨੈ ਨੀਦੇ ਖੋਤੁ ਮਰਾ ਚਿਤ ਕਠੋਰਾ ਜਟਾਵੁ ਸਾਈ ਦੇ ਹਜਲਾਈ ਮਾਹ ਨਿਜੈ ਸੇਕੋਰਾ ਕੰਬਲੁ
 ਬਚੜਾ ਉਜੈ ਸੇਭਾਵੈ ਉਜਲਿ ਹੋਇ ਨਾਜਾਵੈ ॥ ਨਾਵਿਦੁਰਾਚਾ ਬਨ ਕਰੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕੰਤ ਨ ਕ
 ਬੂਰਾਵੈ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਵਭਾੜੇ ਉਬਾਚਾ ॥ ਚਲਹੋ ਤੁਮਾ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਕੈ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਹਤੇ ਦੇਖਾ ॥
 ਸਾਸਿ ਤੁਥੇ ਦਿਖਾਵਾ ਨਿਕੁ ਮੁਕਾਰੇ ਯਹ ਬਿਧਿ ਕਿਨੁ ਪੂਨਲੇਖਿ ਆਮਾ ਆਚਿਰ ਨਿਬਾਤਿ ਸੁ
 ਈਐ ਸੇਹ ਮਤੋ ਭਰਮ ਤਿਭਟਕਾ ॥ ਹਲਿ ਚਲਿ ਉਮਜੀ ਠਹਰਿ ਨਾਮਾਵੈ ਚਿਤੁ ਹਮਾਰਾ ਅਟਿ
 ਟਿਕਾ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਮੂਰਤਿ ਲਾਲ ਸਬਜੁ ਪੈ ਕਾਇਆ ਜੈ ਸੇਰੇ ਮਸਵਰ
 ਨਾ ॥ ਹੀਰਾ ਮੋਤੀ ਨੈ ਨਿਚਰ ਨਿਦੇਖੀ ਐ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਨਿਰਖਿ ਨੈ ਨਾ ॥ ਵਾਤਿ ਜੁਆਹਰਿ
 ਬਨੇ ਜੜਾ ਉਭਉ ਹਾਲ ਸਿਕ ਨਿਸੇਝ ਲਿਕੇ ॥ ਨਾਕੁ ਦੀਸੈ ਖੰਡੇ ਕੀ ਧਾਰਾ ॥ ਜੈ ਸੇਦਾ ਮਾਨਿ
 ਚਮਕੇ ॥ ਚਲਿ ਕਰਿ ਦੇਖੋ ਤੁਮੇ ਦਿਖਾਇ ਓਤ ਬਤੁ ਮਾਨੈ ਸੁਆਮੀ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਕੈ ਸੁਹਮ
 ਸਦਾ ਹਜਰੀ ਆਠ ਪਹਿ ਜਲਾਮੀ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਦੇਖੀ ਤੁਮ ਬੀਸ ਕਤਿ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੇ
 ਜੋ ਸਾਚੀ ॥ ਅਬ ਮਰਠੀ ਤਿਭਈ ਪੈਹ ਮਕੋਹਿ ਰਵੈ ਅੰਤ ਰਿਰਾਚੀ ॥ ਧੀ ਨਿਜੇ ਗੁਰੂ ਤੁਮਾ
 ਕਹੀ ਈਏ ਨਿਰਿ ਤੁਮ ਕੇ ਦੇਖਿ ਦੇਖਾਇਆ ॥ ਐਸਾ ਆਗੈ ਅਭਿਰਾਜਾ ਸਾਮੁ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤ
 ਮ ਬਨਾਇਆ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਖਟਿ ਦਰਸਨ ਮੰਥ ਬਪੁਤੇ ਰੇ ਦੇਖੇ ਭੇਖਤੁ
 ਮਾਰਾ ਉਚਾ ਜਾਤਿ ਬਰਨਿ ਸਭਿ ਸੇਵਕ ਤੁਮ ਰੇ ਤੁਮ ਸੰਗ ਨਾਮ ਪੂਚਾ ॥ ਰਿਸਿ ਜਿਸਿ ਸਭ

ਮੀਛੇ ਭਾਲੀ ਏਕ ਕੀਆ ਮਧਾਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਦਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਾਚਾ ਭੇਖ ਭੁਮਾ ਬਾਦ
 ਤਾਏ ਉਥਾਚਾ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਦਤਾ ਏ ਉਚ ਬਿਨ ਬਦਿ ਨਾ ਕੀਤੀ ॥ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਰਨਿ
 ਬੰਦਿ ਨਾ ਕੀਤੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਵਸੈ ਤਿਹੋ ਏ ॥ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨਾ ਆਖਿ ਚਿਮੁ ਸਿਕੋ ॥
 ਇਤਿ ਨੀ ਪਿਕੀ ਕਤਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਸੁਣੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ ॥
 ਸਦੇ ਰੈ ਮਹਾ ਵਿਬਿਦੇ ਹਿਰਾਇਆ ॥ ਤਾਏ ਰਿਅ ਬਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਪੁਣ ਅਗੇ
 ਭੀ ਚਲਦੇ ਹੋ ਕੇ ਨਾਹੀ ਚਲਿਦੇ ਹਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਖ ਬਦਾ ਨਾ ਅਗੇ ਪੁਹ
 ਲਾਇ ਭਗਤੁ ਪੈ ॥ ਉਸਿ ਤੇ ਮਰੈ ਪੁਹ ਭਗਤਿ ਪੈ ॥ ਤਿਸਿ ਤੇ ਉਪ ਵਿਨਿ ਰੰਜ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਜੇਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ਪੈ ॥ ਅਗੇ ਚਲੀ ਗੋਇ ਤਾ ਵਲੇ ਨਾਹਿ ਹਾ ॥ ਦੇਖੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਤਾ ਸਾਦੇ
 ਧਾਨੇ ਜੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਖਾਏ ਜੇ ਦੇਖਾ ॥ ੪੦ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹ

ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਜਾ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬੁਢਲੀ ॥ ਅਗੇ ਜਾਖੀ ਪੁਹ ਲਾਇ ਭਗਤਿ ਕੀ ਚਲੀ
 ਬਿਆਰਿ ਮਰਤਿ ਦੀਉ ਭੇਅ ਲਿਲਾਲੀ ਲਖ ਬਥਿ ਭੇਗਾਏ ਜਾਇਖੇ ਹੋਏ ॥ ਤਾ ਮਰ
 ਦਾ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪੁਣ ਅਸੀ ਰਿਸੇ ਆਏ ਆਪੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖ
 ਰਦਾ ਨਾ ਅਸੀ ਅਲਿਲਾਲੀ ਲਖ ਬਥਿ ਭੇਗਾਏ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾ ਨਾਇ ਜਦਾ ਨਾਉ
 ਅਲਿਲਾਲੀ ਲਇ ਜਦਾ ਨਾਉ ਤਾ ਮਇਆ ਪੈ ॥ ਜੇਇ ਜਤੇ ਅਲਿਲਦਾ ਬਿਸੇਰਾ ॥
 ਜੇਓ ਪੁਨੇ ਅਲਿਲਾਖੀ ਕਹੀਏ ਪੈ ਨਿਜੇਓ ਪੁਇ ਜਤੇ ਰਹਿਏ ਪੈ ਨਿ ॥ ਅਗੇ ਮਹਿ

ਲਾਇਓਗਾਤਿਦਾਰਜਪੈ। ਪ੍ਰਪਲਾਦੁਭਗਤਿਅਲਿਲਾਦਾਰਜਕਰਦਾਪੈ। ਤਾ ੧੫੮
 ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਪ੍ਰਪਲਾਦੁਭਗਤੁਇਬੇਹੀਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆ ੦
 ਮਰਦਾਨਾਇਬੇਹੀਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਉਸਿਦਭੀਦਰਸਨਹੋਵੇ। ਤਾ ੦
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਉਤਾਵਲਾਨਾਹੋਪੁਸਭੇਦਰਸਨਿਹੋਵਨਿਰੋ। ਤਾਮ
 ਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ। ਭਿਚਰਾਨੁਆਇਅਲਿਲਾਚਉਗਿਦੇਖਤਿਆਖ
 ਘੇਰਾਅਲਿਲਾਦਾਸਿਦਾਰਜੇਆਹਾ। ਅਲਿਲਾਚੀਨਤਿਨਿਬਚਨਿਬੋਲਿ
 ਆ। ਅਲਿਲਾਚੀਨਿਪਾਇਆਘੇਰਾ। ਕਉਨਿਭੁੰਕਿਹਿਕੋਰਬਿਸੇਰਾ। ਕਉਨਮ
 ਰੋਬਿਣੀਹਾਮਾਏ। ਕਉਨਮਰੋਬਿਣੀਹਾਏ। ਕਉਨਨਾਮਤੁਮਕਿਨੇਮਠਾਏ। ਅ
 ਲਿਲਾਚੀਨਿਖੁਛੇਬਾਚਾ। ਪੰਡਪਕਾਇਕੇਛਿਵਿਦਾਕਾਚਾ। ੧॥ ਅਲਿਲਾਮਿਲ
 ਕੈਪਾਇਘੇਰਾ। ਹੁੰਦੇਅੰਤਲੀਆਬਸੇਰਾ। ਦਰਸਨਿਕਾਰਨਿਣੀਹਾਮਾਏ। ਏ
 ਕਨਿਰਜਨਮਾਪਲਿਆਇਆ। ਫੁਟਿਨਾਇਨੇਹੋਇਕਚਾਇਆ। ਜਬਪਾਕਾਤੁ
 ਬਠਨਿਕਿਬਨਾਇਆ। ਸੁਣਅਲਿਲਾਚੀਨਿਨਾਨਕਮਰਦਾਜਿ। ਏਕਿਨਿਰੰਜੀ
 ਰਾਖੀਆਸਿ। ੨॥ ॥ ਤਾਅਲਿਲਾਚੀਨਿਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਖੇਗਾਤੇਲਗਾਏਟਣਾ।
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਚਿਨਿਬੋਲਿਆ। ਸੁਣਭਾਣੀਅਲਿਲਾਚੀਨਿਤੁਸਾਰੇਦਰਸਨੁਮ
 ਸੀਆਏਆਹੇ। ਭੁਲਾਪੁਆਤੁਮਾਰਾਦਰਸਨੁਪਾਇਆ। ਤਾਮਰੋਅਲਿਲਾਚੀ

ਨਬੋਲਿਆ ਜੀ ਹਮ ਨਿਹਾਲਿ ਪੂਏ ॥ ਹਮ ਕੋ ਤੁਮ ਕਿਤਾ ਰਬਿ ਕੀਆ ॥ ਹਮਾ ਕੀ ਨਬ
 ਰੀ ਕਿਤਾ ਰਬ ਪੂਏ ॥ ਤੁਮ ਰਦਾ ਨਾ ਬੋਲਿਆ ਲਿਲਾਚੀ ਨਿਜੀ ॥ ਈਹ ਪੁਪਲਾ ਦੁ
 ਜੈ ਪੈ ਸੋ ਕਹਾਏ ॥ ਤੁਮ ਲਿਲਾਚੀ ਨਬੋਲਿਆ ਲਿਲਾਚੀ ਨਕ ਬਿਆਤਾਈ ਜੀਏ
 ਹੀਏ ॥ ਓਤੋ ਹਮਾ ਰਾਜਾਏ ॥ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਦਰਸ ਨ ਕਰੀਏ ॥ ਓਪ ਬਡੇ ਭਗਤਿ ਪੈ ॥
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਹਮ ਨੀਵਡੇ ਭਗਤਿ ਪੈ ॥ ੪੯ ॥ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ ॥ ਪਪਲਾ ਦੁਭਗਤੁ ਅਗੇ ਏ ਕਿਉ ਚੀਖਹਾ
 ਵੀਉ ਪਰਿਆਸਣ ਬਾਤੁ ਪਾਥੈ ਠਾਥਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੇ ਜਾਇ ਕਰਤਾ ਵਿਕਬਤਾ
 ਰਕਹਿਆ ॥ ਅਗੇ ਪਪਲਾ ਦਿਕੀਤਾ ਵੀਖੁਲੀ ॥ ਤਾਪਪਲਾ ਦਿਭਗਤਿ ਕਹਿਅ ਕੋਰੇ ਭਾ
 ਈ ॥ ਈਹਾਂ ਭੋਆ ਦਿਮੀ ਕੀ ਗਮ ਨਾਹੀ ਤੂਕੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਹਮ ਕਰਤਾ ਰ
 ਕੇ ਬੰਦੇ ॥ ਤਾਪਪਲਾ ਦਿਖੁ ਛਿਆਈ ਪਾਤ ਕਿਨੂ ਕਿਉ ਕਰਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬਾਚਾ ॥ ॥ ਹਮ ਕੋ ਕੁਰਿਅ ਕਰਿਤਾ ਰਿਲਿਆਇਆ ॥ ਫੇਰਿ ਪਪਲਾ ਦਿਭਗਤਿ ਪੁ
 ਛਿਆ ॥ ਕਉ ਨਸੇਇ ਬਾਸ ਨਾ ਛਾਕੀ ਨਾ ॥ ਕਉ ਨਾ ਕਾਦੁ ਪਾਛਾ ਚੋਇਲੀਲਾ ॥ ਕ
 ਉ ਨਸਮਾਇ ਨਿਬੀ ਚਿਸਮਾਇਆ ॥ ਕਉ ਨਿਠਉ ਰਿਗਾਖਿ ਦਹੀਜਮਾਇਆ ॥ ਕ
 ਉ ਨਿਮਬਿਨਿਕ ਰਿਕਾਢਿਆ ਮਾਖਨਾ ॥ ਕਉ ਨਿਤਾਉ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਚਾਖਨਿਆ ॥ ਪੁਛੁ ਪੁ
 ਲਾਦਿ ਸੁਣਨਾਨਕ ਤਮਾ ॥ ਤੁਝਿ ਕਿਨੇ ਬੁਝਾਇਆ ਕਿਆ ਮੇਆ ਮੇਆ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥

ਤਨੁਮੋਇਆਛਾਬਸਨੁਕੀਨਾਅਖਿਅਛਚੇਇਦੂਸਿਮਾਨਿਲੀਨਾਲਗਨਿਅਗਨਿ
ਦੇਤਾਇਕਤਾਇਆਗੁਰਉਮਦੇਸਸਮਾਇਣਮਾਇਆਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਮਥਿਲੀਨਾਮ
ਖਨਾਹਵਿਕ੍ਰਿਪਾਨਿਬਮਲਤਤਚਾਖਨਿਸੰਤਸੰਗਲੇਦਹੀਨਮਾਇਆਮਰਵਤਿ
ਮਣਨਾਨਕਸਇਭਗਤਿਪੁਲਾਦਿਹਾਮਕਉਸੁਤ੍ਰਿਪਾਣੀਆਦਿਜੁਗਾਦਿ॥੨॥
ਪੁਲਾਦਿਬਾਚਾ॥ ॥ਸੰਨਿਗੁਰੂਨਿਨਿਦੀਆਗਿਆਨਾਕਲਿਜੁਗਾਭੀਤਿ
ਰਿਅਛਾਸਿਮਾਨੁਆਛੀਕਰਨੀਆਛਾਭੇਖੁਆਛੀਬਸਿਅਛਾਬਿਬੇਕੁ॥ਸੁ
ਣਨਾਨਕਪਰਤਿਛਿਜਾਪਿਨਰਾਇਣਤੁਮਰੇਸਾਬਿ॥੩॥ ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥
ਸੰਨਿਨਿਗਾਇਣਸੰਨਿਪੈਰਾਮਾਨਿਨਿਚਲਤਿਦਿਖਾਇਆਤੁਮਰੇਕਾਮਾਤਾਤਿਕ
ਲਿਖੁਕ੍ਰਿਨੀਕਾਰੀ॥ਜਾਸਿਜਾਸਿਪਰਪਲਾਦਿਚਿਤਾਰੀ॥ਕਹੇਨਾਨਕਸੁਣਿਪੁ
ਪਲਾਦਿ॥ਜਸੁਹਰਿਕਾਬਣਾਇਆਨਾਨਕਬਾਮਨਨਿਕਰਕਾਰਨੁਜਵਾਰਿਆ
੪॥ ॥ਪਰਪਲਾਦਿਭਗਤਿਕਹਿਨਾਨਾਨਕਤਪਾਤੈਨੁਰਾਮਕਲੀਕਾਲਿਵਿਚਿ
ਵਡਾਭਗਤੁਕੀਤਾਪੈ॥ਤਾਛੇਰਿਪਰਪਲਾਦਿਕਹਿਆਤਪਾਨੀਤੇਰੇਸੰਜਗਾਬਹੁਤਿ
ਆਜੀਅੰਦਾਉਧਾਰਿਹੈਵੈਗਾ॥ਤੇਰਾਵਡਾਪਰਤਾਪਹੈਵੈਗਾ॥ਸੁਣਨਾਨਕਤਪਾਨੀ
ਇਸਕਲਜੁਗਾਦਿਚਿਅਰੋਕਬੀਬਭਗਤਪੁਰਨਿਜਾਪਹੈਇਆਪੈ॥ਇਥੇਪੁਰਿਪ
ਹਚਿਅਪੈਅਤੇਹਿਕਤੂਭੀਆਇਖਤੁਚਿਅਪੈ॥ਅਤੇਮਰਦਾਨੇਪਰਹਿਲਾਦਿ

ਭਗਤ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ਜੀਤੁ ਮਦੁ ਭੁਗਤ ਪੈ। ਤੇਰੇ ਵਾਜ ਭੇਰਾ ਮਦੁ ਰਾਚ ਲਭੁ ਦਿਖਾ
 ਇਆ ਪੈ ਜੀਤੈ ਨੂਰਾ ਮਦੁ ਰੀਨ ਜਰਿ ਖੋਲੀ ਪੈ। ਅਜੀ ਕੋਈ ਹੋਰਿ ਭੀ ਇਥੇ ਮਦੁ
 ਚਸੀ ਅਕੇਏ ਹਕ ਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਹੀ ਮਦੁ ਚੇ ਪੈ ਨਿ। ਤਾਪੁ ਪਲਾਦੁ ਭਗਤੁ ਬੋਲਿ
 ਆਦੇ ਖੁਭਾਈ ਪੁਛਿ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨਾ ਕੋ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਭੀ ਆਵਸੀ ਕੇ ਨਾ ਆਵਸੀ।
 ਤਾਫੇ ਰਮ ਰਦਾ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀਤੁ ਜੀਵੁ ਭੁਗਤੁ ਹੋ ਅਗੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਤੁਜਾ ਨਾਮ
 ਗਲੀ ਮਿਛਲੀ ਸਭ ਮਲੂਮ ਪੈ। ਤਾਪੁ ਪਲਾਦਿ ਭਗਤ ਕਹਿ ਆਜੁ ਭਾਈ ਇਕੁ
 ਇਸ ਦਾ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਹੋਰੁ ਭੀ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਓਹੁ ਇਥੇ ਪੁਰਿ ਆਇ ਮਦੁ ਚੇ ਗਾ। ਹੋਰ ਜ
 ਦਾ ਕੀ ਮਨਾ ਹੀ। ਹੋਰੁ ਵਡੇ ਵਡੇ ਭਗਤ ਹੋਏ ਪੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਨਗੇ ਪਰ ਇਥੇ ਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ਮਦੁ ਚਸੀ ਘੇਗਾ। ਤਾਫੇ ਰਿਮ ਰਦਾ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਓਹੁ ਕਹਿ ਹੋ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਹ
 ਨੇ ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾਪੁ ਪਲਾਦਿ ਭਗਤ ਕਹਿ ਆਜੁ ਭਾਈ ਕਲਿ ਜੁਗ
 ਦਿ ਚਿਹੋਵੈ ਗਾ। ਅਤੇ ਜਦਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਦੇ ਪਛਡੇ ਗਾਇ ਸਬੈ ਸਭਿ ਦੁਰਿ ਆਖਿ ਛੇ
 ਪੈਦਾ ਹੋ ਸੀ ਮਰਦੁ ਭੁਗਤੁ ਹੋ ਸੀ। ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨਾ ਲੇ ਭੀ ਉਮਰਿ ਹੋਵੈ ਗਾ।
 ਅਤੇ ਇਤ੍ਰਿ ਹਾਦੇ ਭੁਲਿ ਹੋਰੁ ਭਗਤ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਮ ਰਦਾ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ
 ਤੈ ਕੇ ਪੜੇ ਕੇ ਪੜੇ। ਤਾਫੇ ਰਿਮ ਪਲਾਦਿ ਭਗਤ ਕਹਿ ਆਜੁ ਭਾਈ ਅਗੇ ਕਬੀ
 ਰ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਆਪੈ। ਅਤੇ ਹੁਣ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹੋਇ ਆਪੈ। ਅਤੇ ਪਿਛੋਂ ਜਿਹੋਵੈ

ਏਹੈ ਤਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਮੁਛਿ ਮਾਜੀ ਕਬੀਰ ਤਾਜੁ ਲਾਹਾ ਮਾਹਾ ਅਤੇ ਨਾਨਕ
 ਤਪਾਖੜੀ ਹੋਇਆ ਦਿਖਾਜੀ ਓਹੁ ਕਿਸਦੁ ਰਸਵਿਚਿ ਹੋਵੈਗਾ ਅਤੇ ਕੇਹੜੀ
 ਸਰਤੀ ਕੇਹੜੇ ਜਹਰਿ ਹੋਵੈਗਾ ਤਾਪੁ ਪਲਾਇਓਗਾ ਤਿਕਹਿ ਮਾਸੁ ਏਕਾਈ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਸਰਤੀ ਮੰਜਾ ਬਿਦੀ ਜਹਰਿ ਵਟਾ ਲੇਖਰਗਣੇ ਅਤੇ ਵਰਨਨਟਿਓ ਤਫੇਰਿ
 ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਕੇਹਾ ਜੇਹੋ ਹੋਜੀ ਤਫੇਰਿ ਪੁਲਾਵਰਗਾ ਤਿਕਹਿ ਮਾਸੁ ਏਕਾ
 ਈਜੀ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਵੰਜੁ ਹੋਵੈ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਓਹੁ ਕਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਸੋਬਾਸੀ
 ਹੋਜੀ ਤਾਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸਾਰਾ ਮਾਖਿਅ ਝੂਠੁ ਜਾਤੇ
 ਤਾਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਰਾਤੇ ਚੁਹਿ ਮਾਇਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਜੋਬੈ ਸਰੀਰੁ
 ਲਾਹਾ ਤੁਜੀ ਬਖਿਸਿ ਦਿਹੋ ਤਾਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਸੁ ਏਕਾ ਮਰਦਾਨਾ ਜੇਖੁ ਬਨਿ
 ਮਹਾਪੁਰਖ ਪੈ ਨਿਸੇਖਾ ਜੁਨਾ ਹੀਰਖ ਤੇ ਓਹੁ ਨਿਉਦੀ ਤਿਉ ਮਾਖਿ ਦੇਪੈ ਨਾ ਤਫੇ
 ਰਿ ਪੁਲਾਇਓਗਾ ਭੁਬੋਲਿਆ ਹਾਤਪਾਨੀ ਇਉਹੀ ਜੇਗਾਪੈ ਓਹੁ ਜੇਸਤਿ ਪੁਰ
 ਖੁਹੈ ਜੇਅਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਨਾਪੀ ਕਰਤੇ ਓਹੁ ਨਿਉਕੀ ਤਿਉ ਕਪਤੇਪੈ ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅਧੀ ਨਿਹੁਇ ਕੋਕਹਿ ਮਾਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿਨੀ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਪੁਲਾ
 ਦਿਓਗਾ ਤੁਮਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬਪੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਪੁਲਾਇਓਗਾ ਤੁਗੁ

ਨਨਕਤੇਬਪੁਤਖੁਸੀਹੋਇਆਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਲਾਦਿਭਗਤਿਤੇਬਪੁਤਖੁ
 ਸੀਹੋਇਆਹਦਿਬੀਬਾਹਵਿਖੁਸੀਹੋਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਨੀਪੁਣਅ
 ਸਮੂਰਨਾਇਦੇਹੋ। ਤਾਪੁਲਾਦਭਗਤਬੋਲਿਅਰਨਾਇਤੁਮਕਉਰਾਮਕੀਰ
 ਜਾਇ। ਜਹਾਤੁਮਾਰੀਖੁਸੀਹੋਇਤਾਹਾਖੇਲੋ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਨੀ
 ਅਸੀਪੁਣਕਿਤਨੇਜੇਜਨਿਅਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜੁਣਮਰਦਾਨਾਅ
 ਸੀਪੁਣਿਸੇਲਾਹਜਾਰਜੇਜਨਿਅਏ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਨੀਧਰਿ
 ਤੀਤੋਸਤੋਕਿਤਨੇਜੇਜਨਿਅਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜੁਣਮਰਦਾਨੇਅਸੀਧਰ
 ਤੀਤੋਇਕੁਲਖਅਠਿਤਾਲੀਪਜਾਰਜੇਜਨਿਅਏ॥੧੪੮॥ ਤਾਫੇਰਿਮਰਦ
 ਨੇਅਖਿਆਨੀਪੁਣਿਅਗੋਭੀਚਲਪੁਰੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਹੋਮਰਦ
 ਨਾਅਗੋਜਬੂਰਚਲਿਣਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਨੀਅਗੋਕਿਬੇਚਲੇ
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਅਗੋਪ੍ਰਿਭਗਤਿਦਾਮੰਡਲੁਪੈ। ਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇਅਖਿਆਨੀਪੁਭਗਤਦਾਮੰਡਲੁਇਬੋਕਿਤਿਨੇਜੇਜਨਿਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਦੂਰੁਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਨੀਜਿਤਿਨਾਧ
 ਰਤੀਤੋਅਏਅਹੋਤਿਤਨਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਬਪੁ

ਤੁਦੁਰਿਪੈ॥ ਤਾਫੇ ਬਿਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਚਲੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆਚ ੧੬੧
 ਲੁਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੂੰ ਉਤਾਵਲਾ ਪੈ ਚਲੁ॥ ੪੨॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁ
 ਰੂਜੀ॥ ਅਰੋਜਾਖੀ ਪੈ ਰੁਚਲੀ॥ ਤਾਉ ਬੋਝਿ ਰਾਵੀ ਲੀਤੀ ਜਾਇ ਕਉ ਲਾਸਿ
 ਮਰਬਤਿ ਤੇ ਪਛੇ ਹੋਏ॥ ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਜੇ ਤਾ ਕੇ ਦਿਸਾਇਆ ਵੇਰ ਹਿਰਾਇ॥
 ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਤਾ ਕੇ ਭਾਨ ਜਾਨਿ ਪੀਆਵੇ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾ
 ਖਿਆਮਰਦਾਨਾ ਹੇਠਿ ਦੇਖੁ॥ ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕੇ ਸਭੇ ਹੇ
 ਠਿ ਨ ਜਾਨਿ ਆਵੇ ਪੈਨਿ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਤਾ ਕੇ ਰਿ
 ਠੇ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਤਾ ਕੇ ਹੇਠਿ ਨ ਜਾਨਿ ਆਵੇ ਪੈਨਿ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾ ਤਾ ਕੇ ਸਭੇ ਹੇਠਿ ਰਹੇ॥ ਮਸੀਉ ਮਰਿਆਏ॥ ਤਾ
 ਫੇਰਿ ਬਿਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਤਾ ਕੇ ਭਾਸੇ॥ ਮਤੇ ਚੰਦ ਮਾਮਤੇ ਸੂਰਜ ਹੇਠਿ ਰ
 ਹੇ॥ ਪੁਚਾਇ ਨਾ ਕੇਹਾ ਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾ ਏ ਪੁਚਾਇ
 ਨਾ ਪੁਛ ਗਤ ਦਾ ਪੈ॥ ਤਾਫੇ ਬਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਤੁ ਪੁਛ ਗਤਿ ਕਿਥੇ ਪੈ॥ ਤੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਜੇ ਮੰਗੁ ਨ ਜਾਨਿ ਆਵੇ ਪੈ॥ ਓ
 ਜੇ ਉਪਰਿ ਪੈ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਨੀ ਪਰਿਵਿਚਰਾਏ ਹੋਛਲੇ ਦਰਸ
 ਨੁ ਕਰੀਏ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆਮਰਦਾਨਾ ਚਲਿਏ ਮਾਹੇ ਉਤਵਲ॥

ਨਾਹਿ ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਭਲਾਜੀ ਤਾਫੇ ਵਿਸਰੁ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾ
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਜੇ ਤੁਸਾਰੀ ਬਿਜਾਇ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਹਮੰ ਭੁਲ ਨ ਚਲੇ ॥ ੪੩

੧੬ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ

ਨਿਰਵੈਰਾ ਅਕਾਲਿ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਮਰੇ ਜਾਖੀ ਸ੍ਰੁ ਪਭਗਤਿ ਦੀ ਚਲੀ ॥ ਜਹਾ ਮਾਰੇ ਸ੍ਰੁ ਪਭਗਤੁ
 ਮਾਪੇ ਮੰਡਲਿ ਵਿਚਿ ਫਿਰਿਦਾ ਮਾਹਾ ਸ੍ਰੁ ਪਦੇ ਖੇਤਾ ਤੈ ਮਨੁ ਖਿਆਇ ਪਰੁ
 ਚੇ ਪੈਨਿ ॥ ਤਾ ਸ੍ਰੁ ਪਭਗਤਿ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਸ੍ਰੁ ਪਭਗਤਿ ਵਾਚਾ ॥ ਕਿਉ ਕਰ
 ਸਿੰਘ ਬਨਿ ਚਰਿਤੁ ਰਿਮਾਏ ॥ ਖੇਚਰਿ ਭੂਚਰਿ ਕਉ ਨ ਜੁਹਾਏ ॥ ਰਾਕਸਿ
 ਦਾਨੁ ਭੂਤਿ ਪਰੇਭਿ ॥ ਕਿਨੇ ਤੁਮੇ ਲਿਖਾਇ ਮਾਸੇ ਤੁ ॥ ਯਹ ਬਿਖੰਬ ਥਾਟ ਦੂਰ ਮ
 ਸਥਾਨੁ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਾਰਗ ਲੀ ਮਾਪਛਾਨ ॥ ਇਉਂ ਐਸੀ ਮਾਰੇ ਗੁਣੀ ਨ
 ਹੋਇ ॥ ਬਿਨਾ ਕਬੀਰ ਨਾਪਹੁ ਚਿਓ ਕੋਇ ॥ ਐਸੀ ਭਗਤਿ ਕੰਗੀ ਕਬੀਰਿ
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਨਾਸਰੀ ਰੁ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਏਕੋਟੇ ਕਿਸਰਿ
 ਸਿੰਘ ਬਨਿ ਚਰੇ ॥ ਖੇਚਰਿ ਭੂਚਰਿ ਰਿਮਾਵਹਿ ਨਾਨੇ ਰੇ ॥ ਕੋਈ ਦਾਨ ਦੇਵਨ
 ਭੂਤ ਪਰੇਭਿ ॥ ਪਉਨ ਮਜਦਾਰਿ ਹੋਇ ਲਿਖੇ ਸੇਤਾ ॥ ਥਾਟ ਸੁ ਬੋਲੀ ਮਾਸਿ

ਬਾਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲਿਖਿਆ ਨਿਰਬਾਨਾ ਅਰੇ ਹੋਈ ਅਥਿਭੀ ਹੋਇ ਏਕਕੰ ੧੬੧
 ਬੀਰਾਨ ਨਕ ਪੈ ਦੋਇ। ਤੀਜੇ ਹੋਭੁੰਦਾ ਲਿਜਟੇਟਾ। ਜਾਕਉ ਅਪ ਨਿਰੰਜ
 ਨਿਭੇਟਾ। ਜਹਾ ਮੈ ਸੀ ਮਹਾਚਿਕਰੀ ਕਬੀਰਾ। ਤਹਾ ਦੁਜੇ ਨਾਨਕ ਬਾਪੀਰੰ
 ਧੀਰੀ॥ ੨॥ ॥ ਧੂਹ ਭੁਗਾਤਿ ਵਾਚਾ। ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭੁਠਕਿਉ ਭੁਗਤਾ। ਬਿ
 ਨਾਕ ਬੀਰਾ ਅਰੇ ਨਾ ਹੀ ਮਹੁਤਾ। ਨਾਉ ਪੁਰਾ ਅਨਾਉ। ਨੀਸਾਨਾ ਕਿਉ
 ਠੀਸਾ ਧੀਭੁਰੇ ਨਿਦਾਨਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ। ਦੇਖੋ ਗੋਜ ਬਖੈ ਦਾਹੋਇ
 ਏਕ ਪਲ ਕਮੇ ਪਹਚੇ ਜੋਇ। ਬੇਦਿਕ ਤੇ ਬਿਕੀ ਕਰੈ ਨਾਕਾ। ਸਚ ਨਾਮ
 ਤਾਕਉ ਨੀਸਾਨਿ। ਸੁਣ ਧੂਹ ਰਖੀ ਸਰਭਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਸਾਖਿ ਸੁਣ॥
 ਈ॥ ਧੂਹ ਭੁਗਾਤਿ ਬਾਚਾ॥ ੪॥ ॥ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਹੁ ਗੋ ਕਿਸਿ ਰਿਆ
 ਗੋ ਬਿਕਟਿ ਮਰ ਬਾਤਿ ਪੈ ਬਿਧਿ। ਅਥਿਹ ਮਦੇ ਮੇਰੁ ਮਰੀ ਸਕਤਿ। ਕੈਸੀ ਤੈ
 ਕੀ ਨੀਪੈ ਭੁਗਾਤਿ। ਪੁਰਿ ਮਹੁਚੇ ਕੈ ਬਾਟ ਪੁਛਿਓ। ਮੇਤਉ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਸਾਨਾ ਪ
 ਰੋ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ। ਹਰਿ ਅਲਖਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਅਗਮ ਅਨੂਲੀ। ਹ
 ਮਚਾ ਕਰਿ ਭਾਰੇ ਬਿਨੁ ਮੇਲੀ। ਹੇ ਸੂਅਜੀਹ ਮਕੀਟਿ ਬੀਚਾਰੇ। ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਮਹੁਚੇ ਹਰਿ ਵਰ ਬਾਰੇ। ਹਮ ਸੇਕਈ ਕੋ ਬਿਉਦਾ ਸੀ। ਕਛ ਅੰਤ ਨਾਪਵਹਿ ਹ
 ਹਰਿ ਅਥਿਨਾ ਸੀ। ਇਉ ਨਾਨਕ ਧੂਹ ਕੋ ਭੁਭੁਣਾਏ। ਤਹਿ ਵਿਦਾਹੋਇ

ਆਰੋਕਉਧਾਏ॥੬॥ ॥ਜਲੋਕਾਸੂਰਮੰਡਲਿਤੇਨਿਕਿਸਿਕਰਿਉਪਬਿਚ
 ਲੇਅਰੋਲਾਜਹਾਬਿਸਨਿਲੋਕਲਖਿਜੇਜਾਨਾਉਚਾਅਗਮਅਰੋਲੁ॥ ॥
 ॥੧॥੪੪॥ ॥ਸੀਖੀਪੁਰਨਹੋਈ॥ ॥ਬੋਲੈਭਾਈਨੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀ
 ਆਗੇਸਾਖੀਚੋਰਚਲੀ॥ਤਬਪੂਰਖਸੋਵਿਦਾਹੋਇਕਰਿਬਿਸਿਨਿਲੋਕ
 ਕਉਚਲੇ॥ ॥ਜਲੋਕਾਸੂਰਸਿਉਹੁਇਕੈਬਿਦਾਉਪਵਿਸਰਿਓਪਿਯਾ
 ਨੁ॥ਜਹਾਬਿਸਨਲੋਕਅਤਿਨਿਰਮਲਾਨਰੈਜੋਤਿਨਿਰਬਾਨ॥੧॥
 ਪਉੜੀ॥ ॥ਹੇਪੂਰਨੀਤੁਮਦੇਖਹੁਖੜੋ॥ਹਮਤੀਨੋਉਪਵਿਕਉਚੜੋਈ
 ਨਾਗਿਰਮਰਦਾਨਾਬਹਿਅੰ॥ਆਰੋਕਾਤਿਨਿਪੀਬਿਨਲਹਿਅੰ॥ਤਬਨਾ
 ਨਾਕਬਾਲਾਕਉਪਰਕਉਧਾਏ॥ਤਹਾਬਿਸਨਿਲੋਕਿਮਹਿਜਾਇਜਮਾਏ॥੧॥
 ਚੋਕੀਦਾਰਵਾਚਾ॥ ॥ਫਿਰਿਦੋਨੇਪੁਚੇਬਿਸਨਿਦੁਆਰਾ॥ਤਬਉਠਿਬੋਲੇਚ
 ਕੀਦਾਰਾ॥ਕਉਨਹੋਰੇਤੁਮਕਿਨਿਹਿਮਠਾਏ॥ਕਿਜਕਾਰਨਿਈਹਾਤੁਮਆਏ॥
 ॥੧॥ ॥ਜਲੋਕਾਇਉਬੋਲੇਚੋਕੀਦਾਰਸਭੁਸੁਣਿਰੇਜਾਧਮਤੀਤਾ॥ਕਿਉਅੰ
 ਏਹਵਿਲੋਕਮਹਿਕਿਅਬਾਧੀਪਰਤੀਤਾ॥੧॥ਪਉੜੀ॥ ॥ਨਾਨਕਬਾਚਾ॥
 ਤਬਬੋਲੈਤੁਮਾਜੁਣਪਰੇਭਾਈ॥ਹਮਕਉਹੋਇਅਸਹਾਈ॥ਨਾਨਕਕਹੀਏ
 ਨਾਉਹਮਾਰਾ॥ਹਮਅਠਿਪਹਰਿਜਿਮਰਹਿਕਰਿਤਾਰਾ॥ਹਵਿਸਿਰਜਦੁ

ਨਕਾਰਨਈਹਾਅਏ। ਤੁਮਖਬਰਿਕਰਪੁਠਾਕਰੁਪਹਿਨਾਏ। ਗੋਣਬਾਚਾ॥ ੧੬੩
 ਤਬਉਨਿਨਾਇਕਵਿਕਰੀਪੁਕਾਰੀ। ਹੇਪੁਠਾਕੁਥਿਸਿਨਿਮੁਕਾਰੀ। ਨਾਨਕਰ॥
 ਦਾਤੁਮਦਰਬਾਰੇ। ਬਹਿਚਾਹਤਿਪੈਪਰਿਕਾਦੀਦਾਰੇ॥ ੧॥ ॥ ਠਾਕਰੁਬਾਚਾ
 ਤਬਠਾਕਰਪਸਿਥੋਲੇਬਾਨੀ। ਵਹਿਜੇਗੀਪੈਮੁਨਿਸਿਮਾਨੀ। ਦੁਭਾਤੁਗਾਤਿ
 ਨਿਨਿਦਾਸਹਮਾਰਾ। ਤਾਕੀਗਾਤਿਪੈਅਪਰਅਪਾਰਾ। ਬੇਗਿਓਲੇਲਿਅਵ
 ਉਹਮਪਾਜਾ। ਤਬਹੋਇਸੀਪੁਰਣਤਾਕੀਆਜਾ॥ ੧॥ ਜਲੋਕੁ॥ ॥ ਏਉ
 ਠਾਕਰਕ੍ਰਿਪਾਲਿਹੋਇਕਹਿਓਤਿਨੈਜਮਸੁਾਇ। ਵਹਿਹਰਿਕਾਨਿਜਕੁਰਾਪੈਹ
 ਅਪਹਿਲਿਅਵਹੁਨਾਇ॥ ੧॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੋਣਵਾਚਾ। ਜਬਅੰਤੁਰਿਸਿਉ
 ਗਣਿਬਾਹਰਿਅਏ। ਤਬਨਾਨਕਕੇਚਰਨਿਨਕਉਧਿਅਏ। ਕਹਿਓਪੈਨਿਤੁਪ॥
 ਪੈਨਿਜੋਗੁਰੂਤੁਮਾਰਾ। ਤੁਮਕੀਨੀਹਰਿਕੁਗਾਤਿਅਪਾਰਾ। ਤੁਮਹਰਿਮਹਿਅੰਤੁ
 ਰਿਨਾਹੀਕਾਈ। ਕਰਿਹਰਿਕੁਰਜਿਨੁਪਰਮਗਾਤਿਪਾਈ। ਅਥਿਚਲਪੁਤੁਪਾਤੁ
 ਅਥਿਸਨਿਬੁਲਾਵੈ। ਹਮਤੁਮਚਰਨਨਿਪਰਬਲਿਬਲਿਜਾਵੈ॥ ੩॥ ਨਾਨਕਬਾਚਾ॥
 ਤਬਨਾਨਕਪਦੁਚੇਬਿਸਿਨਹਜੂਰੀ। ਨਹਾਇਲਿਮਿਲਿਨੇਤਿਰਹੀਭਰਪੂਰੀ। ਤੁ
 ਹਾਨਾਇਤੁਪਾਚਰਨਨਿਲਪਟਾਏ। ਤਬਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾਹਰਿਕੰਠਿਲਗਾਏ। ਹਰਿ
 ਦਰਸਨਿਦੇਖਤੁਬਭਏਨਿਹਾਲਾ। ਏਉਟੁਟੇਸਕੁਬੰਧਨਿਨੰਜਾਲਾ॥ ੪॥ ॥

ਸਲੋਕਾ॥ ਸਭੁ ਟੁਟੇ ਬੀਧਿ ਨ ਕੁਰਮ ਕੇਨ ਬਕਿ ਪਾਕਰੀ ਗੁਪਾਲਿ॥ ਇਉਂ ਨਾਨਕ ਦਾਸ
 ਗਾਰੀ ਬਕਉ ਕੀ॥ ਅਬੇ ਗਿਰਿ ਜਾਲਿ॥ ੧॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ਠਾਕਰ ਬਾਚਾ॥ ਫਿਰਿ
 ਹਰਿ ਹਸਿ ਬੋਲੇ॥ ਬਿਸਿਨਿ ਮਗਾਰੀ॥ ਤੁਮ ਪਹਿਦੈ ਇਅ ਭਈ ਕਰਿ ਭਾਗਾ॥ ਤੁ
 ਮ ਹਰਿ ਕੀ ਨਿਜ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ॥ ਇਉਂ ਤਾਤੇ ਉਚੀ ਪਾਦਿ ਵੀ ਪਾਈ॥ ਅਬਿ
 ਤੁਮ ਸੁਰਤਿ ਚੜ੍ਹੀ ਅਕਾਸੀ॥ ਤੁਮ ਪੁਚੁ ਪੁਜਾਇ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਪਾਸੀ॥ ਵਹਿ ਜਚਿ
 ਖੰਡ ਉਚਾ ਪੈਦੁ ਰੇ॥ ਤੁਹ ਪਹਚੈ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਸੂਰੇ॥ ਬੈਰੰਠ ਉਪਰਿ ਪੈ ਪਰਾਨ
 ਅਕਾਰਾ॥ ਤਾਕੀ ਅਤਿ ਬਿਖੜੀ ਪੈਸਾਰਾ॥ ਕਈ ਲਾਖ ਜੇਨ ਨਿਪੈ ਪਰਵਾਨਾ॥ ਤੁਹ
 ਪਰਾਨ ਅਕਾਰ ਉਚਾ ਅਸਥਾਨਾ॥ ਤਾਪਰ ਸਕਤਿ ਭੁਮਾ ਨੀਗਾਨੈ॥ ਜਪਾਂਭਣ
 ਤੁਹੁ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦਿ ਵਾਜੈ॥ ਉਪਾਜਾਇ ਨਾ ਸਕੈ ਕੋਈ॥ ਜੋ ਪਹਚੈ ਨਿਸਕਿ
 ਪਾਹੋਈ॥ ਅਗੈ॥ ਤਾਹਾ ਜਾਣੈ ਕੀ ਬਿਧਿ ਨਾਹੀ॥ ਭੂਸਮਾਇ ਦੇਖੁ ਅਪਣੇ ਮਨਿ
 ਮਾਹੀ॥ ਇਉਂ ਬਿਸਤਿਕਹੈ ਸੁਣੁ ਨਾਨਕ ਮੀਭਾ॥ ਤੁਮਈ ਹਾਥੈ ਠਕੁਨ ਪੁਹਰਿ
 ਨੀਭਾ॥ ੪॥ ॥ ਜਲੋਕਾ॥ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ॥ ਕੈਹੈ ਤਪਾ ਸੁਣਹੇ ਪਰੂਪੁ ਸਕਲਿ ਕਰ
 ਪੁਅਸਾਨਾ॥ ਹਮਈ ਹਾਠ ਪਰਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕੁਰਾਵਾਨਿ॥ ੧॥ ਹਮਹ
 ਰਿਚਾ ਕਰ ਬਿਨੁ ਮੇਲੇ ਤੁਮ ਰੇ ਨੀਚ ਗੁਲਾਮੁ॥ ਤੁਹਾਹ ਰਿਖ ਰਿਠਾ ਢੇਰ ਟਹਿਨਿ
 ਜਿਦਿ ਨ ਕਰਹ ਜਲਾਮ॥ ੨॥ ਨਾਨਕ ਮਥਟੇ ਕਿਕਰਿ ਠਾਢੇ ਬਿਸਤਿ ਦੁਆਰਾ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ

ਆਗੈ ਦੀਜੀ ਮੇਖ ਪੁਚੈ ਹਰਿਦਰਿ ਬਾਰ ॥੩॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਠਾਕੁ ਬੁਝਾਚਾ
 ਤਬ ਠਾਕੁ ਰਿਖਾ ਲਿਹੋਇ ਕੀਨੈ ਤਪਾ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ਫੇਰਿ ਕਪੁਰ ਚਲਿਉ ਪਰੇ
 ਹਰਿ ਕਾ ਧੰ ਬਜ ਮਾਲੁ ॥੪॥ ॥ ਜਹਾ ਮਾਖ ਮਰੋ ਚਰੁ ਸੁਨ ਮਹਿ ਬੈਠਾ ਤਖਤ
 ਖੁਦਾਇ ॥ ਜਹਾ ਖੁਰੇ ਅਨਾਹਦਿ ਕੁਦਰਤੀ ਪਨਾਖ ਵਨੁ ਫੇਰਿ ਰਾਇ ॥੫॥
 ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਏਉ ਨਾਨਕ ਕਉ ਜਾ ਬਿਬਰਦੀ ਮਾਮਾ ਧਿ ਬਿਸਤਿਰੀ
 ਮਾਲਿ ॥ ਤਬ ਮਗਾ ਮਨੈ ਨਿਖਰ ਗਾਇ ਭਏ ਟੇ ਸਭ ਕੁ ਮਨਾ ਲਾ ॥੬॥ ॥ ਤਹਾਨ
 ਨਕ ਬਿਸਤਿਰ ਜੂਗ ਸਿਉ ਉਪਰਿ ਚਲੇ ਜੰਗੂਰਿ ॥ ਜਹਾ ਮਾਰੇ ਮਾਨ ਮਕਾਰ ਮ
 ਹਿ ਝਲਕਤਿ ਰਿਰ ਮਲ ਨੂਰੀ ॥੭॥ ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਧਾਮ ਮਖੀ ਭਿਗਿਰਿ ਮਤਿ ਉਚਾ
 ਮਸਿ ਬਾਨਿ ॥ ਤਹਾ ਬਾਲੇ ਕਉ ਛੋਰਿ ਕਰਿ ਮਾਪ ਚਰੇ ਮਸ ਬਾਨੁ ॥੮॥ ॥
 ਸਾਖੀ ਬਿਸਤਿਲੇ ਕਕੀ ਸੁਖੁ ਰਜਿ ਹੋਈ ॥ ॥ ਬੈਲੋਭਾਣੀ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ॥ ਆਗੈ ਸਾਖੀ ਪਾਤਿ ਮਕਾਰ ਚਰਿ ਨੇਕੀ ਚਲੀ ॥ ਜਹਾ ਸੀ
 ਵਗਾ ਭਾਵਾਨੀ ਸਕਤਿ ਰੂਪੀ ਬਿਰਾਜਿ ਮਾਤਿ ਹੋ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਛੋਰਿ ਉਪ
 ਰਿ ਚਲੇ ਹਰਿ ਕਉ ਜੀ ਸਤਿ ਵਾਇ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਮਦਨਿ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਪੁਚੈ ਸੁਨ
 ਕਉ ਪਾਇ ॥੯॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥੫॥ ਜਬ ਤਪਾ ਭਏ ਮਦਨਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥ ਤਬ ਮਾਨਿ ਮਕ
 ਰ ਕਉ ਲਈ ਉਰਾਰੀ ॥ ਜਹਾ ਮਾਰੈ ਜਲਾ ਬਿਬਕਾਰੇ ॥ ਤਹ ਉਠਹਿ ਤਰੀਗੀ ਖੁ

ਮਨਮੇਰਾ ਸਭਿਜਲਿ ਬਿਨੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਾਖੇਲੀ ॥ ਤਾਕਉ ਕੋਇ ਨਿਸਾ ਕੈ ਝੇਲੀ ॥
 ਤਿਸਜਲਾ ਬਿਬਸਿਉ ਉਤਰੇ ਪਾਗਾ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਿ ਭਾਰਾ ॥
 ਤਹ ਆਗੇ ਕੁਦਮ ਅਗਨਿ ਪਸਾਰੀ ॥ ਤਾਕੀ ਝਲਕ ਨਿਜਾਇ ਸੰਭਾਰੀ ॥ ਵਹਿ ਪਰਬ
 ਜੋਤਿ ਅਗਨਿ ਕਾਖੇਲਾ ॥ ਜਾਕਉ ਤਰਣਾ ਕਠਨਿ ਦੁਪੇਲਾ ॥ ਦਇ ਕਰੀ ਜਬ ਹ
 ਰਿ ਕਰ ਭਾਰਾ ॥ ਤਬ ਅਗਨਿ ਬਿਬਸਿਉ ਨਿਕਿ ਜੇ ਪਾਗਾ ॥ ੨ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁਆ
 ਗਨਿ ਬਿਬਸਿਉ ਨਿਕਿ ਸਿਕਰਿ ਜਪੈ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕ ਉਪਰਿ
 ਕਉ ਚਲੇ ਲਾਗਾ ਸੁਨਿ ਸਿਮਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਉਪਰਿ ਕਉ ਜਬਿ ਕੀਆ
 ਪਿਆਨਾ ॥ ਤਹ ਪਦਨਿ ਬਿਬਸੁ ਜਕਲਿ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਾ ॥ ਵਹਿ ਪਰਬੀ ਠਉ ਬ
 ਨ ਪਗਠ ਪਰਾਯੀ ॥ ਜਹਾਉ ਲਟਿ ਪਲਟਿ ਕਾਖੇਲੁ ਦਿਖਾਯੀ ॥ ਤਹ ਕੁਦਰਤਿ
 ਰੂਪੀ ਪਦਨੁ ਬਨਾਇਆ ॥ ਚਰ੍ਹਉ ਰਤਿ ਨ ਘੇਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ਜੇ ਆਵਹੁ ਤਿਲਏ
 ਪਛਾੜੀ ॥ ਬਪੁੜਨ ਨਿਕਿ ਸੈਦੂ ਜੀਬਾਰੀ ॥ ਬਪੁੜਨ ਬਿਬਗਾ ਪਿਰਾ ਅਤਿ ਭਾਰੀ
 ॥ ਤਾਕਉ ਕੋਇ ਨਿਲੀ ਘਸਿ ਪਾਰੀ ॥ ਤਬ ਸਿਮਰਿ ਓਮ ਨਿਮਹਿ ਕੁਭਾਰਾ ॥ ਹੇਮੁ ਭ
 ਜੀ ਮੁਹਿਲੇ ਪੁਓ ਬਾਰਾ ॥ ਤਬ ਸਹਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੀ ॥ ਤਿਸ ਪਉਨਿ
 ਬਿਬਸਿਉ ਕੀਨੇ ਪਾਰੀ ॥ ਫਿਰਿ ਆਗੈ ਬਾਟਿ ਸੁਪੇਲੀ ਪਾਈ ॥ ਤਹਿ ਹਰਿ ਚਰਨੁ
 ਨਮਹਿ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਈ ॥ ਜਬ ਤੀਨਿ ਬਿਬਸਿਉ ਭੁਇਆਨਿ ਰਾਲਾ ॥ ਤਬ ਕਟੇ

ਸਗਲੇਜਨਿਲਾ॥੨॥ ॥ਜਲੇਕੁ॥ਤੀਨਿਬਿਬਿਸਿਉਪਾਰਿਪੁਇਮਨਿਮਾਹਿਕੀਏਅ ੧੬੫
 ਨੀਦਾ॥ਤੁਹਨਾਨਕਪਾਇਅਕਾਰਮਾਏਪਰਮਾਨੀਦਾ॥੧॥ ॥ਜਬਮਹੁਚੇਦੁਰਗਾਕੇਦੁਅੰ
 ਰੀ॥ਤੁਹਿਨਾਨਕਦੇਖਿਆਖੇਲੁਅਪਾਰੇ॥ਅਸਿਖਚੇਰੀਯਹਦਰਿਖਰਿਗਾਨੈ॥ਜਹਾ
 ਅਨੰਪਦਿਤੁ॥ਲਿਬਜੀਤੁਰਿਬਾਨੈ॥ਐਸਾਉਨਿਕਾਰੁਪਸੁਧਾਰਾ॥ਲਖਿਸਸਿਨਿਉਦੀ
 ਸੈਉਨਿਮਾਰਾ॥ਤਬਇਕਚੇਹਮਿਨਿਕਟੈਆਈ॥ਤਿਨਿਅਮਣੀਇਕਿਝਮਕਿਦਿ
 ਖਾਈ॥੩॥ ॥ਚੇ॥ਜਲੇਕੁ॥ਚੇਰੀਬਾਚਾ॥ਤਿਨੁਸੁਮਿਕਦਿਖਾਈ॥ਪਲਕਿਭੁਰਿਕੀ
 ਨੇਅਨਿਜੁਆਰਿ॥ਬਹੁਰਿਕਹਿਭੁੰਕਵਣੁਪੈਕਿਉਠਾਢੇਦਰਿਬਾਰਿ॥੧॥ਮਉੜੀ॥
 ਉਨਿਅਾਈਕਹਿਭਹਮਕਉਮਰਣਾਅਗਾਰਿਉਮਾਏਤੁਮਹਮਰੈਖਾਮਾ॥ਇਪੁਤਾਬਿ
 ਧਰੀਧਾਰਬਨਾਈ॥ਜਹਾਮੰਛੀਕਾਪਗਨਰਹਾਈ॥ਇਪੁਅਥਿਚਲਨਗਾਰਉ
 ਨਿਅਜਬਾਨਾ॥ਜਹਾਦੁਰਗਾਬੈਠੀਲਾ॥ਇਸਿਅਮਾ॥ਵਹਿਨੇਗੁਪਾਰਣੀ
 ਆਦਿਕੁਮਾਰੀ॥ਨਿਸਿਦਿਖਿਖਰੀਰਹਤਿਬਨਿਵਾਰੀ॥ਜੇਦਰਕੀਦਰਬਾਨਿ
 ਕਹਾਵੈ॥ਹ॥ਤੁਹਿਅਾਰੈਕੋਈਨਾਇਨਾਪਾਵੈ॥ਜਾਚੁਕਹੁਹਤੁਮਕਉਣਅਤੀ
 ਤੀ॥ਕਿਸਪਰਿਨਿਜਿਬਾਧੀਖਰਤੀਤੀ॥ਕਪੈਚੇਰੀਇਪੁਤੁਤੁਬਿਚਾਰੀ॥ਕਉਨ
 ਤੁਮੇਕਿਅਨਾਉਤੁਮਾਰਾ॥੪॥ ॥ਜਲੇਕੁ॥ਛਿਰਿਚੇਰੀਬਾਚਾ॥ਹਰਿਸਕਤਿਭੁ
 ਵਾਨੀਆਦਿਪੈਜਗਕੀਤਾਰਣਹਾਰਿ॥ਵਹਿਹਰਿਦਰਕੀਦਰਬਾਨਿਪੈਸਭ

ਠਾਕੇਉ ਰਿਵਾਰਾਜਹਬਹਮਮਹੇਸਸਰਮੁਨਜਨਾਸੁਰਨਰਕ੍ਰਿਸਨਮੁਗਾਰਿ
 ॥ ਤੁਹਕੋਈਪਹੁਚਿਨਸਕਪੀਬਿਨੁਮਾਗਿਅਕਰਿਤਾਰਾ॥ ੨॥ ॥ ਜਲੇਕੁਾਚੇ
 ਰੀਦੁਸਰੀਵਾਚਾ॥ ਫਿਰਿਬੋਲੀਚੇਰੀਦੁਸਰੀਸੁਣਰੇਸਾਧਿਅਤੀਤਿ॥ ਕ੍ਰਿਉ
 ਆਈਏਸਠਉਤ੍ਰਿਤੁਮਕਿਅਤੁਮਰੀਪਰਤੀਤਿ॥ ੧॥ ॥ ਬਹੁਕ੍ਰਿਕਹਿਓਤ੍ਰਿਕ
 ਉਣਪੈਕਉਨਤੁਮਾਰਾਨਾਉ॥ ਕਿਸਕਾਰਣਕਉਖੋਜਿਦੇਕਿਉਪਹੁਚੇਹਾਰਿ
 ਧਾਮ॥ ੨॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ਚੇਰੀਬਾਚਾ॥ ਫਿਰਿਬੋਲੀਚੇਰੀਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਾਨੀ
 ॥ ਕਹੁਅਤੀਤਪਰਿਕਥਾਪੁਰਾਨੀ॥ ਤ੍ਰਿਕਉਣਕਹਾਧੇਆਇਆ॥ ਕਉਣਕੁਝੈ
 ਈਹਾਲੈਆਇਆ॥ ਕਿਸਿਨਿਮਿਤ੍ਰਿਤੁਮਈਹਾਆਈ॥ ਸੋਹਮਕਉਸਰੁ
 ਦੇਹਬਤਾਈ॥ ਕਦੇਆਬੋਕੁੀਦੇਖਿਅਪੈਕਰਿਤਾਰਾ॥ ਕਿਅਬਿਹੀਅਟਿ
 ਕਿਅਚੀਤੁਤੁਮਾਰਾ॥ ਕਹਿਚੇਰੀਹਰਿਅਰਾਮਅਪਾਰੇ॥ ਤ੍ਰਿਅਤੀਤਹਮਰੁ
 ਵੀਚਾਰੇ॥ ੪॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ ਤਬਬੋਲੇਨਾਨਕਤਪਾਸੁਣ
 ਚੇਰੀਪੁਧਾਨਾ॥ ਹਮਚਾਕਰਆਇਕਦੀਮਕੋਹਰਿਹਮਰਾਸਲਤਾਨਾ॥ ਹਮ
 ਸਤਨੁਗਾਰੇਤੈਦੁਆਪਰਕਲਜੁਰਾਪੁਗਟੇਆਇ॥ ਏਉਹਰਿਦਰਕੇਹਮ
 ਕੂਕਰੇਭਜਨਕਰੇਲਿਵਿਲਾਇ॥ ੨॥ ॥ ਪਉੜੀ॥ ਤਬਨਾਨਕਬੋਲੇਸੁਨਿਧਿ
 ਆਨੀ॥ ਹਮਚਾਕਰਪੁਭਕੇਨਿਰਬਾਨੀ॥ ਛੋਵਿਜਗਤੁਹਮਭੁਏਅਤੀਤਾ॥

ਹਰਿਸਿਉ ਬਾਧੀ ਨਿਜਿ ਪਰਤੀਤਾ ਹਰਿਦਰਸਨ ਕਾਰਿ ਏਹੀ ਹਾਮਾਏ ॥ ੧੬੬ ॥
 ਆਪ ਹਮ ਕਉ ਲੈ ਆਏ ॥ ਨਾਉ ਹਮਾਰਾ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ਖਬਰਿ ਕਰ ਉਠਿ ਸਿਆ
 ਦਿਭੁ ਵਾਨੀ ॥ ਹਮ ਜਾਚੰ ਕਉ ਨਿਕੈਦ ਰਿਆਯੀ ॥ ਕਿਛੁ ਹਰਿਦਰਸਨ ਨਿਕੀ ਭਿਖਿ
 ਆਪਾਯੀ ॥ ਪੇਚੇਰੀ ਤੂੰ ਸੁਖ ਤ੍ਰਿਸਿਆਨੀ ॥ ਤੀਨ ਲੋਕ ਤੁਮ ਪਰਿ ਕਰ ਬਾਨੀ ॥ ਸਭੁ ਪ
 ਟਿਭੇਰਾ ਪੈ ਪਰਿ ਗਾਥਾ ॥ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੋ ਚੜ੍ਹੀ ਅਕਾਸਾ ॥ ਭੰਜ ਗਮਾਤੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤ
 ਮਖਿਆਰੀ ॥ ਸਗਲਿ ਖੰਡਿ ਮਹਿ ਜੇਤੁ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਇਉਂ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰੀ ॥
 ਤੂੰ ਸੁਣ ਚੇਰੀ ਇਹੁ ਸਾਚੁ ਦਿਚਾਰੀ ॥ ੬ ॥ ॥ ਜਲੋਕੁ ॥ ਖਬਰਿ ਕਰ ਹੁ ਹਰਿ ਸਕਤਿ
 ਕਉ ਹਮ ਕਾਰ ਕਰੁ ਪਰਣਾਮ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਾਰੀ ਬਪੈ ਠਾਢਾ ਕਰੈ ਜਲਾਮ ॥ ਜਲੋਕੁ ॥
 ਚੇਰੀ ਬਾਚਾ ॥ ਤੁਬ ਚੇਰੀ ਹੋਇ ਚਤੁਰਭੁ ਨਿਬਹਤੁ ਭੁਈ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ॥ ਦਰਸਨ ਦੀਨੈ
 ਮਿਹਰਿ ਕਰਿ ਨਾਨਕ ਕੀਨੈ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੭ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਫਿਰਿ ਬੋਲੀ ਚੇਰੀ ਪਰਿਸਿ
 ਗਾਥਾ ॥ ਨਿਰਖ ਹੁ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਹਮਾਰਾ ॥ ਹਮ ਚੇਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ਬਿਨੁ ਮੇਲਿ ॥ ਹਮ ਸਿਉ
 ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਕਰ ਪੁਕਲੇਲਿ ॥ ਆਗੇ ਕਪਾਜਾ ਪੁਗੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਨਿਜਿ ਦਿਨੁ ਮੇਲੇ ਸੇ
 ਗਾਹਮਾਰੇ ॥ ਤੀਨ ਲੋਕ ਪਰ ਪੁਕਰੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਹਮ ਕੋ ਕਰਿ ਪੈ ਜੈ ਕਾਰਾ ॥ ਹਮ ਚੇ
 ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ਹਮ ਰਖੇਲੁ ਮਨੁ ਮਮਾਰੇ ॥ ਤੁਮ ਏਹੀ ਹਾਥੈ ਠਿਕਰਹੁ ਅਨੈ
 ਦਾ ॥ ਅਬਿਛੁਹੁ ਮੈ ਨਿਜਾ ਸਾਧੀ ਸੀਧਾ ॥ ਆਗੇ ਪੰਥਿ ਬਿਖਾਸ ਅਭਿਭਾਰੀ ॥ ਰੁਪ

ਹਾਚਿਨਿਸਾਕੈਨਹੀਸਕਤਿਤੁਮਾਰੀ॥ਇਉਕਹੁਚੇਰੀਸੁਣਿਰੇਜਾਸਿਅਤੀ
 ਤਾ॥ਹਮਸਿਉਬਾਸਉਤੁਮਅਮਣਾਚੀਤੁ॥੭॥ ॥ਜਲੇਕੁ॥ਗਾਰੁਨਾਨਕਬਾਚਾ
 ਫਿਰਿਬੋਲੇਨਾਨਕਤਮਾਸੁਣਚੇਰੀਅਰਿਦਾਸਿ॥ਹਮਨਹੀਣੀਹਾਅਟਿਕਿਤੇਸੁ
 ਵਿਖਹੁਚਤ੍ਰਿਕੀਆਸਿ॥੯॥ ਅਉਤ੍ਰੀ॥ਅਬਿਨਹੀਣੀਪਾਕੁਛਕਛੁਕਾਅਧਮ॥
 ਗਾ॥ਹਮਸੇਵਕਿਠਾਕੁਬਦਰਬਾਰਾ॥ਹਮਿਅਦਿਕਦੀਮੀਪਰਿਕੇਚੇਰਾ॥ਹਮਰੇ
 ਠਾਕੁਬਦਰੇਵੇਰੇ॥ਹਰਿਸਮਾਤਿਦੂਸਰਕੋਨਹੀ॥ਹੁਹਮਲਖਿਤਿਰੰਜਨਿਏਕੋਸ॥
 ਹੀ॥ਜਹਿਹਰਿਸਿੰਘਾਸਤਿਪੈਨਿਰਸਾਰਾ॥ਤੁਹਕੋਇਤਿਭਾਮਹਿਮਹਚਤ੍ਰਿਹ॥
 ਗਾ॥ਹਰਿਅਗਮਅਗੋਚਰੁਸਭਿਤੇਦੂਰੀ॥ਬਾਜਤਿਪੈਜਾਹਾਅਨਹਦਿਤੂਰੀ॥
 ਤਿਸਹਰਿਦਰਕਪੈਭੇਦਨਿਬਾਲਾ॥ਜਹਕੋਟਿਭਾਨਿਨਿਉਚਮਕੈਝਾਲਾ॥ਹ
 ਰਿਦਰਮਵਿਲਖਿਸਕਤਿਬਿਰਾਜੈ॥ਜਹਾਸਬਦੁਅਨਾਹਦਿਰੁਣਸੁਣਬਾਜੈ॥
 ਅੰਜੀਬਿਸਿਕਾਹਰਿਦਰਬਾਰਾ॥ਤੁਕਕੋਇਨਪਾਵਤਿਪਾਰਾ॥ਜਹਾਲਬ੍ਰਹ
 ਮੇਨਿਤਿਬੇਦਿਬਿਚਾਰਹਿ॥ਤਹਿਲਖਮਪੇਸਬਨੇਗੁਸੁਪਾਰਹਿ॥ਜਹਾਲਖਿਬਿ
 ਸਨਿਸਰਿਪੈਅਵਤਾਰਾ॥ਤਹਲੇਕਛੁਨਲਖਹਿਸੁਮਾਰਾ॥ਜਹਸੁਰਨਰਮੁਨਿਜ
 ਨਿਲਖਿਉਪਾਏ॥ਤਹਿਹਰਿਕਾਕੇਦਨਿਰੰਚਕੁਪਾਏ॥ਇਉਕਪੈਨਾਨਕਸੁਣਹ
 ਰਿਕੀਚੇਰੀ॥ਅਬਿਹਰਿਸਿਉਪ੍ਰੀਤਿਲਗੀਪੈਮੇਰੀ॥ਤੁਮਜਾਇਕਹੁਪੁਹਰਿਸ

ਕਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਰੈ ਦਰਿ ਇਕੁ ਖੜਾ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ੮ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਤੁਮ १੬੭
 ਹਰਿ ਦੇਵੀ ਮਹਿ ਜਾਇਕੁ ਰਿਹਮਾਰੀ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਗੁਲਾਮ
 ਹਰਿ ਮਾਗਾ ਭੀਖੁ ਮਖਾਰਾ ॥ ੯ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਤੁਮ ਬਚੇਰੀ ਅੰਤ ਰਿਗਣੀ ਕੀ
 ਨੇਜਾਇ ਜਲਾਮ ॥ ਹੇ ਦੁਰਗਾ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਕਉ ਕਰਤਿ ਪ੍ਰਣਾਮ ॥ ੧ ॥ ॥
 ਪਉੜੀ ॥ ਵਹਿਚੇਰੀ ਅੰਤ ਰਿਜਾਇ ਪੁਕਾਰੀ ॥ ਹੇ ਮਾਤਾ ਜੁਣ ਬਾਤਿ ਹਮਾਰੀ
 ॥ ਨਾਨਕ ਠਾਢਾ ਤੁਮ ਦਰਬਾਰੈ ॥ ਵਹਿਖੜਾ ਬਟ ਭਿਪੈ ਹਰਿ ਕ ਬਿਰੁਬੈ ॥ ਕਛੁ ਹ
 ਰਿਦ ਰਿਜ ਨ ਕੀਮਾ ਗਾਤਿ ਭਿਖਿਆ ॥ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਜਪੁ ਬਣਉ ਨਿਕੀ ਇਛੁਆ ॥
 ਉਸਿ ਕਉ ਹਮ ਬਹੁ ਬੰਗਾਇ ਖਾਏ ॥ ਵਹੁ ਮਸਿ ਬਿਬਨੇਰੀ ਮਨ ਨ ਰੂਲਾਏ ॥ ਤੁ
 ਹਮ ਚਰਨਿ ਕੀ ਪਰਿਕਾਸੁ ਨਾਵੈ ॥ ਜੁਣਿ ਜੁਣਿ ਹਮ ਰਾਮ ਤੁ ਬਿਬਿ ਜਾਵੈ ॥ ਹੇ
 ਮਾਤਾ ਵਹਿ ਮਬ ਜੁਛ ਕੀਰੀ ॥ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨ ਸਿਉ ਬਾਂਧੀ ਧੀਰੀ ॥ ਪਹਿ
 ਲਾਏ ਕਿ ਕਬੀਰਾ ਦੇਖਿਆ ॥ ਅਥਿ ਦਸ ਰਿਨਾਨਕ ਜਚੁ ਪਰੇਖਿਆ ॥ ਕਬੀਰ
 ਜੈ ਜੇਦੀ ਸੈ ਭਿਜੁ ਚੇਲਾ ॥ ਇਸਿ ਕਾ ਪੈ ਕਛੁ ਮਚਰਨੁ ਖੇਲਾ ॥ ਇਉ ਕਪੈ ਚੇਰੀ ਸ
 ਟਮਾਇ ਭੁਵਾਨੀ ॥ ਕਛੁ ਇਸ ਕਉ ਦੀਜੈ ਮਹਿ ਮਾਨੀ ॥ ੮ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਸੰ
 ਭਵਾਨੀ ਬਾਚਾ ॥ ਤਬ ਦੇਬੀ ਖਿਲਿ ਖਿਲਿ ਹਜੀ ਬੋਲੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪਾਰਿ ॥ ਜੁਣ ਚੇਰੀ ਨ
 ਨਕਤੁ ਪਾਹੁ ਰਿਕਾ ਭੁਗਾ ਤੁਮ ਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਯਹੀ ਬਾਤਿ ਜਬ ਜੁਣੀ ਭਵ

ਨੀ। ਤਬਿ ਬੇਗਾਜਿ ਘਾਸਛੋਰਿ ਸਿਧਾਨੀ। ਤਹਾ ਆਇਤ ਮੇਕੇ ਚਰਨਿ ਖਖਾਰੇ
 ॥ ਵਾਭਿ ਵਾਭਿ ਹੋਇ ਗਈ ਬਲਿ ਹਾਰੇ। ਤੁਝ ਨ ਕਰਕਉ ਮੰਤ੍ਰਿ ਲਿਗਈ। ਤੁ
 ਹਾਹਾ ਬਿਬਾਧਿਕਿ ਠਢੀਭਈ। ਠਿਰਿਕਿ ਹਿਓ ਤੁਧਾ ਤੁਮ ਹਰਿ ਕੋ ਪਿਆਰੇ।
 ਹਮ ਜੈ ਸੀਕੇਤੀ ਮਨਿ ਹਾਰੇ। ਧਰੁ ਦਰਸਨਿ ਕੀ ਭਿਛਿਅਦੂਰੇ। ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਸ
 ਭਮ ਰਿਪੈ ਝੁਰੀ। ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਮਿ ਸਭਿ ਬਿਲਿ ਲਾਵੈ। ਕਛੁ ਅਲਿਖਿ ਪੁਰਖੁ
 ਕਾਭੇ ਦੁਨ ਮਾਵੈ। ਵਪੁ ਚਾਨਿ ਰਮਲ ਹਰਿ ਦੁਆਰਾ। ਨਹਾਇ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਦੀ
 ਸੈ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰਾ। ਇਥੋ ਲੀਦੁ ਬਗਾਮੀ ਬਿਤ ਬਾਨੀ। ਤੁਮ ਦੇਖੋ ਨ ਕਨਿ ਰਿ
 ਬਾਨੀ। ੧੦ ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ। ਠਿਰਿ ਭਵਾਨੀ ਬਾਚਾ। ਇਉਂ ਕਪੈ ਭਵਾਨੀ ਸੁਣੁ ਤੁਧਾ
 ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਪੈਦੁ ਰਾਵੁ। ਪਿਰੂ ਪਰੇਖਿ ਤੇ ਬਾਹਰਾ ਸਰਬ ਰਹਿਅ ਭੁਰਖੁ ਰਾ ੧।
 ਪਉੜੀ। ਤਬ ਬੋਲੀਦੁ ਬਗਾਸੁਣ ਦਰ ਬੇਸੀ। ਵਪਿ ਚੁਆਲਖਿ ਸਿਰੰ ਜਨਿ ਦੇ
 ਸੀ। ਅਬਿਉ ਪਾਕੇਣੀ ਜਾਣਿ ਨਾ ਮਾਵੈ। ਸੋਪੁ ਚੈ ਨਿਸਿਅ ਪਲ ਮਾਵੈ। ਹਰਿ ਦਰ
 ਸਨ ਕੀ ਭਿਛਿਅ ਕਠਨਿ ਦੁਪੇਲੀ। ਤਿਸ ਕਉ ਕੋਇ ਨ ਜਾਕਿ ਤੇ ਲੀ। ਤੁਮ ਜ
 ਚਖੰ ਰੁਕਾਤੁ ਜਪੁ ਧਿਆਨਾ। ਹਮ ਸਿਉ ਬਾਹੁ ਹੁਦਿ ਸਟਿ ਜਮਾਲਾ। ਤੁਮ ਝ
 ਹਿ ਸਿਧਾਸਣ ਬੈਠ ਪੁਛੂਲੇ। ਮੁਝਿ ਚੇਰੀ ਕਉ ਕਰ ਪੁਕ ਬੂਲੇ। ਤੁਮ ਈਹ
 ਬੈਠੇ ਰਾਜਿ ਕਮਾਵਹੁ। ਸਰੁ ਮਰਿਅ ਪਣਾ ਪੁਕ ਮੁਚਲਾਵਹੁ। ਇਹੁ ਮੁਖ

ਅਕਾਰਣੀ ਸਰੀਸਾਮੀ ॥ ਈਬਾ ਬੈਠਿਕ ਰਹੁ ਬਿਸਰਾਮੀ ॥ ਆਗੇ ਮਹਾਉਤਿ १੬੮
 ਵਰਤਾਰਾ ॥ ਤਾਕ ਛੁਨ ਪਾਵਤਿ ਪਾਗਾ ॥ ਤੁਮ ਜੁਣ ਉਤ ਪਾਇ ਉਕ ਪੈ ਭਵਾਨੀ ॥ ਅ
 ਬਹਣੀ ਪਾ ਬੈਠਿ ਭੁਜਹੁ ਜੁਭਿ ਬਾਨੀ ॥ ਨਹੀ ਉਲਟਿ ਦੇ ਬਿਬੈ ਕੰਠ ਸਿਧਾਰਹੁ ॥
 ਸਗਲਿ ਜੋ ਚਿਹਿਰਿ ਦੇ ਸਿਉ ਟਾਰਹੁ ॥ ਫਿਰਿ ਉਹ ਬੈਠਿਕ ਰਹਿ ਪਿਆਨਾ ॥
 ਤਬ ਤੁਮ ਪਾਵਹੁ ਪਾਇ ਨਿਬਾਨਾ ॥ ਈਉਕ ਹੋ ਭਵਾਨੀ ਕਬਾ ਅਪਰਿਅਪਾਰੀ ॥ ਜੁ
 ਨ ਨਾਨਕ ਤੀ ਮਨਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧੧ ॥ ॥ ਜਲੋਕਾ ਦੁਰਗਾ ਬਾਚਾ ॥ ਫਿਰਿ ਦੁਗਿ
 ਗਾ ਬੋਲੀ ॥ ਮਹਾ ਵਿਕਰਿ ਬੈਠਹੁ ਨਾਨਕ ਪੀਰਾ ॥ ਯਹ ਸਿੰਘ ਜਣਿ ਕੁਦਿ ਬਤੀ ਝਲ
 ਕੈ ਜੋਤਿ ਗਾਭੀਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਅਉਰੀ ॥ ਫਿਰਿ ਬੋਲੀ ਦੁਰਗਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਾਰੇ ॥ ਤੁਮ ਪਹੁ
 ਸਾ ਚੇ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੇ ॥ ਹਮ ਕਉ ਛੋਡਿ ਕਹਾ ਤੁਨਾਵਹੁ ॥ ਜੇ ਅਪਨਾ ਤੁਮ ਭੇਦ ਬਤਾਵ
 ਹੁ ॥ ਆਗੇ ਅਤਿ ਉਚਾ ॥ ਦੁਰਬਾਰਾ ॥ ਤੁਹਾ ਨੋ ਕਣੀ ਪਹਚਨਹਾਰਾ ॥ ਵਹਿ
 ਕੋਟਿ ਓਜੇ ਜਨਿ ਉਚਾ ॥ ਅਸਿ ਬਾਨਾ ॥ ਜਹਾ ਪੈ ਸਿੰਘ ਜਣਹਾਰਿ ਸੁਲਤਾਨਾ ॥ ਸ
 ਜਹਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼ ਰਹੇ ਅਵਸਾਰੀ ॥ ਮੁਨਿ ਜਨਿ ਸਿਵ ਨਹੀ ਪਾਵਤਿ ਰਾਹੀ ॥ ਕ
 ਉਣੁ ਤੁਮੇ ਕਿਆ ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ਨਉ ਮਹੁ ਚਹੁ ਰੋਸੁ ਵਿਦੁ ਬਿਵਾਰੀ ॥ ਕਪੈ ਦੁ
 ਰਗਾ ਜੁਣ ਨਾਨਕ ਜੋਗੀ ॥ ਹਰਿ ਅਪ ਅਕੇਲਾ ਸਭ ਰਸਿ ਭੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਲੋਕਾ ॥
 ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸਿਮਾਨਿ ਸਰਿ ਸੁਣ ਦੇਵੀ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਅਬਿ

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਦਰਬਾਰਿ ਕੇ ਹਟਿ ਹਿਨ ਦੂਜੀ ਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਸੁਣ ਦੇਵੀ ਤੂੰ ਮੁ
 ਭੁਕੀ ਮਿਅਾਰੀ ॥ ਹਮ ਦੇਖਿ ਅਤੇ ਰਖੇ ਲਘੁ ਪਾਰੀ ॥ ਜਬ ਧਰਤੀ ਛੋਡਿ ਚੜ੍ਹੇ
 ਅਕਾਸਾ ॥ ਤਬ ਪਹੁਚੇ ਹਮ ਭੁਮ ਰੇਖਾ ਸਾ ॥ ਅਬਿਹਟਿ ਏਕੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਕਾਣੀ
 ਇਉਂ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮ ਕਉ ਅਗਮ ਜਨਾਈ ॥ ਕਿਸੀ ਭਾਤਿ ਹਮ ਹਟਿ ਏਨਾ ਹੀ
 ॥ ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ ਹਮ ਅਰਿ ਮਰਿ ਜਾਹੀ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਮਹਿ ਸੁਰਤਿ ਖ
 ਟਾਨੀ ॥ ਜਿਉਂ ਮਛਲੀ ਭਰਫ ਤਿ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ਹਮ ਖਾਨਿ ਖਾਨਿ ਕੀ ਸੁਖਿ
 ਬਿਸਿਰਾਈ ॥ ਤਹ ਹਰਿ ਦਰਸਨਿ ਬਿਨੁ ਰਹਿਓ ਨ ਜਾਈ ॥ ਅਬਿਕਿਆ
 ਕੀ ਜੈ ਹਮ ਰਾਨੀ ਚਾਰਾ ॥ ਹਰਿ ਬੇਖ ਬਵਾਹ ਪੈ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਹਮ ਸੇ
 ਲਾਖਿ ਕੁੰਡੀ ਜੀਤਾ ॥ ਤਾਕਾ ਕਛੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਮੀਤਾ ॥ ਇਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਮੀ ਬਿ
 ਤਯਾਨੀ ॥ ਤੁਮ ਬਛਿਉਣੀ ਸਰੀਆ ਦਿਭੁਵਾਨੀ ॥ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਜੁਲੇਕੁ
 ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਫਿਰਿ ਬੋਲੇ ਭੁਖਾ ਜੁਣਈ ਸਰੀਆ ਮਖਣੁ ਪਈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਿ
 ॥ ਤੂੰ ਪੈਅ ਲਿਖ ਨਿਰੰਜਨੀ ਜਗਾ ਰੂਪੀ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ
 ਸਕਤਿ ਰੂਪ ਤੁਮ ਲਖਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਤੂੰ ਜਕਲਾਏ ਭਿਕੀ ਨੇ ਪਰਹਾਰੀ ॥ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਬਿਸਨਿ ਮਹੇਸਰਾ ਸਿੰਘਾਵਹਿ ॥ ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਨਕ ਬਹੁ ਪਾਵਹਿ ॥ ਸੁਰਨਰ
 ਮੁਨਿਲਾਖ ਹਜਾਰਾ ॥ ਤੁਮ ਰਾਕੇ ਇਨ ਪਾਵਤਿ ਪਾਰਾ ॥ ਤੁਮ ਲਖ ਸਰੂਪੀ ਗੁਪਤਿ

ਬਿਰਾਜੈ॥ ਜਪਿਲਖਿਵਨੀਤੁਕੁਦਰਤਿਵਾਜੈ॥ ਤੈਸਗਲਿਜਗਤਕਉਬੋਲਿਖ १੬੮
 ਲਾਇਆ॥ ਤੁਮਰੋਮਰਾਮਨਕਿਨਪੁਪਾਇਆ॥ ਤੁਮਛਲਿਅਛੇਦਿਅਭੇਦਨਿਰਾਲਾ॥
 ॥ ਸਭਿਜਗਿਕੀਕਰਿਪੈਪਰਤਿਪਾਲੀ॥ ਸਬਨਿਚਿਨਿਕਛੁਰੁਪਨਿਰੇਖੈ॥ ਕਉ
 ਨਿਲਖੇਤੁਮਾਰਾਭੇਖੈ॥ ਤੁੰਹਰਿਅਲਖਿਨਿਬੰਨਨਿਕੀਪਟਿਬਨੀ॥ ਤੇਰੀਗਤਿ
 ਮਿਤਿਕਿਨੈਨਾਨਾਨੀ॥ ਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾਹਮਕਉਬਰਦੀਜੈ॥ ਸੁਰਿਪਹੁਚਨਿਕ॥
 ਪੁਕਮੁਕਰੀਜੈ॥ ਬਿਨੁਤੇਰੀਆਗਿਆਸਕਤਿਨਕਾਣੀ॥ ਹੋਇਦੁਹੀਜੇਤੁਮ
 ਭੁਰਿਆਈ॥ ਈਹਤੁਮਬਿਨੁਕਉਤੁਹਮਾਰਾਜੈ॥ ਹਮਿਕਾਰਿਪੈਨਿਰਵਾਰ॥
 ॥ ਸੁਣਦੇਵੀਨਾਨਕਅਵਿਦਾਜੈ॥ ਸਭਬੀਸਿਨਿਕਾਟਕਰਪੁਖਲਾਜੈ॥ ੧੪॥ ॥
 ਜਲੋਕੁ॥ ਦੁਰਗਾਬਾਚਾ॥ ਤਬਬੋਲੀਦੁਗਾਗਾਕਰਿਦੈਆਸੁਣਨਾਨਕਚਿਤਲਾ
 ਈ॥ ਤੁਹਸਚਖੰਡਕਉਗੋਨਿਕਰਿਅਨਿਹਤਿਤੁਰਵਨਾਇ॥ ੧॥ ਮਉਤ੍ਰੀ॥ ਹ
 ਵਿਦੇਵੀਜਬਭੁਈਕ੍ਰਿਪਾਲਾ॥ ਤਬਬੀਸਿਨਿਕਾਟੇਕੀਆਨਿਹਾਲਾ॥ ਫਿਰਿਸਕ
 ਤਿਕਪਿਓਸੁਣਨਾਨਕਦੇਵਾ॥ ਤੈਪਾਇਓਹਰਿਅਲਖਿਅਭੇਵਾ॥ ਤੁਝਿਮੇਲਨਰ
 ਹੀਆਰਾਈ॥ ਤੈਮਨਿਕਉਜੀਤਿਜਮਾਧਿਲਗਾਈ॥ ਅਬਿਨੁਮਉਪਰਿਬੋਗਿ
 ਸਿਧਾਰਹਾ॥ ਤੁਹਅਪਨਾਸਭੈਮਨੋਰਥਸਾਰਹਾ॥ ਤੁਮਪਰਿਦੈਆਭੁਈਕਰਭਾਰੇ
 ਪਹੁਚਹੁਸੁਰਹਰਿਕੈਦਰਬਾਰੇ॥ ਇਸਬੀਸਿਪਰਿਕਭੇਦੁਸੁਣਾਇਆ॥ ਤੁਹਨ॥

ਨਕਕਉ ਅਲਖਿਲਖਾਇਆ। ਇਉਂਕਿ ਰਿਕ੍ਰਿਪਾ ਦੁਗਾਬਰਦੀਨਾ। ਭ
 ਹਿਖੁਲੈ ਕਮਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿਕੀਨਾ। ਫਿਰਿਹੁਇਦਇਆਲਿਹਰਿਕਬ।
 ਸੁਣਾਈ। ਕਰਿਦ੍ਰਿਸ਼ਿਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿਹਰਿਨੋਤਿਲਖਾਈ। ਤਹਿਜਾਇਭਖਚ
 ਰਨਨਲਖਟਾਏ। ਤਬਹਰਿਦੇਵੀਗਾਹਿਕੰਠਿਲਗਾਏ। ਕਹਿਓਧੰਨਿ
 ਰੁਪਾਧੰਨਿਸਕਤਿਤੁਮਾਰੀ। ਤੁਮਬੋਭੋਸਾਚੇਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਅਥਿਜਾਇਸੁਨਿ
 ਮਹਿਕਰਹੁਪਰਬੋਸੀ। ਸੁਰਬੋਚਹੁਤੁਮਹਰਿਕੈਦੇਸੀ। ਜਹਾਬੈਠੇਤਖਤਿਨਿ
 ਰੰਜਨਿਰਾਈ। ਵਰਿਦਾਤੇਕਿਛੁਤਿਲਤੁਮਾਈ। ਹਰਿਅਲਖਿਨਿਰੰਜਨ
 ਅਖਰਅਖਾਰਾ। ਵਹਜਭੁਜਗਕਾਮੁਰੁਪਾਲਣਹਾਰਾ। ਇਉਂਕਪੈਦੁਰਗਾਹਰਿ
 ਕਾਬਿਉਹਾਰਾ। ਸੁਣਨਾਨਕਇਹਿਤੁਤੁਬੀਚਾ। ੧੫॥ ॥ ਜਲੈਕਾਨਾਨਕਬਾਚਾ॥
 ॥ ਕਪੈਨਾਨਕਸੁਣਈਸਰੀਤੁਅਥਿਨਾਜੀਰੂਪਾ। ਹਰਿਅਲਖਿਅਗਮਅਡੋਲ
 ਪੈਤੇਰਾਖੇਲਅਨੂਪਾ॥ ੧॥ ॥ ਅਉਰੀ। ਸੁਣਦੁਰਗਾਤੁਮਾਦਿਭੁਵਾਨੀ। ਹਰਿ
 ਦਰਕੀਕਿਛੁਦੇਹਨਿਸਾਨੀ। ਕਉਨਕੋਟਿਕੋਬੁਰਸਬਨਾਏ। ਫਿਰਿਤੁਮਹਿ
 ਕਉਨਕਿਗੁਰੇਛਾਏ। ਕਉਣਰੰਗਕੋਅਹਲਉਜਾਰੀ। ਕਉਣਸਿੰਘਾਜਣਤੁ।
 ਮਹਿਸਾਰੀ। ਤਹਕਉਣਨਗਾਭਰਿਅਪੈਰਿਜਨਾਮਾ। ਵਹਠਉਰਕਉਣਹ
 ਰਿਧਾਮਾ। ਜਹਾਕਉਣਬਨੀਰੁਬਨੈਰਬਾਬੀ। ਤਹਕਉਣਸੁਰਕਉਣਮਹ

ਤਾਬੀ ਹਰਿਕਉਣੁ ਰੁਪਧਾ ਬਿਨਗਾ ਕਉ ਮੋਹੈ ॥ ਵਹਿਕਉਣੁ ਤਖਤਿ ਜਹਾ ਬੈਠਾ १੧੦
 ਸੋਹੈ ॥ ਤਹਿਕਉਣੁ ਚਰਣ ਕਉਣੁ ਪਰਿਨੈਨਾ ॥ ਕਉਣੁ ਪਰਿਦਰਸਨ ਕਉਣੁ
 ਸੁਰਿਬੈਨਾ ॥ ਹਰਿਨਾਨਕ ਕਉਣੁ ਕਿਆ ਭਉਊ ਪਾਲਖਾਯੀ ॥ ਤਿਸਰੇ ਕਉ
 ਣੁ ਕਿਆ ਕਾਂਤਿ ਸੁੰਝੀ ॥ ਕਹਾਹਿ ਮੂਰਤਿ ਕਉਣੁ ਕਉਣੁ ਪਰਿਵੰਗਾ ॥ ਵਹਿਬ
 ਸਤ ਕਉਣੁ ਚੜ੍ਹਹ ਜਿਹ ਅੰਗਾ ॥ ਹਰਿਮੂਕਟਿ ਕਉਣੁ ਕਾਇਆ ਕਿਆ ਭਾ
 ਲਾ ॥ ਪਰਿਸਕਤਿ ਕਉਣੁ ਕਉਣੁ ਗਲਿ ਮਾਲੀ ॥ ਪਰਿਬਰਨਿ ਚਿਹਨਿ ਸਭੁ ਦੇ
 ਪੁਬਤਾਈ ॥ ਜਾ ਸਿਉਹ ਮਗਾਮ ਨੁਪਤਿ ਆਈ ॥ ਜਹਿ ਅਲਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗੁ
 ਣੀ ਗਾਹੀ ਵਾ ॥ ਫਿਰਿ ਤਿਸ ਕੇ ਆਗੇ ਕਉਣੁ ਬਨੀ ਵਾ ॥ ਇਉਂ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁ
 ਣੁ ਸਕਤਿ ਮੂਰਾਬੀ ॥ ਅਬ ਪਰਿਦਰਕਾ ਦੀਜੈ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ॥
 ॥ ਸ੍ਰੀ ਦੁਗਾ ਬਾਚਾ ॥ ਤਬ ਦੁਰਬਾ ਬੋਲੀ ਬਿਗਾ ਸਿਕਰਿ ਸੁਣੁ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਨ ॥
 ਦੇਖਾ ਨਿਸਾਨੀ ਤਖਤਿ ਕੀ ਜਹਿ ਬੈਠੈ ਰੁਗਾਵਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ॥ ਘਉੜੀ ਜਹਾ ਠੰ
 ਕਰੁ ਬੈਠੈ ਤਖਤੁ ਰਚਾਈ ॥ ਕਛੁ ਤਾ ਕਾ ਭੇਦੁ ਨ ਲਖਿ ਮਾਜਾਈ ॥ ਜਹਾ ਬ੍ਰਹ
 ਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਰੁ ਠਾਢੈ ॥ ਨੈਸਿਦਿ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਅਲਖ ਮਗਾਯੋ ॥ ਸੁਰ
 ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨਿ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ॥ ਤਾ ਕੇ ਛੁਨਾਵਹਿ ਭੇਦਾ ॥ ਪਰਿਦਰਕੇ ਸਭਿ ਚ
 ਉਕੀਦਾ ਵਾ ॥ ਸਿਰਪਰਿ ਦੇਖੇ ਹਿਪੁਕ ਮੁਕਬਾਰਾ ॥ ਸਭੁ ਰੂਪਿ ਤੇਰੇ ਰਿਤੇ ਰੁਗਾ

ਤਿਕਮਾਵਹਿ। ਤਿਸਠਾਕੁਰਕੈਬਲਿਬਲਿਜਾਵਹਿ। ਤੁਹਾਹਮਸੀਚੇਰੀਕੋਟਿ
 ਅਨੰਤਾ। ਹਰਿਦਰਿਖਵਿਖੜੀਰਟਹਿਰੁਗਵੰਤਾ। ਤਿਸੁਦਰਕਕੋਣੀਖੰ
 ਰਨਪਾਵੈ। ਵਹਿਅਗਮਮਨੇਨਿਅਕਾਲਿਸਦਾਵੈ। ਹਰਿਅਗਮਮਨੋਲ
 ਅਤੇਲਅਬੋਲੀ। ਬੇਅਬਾਹਿਬੇਅੰਤਅਜੋਲੀ। ਹਰਿਅਲਖਅਛੇਦਿਅਭੇ
 ਦਸਰੂਪੀ। ਵਹਿਅਟਿਅਟਿਵਰਤੈਖੇਲਅਨੂਪੀ। ਤਹਿਉਤਿਖਤਿਖਰਲਉ
 ਨਿਮੀਖਮਝਾਰਾ। ਹਰਿਸਭਤੇਭੀਤਹਿਸਭਤੇਨਿਮਾਰਾ। ਜਹਿਬ੍ਰਹਮਾਬਿ
 ਸਨੁਰਪੇਚੁਣਗਾਣੀ। ਤੁਹਾਹਰਿਖੁਤਕੀਕਿਛੁਕੀਮਨਪਾਣੀ। ਤਿਸੁਜਾਚਿਖੰ
 ਰੁਕੀਭੇਦਿਨਿਰਾਲਾ। ਜਹਉਤਿਖਤਿਖਪਤਿਨਾਹੀਜਿਨਾਲਾ। ਇਉਕਪੈਦੇਵੀ
 ਸੁਣਨਾਨਕਨਾਬੀ। ਸਤਸੁਣਲੀਜੈਹਮਰੀਨਿਜਗਾਬੀ॥੧੧॥ ॥ਜਲੋਕ॥
 ਫਿਰਿਦੁਰਗਾਬਾਬਾ। ਫਿਰਿਦੁਰਗਾਬੋਲੀਖੁਸੀਹੋਇਅੰਤਰਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰਿ॥
 ਸੁਣਨਾਨਕਹਰਿਕੋਟਿਕਾਅਚਰਜਰੂਪਅਪਾਰ॥੧॥ ॥ਅਉੜੀ॥ ਕਪੈਦੇਵੀਸੁ
 ਣਨਾਨਕਬੀਰੀ। ਹਰਿਬੈਠਾਭਖਤਿਬਿਨਾਬਜੀਰੀ। ਸੁਣਨਾਨਕਾਹਰਿਭਖਤਿ
 ਨਿਵਾਸੀ। ਜਹਿਲਖਿਸੂਰਜਕੀਜੋਤਿਪ੍ਰਕਾਸੀ। ਤੁਹਾਅਚਰਜਕਾਹਰਿਕੋਟਿ
 ਬਨਾਇਆ। ਵਹਿਹੀਰੇਬਤਨਪੁਲਾਲਜਨਾਇਆ। ਇਸੀਭਾਂਤਿਕੇਬਰਜੁਉਜੰ
 ਰੇ। ਤਹਿਹੀਰੋਮੰਤੀਬਪੁਝਲਕਾਰੇ। ਜਹਿਸਭੇਕੁੰਗੁਰੇਮੀਨਾਕਾਰੀ। ਤੁਹਾਇਲਿ॥੧੧॥

ਮਿਲਿਵੀਸੈਜੋਤਿਉਜਾਗੀ। ਹਰਿਬੰਗਲਾਲਮੂਰਤਿਉਜਾਮਾਲਾ। ਜਪਕੋਟਿਭਾਂਡ
ਕੀਤਲਿਕੈਝਾਲਾ। ਜਪਚੰਦਸੂਰਤਿਰਖੇਹਰਿਨੈਨਾ। ਲਖਿਉਅੰਧਿਨਿਨਿਕਸੈ
ਮੁਖਿਥੈਨਾ। ਦਹਿਖੰਡੇਸਾਰਬਸੀਪਰਿਬੀਨੀ। ਜਪਚਮਕੈਬਿਨਲੀਕੋਟਿਪੁਬੀਨੀ
। ਹਰਿਸਰਦੁਣਕੁਰਲਝਲਿਕਾਰੇ। ਤੁਹਾਲਾਖਚੰਦਮਾਭੁਏਉਜਿਆਰੇ। ਹਰਿ
ਬਦਨਜਵਾਹਰਿਨਜਤਿਲਖਾਈ। ਜਪਾਭੁਉਪਾਲਸਕਿਜੋਤਿਝਮਕਾਈ।
ਹਰਿਪਸਤਿਕਮਲਜਗਮੀਨਕਾਰੀ। ਤੁਹਾਝਲਿਕੈਜੋਤਿਮਨੂਪਮਮਖ
ਰੀ। ਹਰਿਚੁਬਣਮੇਖੋਸੋਤੀਪੀਰਾ। ਤਿਨਿਮੇਝਮਕੈਜੋਤਿਗਾਹੀਰਾ। ਹ
ਰਿਸਬਨਿਰੰਗਕਾਂਟਿਅਮ੍ਰਗਾਸੀ। ਰੋਮਹੇਸੁਪੁਰਨਰਤਿਦਾਸੀ। ਗਲਿ
ਮਾਲਾਹੀਰੇਰਤਮਰੋਣੀ। ਤਿਸਕੀਕੀਮਤਿਲਖੇਨਕੋਣੀ। ਤਿਸਇਕਿਨਖਿ
ਕੀਉਪਮਾਕਹੀਨਜਾਣੀ। ਜਪਾਜਰੈਜੋਤਿਪਰਬਲਿਅਧਿਕਾਣੀ। ਤ
ਹਾਕੁਦਰਤਿਕਾਸਿਰਪੁਕਟਿਬਿਰਾਜੈ। ਹਰਿਬਾਗਾਸਹਾਨਿਅਜਾਬਿਛੁ
ਜੈ। ਜਪਾਅਨਹਦਿਸੁਣੀਐਰੁਣਝੁਣਕਾਰੇ। ਤੁਹਬਜਹਿਬਜਤੁਓਅੰਕ
ਰੇ। ਫਿਰਿਕੁਦਰਤਿਕਾਹਰਿਤਖਤਰਚਾਇਆ। ਜਪਾਰੁਪਨਰੇਖਨਿਛੁ
ਇਆ। ਤੁਹਾਮਾਮੇਅਪਮਕੇਲਾਗਾਜੈ। ਜਪਾਕੁਦਰਤਿਸਿਰਿਛੁਤੁਬਿਰਾਜੈ
। ਤੁਹਾਸੁਨਿਨਗਰਬੇਗਮਪੁਰਨਾਸੀ। ਦਹਿਅਗਮਠਉਰਤਿਹਚਲਿਹਰਿ

ਧਾਮੀ। ਤੁਹਾਮਚਰਨਰੂਪੀਮਹਲਬਨਾਇਆ। ਤੁਹਾਮਪਕੁਦਰਤਿਰੂਪੀਨੂਰਿ
 ਲਖਾਇਆ। ਜਹਲਖਬੈਠਕੈਪੈਸੀਸੇਕਾਰੀ। ਤੁਹਾਕੁਦਰਤਿਕਾਹਹਿ
 ਖੇਲਅਖਾਰੀ। ਹਰਿਕੁਦਰਤਿਲਖਮਹਿਤਾਬਿਸਵਾਰੇ। ਤੁਹਾਲਖਿਜੁ
 ਵਜਾਚਿਲਕਹਿਉਜਿਅਾਰੇ। ਜਚੁਕੁਦਰਤਿਕੇਹਰਿਵੰਗਬਨਾਇ। ਹਰਿ
 ਅਖਅੰਬੋਚਰੁਜੀਨਿਜਮਾਇ। ਹਰਿਦਰਿਖਵਿਪੈਸਕਤਿਬਜੀਰਾ। ਦੁਹਿ
 ਆਠਪਹਰਿਸਿਮਾਤਿਰਖਬੀਰਾ। ਇਉਕਪੈਦੇਵੀਸੁਣਨਾਨਕਸਾਧੀ।
 ਤਿਸਜੀਨਨਗਾਰਕਾਖੇਲਅਗਾਧੀ॥੧੮॥ ॥ਜਲੇਕੁ। ਸੀਨਨਕਬਾਚਾ
 ॥ਦਿਬਦਿ। ਜਦਿਕੇਖੁਲਨਿਸਿਉਪਾਇਆ। ਅਲਖੁਮੁਰਾਰਾ। ਤੁਹਾਨਨਕਦੁ
 ਰਗਾਚਰਨਪਰਿਪੂਏਸਦਬਾਲਿਹਾਰ॥੧॥ ॥ਅਉਤੀ। ਸੁਣਦੇਵੀਭੀਅ
 ਲਖਭਵਾਨੀ। ਤੁਹਾਚਰਨਨਿਖਰਿਕੁਰਬਾਨੀ। ਤੁਮਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾਹਰਿਕਾਮੀ
 ਬਬਰਾਵਹੁ। ਅਬਿਜੀਨਅਕਾਰਕਾਭੇਦਸੁਣਾਵਹੁ। ਵਹਿਕੇਤਰਿਉਚਾਜੀਨਿ
 ਅਕਾਰੇ। ਜਪਿਅਨਹਦਿਨਉਬਤਿਪੁਰਪਿਨਗਾਰੇ। ਤੁਹਿਕਉਣਭਾਤਿਕੇ
 ਲੇਕਿਦਸਾਏ। ਜੋਹਮਕੋਦੀਜੈਸਮਝਾਏ। ਇਉਕਪੈਨਨਕਸੁਣਿਸਕ
 ਤਿਨਿਧਾਨੀ। ਅਬਤਿਸਠਾਕੁਰਕੀਕਹਪੁਕਹਾਨੀ॥੧੯॥ ॥ਜਲੇਕੁ
 ॥ਸੀਦੁਗਾਬਾਚਾ। ਬਪੁਕੋਬੋਲੀਈਸਰੀ। ਸੁਣਕੇਤਪਾਸੁਜਾਨੀ। ਅ

ਗੈਸੀਨਿਅਕਾਰਪੈਬਪੁਛਿਚਾਅਸਬਾਨੁ॥੧॥ ॥ਅਭਿਰੂਪੀ॥ਸੰਨਅਕਾਰਭਿ ੧੧੨
 ਚਾਪੈਭਾਣੀ॥ਤੁਕੀਵਿਣਤੀਕਿਨੇਨਾਪਾਣੀ॥ਵਹਿਉਚੇਤੇਉਚਿਅਸਬ
 ਨਾਜਹਾਪੁਰਹਿਅਨਾਪਦਿਤੁਰਨਿਜਾਨਾ॥ਤੁਹਾਪੁਟੇਭਾਲਪਖਾਵਨਿ
 ਬਾਜਹਿ॥ਜਹਿਲਖਤੁਰਹੀਝਾਝੁਬਿਭੇਰਿਗਾਜੈ॥ਜਹਾਪੁਰਾਨਫੀਰੀ
 ਲਾਖਹਜਾਰਾ॥ਇਉਬਜਹਿਬਜੰਤੂਸੀਨਿਅਕਾਰਾ॥ਜਹਾਨਾਦਸਰੇਦੁਸ
 ਨਾਵੈ॥ਤੁਹਿਲਖਪੂਰਾਮਿਲਿਨਿਰਤਿਕਰਾਵਹਿ॥ਇਉਬਜੈਨਉਬਤਿਜੁ
 ਨਮਝਾਬਾ॥ਤੁਹਾਅਚਰਨੁਕਾਸਣੀਐਝੁਨਿਕਾਰਾ॥ਜਹਾਐਸੀਬਿਖ
 ਕੀਐਬਿਤਬਾਨੀ॥ਤੁਹਾਸੁਨਸੁਨਰੀਝੈਮੁਭਨਿਰਬਾਨੀ॥ਤਿਸਸੁਨਸਿ
 ਖਰਿਮਹਿਨਉਬਤਿਖਾਨਾ॥ਜਹਾਪੁਰਹਿਸਦਾਅਨਾਪਦਿਨੀਸਾਨਾ॥
 ਇਉਕਪੈਦੁਰਗਾਸੁਣਨਾਨਕਮਿਆਰੇ॥ਤੁਮਇਸਕਥਾਕਉਲੇਪੁਬਿਚ
 ਰੇ॥੨੦॥ ॥ਜਲੇਕਾ॥ਜਹਾਪੁਰੇਦਮਾਐਝਾਝੁਰਾਤੁਰੀਭੈਕਰਣਾਇ॥ਤੁਹਾ
 ਬਜੈਨਉਬਤਿਕੁਦਰਤੀਸੁਣਿਸੁਣਿਹਰਿਬਿਗਾਜਾਇ॥੧॥ ॥ਜਲੇਕਾ॥
 ਫਿਰਿਦੁਰਗਾਵਾਚਾ॥ਸੀਨਿਅਕਾਰਕਉਪਰੇਪੁਨਿਸੀਨਿਅਕਾਰਪੈਅਭਿਰਾ
 ॥ਕਹਦੁਰਗਾਸੁਣਰੇਤੁਮਾਵਹਿਬਿਖੜੀਪੈਠਉਰਾ॥੨॥ ॥ਅਭਿਰੂਪੀ॥ਆਰੇ
 ਮਹਾਸੀਨਿਦੁਬਤਾਰਾ॥ਤੁਕਉਨਿਪਵੈਜਮਾਰਾ॥ਤਿਸਮਹਾਸੀਨਮਹਿਐ

ਰਗੁਬਾਰੇ ਜਗਮੁਸਕਲਿਪੈਬਿਖੜੀਧਾਰੇ। ਤੁਹਲਖਜੇਜਨਿਤਿਮਰਿਅ
 ਕਾਰੀ। ਫਿਰਿਤੁਊਪਰਿਗਰਿਜੇਤਿਅਪਾਰੀ। ਤੁਹਕੋਟਿਭੁਨਿਦੀਸਹਿਉਨਿ
 ਆਰੇ। ਜਗਮੁਸਕਲਿਜੇਤਿਸਰੀਕਰਤਾਰੇ। ਤੁਹਲਖਜੇਜਨਕਖੇਲ
 ਜਗਦੀਬਾਬਾਲਿਸਰਿਅਥਿਨੁਤੇਲੀ। ਹਰਿਕੁਦਰਤਿਜੇਤਿਸਰੀਚਿਲਿਕਾ
 ਰੇ। ਤੁਪਰਿਦਿਸਟਿਨਾਬਖੀਜਾਏ। ਹਰਿਕੁਦਰਤਿਕੀਪੋਰਿਜੇਤਿਅਕਾ
 ਰਾ। ਤੁਕਾਵਹਉਚਾਬਿਸਿਥਾਰਾ। ਕਪੈਨਾਨਕਸੁਣਨਾਦਰਗਾਸਣਨਾ
 ਕਦਾਸੀ। ਤਿਸਮਹਾਸੁੰਨਕਾਉਚਨਿਵਾਸੀ॥੨੧॥ ॥ਜੋਲੋਕਾਤਿਸਮਹਾ
 ਸੁੰਨਕੇਐਰਮਹਿਪੁਨਸਾਕਪਿਕੋਇ। ਇਉਕਪੈਕੁਵਾਨੀਸੁਣਤਮਕਰ
 ਤਾਕਰੈਜੋਹੋਇ॥੧॥ ॥ਪਉੜੀ॥ਫਿਰਿਆਰੇਤਿਰਮਲਿਜੇਤਿਪ੍ਰਗਾਸੀ।
 ਤਹਤਖਤਿਰਚਾਇਆਹਰਿਅਬਨਾਸੀ। ਤਹਲਖਬ੍ਰਹਮਾਉਪਾਇਖ
 ਪਾਏ। ਜਹਲਖਅਕਾਸਿਪਤਾਲਿਦਿਖਾਏ। ਖੰਡਦੀਪਕਈਲਾਖਜਾਰ
 ਹਰਿਖਿਨਿਮਹਦਾਹਿਉਸਾਭਨਹਾਰਾ। ਜਹਾਜਿਵਸਕਬਲਖਧਰਹਿਧਿ
 ਆਨਾ। ਇਕਤਿਲਭਵਿਭਾਕਾਮਰਮੁਨਜਾਨਾ। ਤਹਕੋਟਿਬਿਜਤਿਬ੍ਰਹਮੇ
 ਪ੍ਰਗਟਾਏ। ਕਛੁਹਰਿਕਾਭੇਦੁਨਲਖਿਆਜਾਏ। ਹਰਿਐਸਾਅਚਰਜੁਖੇ
 ਲਖਨਾਇਆ। ਤੁਕਾਪਾਰਨਪਾਇਆ। ਇਉਕਪੈਦੇਵੀਹਰਿਦਰਿਕਾਇ॥

ਕਿਨਹੁ

॥ ਤੂੰ ਜੁਣ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮਾਖਮ ਕੇਲੀ ॥ ੨ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਦੁਰਗਾ ਵਾਚਾ ॥ ੧੭੩ ॥
 ਬੇਦੇਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਹੋਇ ਦੀ ਨਾਮ ਦਨਿ ਰਬਾਨਿ ॥ ਜਾਪੁ ਤਪਾਤਮ ਕਉ ਮੁਖੀ
 ਦੇਖ ਪੁਗਣੀ ਨਿਸਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ਸ੍ਰੀ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਫਿਰਿ ਬੋ
 ਲੇ ਨਾਨਕ ਤੁਮ ਤੂੰ ਜੁਣ ਮਾਦਿ ਕੁ ਮਾਰਾ ॥ ਤੂੰ ਦੇਵੀ ਭੈ ਭੁੰਨਿ ਨੀਜ ਗਤਿ ਉਪ
 ਰਾਨਿ ਹਾਰਾ ॥ ਹਮ ਤੁਰੇ ਕੀਟਿ ਮਤ ਗੜੇ ਤੂੰ ਹਮਰੀ ਸਿਰਤਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਿਰ
 ਗਾਰੀ ਬਿੜਾ ਪੈ ਤੁਮ ਰਾਮੁ ਪਤਾਨਿ ॥ ॥ ਏਉ ਕ੍ਰਿਕ ਰਿਬਿਨ ਤੀ ਨਾਨਕ ਤੁਮ
 ਚਲੇ ਨਿਰੰਜਨਿ ਸਾਮਾ ॥ ਹੋ ਦੁਰਗਾ ਜਗਤਿ ਉਪਾਰਣੀ ਤੁਝ ਕਉ ਲੀਖ
 ਜਲਾਮਾ ॥ ੨ ॥ ॥ ਤੁਬ ਨਾਨਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਨੀ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨਿ ਕਮਲਾ ਕਉ ਨਮ
 ਸਕਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਉਪਰਿ ਸ੍ਰੀ ਨਿਅਕਾਰ ਕੇ ਮੰਡਲਿ ਕਉ ਚਲੇ ४੬ ॥ ॥
 ਸਾਖੀ ਪੁਰੀ ਹੋਈ ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ਸਾਖੀ ਸ੍ਰੀ ਨਿਅਕਾਰ ਕੇ ਮੰਡਲ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀ ਚਲੀ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਖੀ ॥
 ਜਪਾ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਨਿਰੰਜਨਿ ਨਿਰਕਾਰ ਕਾ ॥ ਮਾਹਦਗੁਪੀ ਨਉ
 ਬਤਿਖਾਨਾ ਮਾਠੈ ਪਹਰਾ ਮਨੇ ਕਿਸੇ ਰਿਸਿ ਉਪਰਤਾ ॥ ਸੋ ਜੁਣ ਓਅੰ ਕਾ
 ਰਸ ਬਿਦਿ ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੋਤੀ ਪੈ ॥ ਜਲੇ ਕਾ ਜਬ ਲੈ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਮਾਜ ਕਤ
 ਸਿਉ ਚੜੇ ਸ੍ਰੀ ਨਿਅਕਾਰਾ ॥ ਤੁਬ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭੁਈ ॥ ਛੁਟੇ ਸਭੁ ਜਨਾਨ

ਹਭੇਹਸੇ। ਜਪਦੇਖਿਓਵਹਿਘੋਰਅੰਧਿਆਰਾ। ਤਹਿਯਾਦਿਕੀਓਮ
ਹਿਕਵਿਭਾਰਾ। ਹੇਸਤਿਗੁਰਾਇਹੁਮੁਸਕਿਲਿਖਾਟੀ। ਤੁਮਹੋਇ
ਕ੍ਰਿਪਾਲਿਭੋਕ੍ਰੋਧਮਟਾਟੀ। ਜਬਿਸਤਿਗੁਰਅਖਿਰੁਏਸਹਾਈ।
ਤਬਤਿਮਾਰਿਘੋਇਕਵਿਜੇਤਿਲਖਣਈ। ਫਿਰਿਦੇਖੀਵਹਿਜੇਤਿ
ਅਕਾਰਾ। ਜਹਾਬਿਖਿਰੀਠਉਰਿਅਗਤਿਕੀਧਾਰਾ। ਤਿਸਕਉਦੇ
ਖਬਪੁਤੁਰੁਵਿਖਾਏ। ਤਾਕੀਤਬਫਿਨ੍ਹਾਕਿਅਨਾਏ। ਜਹਾਸਤਿ
ਗੁਰਹਵਿਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰੀ। ਤਬਅਗਨਜੇਤਿਸੀਭਲਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ।
ਜਬਮਹਾਸਿੰਨਤੇਊਪਵਿਖਾਏ। ਤਬਨਾਨਕਹਮਨਰਦਤੁਰਬਜਾਏ
॥੨॥ ਜਲੋਕਾਤਬਮਹਾਸਿੰਨਿਕੇਘੋਰਸਿਉਨਾਨਕਤਿਕਜੇਮਾਰਿ। ਤੁਹ
ਆਗੇਜੇਤਿਨਿਬਨਨੀਦੀਸੈਬਪੁਤਮਕਾਰਾ। ੪ ॥ ॥੧॥
ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀਅਕੈਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ॥ਜਲੋਕਾ॥
ਫਿਰਿਮਹਾਸਿੰਨਿਕੇਊਪਰਿਹਵਿਕੁਦਰਤਿਕਖੇਲੁ। ਜਹਾਲਖਮੁਤਾਬੀ
ਦੀਵੜੇਝਲਕਤਿਪੈਬਿਨੁਤੇਲੁ॥੨॥ ॥ਖਉੜੀ॥ ਤਾਪਰਸੰਚਾਖੰਡਰ
ਚਾਇਆ। ਜਹਾਅਚਚਜਬੂਖੀਖੇਲਦੇਖਾਇਆ। ਤਿਸਜਚਖੰਡ
ਕਉਨਾਨਕਚਲੇ। ਤਬਚਕ੍ਰਿਅਕਾਸਿਸੀਨਿਮਹਿਰਲੇ। ਖਉੜਰੂਪਹੁਇ

ਸਮਾਏ ॥ ਤੁਹਾਹਰਿ ਅਪਾਰਿਬ ਪੁਰੰਗਾਦਿਖਾਏ ॥ ਉਪਰਿਕਉਪਾਰੀ ॥ ਤੁ
 ਹਿਏਖੀਡਿਲਿਮਿਲਿਜੋਤਿਅਪਾਰੀ ॥ ਪਰਿਕੁਰਤਦੇਖਿਭੁਏਮਜਤਨ ॥
 ॥ ਤਬਸਹਜੇਲਾਗਾਸੁਨਿਸਿਮਿਅਨਾਨਹਮਨਹਦਿਸੁਨਿਬਾਜਪ
 ਝੁਟਕਾਰੇ ॥ ਲਖਿਪੁਰਹਿਦਮਾਮੇਓਅੰਕਾਰੇ ॥ ਤੁਹਹਰਿਦਰਿਖਾਰਿ
 ਠਾਢੇਕਬੀਰਾ ॥ ਜਹਿਹਰਿਭੁਜਿਨਿਰਮਲਭੁਏਸਰੀਰਾ ॥ ਦੁਹਿਹਮ
 ਰੇਬੇਖੀਤਮਪਿਅਾਰੇ ॥ ਹਮਕਉਦੇਖਿਦੁਹਭੁਬਿਰਾਜਾਰੇ ॥ ਫਿਰਿਬੇਗ
 ਮਾਏਚਰਨਨਲਪਟਾਏ ॥ ਤਬਨਾਨਕਲੈਕੰਠਿਲਗਾਏ ॥ ਕਹਿਓਖੀ
 ਪਕਬੀਰਾ ॥ ਤੁਮਹਮਰੇਭਾਈ ॥ ਜਿਨਉਚੀਹਰਿਭੁਗਤਿਕਮਾਈ ॥ ਤੁ
 ਹਮੇਸੀਬਿਸਿਕਾਅਚਰਨਿਕੋਟੀ ॥ ਨਾਨਕਤਾਰੀਪਕੜੀਓਟੀ ॥ ੩ ॥
 ਜਲਕਾਤਬਓਟਿਪਕੜਿਕਰਿਦੁਹਿਖਾਇਆਜਤਿਭੁਰਕੈਦਰਿਬਾਰਿ
 ॥ ਏਸਨਾਨਕਦਾਸਿਗਾਰੀਬਕਉਲੀਨੈਬੇਗਜੁਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਅਉੜੀ ॥ ਤਬ
 ਨਾਨਕਪੁਰਿਖਪੁਚੇਦਰਿਬਾਰਾ ॥ ਜਹਾਤੁਖਤਿਬੈਠੈਸੇਚੇਕਰਤਾਰੇ ॥ ਤੁ
 ਹਾਪਾਬਬਾਪਿਕਰਿਠਾਢੇਭੁਏ ॥ ਸੀਸਟੇਕਿਕਰਿਦੁਰਿਖਵਿਗਿਰਿ
 ਰਹੇ ॥ ਤਬਕਿਪਾਕੀਨੀਹਰਿਕਰਤਾਰੀ ॥ ਦਰਸਨਦੀਨੋਖੋਲਕਿਦਾਰੀ
 ॥ ਤਬਨਾਨਕਦਾਸਪਜੁਰਬੁਲਾਏ ॥ ਹਰਿਕਰਿਖਿਖਾਚਰਨਨਸਿਉਲ ॥

ਏ॥ ਇਉਂ ਫਿਰਿ ਭੁਖੇ ਕਉ ਅਗਿਅ ਹੋਈ॥ ਏਹੀ ਪਾਅਉ ਬਨਿ ਪਹੁਚਿਅ ॥ ੧੭੪ ॥
 ਕੋਈ॥ ਏਕਿ ਕਬੀਰ ਬਨਿ ਜਿਭੁ ਗੁਰੁ ਹਮਾਰਾ॥ ਵਹਿਅ ਠਿਪਹੁ ਵਿਸੇ
 ਵਕੁ ਕਦੁ ਬਵਾਰਾ॥ ਹਮਰੁ ਮਮਹਿ ਕਿਛੁ ਭੇਦੁ ਨ ਰਾਈ॥ ਤੁਮ ਨਿਸਿਵ ॥
 ਸਰਿ ਹਮਰਿ ਉਲਿਵਿਲਾਈ॥ ਓਅੰ ਜਬਦਿ ਚਾਕਰ ਦਰਬਾਰਾ॥ ਫਿ
 ਰਿ ਕਰਿ ਸੋਹੰ ਸਤੁ ਜੁਗਾਤਿ ਸਧਾਰਾ॥ ਤੁਮ ਓਅੰ ਸੋਹੰ ਏਕੁ ਸਰੂਪੀ॥ ਤਬ
 ਪਹੁਚੇਇ ਸਤੁ ਉਰਿ ਅਨੂਪੀ॥ ਇਹੋ ਠੇਕ ਦੇਖਿ ਤੁਮ ਭੁਏ ਨਿਹਾਲਾ॥ ਜਹ ॥
 ਤਲ ਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਨ ਰਠੈ ਜਾਲਾ॥ ਤੁਮ ਨਿਰਮਲ ਅਰੁ ਮਨਿ ਰਮਲ ਦੇਪੀ
 ਇਸ ਬਿਧਿ ਪੂਏ ਗਾਮ ਜਨੇਪੀ॥ ਤੁਮ ਹਮਰੇ ਖਾਸੇ ਨਿਜ ਬੰਦੇ॥ ਤੁਹਾ ਜ
 ਨਮ ਅਰਨਿ ਕੇ ਕਾਟੇ ਮੇ॥ ਫੇਰਿ ਜਗਾਤਿ ਮਹਿ ਜਾਵਹੁ॥ ਤੁਹਾ ਨਿਰਮਲਿ ਜਾ
 ਚੀ ਭਗਾਤਿ ਕਮਾਵਹੁ॥ ਫਿਰਿ ਜਾਖੀ ਸਬਦੁ ਕਰ ਪੁਕਰ ਭਾਰੀ॥ ਜਹਾਸ
 ਗਲ ਜਗਾਤਿ ਕਹੈ ਇਉਂ ਧਾਰੀ॥ ਜਬਿ ਦੇਹ ਛੋਡਿ ਮਾਵਹੁ ਹਮ ਮਾਜੀ॥
 ਤਬਿ ਤੁਮ ਪਾਵਹੁ ਪਦ ਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਇਉਂ ਪਰਿਅਗਿਅ ਅਮਰਿ ਰਿਗਾਤਿ
 ਹੋਈ॥ ਭਿਜ ਕਉ ਚੀਨਿ ਜਗਲਿ ਭਰਮ ਮੋਈ॥ ੨॥ ॥ ਜਲੋ ਕਾ ਭਹ ॥
 ਹਰਿ ਕਾ ਪੁਕ ਮੁਖ ਛਾਨਿ ਮਾਪਾਇ ਮਾਮਰਿ ਬਿਸਿਰਾਮ॥ ਤਬ ਉਲਟ
 ਜਗਾਤਿ ਕਉ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਬੇਨਾਨ ਕਦਾ ਜਗੁ ਲਾਮ॥ ੧॥ ॥ ਪਉੜੀ॥

ਟੰ

ਫਿਰਿਹਰਿਦਰਿਕਉਗਹਿਸੀਸਿਨਿਵਾਯੀ। ਤੁਹਗੁਣਉਸਤਤਿਹਰਿਭਾ
 ਖਸੁਨਾਯੀ। ਤਾਉਥੇਗੁਰੂਨਾਨਕਖੜੋਹੋਇਕੈਉਸਤਤਿਅਕਾਲਿਪਰਖ
 ਕੀ। ਸੋਦਰਰਾਗਆਸਾਵਿਚਿਸਿਫਿਤਿਕੀਭੀ। ਰਾਗਆਸਾਮਪਲਾ॥
 ਸੋਦਰਤੇਰਾਕੇਪਾਸੇਅਰਕੇਪਾਸੇਤਬਹਿਸਰਬਿਸਮਾਲਿ॥। ਵਾਜੇਤੇ
 ਰੇਨਾਦਿਅਨੇਕਿਅਸੰਖਾਕੇਤੇਤੇਰੇਵਾਵਣਪਾਬੇ। ਕੇਤੇਤੇਰੇਰਾਗਪਰੀ
 ਸਿਉਕਪੀਅਨਕੇਤੇਤੇਰੇਗਾਵਣਪਾਬੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਪਉਣਖਣੀ
 ਧੈਸੰਤੁਰਗਾਵੈਰਾਜਾਧਰਮਦੁਆਰੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਚਿਤਗੁਮਤ
 ਲਿਖਿਜਾਨਿਲਿਖਿਲਿਖਿਧਰਮਬੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਈ
 ਸਰਬਪਾਦੇਵੀਦਰਿਸੋਪਨਿਸਦਾਸਦਾਰੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਇਦ
 ਇੰਦੁਸਣਥੈਠੇਦੇਵਤਿਆਦਰਨਾਲੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਸਿਧਿਜਮਾਧੀ
 ਅੰਦਰਿਗਾਵਣਿਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਸਾਧਿਵੀਚਾਰੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਜਤੀ
 ਸਤੀਸਿਤੋਖੀਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਵੀਰਕਾਰੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਪਰਤਿਪ
 ਕਨਕਖੀਸਰਜੁਗੁਰੂਗੁਬੇਦਨਾਲੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਮੋਹਣੀਆਮਤੁ
 ਮੋਹਨਿਸੁਰਗਾਮਛਿਪਾਇਆਲੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਰਤਨਿਉਪਾਏਤੇ
 ਰੇਅਠਿਜਠਿਭੀਰਖਨਾਲੇ। ਗਾਵਣਿਤੁਧਨੈਜੋਧਿਮਹਾਬਲਜੁਰਾ

ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੇਖਣੀ ਚਾਰੇ ਗਾਵਨਿ ਤੁਧ ਨੇਖਣੁ ਮੰਡਲਿ ਧੁਪ ਮੰਡਾ ਕਰਿਕ
 ਰਿਰਖੇ ਤੇਰੇ ਪਾਰੇ ॥ ਜੇਈ ਤੁਧ ਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੇ ਤੁਧ ਭੰਡਾਵਨਿ ਰਤੇ ਰੇ ਰੇ ਰੁਗਤ
 ਰਸਾਲੇ ॥ ਹੋਰ ਕੇਤੇ ਤੁਧ ਨੇ ਗਾਵਨਿ ਜੇ ਮੇਚਿਤਿ ਨ ਮੁਨਿ ਨ ਨਕੁ ਕਿਆਵੀ
 ਚਾਰੇ ॥ ਜੇਈ ਜੇਈ ਜੇਈ ਜਚੁ ਜਾਹਿ ਬੁਝਾ ਚਾਸਾ ਚੀਨਾਈ ॥ ਪੈਥੀ ਪੈਸੀ
 ਜਾਇ ਨਿਜਾ ਸੀਧ ਚਿਨਾ ਜਿਨਿ ਰਚਾਈ ॥ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀ ਭਾਤੀ ਕਰਿਕ
 ਰਿਜਿਨਿ ਜੀਸਾਇਆ ਜਿਨਿ ਉਪਾਈ ॥ ਕਰਿਕ ਰਿਦੇਖੇ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ
 ਜਿਉਤਿ ਸਦੀਵ ਰਿਖਾਈ ॥ ਜੇਤਿ ਸਭਾਵੈ ਜੇਈ ਕਰਜੀ ਫਿਰਿ ਪੁਕਨ ਕਰ
 ਨਾਜਾਈ ॥ ਜੇਧਾਤਿ ਜਾਪੁ ਜਾਹਾਤਿ ਜਾਪਿ ਬੁਝਾ ਨਕਰ ਪਟੁਰ ਜਾਈ ॥
 ਤਾਉ ਬੇਰੁ ਰੁਨਾਨ ਕਸਚ ਧੰਨੁ ਅਬੋਧ ਹੋਇ ਕੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਉਸਤਤ
 ਕੀਤੀ ॥ ਮਊੜੀ ॥ ॥ ਫਿਰਿ ਪਵਿਦਰਿਕ ਉਗਾਹਿ ਜੀਸਾ ਨਿਵਾਯੀ ॥ ਤਪਿ
 ਰੁਦੁ ਉਸਤਤਿ ਭਾਖਿ ਸਨਾਯੀ ॥ ਪਰਿਅਲਖਿ ਨਿਰੰਜਨੀ ਰੁਗਾ ਪਰਿਗਭੀਰ ॥
 ॥ ਵਾਹਿਏ ਕਿਅ ਕੇਲਾ ਬਿਨਾਵਨੀ ਰਾਗ ॥ ਤਪਿ ਦੂਸਰਿ ਕੋਈ ਪੁਆਨਾ ਹੋਰੀ ॥
 ਪਰਿਅਦਿਅੰਤਿ ਜਾਚਾ ਜਿਨੇ ਰੰਗਾ ॥ ਵਾਹਿਸਚ ਧੰਨੁ ਮਾਹਿਤੁ ਧਾਤਿ ਨਿਵਾਜੀ
 ਵਾਹਿਸਚੈ ਨਾ ਬਿਨਿਸੈਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਪਰਿਅਲਖਿ ਅਬਾਹੁ ਅਗਾਮਾ ॥
 ਅਬੋਚਰਾ ਅਪਰਾਪਾਰੇ ॥ ਰੁਦੁ ਰੁਦੁ ਪੁਨਾਕ ਉਗਾਵ ਬਿਸਬਾਰੇ ॥ ਜਾਤਿਬ

ਰਨਕਛੁਰੁਪਨਰੇਖੀ॥ਹਰਿਅਲੇਖਜਰਬਸਿਰਲੇਖੀ॥ਹਰਿਅਜਬੇਖਰਵ
 ਪੁਨਿਰਾਲਾ॥ਜਹਾਲਖਕੋਟੀਬ੍ਰਹਮੰਡਉਜਾਲਾ॥ਕਛੁਤਾਕਅੰਤਲੀਖ
 ਓਨਾਪੀਜਾਈ॥ਜਹਿਬ੍ਰਹਮਾਬਿਜਿਤਿਬਕੇਗੁਣਗਾਈ॥ਇੰਦ੍ਰਮੁਨੀਜ
 ਰਸੀਕਰਦੇਵਾ॥ਹਰਿਦਰਿਕਕਛੁਲਖਪਿਨਭੇਦਾ॥ਲਖਖੀਰਖਕੰਥਰਿ
 ਸਿਮਿਭੁਲੇ॥ਭਿਜਹਰਿਕਾਕੋਟੀਭੇਦਨਜਾਣੇ॥ਤੁਹਨਾਨਕਦਾਢੀਕਉਣੁ
 ਵਿਚਾਰਾ॥ਜੇਮਹੁਚੈਹਰਿਕੈਦਰਿਬਾਰਾ॥੩॥ ॥ਜੇਲੋਕਾਵਹਿਹਰਿ
 ਦਰਬਾਰਅਗਸਪੈਉਚਾਅਬਚਲਿਦੁਰਾ॥ਤੁਹਨਾਨਕਕੋਇਨਅਪ
 ਰੈਸਭਮਵਿਪੁਣੇਪੂਰਾ॥ਇਉਹਰਿਦਰਹੋਇਕੈਖੜੇਕੀਨੀਬਹੁਤਖੁਕਾ
 ਰਿ॥ਤੁਬਨਾਨਕਕਉਬਖਸੀਸਿਭੁਈਰੀਝੇਖੁਦਿਕਰਤਾਰਾ॥੨॥ਅਉੜੀ
 ਹਰਿਠਾਕੁਰਜਬਭੁਣੇਦਿਆਲਾ॥ਤਹਿਗਲਅਪਨੇਕੀਬਖਸੀਆਲਾ॥
 ॥ਹਰਿਨਾਮੁਅਮੋਲਕਬਖਸੀਸਕੀਨਾ॥ਜਹਿਹਰਿਸਿਫਤੀਕਾਖਿਲ
 ਅਭਿਦੀਨਾ॥ਹੁਕਮਹੂਆਤੁਮਉਲਟਿਸਿਸਾਰਹੁ॥ਤੁਹਨਾਮਵਿਗੁਣਿ
 ਜਗਤਿਨਿਸਿਤਾਰਹੁ॥ਤੁਮਖਾਜੇਮਰਮਦਰਬਾਰਾ॥ਹਮਧਰਿਅਸਿਫ
 ਤੀਨਾਮਤੁਮਾਰਾ॥ਫਿਨਸਿਮਰਨਿਨਹੀਹੋਤਿਉਧਾਰੇ॥ਤੁਮਕਵਿਨਿਜ
 ਚੈਸਮਾਇਬੀਚਾਰੇ॥ਇਉਕਰਿਕ੍ਰਿਪਾਹਰਿਰੁਖਸਤਿਦੀਨੀ॥ਤੁਹਨਾਨ

ਕਤਖਾਭਏਅਸੀਨੀ॥੪॥ ॥ਜਲਕਾਇਉਠਕਰਕਿਖਾਲਿਹੋਇ ੧੧੧
 ਰਖਸਾਇਕੀਆਸਿਤਾਬਿ॥ਨਾਨਕਦਾਸਿਨਿਵਾਨਿਆਬਖਸਿਆਸਿ
 ਛਤਿਖਤਾਬਿ॥ਤੁਹਾਸੀਸਟੇਕਿਕਰਿਚੁਹਿਖਬੇਨਾਨਕਪਰਿਦੁਬਿਬਾ
 ਰਿ॥ਫਿਰਿਹਾਬਿਜੋਕੁਠਾਢੇਭੁਏਕਬੀਸਲਾਮਜੁਆਰਿ॥ਤੁਬਪਰਿ
 ਸਿਉਹੋਇਕਰਿਦਿਦਾਨਿਦਿਨਿਦਿਕੀਓਸਲਾਮ॥ਤੁਹਿਸਚਖੰਡੁਤੇ
 ਉਲਟਿਕਰਿਖਪੁਚੇਸੂਹਕੇਧਾਮ॥ਤੁਹਾਸਦੁਖੰਡੁਨਿਰੰਜਨਿਨਿਰੰਕਾ
 ਕੇਧਾਮਕਉਨਾਨਕਭਖਾਪੁਚੇ॥ਪੁਕਰਿਗੁਰੂਨਿਰੰਕਾਰਅਲੇਖਪੁਕ
 ਖਕਾਦਰਸਨੁਪਾਇਆਨਿਹਾਲੁਪੁਏ॥ਜਹਾਤੁਖਤਿਨਿਰੰਜਨੀਜੇਤਿ
 ਸਰੂਪੀਕੋਟਿਭਾਨਿਜਿਉਨਿਗਮਲਅਭੁਲਸੁਮਕੈਪੈ॥ਤੁਹਾਮਾਖੇ
 ਆਪਨਿਰੰਜਨੁਜੋਗੀਅਕੇਲਾਤੁਖਤਿਖਰਿਬੈਠੇਗਾਨਿਤੇਪੈ॥ਤੁਬਸੀ
 ਵਾਹਗੁਰੂਨਿਰੰਕਾਬਕੀਆਗਿਆਸਿਉਜਗਤਿਨਿਸਤਾਰਿਟੇਕਉ॥
 ਸਚਖੰਡੁਤੇਸੀਕੁਰੂਨਾਨਕਜੀਫਿਰਿਹਟੇ॥੮॥ਹਟਿਕਰਿਸੂਹਮੰਡਲ
 ਕਉਖਰਵੇਸਕੀਆਅਰਗੁਰੂਨਿਰੰਜਨਿਕੇਤਖਤਿਕਉ॥ਬਹੁਤਅਸੀਨ
 ਹੁਇਕਰਿਸਤੁਕਟੇਕਿਆਟੇਕਿਫਿਰਿਲਖਿਲਖਿਸਲਾਮਅਰੁਨਿਮਸ
 ਕਾਬਕੀਆਕਰਿਕੈਸਚਖੰਡੁਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਫਿਰਿਮਾਤਿਲੋਕਕਉ

ਦਿਰੇ ॥ ੪੮ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਸਾਖੀ ਸਚ ਖੰਡ ਕੀ
ਜਪੁ ਬਣ ਹੋਈ ॥ ਭੁਲਾ ਚੁਕਾ ਬਖਸ਼ ਲੈਣਾ ਸੰਗਤਿ ਜੀ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਸੁਪ ਭਗਤਿ ਕਉ ਕਹਿ ਆਹ ਮਕਉ ਬਜਾਇ ਦੇਹੇ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਆਬ ਜਾਇ ਤੁਮ ਕਉ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਕੀ ॥ ਜਹਾ ਜਾਣਾ ਤੁਹਾ ਖੇਲੇ ਸਭ ਤੁਮ
ਰੀਜਾ ਗਾਏ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਰਾ ਬੀਲੀ ਤੀ ॥ ਨਲੇ ਬਾਲ ਨਲੇ
ਮਰਦਾਨਾ ॥ ੪੯ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਰੇ ਸਾਖੀ
ਪੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਸਰਤੀ ਤੇ ਉਚੇ ਕਿਤ ਨ ਜੇ
ਜਨਿ ਆਏ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੇ
ਨਿ ਆਏ ॥ ੪੦੦੦੦ ੦੦ ॥ ਤੁਮ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਸੁਪ ਭਗਤਿ ਸਰਤੀ
ਤੇ ਕਿਤਿ ਨ ਉਚਾਏ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹ ਮਰਦਾਨਾ ਉਣ ਤਾਲੀ ਲ
ਖ ਜੇ ਜਨਿ ਉਚਾਏ ॥ ੩੯੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤੁਮ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਪਰੇ ਕਿ
ਤ ਜੇ ਜਨਿ ਆਹ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹ ਮਰਦਾਨਾ ਪਰੇ ਲਖ ਜੇ
ਜਨਿ ਆਹ ॥ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਉਥੇ ਪਰੇ ਕੁਝ ਪੈ ਕਿ ਮਗਰ
ਝੁਨਾ ਹੀ ॥ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਹ ਮਰਦਾਨਾ ਅਰੇ ਸੁਖ ਸਮਾਰ ਕੁਝ ਨ ਹੀ
ਜੇ ਕਿਤ ਨ ਬੇਜ ਆਰਹੈ ॥ ਦੇਖ ਨਾ ਅਹੋ ਜੇ ਸੁਪ ਭਗਤਿ ਜੇਹਾ ਅਤੇ ਸੁਪ ਲ

ਲਾਇਜੇਹਾ ਅਤੇ ਵਭਰੇ ਉਜੇਹੇ ਉਰੇਖਰੇ ਪੈਨਿਅਸਾਤੁ ਸਾਨੂ ਏਕੀ ਮੇਹਰਿ ੧੧੮
 ਵਾਨਿਗੀ ਹੋਈ ਜੋ ਕਿ ਬੇਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ਉਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਅਹਰਮ ਕੋਈ
 ਨਾਹੀ ਓਹੁ ਅਪੇਹੀ ਮੇਰਮ ਪੈਰੇ ਰੇ ਰੇ ਮੇਰਮ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਰੈ ਸਿਸਿ
 ਕਰਤੇ ਮਾਖੀ ਦੇ ਪੈ ਬਹਮਾ ਬਿਸਨਿ ਮਹੇ ਸੁਜੇ ਭੀ ਭੁਸੁ ਮਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿ
 ਸੇ ਨੂਨਾ ਹੀ ਪਬਿਅਾਇਆ ਅਤੇ ਕਮਲ ਸੰਸਾਰ ਅਉਤਾਰਾ ਨੇ ਪਰਮੇਸ
 ਰ ਮਾਖਿ ਦਾ ਪੈ ਅਤੇ ਓਨਾ ਭੇਰੀ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਹੁਇਆ ਓਹੁ ਅਪਣੀ ਕੁ
 ਵਰਤਿ ਮਾਪੇ ਹੀ ਜਾਇ ਦਾ ਪੈ ਹੋਰ ਅਰੇ ਵੀ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਾਹੀ ਏ
 ਪੁਜਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪੈ ਜਿਸ ਤਾਈ ਕਰਤਾ ਵਿਦਾ ਕਰੇ ਪੁਹੈ ਗਾਅ
 ਪਤਾਈ ਬਹਮਾ ਜਾਣੈ ਗਾ ਅਤੇ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਵੈ ਗੀ ਸੋ ਮਾਖਨ
 ਕੀਤੀ ਹੋ ਮਾਜਾਣੈ ਗਾ ਅਰਦਾਨਾਇ ਸੰਸਾਰ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਬਹੁਤ ਪੈ ਅੰ
 ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਅਜੇਹਾ ਕਮਲਾ ਪੈ ਜਿਸ ਤਾਈ ਚਾਰਿ ਟਕੇ ਜੁੜਿ ਦੇ ਪੈ ਮਿਅਤੇ
 ਚਾਰਿ ਬਾਹ ਹੋਈਆ ਪੈਨਿਅਸਾਤੁ ਕੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਹੁਕਮ ਚਲਦਾ ਪੈ ਏਹੁ
 ਜਾਣਦਾ ਪੈ ਜੇ ਮੇਰੀ ਉਪਰਿ ਵਰ੍ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪੈ ਜਾਇ ਦਾ ਨਹੀ ਜੇ ਸਭ ਕੁਝ
 ਨਾਸੁ ਪੈ ਮੇਰੇ ਮਾਸੇ ਸਭੇ ਉਠਿ ਉਠਿ ਜਾ ਦੇ ਪੈਨਿਅਸਾਤੁ ਮੇਰੀ ਅਜੁ ਕਲ
 ਏਵੇ ਹੋਇ ਜਾਸਾਗਾ ਕਰਤੇ ਇਨਾਜੀ ਮਾਦੀ ਅਕਲਿ ਮਤਿ ਮਾਰਿ ਛਰੀ

ਪੁ

ਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆਸਤਿ ਜੀਸਤਿ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਵਿਰੁਜਾਵੈ ਮੁਹ
 ਬੇਕਦ ਉਦਾਪੈ ਸੋ ਪੁਰੇ ਬਚ ਨ ਕਦਾ ਉਦਾਪੈ। ਅਰੁ ਜੀਪੁਣ ਮਾਸੀ ਕਹਤੈ
 ਪਰਬਤਿ ਤੇ ਅਤੇ ਜੇ ਜਨਿ ਫਿਰਿਆ ਏ ਮਾਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਸੀ ਪੁਣਿ ਕਲਿਕਾ ਪਰਤਿ ਤੇ ਆਏ ਮਾਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਸੀ ਪੁਣ ਦੁਇਲੀਖਿ ਜੇ ਜਨਿ ਆਏ। ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਣਿ
 ਮਾਖੁ ਕੈ ਪੜੈ ਬੰਦ ਵਿਦੇ ਰਾਪੁ ਚਲਦੇ ਹੋ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀਮ
 ਸੀ ਕੈ ਪੜੈ ਬੰਦ ਵਿਦੇ ਰਾਪੁ ਪੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮਾਸੀ ਤਿ
 ਹਾ ਬੰਦ ਬੰਦੇ ਰਾਪੁ ਆਏ ਮਾਹੋ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਕਹਤੈ
 ਪੜੈ ਬੰਦ ਬੰਦੇ ਰਾਹ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਸੂਰਤਿ ਬੰ
 ਦਰਾ ਅਤੇ ਚਪੜਾ ਬੰਦ ਬਿਗਾ ਅਤੇ ਨਟਿਕਾ ਬੰਦ ਬਿਗਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿਆ ਜੀ ਟੁੰਕੇ ਪੜੈ ਬੰਦ ਬੰਦੀ ਸਿਧਿ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ
 ਮਰਦਾਨੇ ਹਮਛਲੀ ਅਤੇ ਲਾਪੜੀ ਬੰਦ ਬੰਦਾ ਰਾਪੁ ਪੈ। ਤਾਮਰਦਾ
 ਨੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਜੋ ਤੁਜਾ ਰੀ ਵਜਾਇ॥ ੫੦ ॥

॥੨॥

ਬੋਲੋ ਗਾਈ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾਉ ਬੋਝ ਉਡਾ
 ਰੀਲੀ ਰੀ। ਤਾਸੀਲਾ ਪਰਬਤਿ ਤੇ ਆਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਪਾਛਿਆ ਜੀ

ਅਸੀਓ ਰਿਕਿਤ ਨੇਜੇਜ ਨਿਅਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਮਰਦਾਨ ॥੧੧੮॥
 ਅਸੀਯਾ ਬਾਲਖਿਜੇਜ ਨਿਅਏ। ਜਥੇਤੋਂ ਬਾਲਖਿਜੇਜ ਨਿਓ ਰਿਅ
 ਏ। ਤਾਂਫੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਈ ਨਾਮ ਰਬਤ ਪੂਰਕ ਲੇਕਿਤ ਨਾਪੈ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾ ਮੰਜੀ ਪਜਾ ਰਜੇਜ ਨਿਉਚਾਪੈ। ਭਏ
 ਰਿਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਅ ਮੰਤ੍ਰ ਪਰਬਤ ਪੂਰ ਪਾਸੇ ਕਿਤ ਨਾ ਉਚਾਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਹੁਤ ਪਜਾ ਰਿਜੇਜ ਨਿਉਚਾਪੈ। ਤਾਬਾਲੇ ਪੁ
 ਛਿਆ ਜੀਨਿ ਬੇਨਿ ਰੰਕਾ ਰਜੇਤੀ ਜਰੂਪੀ ਬੈਠਾਪੈ। ਓਹੁ ਪਰਬਤ ਕਿਤ ਨਾਪੈ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਖੰਤ੍ਰ ਪਰਬਤਿ ਮਾਜੇ ਮੰਤ੍ਰੀ ਪਜਾ
 ਰਿਜੇਜ ਨਿਪੈ। ਤਾਂਫੇ ਰਿਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਉ ਸਮਰਬਤਿ ਦਾਨਾ ਉਕਿਆ
 ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸਮਰਬਤਿ ਦਾਨਾ ਉਨਿਰਬਿ
 ਕਾਰਬ ਪਰਬਤੁਪੈ। ਤਾਂਫੇ ਰਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀਕੋਈ ਇਥੇ ਭੀ ਸਾਧਪੈ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਨਾਹੀ ਪਰ ਅਗਲੇ ਪਰਬਤਿ ਉ
 ਪਰਿਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਮਾਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰ
 ਦਾਨਾ ਕੁਝ ਭੁਖ ਲਗੀ ਪਈ ਕੁਝ ਖਾਧਾਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਆਮਾਜੀ
 ਇਥੇ ਤਾਮਖੀ ਨਹੀਨ ਦਰਿਆਵ ਦੇ ਮਾਦਮੀ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਆਖਣੀਪੈ

ਆਖਾਵਣਨੁ ਕਿਸਮਗੇਆਨਰਖਿਆਹੈ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਆਖਿਆਮ
ਰਦਾਨਾਉਪਜੇਉਚੀਮਹਾਰੀਦੇਖਉਸਉਪਵਿਜਾਪਿਕਰਿਫਲਜਿਤ
ਨੇਖਸੀਆਵਨਿਤਿਤਨੇਖਾਗਿਆਮਤੇਤੇਕਿਰੀਲਿਆਉ। ਮਰਦਾਨਾ
ਇਕਰਿਦੇਖੇਤਾਰਿਆਦੇਖੇਤਾਕੁਦਰਤਿਦੇਖਿਰਛਿਫਲੇਖੇਕੇਪੈਨਿਆ
ਰਦਾਨੇਹਾਬਿਨਾਲਿਤੇਕਿਤੇਕਿਕਰਿਮਹਿਖਾਏ। ਜਿਸੁਆਦੁਲਗਾਜੁਤ
ਛਡਿਸਕੇਨਾਹੀਬਪੁਤਖਾਦੇਸੁਅਤੇਬਪੁਤਤੇਕੁਆਦੇਸੁ। ਅਨਿਗੁਰੁ
ਨਾਨਕਦੇਅਗੋਰਖਿਰਮਾਜਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਕਹਿਆਖਾਪਿਭਾਈਬਲਾਤ
ਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਤੁਜੀਖਾਪੁਬੇਕੇਜੇਹੇਅਸਾਨੂਦੇਹਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਮੇਰਾਮੇਟੁਭਰਿ
ਆਪੈਖਰਿਪਿਕਦਇਦੇਵਾ। ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਓਬੇਗਇਆ
ਮਰਦਾਨਾਭੁਖਾਕਿਉਆਵਦਾਬਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀਤੁਜਾ
ਮੈਨੁਆਖੇਖਾਵਣਭੇਨਿਆਮਾਹਾ। ਤਾਗੁਰੁ ਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦ
ਨਾਅਸਾਭੈਨੁਕਿਆਆਖਿਆਅਜਾਭੈਨੁਕੁਝਆਖਿਆਨਾਹੀ। ਤਾ
ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਆਜੀਏਹਅੰਮ੍ਰਿਤਫਲਣੀਵੇਜਾਦੇਹੈਨਿ। ਤ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕਆਖਿਆਮਰਦਾਨਾਜੇਖਾਵਣਵਾਲੇਨਾਹੈਵਸਿਤਾਖਦਾ

ਕਿਉਹੋਵਨਿ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਕਹਿਮਾਨੀਇਥੇਤਾਮਜਾਨੂਨਜਿਵਿਨਾਹੀ १੮੦
 ਮਾਵਦਾ। ਤਾਤੁਜਾਨੇਕੋਈਨਜਵਿਮਾਵਦਾਪੈਤਾਜਾਨੂਤੁਜੀਦੋਜਾ। ਤਾਤੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਮਰਦਾਨਾਏਪੁਕਦਬਤਿਦਾਮਹਾਰਥੈ। ਏਪੁਗੁਪ
 ਤਿਮਹਾਪੁਰਖਜੋਪੈਨਿ। ਤਿਨਾਦੇਵਾਸਤੇਏਪੁਰਸੁਕੀਤਾਪੈ। ਤਾਮਰਦਾ
 ਨੇਮਾਖਿਮਾਨੀਅਜੀਤਾਗੁਪਤਿਨਾਹੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਮ
 ਰਦਾਨਾਪੁਰਨਪੁਰਖਤੇਗੁਪਤਾਵਿਚਿਤੇਦਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਏ
 ਵਿਮਾਖਿਮਾਨੀਪੁਇਇਥੇਪੀਰਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਕਿਉ
 ਮਰਦਾਨਾਜੁਆਦੁਅਛਾਲਗਪਈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਮਾਖਿਮਾਨੀਉਥੇ
 ਕਿਮਾਕਰਿਨਾਪੈਈ। ਅਤੇਇਥੇਕਿਮਾਨਾਹੀਕਰਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਮਾਮਰਦਾਨਾਜੋਇਥੇਕਰਨਾਪੈਜੋਇਥੇਨਾਹੀਕਰਨਾ। ਤਾਏਵਿਮਰਦਾਨੇਮਾ
 ਖਿਮਨੀਭਲਾਚਲੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਮਾਚਲੁਭਾਈ॥ ੫੧॥
 ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਨੀਵਾਪਗੁਰੂਜੀ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਚਿਥੇ
 ਉਰਾਰੀਲੀਤੀਉਮਾਰਿਪਰਬਤਿਤੇਆਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਖਛਮਾਨੀਅ
 ਜੀਪੁਇਕਿਥੇਆਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਮਰਦਾਨੇਉਹਾਰਿਪਰ
 ਤਿਤੇਆਏ। ਤਾਏਵਿਮਰਦਾਨੇਖਛਮਾਨੀਕਿਤਨੇਜਨਨਿਆਏ। ਤਾ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਉਲਖ ਜੋ ਜਨ ਨਿਯਾਏ ॥ ਸਭੇ ਬਾਣੀ ਲਿਖ
 ਜੋ ਜਨ ਨਿਯਾਏ ॥ ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀਤ ਜੀ ਜੋ ਇਥੇ ਸਾਧ ਆਖ ਦੇ
 ਆਪੇ ਸੋ ਕਿਥੇ ਪੈ ਜੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਇਥੇ ਹੀ ਪੈ
 ॥ ਤਾਮਰ ਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਚਲੇ ਦੇਖੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰ
 ਦਾ ਨਾਮ ਉਤਾਵਲਾ ਨਾਮੋ ਆਕਰਾ ਜਾ ਕੁਟੀ ਵਿਚੋ ਜਾ ਮਿਲਿ ਕਿਲਿਆ ॥ ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਪੁ ਛਿਆ ਸੁ ਅਰੇ ਜਾ ਸਤੁ ਮਕਉਣ ਹੋਈ ਹਾ ਆਇ ਮਹੁਚੇ
 ਹੋ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੁਤਾ ਬਸੀਏ ॥ ਤਾ ਉਸ ਜਾ ਸਤੁ ਛਿਆ
 ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾਉ
 ਨਾਨਕ ਤਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਉਸ ਜਾ ਸਤੁ ਲਿਆ ਅਰੇ ਬਾਣੀ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤੇਹ
 ਮੇਰਾ ਨਾਨਕ ਤਮ ਜੁਣਿਆ ਬਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਤੀਰਿਆ ਜਾਣਿਤ
 ਬਾ ॥ ਤਾ ਉਸ ਜਾ ਸਤੁ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੁਰੂ ਜੀ ਬਤਾਇ ਆ ਬਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰੁ ਤੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ
 ਹੈ ॥ ਤਾ ਉਸ ਜਾ ਸਤੁ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਤਮ ਜੀ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਉ ਸੈ ਲਿਖੈ
 ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕਲਿਆਨਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਤੈ ਕਿ
 ਆ ਜਾਨਿਤਾ ਬਾ ॥ ਤਾ ਕਲਿਆਨਾ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੈ ਨਿਕਹਿ ਆ ਬਾ ॥ ੧੮

ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਖਾਸੇ ਰਾਗੇ ਤੇ ਜੁਗੁ ਮਹਿ ਗੁਰਭਾਈ ਬਾਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮ॥ ੧੮੧
 ਅਰੇ ਭਾਈ ਕਲਿਆਨਿ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀਲ ਸੈਨਿਕ ਪਾਪੈ॥ ਤਾਏ ਰਿਕਲਿ
 ਮਾਨਕ ਪਿਆਸੇ ਰਾਗੁ ਰੂਪਾਜ ਰਿਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਕਲਿ
 ਮਾਨਿ ਪਸਕਉ ਅਖੇ ਗੁਰੂ ਬਾਦਰਸ ਨਾਇਖਾਉ॥ ਤਾਕਲਿਆਨਿ ਕਹਿ
 ਮਾਮੇ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਜੀਲ ਸੈਨਕ ਉਖ ਬਰਿਕ ਰਿਤਾਹੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਪਿਆ ਭਾਈ ਕਲਿਆਨਿ ਤੂੰ ਖਬਰਿ ਕਰਾਕੁ ਪੁਤੇ ਰਾਗੁ ਭਾਈ ਬਾਹੁ ਰਿ
 ਖੁਨ ਪੈ॥ ਤਾਕਲਿਆਨਕ ਪਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਪਰਿ ਖੁਨ
 ਪੈ॥ ਤਾਮਰੋ ਜੀਲ ਸੈਨਕ ਪਿਆ ਅਰੇ ਚੇਲੇ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਕਉ ਏਸਾ
 ਪੈ॥ ਤਾਕਲਿਆਨਿ ਕਹਿ ਮਾਨੀਓ ਪੁਕ ਪਿਤਾ ਪੈ ਜੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿ
 ਰੰਕਾਰੀ ਪੈ॥ ਤਾਜੀਲ ਸੈਨਿਕ ਪਿਆ ਮੇਰਾ ਤੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਯ
 ਪਿਰੇ ਕਲਿਆਨਿ ਤੂੰ ਜਾਇ ਖੁਛੁ ਤੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਉ ਦਿਕਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰਭਾਈ ਪੈ॥ ਤ
 ਕਲਿਆਨਿ ਮਾਇਕ ਪਿਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਪਤਾ ਪੈ॥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਦਕ ਗੁਰੂ
 ਭਾਈ ਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਅਰੇ ਭਾਈ ਜਾਇਕੁ ਪੁਜੇ ਮੇਰੇ ਰਾਗੇ ਤੇ
 ਜੁਗੁ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਪੈ॥ ਤਾਕਲਿਆਨ ਮਾਇਕ ਪਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਤਾਪੈ
 ਜੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੁਗੁ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਪੈ॥ ਤਾਏ ਰਿਸੀਲ ਸੈਨਿਕ ਪਿਆ ਕਲਿਆਨਿ

ਤੂੰ ਜਾਇ ਪੁਛੁ ਜੇ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਤੇ ਰਾਨਾ ਉਕਿ ਮਾਥਾ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕ ਕ ਹਿ ਆਭੁ
 ਈ ਕਲਿ ਮਾਨਿ ਮੇ ਰਾਨਾ ਉਚੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਮੇ ਗੋਵਰਖ ਸਨ ਬਾ ਤਾਫੇ ਰਿਚੇ ਲੇ
 ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਗੁ ਬੁਝੀ ਕਹਿ ਤਾ ਪੈ ਮੇ ਰਾਨਾ ਉਚੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਮੇ ਗੋਵਰਖ ਸਨਿ ਬ
 ਤਾ ਸੀਲ ਸੈ ਨਿਕਾ ਪੀਆ ਜਾਹਿ ਕਲਿ ਮਾਨਿ ਬੁਲਾਇ ਲਿਖਾਉ ਆਖਿ ਮੇ
 ਰੀ ਨਿਜਾ ਹੋਈ ਤਾ ਕਲਿ ਮਾਨਿ ਨੀ ਨੇ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲੇ ਗਾਇਆ ਜਾਇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਵਿਕਰਤਾ ਵਿਕਹਿ ਆਤਮਾ ਮੇ ਰਾ ਸੀਲ ਸੈ ਨਿਕਹਿ ਮ
 ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਕ ਰਿਤਾ ਗਿਆ ਆਉ ਭਾਜੀ ਬੈਠਿ ਜੀ ਤਾ ਤੈ ਬੈਠਿ ਗਏ
 ਤਾ ਸੀਲ ਸੈ ਨਿਬਾਚਾ ਕਉ ਨ ਗੁਰੂ ਕਉ ਨ ਮੰਤ੍ਰਾ ਕਉ ਨ ਬਿਦਿਆ ਕਉ ਨ ਜੀ
 ਤਾ ਕਉ ਨ ਕਲਾਲੇਈ ਪਾਆਏ ਕਉ ਨ ਨਾਮ ਤੁਮਿ ਮਿਨੈ ਮੰਗਾਏ ਸੀਲ
 ਸੈ ਨ ਪੁਛੈ ਸੁਨ ਕੇ ਭਾਈ ਬੋਲੇ ਬਚਨ ਦੇ ਪਸਮਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾ
 ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਰਮਿਤ ਜੀਵਾਈ ਬਿਦਿਆ ਨ ਕਰ ਜੀ ਰਮੁ ਰਖਾਈ ਸਚਿ
 ਕਲਾਲੇਈ ਪਾਆਏ ਅਮਰ ਅਨੂਪੀ ਮਕਸਿ ਮੰਗਾਏ ਬੋਲੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣੁ
 ਸੀਲ ਸੈ ਨਿਗੁਰੁ ਭਾਈ ਗੋਵਰਖ ਨ ਤੇ ਤੇ ਤੁਮੇ ਸਮਝਾਈ ॥ ੨ ॥ ਸੀਲ ਸੈ ਨ
 ਬਾਚਾ ਰਾਜਾ ਨਿਕਿ ਤੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਪੁਆ ਕਲਿ ਜੁਗਾ ਕੋ ਪੋ ਨਾਨਕ ਪੈਦ
 ਆਖੀ ਚੇ ਜੁਗਾ ਬੀਤਾ ਪੈ ਮਉਰਾ ਤਬ ਤੂ ਰਹਿਤਾ ਕਾ ਕੀਠ ਉਰਾ

ਨਾਉ ਬਤਾਉ ਅਪਨਾ ਮੋਹਿ ਜੀਲ ਸੈ ਤਿਖ ਛਤਿ ਪੈਂਤੋਹਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ੧੮੨
 ਬਾਚਾ ਰੇਤੇ ਸੇਵਕ ਨਿਕ ਕੇ ਹੋਤੇ ॥ ਦੁਆਖ ਵਿਜਨ ਨ ਮੁਨੀ ਚਖਾ ਵਿਲੇਤੇ
 ਤੇਲੀ ਕੇਖ ਵਿਠਉ ਤ੍ਰਿ ॥ ਤਬ ਸੁੰਦਰ ਨਾਮਿ ਸਬਿਅ ਪੈਅ ਉਰਾ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਤਾ ਸੁਣ ਜੀਲ ਸੈ ਤਿਤੋਹਿ ॥ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਬਤਾਇਓ ਮੋਹਿ ॥ ੪ ॥
 ॥ ਜੀਲ ਸੈ ਤਿਬਾਚਾ ॥ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਆ ਕਿਨਾਹੀ ਕੀ
 ਆਰਾਜੇ ਜਨਿਕ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾਹੀ ਕੀਆ ॥ ਜੈਸਾ ਆਇਆ ਤੈਸਾ
 ਨਾਮਾਇਆ ॥ ਰਾਜੇ ਜਨਕ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾਹੀ ਨਾਪਾਇਆ ॥ ਨਾਪਹ
 ਚੇਸਾ ਚੇਦਰ ਬਾਗਾ ਦੇਖੋ ਅਪਨੇ ਵਿਦੇਸੀ ਚਾਰਾ ॥ ਬੈਲ ਬੈਲ ਅਪਾਰ
 ਸੁਨਾਵੈ ॥ ਬਿਨ ਗੁਰੂ ਦਰਸਨੁ ਕਹਾਸਮਾਵੈ ॥ ਮੈਜੀ ਬਾਤਿ ਨਾਪੁਰੀ ਹੋ
 ਇ ॥ ਜੀਲ ਬਚਨਿ ਸੁਨਾਵੈ ਤੋਹਿ ॥ ੫ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ਸੁਣਿ
 ਬਡਿ ਭਾਈ ਠਉਰ ਬਤਾਇ ॥ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖੇਲਾ ਗਉਪਾਇ ॥ ਜਨਕ ਕੀ
 ਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰਾ ॥ ਰੇਤੇ ਜਗਮੇਦੁ ਨਾਖਾਬਾ ॥ ਰਾਜ ਮੇਰ ਪੈਅ ਉਸੁ
 ਤਾ ॥ ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਨਿਕੇ ਪੁਤਾ ॥ ੬ ॥ ॥ ਜੀਲ ਸੈ ਤਿਬਾਚਾ ॥ ਇਨਖਾ
 ਪਰਬ ਭਿਜਾਇ ਦਰਸਨੁ ਕਰੋ ॥ ਜਨਿਕ ਨਿਕ ਕਰਿ ਉਪਵਿਚਰੋ ॥ ਦੇ
 ਖੋਦੁ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਏ ॥ ਤਾਕੇ ਉਪਰਿ ਮਵ ਬਨੁ ਕੇਇ ॥ ਹਮਤੁ ਮਕੋਠ

ਉਵਿਬਤਾਈ॥ਕਪੈਸੀਲਸੈਨਿਜੁਇਨਨਕਭਾਈ॥
 ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਪਬੁਰੂਜੀ॥ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਬਚਲੀ॥ਇਨਖਾਮਰ
 ਬਤਿਪਰਿਨਨਕਕਾਇ॥ਅਗੈਬੋਬਚਨਿਜਨਿਜੁਇਲੈਇਆ
 ॥ਜਨਕਕਪੈਸੁਖਦੇਉਜੁਣਬਾਤਾ॥ਨਨਕਅਇਆਹਮਰੇਖਾਸਿ
 ਖੋਲਿਦੁਆਰਿਅੰਦਿਬਲੇਹਾ॥ਨਨਕਕੋਪਮਦਰਸਨੁਦੇਹਾ॥੧॥
 ਜਨਕਗੁਰੂਬਾਚਾ॥ਜਾਇਨਨਕਨੇਦਰਸਨੁਕੀਆ॥ਤਬਜਨ
 ਕਭਗਾਤਿਅੰਮ੍ਰਿਤਕੰਠਿਲਾਇਲੀਆ॥ਜਨਕਖੁਛੇਕਿਉਨਨਕਤ
 ਪਾ॥ਅਬਤੂੰਜਾਮਕਉਨਕਾਜਪਤਾ॥੨॥ ॥ਗੁਰੂਨਨਕਬਾਚਾ॥
 ਤੁਮਰੀਕਿਰਪਾਤੇਜਪੈਅਜਾਮਾ॥ਤੂੰਮਿਟਗਏਤੀਨੈਤਾਪਾ॥ਜਿਹ
 ਪ੍ਰਸਾਦਿਮਛਾਨਿਆਆਪਾ॥ਨਨਕਤੁਸੰਬੇਚਰਨੇਲਾਬਾ॥ਗੁਰੇਦੇ
 ਖਨਿਕਦੇਖੁਹੋਇਰਾਖਾ॥੩॥ ॥ਜਨਕਗੁਰੂਬਾਚਾ॥ਜਨਕਗੁਰੂ
 ਨਨਕਕੋਕਪੋ॥ਅਗੈਜਾਇਕਿਈਪਾਬਹੋ॥ਹਮਤੁਮਾਆਤਮਾਏਕੋਰਾ
 ਉ॥ਜਹਾਬਹੋਤਾਨਹੀਦੁਰਾਉ॥ਤ੍ਰੇਤ੍ਰੇਜਗਦੁਆਪਰਿਕਲਜੁਗਦੇਖੋ॥
 ਹਮਰੀਨਜਰਿਸਰੀਤੁਮਲੇਖੋ॥ਜਨਕਕਪੈਸੁਣਨਨਕਪ੍ਰਾਨੀ॥ਹਮਤੁਮ
 ਕੇਦੀਆਪਾਦਿਨਿਰਬਾਨੀ॥ਗੁਰੂਨਨਕਬਾਚਾ॥੪॥ ॥ਨਨਕਬੋਲੇ

ਸੁਣਸਤਿਗੁਰਸੂਰਾਜਦਿਕਦਿਬਚਨਿਪੁਰਾਹਮਤੁਮਪ੍ਰਸਾਦਿਭਏ ੧੮੩
 ਨਿਰਬਾਨੀਏਕੰਕਾਰਕੀਕਬਾਬਖਾਨੀਹਮਕੋਆਗਿਆਤੁਮਰੀਹੋ
 ਈਭੇਭੇਦੁਆਪਵਿਕਲਿਜੁਗਾਗੋਈ॥੫॥ ॥ਜਨਨਕਚੁਰੁਬਾਚ॥
 ਜਨਨਕਨਾਨਕਕੋਆਗਿਆਕੀਨੀਆਤਿਲੋਕਕੀਭੁਗਾਤਿਭੁਝਿਦੀ
 ਨੀਆਪੁਜਮੇਅਵਰਹਿਉਪਦੇਜਾਤੁਮਾਰੇਜੇਵਕਸਗਲੇਭੇਜਾਯ
 ਹਮਤੁਮਕੋਦੀਈਵਡਿਆਈਅਕਬਕਬਾਕੀਕਬਾਜੁਨਾਈ॥੬॥
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਬਾਚਾਜਨਨਕਕੀਆਗਿਆਲੇਨਾਨਕਫਿਰਿਆਤ
 ਬਸੁਹਰਾਮਾਤਿਲੋਕਕਉਸਵਿਆਯਾਉਹਾਤੇਚਲੇਲੀਈਉਡਾਰੀ
 ਸੀਲੀਪਰਬਤਿਪਵਿਕੀਈਉਤਾਰੀਤੁਬਬਾਲਾਪੁਛਗੁਰੁਅਪ
 ਮੇਕੋਕਿਤਿਨੇਜੇਨਸਿਹਮਿਅਏਉਹਾਜੇ॥ ॥
 ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਹਗੁਰੁਜੀਅਗੋਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਬਾਲੇ
 ਪੁਛੇਆਜੀਅਸੀਤੁਸੀਲਾਪਰਬਤਿਤੇਜੇਫੇਰਿਆਇਉਪਰਿ
 ਚੜ੍ਹੇਇਸਿਖਾਪਰਬਤਿਤੇਸੀਲਾਪਰਬਤਿਕਿਤਨਾਏਚੁ॥
 ਪੈਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਨਖਜੇਨਸਿਉਚਾ
 ਪੈਫੇਰਿਲਖਜੇਨਸਿਅਏਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪਾਛਿਆ

ਜੀਇ ਸਖਰ ਬਭਿਦਾਨਾ ਉਰਿਅਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮ
 ਰਦਾਨਾਇ ਸਖਰ ਬਭਿਦਾਨਾ ਉਪਰਾਨਿ ਬਰਬਭਿਪੈ। ਤਾਫੇਰਿਅ
 ਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਕੋਈ ਇਥੇ ਭੀ ਸਾਧੁਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾਇ ਬੇਇਕੁ ਰਖੀ ਸਰੁਪੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ
 ਅਜੀਉ ਸਰਖੀ ਸਰਨੁ ਭੀ ਦੇਖੇ ਰੋਗ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਅਮੇਅ ਸਨੁ ਦੇਖੇ ਚਾਗ। ਤਾਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਮ
 ਭਲਾਜੀ। ਉਸਖਪਾਤਿ ਤੇਵਰਾ ਭਲਾਉ ਕਦਰਭਿਦਾਜਲਿ ਨਲਿ
 ਭਰਿਅਖਤਾਅਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਇਸਨਾਨ ਲਗਾਕਰਨੇ
 ਤਾਓਹੁ ਰਖੀ ਸਰਅਇਅਅਹਾ। ਤਾਉਸਅਵਦੇ ਬਚਨੁ ਕੀ
 ਤਾਇਸਨਾਨ ਮੇਕੁ ਭੇਰੁ। ਸੁਅੰਗਾਭੇ ਭੁਗਾਭੰਗੁ ਭਾਣੀ। ਗੁਣੀਕੁ
 ਮੇਰਸਮੇਰਿਖਰਬੁਤੀ। ਅਨਿਸਰਵਰਤੁ ਰਗੀਭੇ॥੧॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਮਰਬਖੁਛਿਅ ਸੁਣਰਖੀ ਸਰਭੈ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ। ਸੇਮੇਨੁ ਅਰ
 ਬਦੇਹਾ। ਤਾਰਖੀ ਸਰਕਹਿਅ ਸੁਣਰੇਤੁ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾ। ਸੇਕਿ
 ਸਵਾਸਭੇਏ ਸਸਾਗਾਰਗਾਭੇ ਕਰਤਾਪੈ। ਓਹੁ ਭੇਰੁ ਗਾਤੁ ਮੈਸਾਪੈ ਜੈ
 ਸਾਕੁ ਮੇਰਰਖੀ ਸਰਸਮੇਰ ਕੇਉਪਾਰਿ ਬੈਠਾਹਾ। ਕਦੀਹਲਿਚ

ਲਿਹੁਆਨਾਹੀ॥ ਅਰਜੈਸਾਮੀਨਜਲਸੋਤਰੰਗਕਰਤਾਹੈ॥ ਅਰਬਿਛੁ
 ਫੇਪੁਏਪ੍ਰਾਨਹਿਤਿਹੋਇਜਾਤੇਏ॥ ਅਹਿਕਰਤਬਉਨਿਕੇਪੈ॥ ਭੁੰਏਏਜ
 ਪੈਂਤੁਜੈਸਸੁਮੰਗਕਰਤਾਹੈ॥ ੧॥ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤਾ॥
 ਇਸਨਾਨਏਕੰਕਾਰੰ॥ ਸੁਮੰਗਸਤਿਗੁਰਕੇਭੰਗੁਰੰਕਮੇਰਚਿਤਠਪਰੰ
 ॥ ਅਮੀਨਨਾਨਕਗੋਬਿੰਦਜਲਿਭਰੰਗੰ॥ ੨॥ ਤਾਰਖੀਸਰਪੁਛਿਅ
 ਅਰੇਸਾਸਿਭੈਕਿਅਕਹਿਅਮਾਮੇਤੇਸਮਾਝਿਅਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ ਤ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਰਬਦਿਤਾ॥ ਇਸਨਾਨਏਕੰਕਾਰੰਕੇਦਰਨਭੇਕੀਅ
 ਸੁਮੰਗਸਤਿਗੁਰਕੇਭੰਗੁਰੰਕਮੇਰਜੈਜਾਚਿਤਠਪ
 ਰਿਅਗਗੋਬਿੰਦਕੇਨਾਮਸੋਨਾਨਕਮੀਨਤਰੰਗਕਰਤਾਹੈ॥ ਭੂਲੇ
 ਬਿਛੁਫੇਭੇਪ੍ਰਾਨਹਿਤਿਹੋਇਜਾਵੇ॥ ਤਾਰਖੀਸਰਪੁਛਿਅਰੇਨਾਨਕ
 ਤਖਕਲਜੁਗਾਮੇਤੁਹੀਹੁਆਹੈ॥ ਜਨਕਵਿਦੇਪੀਕਾਸੇਵਕਾ॥ ੩॥
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਹੋਰਖੀਸਰਮਹੀ॥ ਅਰਰਖੀਸਰਭੇ
 ਰਾਨਾਉਕਿਅਹੈ॥ ਅਰੇਤਖਾਮੇਰਾਨਾਉਜੁਖਚੈਨਿਰਖੀਸਰਹੈ॥
 ੪॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰੇਭਾਣੀਤੂੰਓਹੀਜੁਖਚੈਨਿਹੈ॥ ਰਾ
 ਜੇਜਨਕਵਿਦੇਪੀਕਾਸਿਪਜਾਵੁਭੁਜੇਖਾ॥ ਤਾਰਖੀਸਰਕਹਿਅ

ਆਹੋਭਾਣੀਜੀਆਇਓਹੀਧੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਉਜਦੇਖੇਰਾਤੇਦੁਹ
ਪਇਆਗਾਤਾਮਰੋਉਸਿਗਾਲਿਵਿਚਿਲੀਤਾ। ਤਾਵਿਖੀਕਹਿਯਾ
ਜੀਚਲੇਭਾਣੀਕੁਟੀਮੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਰਜਾਇਮੰਗੀਖੁਸੀਕਰੇ।
ਤਾਉਰੂਰੀਲੀਤੀ॥

॥ ਬੋਲੇਭਾਣੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀ
ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਬਚਲੀ॥ ਓਬੋਜੇਉਰੂਰੀਲੀਤੀਉਲਾਰਿਖਰਬ
ਤਿਤੇਆਏ॥ ਤਾਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਆਜੀਪੁਣਿਆਸੀਕਿਬੋਆਏ॥
ਅਗਕਿਤਨੇਜੇਜਨਿਆਏ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਮਸੀਉਲਾ
ਕਪਰਬਤਿਤੇਆਏ॥ ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਆਜੀਅਸੀਕਿਤਨੇ
ਜੇਜਨਿਆਏ॥ ਅਤੇਜੀਏਪੁਕੇਪੜੇਬੰਦਰਦਾਰਾਪੁਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਸੀਯਾਬਾਲਖਿਜੇਜਨਆਏ॥ ਅਤੇ
ਸਭੇਚਾਲੀਲਖਿਜੇਜਨਿਆਏ॥ ਅਤੇਮਰਦਾਨਾਮਪਲੇਜਾਇਖੜੇ
ਹੋਸੀ॥ ਪੁਰਟਾਬੰਦਰਾਵੁਜਾਆਵੁਜੀਲਾਹੜੀਬੰਦਰਾਤੀਜਾ
ਵਿਚਿਆਵੁਸੀਮਛਲੀਬੰਦਰਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਆਜੀਅਤੇ
ਕਿਸਰਾਜੇਦੇਖੰਡੁਜਾਇਵੜੀਏਬੋ॥ ਤਾਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆ
ਮਰਦਾਨਾਜੇਮਲਸਤੁਖੰਡੁਲੀਕਾਸਹਰਗਾਜੇਮਲਸਤਿਦਾਪੈ॥ ਉਬੋਦ॥

ਰਾਜੁ: ਭਭੀਖਨਕਰਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਆਜੀਅਗੋਖਰਕਿਤੁਨੀਦੂ ੧੮੫
 ਰਰਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਖਰਿਚਿਤਿਆਇਆਹੈ
 ਈ। ਤੈਨੂੰਖਰਿਜਾਇਵਾਨੀਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਤੁਜਾਭੀਖਰ
 ਚਲਿਣਾਹੈਕੇਨਾਪੀਚਲਿਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਮ
 ਜਾਨਕਰਤਾਰਲੈਜਾਜੀਤਾਅਜੀਭੀਜਾਜੀਏ। ਅਤੇਰੂਓਤਾਵਲਾ
 ਹੈਤਾਤੈਨੂੰਪੁਚਾਇਛਰੀਏ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਪੁਣਖਕੋਦੇਦੇ
 ਹੋ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਅਜਾਤੈਨੂੰਪਕਾਇਤਾਕੇ
 ਤੈਅਖੋਖਰਚਿਤਕੀਤਾ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਮੇਸਹਜਿਸੁ
 ਭਾਇਗਲਿਖੁਛੀਤੁਜਾਮੇਨੂੰਏਪੁਕਿਉਆਖੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਆਚਲੁਭਾਈਬਾਲਾਪੁਣਅਜਾਬੋਮਰਦਾਨਾਅਗੋਪੀਵਿਦਿਆਹੈ
 ਦਾਹੈ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਅਜੇਪੀਨਾਪੀਕਰਣੀ। ਨਾਲੇਨਿ
 ਬਪਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਅਜੀਕਰਤਾਰਿਤੇਬਪੁ
 ਤੁਰਾਜੀਆਹੈ। ਅਜਾਉਖਰਿਕਰਤਾਰਬਪੁਤੁਮਿਪਵਿਵਾਨਿਪੈ। ਜ
 ਅਜਾਤੈਨੂੰਓਥੇਨਾਪੀਮਰਿਆ। ਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਮੇਬੀਦੇ
 ਪਕਿਥੇਛੁਟੇਗੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਆਮਰਦਾਨਾਤੇਬੀਦੇਪਭ

ਲਜਾ ਪਗ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਭਖਰ ਤੇ ਕੰਧਾ ਵਿਢੇ ਵਿਚਿ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾਫੇ ਰਿਸ
 ਰਦਾ ਨੇ ਕਪਿਅਨੀ ਕਿਤ ਨੇ ਦਿਨਾ ਛੁਟੇ ਗੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਪਜਾਇ ਪਾਤ੍ਰ ਤੈ ਘੜੀਆ ਦਿਨ ਰਹਦੇ। ਤਾਮਰ ਦਾਨੇ
 ਖਛਿਅਨੀ ਤੁਸੀ ਹਾਜਰ ਹੋ ਜੋਨਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾ
 ਨਾਮ ਸੀ ਤੇ ਕਾਕੀ ਮਕਰਿ ਕੈ ਜਾ ਸੀਏ। ਤਾਫੇ ਰਿਸ ਰਦਾ ਨੇ ਖਛਿਅਨੀ
 ਸਾਡੇ ਕੇ ਦਬੋਗੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਜੇ ਤੂੰ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀ
 ਏ। ਤਾਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਅਨੀ ਮੇਰਾ ਆਖਿਅਕ ਰਸੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਹੀ ਆਖਿਅਕ ਰਸੀਏ। ਆਖ ਤੁਜੇ ਕਹੈ ਸੋ ਕ
 ਰਣਾ। ਤਾਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿਨੀ ਮੇਰੇ ਜਾਡੇ ਗੇ ਤਾਮੇ ਤੁਜਾ ਰੇ ਉਪਰਿ ਬਹੁ
 ਤੁਰਾਨੀ ਰਹਾਗਾ। ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਜਾਡੇ ਗੇ ਦਬੋਗੇ ਤਾਮੇ ਬਹੁ ਤਰੀਜ ਹੋਵਾ
 ਗਾ। ਦਰਗਾਹਿ ਕਰ ਤਾ ਵਿਦੀ ਦਾਵਨ ਗੀ ਰਹੇ ਦਾਗਾ। ਮੇਰਾ ਮਖਣੀ ਮਖੀ ਰਿ
 ਠਾ ਪੈਰਾ ਤਿਨੇ ਕਰ ਤਾਰਿ ਮੇਰਾ ਆਖੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਇਥੇ ਜਾਡੀ ਦਾ
 ਸੋਖਾ ਕਿਹੋ ਇਜਾਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਦਬੀ ਦਾ ਪੈਸੇ ਮਰੇ ਜਾਡੀ ਦਾ ਪੈ। ਤੁਜਾ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਰਾ ਮਦੁ ਜਿਸਾ ਹਿਨਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਰ ਦਾਨਾ ਏਹੁ
 ਤੁਰਾ ਅਜਾਡੀ ਗਾਰਦ ਨ ਤੋਹੋ ਇਥਾ। ਅਜਾਡੇ ਨਾਮ ਦੁਜਿਸਾ ਫੁਣਾਵ

ਬਨਾਨਾਹੀਤੁੰਚਿਤਬਾਇਰਖੁਕਰਤਾਰਭਾਵੈਤਾਭੈਜਾਕੀਗੋਗਤਾਮਰਦਾ ੧੮੭
 ਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਅਗੋਮਬਾਟੇਕਿਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਚਲੇਭਾਈਗਤਾਚਉ
 ਦਿਨਦਰਬੇਲੇਜਹਰਿਦਾਨਾਉਬੇਅਗੈਉਤਰੇਤਾਮਰਦਾਨੇਖੁਛਿਆ
 ਜੀਇਬੇਪੀਛਾਭੁਣੀਪੈਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਇਬੇਤੇਰੀਉ
 ਲਾਇਰਹੇਗੀਭੈਨੁਖਰਮੇਜਹਰਿਲੈਜਾਏਆਹਾਚਲਕਰਿਖੁਰਮਾ
 ਖਾਹਿਤੇਰਾਉਬੇਅਪਾਰਬਾਕੀਰਹਦਾਪੈਅੰਜਿਵੇਦਿਨਜਾਇਮਰਦ
 ਨੇਖੁਰਸੇਦੇਫੁਲਖਾਧੋਜਾਪੜੀਆਰੈਦਿਨਰਹਿਆਤਾਮਰਦਾਨੇਨੁਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਖੁਛਿਆਕਿਉਮਰਦਾਨਾਦੇਹਿਖਬਰਾਤਾਮਰਦਾਨੇਅ
 ਖਿਆਜੀਉਆਰੀਪੈਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਮਰਦਾਨਾਕਿਉਕਰਿ
 ਜਾਤਾਤਾਮਰਦਾਨੇਅਖਿਆਜੀਮੇਇਉਕਰਿਜਾਤੋਜੇਮੇਰੇਨਾਭਵਿ
 ਚੇਖਉਦੀਗੀਛੁਖਲੀਪੈਅਤੇਨਵੇਜਾਸਿਰਪਦੇਪੈਨਿਭਾਵੇਤੁਸੀ
 ਗਿਣਦੇਜਾਉਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਤੁੰਗਿਣਦਾਜ
 ਇਤਾਬਾਲਾਗਿਣਨਲਗਾਪੂਰੇਨਵੇਜਾਸਿਦੇਰਿਦਿਚੋਹੋਏਤਾਬ
 ਲੇਦੇਪੀਨੁਪਬੁਲਾਇਆਦੇਖੇਭਾਓਪਯਨਾਹੀਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅ
 ਖਿਆਕਿਉਭਾਈਬਾਲਾਤਾਬਾਲੇਕਹਿਆਜੀਪੁਣਖੁਰਨਹੋਇਅ

॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰ ਤਾਰ ਅਰੋਮ ਬਾਟੇ ਕਿ ਮਾਮਾ ਮਾਖਣ ਲਗਾ ਦੇਖੁ ਭਾ
 ਣੀ ਬਾਲਾ ਕਰ ਭੇਨੀ ਕਾਰ ਦੀਆ ਵਰ੍ਹਿਆ ਣੀਆ ਕਿਹੀ ਮਰਦਾਨੇ
 ਉਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਓ ਪੁਕਰ ਤਾਰ ਅਤੇ ਭੁ
 ਗੁਰੂ ਕਿਉ ਨਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾ ਣੀ ਬਾਲਾ ਇਸਿ ਦੇਹੀ
 ਨੇ ਪੁਣ ਸਾਡੀਏ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਪੁਣ ਕਰੀਏ ਮਾਪਰਿ
 ॥ ਤਾ ਉਸੇ ਖੁਰਮੇ ਦੀਆ ਲਕੜੀਆ ਲੀਤੀਆ ਮਤੇ ਪਿਕੁਚਾ ਦਰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਣੀ ਲੀਤੀ ਮਤੇ ਪਿਕੁਚਾ ਦਰਿ ਬਾਲੇ ਦੀ ਲੀਤੀ
 ॥ ਅਤੇ ਪਿਕੁਚਾ ਦਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀਆ ਹੀ ॥ ਗੁਰਿ ਹਾਚਾ ਦਾ ਦਾਖਣ
 ਟੁਕੀਭਾ ॥ ਤਾ ਮਰਦਾਨਾ ਉਥੇ ਸਾਕਿ ਮਾਜਾ ਓ ਬੇਚਲੇ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕ
 ਹਿ ਮਾਜੀ ਓ ਪੁਜੇ ਸੇਤੁ ਬੰਦਰ ਰਾਮੇ ਸਰਾਮਾ ਖੀਦਾ ਹੋ ॥ ਜਿ ਬੇਰਾਮ
 ਚੰਦ ਜੀ ਪੁਲ ਬਾਧਿ ਮਾਮਾ ਪੀਓ ਪੁਨਾ ਰਿਠੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾ
 ਖਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓ ਪੁਤਾ ਦੂਰ ਰਹਿ ਮਾਮਾ ਤਾ ਬਾਲਾ ਚੁਖ ਕਰਿ
 ਰਹਿ ਮਾਮਾ ਤਾਫੇ ਬਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ
 ਖਣਤੇ ਮਨ ਪਈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਮਾਜੀ ਤੁਸਾਰੀ ਰਜਾਇ
 ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓ ਪੁਠੀ ਦੇਖ ਚ

ਲੀਏ ਓ ਬੇਜੇ ਉਰਾਰੀਲੀਤੀਆਇ ਸੇਤੁ ਬੰਦ ਰਿਰਮੇ ਸਾਵਿਤਿ ਕਲੇ ਤਾਏ १੮੭
 ਵੇਖਤੋ ਹੋਏ ਆਏ ਆਹਾ ਜੇਗੋ ਰਖ ਚੁਪੰਜਾ ਸਿਧਾ ਨਾਲਿ ਆਇ ਨਿਕ
 ਲਿਆ। ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਪਰੁ ਜੁਨੀਆ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ
 ਮੇਸਰਿ ਸੇਤੁ ਬੰਦ ਰਕੀ ਚਲੀ। ਸੇਤੁ ਬੰਦ ਰਕੇ ਮੇਸਰਿ ਮੇਲਾ ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ
 ਭਰਖਰੀ ਚੇਲਾ। ਮਛਿ ਦਰਾਨਾ ਬਰਹੇ ਮਾਲਿ ਬੋਲਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜਗਤਿ
 ਸਿਉ ਬੋਲਾ। ਲਪਰੁ ਮਾਏ ਆਇ ਕੇਲਾ ਚਰਖਟਿ ਨਾ ਬਰਹੇ ਲਾਏਲ
 ਤਾ ਭਰਖਰੀ ਬਾਛਾ। ਕਉ ਨ ਜੇਤਿ ਸਰਸਿ ਰਿਸੇਰਾ ਦੂਜਾ ਕੋ ਕਪਤੋ ਅਉ
 ਰਾ ਕਉ ਨ ਅੰਤਿ ਰਿਉ ਪਾਏ ਮਾਰਾ ਕੋ ਕਪੀਏ ਅਗਾਮਾ ਮਾਰਾ ਕਉ ਜਨੇ
 ਗੰਜੇ ਰਾਕਮਾਏ। ਕਉ ਨ ਜੇ ਸਿਫਤੀ ਰਾਤਾ ਰਾਉ। ਕੋ ਦਰਸਨ ਕਉ ਨ ਪਰਿ
 ਮਾਉ। ਕਉ ਨ ਜੇ ਬਾਣੀ ਨ ਦਬ ਜਾਇ। ਭਰਖਰੀ ਬੋਲੇ ਜੁਣ ਨ ਨ ਕਬਾਣੀ। ਕਿ
 ਉਰ ਵਿਖਾਵੈ ਮਦਨਿ ਰਬਾਣੀ। ਕਉ ਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ। ਜਿਤੁ ਮਸਕਿਰ
 ਰਹੇ ਲਾਲ ਨਾਮਾਇ। ਭਰਖਰੀ ਖੁਛੇ ਨ ਨ ਕਤੇ ਪੀ। ਸਚੁ ਬਾਤ ਓਨੁ ਠਨੁ ਹੋਈ
 ३॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ। ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਜੇਤਿ ਸਰਬ ਸਿਰਮੋਰਾ ਏਕੋ ਮਾਪਦੂ
 ਜਾਨ ਪੀ ਹੋਬਾ। ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਮਾਰਾ ਵਾਰਾ ਅਗਾਮਾ ਮਗਾਧਿ ਬਿਅੰਤੁ ਮਮਾਰੁ ॥
 ਗੁਰਮੁਖ ਜੇਗੰਜੇ ਗੁਰਮਾਏ। ਸਿਫਤੀ ਰਾਤਾ ਮਾਮਤੁ ਮਰਾਉ। ਦਰਸਨੁ ਮਾਮ

ਧਿਸਹਜਿਅਵਿਖਾਇ॥ਤਿਰਸਲੁਬਾਣੀਨਾਦਬਜਾਉ॥ਸੁਣਭਰਬਰੀਨ॥
 ਨਕਏਉਬਾਣੀ॥ਜਿਤਪਾਦਹੁਤੁਮਦਨਿਰਬਾਣੀ॥ਜਾਚਿਤਿਰਤੁਰਿਰਹੇ
 ਸਮਾਇ॥ਕਾਲਨਾਗਾਸੈਖਿਰੁਨਪਾਇ॥ਨਾਨਕਭਰਬਰੀਗੋਸਟਿਹੋਈ
 ॥ਅਨੁਮਾਨਿਨਾਨਕਸਚੁਜੋਈ॥੩॥ ॥ਭਰਬਰੀਬਾਚਾ॥ਕਿਉਕਰਿਖੇ
 ਜੀਕਿਉਕਰਿਬਾਣੀ॥ਕਿਉਕਰਿਦੁਪੁਤਿਸਾਦੁਰਮਤਿਭਿਆਬਾਨੀ॥ਕਿਉ
 ਕਰਿਦੁਨੀਆਦੁਤੁਰਿਅਸਾ॥ਕਿਉਕਰਿਬਾਲੇਜੀਵਤਿਮਰਿਅਸਾ॥ਕਉਨਹੁ
 ਰੁਜਿਸਦੀਖਿਆਦੀਨੀ॥ਭਰਬਰੀਪਣਵੇਤਤਿਪਰਬੀਨੀ॥੪॥ ॥
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ਗੁਰਮੁਖਸੋਜਤਿਰਾਪਦਸਾਇਅਸਾ॥ਸਹਜਿਮਿ
 ਲੇਜਗਾਜੀਵਨੁਪਾਇਅਸਾ॥ਦੁਬਸਾਦੁਰਮਤਿਭਿਆਬਾਨੀਸਾਇਅਸਾ॥
 ਗੁਰਮੁਖਸੋਗਾਵਿਜੋਗੁਪਰਿਜਾਲੇ॥ਗੁਰਮੁਖਗਾਤਿਪਤਿਮਤਿਹੈਨਾਲੇ॥
 ਗੁਰਮੁਖਦੁਨੀਆਦੁਤੁਰੁਤੁਰਿਅਸਾ॥ਸਬਦੁਮੁਣੈਫਿਰਿਜੀਵਤਬਪਰ
 ਨਮਰਿਅਸਾ॥੫॥ ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ਸਬਦੁਗੁਰੂਸਚੁਦੀਨੀਦੀ
 ਖਿਆ॥ਸਤਿਗੁਰੂਪੁਰੋਸਾਚੁਪਰੀਖਿਆ॥ਗੁਰਮੁਖਸਚੋਸਚੁਪਛਾ
 ਟੈ॥ਅਨੁਮੁਖਬਾਣੀਤੁਰਨਾਜਾਣੈ॥ਚੀਨੈਭਭਗੁਰਸਬਦੀਮੇਲਾ॥ਸਬ
 ਦੁਗੁਰੂਸਚਤਿਸੁਨਿਚੇਲਾ॥ਅੰਤਰਿਰਤੁਨੁਗਿਆਨੁਪਰਚੰਡਾ॥ਅੰ

ਤਰਿਨਾਮੁ ਨਿਸਾਨੁ ਅਖੰਡਾ ਸੁਣ ਭਰਖਾ ਦੀ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ॥ ਸਚੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਿਤੁ १੮੮
 ੬ ॥ ਗੋਰਖ ਬਾਚਾ ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤਿਵੰਤਾ ਸਾਧੂ ॥ ਅੰਚੈ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਰਿਨਿਵ
 ਰੂ ॥ ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਗੁਰਮੁਇ ਸਨਾਨੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ॥ ਬੇ
 ਲੇ ਸਚੁ ਨ ਰਾਣੀ ਮਿਥਿਆ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਏਹਾ ਸਿਖਿਆ ॥ ਜੇਗਾ ਕੇ
 ਲਖਣੁ ਸੁਣਹੋ ਪੂਰਾ ॥ ਗੋਰਖ ਕਹੇ ਜੋਈ ਅਉ ਪੂਰਾ ॥ ੧ ॥ ਚੰਚਲਿ ਚ
 ਇਨ ਖੇਲੇ ਖੇਲਾ ॥ ਕਾਮ ਨ ਦਾਮ ਨ ਤਿਆਰੀ ਗੁਰਮੇਲਾ ॥ ਚੰਚਲਿ ਜਾ ਬਿਨ
 ਜਾਇ ਅਖਾੜੈ ॥ ਗਗਨੰਤੁ ਰਿਖਨੁ ਖੁਸਹਾਜਿ ਮਹਾ ਚੜੈ ॥ ਰਹੈ ਇਕੰਤ
 ਸਬਦੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥ ਦਰਖੈ ਧਾਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਐਸਾ ਜੰਗਮ
 ਗੁਰ ਪੂਰੁਖ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਜੋਈ ਅਉ ਪੂਰਾ ॥ ਕਕਨ ਕਕਾਮਨੀ ਸਿਉਨ
 ਹੀ ਗਾਤਿ ॥ ਪਰਦੁ ਬਖਸ਼ਿਹੈ ਬੈਨ ਪਗਤਿ ॥ ਆਰਾਤੁ ॥ ਨਿਹ ਬਾਮੁ ਖੋਨ
 ਰਾਖੈ ਮਿਥਿਆ ਜਨੁ ॥ ਮਨੁ ਮਣਕ ਮਨ ਤੇ ਪਤਿ ॥ ਆਸਨੀ ॥ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ
 ਮਾਨੀ ॥ ਮਾਗੁ ਰਤੇ ਸਮਝਾਨਾ ॥ ਪਵਿਦਰਿ ਕੀ ਖਬਰਿ ਸਚਿ ਸਬਦਿ
 ਸਿਵੰਤੀ ॥ ਅਬ ਚਲ ਨਗਰੀ ਸਚੁ ਜੇਗੁ ਮਛਾਤੀ ॥ ਜੇਗਾ ਮਾਰਗੀ
 ਐਸੀ ਚਾਲੀ ॥ ਪਰਵਾਣੁ ਤਿਨਾਨਕ ਸੁਣਹੋ ਬਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ਗੋਰਖ ਬਾਚਾ ॥
 ਕਵਨੁ ਰੂਪ ਕਵਨੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ਕਵਨੁ ਅਰੰਭ ਕਵਨੁ ਅਕਾਰਾ ॥ ਕਿਤੁ ਪ

ਰਿਵਸੈ ਕਵਨੁ ਅਚਾਰਾ ਕਵਨੁ ਸੇਵਾ ਜਾ ਕਵਨੁ ਸੇਮ ਹਤਾ ਕਵਨੁ ਸੇਖਰ
 ਖਖਰਖਖਤਿ ਹੋਤਾ ਕਵਨੁ ਸੇਬੈਲੈ ਕਵਨੁ ਮੇਲੈ ਕਵਨੁ ਸੇਜੇਤਿ ਨਿਰੰਤ
 ਵਿਦੇਖੈ ਕਹਾਇਉ ਆਵੈ ਕਹਾਇ ਪੁਜਾਇ ਪਿਰਿ ਮੜੈ ਜੀਉ ਕਹਾਸ
 ਮਾਇ ਇਸ ਕਥਾ ਕਾਦੇ ਪੁਬੀਚਾਰੁ ਬੈਲੈ ਗੋਰਖ ਭਤੇ ਭਤੁ ਸਾਰੁ
 ੧੦ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ਸਚੁ ਸਬੁ ਖਖਵਨਿ ਬਿਸਬਾਰੁ ਅਗਨਿ
 ਅਰੰਭੁ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚਾ ਸਾਚੁ ਆਚਾਰੁ ਗੁਰਮੁ
 ਖਨਿ ਜਿਘਰਿ ਮਹਲੀ ਵਾਸੈ ਅਮਰਿ ਹੋਇ ਦਿਓ ਬਿਕਾਲ ਨਗਰੁ ਸੈ
 ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਮਦਨੁ ਪੈ ਮੋਹਤਾ ਨਿਰੰਜਨਿ ਖਖਰਖਖਤਿ ਹੋਤਾ ਬੈ
 ਲੈ ਮਦਨੁ ਅਗਨਿ ਭੁਝਵਉ ਸਚੁ ਮੇਖੇ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਗਉ ਗੁ
 ਕਮੇ ਆਵੈ ਪੁਕਮੇ ਜਉ ਪਿਰਿ ਮੜੈ ਜੀਉ ਕਹਾਸ ਸਚੁ ਸਮਾਉ ਇਹੁ ਅ
 ਰਸਾ ਕਥਾ ਕਬੀਰ ਜਾਇ ਸਤਿ ਗੁਰਮੁਖੈ ਦੀਆਇ ਖਾਇ ਨਾਨਕ ਬੈ
 ਲੈ ਸਾਚੀ ਗਾਥਾ ਸਣਹੋ ਭਰਬਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ॥ ੧੧ ॥ ਜਤੁ ਮ
 ਹਾਰਾ ਮੀਜ ਸੁਨਿ ਮਾਰਿ ਅਹਰਣੁ ਮਤਿ ਬਿਅਨੁ ਹਬੀ ਮਾਰਿ ਗੁ
 ਰਸਬਦੁ ਸਚੁ ਸਾਚੀ ਸਰਮ ਸਾਲਾ ਸਚਕਰਿ ਭਾਂਡਾ ਭੁਲੇ ਚਾਲਾ
 ਅਤੀ ਮੇਜ ਬਦੁ ਸਾਚੀ ਟਕਿ ਸਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਿਸਦਿ ਸਦਾ ਦਇ

ਆਲਾ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਸਿਹਾਲਿ ॥ ੧੨ ॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਟਿ
 ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਵਿਬਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ ॥ ਸਚਖੰਡ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥
 ਖੰਡ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਜੈ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥ ਸੇਤ ਬੰਦਰਿ ਗਮੇ ਸਰਹੋਈ ॥ ਅਰਣ
 ਵਤਿ ਨਾਨਕ ਭਾਰ ਸੋਈ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਸੇਤ ਬੰਦਰਿ ਗਮੇ ਸਰਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰ
 ਖਤੁ ਬਖਰੀ ਏਕ ਗੁਰੂ ਏਕ ਪੈ ਚੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਬੋਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹ
 ਮ ਬੂਲੇ ਤੁਮਰਾ ਪਿਥ ਭਾਇ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣਿ
 ਗੋਰਖ ਨਿਰੰਜਨਿ ਮੁਣੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਚ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ॥ ਨਿਜ ਅਰਿ ਮਹ
 ਲੀ ਮਾਵਹੁ ਬਾਉ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਕੇ ਦੀਖਿ ਆਲੇਇ ॥ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਨਨਕਾ
 ਰੀ ਵਸਹਿ ਅਰਿ ਬੇਹਾ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਤੀਨ ਚਾਰਿ ਚਉਥੇ ਚਉਥੇ ਮਹਲੇ ॥ ਅੰ
 ਜ ਸਤਿ ਨ ਉਗੁਣ ਗਿਆਨ ਅਮੋਲੇ ॥ ਨਉ ਪਰਦੂਰੁ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰਾ ॥ ਤੁ
 ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਹਿ ਸਬਦ ਅਮਾਰਾ ॥ ਤੁਹਾ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੈ ਸੁਨ ਓਅੰਕ
 ਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜੇ ਤੀਜੇ ਤਿਅਮਾਰਾ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਕੇ ਦੇਖਵਾਹਾ ॥
 ਦਹ ਦਿਸਾਇ ਦਸਾਏ ਗਾਹਾ ॥ ਸਚੁ ਬਿਰੂਤਿ ਦਰਸਨ ਅਵਾਉ ॥ ਅੰਸਾ
 ਰੀ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ॥ ਅਵੇ ਗੁਰਕਾ ਸੁਣਉ ਮੰਦੇ ਸੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਅਟੇ ਸੁਭ
 ਭੈ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸੁਹਮ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਅੰਸਾ ਜੇ ਗੀਜੁ ਗਤਿ ਸਚ ਸਾਰਾ ॥

੧੭ ਥੇਵਕਤੇਸੋਸਿਕੁਰਾਣਾਘੰਡਤਿਧੋਬੀਖੁਛੁਪੁਰਾਣਾ॥ਨਉਖੰਡਿਧਰਿ
 ਤੀਸਕਾਲੀਫਿਰਹਿ॥ਜੇਗੁਨਪਾਵਹਿਭਰਮਭਰਮਅਭਹਿ॥ਜਤਿਗੁਰਪੁਰੇਕੀ
 ਸਰਨੀਆਉ॥ਲਖਚਉਰਾਸੀਪਜੂਨਨਪਾਉ॥ਸਾਸਿਸਗਤਿਅਪਿਦਾਸਾ
 ਪਾਉ॥ਅਠਿਪਹਰਿਹਰਿਨਾਮਸਿਅਉ॥ਸਚੁਜੇਗੁਅਟਲਿਅਜਬਾਨੁ॥
 ਨਨਕਪੁਣਹੇਸਦਾਕੁਬਥਾਣੁ॥੧੮॥ ॥ਜੁਣਬੇਭਰਬਰੀਗੋਰਖੁਨਾਥਾ॥
 ਨਾਮਬਿਨਾਹੂਬੇਬਹੁਜਾਥਾ॥ਜਿਧਕਸਾਪਗੁਰੂਬਹੁਚੇਲੇ॥ਗੁਰਜਬਦਿ
 ਬਿਨਾਦੁਖੀਏਦੁਹੇਲੇ॥ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਨਾਨਕਬਲੇ॥ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿਭੁ
 ਤੁਬਿਬਲੇ॥੧੯ ੧੯॥ ॥ਤਾਫੇਬਿਗੋਰਖਨਾਬਿਕਹਿਅਅਰੇਨਾਨਕਬਲੇ
 ਚਲਤਾਪੈਸਿਧਾਕਾਮੇਲਾਪੈ॥ਤਾਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਹੋਗੋਰਖਨਾਥਕਹਾ
 ਪੈਮੇਲਾ॥ਤਾਰੇਬਖਸਾਥਕਹਿਅਅਚਲਿਦਟਾਲੇ॥ਹਿਸਿਧਾਕਾਮੇਲਾਪੈ
 ॥ਤਾਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਕਦੇਕਦਾਪੈ॥ਅਤੇਹੁੰਬੋਕਿਤੁਨੇਕੋਹਾਪੈ॥ਤਾਰੇ
 ਰਖਨਾਥਕਹਿਅਾਣੀਹਾਸਿਉਚਉਦਹਿਕੋਸੈਅਤੇਪੰਜਤੁਬਿਕੋਹਾਪੈ॥
 ੧੮੧੫॥ ॥ਅਤੇਮੇਲਾਕਲਿਪੈ॥ਤਾਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾਹੁਜੀਤੁਮ
 ਤੇਸਿਧਹਉਤੁਜਤੇਹੋਹਮਾਨੁਖਪੈ॥ਤਾਰੇਬਖਸੀਥੇ॥ਲੇਅਅਰੇਨਾਨਕ
 ਬਲੇਤੂੰਤੋਕਉਸਉਭਵਤਾਥਾ॥ਅਬਤੁਝਕਉਕਿਅਾਹੁਮਾ॥ਤਾਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਕਕਹਿਅਮਮਹੋਰੁਬਖਰੀਨਿਸਿਕਉਸਿਉਰਾਈਥੀਜੋਹਮਕੋਰੀਉਰਾਵੈਗਾ। ਤਾ
 ਰਬਰੀਕਹਿਅਮਮਹੋਰੁਨਕਕਉਸਭੈਹੀਉਰਾਈਥੀਕੋਰਿਜੇਅਉਰਨੈਉਰਾਈ
 ਥੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਕਕਹਿਅਮਸਾਚਸਬਦਨੈਕਉਸਿਉਰਾਈ। ਅਗਰਿਅਮਾਏ
 ਕੰਕਾਰਕੀਅਈ। ਬਿਨੁਅਗਰਿਅਮਸਿਉਕਉਰਾਵੈ। ਅੰਮ੍ਰਿਤਕੋਈਦਿਸਦਿ
 ਨਾਮਾਵੈ। ਹਮਕਉਰੀਵਹਅਗਰਿਅਮਾਏਇ। ਤੁਮਚਲਹੁਅਗੋਹਮਅਇ
 ਮਿਲੇ। ਤਾਸਿਧੋਉਰਾਰੀਲੀਤੀ॥

॥ ਬੋਲੇਰਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ ਅਗੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਕ
 ਕਕਹਿਅਮਕਿਉਰਾਈਬਾਲਾਸਿਧਤਾਰਾਏ। ਤਾਬਾਲੇਅਖਿਅਮਜੀਜੇਤੁਸਾ
 ਰੀਰਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਕਕਹਿਅਮਚਲਰਾਈਬਾਲਾਅਜੀਭੀਜਾਈਏ
 ਰੋ। ਜੇਅਸਾਨੂਭੀਕਰਤਾਰਲੈਜਾਏ। ਤਾਬਾਲੇਅਖਿਅਮਭੁਲਾਜੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਉਰਾਰੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਵੇਹੀਅਚਲਵਟਾਲੇਚਿਕਿਪਿਪਲਦੇਹੇਠਿਧੜ
 ਅਹਉਸਉਪਬਥੈਠਿਗਾਏ। ਜਾਸਿਧਮਾਏਤਾਰਿਅਮਾਏਖਨਜੇਨਾਨਕਤਮ
 ਅਗੋਹੀਥੈਠਾਹੈ। ਤਾਰੋਰਖਨਾਬਕਹਿਅਮਮਦੇਜਹੇਨਾਨਕਤਮ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਕਕਹਿਅਮਮਦੇਜਾਏਕੰਕਾਰਕੋਹੋਰੋਰਖਨਾਬਾ। ਤਾਰਬਖਰੀਕਹਿਅਮਾਵੇ
 ਨਾਨਕਤਮਾਤੂਕਿਛੁਏਸਟੀਭੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਕਕਹਿਅਮਾਵੇਰੁਬਖਰੀਇ

ਸਟਿਹਮਾ ਬਾਏ ਕੰਕਾ ਬਾਸਚ ਮੰਤ੍ਰ ਕੀਆ ਮਿਸਤਾਰਾ ॥ ਉਸਤਾਦ ਹਮਾ ਬਾਸਤਿ
 ਗੁਰਪੁਰਾ ॥ ਅਗਟਿ ਮੰਤ੍ਰ ਬਚਨ ਕਾ ਸੂਰਾ ॥ ਜਿਨ ਮੰਖਲ ਗਾਏ ਹਮ ਕੋ ਐਸੇ ॥ ਤੁ
 ਅਤੇ ਮਾਗੇ ਈਹਾ ਅਗਟਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਮੁਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ॥ ਸੁਣਹੋ ਗੁਰ ਬਚੀ ਤੇ
 ਅਕਲਿ ਨਲੀਨੀ ॥ ਜਾਉ ਬੇਮੇਲਾ ਉਤ੍ਰਿ ਆਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਵਟਾਲੇ ਕਿ
 ਮਾਲੇ ਕਾ ਸਿਵਾਤਾ ॥ ਲੋਕ ਅਗਟਿ ਕਾ ਬਿਕਣੀ ਮੰਬੀ ਮਏ ॥ ਅਤੇ ਬੁਧ ਤੇ ਲਗੇ
 ਦੁਸਟੀ ਕਰਨਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਆ ਆਉ ਈ ਬਾਲਾ ॥ ਇਥੇ ਲੋਕ ਦੁਖ ਦੇਹੈ
 ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨੂ ਉਥੇ ਲੈ ਜਾਣਾ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਦਾਇਸਾ
 ਪਕੰਧਾਰਿ ਵਿਚਿ ਪੈਨਿ ਉਨ ਨਾਲਿ ਅਸਾ ਰਾਵਚਨ ਪੈਉਨ ਨਾਲਿ ਲਣਾ ਪੈ ॥ ਤਾ
 ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਜੀਸਹ ਜਾਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਲਵੀ ਭੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਉ ਈ ਬਾਲਾ ॥ ਉਸਤਾਦੀ ਉਥੇ ਲੈ ਜਾਵਣਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਅਖਿਆ ਜੀ
 ਚਲੇ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਡਾ ਬੀਲੀਤੀ ॥ ਅਗਟਿ ਚੰਦ੍ਰ ਭੂਨ ਸੰਪੂਰਣੇ
 ਪੁਪਤੇ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਪੂਰਣੇ ਮਿਓ ਦਾ ਪੁਪਥਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉ
 ਈ ਬਾਲਾ ॥ ਰਾਇ ਬੁਲਾ ਰਭੀ ਚਲ ਗਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੂ ਭੀ ਚਲ ਗਾਇਆ ॥ ਅ
 ਤੇ ਮੰਮਾ ਬੀਬੀ ਭੀ ਚਲ ਗਈ ॥ ਚਾਚਾਲਾ ਲੁਭਹਦਾ ਪੈ ॥ ਓਹੁ ਚੰਮੜਿ ਮਵਸੀ ॥

ਅਸਾਨਬੂਰਜਾਵਣਾਪੈ॥ਤੁਮਬਦਨੇਦੇਖੁਨੁਸਦਿਲਿਮਾਉ॥ਚੁਪਾਤਿਮਾਜਾਇ
ਜਾਣੇਕੋਈਨਾਹੀ॥ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਜੀਸਹਜਾਦੇਨੁ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿ
ਆਮਾਹੋ॥ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ॥ਤਾਬਾਲੇਜਾਇਸਹਜਾਦੇਸਦਿਮਾਚਾ
ਰਖੜੀਆਗਤਿਗਈਆਹੀ॥ਤਾਸਹਜਾਦਾਮੰਦਰੇਨਿਕਲਿਮਾਇਮਾਜਾਦੇ
ਖੇਤਾਬਾਲਾਸੰਪੂਰੈ॥ਜੇਨਾਨਕਤਖੇਨਾਲਿਗਇਆਆਹਾ॥ਸਿਵਾਇਕਰਿਖੈਬਾਬੇਸ
ਹਜਾਦਾਦੁਹਿਪਇਆ॥ਤਾਬਾਲੇਬਚਨੁਕੀਤਾਸਹਜਾਦਾਕਰਤਾਭੁਲਾਕਰੇ॥
ਅਤੇਆਪਣੇਨਾਉਦੀਵਾਤਿਦੇਵੈ॥ਸੁਣਭਾਈਸਹਜਾਦਾਤੈਨੁਗੁਰੂਨਾਨਕਤਪਾਸਦ
ਦਹਈ॥ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਸੇਬਾਬਾਕਿਸੇਪੈ॥ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਭੁ
ਈਸਹਜਾਦਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿਪੈਈ॥ਤੂੰਤੁਬਤਚਲੁ॥ਤਾਸਹਜਾਦਾਕਰਮਾਦਾ
ਬਲੀਆਹਾਉਠਿਨਾਲਿਹੋਇਆ॥ਅਭਿਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਖੈਬਾਦੇਦੁਹਿਪਇਆ॥
ਗੁਰੂਕਰਹਿਆਸੁਣਭਾਈਸਹਜਾਦਾਤੇਗਾਖਿਉਕਾਲਵਸਿਹੋਇਆ॥ਅਸਾਨੁਜੇਗੁ
ਆਹਾ॥ਤੈਨੁਸਿਰੇਖਾਉਦੇਵਣਾ॥ਅਭੁਭਾਈਤੈਨੁਕੇਪੜਾਸਿਰੇਖਾਉਦੇਵੀਏ॥ਆ
ਖੇਤਾਕਮਤ੍ਰਿਅਦਾਸਿਰੇਖਾਉਦੇਵੀਏ॥ਕੇਦਰਗਾਹਦਾਸਿਰੇਖਾਉਦੇਵੀਏ॥ਜੇਤੁਆਖੇ
ਸੇਦੇਵੀਏ॥ਤਾਸਹਜਾਦੇਆਖਿਆਜੀਜੇਬਾਬੇਮਰਦਾਨੇਨੁਦਿਤਾਪੈਈਸੋਮੈਨੁਦੇਚਿ
ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਸੁਣਿਸਹਜਾਦਾਤੇਰੇਖਿਉਅਸਾਬੈਸਾਨੁਮੰਗਲੀਤਾ॥

ਅਸਾਉ ਸਤਾਈ ਸਾਕਿ ਅਜੇ ਤੂੰ ਉਥੇ ਚਲਿ ਕਰਿ ਰਹੇ ਤਾ ਤੂਭੀ ਉਸੇ ਜੇ ਹਾਹੇ ॥
 ਅਗੇ ਭੇਰੀ ਖੁਸੀ ਜੇ ਆਖੇ ਸੋ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾ ਸਪਨਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਮੇਨੂ
 ਬਾਬੇ ਦੇ ਬਾਨ ਲੈ ਚਲੇ ॥ ਤਾ ਬਖਸ਼ੇ ਮੇਥੇ ਭੀ ਮਿਧਰ ਵਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿਆ ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਪਨਾ ਦੇ ਨੂਲੇ ਚਲੀਏ ਉਥੇ ਹੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀ ਚਲੇ ॥ ਤਾ ਤੈ ਚਲੇ ਜਾ ਮੁਲ ਤਾਨ ਦੀਧਰ ਭੀ ਗਏ ॥ ਨੇ ਵੇਤੁ ਲੀ
 ਭੇਦੇ ਨ ਉਕੋ ਹਮਰੇ ॥ ਉਥੇ ਹਿਕਸ ਜਣ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ ॥
 ॥ ਕੇਹੀ ਤਰਾਰ ਪਿਟਾ ਆਹਾ ਜੇਹੀ ਤਰਾਰ ਵਿਤੁ ਬੈਸਨ ਹੋਵੇ ਪੈਨੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਆਖਿਆ ਸਪਨਾ ਦਾ ॥ ਇਸ ਗਿਰਾਂ ਉਦਿ ਚਿਨਾ ਪਖਰੂ ਬੇਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਸ
 ਪਨਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਨੂ ਰੂਰੇ ਪਾਪੈ ਜਾਤੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਹੋਏ ॥ ਤਾ ਸਪਨਾ
 ਦੇ ਗਲਿ ਉਜਲੇ ਕਪੜੇ ਆਪੇ ਜਾਇ ਸਪਨਾ ਦੇ ਗਾਂ ਮਸਤਿ ਆਖੀ ॥ ਤਾ ਅਗੇ ਸ
 ਜਣ ਬੋਲਿਆ ਆਉ ਭਾਈ ਗਾਂ ਮਸਤਿ ॥ ਫੇਰ ਜਣ ਖੁਛਿਆ ਭਾਈ ਕਿ ਬੋਆ
 ਇਆ ਪੈ ॥ ਤਾ ਸਪਨਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਖਰ ਦੇ ਸੀਹਾ ॥ ਤਾ ਜਣ ਆਖਿਆ ਭ
 ਈ ਤੂੰ ਕਉਣ ਹੋਵਾ ਪੈਸ ਚੁਆਖਾ ॥ ਤਾ ਸਪਨਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਮੇਰਾ ਸੀਹ
 ਦਾਹਾ ॥ ਭਾਈ ਕਿਸੇ ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਸਿਰਾਜੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਸਪਨਾ ਦੇ ਆਖਿਆ ਜ

ਜਮਨੇ ਮੇਵੇ ਭੇਮਾਦਿ ਮੀਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹਾ । ਭਾਂਡੇ ਵਿਸ ਜਨਣ ਖੁਛਿ ਮਾਭਾਈ ਉਸ
 ਦਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਪੈ । ਭਾਸ ਪਜਾ ਦੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਉਸ ਦਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਪੈ । ਭਾ
 ਸ ਜਨਣ ਮਾਖਿ ਮਾਭਾਈ ਓ ਪੁਕ ਉਣੁ ਹੋਵਾ ਪੈ । ਭਾਸ ਪਜਾ ਦੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਓ
 ਪੁਖਤੀ ਹੋਵਾ ਪੈ । ਭਾਸ ਜਨਣ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਓ ਪੁਵਤਾ ਮਾਦਮੀ ਪੈ । ਭਾਸ ਪਜਾ
 ਦੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਓ ਪੁਵਤਾ ਮਾਦਿ ਮੀ ਪੈ । ਭਾਡੇ ਵਿਸ ਜਨਣ ਮਾਖਿ ਮਾਭਾਈ ਓ
 ਹੁਮ ਸਾਜੇ ਹਾ ਪੈ । ਭਾਸ ਪਜਾ ਦੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜ ਜਮਾਨ ਤੁਸਾ ਬੋਭੀ ਵਤਾ ਮਾਦਮੀ
 ਪੈ । ਭਾਸ ਜਨਣ ਮਾਪਣਿ ਮਾਮਾਦਿ ਮੀ ਮਾਟ ਧਲੂ ਮਾਨੇ ਮਾਖਿ ਮਾਭਾਈ ਏਹੁ
 ਵਡੇ ਮਾਦਮੀ ਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਪੈ । ਇਸ ਦੀ ਭੁਲੀ ਤਰਾ ਖਿਜ ਮਾਤਿ ਕਰਣੀ । ਭੁਲੀ
 ਤਰਾ ਖਵਾਵਣਾ । ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਇਨਾ ਨਾਲਿ ਜਾਹਿ । ਭਾਸ ਪਜਾ ਦੇ ਨੁਖਵਾਵਣ ਦੇ
 ਬਹਾਨੇ ਲੈ ਗਏ । ਜਾਇ ਕਰ ਕਪੜੇ ਸਪਜਾ ਦੇ ਦੇਲਾਹਿ ਲੀਤੇ । ਅੰਤੇ ਲਗੇ ਮਾਖ
 ਣਵ ਸੁਭਾਈ ਹੋਰ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਕਿਆ ਪੈ । ਭਾਸ ਪਜਾ ਦੇ ਮਾਪਣਿ ਮਾਨਿ ਵਿਚਿ ਜਾ
 ਦਿਕੀ ਭਾਭ ਲੇਤ ਪਾਜੀ ਮੈ ਨੁਭੁਲੀ ਜਾਹ ਗਾਭੇ ਨਿਆਹਈ । ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀ
 ਤੇ ਅਤੇ ਬੀਨਿ ਬਹਾਇਆ । ਭਾਬੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸ
 ਨੇ ਸਪਜਾ ਦੇ ਮਾਦਿਕੀ ਤੀ ਪੈ । ਭਾਬੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਵੇਵੇ ਮਾਇ ਖੜੇ ਹੋਏ
 ਦੇਖਨ ਭਾਕਿਆ ਦੇਖਨ ਜੇ ਸਜਣ ਮੈ ਸੀਤਰਾ ਬੈਠਾ ਪੈ । ਜਿਸ ਤਰਾ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸ

ਨੇਹੇ ਦੇ ਪੈ ਨਿਤਾ ਜਾਵੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅਮਾ ਭਾਈ ਸਜਣ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਰਾ
 ਤਾ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਬੋਲਿਆ ਮਾਓ ਭਾਈ ਜੀ ਸਤਿਕਰਤਾ ਰਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿ
 ਮਾ ਭਾਈ ਸਜਣ ਇਥੇ ਪਿਕਾ ਮਸਤਾ ਮਿਰਾਸੀ ਮਾਇਆ ਮਾਧਿਅਮਾ ਰਾਤਾ ਸਜਣ ਮਾ
 ਧਿਅਮਾ ਜੀ ਇਥੇ ਤੋ ਕਈ ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਰਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅਮਾ ਕਿਉ ਭਾ
 ਈ ਸਜਣ ਮੁਕਰਤਾ ਪੈ ਇਥੇ ਪੀ ਮਾਇਆ ਰਾਤਾ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਮਾਧਿਅਮਾ
 ਜੀ ਰੂਸੀ ਮਤੀ ਤਫਕੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਕਿਮਾਨ ਬੁਧ ਪਈ ਪੈ ਜੇ ਮੈ ਮੁਕਰਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਮਾਧਿਅਮਾ ਜਾਇ ਭਾਈ ਬਾਣਾਇ ਸਬੈ ਸਨੇ ਦਾ ਮੁਹਿਕ ਲਾਕਰਾ ਤੇ ਮੰਦ
 ਰੋ ਸਪਨਾ ਦੇ ਨੁਕਾਇ ਲਿਆਉਂਤਾ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਮੰਦ ਵਿਵਰਿਮਾ ਦੇਖੇ ਤਾ
 ਸਪਨਾ ਦਾ ਬਖਸ਼ੈ ਠਾ ਪੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਧਿਅਮਾ ਉਠ ਸਪਨਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਦ
 ਦਾ ਪਈ ਸਪਨਾ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮਾ ਜਨਮਾਨੁ ਰੂਸਾ ਮੇਨੁ ਇਥੇ ਭੇਜਿਆ ਮੇਰੇ ਕਮ
 ਫੇਲਾ ਹਿਲੀ ਤੇ ਅਤੇ ਮੇਨੁ ਬੀਧਿ ਪਤਿਓ ਨੈ ਮਿਕਿਅ ਕਰਾਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਧਿਅਮਾ
 ਸਪਨਾ ਦਾ ਪੁਟਿ ਤੇ ਕੇਖ ਫੇਰੀ ਲੈ ਦੇ ਮਾਪੇ ਜਿਨਾ ਬਖਸ਼ਾ ਮਾਪਾ ਜੇ ਸਿਰਮਿੰਦੇ
 ਪੈਏ ਅਤੇ ਕਮ ਫੇਰੇ ਦੇਵਨ ਨਾਹੀ ਮਾਧਿਅਮਾ ਪੈ ਜੇ ਹਾਮਾਇਆ ਮਾਪਾ ਤਾ ਬਾਲੇ
 ਮਾਧਿਅਮਾ ਚਲੁ ਭਾਈ ਸਪਨਾ ਦਾ ਕਮ ਫੇਰੇ ਉਥੇ ਪੀ ਮਾਇਆ ਵਪਤਿ ਰੇ ਗੁਰੂ ਦਰ
 ਨਾਹੀ ਤਾ ਸਪਨਾ ਦੇ ਨੁਲੈ ਕਰ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅਮਾ ਰਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਨਕਕਹਿਅਮਾਅਵੇਸਹਜਾਵਾਕਪੜੇਕਿਬੇਪੈਨਿ॥ਤਾਸਹਜਾਵੇਅਖਿਆਜੀਏਹੁ
 ਭਲਾਭਗਤਪੈਬੈਸਨੇਏਹੁਤਾਠਗੁਪੈਜੀ॥ਬੋਟੀਖਾਵਣਦੇਬਹਾਨੇਅਦਿਬਵਾੜੀਕਰ
 ਕਪੜੇਲਾਹਿਲੀਤੇਸਾ॥ਅਤੇਬੈਨਿਖਤਿਓਨਾ॥ਏਹੇਕੀਮਕਰਦਾਪੈਏਹੁਭਗਤਇਜੇ
 ਹਾਹੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਉਗਾਈਸਜਣਾਏਹੁਕਿਅਕੀਮਤੁੰਕਰਦਾਪੈ॥ਤਾ
 ਅਗੈਸਜਣਸਰਮਿਦਾਹੋਇਅਥੇਲਿਸੀਘੋਨਾਹੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਸਬਦੁਖਾ
 ਤਿਹੋਇਅਮ॥ ॥ਰਾਗੁਜੁਹੀਮਹਲ॥ ੧॥ਉਜਲਕੈਹਾਚੈਲਕਣਾ
 ਘੋਟਮਕਾਲੜੀਮਸਾ॥ਧੋਤਿਆਵਾਗਨਉਤੈਮੇ॥ਮਲਿਧੋਵਾਨਿਤਿ॥ਸਜਣਸੇ
 ਟੀਨਾਲਿਮੇਚਲਿਦਿਅਨਾਲਿਚਲੀਨਿ॥ਜਿਤੁਦਬਿਲੇਖਾਮੰਗੀਮੇਹਾਜਰਿ
 ਖੜੇਦਿਸਨਿ॥ ੧॥ਬਹਾਉਅੰਕੁਮਿਖਲਨੀਮਿਆਬੁਹੇਤੇਧਰਮਸਾਲਿ॥ਬਾਹ
 ਬਿਦਿਸੇਸੋਹਣਾਅੰਦਰਿਬੋਟੇਸਾਲਿ॥ ੨॥ਅਬੋਟਿਕਾਲਾਣੁਪੈਗਲਦਿਚਿਮਾਲਾਚ
 ਰਿ॥ਬਾਹਿਟੁਬੇਜੀਸਿਖਿਆਠਗਾਣਕੁਸੈਸਾਬ॥ ੩॥ਬੀਬਾਬਬੋਕਪੜੇਤੀਰਬਮੰ
 ਤਿਬਸਨਿ॥ਖੁਦਿਖੁਟਿਜੀਅਮਾਰਿਣੇਸੇਬਬੋਨਾਕਹਨਿ॥ ੪॥ਕੋਟੇਮੰਡਪਮਾੜੀ
 ਅਮਾਸਹੁਚਿਟਵੀਆ॥ਫੁਠੀਆਕੀਮਨਮਾਵਨੀਵਿਚੋਸਖਣੀਆ॥ ੫॥ਸਿ
 ਮਲੁਖਸਬੀਰਮੇਮੰਜਨਦੇਖਭੁਲੀਨਿ॥ਜੇਫੁਲਕੀਮਨਮਾਵਨੀਸੇਅਵਗੁਣਮੇ
 ਤਨਹਨਿ॥ ੬॥ਅੰਧਲੇਭਾਰਉਠਾਇਅਗੁਰੂਗਾਬਾਤਿਟੀਬਹਤੁ॥ਅਖੀ

ਲੋਇਨ ਨਾਜੁਲਾਹਉ ਚੜ੍ਹਿਲੀ ਘਾਕਿਤਾ ਚਾਕਿਰੀ ਆਚੀਰੀ ਆਈ ਆਮਦੁ ਹਿਸਿਮ ॥
 ਵਖਰਿਤਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਮਾਲ ਤੁਥਾ ਛੁਟਾਹਿ ਜਿਤੁ ॥ ੮ ॥ ॥ ਤਾਸ ਜਣ ਠਗੁਰਾ
 ਰੂਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਗਏ ਦੁਹਿ ਪਾਇਆ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣਾਇ ਪੁ
 ਕਮਛੁ ਡੇਰਾ ਕਰਤਾ ਰਮਿਹ ਰਿਮਾਨ ਹੋਵੈ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾ ਰੂਰਤਾ ਰਜ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇ
 ਜੀਅ ਦਾ ਕਛੁ ਭੁਲਾਹੋਵੈ ॥ ਤਾਸ ਜਣ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਨੂੰ ਪੁਣਹ ਪਲੇਪੁ ਮੈਅ ਵਗੁ
 ਟਬ ਪਤੁਕੀ ਤੇਰੇ ਨਿਤੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਇਧਾ ਰਿਮਾਇ ਓਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿ ਆਜੁਣ ਭਾਈ ਸਜਣਾਏ ਪੁਸਪ ਜਾਦਾ ਤੇਰਾ ਰਾਮ ਦਾ ਸਪ ਜਾਦਾ ਮਿਰਾਸੀ ਹੀ
 ਜੇਇ ਸਤਾਈ ਮੰਨਿ ਗਾਤਾ ਕਰਤਾ ਰਮਿਹ ਰਿਵਾਨਿ ਹੋਵਹਿ ਗਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਰੇ ਗਾਨਾ ਹੀ
 ॥ ਤਾਸ ਜਣ ਆਖਿ ਆਹੋਰ ਕਰੇ ਗਾਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀ ਪਿਛੁ ਲੇਖਖ ਸੀਅਤਿ ਮਗੇ ਨਾਕ
 ਰਾਗਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣਾ ਅਜੀ ਤੇਰੇ ਵਾਸਿ ਤੇਰੇ ਆਏ ਆਹੋ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਜਣ ਨੇ ਨਿਵਾਜਿ ਕਰਿ ਆਗੇ ਨੂਚਲਿ ਆਇ ਲੇਭਾਈ ਵਿਪਰਾ
 ਰੂਜੀ ॥ ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਅਗੇ ਸਪ ਜਾਦੇ ਨੂਖਰੇ
 ਸਪ ਜਾਇ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਤਾਸਪ ਜਾਦਾ ਤੇਰੇ ਪਿਉਦੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀਇ ਪੁਸਮਾ ਮਿਹਈ
 ॥ ਤਾਸਪ ਜਾਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਪ ਜਾਦਾ ਤੁਮਾਸਾ ਰਾਕ
 ਹਿ ਆਮੰਨ ਸੀ ॥ ਤਾਸਪ ਜਾਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਆਖੇ ਰੇ ਸੇਮੰਨ ਗਾਤਾਗੁ

ਬੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਸਪਜਾਦਾਤੂਇਥੇਬੋਹਾਮਬਦਾਨਾਮਜਾਤਾਯਾਰਮਾਹਾ
ਤਾਸਪਜਾਦੇਮਾਖਿਆਜੀਟਬਰਾਦਾਕਿਆਕਬੀਏ।ਟਬਰਤਾਉਥੇਪੀਰ
ਹੇ।ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਸਪਜਾਦਾਇਥੇਸੰਬਦਾਨੇਦੀਅਤੇਤੇਰੀਮਿਨੀਹੇ
ਦੈਗੀ।ਅਜੀਇਸਿਵਾਸਿਤੇਮਾਖਿਦੇਮਾਹੇਤੂਟਬਰਿਆਪੇਲਿਆਉ।
ਤਸਪਜਾਦੇਮਾਖਿਆਜੀਤੁਸੀਕਿਧਬਿਨੁਅੰਬੋਹੋਦੇਬੋ।ਅਗੇਮੇਕਿਸਮ
ਧਾਰਿਬਹਾਗਾ।ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਕਹਿਯਾਸਪਜਾਦਾਜਿਤੁਵੇਲੇਯਾਦਿਤੁਕ
ਬੇਗਾਅਜੀਤਿਤੇਵੇਲੇਤੇਬੇਪਸਿਖੜੇਮਾਹੇ।ਤੁਸਤਿਪਰਤੀਤਿਕਬਜਾਣੇ।
ਤਾਸਪਜਾਦੇਮਾਖਿਆਮੇਨੁਸਤਿਪਰਤੀਤੁਪੈ॥

ਥੇ . ਬੋਲੋਤਾਈਨੀਵਾਹੁਗੁਬੂਨੀ।ਅਗੇਸਾਖੀਹੋ
ਬਚਲੀ।ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਉਥੇਉਤਾਬੀਲੀਤੀ।ਤਾਜਾਇਕੰਧਾਰਿਵਿਚਿਖ
ੜੇਹੋਏ।ਉਥੇਇਕਮੁਗਲਫਖੀਰਮਾਹਾ।ਉਸਦਾਨਾਉਯਾਰਅਲੀਆ
ਹਾ।ਉਸਨਾਲਿਭੇਟਾਹੋਈ।ਉਸਖੁਛਿਆਸੁਮਾਲਕੀਤੋਜਾਸਮਾਨਾਮੁ
ਚਿਦਾਰੀ।ਫੇਰਿਮੁਲਬੋਲਿਆਫੇਰਿਗੁਬੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਮੇਨਾਨਕਕਿਬੀ
ਕਬੀ।ਫੇਰਿਮੁਗਲਬੋਲਿਆਇਮਾਨੇਸਿਫਮੀਦਸਾ।ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਬੋਲਿ
ਆਮੇਬੰਦਾਖੁਦਾਇਜਾ।ਤਾਫੇਰਿਮੁਗਲਖੁਛਿਆਸੁਮਾਖੀਰਗੁਫਤਿ।ਤਾ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਮਾਖੀ ਰਜਿੰਦ ਪੀਰਾ ਤਾਫੇ ਰਿਸੁ ਗਲ ਬੋਲਿ ਮਾਸੁ ਮਾਖੀ
 ਰਜਿੰਦ ਪੀਰਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਰੋਮਾ ਰੋਮਾ ਤਾਫੇ ਰਿਸੁ ਗਲਿ ਬੋਲਿ
 ਮਾਮਾ ਇਤਿ ਕਾਦਿ ਨੇਜਤਿ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਚਿਹਾ ਲਿਗੁ ਫਤਾ ਤਾਮੁਰ
 ਲਕਹਿ ਮਾਖੈ ਦਾਇਸ ਮੁਰਦਿ ਸੁਦੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਯਾ ਪੁਦਾਇ
 ਪੀਰ ਸਾਇਕੁਲ ਮਾਲ ਮੁਰੀ ਦਾਫੁ ਪੀਰ ਖਬਰ ਦਾ ਰਿਹਿ ਗਾਹਿ ਦਿਗਰਨ
 ਦਾਰੀ ਤਾਮੁਗਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖਾਇ ਰਾਤੇ ਰਿਗਿ ਪਾਇ ਮਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿਮਾਖ ਦਾਇਦਾਰੀ ਦਿਗ ਰਿਨੇਜਾ ਤਾਮੁਗਲ ਬੋਲਿ ਮਾਸੁ ਮਾਖੀ ਰਮਾਨ
 ਮੁਰੀ ਦਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਸੁ ਮਾਨਾ ਮਚਿਦਾਰੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿਮਾਗੁ ਫਤ ਨਾਨਕ ਸੁਜਾਨਾ ਮਬਾਬਾ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੰਧਾਰੀ
 ਵਿਚੋ ਨਿਕਿਲਿ ਮਾਹਿਕ ਸਦੇ ਸਨੁ ਚਲਿ ਮਾ ॥ ११ ॥
 ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਰੋਜਾਖੀ ਹੋਬ ਚਲੀ ॥ ਓਸ ਮੁਗਲ ਦਾ ਯਾਬ
 ਮਾਹਾ ਸੇਖ ਸਰਫੁ ਮਠਾਣਾ ਮਾਹਾ ॥ ਬਿਦ ਵਿਸਹ ਬਦਾਵਖਣ ਦੀ ਧਰਤੀ
 ਦਾ ਮਾਹਾ ॥ ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਨਾਲਿ ਖਬਰ ਫੁਆਵਦਾ ਮਾਹਾ ॥ ਓਹੁ ਮੁਗਲ ਪਾਸਿ
 ਮਾਇ ਮਾਹਾ ॥ ਜਾਪ ਠਾਣ ਦੇਖੇ ਜੇ ਅਗੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਹਾ ॥ ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਕੁਝ
 ਹੋਰੁ ਪੈ ॥ ਤਾਪ ਠਾਣ ਪਾਛਿ ਮਾਸੁ ਗਲਿ ਨੂੰ ਮੇਇ ਮੀਰ ਤੁਮਾ ਬਾਵਖ ਭੁਕਿ ਮਾ ॥

ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਤੁਝੇਕਿਅਨਜਰਿਆਵਤਾਪੈ। ਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆਮੀਰਮੁਖੁ
 ਕੇਤੁਅਉਜਿਅਉਰਨਜਰਿਆਵਤਾਪੈ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਪੁਦਾਇਦਾਰੀ
 ਤੁਚਿਰੀਅਦਾਰੀ। ਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆਬੋਬੋਅਵਦਾਸਿ। ਮੁਗਲਿਕਹਿਆ
 ਚੁੰਪਦਾਲਅਸਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆਕੁਜਾਮੁ। ਤਾਮੁਗਲਿਕਹਿਆਯਕ
 ਯਫਕੀਰਾਹਮਚੁੰਮੀਰਜੁਦੀ। ਪਠਾਣਿਕਹਿਆਉਰਾਦੀਦਾਰਮਤਲਬਖਰ
 ਸੀਦੀ। ਫੇਰਿਮੁਗਲਿਕਹਿਆਆਬੀਨਜੁਦੀਉਰਾਪਲਾਸਿਬੇਮਤਲਬਦਰ
 ਗਨਮੇਅਇਦੀ। ਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆਜੁਮਾਬੀਰਦਰਸਮਾਵਜਾਇਜੁਦੀ। ਤਾਮੁ
 ਗਲਕਹਿਆਮਤਲਬਦੀਦਾਰਉਜਾਏ। ਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆਪੁਦਾਇਜਤਾਬੀ।
 ਅਗਰਮਿਹਬਿਕਰਾਰੀ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਮਾਰੇਮਾਰੇ। ਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆ
 ਗੁਫਤਸਮਾਬੀਰਦਰੇਯਾਰਬਫਦਾਰਾ। ਤਾਮੁਗਲਕਹਿਆਲੁਫਤਖੁਦਾਈ।
 ਤਾਪਠਾਣਿਕਹਿਆਮਾਰੇਮਾਰੇ। ਤਾਪਠਾਣਿਅਗੇਆਵਦਾਮਾਹਾ। ਦੁਇ
 ਦਿਨਪਰਚਿਕਰਿਚਲਿਦਾਰਪਦਾਮਾਹਾ। ਹੁਣਪਬਿਨਮਾਰਬੈਠਾਜਾਏਨਾ
 ਹੀ॥
 ॥ਬੋਲੋਭਾਈਜੀਵਾਪਗੁਰੂਜੀ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰ
 ਚਲੀ॥ ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਪਵਿਚਿਜਾਈਨਿਕਿਲਿਆਮਗੇਦੇਪਵਿਚਿ
 ਇਕਖੰਡੇਦਾਰਸਾਚਉਦਾਖੰਦਦਾਰਾਮਾਹੇ॥ ਉਹੁਸਵਾਪਹਰਿਗਤਿਰਹ

ਹਦੀਆਹੀਜੇਆਇਇਕਸੂਹਕੋਓਤੋਗਾਟੀਲਾਹੀਓਸੁਜੇਓਹੁਗਾਂਪਥਰ
 ਟੀਨਾਓਪੁਗਾਟੀਥਰਫੁਦੀਜੇਮਰਹੀਆਹੀ। ਤਾਖਾਤਿਰੇਟੇਓਪੁਰੰਨੀਲਗਾ
 ਨਾਵਣਜਾਨਾਇਮੁਕਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਛਿਆਭਾਈਤੂੰਕਉਣਪੈਅਤੇਤੇਰਾਨਾਉਕਿ
 ਆਪੈ। ਅਤੇਤੂੰਉਮਦੇਸੁਕਿਸਦਾਕਮਾਵਦਾਪੈ। ਤਾਓਪੁਖਾਤਿਰੇਟੇਬੋਲਿਆਭ
 ਟੀਤੂਕਿਪਾਛਿਦਾਪੈ। ਤੈਨੋਕਿਆਪੁਰੇਜਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਈਹਾਏਕ
 ਹਮਾਰਾਭਾਈਪੈ। ਹਮਾਇਸਵਾਸਿਤੇਪਾਛਿਦੇਪੈ। ਤਾਉਸਖਾਤਿਰੇਟੇਕਹਿਆਉ
 ਸਕਾਨਾਉਕਿਆਪੈ। ਅਰੁਹੇਤਾਕਉਣਪੈਬੋਟਾਕਿਸਕਾਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਆਨਾਉਤੇਉਸਕਾਬਿਮਲਜੇਤੁਪੈ। ਅਰੁਬੋਟਾਗਾਜੇਜਨਨਕਿਕਾਬਾ। ਅਰੁਹੇਤਾ
 ਜਤਿਬੋਲੀ। ਤਾਉਸਖਾਤਿਰੇਟੇਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਤੂੰਕਦਿਕੀਆਬਾਤਾਕਬਤ
 ਰਾਜਨਕਤੇਤੇਜਗਮੇਕਪਤੇਪੈਜੇਪੂਆਪੈ। ਕਹਾਰਾਜਾਜਨਨਕਅਰੁਕਹਾਤੂੰਅਰੁ
 ਕਹਾਉਹ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਓਹੁਹੋਵੇਤੇਆਪੇਹਮਕੇਮਛਾਣਲੇ
 ਵੇ। ਤਾਉਸਖਾਤਿਰੇਟੇਕਹਿਆਭੁਲਾਜੀਤਦਿਤੇਰਾਕਿਆਨਾਉਕਿਆਬਾ। ਅਰੁ
 ਤੂੰਕਬਤਾਕਿਆਬਾ। ਅਰੁਆਬਿਤੇਰਾਨਾਉਕਿਆਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾ
 ਟੀਤਦਮੇਰਾਨਾਰੋਵਰਧਨਬਾਅਰੁਰਾਜੇਜਨਨਕਕੇਨਜੀਕੀਹੋਤੇਬੇ। ਅਬਹਮਾਰ
 ਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀਪੈ। ਤਾਉਸਖਾਤਿਰੇਟੇਕਹਿਆਅਰੇਭਾਈਤੈਤੇਨਿਜਨੀ

ਅਭੁਲੀਆ ਦੀਆਂ ਅਭੁਲੇ ਕਿਸੇ ਅਭੁਲੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ ਹਿਤ ਵਿਸੇਰੀ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਪੁਰਾਣੀ ਜੇਤੂ ਕਹੇ ਜੇ ਨਿਸਾਨੀ ਦੇ ਉਤਾਉ ਸਖਤਿ ਰੇਟੇ ਕ
 ਹਿਅ ਕਪੁਰਾਣੀ ਕੋਈ ਅਭੁਲੀ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਪੈਰਾ ਅਰਦੇ ਹਮਾਰੀ ਕੰਛੁਟੇ
 ਗੀਅ ਅਰੁ ਅਭਿਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿਅਾ ਪੈਰਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਨਾਉ ਤੁਮਾਰਾ
 ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲੁ ਪੈਰਾ ਅਰੁ ਅਭਿਹਮਾਰਾ ਭਾਈ ਪੰਦਾਲਿ ਹੋਵੈ ਗਾਅ ਅਰੁ ਜ
 ਦਿਉ ਪੁਸ਼ਕੇਗਾ ਤਦਿ ਤੁਮਾਰੀ ਦੇ ਹਛੁਟੇ ਗੀ ਤਾ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਛੇਵਿ
 ਪੁਛਿਅ ਭੁਲਾ ਜੀ ਤਦਿ ਉਸ ਕਾਨਾਉ ਕਿਅਾ ਬਾਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਤਦਿ ਉ
 ਸਕਾਨਾਉ ਬੀਬਾ ਜੇਉ ਬਾਅਰੁ ਬਾਜੇਉ ਦੇ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬੈਰਾ ਬਾਅਰੁ ਬਾਜੇ ਜਨ
 ਕ ਕਾਦਮਾਦਿ ਬਾਅਰੁ ਹਮਾਰੁ ਮਓ ਸਕਾ ਬਹਤੁ ਅਬੁਦੁ ਰਾਖ ਤੇ ਬੇ ਉਸ ਕੀ ਬਰ
 ਰੀ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਕਿ ਸਕਤਾਅ ਬਭੀ ਭਾਰੀ ਭਗਤ ਹੋਵੈ ਗਾਤਾ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿ
 ਆਲਿਕ ਹਿਅ ਤੁਮਹਾਰਾ ਬੇਵਰੇ ਗੁਰੂ ਭਾਈ ਪੈਰਾ ਬਨੀ ਚਲਾਅ ਅਰੁ ਜੀਏ ਕਿਨੀ
 ਜਾਨੀ ਤੁਮਾ ਅਭੁਲੀ ਹਮਾਰੇ ਦੇਹਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਪੁਰਾਣੀ ਤਾ ਦੀ ਨ
 ਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਕਹਿਅ ਕਪੁਰਾਣੀ ਤੇਰੇ ਬਾਜੇ ਜਨ ਕਿਕੇ ਹਮਾਰੁ ਮਏ ਕਿਠੇ ਬੇ
 ਅਰੁ ਅਬਭੀਏ ਕਿਠੇ ਪੂਏ ਅਬਦੁਆਮਾਰੇ ਕਹਾ ਬਹਿਅਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿਅਾ ਹਮਾਰੇ ਤੇ ਲੀਕੇ ਘਰਿ ਬਸੇ ਤਾ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਕਹਿਅਾ ਸੁਣ

੧੮੭

੮

ਜੀਤ ਬਹਮਕ ਪਾਥੋ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਤਬ ਤੁਮ ਹਰਿ ਮੂਸਾ ਦਿਬਾਣੀ ਏਅ
 ਵਿਬੋ ਭੁਲੀ ਜੀਤ ਬਬੀ ਰਮ ਦੇਉ ਕਹਾਥਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਓਹੁ ਮੰਗਿ ਵਾ
 ਕੇਅ ਵਿਬਾ ਤਾਦੀ ਨਾਥਾ ਦਿਆਲਿ ਪੁਛਿਅ ਜੀਭੁਲ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਰਿਆ
 ਥਾ ਅਰੁ ਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਰਿਆ ਥਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਨਾਉ ਰਿਆ ਥਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿਅ ਹਮਾਰਾ ਨਾਉ ਸੁੰਦਰਾ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਰਾਮ ਸਾਹਬਾ ਅਰੁ ਉਸ ਕ
 ਨਾਉ ਅਰਜ ਨਿਲ ਬਾ ਤਾਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਕਹਿਅ ਚੀਚਲ ਉਭ
 ਲੀ ਨਿਸਾ ਪੂਈਆ ਭੁਲਾ ਪੂਆ ਪੁਰਾਤ ਨਿਸਨਾ ਤੁਨ ਯਾ ਰਮਿਲੇ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿਅ ਜੁਣਗਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਪੁਣੁ ਅਸਨੇ ਰਜਾਇ ਦੇਹੋ
 ਤਾਦੀ ਨਾਨਾ ਬੁਧ ਦਿਆਲਿ ਕਹਿਅ ਜੁਣੇ ਜੀਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਰੇ ਗੁਰਗਾਈ ਹੋ
 ਐਸੀ ਬਾਤਿ ਪਤੀ ਪੈ ਜੇ ਤੁਮ ਇਸ ਦੁਨਾਉ ਤਾਵਲੇ ਪੂਏਹੋ ਏਕੋ ਭੋਐਸੀ ਬਤ
 ਈ ਜੇਨ ਬਓਹੁ ਸਾਧਿਹੰਦਾ ਲੇਖੇ ਦਾਹੇ ਦੇਗਾ ਤਬ ਹਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੁਟੇ ਗੀ ਅਰ
 ਤੁਮ ਮਿਲੇਹੋ ਤੁਮ ਐਸੇ ਉਤਾਵਲੇ ਪੂਏ ਜੇ ਅਬੀ ਜਾਤੇਹੋ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਜੁਣਗਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਹਮਾਰਾ ਤੁਮਾਰਾ ਬਚਨ ਬਾਭਾ ਭਾਈ ਜੀ ਸੋਬ
 ਚਨੇ ਕੇ ਬਾਥੇ ਐਖੜੇ ਪੂਏ ਅਰੁ ਜਹਾਨ ਪਾਬ ਚਨੁ ਪੈ ਤਹਾਤੇ ਜਾਇਆ ਚ
 ਹੀਏ ਤਾਦੀ ਨਾਨਾ ਬਿਦਿਆਲਿ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾ ਜੀ ਕੀ ਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰਾਨ ਕ

ਰੋਤੁ ਮਾਰੀ ਜਾਗਾ ਹੋ ॥ ਹਮਾਰੇ ਰੁਮਾਰੇ ਮਾਇ ਭ੍ਰੇ ਦਿ ਤੋ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਾਦਿ ਮਾਲਿ ਜੀ ॥ ਇਥ ਬਿਉ ਸਾਥਿ ਸਭ ਰੁਮ ਹੀ
 ਹੋ ॥ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰਿ ਪਾਰਿ ਕੀ ਮਥ ਪਤੁ ਹੋ ॥ ਰੁਮ ਹਮ ਕੋ ਬਜਾਇ ਦੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਭਲਾ
 ਕਰੋ ॥ ਤਾ ਦੀ ਨਾਨਾ ਦਿ ਮਾਲਿ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਹੋ ਜਾਇ ਮਾਥਾ ॥
 ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ॥ ਮਾਏ ਪੈ ਹਮਾਰਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕ ਬਿਜਾਵੇ ਗੋ ॥ ਰੁਮ ਤੋ ਦੂਰ ਹਮ
 ਕੋ ਰਾਵਿ ਗਏ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਜੀ ॥ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥਿ ਕਿ ਮਾਜੇ ਕਛੁ
 ਰਤਾ ਕ ਕੇ ਜੋ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਾਦਿ ਮਾਲਿ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਰੁਮ ਸ
 ਭਿਕਾਹਿ ਤੋ ਹੋ ॥ ਅਰ ਜੀਓ ਹੁ ਸਾਥਿ ਹੋਵੇ ਗਾਤੁ ॥ ਅਰ ਕੋ ਖਥਾ ਰਿਕਿ ਉਕ ਬਿਹੋਵੈ ਗੀ ॥
 ਹਮ ਉਸ ਜਾਵੇ ਗੋ ਕੇ ਓਹੁ ਹਮਾਰੇ ਮਾਸਿ ਮਾਏ ਗਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਹੋ ਭਾਈ
 ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਾਦਿ ਮਾਲਿ ॥ ਰੁਮ ਕੋ ਸਨੇਹੇ ਸਾਥਿ ਮਿਲੇ ਗਾ ॥ ਜਿਸ ਸਾਇ ਤਿਉ ਸਕਾਤੁ ਮ
 ਕੋ ਸਨੇਹੇ ਪਹਾਚਿ ਮਾਮਾ ॥ ਅਰੁ ਮਰੇ ਜੇ ਰੁਮੇ ਸਨੇਹਾ ॥ ਭੇਨਿ ਮਾਜਾ ਰੁਮਾਰਾ ਸਨੇਹਾ ਸੁਣੇ
 ਗਾ ॥ ਤਬ ਹੀ ਉਨ ਕੇ ਮੁਹ ਸੈ ਮਦਾ ॥ ਜਿਨਿ ਕਲੇ ਗੀ ॥ ਜੇ ਓਹੁ ਦੇਖੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਦਰਗਾਹ
 ਕਉ ਗਾਇ ਮਾਮਾ ॥ ਜੇ ਉਨ ਸੈ ਮੁਹ ਸੈ ਉਦਾ ॥ ਜਿਨਿ ਕਲੀਤਾਈ ॥ ਹਾਤੁ ਮਾਰੀ ਦੇਹ ਛੂਟੇ ਗੀ
 ਉਹਾ ਉਸ ਕੇ ਮੁਹ ਸੈ ਮਦਾ ॥ ਜਿਨਿ ਕਲੇ ਗੀ ॥ ਇਉ ਰੁਮ ਕੋ ਓਹੁ ਮਿਲੇ ਗਾ ॥ ਤੁਝੈ ਦਿਨ
 ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਾਦਿ ਮਾਲਿ ॥ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਮਾਮਾ ॥ ਤਾ ਚੋਖੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿ ਦਲੀਤੀ ॥

ਤਾਫੇ ਵਿਵਲੀ ਕਪਾਰੀ ਕਉ ਮਿਲੇ॥

॥ ਬੋਲੇ ਕੁਈ ਨੀਵੇ॥

ਹਰਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਰੋ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਫੇਰੇ
ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਮਾਸਿ ਮਾਇਆ॥ ਤਾਮਰੋ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਮਾਸਿ ਪਠਾਣ
ਦਖਣੀ ਬੈਠਾਏ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇਕ ਹਿਮਾਜਲਾ ਮਾਲੇ ਕਮ ਬਲੀ ਕ
ਧਾਰੀ॥ ਤਾਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿਆ ਵਾਲੇ ਕਮ ਜਲਾ ਮਾਈ ਏ ਪੀਰ ਜੀ॥
ਜਰਫ ਰਾਜੀ ਪੂਏ॥ ਲੁਫ ਪੂਆ ਕਰ ਮਬਖਸੀ ਸਕੀ ਏ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਹਿਮਾਲੁ ਫਤਖਦਾ ਏ॥ ਬੰਦਾ ਗੁਮਬਾਹੀ॥ ਕਰ ਮਬਖਸੀ ਸਇਲਾਹੀ॥
ਤਾਸਰਫ ਮਠਾਣ ਬੋਲਿਆ ਪੁਰਜੀ ਦਮ ਜਰਫ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰਸਤੁ ਮਾਇਆ॥
ਨਬਾਲੇ॥ ਕੁਲਾਚਿਪਵਾਲਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਕੁਲਾਕੁਲਿ ਏ ਕਖੁਦਾਇ
ਸਭ ਤੇਰੇ ਬੇਖਬਾਹ ਸਿਸਤਿ ਪਰੇ ਏ ਕਨਿ ਜਾਨਾ॥ ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਿ
ਗਾਨਾ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਦਰਸਤੁ ਮਾਇਆ॥ ਸਮਝੈ ਤਬ ਜਬ ਖੁਲੇ ਮਾਇਆ॥ ਤਾਫੇ
ਰਸ ਰਫ ਕਹਿਆ ਖਫਨੀ ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਖਫਨੀ ਖੇ
ਫਖੁਦਾਇ ਕਉ ਦੇਖਾ॥ ਮੁਰਦਾ ਹੋਇ ਤਜੇ ਸਭ ਭੇਖਾ॥ ਜੁਮਲ ਜਹਾਨਿ ਮਲਾਨੇ ਕੀ
ਆਖਾਲ ਕੁਝੇ ਕਮ ਵਰਨਾ ਹੀ ਦੁਆ॥ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਜੁਣ ਸਰਫਾਇਆ ਨੇ॥ ਦੁ
ਰਸਤੁ ਇਮਾਨ ਜੇਹੁ ਕਮੁ ਪਛਾਨੈ॥ ਸਰਫ ਪੁਰਜੀ ਦੀਆ॥ ਜੇਲੀ ਕੁਜਾਮ ਕਰਦੀਆ॥ ਤਾਗੁ

ਰੂਨ ਨਕਕ ਹਿਅ ਸੇਲੀ ਜਾਲ ਸੁਰ ਪੇਜ ਪਾਨੀ ਚਾਰ ਕਤੇ ਬਾਛੁਟੇ ਕੁਰਾਨਾ ਜਗ ਸਰੀ
 ਯਤ ਮਾਨੇ ਨਾਹੀ ਤੁਰੀ ਕਤਿ ਮਾ ਬਿਛੁਤਾ ਦੇ ਮਾਹੀ ਬਾਪ ਬਸਿ ਮਾਹੀ ਮੰਤ੍ਰਿ ਬਿਲਾ
 ਲਾ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਪੁਚੇ ਦਰ ਪਾਲਾ ਫੇਰ ਜਬ ਫੁਪਰ ਸੀਦ ਮਾ ਕਰਮ ਰਮੁ ਤੁਕ ਚਿਹ
 ਹਾਸ ਲਾ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕਕ ਹਿਅ ਮੁਤਕਾ ਮਿ ਪਾ ਬਿਏ ਲਾਹੀ ਕੀ ਜਾਹਦ ਮੀਰ ਬਤਾ
 ਇਹ ਦੂਜੇ ਸੇਤੀ ਦੂਰ ਕਰ ਪੁਤ ਬਾਛੁਟੇ ਰਾਹੁ ਇਮਾਨੀ ਐਸੀ ਰਪ ਨੀ ਜੋ ਰਹੇ ਤਉ ਹੋਵੈ ਦ
 ਰਤੁਈ ਮਾਨਾ ਜੇ ਜੁਲ ਮੁਨਾ ਕਿਸੀ ਪਰ ਕੋ ਰੋਖ ਕਹਿ ਪਈ ਮੀਖਾਨਾ ਗੁਤ ਨਾਨਕ ਸੁਰ ਫਸ
 ਨਿਅ ਜਨੀ ਮੁਕਾਮੁ ਹਕੋਰੇ ਜਾਨੀ ਤਾਫੇਰ ਜਬ ਫੁਪਰ ਸੀਦ ਮਾ ਗਿਦਰੀ ਚਿਪੁ ਫੁਕ ਬਈ
 ਮਾ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕਕ ਹਿਅ ਗਿਦਰੀ ਗਿਅ ਮਾਨ ਜਮ ਝੁਏ ਕਿਖਟਾਇ ਸੁਈ ਸਬਰੀ
 ਕੀ ਵਿਚਿ ਜਚੁ ਤਾਗਾ ਆਇ ਜਾਧ ਮੀਰ ਮਿਸੀ ਜੀਏ ਫਾਟ ਨਕ ਬਪੂ ਜਾਇ ਸਕੁਤੇ ਨੀ
 ਚਕ ਹਾਈ ਯੈ ਕੁਲ ਅਗਿ ਸਮਾਇ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਬ ਫਸੁ ਨ ਚਲ ਪੁਕੁਰ ਜਾਇ ਤ
 ਫੇਰ ਸੇਖ ਸਬ ਫੁਪਰ ਸੀਦ ਮਾ ਕਉ ਜਚਕਾ ਬਕ ਬਈ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕਕ ਹਿਅ ਕਉ ਜ
 ਕਾਮ ਨਾ ਬੰਦ ਕਰਿ ਕਹੀ ਨਿਕਾਲਿ ਨਾ ਜਾਵੈ ਅੰਗ ਨਿਸੀ ਹਤਿ ਰਾਖੀ ਐਅਪਨੇ ਪਰਿਅ
 ਮਾਮਗ ਨਾ ਅਗਨ ਤੁਖ ਜਾਗਈ ਜਬ ਝੋਕਿ ਦਿਖਾਵੈ ਦਿਲਾ ਦਿਲੀ ਲਿਉ ਠਿਓਈ ਮਾਨੀ
 ਮਿਲਾਵੈ ਗੁਫਤ ਨਾਨਕ ਸਬ ਫਸੁ ਨ ਤਬ ਫੁਕ ਬਕ ਹਾਵੈ ਤਾਰ ਸਰ ਫੁਫੇਰ ਪੁਰ ਸੀਦ ਮਾ
 ਠੀਕ ਰਾਬਿ ਫੁਰਮੁਦ ਮਾ ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨਕਕ ਹਿਅ ਠੀਕ ਰਾਕੋਰੇ ਦੂਜੇ ਕੋ ਨਾ ਅਭੀ ਪਕ ਰਿ

੧੮੮

ਲੇਹਾ ਸਾਕੋ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਮੇ ਖੀਰ ਫੁਰਮਾਇ ਸਏਹਾ ਖੁਦਾ ਦਿਲ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਪਾਇਦ
 ਹੋਇ ਨ ਮੇਦਿ। ਅੰਜੀ ਮਸਲ ਤਿਹੋ ਰੋਕ ਬਹੁ ਨ ਪਤੀ ਅੰਕੋ ਦਿ। ਗੁਫ ਫਨ ਨ ਕਰੁ
 ਸਬਫਾਇ ਅਨੇ ਕੁੰਦੀ ਏ ਮਕਰਹਾ ਗੁਮਾਨ ਫਕਰ ਮਕਾਤੁ ਬਾਤ ਉਮਿਲੈ ਦੂਜਾ ਗਿ
 ਰੈ ਨਿਸਾਨ ਤਫੇਰ ਸਬਫ ਮਕਸੀਦੀ ਨ ਗੁਫ ਤਨ ਨ ਕਰੈ ਬਾਬੀ ਚਿਫ ਵਾਲ ਫੁਰਮਾ
 ਏ ਸਾਤ ਗੁਫ ਨ ਕਰਹਿ ਮਾਬਿਬਾਬੀ ਬਿਅੇ ਬਿਹੋਰਹੋ ਕੀਏ ਕੋਕੀਆ ਹੀ ਕਰੇ
 ਆਕਰ ਨ ਪਾਕੋ ਕੀ ਸਿਫੁ ਤਿਥਿ ਕਾਇ। ਅਲੁਲ ਬਖੁਰਾ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ। ਗੁਫ ਤਨ ਨ ਕਰੁ
 ਨ ਸਬਫਾਇ ਨ ਖਾਨੇ ਖੀਰ ਮਕਰ ਬਰਤ ਬਏਕ ਮਫਨੇ ਤਾਜੇਖ ਸਬਫ ਮਠਾਣ ਬਿਦਰ
 ਸਹਰਦਾ ਆਹਾ ਬਾਬੇਵਲੀ ਕਮਾਰੀ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਖਾਹਾ ਪਰਚਣਾ ਕੰਧਾਰਵਿ
 ਚਿਥ ਬੇਰੋ ਸਟਿਹੋਈ। ਤਫੇਰਿ ਜੇਖ ਸਬਫ ਗੁਫ ਨ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਤੇਫ ਹਿਮਾਇਆ ਅ
 ਤੇ ਆਖਥਿ ਸੁਸਮਾਖੀ ਗਇਆ ਨੁਰੀਵਾ ਤਾਗੁਫ ਨ ਕਰਹਿ ਮਾਨਾਹਿ ਮਪਨੇ ਬਿਦਰ
 ਸਹਰਿ। ਤਫੇਰਿ ਸਬਫ ਕਹਿ ਮਾਖੀਰ ਨ ਕਰੇ ਰਿਦੀਦਾ ਪਮਕ ਉਕਦਿ ਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਗੁ
 ਰੁਨ ਨ ਕਰਹਿ ਮਾਦੀਦਾਰਿ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਖੀਰ ਜੇਕੁਲ ਨਾਜਾਇ। ਤਫੇਰਿ ਜੇਖ ਸਬ
 ਫਕਹਿ ਮਾਖੀਰ ਨੀਦੀਦਾਰ ਬਤੇ ਦਿਲ ਮੇਰਾ ਪੀ। ਅਹਫੇਰਿ ਇਜਾਵਨਾ ਭੀ ਪਾਈਏ।
 ਤਾਗੁਫ ਨ ਕਰਹਿ ਮਾਸੇਖਫੇਰਿ ਇਜਾਵਨਾ ਪੀਹੋਵੈਏ। ਅਕੁਏਕ ਵਾਤ ਅਉਰ
 ਹੈ ਜੇਬ ਪੁਤੁਤਲ ਬਕਾਖ ਤੇ ਹੋਤੋ ਦੀਦਾਰ ਸਿਪਨਾ ਦੇ ਮਿਰਾਜੀ ਕਾਕਰ ਰੋਗਾ ਤਉ

੨੦੦
 ਹਮਾਰਾ ਪਾਇਆ ਯਹ ਬਾਤ ਦੁਬਾਰਾ ਕਰਿ ਮਾਨੀ ਓਹ ਤਾਜੇਖ ਸਭ ਫੁਕਹਿ ਮਾਨੀ
 ਕਹਾਏ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਓ ਪੁਨੇ ਖੁਰਮਾ ਸਹਰ ਪੈ ਓਹ ਸਹਜ ਦਾ ਮਰਦ ਨੇ
 ਕਾ ਬੇਟਾ ਪੈ ਓਹ ਜਾਇ ਕਰਿ ਉਸ ਕਾ ਦੀਵਾ ਰਿਕਰੀ ਓਹ ਅਰੁ ਯਹ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਪੈ ਇਸ ਕਾ ਦੀਵਾ ਕਰੀ ਓਹ ਤਾਜੇਖ ਸਭ ਫੁਕਹਿ ਮਾਓ ਲਾਜੀ ਬਡੀ ਇਨਾਇਤ
 ਪੂਈ ਤਾਫੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿ ਮਾਓ ਮੇਰੇ ਕਛੁ ਉਲਕ ਰਾਕੁ ਕਰੇ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਮਾਓ ਤੁਮ ਸੋਇ ਪੁਕਉਲ ਪੈ ਜੇ ਤੂੰ ਦਾਵਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁੰਨੀ ਅਰੁ ਗਾਫਨੀ ਕਾ ਅਤੇ
 ਜੇ ਤੇਫਿ ਰਕੇ ਪੈ ਸਭ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਕੀਏ ਪੈ ਐਉ ਜਾਣੇ ਫਕੀਰ ਕੀ ਰਹਿ ਸਪੈ ਤਾਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ
 ਰੀ ਕਹਿ ਮਾਓ ਪੀਰ ਜੀਜ ਬਤੁ ਮਾਰਾ ਦੀਵਾ ਰਪਾਇ ਮਾਓ ਤਬ ਕਾਯ ਦਾਵਾ ਹਮ ਸੋਉ ਠਿ
 ਗਇ ਮਾਓ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਓ ਖੁਦਾਇ ਸਭ ਫੁਰਾਨੀ ਪੂਆ ਤਾਫੇ ਰਕੰਧਾਰੀ ਕ
 ਹਿ ਮਾਓ ਪੀਰ ਜੀਹ ਮਕਉ ਤੁਮ ਸਾਥ ਲੇਚਲੇ ਤਾਫੇ ਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਓ ਵਲੀ ਜੀ ਤੇਰੇ
 ਤਾਈ ਹਮੇਈ ਪਾਹੀ ਰਖਣਾ ਪੈ ਤਾਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿ ਮਾਓ ਰਜਾਇ ਸਾ ॥
 ॥ ਬੋਲੇ ਤਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰੇ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਤਾਨਾਨਕ ਉਬੋਓ ਰਾਹੀ ਲੀਤੀ ਤਾਫੇ
 ਰਕ ਬਲ ਸਹਾਇ ਰਿਓ ਓਹ ਓਹ ਤਾਥੇ ਲੇ ਖਡਿ ਮਾਨੀ ਤੁਸੀ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਉਖਰਿ
 ਰੂਮਿ ਹਰਵਾਨ ਗੀ ਕੀਤੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਓ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਪੁਸਤਕਾ ਪਿਆਰਾ
 ਯਾਰ ਮਾਹਾਇ ਸਾਥ ਰੀ ਤੇਰੇ ਜਗੁ ਵਿਚਿ ਬਪੁਤ ਜੇਵਾ ਕੀਤੀ ਮਾਹੀ ਤਾਥੇ ਲੇ ਫੇਰਿ

ਛਿਅਜੀਏ ਪੁਤਰ ਕੁਰਿਉਹੋਇਆ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਸਤੇਤੇਜਗ
 ਵਿਚਿ ਇਕੁਤੁਆਰਿਅਮਾਹਾਜੋਇਸਵਾਸਤੇਤੁਰਕਦੇਖਵਿਜਨਮੁਲੈਦਾਰਹਿਅ
 ਮਤੇਅਸਾਤੁਇਸਨਾਲਿਵਚਨੁਆਹਾਅਤੇਬਲੀਦੇਖਿਛੇਸੇਖਸਬਫੁਭੀਪੁਰਾ
 ਹੋਇਅਹੋਇਆਤਾਬਾਲੇਖੁਛਿਅਜੀਸੇਖਸਬਫੁਭੀਪੁਰਾਹੋਇਆਤਾਫੇਰ
 ਬਾਲੇਖੁਛਿਅਜੀਸੇਖਸਬਫੁਬਲੀਜੇਹਾਹੋਇਆਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾ
 ਈਬਾਲਾਵਲੀਬਪੁਤਦੂਰਹੋਇਆਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆਅਪ
 ਏਜੀਜੋਗਾਹੋਇਆਅਤੇਚਿਕਦੁਇਉਸਪੈਸੇਹੋਰਭੀਸਿਝਨਗੇਅਤੇਫਲੀ
 ਪਸੈਸੈਕਫੇਜੀਉਧਰਨਗੇਫਲੀਸਤਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਹੋਇਆਤਾਫੇਰਬਾਲੇਖੁਛਿ
 ਅਜੀਦੀਨਾਨਾਬਾਇਆਲਕੇਹਾਕੁਹੋਇਆਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਜਣਭ
 ਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਬਅਗੋਹੀਪੁਰਨਆਹਾਦੀਨਾਨਾਬਦੀਬਿੰਗਮਭ
 ਗੁਰਹੋਈਅਤੇਜਾਡੀਖੰਧਭਗਤਿਹੋਈਹੈਤਾਫੇਰਬਾਲੇਖੁਛਿਅਜੀਉ
 ਸਦੀਬਿੰਗਮਭਗਤਿਕਿਉਕਭਿਹੋਈਅਤੇਤੁਸਾਡੀਖੰਧਭਗਤਿਕਿਉਕ
 ਭਿਹੋਈਤਾਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਉਸਦੀਬਿੰਗਮਭਗ
 ਤਿਉਸਵਾਸਤੇਹੋਈਜੇਉਸਤਾਈਮਾਇਆਲਗੀਨਾਹੀਜਨਮਿਦਿਅ
 ਭਗਤਿਲੀਤੇਆਇਆਨਾਰਿਸਤਿਨਕਸਬਅਗੋਟਪਲੀਏਟਪਲਕਰ

ਸਵਾਲੇ ਹੋਰਾ ਨਾਇ ਸੋਨਾ ਏਵਾ ਸੋਗ ਨਾਇ ਸੋਨਾ ਬਾਧੇ ਦਲ ਬਰਖਾ ਅਤੇ ਵਡਾ ਹੋਸੀ
 ਤਾ ਰਿਸਤੁ ਕਰ ਜੀਅ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਉਲਾਹਿ ਮਹਾਪੁਰਖ ਸੋ ਹੋ ਜੀਅ ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਪ
 ਮਹਲੇ ਹੀ ਰਿਸਤੁ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਬਿਹਗ ਮਭਗੁ ਹੋਈ ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ
 ਪੰਥ ਭਗਤਿ ਹੋਈ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਕੋਈ ਇਸ ਕਾ ਬਲਿ ਸਹ
 ਬਿਵਿਚਿ ਭੀ ਮਹਾਪੁਰਖੁ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਇਥੇ ਭੀ ਹੈ ਪਰ ਮਠਾਣਾ ਵਿਚਿ ਬਾਬੇ ਲਦੀ ਦੇ ਪਵਿਚਿ ਹੈ ਪਰ ਅਜੇ ਸੁ
 ਜਾਇਆ ਨਾ ਹੀ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਉਸਨੇ ਭੀ ਮਿਲਿ ਰੋਗਾ ਤਾ
 ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਸਨੇ ਜੁਰਮਿ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਾ ਬਾ
 ਲੇ ਕਹਿਆ ਜੀ ਚਲੀਏ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੇ ਦੇ ਜਾਇ ਬਾਬੇ
 ਲਦੀ ਦੇ ਪਵਿਚਿ ਵੇਰੇ ॥ ਬੈਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸ
 ਖੀ ਅਰੋਹੇ ਰਚਲੀ ॥ ਇਕੁ ਹਟੁ ਖਾਲੀ ਪਾਇਆ ਆਹਾ ਉਸਤੇ ਜਾਇ ਬੈ
 ਠੇ ਤਾ ਪਿਕ ਮਠਾਣਾ ਆਇਆ ਤਾ ਆਇਕ ਰਿਲਗਾ ਆਖਣੁ ਗੁਰੇ ਤੁਮਕ ਉ
 ਏਹਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਮਠਾਣਾ ਕਹਿਆ
 ਅਰੇ ਗੁਰੇ ਬੰਦੇ ਖੁਦਾਇ ਕੇ ਤੇ ਸਭੀ ਹੈ ਤੁਮੇ ਕਿਸੇ ਜੋ ਪੈ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿੰਮਾਖਾ ਨਿਹਮ ਫਕੀ ਹੈ ਅਰੁ ਹਮਾਰਾ ਏਕਈ ਹਾ ਅਸਾਨੁ ਉ ਹੈ ਤਾ ਫੇਰ ਮਠ

ਟਕਾਹਿਮਾਓਹੁਕਉਣਹੈਅਰੁਉਸਕਾਨਾਉਕਿਮਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਹਿਮਾ
 ਓਖੜੀਪੈਅਰੁਉਸਕਾਨਾਉਮਾਨਾਹੈ। ਤਾਪਠਾਣਫੇਰਖੁਛਿਮਾਅਰੇਗੁਚੇਉਸਕੇਬ
 ਪਕਾਕਿਮਾਨਾਉਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਗੁਚੇਉਸਕੇਬਾਪਕਾਨਾਉਮਾਨਚੀ
 ਵਹੈ। ਤਾਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਮਾਪੈਗਾਤੇਸਹੀ। ਤਾਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਮਾਚਲੇਮੇਤੁ
 ਮਕੋਲੇਚਲਤਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਖਾਨਹਮਜਾਤੇਨਾਹੀ। ਓਆਖਹੀ
 ਮਾਵੈਗੇ। ਤਾਪਠਾਣਜਾਇਉਸਤਾਈਖਬਰਿਕੀਤੀ। ਜੁਣਮਾਨਾਤੇਰੇਦੋਫਕੀ
 ਰਾਮਸਨਾਉਥੈਠੇਪੈਬਜਾਰਮੈਕਹਤੇਪੈਖਾਨਚੰਦਖੜੀਕਾਬੈਟਾਮਾਨਚੰਦਹਮਾ
 ਰਾਮਸਨਾਉਪੈ। ਮੈਕਹਿਮਾਚਲੇਤੁਮਕੋਉਸਪਾਲਿਲੇਚਲਤਾਹੈ। ਉਨੇਕਹਿ
 ਅਹਮਜਾਤੇਨਾਹੀਓਹੁਆਪੇਹੀਮਾਵੈਗਾ। ਤਾਮਾਨਚੀਦਿਕਹਿਮਾਗੁਚੇਮੈ
 ਰਾਫਕੀਰਤੋਕੋਈਅਜਨਾਵਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰਪਠਾਣਕਹਿਮਾਮਾਨਚੰਦਕੁਭੈਰਾ
 ਹੀਨਾਉਲੇਤੇਪੈ। ਨਾਹੀਤੇਹਮਅਮਣੇਖਰਸੋਟਕਨਾਲੇਜਾਤੇ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਵੀ
 ਚਾਹਕੀਤਾਜਾਈਮੈਤਾਸਹੀ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਦੋਉਸੇਰਮੇਵਾਲੀਤਾਲੈਕਰਿਗ
 ਇਆਜਾਇਕਰਿਦੇਖੇਤਾਫਕੀਰਥੈਠੇਪੈਨੀ। ਪਰਇਨਾਫਕੀਰਾਵਾਭੇਖਸਹੀਨ
 ਹੀਰੇਦਾਜਾਇਮਾਨਚੀਦਿਕਹਿਮਾਫਕੀਰਜੀਪੈਇਰੀਪਏ। ਅਤੇਮੇਵਾਅਰੇ
 ਰਖਿਓਜਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਅਉਭਾਈਮਾਨਚੰਦਸਤਿਕਰਤਾਰਾਜੀ

ਬੈਠੇ ਜੀ। ਤੁਮ ਨਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ ਫਕੀਰ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਅਸਨਾ ਉਹੈ। ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ੨੦੨
 ਰਾਮਤੀਤ ਦਾਸ ਛੋਕੇ ਟੀ ਸੇਵਕੁ ਪੈ। ਅਤੀਤ ਫਕੀਰ ਸਭ ਨਾ ਦੇ ਸਾਹਿਬ ਪੈ। ਪਰ ਜੀ
 ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਕਾਇਕੇ ਅਸਨਾ ਉਹੈ। ਮੇਰੇ ਮੁਕੋ ਯਹ ਖੁਛ ਤਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਣੀ ਮਾਨਚੰਦ ਤੁਝ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤਾਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ
 ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਪੈ। ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਇਸ ਕਾ ਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲ ਪੈ। ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਰੀ ਪੈ। ਤਾਫੇ ਰਾਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮਾਰਾ ਦੇ ਸਵਰਨ ਕੋ ਨਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕਹਿ ਅਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਤੂੰ ਦੇ ਸਵਰਨ ਸਭਾ ਲਗਾ। ਤੈਨੂੰ ਖਬਰ ਪੈ ਦੇ ਸਵਰ
 ਨ ਦੀ। ਤਾਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ ਦੇਖਾ ਨਾ ਹੀ ਚੁਣੇ ਤੁਹੇ ਸਣਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋ
 ਲਿਆ। ਸਬਦੁ ਅੰਗੁ। ਦੇਸਹ ਮਾਰਾਏ ਬੇਗਮ ਖਬਰ ਪੈਤਿ ਸਵਰਨ ਸੋ ਆਏ। ਰ
 ਜਾਤਿ ਸਕਾਏ ਕੰਕਾਰ ਤਿਸ ਨੇ ਟੀਹਾ ਮਠਾਏ। ਮਾਨਚੰਦ ਕੋ ਰਾਪੁ ਬਤਾਇਓ ਨਿਰ
 ਮਲ ਮਾਰਗ ਪਾਏ। ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਜੁਣੇ ਮਾਨਚੰਦ ਜੀ ਹਸਤੁ ਕੋਤ ਦੀ ਬੁਲਾਏ। ਤ
 ਮਾਨਚੰਦ ਕਹਿਆ ਜੀ ਤੁਮ ਤੋ ਅਭਿਰਥਾਤਾ ਕਰਤੇ ਹੋਏ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੇਨਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਮਾਨਚੰਦ ਬਾਤਾਏ ਟੀ ਅਸਲੀ ਪੈ। ਅਭਿਰਥਾਤਾ ਨਕਲੀ ਪੈ
 ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ। ਗਾਗੁਤਿ ਲਿਗਮ ਪਲਾ १

॥ ਜਿਨ ਕੀ ਆਤਿ ਨ ਦੇਖਿ ਆਕਿ ਆਕ ਹੀ ਏ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਆਖੇ ਜਣੇ ਕਰੇ ਆਖਿ ਜਿ
 ਨ ਵਾੜੀ ਪੈਲਾਈ ॥ ਰਾਇ ਸਾਖਿ ਆਰੇ ਕਰਾਰ ਇਸਾਨਿ ਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਈ ॥ ਦੁਖ
 ਰਹੇ ਨ ਕੋਈ ਗਉ ਸਾਖਿ ਆਰੇ ਕਰਾਰ ਇਸਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਛਹਾਉ ॥ ਜਿ ਸੁਰੰਗ ਕੰਨਾਰ
 ਵਿਆਸਾ ਖਛੋਰੇ ਤਾਈ ॥ ਪਥ ਖਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਣੇ ਨ ਬਿਰੈ ਏ ਬਿਧਾਈ ॥ ੨ ॥ ਖਛੋਰੇ
 ਤਾਟਾਨਾ ਮਿਲੈ ਨ ਬਚੁ ਕੈ ਗੀ ਸਾਰੀ ॥ ਤਾਛੇ ਰਖਿ ਆਰਾਰ ਵੀ ਮੇਜ ਬਾਝੈ ਗੀ
 ਬਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਕੰਤਲੀ ਆਸੋ ਹਾਗਾਈ ਮੈ ਬੋਝੁ ਧਵੀ ਏ ॥ ਸੇ ਗੁਣ ਮੁਝੈ ਨ ਆਵਨੀ ਕੈ
 ਜੀ ਦੇ ਸਧਰੇ ॥ ੪ ॥ ਜਿਨ ਸਖੀ ਮੇਸੁ ਪੁਰਾ ਵਿਆਤਿ ਨ ਪੁਛੁ ਉਗੀਨਾਏ ॥ ਪਾਇਲ
 ਗਉ ਬਿਨਤੀ ਕਰ ਉਲੇ ਉਗੀ ਮਥ ਬਤਾਏ ॥ ੫ ॥ ਆਖ ਛਾਣੈ ਨ ਨਕਾ ਭੈਚੰਦ ਨ ਲਾਵੈ ॥ ਗੁ
 ਣ ਕਾ ਮਣਕਾ ਮਣਕ ਵੇਤ ਉਖਿ ਆਰੇ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਆਨਾ ਵਾੜੀ ਹੋਇ ਘਰਿ ਖਰਸਾਰ
 ਨ ਜਾਣੈ ॥ ਰਸੀ ਆਹੈ ਮੁਸਕਰਾਤ ਬਲੁਲ ਪਛਾਣੈ ॥ ੭ ॥ ਧਾਤਿ ਮਿਲੈ ਛੁਨਿ ਧਾਤਿ ਕਉ
 ਲਿਵੈ ਲਿਵ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀ ਮੈ ਅਨਭਉ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ਜੇ ਦਿਲਿ
 ਮਿਲਿ ਆਸੇ ਮਿਲਿ ਰਹਿ ਆਮਿਲਿ ਆਕ ਹੀ ਮੇਰੇ ਜੋਈ ॥ ਜੇ ਬਹੁਤੇਰਾ ਲੇਚੀ ਮੈ ਬ
 ਤੀ ਮੇਲ ਨ ਹੋਈ ॥ ੯ ॥ ਆਖਿ ਉਖੀਵੈ ਨ ਨਕਾ ਭੂਮ ਭੂਸੰਸਮਾਵੈ ॥ ਸਪਨੇ ਮਿਲ ਰਹੇ
 ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੧੦ ॥ ਤਾਛੇ ਰਿਸਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸਨੀ ਆਦਾਉ ਸਾਰ
 ਕਿਉ ਕਰਹੈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਇਸਨੀ ਆਦਾ ਭਲਾ ਤਾਦਿ ਹੋ

ਵੈਜਾਇਸਤਾਈਬਿਨਾਪਰਮੇਸਰਹੋਰਚਿਤਨਾਰਪੈ। ਜਾਜਿਸਾਸਿਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ
ਯਾਦਿਕਰੇ। ਤਾਫੇਰਮਾਨਚੰਦਕਹਿਆਨੀਸੋਈਬਿਸਬਗਾਈਐਨੀਬਿਸਨਿਸ
ਕਰਤਾਰਚਿਤਰਪੈ। ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣੁਗਾਈਮਾਨਚੰਦਭੁਖਦਾਸੰਸ
ਨਕਰੈ। ਅਤੇਨੰਗਦਾਸੰਸਨਾਕਰੈ। ਹਿਕੋਕਰਤਾਰਦਾਸੰਸਾਕਰੈਪੈਮੈਨੂਵਿਸਿਰਿ
ਗਾਇਆ। ਤਾਕਰਤਾਰਚਿਤਿਆਵੈ। ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਦਿਆਚਰਨਾਤੇਮਾਨਚੰਦਦੁ
ਹਮਾਇਆ। ਤਾਗੁਬੂਨਾਨਕਮਾਨਚੰਦਨੇਹਾਬਿਦਾਰੰਗਾਦਿਤੇਜੁ। ਲੈਗਾਈਖਬਰਦ
ਗਾਏਹਮਸਾਰੰਗਾਖਬਰਦਾਰਾ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਲੈਕਰਿਸਿਰਤੇਰਖਿਆ। ਸਿਰਤੇ
ਰਖਣੇਨਾਲਿਮਾਨਚੰਦਤੇਕਮਾਟਪੁਲਿਗਾਏ। ਅਸਤਿਹੋਇਗਾਇਆ। ਤਾਗੁਬੂਨਾਨ
ਕਕਹਿਆਲੈਗਾਈਮਾਨਚੰਦਅਸਾਰਾਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਪੈਈ। ਤਾਮਾਨਚੰਦਕਹਿ
ਆਨੀਸਤਿਕਰਤਾਰਾਓਹੁਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆ।
ਰੂਨੀ। ਅਗੇਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਉਬੋਚਲੇਜਾਇਬਾਲਿਨਾਬਦੇਟਿਲੇਬੈਠੇ।
ਤਾਉਬੋਬਾਲਿਗੁਦਾਈਜੋਗੀਸਰਆਹਾ। ਕੋਹੁਅਸਿਉਪਰਜਾਇਬੈਠੇ। ਵਾਲਿਗੁ
ਦਾਈਦੀਖਕੀਚਾਲੀਆਪੀ। ਭਡਾਗਾਖਾਵਾਵਟਿਵਾ। ਅਤੇਕਪੜਿਆਅਤੇਮੋੜਿ
ਆਦਾਚਲਿਆਜਾਵਾ। ਦੁਹਕੋਹਾਤੇਰੀਅਗੇਗਾਹਿਦਿਚਿਜੋਗੀਮਾਨੂਭੇਜਿਦੇਦਾ
ਆਹਾ। ਬਕਿਆਹਾਰਿਦੇਵਾਸਿਤੇਪਰਸੁਆਰਬੀਆਹਾ। ਜਾਜੋਗੀਗੁਬੂਨਾਨਕ

ਆਸਿਅਾਏ॥ ਆਇਸੇਰੀਲਗੇਆਖਣਚਲੇਅਤੀਤੇ॥ ਚਲਿਕਰਿਆਸਇ
 ਪਰਬੈਰੋ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਜਾਹੁਜੇਗੀਸਰੋਹਅਨਾਹੀਆਵੁਤੇ॥ ਤਾਜੇ
 ਗੀਆਨੇਜਾਇਕਹਿਆਬਾਲਗੁਦਾਈਨੂਦੁਇਅਤੀਤਬੈਠੇਪੈਆਵੁਤੇਨਾ
 ਹੀ॥ ਤਾਬਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਜੇਗੀਸਰੋਜਾਇਕਰਿਕਹੋਜੀਉਪਰਜੇਮੇਹੁ
 ਆਇਆਪੈਦੁਖਪਾਵੇਗੇ॥ ਜਾਇਜੇਗੀਆਨੇਕਹਿਆਨਾਬਜੀਕਹਤਾਪੈਜੇਈ
 ਹਾਦੁਖਪਾਵੇਗੇ॥ ਜੇਮੇਹੁਆਇਆਪੈਚਲਿਕਰਿਬਸਤੁਲੇਪੁਰੰਤੁਰਾਲੇਪੁਖਟਾ
 ਲੇਪੁਜਾਗਾਲੇਪੁਚਲੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਜਾਹੁਜੇਗੀਸਰੋਹਅਈਹਾਗੁ
 ਜਗਨਕਰੇਗੇ॥ ਤਾਦੇਰਜੇਗੀਸਰਾਅਇਆਖਿਓਸੁਨਾਬਜੀਓਹਨਾਹੀਅ
 ਵੁਤੇ॥ ਬਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਆਚਲੇਗੁਦਾਈਹਮੀਜਾਤੇਪੈ॥ ਦੇਖੋਓਇਕਿਉਨਾਹੀ
 ਆਵੁਤੇ॥ ਤਾਆਖਬਾਲਗੁਦਾਈਆਇਆਆਇਕਰਿਲਗਾਆਖਣਚਲੇਅ
 ਤੀਤੇ॥ ਆਸਣਮੰਦਰਮੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਨਾਬਜੀਹਮਅਤੀਤਫਕੀਰਪੈ
 ਕਹਾਕਹਾ॥ ਆਸਨਅਰੁਮੰਦਰਚੁ, ਦੁਤੇਦਿਰੇਗੇ॥ ਫਕੀਰਅਤੀਤਕੰਜਹਾਗੁਜਰ
 ਨਾਆਈਤਹਾਹੀਗੁਜਰੀ॥ ਤਾਬਾਲਗੁਦਾਈਜੁਣੁਅਤੀਤੇਜੇਨਾਹੋਵੇਤੇਜਹਾਗੁ
 ਜਰੀਤਹਾਹੀਗੁਜਰੀ॥ ਅਰੁਜੇਅਲੇਖਪੁਰਖੁਅਪਣੀਦਇਆਕਰਕੈਆਣ
 ਮਿਲਾਵੇਤੇਨੀਦਕਰਨਾਭੀ॥ ਭੁਲਾਨਾਹੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਚਲਗੁ

ਈਬਾਲਾ ਤਾਬਾਲੇਕਹਿਮਾ ਚਲੇਜੀਜੇਤੁਸਾਰੀਬਜਾਇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨਾਮ
 ਤੇਬਾਲੇਨੁਬਾਲਗੁਈਆਸਣਮੰਦਰਾਦਿਰਿਲੈਗਾਇਆ। ਜਾਇਕਰਮੰਦਰਾਦਿ
 ਖਾਏ। ਲਗਾਮਾਖਟੇਦੇਖੋਜੀਮੰਦਰਕੈਸੇਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਹਾਜੀਕਿ
 ਮਾਦੇਖਣਾਪੈਰਾਜਲੀਲਾਕਾ। ਤਾਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਬਸਤ੍ਰਕੋਭੰਡਾਰਾਦਿਖਾਇ
 ਮਾ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਜੀਕਿਮਾਦੇਖਣਾਪੈਰਾਜਲੀਲਾਕਾ। ਤਾਫੇਰ
 ਬਾਲਗੁਦਾਈਜਾਇਭੋਜਨਦਾਭੰਡਾਰਾਦਿਖਾਇਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਜੀ
 ਕਿਮਾਦੇਖਣਾਪੈਰਾਜਲੀਲਾਕਾ। ਤਾਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਘੋੜਿਆਦਾਭੰਡਾਰਾਦਿ
 ਖਾਇਆ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਮਾਖਿਆਜੀਕਿਮਾਦੇਖਣਾਪੈਰਾਜਪੈਰਾਜਲੀ
 ਲਾਕਾ। ਤਾਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਮਾਅਤੀਤੋਤੁਮਾਰਾਨਾਉਕਿਮਾਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਕਹਿਮਾਇਸਕਾਨਾਉਗਾਈਬਾਲਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਕਹਿਮਾਤੇਰਾਨਾਉ
 ਕਿਮਾਪੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਜੁਣੇਜਗੀਸਰੇਮੇਰਾਨਾਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕ
 ਰੀਪੈ। ਤਾਫੇਰਬਾਲਗੁਦਾਈਖੁਛਿਆਜੁਣਿਅਤੀਤਓਪੁਜੁਕੇਈਨਾਨਕਤਪਾਮੁਸਿ
 ਕਿਮਾਪੈਤੂੰਓਹੀਪੈਕੇਹੋਬਪੈਸਚੁਕਹੀਓ। ਤਾਬਾਲਾਬੋਲਿਆਜੇਗੀਸਰੇਓਹੀ
 ਪੈ। ਤਾਬਾਲਗੁਦਾਈਬੋਲਿਆਜੁਣਨਾਨਕਤਪਾਸਚੁਕਹੀਓਦੇਖੋਉਪਰਜੇਮੇਹੁ
 ਮਾਇਆਪੈ। ਅਰੁਜੇਮੰਦਰੇਮੇਨਾਹੇਤੇਤੇਦੁਖਪਾਵਤੇਕੇਜੁਖਪਾਵਤੇਸਚਾਤਾਫੇਰ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣੈ ਜੋਗੀ ਜੋਗੁ ਰਾਖਿ ਰਾਖੀ ॥ ਫਿਰਿ ਬਾਲਗੁ ਦਾਣੀ ਕਹਿਆ
 ਸਚ ਕਹੈ ਨਿਉ ਕੀਤਿ ਉਹੀ ਕਹੈ ॥ ਸੁਖੀ ਗੁਰ ਜਿ ਰਤੀ ਕੇ ਦੁਖੀ ਗੁਰ ਜਿ ਰਤੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਦੁਖੀ ਹੀ ਗੁਰ ਜਿ ਰਤੀ ॥ ਤਾ ਬਾਲਗੁ ਦਾਣੀ ॥ ਆਖਿਆ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ
 ਜਹ ਰਕੇ ਸਾਗ ਕੀ ਖਿੰਨੀ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਭੁਖ ਭੈ ਕੇ ਮਾਟੇ ਕੀ ਰਿਟੀ ਪੈ ॥ ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਅਹਾਰੁ ਪੈ ॥
 ਅਹੁ ਹਮ ਕੋ ਦੋਖ ਭਾਲੈ ਜੇ ਪਸ ਭਲੇ ਬਸਤ੍ਰ ॥ ਆਖ ਪਹਿਰੇ ਭੁਏ ਹੋਵੈ ਜੇ ਭਲੇ ਭੁਜਨਿਆ ॥
 ਖਾਤੇ ਹੋਵੈ ॥ ਅਰਜੇ ਐਉ ਉਠਿ ਪਰੁ ਆਖ ॥ ਮਜਦਾਰ ਹੋਤੇ ਹੋਵੈ ॥ ਹਮਾਰਾ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਜ
 ਭਕਛੁ ॥ ਮਲੇ ਖੁਬ ਖਕਾ ਪੈ ॥ ਸਤੀ ਲਿਅਵੈ ਸਤੋ ਖੀਖਾਵੈ ॥ ਹਮ ਕੋ ਕਛੁ ਲੇਖ ਲਾਗਤ
 ਨਾਹੀ ॥ ਕਈ ਜੀ ਸੁਖ ਆਵੁ ਤੇ ਪੈ ॥ ਇਸ ਬਾਤਿ ਕਾਨੁ ਬਾਬੁ ਦੇਹਾ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਤੂੰ ਅਜਲੀ ਜੋਗੀ ਸਰ ਪੈ ॥ ਤੈ ਭੁਲੀ ਜਮ ਸੁਪੈ ॥ ਜਹ ਬਾਤੁ ਹਮ ਕੋ ਤੇਰੇ ਮਾਸਿ ਤੇ ਆਈ ॥
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਆਖਿ ਦਿਚਿ ਲਗੇ ॥ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਿ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ
 ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭੁਲੀ ਲਗੀ ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਆਖਣੀ ਆਖ ਦੇਖਾ ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਕੇ ਹੀ
 ਲਗੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਾਖਰੀ ਆਹੀ ॥ ਤਾ ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਖਰੀ ਲਗੀ ਪੈ ॥
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਲਗੁ ਦਾਣੀ ਮਾਸੇ ਦਿਦਾ ਹੋਇਆ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਆਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਉਥੇ ਚਲੇ ਲਾ ਲੇ ਤਖਾ
 ਟੁਟੇ ਘਰ ਆਏ ॥ ਅਗੇ ਲਾਗੇ ਕਿਸੇ ਖੂਹ ਤੇ ਆਹਾਲ ਲੇ ॥ ਮੁਖ ਰਹੇ ਣੀ ॥ ਜਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਤੁਖਾਮਾਇਆਪੈ॥ ਤਾਲਾਲੇਕੰਮਸੁਟਦੇਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿਮਾਇਆਮਾਇ ੨੦੫
 ਕਰਿਮਬਾਟੇਕਿਓਜੁਆਖਿਓਗੁਰੂਨੀਕਰਿਤਾਰਕਰਤਾਰਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅ
 ਤੇਬਾਲੇਦੁਹਾਕਹਿਮਾਸਤਿਕਰਤਾਰਾਮਾਉਭਾਈਲਾਲੇਕਰਤਾਰਦੇਖਿਆਰੋਤ
 ਲਾਲੇਬਪੁਤਖੁਜੀਹੋਇਆਲਗਾਮਾਖਣਨੀਅਜੁਮੇਸਿਹਾਲਿਹੋਇਆ
 ਅਜਮੇਸਿਤਕੁਨੀਵਿਆਜਾਲਾਲੇਦੇਖਵਿਰਹੋਜਾਦਿਨਸਤਿਗੁਜਰੇਤਾਨ
 ਨਕਬਜਾਬਿਵਿਚਿਥੈਠਾਮਾਗਨਾਲੇਬਾਲਾਮਭੇਲਾਲੇਮਾਗਾਥੈਠੇਰਕਦਰਤਿ
 ਦਾਤਮਾਜਦੇਖਦੇਪੈਨਿਜੋਗੀਪੀਨਾਬਕਛਕੂਦੇਖਵਿਚੰਗੁਮਾਗਾਉਸਦੇਖਵਿਓ
 ਦੇਸਰੀਕਅਗਿਸਾਕਮਸਨਾਉਯਾਬਦੇਸਤਿਮਾਏਮਾਗਾਤਾਹਯਾਤਿਖਾਵਿਭੀ
 ਸਣੇਕਬੀਲੇਮਾਇਆਮਾਗਾਉਸਦੀਬੇਟੀਬੀਬੀਖਾਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਓਪੁਰੀਖ
 ਕੂਨਦਰਮਾਇਆਗੋਪੀਨਾਬਕਛਕੂਦਾਬਪੁਤਖਿਮਾਰਾਮਾਗਾਉਸਦੀਬੇਟੀ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਨਜਵਿਖਈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾਭਾਈਲਾਲੇਇਹੁਮੇਲਕਿ
 ਬੋਮਾਇਆਪੈ॥ ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਮਾਖਿਮਾਨੀਗੋਪੀਨਾਬਕਛਕੂਖੜੀਪੈਤਿਸਦੇ
 ਘਰਿਚੰਗੁਪੈਏਹੁਮੇਲਗੋਪੀਨਾਬਦੇਖਾਰਿਮਾਇਆਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਮਾ
 ਭਾਈਲਾਲੇਤੁਰਕੁਭੀਉਜਿਦੇਖਾਰਿਮਾਏਪੈਨਿ॥ ਤਾਭਾਈਲਾਲੇਮਾਖਿਮਾਨੀ
 ਏਹੁਜੇਰੀਖੜਮਾਏਪੈਨਿਜੋਗੀਪੀਨਾਬਦਾਬਪੁਤਯਾਰੁਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ

ਮਾਭਾਈ ਲਾਲੇ ਜਾਇਕ ਵਿਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨੁ ਜਾਇ ਲਿਆਉ ਤਾਭਾਲਾ ਲਾਲੇ ਗਇਆ
 ਜਾਕਰ ਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨੁ ਜਾਇ ਓਹੁ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨੁ ਅਤੇ ਹਯਾਤਿ ਖਾਵੇ ਵੇਖੈ ਥੇ ਬਾਤ ਕਰ
 ਦੇ ਪੈਨਿ ਜੇ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਜਦੁ ਕੀਰੇ ਜੁ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨੁ ਤਾਭਾਈਆ ਮਿਓ ਜੁ ਕਉਣੁ
 ਪੈ ਭਾਈ ਤਾਲਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਮੇਲਾਲੇ ਤੁਖਾਣੁ ਹਾ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਕਿ
 ਉਭਾਈ ਤਾਲਾਲੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਤਖਾਸਦਾ ਦੇਈ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਆਇ
 ਮਾਭਾਈ ਖੜਾ ਹੋਹਾ ਜਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਉ ਫਿਚਲਿਆ ਤਾਹਯਾਤਖਾ ਮੰਦੁ ਪੁਛਿਆ ਮਹ
 ਤਾਜੀ ਕਿਸਾ ਵਿਚਲੇ ਹੋ ਗਇਨੀ ਨਾਨਕ ਤਖਾਵੇ ਦੀ ਪੈ ਖੜੀ ਤਖਾਫੁਕੀ ਰਹੇਇਆ
 ਪੈ ਤਿਸ ਅਜਾਨੁ ਜਾਇਆ ਹੋ ਉਸ ਪਾਸਿ ਜਾਵੇ ਮਾਹੇ ਦੇ ਖਾਕਿ ਮਾਮਾ ਖਿਦਾ ਪੈ
 ਤਾਯਾਤਖਾ ਕਹਿ ਮਾਭੁਲਾ ਮਹਤਾਜਾ ਪਿਛਿ ਰਮਾਇਓ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨਾਇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਨੁਖਾਇ ਰੀਖ ਉਣਾ ਮਾਖਿਆ ਜੁ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਸਤਿ ਕਰਤਾਰਾ ਮਾ
 ਉਭਾਈ ਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨਾ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨੋ ਲਿਆਤਖਾ ਜੀ ਮੇਨੁ ਕਿਉ ਸਾਇਆ ਹੋ ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਗੋਖੀ ਨਾ ਬਨੇ ਤੇਰੇ ਘਰ ਪਯਾਤਖਾ ਮੰਦੁ ਬੈਠਾ ਪੈ ਉਸ ਪਾ
 ਸਿ ਅਜਾਨੁ ਮਾਮਾ ਨਤਿ ਪੈ ਤੁਸੀ ਉਭਾਈ ਮਾਏ ਮਾਮਾ ਨਤਿ ਪਾਜ ਰੁਪੈ ਅਤੇ ਮ
 ਮਾਨਤਿ ਵਾਲਾ ਭੀ ਪਾਜ ਰੁਪੈ ਦੇਵੇ ਤਾਭੁਲਾ ਕਰੇ ਤਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਜੀ ਉਸਿ
 ਮਾਮਾ ਨਤੁ ਦਾ ਮੇਨੁ ਭੀ ਮਹਿ ਰਮਕਰੀਏ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਗੋਖੀ ਨਾ ਬਉ ਸਦੇ

ਅਰਿਜੀਬੀਬੀਖਾਬੇਟੀਪੈਸੇਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤੁਹੈ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਖਾਛਿਆਤੁਮਾ २੦੬
 ਜੀਓਪੁਤਾਉਸਦੀਬੇਟੀਹੈ। ਓਪੁਤਾਡੀਅਮਾਨਤਕਿਉਕਭਿਹੋਈ। ਤਾਫੇਕਚੁਰੂਨਾਨ
 ਕਕਹਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਜੀਨਾਅਸੀਲਾਲੇਦੇਅਰਿਅਏਅਹਾ। ਤੁਮਾਅਸੀਉਨ
 ਦੇਖੁਪਉਤੇਬੈਠੇਆਹੈ। ਤਾਉਸਦੀਅਉਰਤਿਆਖਿਅਏਖੁਦਾਇਦੇਬੰਦੇ। ਜੇਮੇ
 ਰੇਅਰਿਅਉਲਾਦਿਹੋਵੈਤਾਮਪਲੇਕਿਸੀਫਕੀਬਨੂਦੇਦਾ। ਤੁਮਾਅਸੀਉਸਖੁਦਾਇਦੀ
 ਬੰਦੀਨੂਪੁਛਿਆਕਿਉਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਖੁਦਾਇਬੰਦਤੇਰੇਅਰਿਅਉਲਾਦਿਨਾਹੀ
 ਹੋਈ। ਤਾਉਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਦੇਮੁਹੇਨਿਕਿਲਿਆਜੀਮੇਰੇਅਰਿਅਉਲਾਦਿਨਾਹੀ
 ਹੋਈ। ਤਾਉਸਨੂਅਸਾਅਖਿਅਜੇਤੇਰੇਅਉਲਾਦਿਹੋਵੈਤਾਈਅਨੂਸਾਬਤਿਰਖੇ।
 ਤਾਉਸਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦੀਕਹਿਆਜੀਜੇਮੇਰੇਅਰਿਦੁਇਬਾਲਕਿਹੋਵਨਿ। ਤਾਹਿ
 ਕੁਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇਦਾ। ਅਤੇਇਕੁਮੇਰਖਾ। ਅਸਾਉਸਿਖੁਦਾਇਦੀਬੰਦੀਨੂ
 ਆਖਿਅਅਜੇਤੂਏਹੋਈਅਨਸਾਬਤਰਖੁਜੇਪਲੇਹੋਵੇਸੇਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇ
 ਹਿ। ਹੋਰਜਿਤਨੇਹੋਵਨਿਭੈਨੂਸਾਹਿ। ਉਸਬੰਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੂਚਾਰਿਖੁਭਾਅ
 ਤੇਹਿਕੁਸੀਹੋਈਹੈ। ਅਪਲੇਖੀਹੋਈਹੈ। ਇਉਅਸਾਡੀਅਮਾਨਪੈਜੇਈਅਨ
 ਸਾਬਤਰਖੇਤਾਦੇਵੇਨਾਹੀਤਾਉਪੁਨਾਇ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਜੀਮੇਰੇਤਾਹ
 ਬਿਨਾਹੀਅਇਨਾਇਕਹਿਦਾਹਾ। ਤਾਰੂਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਨਾਭਾਈਗੋਪੀਨਾ ॥

ਬਤੇਰੇਪਾਬਿਕਿਨਾਹੀ। ਪਰਬੁੰਉਸਤਾਈਆਖੁਜੇਉਸਿਏਜੀਅਵੇਤਾਵੇਦੇਨਾਹੀਤਾ
 ਨਾਵੇਦੇ। ਤਾਕਿਮਾਲੈਪਣਾਵੇਦੇ। ਤਾਗੋਪੀਨਾਬਜੇਪਰਿਅਇਆਪਰਮੁਰਤਾ
 ਏਜੇਹਾ। ਤਾਹਯਾਤਿਖਾਵੇਖੇਤਾਗਾਇਆਆਹਾਰਜਰੰਗਅਤੇਆਇਆ
 ਹੋਰਜਰੰਗ। ਤਾਹਯਾਤਖਾਪੁਛਿਆਮਪਤਾਨੀਸਚੁਕਹੇਤੁਮਕੋਕਿਅਕਪਿਅ
 ਤਮੇਨੇਤੁਮਜੋ। ਤਾਗੋਪੀਨਾਬਕਪਿਅਮੀਆਗਾਇਨੀਮੈਕਿਅਕਪਾਕਪਣੇ
 ਕੀਬਾਤਿਨਾਹੀ। ਤਾਹਯਾਤਖਾਕਪਿਅਨਾਮਪਤਾਨੀਨਿਸੀਗਤੁਮਕਪੈ।
 ਕਛਪਮਕੋਕਪਿਅਪੈਤਾਗੋਪੀਨਾਬਕਪਿਅਖਾਜੀਮੈਕਪਨਾਹੀਸਕਦਾਕਪੇਪੁ
 ਹਯਾਉਆਉਤੀਪੈ। ਤਾਫੇਰਹਯਾਤਖਾਕਪਿਅਮਪਤਾਨੀਪਸਾਰੇਦਿਲਮੈਖਤੁ
 ਰਾਖਲਬਲਾਪੜਾਪੈ। ਤੁਮਨਿਜਗਕਪੇਤਾਗੋਪੀਨਾਬਕਪਿਅਸੁਣਗਾਇਨੀਤ
 ਮੇਨੇਏਕਅਚਰਨਿਕੀਬਾਤਿਕਹੀਪੈ। ਤਾਫੇਰਹਯਾਤਖਾਕਪਿਅਮਪਤਾਨੀ
 ਤੁਸੀਨਿਸੀਗਕਹੋ। ਤਾਗੋਪੀਨਾਬਕਪਿਅਗਾਇਨੀਤੁਖਾਕਹਤਾਪੈਗਾਇਖ
 ਸਿਧਾਬੀਅਮਾਨਤਪੈ। ਜੇਦੇਵੇਤਾਹਮਲੇਏਵਾਲੇਪਾਜਰੁਪੈਅਤੇਅਮਾਨਤ
 ਭੀਪਾਜਰੁਪੈ। ਗਾਇਨੀਤੁਖਾਇਉਕਪਦਾਪੈ। ਤਾਹਯਾਤਖਾਕਪਿਅਮਪਤਾ
 ਨੀਤੁਸੀਨਿਸੀਗਕਹੋ। ਜੇਓਹਅਮਾਨਤਕੈਜੀਪੈ। ਤਾਗੋਪੀਨਾਬਕਪਿਅਗਾਇ
 ਨੀਕਪਿਦਾਪੈਜੇਗਾਇਦੇਖਾਵਿਬੇਟੀਪੈਸੇਮੇਰੀਅਮਾਨਤਿਪੈ। ਤਾਗਾਇਕਪਿਅ

ਮਹਤਾਗੋਖੀਨਾਬਕਿਉਕਰਿਕਿਸਵਜਾਕਪਦਾਧੋ। ਤਾਗੋਖੀਨਾਬਕਹਿਮਾਰਾਇ
 ਜੀਇਉਕਹਿਦਾਧੋ। ਗਾਇਦੇਖਵਿਉਲਾਦਿਨਜੀਹੋਦੀ। ਅਜੀਜੀਅਗੋਲਾਲੇ
 ਦੇਖਵਿਆਏਆਧੋ। ਤਾਗਾਇਦੇਖੁਪਤੇਬੈਰੇਮਾਹੇਜੇਗਾਇਦੀਅਉਰਤਿਆਈਅ।
 ਹੀਉਸਨੈਆਖਿਆਦੇਖਕੇਆਖਣਲਕੀਜੇਏਖੁਦਾਇਦੇਖਦੇ। ਜੇਮੇਰੇਖਵਿਕਛੁਆ
 ਉਲਾਦਿਹੋਵੈਤਾਮੇਖਪਲੇਫਕੀਰਦੀਨਜਰਿਕਬਾ। ਤਾਅਜੀਉਸਖੁਦਾਇਦੀਨ
 ਕਹਿਮਾਰਿਉਬੀਬੀਜੇਭੈਨੁਖੁਦਾਇਅਉਲਾਦਿਦੇਵੇਤਾਈਮਾਨਸਾਬਤਰਬੇ। ਤਾ
 ਉਸਬੀਦੀਖੁਦਾਇਦੀਆਖਿਆਜੀਈਵਕਪਦੀਹਾ। ਜੇਦੇਇਨੀਗਰਹੋਵਨਿ
 ਤਾਹਿਕੁਮੇਰਖਾਅਤੇਹਿਕੁਖੁਦਾਇਦੇਨਾਦੇਵਾ। ਤਾਅਸਾਉਸਨੁਆਖਿਆਏ
 ਬੀਦੀਖੁਦਾਇਦੀਤੂੰਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਾ। ਜੇਪਹਲੇਹੋਵੈਸੋਖੁਦਾਇਦੇਨਾਇਦੇਵਾਅ
 ਤੇਹੋਰਹੋਵਨਿਜੇਭੈਨੁਖੁਦਾਇਦੀਆਖੀਆਜੇਜੀਖੁਦਾ।
 ਇਉਕਹੈਤਾਮੇਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖਾਗੀ। ਤਾਅਸਾਉਸਨੁਖੁਦਾਇਬੀਚਾਰਖੁ
 ਤੁਅਤੇਹਿਕੁਖੀਦੇਵਾਈਹੋਨਿ। ਅਤੇਪਹਲੇਖੀਹੋਈਹੋਇਉਸਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤਹੈ। ਜਾਇਕਰਿਬੀਦੀਖੁਦਾਇਦੀਨੁਪਛੇਜੇਈਵੇਹੋਤਾਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤ
 ਅਸਾਨੁਮਿਲੈ। ਨਾਹੀਤਾਨਾਮਿਲੈ। ਤਾਗਾਇਤਪੇਨੈਯਹਬਾਤਿਕਹੀ
 ਹੋ। ਤਾਹਯਾਤਖਾਮੰਦਗੁਸਾਖਾਧਾਗੁਸਾਖਾਇਕਰਿਬੋਲਿਅਜੇਦੇਖੇਮ

ਹਰਾਗੀ ਪੀਨਾ ਬਜੀ ਜੋ ਤੋ ਬਾਤੁ ਇਉਂ ਹੀ ਹੋਂ ਤੇ ਇਸ ਕੀ ਇਸਾਨ ਤੁਇ ਸਕੇ ਤਾਈ ਦੇ
 ਵੇਗੇ ਮੇਜਾ ਇਘਾ ਵਿਸੇ ਪੁਛਾ ਅਰਜੇ ਯਹ ਬਾਤਿ ਨਾ ਹੀ ਹੋਈ ਤੇ ਦੇਖਾ ਇਸ ਤੁਪੇ
 ਕੇ ਸਿਰਕਿ ਮਾਕਰ ਤੁਹੇ। ਹਰਾਗੀ ਪੀਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਰਾ ਇਨੀ ਤੁਮ ਘਾ ਵਿਸੇ ਪੁਛਾ ਤੁ
 ਹਯਾ ਤੁਮਾ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਵਹਿਕ ਰਿਅਪਣੀ ਅਉਰ ਤਿਨੁ ਸਦਿ ਓਸੁ। ਸਦਿ ਕ
 ਰਿਲਗਾ ਪੁਛਿ ਵਹਿਕਿ ਬੀ ਦੀ ਤੁਦਾਇ ਦੀ ਤੁਪਾਫਕੀ ਰਕਿਅਾ ਕਹਦਾ ਹੋ। ਤੁਰਾ
 ਇਦੀ ਅਉਰ ਤਿਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਰਿ ਮਾਜਾਣ ਦੀ ਹਾਤੁ ਜੀ ਰਿਅਾ ਕਹਦੇ ਹੋ।
 ਤੁਰਾ ਪੀਨਾ ਬਓਲੇ ਪਾਇਆ ਮਾਰਾ ਹਰਾਗੀ ਪੀਨਾ ਬਓਲੇ ਉਠਿ ਮਾਭਾਭੀ ਰਾਈ ਜੀ
 ਤੁਸਾਨੁ ਅਉਲਾਦਿ ਕਿਉਕ ਰਿਹੋਈ। ਨਾਨਕ ਤੁਪਾਖਰੀ ਪੈਂ ਚੁਕਹਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸ
 ਖੁਦਾਇ ਬੀਚਾਰ ਤੁਮ ਤੇ ਇਕਸੀ ਦੇਵਾਈ ਹੈ ਨਿ। ਪਹਲੇ ਜੋ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਅਸ
 ਰੀਅਾ ਮਾਨੁ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਲੇ ਬੀਬੀਖਾ ਬੇਟੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਇ ਅਸਾਨੁ ਅਸਾ ਰੀਅਾ ਮਾਨੁ
 ਮਿਲੇ ਅਜੀਹਾ ਜਰਿਅਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਅਸਾਨੁ ਭੀ ਹਾਜਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇਈ ਮਾਨੁ ਸਾਬ
 ਤੁਰਬੇ ਤੁਅਸਾਰੀਈ ਮਾਨੁ ਭਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇਈ ਮਾਨੁ ਗਵਾਵੇ ਤੁਨਾ ਦੇਵੇ। ਤਾਰੀਖ ਕੀ
 ਬੋਲੀ ਰਾਇ ਜੀ ਜਿਹਿ ਤੁਪਾਮਾਖਦਾ ਹੈ ਤਿਵੈ ਪਕੀ ਕਤਿ ਹੈ। ਜੇ ਉਸਦੀ ਅਮਾਨੁ
 ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਦੇਹੋ। ਤੁਤੁਸਾ ਰਾਭੀ ਭੁਲਾਹੇਵੇ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਭੁਲਾਹੇਵੇ।
 ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਦੇਵੇਗੇ ਤਾਏ ਪੁਫਕੀ ਰਖੁ ਰਾਹੈ। ਤੁਸਾ ਕੁਛ ਬੁਰਾ ਹੋਵੈਗਾ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਦੁ
 ਰਾ

ਵਨਗੀਬਹੋਵਾਗਾਅਰੁਤੁਸੀਹਿਕੁਕੰਮਰਜੋਥਪੁਫਕੀਰਮੇਨੂਦੇਖਾਵੇ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਕਹਿ ੨੦੮
 ਆਕਿਉਖਾਜੀ। ਤਾਯਾਤਖਾਕਹਿਆਮਹਤਾਰੋਪੀਨਾਬਨੀਤੁੰਮੇਰਾਦੇਸਤਹੈ। ਤੂੰਪੁਣ
 ਮੇਨੂਮਸਲਤਿ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਖਾਜੀਤੁਸੀਸਿਆਏਤੁਸੀਈਮਾਨਸਾਬਤਰਖੇ
 ਖੁਦਾਇਭਲਾਕਰਸੀ। ਤਾਯਾਤਖਾਕਹਿਆਮਹਤਾਮੇਤੂੰਹੋਰਖਛੁਨਾਹੈ। ਅਜਾਤਾਇ
 ਸਦੀਆਮਾਨਤਨਾਹੀਰਖਣੀਪਰਮੇਇਉਖਛੁਦਾਹਾਇਥੇਲੈਦਾਹੈਕਿਅਰਿਜਾਇ
 ਲਇਦਾਹੈ। ਅਤੇਰਾਣੀਭੀਦਿਖਾਈਮੇਮਤਕੋਈਹੋਰੁਹੋਦਾਹੈਵੈ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਕਹਿ
 ਆਖਾਜੀਤੁਸੀਇਥੇਤਮੇਨੂਸਦੇ। ਤਾਅਪਣੀਧੀਕਰਿਦੇਵੀਏ। ਤੁਸਾਰੀਅਤੇਅਜਾਰੀ
 ਧੀਵਿਚਿਫੇਰੁਕੁਤੁਨਾਹੀ। ਅਤੇਰਾਇਜੀਪੜਦਾਭੀਵੁਰਾਹੇਗਾ। ਤਾਯਾਤਖਾਕਹਿ
 ਆਭਲਾਤਾਈਰੋਪੀਨਾਬਦੇਸਤੀਐ। ਰੀਐਜੀਚਾਹੀਦੀਹੈਪਤਾਰੋਪੀਨਾਬਗ
 ਇਆਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਆਖਿਆਤਪਾਜੀਸਿਉ
 ਤੁਸੀਕਹਦੇਹੋਰੰਘੜੀਤਿਵੇਮੰਨਦੀਹੈ। ਤਪਾਜੀਰੰਘੜੀਦਾਦੁਰਸਤਈਮਾਨਿ
 ਹੋ। ਅਰਹਿਕੁਆਖੀਹੈਸੁਜੁਓਸਫਕੀਰਦਾਮੇਨੂਦਰਸਨੂਦੇਖਾਵੇ। ਤਪਾਜੀਤੁਸੀ
 ਉਥੇਤੋੜੀਚਲੋਓਪੁਤੁਸਾਨੂਸਿਆਏਤਾਤੁਸਾਨੂਦੇਵੇਗੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਸੁਣਗਾਈਰੋਪੀਨਾਬਅਸੀਓਥੇਤਾਜਾਈਏਨੇਕੁਤੁਮੰਗਣਜਾਈਏ। ਜੇਓਸੁਦਾ
 ਈਮਾਨੁਸਾਬਤੁਹੈਤਾਅਪੇਲੈਆਵਸੀ। ਤਾਰੋਪੀਨਾਬਜਾਇਕਹਿਆਜੀਤਪਾਕ

ਹਦਾ ਪੈ ਜੋ ਈ ਮਾਨ ਜਾ ਬਤਿ ਪੈ ਨ ਤਾ ਪੈ ਲੈ ਆਵਾ ਨਿਗੋ ਨਾਹੀ ਤਾ ਓਹੁ ਜਾਣ ਨਿ। ਤਾਰੀ ਘੜੇ
 ਟੀਕਹਿ ਮਾਮੇ ਤਾ ਜਾਇ ਦੇਖਾ। ਤਾਰੀ ਪੀਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਰਾ ਟੀਚ ਲੋ। ਜਾਇ ਤੁਸਾਨ
 ਦੇਖਾਵਾ। ਤਾਰੀ ਪੀਨਾ ਬਕੀ ਘੜੇ ਟੀਨੂੰ ਲੈ ਗਇਆ। ਜਾ ਜਾਇ ਰੀ ਘੜੇ ਟੀ ਰਿਠਾ ਤਾਰੀ ਘ
 ਝੀ ਪਾਇ ਰਾਤੇ ਰਿਗ ਪਈ। ਤਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਰ ਕਰਤਾ ਬਠ ਲਾ ਕਰੇਗਾ। ਟੇਰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਰਿ ਉਗਓਹੁ ਪਾਂ ਮਾਜਾ ਡੀ ਮਮਾਨ ਤਕਿ ਬੇਹੋ। ਤਾਰੀ ਘੜੀ ਬੋਲੀ ਜੀ
 ਤੁਸਾਰ ਹੋ। ਮਾਮੇ ਤਾਇ ਬੇਲੈ ਆਵੀ ਏ ਮਤੇ ਮਾਮੇ ਤਾਉ ਬੇਲੈ ਮਾਉ। ਤਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਜਿ ਬੇਤੁਸਾ ਡੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਤਿ ਬੇਹੀ ਦੇਵੈ। ਮਸੀਤਾ ਮਪਣੀ ਮਮਾਨ ਤਲੈ ਟੀ ਪੈ। ਤਾਰ
 ਰੀ ਪੀਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਭੀ ਚਿਕੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਜੇ ਤਪਾਨੀ ਤੁਸਾਰੇ ਪਸਿੰਦਾ ਅ
 ਵੈ। ਤਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਖੁਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾ ਬਜੇ ਕੁਝ ਭੂੰ ਮਾਮੇ ਸੋਮੀ ਨੀਏ। ਤਾਰੀ
 ਪੀਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਲ ਕੁਕੀ ਰਹੇ ਮੇਰੇ ਘਰਿ। ਤਪਾਨੀ ਮੇ ਮਾਮਣੀ ਬੇਟੀ ਕਰਿ ਕੈ ਮਰਣਾਇ
 ਦੇਵਾਰੋ। ਤਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਖੁਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾ ਬਲਾਵਾ ਜੇਈ ਲੈ ਦੇਵੈ ਨਾ। ਜਿਨਾ
 ਕੁਝ ਦਾਨੁ ਲੈਣਾ ਹੋਵੈ। ਮਸਤਾ ਮਪਣੀ ਮਮਾਨ ਤਲੈ ਟੀ। ਖੁਸੀ ਆਵਾ ਨਿਤ ਦੇਵਾ ਨਿਨ
 ਹੀ ਤਾਨਾ ਦੇਵਾ ਨਿ। ਤਾਰੀ ਪੀਨਾ ਬਕਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਏ ਸਵਾਸ ਤੇ ਕਪਦਾ ਹਾਜੇ ਦੁਹਾਵ
 ਲਾਵਾ ਮੜਦਾਰ ਹੋ। ਤਾਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਖੁਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾ ਬਮੜਦਾਰ ਮੇਏ ਕੈ
 ਕਾਰ ਜੋ ਰਖਾਇ ਹਾਰਾ। ਇਸ ਪਦੇ ਦੀ ਕਿ ਮਾਚਲੀ ਸਭ ਝੂਠ ਮਸਾਰਾ। ੧॥ ਸੁਣ ਭਾ

ਟੀਗੋਪੀਨਾਬਤੁੰਏਹੁਥੇਟੀਰਾਜਿ॥ ਅਪਣਾਅਪਣਾਵਟਾਵਟਾਪਾਪੀਕੇਜਾਬਿ॥ ੨੦੮
 ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥ ਖਟਿਸਾਸਤੁਕੇਕਰਮਹੈਬ੍ਰਾਹਮਹੈਲੇਭੀ॥ ਸੁਠਿਆਮਿਲਿਕਵਿਬ
 ਟਕੀਆਕਿਸੇਬੁਰਮੁਖਜੋਝੀ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਸਤੁਏਕਸਨੈਕੀਏ॥ ਜਿਨਪਰ
 ਏਜਗਤਿਮੇਬੁਲਾਇਤਿਨਿਲੀਏ॥ ੩ ॥ ਹਿੰਦੂਤੁਰਕਦਵੈਭੂਲੇਕਿਨੇਮਰਮੁਨਪ
 ਇਆ॥ ਨਾਨਕਕਉਕ੍ਰਿਪਾਭਈਪਰਭਾਅਪਾਇਖਾਇਆ॥ ੪ ॥ ਸੁਣੁਭਾਈ
 ਗੋਪੀਨਾਬਏਝੁਠੀਆਗਲਾਜੇਸਾਰਨੁਬਣਿਦੀਆਹੋਨਿ॥ ਅਤੇਫੁਕੀਰਾਨੁਨਾ
 ਹੀਬਣਿਦੀਆ॥ ਜੇਅਪਣਾਈਮਾਨਪ੍ਰਸਾਦਤੁਰਖਤੇਹੋਤਾਅਜਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤਆਨਿਦੇਵਨਿ॥ ਅਤੇਜੇਨਾਹੀਦੇਵੇਤਾਅਜੀਤੁਸਾਨੁਜੇਰਤਾਨਾਹੀਪਤਿਦੇਤਾ
 ਫੇਰਗੋਪੀਨਾਬਕਹਿਆਜੀਹਿਕਰੰਮਹੋਰਕਰੇ॥ ਲਾੜੀਕੀਰਹੇਮੇਰੇਪਾਕਿਅਤੇ
 ਰੰਪਤ੍ਰਿਜਾਵਨਿਅਪਣੇਪਾਕਿਪਿਛੇਦਿਨਾਪੰਜਸਤਿਗੁਜਰਨਤਾਤੁਸੀਲੈਜਾਹੁ
 ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਤੋਭਾਈਗੋਪੀਨਾਬਤੈਨੁਕਿਆਪਹੁਚਤਾਹੈ॥ ਤੂੰ
 ਜੇਇਤੁਨੀਆਗਲਾਕਰਦਾਹੈ॥ ਅਜਾਕਿਜੇਹਿੰਦੂਤੁਰਕਦੀਕਾਣਪਈਹੈ॥ ਜੇ
 ਤੂੰਇਤੁਨਾਅਜਾਨੁਰਾਵਦਾਹੈ॥ ਅਤੇਜੇਖੜੀਦੇਵਰਨਵਲੇਅਖਦੇਹੈਨਿ॥ ਤਾਇ
 ਸਵਿਚੋਜੇਭੁਲਾਏਹੋਵੇਗੀਜੇਅਢਾਈਆਖਾਗਲਾਲਗੇਗੀ॥ ਤਾਗੋਪੀਨਾ
 ਬਨੁਭਾਈਲਾਲੇਅਖਿਆਮਹਤਾਗੋਪੀਨਾਬਜੇਕੁਝਤੁਪਾਕਹਿਦਾਹੈਜੋਈਤੁ

ਸੀਮੰਨੋ ਤੁਸਾਰਾ ਭਲਾ ਹੋ ਸੇਗਾ ਲਿਵਿਚਿਐ ਅਗੇ ਤੁਸਾਰੀ ਰਜਾਇ ਤੁਸੀ ਤਪੇਦ
 ਲੋਟ ਦੇਖਹਾ ਤੁਸੀ ਤਾਅਪਸਿਅਣੇ ਹਹਾ ਤਾਗੋ ਪੀਨਾ ਬਕਹਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲੇ
 ਤੂੰ ਸਚੁਆਖਦਾਹੋ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਭੁਲਾਹਾ ਜੋਇ ਮੇਇ ਤੁਨੀ ਗਲਾ ਕੀਤੀਆਪੈ ਨਿਤੁ
 ਮਾਇਨੁ ਤੁਮੇ ਮਾਜਪੁ ਬਖਸਾਇ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵੇ ਮੇਰਾ ਤੇਢੁ ਹਿਪਇਆ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਗੋਪੀਨਾਥ ਨੁ ਬਖਸੀਏ ਗੋਪੀਨਾਥ ਭੀਜਿਆਣ ਪਦੀ ਗਲਆਖਦਾ ਸੀ
 ਅਗੇ ਨਿਉਤੁਸੀ ਰਾਜੀ ਹੋਵਗੇ ਤਿਵੇ ਕਰੀਅਗਾ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਸੁਣੁ ਭਾਈ ਗੋ
 ਪੀਨਾਥ ਤੇਰਾ ਭੀਅਖਿਆ ਮੰਨਿਣਾ ਪਰੁ ਤੂੰ ਲਾਲੇ ਦੇਖ ਰਿਗਤ ਨੁਪੁਚਾਇ ਛੁਡਾ
 ਤਾਗੋ ਪੀਨਾਥ ਕਹਿਅ ਭੁਲਾਜੀ ਨਿਵਤੁਸੀ ਰਾਜੀ ਹੋਵਹੁ ਤਿਉ ਭੁਲਾ ਤਾਰੀਅਨੁ ਰਾ
 ਤੁਨ ਬੀਬੀਖਾ ਬੇਟੀ ਹਯਾਤੁ ਖਾਤੇਗਾ ਪੁਰਖਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਗੋਪੀਨਾਥਾਇ ਨਾਤਿਹਾਰੇ
 ਪੀਨਾਥ ਰਾਤੁਨੁ ਬੀਬੀਖਾ ਨੁ ਰਾਤਿ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇਖ ਰਿਬਣਾਇ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵੇ ਅਗੇ
 ਆਇਖੜੀ ਕੀਤੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਮੀਯਾਹਯਾਤੁ ਖਾਅਤੇ ਗੋਪੁਰਖਾਤੁ
 ਸਾਰਾਖੁਦਾਉ ਭੁਲਾਕਰੈ ਅਹਾਅਸਾਰੀਅਮਾਨੁ ਤਿਜੀਤੁਸਾਪਾਸਹੁ ਮੰਗਲਈਅ
 ਤੇਤੁਸਾਰਾਇ ਸੇਗਲਵਿਚਿਭੁਲਾ ਹੋਵਣਾ ਸੀਅਤੇ ਦਿਲਤੇਖਤਰਾਕੋਈਨਾਹੀਕ
 ਰਣਾਖੁਦਾਇਦੀਨਦੁਨੀਆਖਸਮਾਨਾਕਰੇਗਾ ਤੁਸੀਜਾਉਆਪਣੇ ਘਰਨੁਤਾਹਯ
 ਤਖਾਅਤੇ ਗੋਪੁਰਖਾਦੁਹਾਉ ਪਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖੁਸੀਹੋਇਆਵਿਦਾਕੀਤੀਅਤੇ ਗੋ

ਪੀਨਾਬਨੁ ਪੁਕ ਮਕੀਤਾ ਤੁਸੀਰਾਇ ਨੂ ਵਿਦਾ ਕਰਾ ਆਵਹੁ ॥ ਤਾਗੋ ਪੀਨਾਬ ਕਹਿਆ ੨੧੦
 ਭਲਾਜੀ ॥ ਵਰੇ ਵੇਲੇ ਵਿਦਾ ਕਰ ਕੈ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਥਿ ਜਾ ਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਮੁਛਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾਬ ਵਿਦਾ ਕਰਾ ਆਇ ਥਿ ਜਾ ਤਾਗੋ ਪੀਨਾਬ ਕ
 ਹਿਆ ਆਪੋ ਜੀ ਵਿਦਾ ਕਰਿ ਆਇ ਆ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਜੁਣ ਗਾਈ ਗੋਪੀ
 ਨਾਬ ਅਸੀ ਮੰਦੋ ਤਨੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪਾਥਿ ਛੁਡਿ ਜਾਏ ਹਾ ॥ ਤੁਸਾਖ ਬਰਦਾ ਬਰਪਣਾ ॥ ਤ
 ਗੋਪੀਨਾਬ ਕਹਿਆ ਜੀ ਬੀਬੀ ਖਾਮੇ ਰੀ ਬੇਟੀ ਪੈ ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਾਥਿ ਛੁਡ ਜਾਏ ॥ ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਗੋਪੀਨਾਬ ਇਥੈ ਹੀ ਭੁਲੀ ਪੈ ॥ ਤੇਰੇ ਪਾਥਿ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ
 ॥ ਤਾਗੋ ਪੀਨਾਬ ਕਹਿਆ ਭਲਾਜੀ ਨਿਉ ਤੁਸੀਰਾਜੀ ਹੋਤਿ ਦੇਸ ਹੀ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨ
 ਨਕ ਵੇ ਮੰਦੋ ਤਾ ਭਾਈ ਉਪਰਾਤ ਸਤਿ ਦਿਨ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਥਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਤੇ ਪਥੇ ਕੇਰ
 ਧਾਵੇ ਆਇ ਆਨ ਲੇ ਬਾਲਾ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ਅਗੇ ਸਾਖ ਪੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਮੁ ਲੇ ਚੋਣੇ ਨੁਪ ਬਰ ਪੋਈ ॥ ਤਾਮੁ ਲੇ ਚੋਣੇ ਆਖਿ ਮ
 ਵਤਿ ਆਇ ਆਮੇ ਰੀ ਪਿਕ ਦੜਣ ਨਾ ॥ ਤਾਨਿ ਤੇਰੇ ਸਾਵੇ ਆਖਿ ਮਾਮੁ ਲਾਜਾਇ
 ਕੁੜਖਾ ਵਣ ਨੁਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ਅਤੇ ਜਾ ਪਿਕੁੜ ਦੇਖ ਕਪੜੇ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਜਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਲਾਬ
 ਲੀਬਣਾਇ ਕਰਾ ॥ ਬਿਥਿ ਜੁਲੈ ਪਰ ਜਾਇ ਖਾਹ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਉ ਨਾਹੀ
 ਖਾਵਾ ਮੁਲੇ ਆਖਿ ਮਾ ਜੇ ਖਾਵਾ ਨਾਹੀ ਤਾ ਆਇ ਆਕਿ ਉਪੈ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਸਿ

ਥੀਰਾਗਾਵਿਚਮਉੜੀਆਖੀ। ਸਤੁਰਸਮਿਠੇਮੀਨਿਐਸੁਣਿਐਸਾਲੇਣਾ। ਖ
 ਟਤੁਰਸੀਮੁਖਬੋਲਣਾ। ਬਣਨਾਦੁਕੀਏ। ਛਤੀਹਮੀਮਿਤਭਾਉਏਕਜਾਕ
 ਉਨਦਰਕਰੇ॥ ੧॥ ਬਾਬਾਮੇਗਾਖਾਣਾਖੁਸੀਖੁਆਰਾ। ਨਿਰੁਖਾਦੇਤਨਪੀਏਮ
 ਨਮਪਚਲਹਿਬਿਕਾਰਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤਾਫੇਰਮੂਲੇਕਪੜੇਲਾਲਕੁਵਾਇ।
 ਅਤੇਨੀਲੀਸਲਵਾਰਅਤੇਪਟਕਾਪਗਾੜੀਸਮੇਦਾ। ਅਤੇਫਰਬਾਲਪੰਜੇਕਪੜੇਬ
 ਣਾਇਕਬਿਲੈਗਾਇਆ। ਭਲਾਏਦੁਤਾਗਲਪਾਇ। ਸਿਆਲਿਦੇਦਿਨਪੈਨਿ।
 ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਦੂਜੀਮਉੜੀਆਖੀ। ਕਪੜਾਰਤਾਤੁਰਤਾਸਮੇਦੀਜਚ
 ਦਾਨ। ਨੀਲੀਸਿਆਹੀਕੈਦਿਕਰਪਪਰਨੁਬੰਬਾਸਿਆਨਾ। ਕਮਰਬੰਦਸੀਤੋਖ
 ਕਾਪਨਿਜੇਬਨਤੇਗਾਨਾਮੁ। ਬਾਬਾਮੇਗਾਖਪਰਨੁਖੁਸੀਖੁਆਰਾ। ਨਿਰੁਖੇਧੇਤਨ
 ਪੀੜੀਐਮਨਮੇਚਲੇਹਿਵਿਕਾਰਾ॥ ੨॥ ਤਾਫੇਰਮੂਲੇਜਾਇਨਿਤੇਰਧਾਵੇਨੁਆ
 ਧਿਓਜਾਨੀਨਾਖਾਵਾਹੈਨਾਪਪਰਦਾਹੈ। ਤਾਨਿਤੇਆਖਿਆਚਲੁਚਾਚਾਮੂਲ
 ਮੇਚਲਨਾਹੈ॥ ਤਾਨਿਤਾਰਧਾਵਾਘੋੜੀਤੇਅਸਵਾਰਹੋਇਕਬਿਆਇਆ। ਆ
 ਇਕਬਿਆਖਿਓਜਾਤਪਾਨੀਨਾਖਾਵੇਹੈਨਾਪਪਰਦੇਹੈ। ਭਲਾਚਲੇਘੋੜੀਤੇਤਾ
 ਅਭਵਾਰਹੋਇਚਲੇਇਜਤਿਪਤਿਨਾਲਿ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਤੀਸਰੀਮਉੜੀਐ
 ਕੇਖਾਖਰਸੁਣਿਨੇਜਾਖਤਿਬੁਝਣਤੇਰੀਵਾਟਾ। ਤਰਗਸਤੀਰਕਮਾਣਿਸਾਂਗਤੇਗਬੰਦ

ਗੁਣ ਪਾਤਿ। ਵਾਜਨੇ ਜਾਪਤਿ ਸਿਉ ਪਰਗਟਿ ਕਮੇਰਾ ਕਰਾ। ਤੇਰੀ ਦਾਤਿ। ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਚ
 ਰੁਣ। ਖੁਸੀ ਖੁਸੀ ਆਵਿ। ਨਿਰੁਚ ਰਿਸੇ। ਤਨੁ ਪੀੜੀ। ਮੇਮਨ ਮੇਚਲੈ। ਵਿਕਾਰਾ। ੩॥ ਤਾ
 ਫੇਰਿ। ਨਿਤੇਰਾ ਪਾਵੇ। ਮਾਖਿ। ਮਾਖੀ। ਭਲਾ। ਪਰਤਾ। ਚਲਾ। ਤਾਫੇ। ਗੁਰੂ। ਨਾਨਕ। ਚਉਥੀ
 ਪਉੜੀ। ਭੋਗ। ਵੀ। ਪਉੜੀ। ਮਾਖੀ। ਪਰਮ। ਦਿ। ਰਿ। ਖੁਸੀ। ਮਾਤੇ। ਰੇ। ਨਾਮ। ਕੀ। ਨਦਰਿ। ਤੇਰੀ
 ਪਰਵਾ। ਤਾ। ਪੁਕ। ਮੁਭਲਾ। ਤੁਧ। ਭਾਵ। ਸੀ। ਬੁਝ। ਏ। ਬਹੁ। ਮਪਾਰਾ। ਨਾਨਕ। ਸਚਾ। ਪਾਤਿਸ
 ਪੁਖ। ਨਕ। ਰੇ। ਬੀ। ਚਾਰਾ। ਬਾਬਾ। ਮੇਰਾ। ਸਉਣਾ। ਖੁਸੀ। ਖੁਸੀ। ਆਵਾ। ਨਿਰੁਚ। ਤੇ। ਤਨੁ। ਪੀੜੀ
 ਮੇਮਨ। ਮ। ਚਿ। ਚਲ। ਰਿ। ਵਿਕਾਰਾ। ਤਾਉ। ਬੇ। ਪੀਭੈ। ਟੀ। ਵੁਠੀ। ਉਥੇ। ਪਰਮ। ਸਾਲ। ਹੋਈ
 ਲੋਕ। ਮਾਇ। ਮਿਲ। ਟਲ। ਗੇ। ਜਾ। ਪਿਕੁ। ਮਹੀ। ਨ। ਹੋਇ। ਮਾਤਾ। ਗੁਰੂ। ਨਾਨਕ। ਕ। ਰਿ। ਮਾਭਾ
 ਟੀ। ਬਾਲਾ। ਮਸੀ। ਕਿ। ਤਿਨੇ। ਵੇਰੇ। ਮਾਏ। ਤਾਬ। ਲੋਕ। ਰਿ। ਮਾਜੀ। ਮੇ। ਰਿ। ਮਾਜਾ। ਏ। ਭੁਸਾ। ਰੀ
 ਮਾਤੁ। ਸੀ। ਪੀ। ਜਾਣੇ। ਤਾਫੇ। ਰਗੁਰੂ। ਨਾਨਕ। ਕ। ਰਿ। ਮਾਭਾ। ਟੀ। ਬਾਲਾ। ਮਸੀ। ਜੇ। ਲਵੇ। ਵੇਰੇ। ਫੇਰਿ
 ਮਾਏ। ਤਾਬ। ਲੋਕ। ਮਾਖਿ। ਮਾਸ। ਤਿਜੀ। ਫੇਰ। ਜਾ। ਦੁਇ। ਮਹੀ। ਤੇ। ਦੁਇ। ਗੁਨ। ਰੇ। ਤਾਗੁਰੂ। ਨਾ
 ਨਕ। ਮਾਖਿ। ਮਾਭਾ। ਟੀ। ਬਾਲਾ। ਚਲੇ। ਤਾਫੇ। ਟੀ। ਜੇ। ਪੀਉ। ਦਾਸੀ। ਕ। ਰਿ। ਮਾਵੇ। ਏ। ਤਾਬ। ਲੋਕ
 ਰਿ। ਮਾਕਿ। ਸ। ਵਿਦੀ। ਜੀ। ਤਾਗੁਰੂ। ਨਾਨਕ। ਕ। ਰਿ। ਮਾਭਾ। ਟੀ। ਬਾਲਾ। ਕੁਲ। ਖੇਰੁ। ਟੀ। ਸੁਰਜ। ਰਿ।
 ਹਣੇ। ਹੋ। ਤਾਬ। ਲੋਕ। ਮਾਖਿ। ਮਾਜੀ। ਮਗਾ। ਤੁਸਾਰਾ। ਮਤੇ। ਪਿਛਾ। ਮੇਰਾ। ਚਲੇ। ਜੀ। ਤਾਕੁਲ। ਖੇਰੁ
 ਦੀਉ। ਦਾਸੀ। ਗਏ। ਜਾਇ। ਕੁਲ। ਖੇਰੁ। ਉਤਰੇ। ਅਗੇ। ਕੁਲ। ਖੇਰੁ। ਉਪਰ। ਪਟਿ। ਦਰਸ। ਨ। ਇਕ। ਠੇ

ਤੇ ਹੋ ਪੈ ਨਿਸੀਸਾ ਅਤੇ ਸਿਜਾਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨਾ ਹੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅ
 ਸਤਾ ਸੁਰਜਗ ਪਣੁ ਜਣਾ ਨਾ ਹੀ ਪਰ ਪਿਕੁ ਕੰਮ ਕਰੇ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਆਖੋ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਿਕੁ ਸੇਰ ਜਾਲਣਾ ਬਕਰੀ ਦਾਲੇ ਆਉ। ਅਤੇ ਪਿਕੁ ਤਾ ਉੜੀ
 ਸਮੇਤਿ ਚਪਣੀ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਭੁਲਾਨੀ। ਤਾ ਬਾਲਾ ਜਾਲਣਾ ਅਤੇ ਤਾ ਉੜੀ ਸਮੇਤਿ ਚ
 ਪਣੀ ਲੇ ਆਇ ਆਇ ਅਗੇ ਬਖੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤੁਲਾ ਉਦੇ ਉ
 ਪਰ ਚੁਲਾ ਬਣਾਇ ਕਰਿ ਤਾ ਉੜੀ ਚਾੜੀ ਦੇ ਹੀ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਚੁਲਾ ਬਣਾਇ ਆਇ ਆਭਾਈ ਉੜੀ
 ਚਾੜੀ ਦੇ ਹੀ। ਅਗੇ ਲੇ ਕਹੇ ਮਨ ਗਕਰ ਦੇ ਆਹੇ। ਇਨਾ ਤਾ ਉੜੀ ਵਿਚਿ ਆਸੁ ਪਾਇ ਆ
 ਚਾੜੀ ਆਤਾ ਸੀ ਨਿਸੀਸੀ ਆਜੇ ਰਿਠਾ ਸੁਆਤੇ ਤਾ ਉੜੀ ਸੀ ਨਿਸੀਸੀ ਲੇ ਲੇ ਜੇਟੇ ਅਤੇ ਹਥਿ ਮ
 ਰਦ ਉੜੇ। ਆਇ ਲਗੇ ਆਖਿ ਅਗੇ ਤੁਮ ਕਉਣੁ ਹੋਤੇ ਹੋ। ਅਜੁ ਕੇ ਦਿਨ ਰੂਬ ਰੂਬਾ ਸਕਰਤੇ ਪੈ।
 ਤੁਮ ਤੇ ਪਿਦੂ ਧਰਮੁ ਹੋ। ਸਚੁ ਕਹੇ ਇਸਹਾਂ ਭੀ ਤੁਮ ਕਿ ਆਰੀ ਪਾਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਮੁੜੁ ਕਉਣੁ ਖਲ ਰੀਥੀ ਇਸਵਾਸ ਤੇ ਮੇਹਾ ਚਾੜੀ ਥੀ। ਤਾ ਸੀ ਨਿਸੀਸੀ ਆਕਹਿ
 ਆਮਰੇ ਇਸਹਾਂ ਭੀ ਕਿ ਆਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸਹਾਂ ਭੀ ਆਸੁ ਪੈ ਬਕਰੀ
 ਕਾ। ਤਾ ਸੀ ਨਿਸੀਸੀ ਆਮਰੇ ਉਸਤਰ ਫਰਾਹਣ ਲਗਾਏ। ਅਰੁ ਇਸਤਰ ਫਰਾਹਣੁ ਮਾਸਖਾ ਤਾ
 ਪੈ ਤੈ ਕਿ ਆਸਮ ਝੀ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਦੇਵਤਾ ਗਿਆਨ ਮੇਰਿ ਗਿਆਨਿ ਮੇਰਾ ਤਾ
 ਪੈ ਫੇਰ ਉਕਹੇ। ਅਰੁ ਜੇ ਰੰਡੇ ਕੇ ਜੇ ਬਖਾਤਾ ਕਰਤੇ ਹੋਤੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਕਰਤਾ। ਜਾਣਿ ਤੇ ਹੋ ਜੇ ਕਰ ਜਾਣੇ

॥ ਤਾਸੀਨਿਆਸੀਆਕਹਿਆਚਲੇਵੇਦੇਵਤਾਇਸਕੇਮਾਸਿਤੇਦੂਰਹਟਿਖੜੇਹੋਵੇਕਹੋਜੀਬਿਅ ॥ ੨੧੨ ॥
 ਨਿਕੀਬਾਭਾ ॥ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜਲੇਕੁਕਹਿਆਪਹਲਾਮਾਜਹੁਅੰਦਰਿਨਿਮਿਅ ॥
 ਮਾਸੈਅੰਦਰਿਵਿਵਾਸੁ। ਜੀਉਪਾਇਮਾਜਹੁਹਿਮਿਲਿਆਹਾਤੁ ਚਾਮੁਤਨਾਮਾਜਾਮਾਜਹੁਬਾ
 ਹਵਿਕਛਿਆਹੁਹਿਮਮਾਮਾਸੁਰਾਜਾ। ਮੁਹਮਾਸੈਕਾਜੀਭੁਮਾਸੈਕੀਮਾਸੈਅੰਦਰਿਵਿਜਾਜਾ
 ਵਡਾਹੋਇਆਵਿਅਹਿਅਵਿਪਰਿਲੈਆਇਆਮੁਸਾਮਾਜਹੀਮਾਸੁਓਪਜੇਮਾਸੁ
 ਹੁਸਤੋਸਾਕੁ। ਸਤਿਗੁਰੀਮਲਿਐਹੁਕਮਬੁਝੀਐਤਾਕੇਆਵੈਰਾਜਾ। ਆਪਛੁਟੇ
 ਨਾਛੁਟੀਐਨਾਨਕਬਚਨੁਬਿਣਾਸਾ। ੧ ॥ ਆਸਮਾਜਕਵਿਸੁਰਖਝਗੜੇਬਿਅ
 ਨਿਅਸਿਅਨਿਨਾਹੀਜਾਣੇ। ਕਉਣਮਾਜਕਉਣਸਾਕਕਹਾਵੈਕਿਸਮਹਿਪਾਪਿਜ
 ਮਾਣੇ। ਗੋਰਾਮਾਵਿਹੋਮਨਗਾਕੀਏਦੇਵਤਿਆਕੀਬਾਣੇ। ਆਸਛੋਤ੍ਰਿਬੈਸਨੁਕੁਪਕਤੁ
 ਹਿਰਾਤੀਮਾਣਸਖਾਣੇ। ਫਤ੍ਰਿਕਰਿਲੋਕਾਨੁਦਿਖਲਾਵਹਿਗਿਅਨਿਧਿਅਨਿਨਾਹੀ
 ਜੂਝੈ। ਨਾਨਕਅਖੋਸਿਉਕਿਅਕਹੀਐਕਹੈਨਾਕਹਿਆਝੂਝੈ। ਅਧਾਸੋਨਿਅੰਧਕ
 ਮਾਵੈਜਿਸਵਿਦੈਲੋਚਨੁਨਾਹੀ। ਮਾਤ੍ਰਿਪਿਤਾਕੀਰਕਤਿਨਿਖਨੇਮਛੀਮਾਨਸਿਨੁਖਾਹੀ ॥
 ਇਜੜੀਪੁਰਖਾਨਾਨਿਸਿਮੇਲੈਓਬੈਸਪੁਕਮਾਹੀ। ਆਸੋਹੁਨਿਮੇਮਾਜਹੁਨਮੇਹਮਾਸੇਕੇ
 ਭਾਨੇ। ਗਿਅਨੁਧਿਅਨੁਕਿਛੁਜੂਝੈਨਾਹੀਚਤੁਰਕਹਾਐਪਾਂਡੇ। ਬਾਹਵਿਕਾਮਾਸੁਮਦ ॥
 ਜਮਾਮੀਪਰਿਕਾਮਾਜਚਰੇਗਾ। ਜੀਅਨੀਤੁਜਭੁਮਾਜਹੁਹੋਏਨੀਅਲਇਆਵਸੇਗਾ।

ਅਭਖਭਖਪਿਭਖਤਨਿਛੋਰੁ ਹਿਮੀਸਿਗੁਬੁਨਿਨਕੇਰਾ॥ ਅਸਹੁਨਿਮੇਮਾਸਹੁਜਮੇਹ
 ਮਮਾਸੇਕੇਭਾਭੇ॥ ਗਿਆਨਪਿਆਨਕਛੁਸੁਸੁਨਾਹੀਚਤੁਰਕਹਮੇਪਾਭੇ॥ ਅਸਪੁਰਾ
 ਣੀਮਾਸੁਕਏਬੀਦੁਪੁਜਗੀਮਾਸਕਮਾਣਾ॥ ਜਗਕਾਨਿਵਿਆਹੁਸੁਮਾਵੈਓਬੈਮਾ
 ਸਸਮਾਣਾ॥ ਇਸਰੀਖੁਰਖਾਨਿਮਜਹਿਮਾਸਹੁਪਾਤਿਸੁਹੁਸੁਲਤਾਣਾ॥ ਜੇਓਹੁ
 ਦਿਸੈਨਕਕੇਜਾਣੇਤਾਉਨਕਾਦਾਨਨਾਲੈਣਾ॥ ਵੇਦਾਨਕਕੁਸੁਰਗੁਲੈਦੇਵੇਵੇਖਪੁਏ
 ਸਿਧਾਣਾ॥ ਅਪਨਸੁਝੈਲੋਕੁਬੁਝਾਏਪਾਭੇ॥ ਖਰਾਸਿਆਣਾ॥ ਪਾਠੇਤੂੰਜਾਣਹਿਨਾ
 ਹੀਕਿਬਹੁਮਾਸਉਪਨਾ॥ ਤੋਇਅਹੁਅੰਤੁਕਮਾਦਕਪਾਹਤੋਇਅਹੁਤਿਕੁਵਣਗੀ
 ਰੀਨਾ॥ ਤੋਇਅਹੁਆਖੈਹਉਬਹੁਬਿਸਿਪਛਾ॥ ਤੋਇਮੈਬਹੁਤਾਬਿਕਾਰਾ॥ ਇਤੇਰਜਛੋ
 ਰਿਹੋਵੈਸਿਨਿਆਸੀਨਾਨਕਕਪੈਬਿਚਾਰਾ॥ ੨॥ ॥ ਤਾਫੇਰਹਿਕੁਖਰੀਸੁਸਦੀਆ
 ਹਾਓਹੁਜਲਿਗਾਇਆ॥ ਉਸਸਿੰਕਦਰਿਖਾਦਾਬੇਟਾ॥ ਬਿਰਾਹਮਖਾਲੇਦੀਪਾਤਿ
 ਸਾਹੁਦਿਲੀਦਾਆਹਾ॥ ਤਿਸਪਾਸਿਚੁਗਲੀਕੀਤੀ॥ ਕਹਿਓਹੁਪਾਤਿਸਾਹਜ
 ਲਾਮਾਤਿਏਕਜੇਹਿਦੂਫਕਰਪੈਨਾਨਕਖਰੀਪੈ॥ ਓਨਾਬੇਦਮਾਨਤਾਪੈਨਾਕਤੇਬਮਾਨ
 ਤਾਪੈ॥ ਹਜਰਤਿਉਸਕੇਖੁਛੋ॥ ਤਾਬਾਹਮਖਾਕਹਿਆਫਕੀਰੋਕਉਪਕੌੜੇ॥ ਲਗੇਫਕੀਰ
 ਪਕੜੀਅਣਿ॥ ਤਾਵਿਚੇਗੁਬੁਨਨਕਤੀਆਇਆ॥ ਤਾਬਿਰਾਮਖਾਕਹਿਆਇਨਕੇ
 ਮਾਰੋਚਕੀਆਦੇਹਾ॥ ਅਰੁਸਦਾਸਦਾਮਣਿਬਿਰੂਏਹਾ॥ ਜੇਆਟਾਪੀਸੇਮਗੇਫਕੀਰ

ਦੇਚਕੀਆਮਤੇਕਣਕਿਮਿਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਚਕੀਆਮਮੁਹਾਰੀਪਈਫਿਰੇ।
 ਅਤੇਆਟਾਨਿਕਲੇਪਈਆਜੇਸਾਰੇਸੁਮਪਈਨਾਨਕਤਪਾਏਹਾਏ। ਜੇਦਉਲਤਿਖਾ
 ਲੇਦੀਦਮੋਦੀਆਹਾ। ਅਤੇਫਕੀਰਹੋਇਆਪੈ। ਦਉਲਤਿਖਾਂਦਾਨਾਉਜੁਟਿਕੈਬਰ
 ਹਮਗੁਜਾਖਾਵਾ। ਆਖਣਲਗਾਮੁਜਬੂਤਰਖਣਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਬਧਾ। ਤਾਅਖ
 ਮੁਹਾਰੀਚਕੀਫਿਰੇ। ਤਾਬਰਾਹਮਖਾਮਾਤਿਸਾਹਬੇਖਬਰਗਈ। ਅਤੇਜੇਨਾਨਕਫ
 ਕੀਰਪਿੰਦੂਪੈਸੋਕਾਮਲਫਕੀਰਪੈ। ਚਕੀਆਪਸੇਪਈਫਿਰਦੀਪੈ। ਤਾਬਰਾਹਮ
 ਖਾਕਪਿਆਉਸਕੇਖਲਾਸਕਰੇ। ਲੇਕਾਮਾਇਜੀਨੀਗਲਾਹੀਆ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਕਪਿਆਹਮਈਹਾਹੀਬੈਠੇਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੂਜਬਦੁਪਗਪਤਿਹੋਇਆ।
 ॥ ਰਾਗੁਆਸਾਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਹਾਜੁਖੇਲਤਬੇਲੇਘੇੜੇਕਹਜੁਭੇਰੀਸਹਨਾਈ।
 ਕਹਾਜੁਤੇਗਬੰਦਗਾਭੇਰਕੁਕਹਾਜੁਲਾਲਕਵਾਈ। ਕਹਾਜੁਆਰਸੀਆਮੁਹਬੀਕੇਮੇ
 ਬੇਦਿਸੇਨਾਹੀ॥ ੧ ॥ ਇਹੁਜਗਾਭੇਰਾਤੂੰਗੁਜਾਈ। ਏਕਘੜੀਮਹਬਾਖਿਭਬਾਮੇਜ
 ਰਵੰਭੇਦੇਵੰਭਾਈ॥ ੧ ॥ ਕਹਾਉ। ਕਹਾਜੁਘਰਦਰਮੰਡਿਖਮਹਲਾਕਹਾਜੁਬੀਕਰਸਾਈ
 ਕਹਾਜੁਜੇਨਿਜੁਖਾਲੀਕਾਮਣਿਨਿਸਦੇਖੇਨੀਦਨਪਾਈ। ਕਹਾਜੁਖਾਨਤਬੇਲੀਹ
 ਰਸਾਹੋਈਆਛਾਈਮਾਈ॥ ੨ ॥ ਇਜਨਾਕਿਕਾਰਣਿਘਣੀਫਿਗੁਰੀਇਨਜਰ
 ਘਣੀਖੁਆਈ। ਖਾਖਾਬਾਝੇਹੋਹੋਹਿਨਾਹੀਮੁਇਆਜਾਬਨਜਾਈ। ਨਿਜੇਨੇ

ਆਖੁ ਆਖੈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਿ ਲਏ ਚੰਗਿਆਣੀ ॥ ੩ ॥ ਕੋਟੀ ਪੁਖੀ ਰਜਿ ਰਹਾਏ ਜ
 ਮੀਰਜੁ ਏ ਆਖਾਇਆ ॥ ਬਾਨੁ ਮੁਕਮਲੇ ਬਿਜਮ ਜਿ ਰਹਾ ਛਿਮੁ ਛਿਮੁ ਮੁਕੁਲ
 ਇਆ ਕੋਈ ਮੁਗਲ ਨਹੋਇ ਆਖੈ ਆਖੈ ਕਿ ਨੈ ਨ ਪਰਚਾਲਾਇਆ ॥ ਮੁਗਲ
 ਮਰਾਣਾ ਭਈ ਲੜਾਈ ਰਹਿ ਮਹਿ ਤੇਗਵਗਾਈ ॥ ਚੰਨੀ ਤੁਪਕਤਾ ਏ ਚਲਾਈ ਚੰ
 ਨੀ ਪਸਤਿ ਚੜਾਈ ॥ ਜਿਨ ਕੀ ਚੀਰੀ ਦਰਗਾਹੁ ਪਾਈ ॥ ਤਿਨ ਮਰਣਾ ਭਈ ॥
 ੪ ॥ ਏਕੁ ਚਿੰਦਵਾਈ ॥ ਮਦੁ ਤੁਰਕਾਈ ॥ ਗੁਟਿ ਆਈ ॥ ਠਕਰਾਈ ॥ ਏਕੁ ਨਾਮੇ ਰਣ
 ਸਿਰ ਮੁਰਮਾਏ ॥ ਇਕ ਨਾਵਾਜੁ ਮਾਜਾਈ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀਕੇ ਅਬੀਨ ਆਏ ॥ ਤਿਨਿ ਕਿਉਰੈ
 ਏ ਬਿਧਾਈ ॥ ੬ ॥ ਆਖੈ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਕਿ ਜਨੇ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈ ॥ ਮੈ ॥ ਦੁਖ
 ਜੁਖ ਤੇ ਰਾਭਾਣਾ ॥ ਪੈਏ ਕਿਸੈ ਜਾਇ ਰੁਆਈ ॥ ਮੈ ॥ ਪੁਕਸੀ ਪੁਕਸ ਚਲਾਏ ਦਿਗ
 ਸੈਨਾ ਨਕਲਿਖਿ ਆਪਾਈ ॥ ਮੈ ॥ ੭ ॥ ॥ ਤਾਰੂ ਬੂਨਾ ਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥
 ਜੇਕੀ ਮਕਰਤਾਰ ਕਰਨੈ ਪੈਨਿ ਜੋਈ ਕਿ ਮਕਰੇਗਾ ॥ ਤਾਰੂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ॥ ਤੁਣਤੁਸੀ
 ਇਥੋ ਉਠੈ ਅਟਕਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਰੂ ਬੂਨਾ ਨਕ ਰਹਿ ਆਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਮਜਾਨੂ
 ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਪੁਕਸਾਏ ਵੈਪੈ ॥ ਜੇ ਉਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਉਠਾਇ ਦੇਣੀ ਪੈ ॥ ਤਾਇਥੋ ਉਠੀਏ ॥ ਤੁਠੈ
 ਰਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ॥ ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਕਾਇ ਉਠੇਗੀ ॥ ਤਾਰੂ ਬੂਨਾ ਨਕ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥
 ਇਨਾ ਦੀ ਦਫਾ ਉਠਾਇ ਦਿਚਿ ਜਤਿ ਮਹੀਨੇ ਪੈਨਿ ॥ ਅਭੇ ਜਤਿ ਦਿਨ ਪੈਨਿ ॥ ਤਾਠੇ ਰਬ

ਲੇਖਾਛਿਆਜੀਕਿਉਕਰਿਹੋਵੈਗੀ॥ ॥ ਤਾਗਰੂਨਾਨਕਰਾਗੁਆਸਾਵਿਚਿਸਬਦੁਬੋ
ਲਿਆਮਹਲਾ ੧॥ ਨਿਨਿਸਿਰਿਸੋਹਨਿਖਟੀਆਆਗੀਪਾਇਸੈਸੂਰਾਜੇਸਿਰਿਕਾਤੀ
ਮੁਨੀਅਨਿਗਾਲਿਵਿਚਿਅਵੈਸੂਰਾਮਹਲਾਅੰਦਰਿਹੋਦੀਆਪੁਣਬਹਣਨਮਿਲੈ
ਦੁਦੁਬਾ॥ ੧॥ ਅਟੇਜੁਬਾਬਾਅਟੇਜੁ॥ ਆਦਿਪੁਰਖਤੇਗਾਅੰਤੁਨਪਾਇਕਰਕਰਿਬਾਕੇਵੇ
ਜੁ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਦਪੁਜੀਬਿਦਾਹੀਅਲਾਨ੍ਹੇਸੋਹਨਿਪਾਸਿ॥ ਹੀਤੋਲੀਚੜ੍ਹਿਆਈ
ਅੰਦਰਖੰਡਕੀਤੇਗਾਸਿ॥ ਉਪਰਪੁਪਾਣੀਬਾਬੀਬਾਬੀਐਤੁਲੇਤੁਮਨ੍ਹਾਨਿਪਾਸਿ॥ ੨॥
ਇਕਲਖੁਲਹਨਿਬਿਹਠੀਅਲਖੁਲਹਨਿਖੜੀਆ॥ ਗਾਰੀਛੁਆਰੇਖਾਦੀਅ
ਮਾਣਨਿਸੇਜੜੀਆ॥ ਤਿਨਿਗਾਲਿਜਿਲਕਾਪਾਇਆਰੂਟਨਿਮੇਤੁਜਰੀਆ॥ ੩॥
ਪਤਿਜੇਬਨਿਦੇਇਬੈਬੀਹੋਏਨਿਨੀਰਖਿਅਰੰਗੁਲਾਇ॥ ਦੁਤਾਨੇਟੁਰਮਾਇਆ
ਲੈਚਲੈਪਤਿਗਵਾਇ॥ ਜੇਤਿਜਗੁਵੈਦੇਵੁਰਿਆਈਅਨੇਭਾਵਪਿਓਇਜਜਾਇ॥
॥ ੪॥ ਅਭੋਦੇਜੇਚੇਤੀਐਰਾਕਾਇਤਿਮਿਲੈਜਜਾਇ॥ ਜਾਹਾਜੁਰਤਿਗਵਾਈਅਰੰ
ਗਰੂਮਾਜੇਚਾਇ॥ ਬਾਬਰਬਾਣੀਟਿਰਬਾਣੀਕੋਇਨਰੇਟੀਖਾਇ॥ ੫॥ ਇਕਨਾਵ
ਖਤੁਖੁਆਇਅਪਿਇਕਨਾਖੁਜਾਇ॥ ਚਉਕੇਬਿਨੁਪਿੰਦਵਾਣੀਆਕਿਉਟਿਕੈਕਢੇ
ਦੈਨਾਇ॥ ਰਾਮਨਕਬਪੁਚੇਤਿਓਪੁਣਕਪਣਨਮਿਲੈਖੁਦਾਇ॥ ੬॥ ਇਕੁਖਰਿਆਟੁ
ਣਆਖਣੇਇਕਮਿਲਿਮਿਲਿਖੁਛਹਿਜਖਾਇਨਾਏਹੋਲਿਖਿਅਨੇਬਹਬਹਿਰੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਸੁਭਾਵੈ ਸੋ ਬੀ ਮੇਨ ਨਾ ਕਰਿਆ ਮੁਖਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇਰੇ ਪੈਰੇ ਲੇਖੁ ਬਣਾ
 ਮੇਨ ਮਤੀ ਲੀਆ ॥ ਸੁਰਜ ਚੰਦੁ ਰਿਠੀਆ ਵਾਟੁ ਜੁਲੜੀਆ ॥ ਕਾਬਲ ਬੀ ਨਿਚ
 ਲਾਈਆ ਕੂਕਾ ਪਤਿ ਦੀਆ ॥ ੨ ॥ ਲਜ ਕਰ ਦੂਕੇ ਸੈਦ ਪਰ ਰੇਖਾ ਏਯਾ ਨੀਦਾ ॥
 ਮਾਣੀ ਭੁਵਨ ਨਾਮਾ ਵੁਨੀਆ ਏਈਆ ਬਾਬਰ ਬੀਦਾ ॥ ਫੇਰੇ ਕਾਰਣੁ ਮਾਪੇ ਖੜੀਆ ਸਮ
 ਰਕੇਦਾ ॥ ੩ ॥ ਜਾਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਹਿ ਲਭਿਖਾਲੇ ਦੀਪ ਠਾਣ ਬਾਬਰ ਚਉਗ
 ਤੇ ਨੂਚੜਾਇ ਕਰਿ ਲੈਆਇਆ ॥ ਕਾਰਨੁ ਸਾਪ ਬਦਾਹੇਇਆ ਲੜੀਏ ॥ ਬਾਬਰ ਦਉ
 ਲਾਤਿਖਾ ਨੂਮਾ ਰਿਆ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਵਾਇਚਾ ॥ ਤਾਅਬੋਚ ਲਿਆ ॥ ਜਾਸਤਿ ਮਹੀਨੇ
 ਗੁਜਰੇ ਤਾਮਾਣੀ ਪਤਿ ਬਿਗਾਹ ਮਲੇ ਦੀਦਾ ॥ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਚਉਗ ਤੇਦਾ ਅਕਾਬਲਾਹੇਇ
 ਆ ॥ ਬਿਗਾਹ ਮਖਾਪ ਠਾਣਿ ਛਿਆਇ ਨਾਵਿਚਿ ਮਾਰਿਆ ॥ ਜਤਿ ਵੇਦਿ ਨ ਬਾਬਰ ਦੀ
 ਦੇਹੀ ਫਿਰੀ ਬਾਬਰਿ ਦਿਲੀਦਾ ॥ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੋਇਆ ॥ ਬੀਦਾਹੋਈਆ ਦਿਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰੀਆਇਆ ॥ ਤਾਬੋਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀਏ ਪੁਰਿਆਹੋਇਆ ॥ ੧੧ = ੧੧ ॥
 ਬੋਲੇਗਾਣੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਬੋਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਗਾਈ ਬਾ
 ਲਾਕਰ ਤਾਬਦੇ ਰੰਗਾਤਾ ਸੇਜੇ ਕਰਤਾਰ ਦੇਖਾਏ ਸੋਦੇਖਾ ॥ ਤਾਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਭੁਲਾਜੀ
 ॥ ਜਾਤੀ ਸਗਾਇ ਨ ਗੁਜਰਿਆ ॥ ਅਤੇ ਚਉਗਾ ਦਿਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਤਾਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ
 ਏਪੁਤਾ ਉਲਟੀ ਹੋਇ ਗਲਿਖਈ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਗਾਈ ਬਾਲਾਚੁਖ ਕਰਿਜ

ਹਿੰਦੋਖਕਰਤਾਗਕਿਆਕਰਦਾਹੈ। ਜਾਸਤਿਵਾਦਿਨਹਾਇਆਤਾਬਾਰਦੇਅਗੋਖਾਣੇਵੀਲਿ ੨੧੫
 ਰਗਾਰੀਆਇਉਤਰੀ। ਜਾਉਖੋਕਮਤਾਲਾਹਿਆਤਾਵਿਚੋਖਾਕੀਕੀਤ੍ਰੇਹੋਇਗਏ। ਤ
 ਬਾਬਰਕਹਿਆਅਬੇਬਰਬਰਚੀਕੋਅਚਬੁਕਲਕੋਅਰਦਰੇਗੋਕੋਲਿਆਉ। ਇਨਾਤ੍ਰਿ
 ਹਾਨੂਬੀਨਿਅਗੋਖਤਾਕੀਤਾ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਮੈਕੁਸਤੇਜਨਿਯਹਕਿਆਕੀਅ
 ਹੋ। ਤਤ੍ਰਿਹਾਕਹਿਆਪਾਤਿਸਲਹਿਸਲਮਾਤਿਜੇਹਮਸੈਕਛੁਤਖਸੀਰਹੋਵੈਜੋਹਮਾਰ
 ਬੰਦੁਬੰਦੁਜੁਦਾਕਰਤਾਗੀਮੈ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਅਬੇਚਾਵਲੋਕੀਜਾਗਾਕੀਤ੍ਰੇਹੋ।
 ਅਰਤਿਉਕੀਜਾਗਾਮੀਡੁਕਪੈਯਹਕਿਆਕੀਆਪੈ। ਇਕਨਿਗੋਵਾਨਜੇਆਹਾਜੇਜ
 ਟੁਟਾਆਹਾ। ਹਜਰਤਿਸਲਮਾਤਿਇਨਮੇਤਖਸੀਰਕਛੁਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਬਰਖੁਛਿਆਤ੍ਰਿ
 ਕਉਣਪੈ। ਤਾਉਸਤਿਗੋਵਾਨਕਾਹਿਆਹਜਰਤਿਕਿਦਲਾਮੈਹਜਰਤਿਕਾਚਾਕਰਹੈ। ਤਾ
 ਬਾਬਰਖੁਛਿਆਤ੍ਰਿਕਿਜਖਿਜਮਾਤਿਪੈਬਪੈ। ਤਾਉਸਿਤਿਗੋਵਾਨਕਹਿਆਮੈਬਦੀਵਾ
 ਨੇਪਰਹੈ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਤੁਝਕੋਕਿਆਪਹੁਚਿਤਾਪੈ। ਜੇਤੂੰਅੰਬਨਕਰਤਾਹੈ। ਤਾ
 ਮੀਰਬਿਲਾਵਾਲਿਤਿਗੋਵਾਨਿਕਹਿਆਹਜਰਤਿਕਿਬਲਾਮੁਝਕੋਯਹਮਪੁਚਤਾਪੈ।
 ਜੇਏਕੁਛਕੀਰਾਨਾਨਕਹਿੰਦੁਪੈਕੋਵਕੇਬੀਬਓਪੁਸਾਹਬੁਅਜਮਾਤਿਕਾਪੈ। ਹਜਰਤਿ
 ਕੋਮਲੁਮਹੋਵੈ। ਯਹਅਜਮਾਤਿਖੁਦਾਇਉਸਕੇਬਾਸਤੇਕੀਈਪੈ। ਅਗੇਜੇਹਜਰਤਿ
 ਕੀਰਾਜਾਇ। ਤਾਬਾਬਰਕਹਿਆਓਹਕਿਉਕੈਦਿਕੀਆਪੈ। ਤਾਮੀਰਹੁਸੈਨੀਕਹਿ

ਆਵਾਲ ਕਹਿ ਆਪ ਜਗਤਿ ਦੁਪੁ ਬੰਦ ਕੇ ਬੀਚਿ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆਰੇ
 ਮੀਰ ਪੁਸੈ ਨੀਉ ਸੋ ਕੇਲਿ ਆਉ॥ ਤਾ ਮੀਰ ਪੁਸੈ ਨੀ ਕਹਿ ਆਪਾਤਿ ਸਾਹ ਜਲ॥
 ਮਤਿ ਕਿਸ ਦੁਜਾ ਲਿਖਾਉ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆਉ ਸਫ ਕੀਰ ਕੇ ਖਲਾ
 ਸਕਰਿ ਕੈ ਬੁਝ ਦੁਜਾਇ ਜਤਿ ਸੋ ਲਿਖਾਉ॥ ਤਾ ਮੀਰ ਪੁਸੈ ਨੀ ਕੁਤਵਾਲਿ ਬੰਦ ਤਿਖ
 ਨੇ ਦਿਚਿ ਗਇਆ॥ ਆਪ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਪ ਅਰੇ ਇਨ ਕੀ ਆਬੇ ਕੀ ਆਉ ਤਾਰੇ॥
 ਅਤੇ ਆਪੁ ਹਾਬਿ ਜੋ ਰਿਕ ਰਿਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ ਅਤੇ ਤਜੀ ਸਕਰਿ ਕੈ ਅਰੇ ਖੜਾ ਹੋਇ
 ਆ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪ ਅਰੇ ਕਿਉ ਮੀਰ ਪੁਸੈ ਨੀ॥ ਤਾ ਮੀਰ ਪੁਸੈ ਨੀ ਕਹਿ
 ਆਫ ਕੀਰ ਜਾਹਿ ਬੁਝਾ ਬਰ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਨੈਤੁ ਮਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਚਲੇ ਜੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੂਹੁ ਹਾਨੂ ਲੈ ਗਏ॥ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜਾ ਰਿਹੋਇ ਆ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿ ਸਾਹੁ ਬੋਲਿ ਆਪ ਅਸਲ ਆਪ ਲੇ ਕਸੇ ਨਾਨਕ ਦੁ
 ਵੇਜਾ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਵਾਲੇ ਕਸ ਜਲਾ ਅਰੇ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿ ਸਾਹ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਬੋਲਿ
 ਆਪ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਧੀ ਦੂਤੀ ਖੁਦਾਇ ਰਜੂਲ ਕੇ ਜਾਣੁ ਤਾਪੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੇ ਜਾ
 ਣੁ ਤਾਪੈ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆਪੈ ਜਹੀ ਕੀਤਾਪੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੇ ਜੇ ਮੇਇ ਜ
 ਵਜਾ ਸਹੀ ਕੀਆਪੈ॥ ਲਾਖ ਸਹੀ ਬੰਦ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ॥ ਅਰੁ ਅਲਖ ਜਾਚਾ ਬੇਖਰ ਬਾਹੁ
 ਕਈ ਸਹੀ ਮਦਖ ਬੇਦਰ ਬਾਰਾ॥ ਸੁਮਾਰਨ ਮਾਵੁ ਹਿਬੇ ਸੁਮਾਰਾ॥ ਰਜੂਲ ਰੇ ਸਾਲ ਦੁਨੀਅ

ਮਹਾਇਆ ਜਬ ਚਾਹਿਆ ਤਬ ਫੇਰ ਮਗਾਇਆ ਇਉਂ ਸਹੀ ਕੀਆ ਪੈ ਨਾਨਕ ਬੀ ੨੧੬
 ਦੇ। ਏਕੁ ਖੁਦਾ ਪਾਕ ਅਉਰ ਸਭੁ ਵੀ ਦੇ॥ ੧॥ ਤਾਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਪਿੰਦੂ ਸਚੁ ਕ
 ਦੁਕਿਆ ਮਹੀ ਸਦ ਬਸੁਲ ਭੀ ਤੈ ਨੇ ਵੀ ਦੇਂ ਕੀਆ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿ ਹੋ ਬਾਬਰ ਜਿ
 ਨਿਰੰਤਰੀ ਗੋਈ ਸੇ ਪਾਕ ਨਹੈ ਦੇ॥ ਆਵਤਿ ਜਾਵਤਿ ਦੇ ਨਾ ਮੈ ਦੇ॥ ਕਾਮ ਸੈ ਤਾਨ ਜਿ ਜਪੀ ਛੈਲਾ ਗੋ॥
 ਤਾ ਕੀ ਇਨ ਤਿਨਾ ਹੀ ਆਗੋ॥ ਦਾਵਾ ਬਾਸਿ ਅਗਨ ਮਹਿ ਜਲਿ ਤਾ॥ ਜੈ ਸਾਤੁ ਮਤਿ ਕਥਾ ਪੈ ਸੀ
 ਨਮਹਿ ਪਰਤਾ॥ ਕੀਏ ਕੀਆ ਕੀਏ ਕੀ ਕਰੇ ਤਰੀਫਾ॥ ਬਾਲ ਕਤੇ ਹੋਇ ਬਪੈ ਨਰੀਫਾ॥ ਆਵਤਿ ਜ
 ਨਿਦੇ ਇਸ ਵਿਛ ਸੇ॥ ਤਾ ਕੇ ਪਾਕ ਕਹੀ ਮੈ ਕਹੈ ਸੈ॥ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਸਚੁ ਪਾਕੁ ਖੁਦਾਇ॥ ਨਾਨਕ ਦੂਜ
 ਲਿਵੇ ਨਾਲਾਇ॥ ੨॥ ॥ ਤਾਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਪਿੰਦੂ ਤੇਰੀ ਦੂਰ ਨਜਰਿ ਪੈ॥ ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਨਜਰਿ ਹਮਾਰੀ ਖੁਲੀ ਪੈ ਦੂਰਾ॥ ਏਕੁ ਖੁਦਾ ਕੈ ਰਹੈ ਪਦੂਰਾ॥ ਜੁਦਾ ਨਹੈ
 ਮਲਕ ਇਕ ਜਾਇਤਿ॥ ਹਕੁ ਤਾਲਾ ਕੀ ਭਈ ਇਨਾਇਤਿ॥ ਸੁਣ ਬਾਬਰ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਪੈ ਕਹੈ॥
 ਪਾਕੁ ਹੋਵੈ ਆਪੇ ਹੋਇ ਬਪੈ॥ ੩॥ ॥ ਤਾਫੇਰ ਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਨਾਨਕ ਦਬਦੇ ਸਪਿਆਲਾ ਪੀਠਿ॥
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਹਮੇ ਪੀਆਪੈ॥ ਤਾਬਾਬਰ ਕਹਿਆ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਪਿੰਦੂ ਇਤਨਾ ਝੂਠ
 ਬੋਲਤਾ ਪੈ ਤੂੰ ਅਬੈ ਕੈ ਦਸੇ ਛੂਟਾ ਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ ਏਹੁ ਪਿਆਲਾ ਕੈ ਜਾਪੈ॥ ਤਾਬ
 ਬਰ ਕਹਿਆ ਯਹ ਪਿਆਲਾ ਤਾਗਾ ਪੈ ਫਕੀਰ ਉਕਾ ਪੈ॥ ਫਕੀਰ ਬਦਾਇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਪੈ॥ ਇ
 ਸਕੇ ਪੀਏ ਫਕੀਰ ਮਤਿ ਵਾਲੇ ਰਹਤੇ ਪੈ॥ ਇਸ ਦਾ ਸਤੁ ਪਾਕ ਫਕੀਰ ਨੈ ਕੀਆ ਪੈ॥ ਹਮ ਕੇ ਇਸ ਪਿ

ਅਲੇਖਿ ਮਾਤਿ ਜਾਹੀ ਆਈ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੁ ਸਬ ਦੁਖ ਰਾਖਤਿ ਹੋਇਆ॥ ११ ॥

ਰਾਗੁ ਬੀਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਭਉ ਭਾਗ ਸਿਫੁ ਤਿਕਾ ਕੂੜਾ ਬਿਆਨ ਮਤਿ ਹੰਗਾ। ਜਾਚੁ ਸਬ
ਦੁਖਾਣੀ ਕਰਤਾ ਕਲ ਉਤਰ ਹੋਵੈ ਅਮਲ ਅਖੰਡਾ॥ ੧॥ ਬਾਬ ਕਲੀ ਦਰਖਿ ਆਲਾਪੀ
ਉ। ਉਤਰਿ ਨਾਜਾਵੈ ਜਦ ਹੀ ਖੀਵਾ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਦਿਲ ਜਾਫੁ ਜਾਫੀ ਕਰਿ ਛੋਟੈ ਮਨ
ਲਜਣੈ ਬਠਾਉ। ਗਿਨਾ ਕਰਮ ਕੀ ਸੁਰਦ ਨੀਕੀ ਨੈ ਅਮਲੀ ਤਦੀ ਕਹਾਉ। ਅਜ ਤਿਖਿ
ਅਲਾਮੁ ਰਸਦ ਵੀ ਆਏ ਕਬਾਰੁ ਰਖੀਆ॥ ਦਿਲ ਦਿਲੀਲਿ ਉਠੈ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਤ
ਬਤੇ ਅਮਲੀ ਪੂਰਮਾ॥ ੩॥ ਬਕੋ ਬਕਾਉ ਏਕ ਮੁਦਾਈ ਦੂਜਾ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵੈ। ਨਾਨਕ
ਅਮਲ ਕੈ ਜਸਾ ਕਰਿ ਖੀਵੈ ਤਉ ਦੁਪਟ ਕੀਰਕ ਹਾਵੈ। ਤਾਫੇ ਰਬਾਬ ਰਕ ਪਿਆ ਅਬੇ ਨਾ
ਚਿਤੁ ਹਕਤਾਲਾ ਕਫੂ ਦੁਪੈ। ਜੇਫੁ ਕੀਰੁ ਪੈਸੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹ
ਕਤਾਲਾ ਬੋਲ ਨੇਰੇ ਆਕਹੈ। ਦੂਜਾ ਬੋਲੈ ਝਖਿ ਝਖਿ ਝਖਿ। ਉਸ ਕੀ ਜਾਤਿ ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ
। ਤਾਕੇ ਆਉ ਖੀਵਾ ਮੇਸੇਇ। ਸੁਣ ਕਲੀ ਦਰਬਾਬ ਰਖਾਤਿ ਜਾਹ। ਨਾਨਕ ਬਤਾਵੈ ਸਾਚਾ
ਰਾਹੁ॥ ੧॥ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਬਾਬ ਕਲੀ ਦਰਬਾਬੀ ਰਜੁ ਲਾਹਾ ਆਹਾ।
ਓਹੁ ਭੀ ਮੁਸਲਿ ਮਾਨਿਆਹਾ। ਉਸਿ ਜੇਹਾ ਖੁਦਾਇ ਹਕਤਾਲਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਜਹੀ ਕੀ
ਤਾ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਖੀਰ ਜਹੀ ਕੀਤਾ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਮੇਰੇ ਬਰਜਹੀ ਕੀਤਾ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਗਉਸ ਕੁਤਬ
ਨਾ ਕਿਸੇ ਅੰਬੀਏ ਜਹੀ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ। ਜੇਕਰ ਬੀਰਗਤਿ ਜਹੀ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਉਗਾਹੀ

ਜੁਣੀ ਪੈ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਨੈ ਕਿ ਆ ਕਹਿ ਆ ਪੈ ਰਾਮ ਰਹੀ ਮਾਝਿ ਸਨ ਕਕਰੀ ਮਏ ਤੋ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨੇ
 ॥ ਇ ਨ ਤੇ ਉਮ ਰਿਕ ਬਨੇ ਪਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਾ ਪੂਜਨੇ ॥ ਪਿੰਦੂ ਬੇਦ ਤੁਰ ਕਕਰਾਨਾ ਵੇਇ
 ਕੇ ਬੀਚ ਬਸੈ ਸੈ ਤਾਨੁ ॥ ਕਪਤਿ ਕਬੀਰ ਜੁਣ ਸਾ ਸਿਨ ਨ ਕੁਣੀ ॥ ਅਕ ਬਿਕ ਬਾਜੁ ਕੀ ਕਬਾ
 ਜੁਣਾਈ ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਜੁਣ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸਾ ॥ ਤੂੰ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮੁਰੀ ਦੁਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੁਣ ਬਾਬਰ ਕਲੀ ਦਰ ਕਬੀਰ ਗੁਰੂ ਮੇਸਾ ਬਜੇ ਦੁਜਾਇ ਖੁਦਾ ਕੀ ਬਾ
 ਓਸ ਅਰੁ ਖੁਦਾਇ ਮੇ ਜਕ ਜਾਣ ਦਾ ਪੈ ਜੋ ਬੀਦਾ ਖੁਦਾਇ ਕਾ ਨਾਹੀ ॥ ਓਹੁ ਪਾਕ ਨਾਮਾ ਬਾ ॥ ਤੁਓ
 ਹੀ ਸਮੇਤਿ ਜਾਮੇ ਗਾਇਆ ਪੈ ॥ ਅਉਰ ਸਮੇਤਿ ਜਾਮੇ ਗਾਇਆ ਘਣੀ ਨਾਹੀ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਅ
 ਬੀ ਪੁਏ ਪੈ ਅਰੁ ਬਡੇ ਬਡੇ ਮੇ ਕੀ ਬਬ ਪੁਏ ਪੈ ॥ ਅਉਰੋ ਕੀ ਕਿ ਆ ਚਲੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਬਰ
 ਕਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸਿ ਤੂੰ ਕਛੁ ਆਇ ਮਾਲ ਕਛੁ ਰੇ ਜਲੇ ਤੂੰ ਕਾਮਲ ਫੁਕੀ ਰਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਇ ਮਾਦੀ ਆਇ ਕਖੁਦਾਇ ॥ ਤਾ ਕਾਦੀ ਅਸ ਕੁਕੋਈ ਖਾਇ ॥
 ਬੀਦੇ ਕੀ ਜਲੇ ਵੈ ਓਟਿ ॥ ਵੀਨ ਦੁਨੀ ਆਪੋ ਤਿਜ ਛੋਟਿ ॥ ਏਕੋ ਦਾਤਾ ਅਉਰ ਸਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
 ਰੀ ॥ ਉਸ ਕੋ ਛੋਟਿ ਅਵਰ ਕੇ ਮਾਰੈ ਉਸਿ ਅਮਨੀ ਸਰੁ ਹੀ ਪਤਿ ਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥ ਸਾਹ ਪਾਤਿ
 ਸਾ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ ॥ ਉਸ ਕੇ ਸਾ ਬਨ ਕੋਈ ਲਗੀਏ ॥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਜੁਣ ਬਾਬਰ
 ਮੀ ॥ ਤੁਝ ਤੇ ਮਾਰੈ ਸੇ ਅਹਮ ਕਮੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਾ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਆ ਜਾਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰ
 ਵੇਸ ਜਿਸ ਤਰਫ ਜਾਣੇ ਤਿਸ ਤਰਫ ਖੇਲੇ ॥
 ॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਅਗੇ ਜਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੋਂ ਚਲਿਆ। ਟੇਰਾ ਖੋਰੇ ਰਸਾਵੇ
 ਆਇਆ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ। ਜੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਬੰਨ੍ਹੀ ਜਾਵਾ। ਤਾ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁੰ ਕੋਈ ਦਿਨੁ ਮਾਜਾ ਨਾਲਿ ਗੁਜਰਾਨ
 ਕਰਿ। ਦੇਖ ਭਾਈ ਕੋਈ ਦਿਨੁ। ਇਕਿ ਦਿਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਤੇ ਰਸਾਵੇ ਦੇਖੁ। ਹ
 ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਬਾਜੇ ਨਿਤਾ ਆਇਆ। ਆਇਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਦੁਹਿ
 ਆਇਆ। ਮਚਾਣ ਕਹੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਨਿਤਾ ਸਿਰ ਚਾਵੇ
 ਨਾਹੀ। ਇਕੁ ਪਹਿਰਿ ਗੁਜਰਿ। ਆਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾਦਿ ਗੀ ਦੇਖ
 ਟੇ ਸਵਾਸਾ ਨਹੋਇਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ। ਆਖਿਓ ਸੁਕਿਉ ਕਰਿ ਤਾਰ
 ਦੇਖਿਆ। ਰੇ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇ। ਤਾਂ ਚਪੁ ਉਠੇ ਨਾਹੀ। ਜਾਤੀ ਨਬ ਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕੀਤੇ ਤਾ ਨਿਤੇ। ਸਿਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਚਕਿਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ। ਆਖੁ ਭਾਈ
 ਨਿਤਾ ਤੂੰ ਅਖਣ ਮੇਰੇ ਬਾ ਆਖੁ। ਤਾ ਨਿਤੇ ਆਖਿਆ। ਜੀ ਆਖਾ। ਤਾ ਜਾਤੀ ਜਾ
 ਟਵਾ ਨਾਹੋਵੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਆ। ਭਾਈ ਨਿਤਾ ਕੀਸਤਾ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਜਾਹੀ
 ਕਰਮਾ ਦਾ ਬਲੀ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਾਇ ਬਲਾ ਰਾਹਾ। ਉਸ ਨਾਲੇ ਪਜਾਰ ਕੰਦਮ ਅਗੇ
 ਹੋਏ। ਆ। ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਜਰਿ ਦੇਹਿ ਦਿਖਿ। ਚੁਲੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਜਰਿ ਦਿਖੇਹਿ
 ਦਿਖ ਨਾਹੀ ਚੁਲੀ। ਤਾ ਨਿਤੇ ਦੇਖ ਆਇ। ਚੁਲ ਗਏ। ਤਾ ਨਿਤਾ ਹੋਰੁ ਰੁਖ ਹੋਇ ਗਇ

ਆਤਮਿ ਤੇ ਦੇ ਘਰੇ ਸਾਇਦੇ ਦੇ ਲੇ ਆਵੇ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖਾਵੇ। ਅਤੇ ਮੂਲੇ ਦੇ ਘਰੇ ਅ ॥ ੨੧੮ ॥
 ਵੇਤਾਨ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾਮੈਂ ਫਿਰਿ ਨੂੰ ਲੇ ਆ
 ਵੀਏ। ਤਾਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੇ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਚਲਿ ਆਤਮਿ ਤੇ ਨੁਖ ਬ
 ਵਿਧੇ। ਤਾਨਿ ਤੇ ਆਇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕਿ ਧਰਮ ਅਸਵਾਬੀ ਧੋਈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿ ਆਭਾਈ ਜਿ ਤਾ ਅਸੀ ਇਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਲੈ ਫੁਜਾਵੇ ਆਪੇ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ॥ ੧ ॥
 ਤਾਨਿ ਤੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਆਦਮੀ ਮਰਦ ਪੈ ਕਿ ਮੇਰ ਬੀ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਜੇ ਪੈ ਜੋਈ ਪੈ। ਤਾਨਿ ਤੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਨੂੰ ਭੀ ਦਸੀਏ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨ
 ਹੀ। ਤਾਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜਿ ਤਾ ਦੇਖੋ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦਾ ਹੋਵੈ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘ
 ਰਿ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤਬੈ ਠੀ ਪੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੈ। ਭਾਈ ਜੀਉ ਸੇ ਮਾਸਿ ਚਲੇ ਪੈ ਨਿ
 ਤਾਨਿ ਤੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਬੈਠੇ ਰਹੋ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਵੇ ਆਪੇ।
 ਲੈ ਆਵੀਓ ਰੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾਹਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਾਈ ਜਿ ਤੇ ਨਾਲਿ ਮੈਂ
 ਭਿਨ੍ਹ ਲੈ ਆਵੇ। ਬਾਲਾ ਸੰਤੁ ਅਤੇ ਜਿ ਤਾ ਰਖਾਵੇ ਦੇਵੇ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਆਏ। ਤਾਲੇ ਨ
 ਆਇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਤਾ ਬਿਕ ਬਿਤਾਹਿ। ਤਾਲੇ ਅਰੋ ਆਖਿ ਆਜ ਤਿ ਕਰ
 ਤਾਹਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਬਹੁਤ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਪੈ ਨਿ। ਤਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤਿ ਕਿ ਬੋਧੈ

ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਹਿਅ ਜੀਅੰਦ ਵਿਬੈਠੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਾਧ ਕਉ ਏਹੈ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅਖਿਆ
 ਜੀ ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਖਿਆ ਰਾਭਾ ਹੈ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅਖਿਆ ਰਾਭਾ ਜੀ
 ਰੁਜਾ ਰੂਪਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਰਾਜਿ ਰੇ ਅਖਿਆ ਜੀ ਸੇ ਰਾਜਾ ਉਕਿਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਰੁਜਾ ਰੂਪਾ
 ਜਟੁ ਪਾ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅਖਿਆ ਜੀ ਰੁਜਾ ਰੂਪਾ ਨਾਨਕ ਦਾਖਿਆ ਰਾਭਾ ਹੈ। ਅਸਾ
 ਤੇ ਰੇ ਅਗੇ ਅਖਾਏ ਕਣਾ ਅਵਾਧੈ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਏਹੁ ਹਾਏ ਅਗੇ ਅਖਾਏ ਕਿਆ
 ਅਗੇ ਦੁਹਾਉ ਨਾਉ ਅਖਾਏ ਕਿਆ। ਅਤੇ ਲੋਕ ਅਖਾਏ ਜੀ ਅਸਾ ਰੂਪਾ ਰਾਭਾ ਕੀ ਬੈਧੈ
 ਅਸੀ ਦਰਸ ਨੁਕਰੀ ਏ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਦੀ ਹੈ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅੰਦ ਵਿਜਾਇਕ
 ਰਿਅਾਖਿ ਚੁਸਾਤੀ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਇ ਸਿਰੇ ਜੈ ਪੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਰੁਜਾ ਰੂਪਾ ਦਿਆ ਹੈ ਸੁ
 । ਰਾਜਾ ਰੂਪਾ ਰੇ ਰਿਅਾਖਿ ਅਖਾਏ ਲਾਭਾ ਲੋਕ ਪੀ ਨਿਅਾ ਰੂਪਾ ਰਾਭਾ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਸਾ ਰੂਪਾ ਦਿਕੀ ਰਾਭਾ ਹੈ। ਅਜ ਅਸੀ ਨਿਹਾਲਿ ਹੋਏ। ਅਗੇ ਲੋਕ ਕਿਉ ਠਿਚਲੇ। ਰਾ
 ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁਖ ਬਰਹੋਈ। ਜਿਸਾ ਰਾਭਾ ਰੇ ਰੂਪੇ ਜਦਿਆ ਹੈ। ਰਾਗੋਪੀ ਨਾਥ ਲੋਕ
 ਦੇ ਅਖਿਆਇ। ਅਗੇ ਕਿ ਬਿਲਗਾ ਅਖਾਏ ਕਿਉ ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅਸਾ ਰੂਪਾ ਬੈਧੀ ਰੁ
 ਪੇ ਜਦਿਆ ਹੈ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਹਿਅ ਰਾਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਰਿਯਾਰੀ ਪੈ ਦੁਇ ਸਿਖ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਲੋਕ ਏ ਭੇਜੇ ਪੈ ਨਿ। ਰਾਗੋਪੀ ਕਹਿਆ ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅਜ ਦਾਇ ਨੁਕਰੀ। ਕਿ
 ਉਜੇ ਅਸੀ ਰੂਪਾ ਚਲੀ ਏ ਰਿਯਾਰੀ ਹੋਈ। ਰਾਭਾ ਲੋਕ ਅਤੇ ਰਾਭਾ ਜੀ ਰੇ ਰੂਪਾ

ਖਿਆ ਭਾਈ ਜੀ ਏਹ ਗੋਪੀ ਨਾ ਬਖਰੀ ਪੈ ਮਾਭਾ ਮੰਦੋ ਤਿਨੁ ਬੇਟੀ ਕ ਵਿਬੋ ਲਿਆ ਪੈ ਏਸ
 ਦਾ ਮਾਖਿਆ ਭੀ ਮੰਨਿਣਾ ਅਜਰ ਹੋਇ ਬੇਹੀ ਬਸਾ ਭਾਭਾਈ ਅਤੇ ਨਿਤੇ ਮਾਖਿਆ ਸਿ
 ਰਤੋ ਭਾਭੇ ਬਿਅਗਲੇ ਦਿਨ ਦਿਦਾ ਹੋਇ ਭਾਗੋਪੀ ਨਾ ਬਖਰੁ ਤਕੁ ਛੁਦਿਤਾ ਅਤੇ ਬਹੁ ਅ
 ਜਨੀ ਕੀਤੀ ਓਸੁ ਭਾਨ ਦੇ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਸਿ ਮਾਇ ਪੁਰੋ ਮਾਨਿ ਅਗੋ ਬਖਰੀ
 ਕੀਤੀ ਮਾਇ ਮਾਭਾ ਮੰਦੋ ਤਿਸ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਤੇ ਨਿਤੇ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋ
 ਪੀ ਨਾ ਬਖਰੀ ਬਹੁ ਮਾਜਨੀ ਕੀਤੀ ਪੈ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਓਨਾ
 ਨੁਕਰਤਾ ਬਿਚਿਤਿ ਆਵੈ ਭਾਨਿਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮਾਭਾ ਨੁਕਰ ਮੁਹੋਵੈ ਤੁ
 ਕਿ ਬੇਰਹੇ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿਆ ਭਾਈ ਇਬੇ ਹੀ ਰਹ ਜੀ ਭਾਨਿਤੇ ਮਾਖਿ
 ਆਜੀ ਜੇ ਦੁਕ ਮੁਹੋਵੈ ਤਾ ਹਵੇ ਲੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਜਿਸੇ ਰਾਨਿਤ ਨਾ ਕ ਬੀਲਾ ਪੈ ਸਰੋਖਿ ਜ
 ਮਤਿ ਦਿਚਿ ਰਹੇ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਨਿਤਾਏ ਭੀਤੁ ਸਾਚੀ ਜਾਗਾ ਪੈ
 ਤਾਨਿਤੇ ਅਰਦਾਸਿ ਕੀਤੀ ਹ ਬਿਜੇ ਕੁਕਿ ਬਿਆਖਿਆ ਜੀ ਸੇਰੀ ਸਰਧਾ ਤਾ ਪੁਰੀਤਾ ਹ
 ਜੀ ਜਾਮਾ ਭਾਈ ਮੇਖਿ ਜਮਤਿ ਕਰ ਜਾ ਭਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਨਿਤਾਕ
 ਰਤਾ ਵਿਤੈ ਨੁਕਚਿਤਿ ਆਵੈ ਭਾਨਿਤਾ ਮਾਭਾ ਨੁਕ ਮਪੈ ਪਵਿਲੈ ਗਾਇਆ

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਪਿਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੋ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਜਾਵਿ ਨ ਪਵਿਤਾ ਗੁਜ
 ਰੇਤਾ ਮੁਲੇ ਚੋਣੇ ਅਤੇ ਚੋਣੇ ਭਾਈ ਅਤੇ ਮਾਭੇ ਚੋਣੀ ਜੁਣਿ ਮਜੇ ਇਕ ਰਖ ਚੋਣੀ ਮ

ਵਟੀਸੀਆਨਿਰਖੀਪੈਸਾਏਪੁਰਿਥੈਜਲਿਕਰਿਅੰਗਿਅਰਹੋਇਗਏ। ਤੈ
 ਅਲਿਕਰਿਅਏਆਇਕਰਲਗੋਆਖਿਣਸੁਣਤੋਵੇਕੁਰਾਹੀਆਵਤਿਕੁਰਾ
 ਪੁਕਿਉਏਪੁਕੁਰਾਪੁਕਿਅਕੀਤੋ। ਤੁੰਤੋਛੁਭਿਨਿਕਲਿਅਆਹਾਵਤਿਕੁਰਾਪੁਕਿ
 ਉਲਿਅਥਾਤਾਰੁਗੁਨਾਨਕਬੋਲੇਨਾਹੀ। ਅਚਿਲਾਹੋਇਰਹਿਅਾਜਾਬਪੁਤੁ
 ਖਮਾਵਣਲਗੇਤਾਜਿਤੇਰਧਾਵੇਸੁਣਿਅਾਤਾਜਿਤਾਰਧਾਵਾਅਇਅਾਅਾਇ
 ਕਰਿਲਗਾਅਾਖਣਸੁਣਤੋਮਹਤਾਮੁਲਾਤੁੰਕਿਉਸਾਧਅਤੀਤਨੂਦੁਖਾਵਦਾਹੈ। ਤੇ
 ਰੇਬੀਤਾਰਾਇਅਾਹੈਤੇਰੇਮਸੋਕਛੁਮਗਤਾਦਾਨਾਹੀ। ਤੁੰਕਿਉਇਤਿਨਾਖਉਕੁਕਬਿਦ
 ਹੈ। ਤਾਮੁਲੇਅਾਖਿਅਾਚਉਧਰੀਜੀਜੇਨਿਕਿਲਿਗਾਇਅਾਅਾਹਾਤਾਸਬਰ
 ਕਰਿਰਹੇਅਾਹੈ। ਪੁਣਬੁਹੇਤੇਸਰਮਗਾਏਵਣੇ। ਇਕੁਏਪੁਕੁਰਾਕੀਕੀਤਾਸੁਾਜੇਤੁ
 ਰਕਣੀਆਇਰਖੀਪੈਸਾ। ਅਤੇਅਾਪਣਾਟਬਰਛੁਭਿਦਿਤਾਹੈਸੁਾਤਾਜਿਤੇਰਧਾਵੇ
 ਅਾਖਿਅਾਸੁਣਮੁਲਾਜੇਕੋਣੀਖਕੜੇਗਾਤੁੰਅਜਾਨੂਦਾਜਿਦੇਵੇ। ਪੁਣਤੁੰਅਾਪਣੇਅ
 ਰਿਜਾਇਬਹਾਤਾਮੁਲੇਅਾਖਿਅਾਜੀਟਬਾਰਿਜੇਮੇਰੇਪਾਡਿਪਾਇਅਾਸੋਅਾਪਣਾਟ
 ਰਿਸਾਭੇ। ਤਾਜਿਤੇਕਾਹਿਅਾਸੁਣਿਮੁਲਾਜਿਰੀਚੀਦਿਅਤੇਲਖਮੀਦਾਜਿਜੁਅਾਨਿਹੋਏ
 ਪੈਸੀ। ਅਤੇਅਾਤਾਚੋਣੀਨੁਮੇਰੇਅਬਿਛੇਜਿਦੇਹਾ। ਤਾਮੁਲੇਅਾਖਿਅਾਜੀਇਉਕਿਉ
 ਕਰਿਬਣਵੀਹੈ। ਤਾਜੇਤੇਅਾਖਿਅਾਮੁਲਾਸਬਰਕਰਿਰਹਾਕਿਉਸਾਧਨੂਦ

ਖਾਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਮੁਲੇਆਖਿਆਨੀਤੁਸੀਸਾਧਆਖਦੇਹੋਅਤੇਮੇਆਖਿਦਾਹੋਜੇਇਸਜੇ ੨੨੦
 ਹਾਥੇਟਾਕੋਈਨਾਹੀ। ਤਾਨਿਤੇਕਹਿਅਪੁਣਤੁੰਜਾਹਿਤੇਗਾਭੁਲਾਇਜੇਗਾਲਿਹਈ।
 ਅਤੇਚੰਦੇਰਾਣੀਕੜੀਕੀਜੁਣਤੇਵੇਕਰਨਨਕਰਤਮਨਾਉਰਖਾਇਆਹਈ। ਅਤੇਅਪ
 ਟਾਟਬਰਿਛੁਰਿਓਜਾ। ਅਤੇਤੁਰਕਣੀਆਣਿਅੰਦਰਿਬਰਖੀਆ। ਭੁਲਾਭਖਾਟੁਕਬਿਨਾ
 ਉਰਖਾਇਆਹੋਈ। ਤਾਗੁਰੂਨਨਕਚੁਖਕਰਗਹਿਆਸ਼ੇਲੇਨਾਹੀ। ਫੇਰਚੰਦੇਰਾਣੀ
 ਆਖਿਆਕਿਆਕਰਾਖਰੇਮੇਸਵਿਦਾਭੁਉਮਾਰਦਾਹੋ। ਨਾਹੀਤਾਏਪੁਤੇਗਾਜਾਗਾਜਭੇਭੁ
 ਆਕਰਿਦੇਵਾ। ਅਤੇਆਭਾਚੋਣੀਬੋਲੀਪੁਣਤਾਤੇਰੇਸਾਲਿਗਾਲਿਕਰਨੀਕੁਲੀਨਾਹੀ।
 ਪਰਆਖੁਦਿਖਾਤਉਲਾਵਾਜੇਲੀਤੀਆਆਹੀ। ਤਾਭੈਨੂਲਾਵਾਦੀਭੀਸਰਮੁਨਾਹੀਮਈ
 ਆ। ਅਜੇਹਾਬਿਸਰਮਹੋਇਖੜੇਗਾ। ਤਾਨਿਤੇਆਖਿਆਜਾਹਿਅਗਾਨੀਤੇਗਾਬੋਲਿਣਾ
 ਬਣਦਾਨਾਹੀ। ਭੁਲਾਤੇਰੇਆਉਮਿਓਬਪੁਤੇਗਾਬੋਲਿਦੇਹੋਨਿ। ਤੁੰਬੋਲਨਾਹੀਤਉਇਸਿਨਾ
 ਲਿਕੀਮਹੈ। ਅਤੇਟੁਕਦੀਭੁਖਪੈਤਾਟੁਕਬਪਤੇਗਾਹੈ। ਤੁੰਕਿਉਅਮਣੇਖਾਵਦਿਨਾਲਿਵਿਗਾਕੂ
 ਨੀਹੈ। ਤਾਮਾਚੋਣੀਬੋਲੀਭਾਈਮੇਕਿਆਕਰਾਕਿਸਲਗਾਨੀਵਾ। ਆਉਮਿਓਆਖਿਦੇਹੈ
 ਨਿ। ਤੁੰਅਸਾਡੇਖਾਬਿਨਾਹੋਵੈਆ। ਅਤੇਮੇਰੇਮੁਭਵੀਹਰਿਵੈਲੇਫਿਰਦੇਹੈਨਿ। ਜਾਮੇਰੀ
 ਨਿਣਾਨਿਨੀਵਦੀਆਹੀਨਨਕੀ। ਤਾਜਿਰੀਚੰਦਾਅਤੇਲਖਮੀਦਾਸਿਜਾਹਬੀਕਰ
 ਦੇਆਹੋ। ਜੇਓਹਮਾਬਿਗਈਤਾਪੁਣਕਿਸਿਮਾਸਿਰਹਾਨਿ। ਜੇਇਬੋਨਾਹਾਤਾਇਕੋਸ

ਬਰਿਕਰਿਬੈਠੇਆਹੋ।ਹੁਣਿਵਤਿਫਿਰਿਆਇਆ।ਹੁਣਿਮਾਇਮਿਓਭੀਆਖਿਦੇ
 ਪੈਨਿ।ਜੇਜਾਹਿਉਸੇਪਾਸਿਅਤੀਤਣੀਤੂੰਭੀਹੋਇਬਹੁ।ਵਤਿਮੇਕਿਆਕਰਾ।ਤਾ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਮਨਿਦਇਆਆਈ।ਆਖਿਓਸੁਸੁਣਰਾਮਦਾਸਣੀਏ।ਜੇਭੁਖ
 ਦੁਖਕਬਲਕਰੇਤਾ।ਆਉਮਸਾਰੇਪਾਸਰਹਾ।ਜੇਅਸਾਰਾਹਾਲੁਜੇਤੇਰਾਹਾਲਾ।ਤਾ
 ਮਾਤਾਚੋਣੀਬੋਲੀਮੇਕੁਝਸੁਇਨਾਰੁਪਾਤੇਰੇਪਾਸੁਪੁਨਾਹੀਮੰਗਾਦੀਕਝਮਾਟਿਮਟੰਬ
 ਰਨਾਹੀਮੰਗਾਦੀ।ਜੇਤੇਰਾਹਾਲੁਜੇਅਸਾਰਾਹਾਲਾ।ਜਾਹਿਮੂਲੇਖੀਏਨੀਗਗਨ
 ਲੈਆਉ।ਤਾਨਿਤੇਆਖਿਜਾਹਿਮਾਤਾਲੈਆਉ।ਤੇਰੀਉਮੇਦਕਰਤਾਰਿਵਰਾਮ
 ਦੀਪੈ।ਤਾਮਾਤਾਚੋਣੀਸੁਲਖਣੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਆਖੇਤੇਜਾਇਕਰਾਸਿਥੀਚੰਦਾਮ
 ਤੇਲਖਮੀਦਾਸਨੁਲੈਕਰਿਆਇਮੇਰਾਤੇਦੁਹਿਪਣੀ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁ
 ਏਮੂਲੇਖੀਏਕਿਤੂੰਕਿਬੋਰਹਦੀਪੈ।ਤਾਮਾਤਾਚੋਣੀਆਖਿਆਜੀਨਿਬੇਆਖੇ
 ਤਿਬੋਰਹੀਏ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਏਮੂਲੇਖੀਏਜੇਮੈਵੇਤਿਨੂਦੇਖਿਸਪੇਤਾ
 ਭਾਈਨਿਤੇਦੇਖਾਵਿਰਹਾ।ਅਤੇਜੇਦੇਖਨਾਜੀਪੇਤਾਅਸਾਪਾਸੇਰਹਾ।ਤਾਮਾਤਾਚੋਣੀਅ
 ਖਿਆਜੀਮੈਤੁਸਾਰੇਪਾਹਿਹੀਰਹਸਾ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸਮਾਝਿਅਜੇਏਹਉਸਨੂਦੇਖਿ
 ਨਾਹੀਸੰਪਦੀ।ਅਤੇਓਹੁਅਸਾਨੁਕਰਤਾਰਿਇਨਾਇਤਿਕੀਤੀਪੈ।ਇਸਨਲੈ
 ਉਸਦਾਬਡਾਅਦਬੋਲੇਖਿਆਲੈਕੀਦਾਪੈ।ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭੁਲਾਮੂ

ਲੇਖੀਏਤੂੰਆਸੋਰੇਮਾਸਿਹੀਬਹਾਤਾਮਾਤਾਦੇਣੀਆਖਿਆਨੀਭੁਲਾਕੀਤਾਏਹੁਲਰੇ ੨੨੯

ਬਹੁਣਜਾਮਹੀਨੇਨਉਗੁਜਰੇਤਾਬੁਝਾਰਪਾਵਾਅਣੀਯਝੁਚਾਰਦਾਅਣਿਨਿਕਲਿ
ਆ॥

॥ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ਅਗਸਾਖੀਹੋਰਚ
ਲੀ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਖੁਹਤੇਸਹਜਿਸੁਭਾਇਬੈਠਾਆਹਾ॥ਤਾਗੁਰੂਬਾਲੇਨੁਆਖਿ
ਆਭਾਈਬਾਲਾਇਸਨੀਗਾਰਨੁਜਦਿਲਿਆਉ॥ਤਾਬਾਲੇਜਾਇਕਾਰਿਸਦਿਲਿ
ਆਭਾਈਨੀਗਾਰਉਰੇਆਉ॥ਤਾਬੁਝੇਆਖਿਆਕਿਉਨੀ॥ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆ
ਭਾਈਤੈਨੁਤਮੇਸਾਸਦਿਆਪੈ॥ਤਾਬੁਝਾਅਯਝੁਛੋਰਿਕਰਿਆਇਆ॥ਤਾਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਆਖਿਆਭਾਈਨੀਗਾਰਤੂਕੋਦੁਹੋਦਾਪੈ॥ਤਾਬੁਝੇਆਖਿਆਜੀਮੈਸਿੰਧੁਰਸਾ
ਵੇਦਾਖੁਤਹਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਤੂੰਕਿਬੇਰਹਦਾਪੈ॥ਤਾਬੁਝੇਆਖਿਆਜੀ
ਮੈਨੇਰੋਰਹਦਾਹਾ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭੁਲਾਭਾਈਜਾਹਿ॥ਤਾਬੁਝੇਆਖਿਆਜੀ
ਤੁਜਮੈਨੁਕਿਉਜਦਿਆਆਹਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਆਨੀਗਾਰਸਦੇਦਾਕੋਈ
ਗੁਨਾਪੁਤਾਨਾਹੀ॥ਤਾਬੁਝੇਆਖਿਆਜੀਗੁਨਾਪੁਕੇਹਾਹੋਵੈ॥ਪਰਕਿਸੇਮਨੋਰਬਨੁਜ
ਦੀਦਾਪੈ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਬਿਨਾਮਨੋਰਬਕਉਣਜਦਦਾਪੈਭਾਈਕਿਸੇਨੁ
ਤਾਬੁਝੇਆਖਿਆਜੀਗੁਜੀਮਇਨੂਓਹੁਮਨੋਰਬਦਸੇਮੇਰੀਗਿਣਤੀਮਿਟੈ॥ਤਾਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਮਨੋਬਭੀਖੁਰਾਹੋਇਰਹੇਗਾਆਮੇ॥ਤਾਬੁਝਾਰਾਇਆ॥

ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਤਸਾ ਬਪਤੁ ਭਲੀ ਤਰਾਇ ਜਨੀ ਗਧੂ ਬੁਛਿ ਮਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਪੁਸਾਧ ਪੁਰਨ ਹੋ ਜੀ ਤਾ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਜੇ ਪੁਰਨ
 ਸਾਧ ਪੈ ਤਾ ਮਨੋ ਰਬ ਕਿਉ ਪੁਛਿ ਦਾਸੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਤੇ
 ਜੇ ਚਾਹਨਾ ਪੁਲਾਨਾ ਹੀ ਪੁਲੇ ਗਾਤਾ ਮਾ ਮੇਲੁ ਮਹੈ ਹੈ ਗਾ ਤਾ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਮਾਜੀ ਕ
 ਦੁਖਲ ਸੁਗਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾਏ ਪੰਜਾਇ ਤਿ ਮਾ ਹੀ ਭਲ ਕੇ ਦੇਖਲ
 ਵੇ ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਸਤਿ ਜੀ ਜਾ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਹੋਇ ਮਾ ਤਾ ਬੁਝਾ ਖਿਉ ਦਾ ਕੁ
 ਜਾਲੇ ਮਾਇ ਮਾ ਪਰਮ ਉਪਿਉ ਮਾ ਜੋ ਰੀ ਮਾ ਨਿਗਾਤੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਓ
 ਸਾ ਅਤੇ ਮਾ ਬਾਟੇ ਕਿਉ ਜਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਓ ਸੁਭਾਈ ਨੀ ਗਾਵਾਏ ਪੁਕੁ ਜਾ ਰੂਕਿ
 ਬੈਲੇ ਮਾਇ ਮਾਏ ਤਾ ਬੁਝੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮਾਪਣੇ ਪਰੇ ਲੈ ਮਾਇ ਮਾਹਾ ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਮਾਖਿ ਮਾ ਭਾਈ ਨੀ ਗਾਵਾ ਤਉ ਕੋਈ ਖਬਰੀ ਤਾ ਪੈ ਤੁੰ ਤਾ ਛੇਟਾ ਜੇਹਾ ਪੈ ਤਾ ਬੁਝੇ
 ਕ ਹਿ ਮਾਜੀ ਮੇਰੇ ਮਾਉ ਪਿਉ ਪੈ ਨੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਜਦੁ ਮਾਖੈ ਤੈ ਨੂਮ
 ਉਪਿਉ ਦਿਤਾ ਪੈਈ ਕਿ ਮਾ ਮੇਲੈ ਮਾਇ ਮਾਏ ਤਾ ਬੁਝੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮਾ ਮੇਲੈ ਮ
 ਇ ਮਾਛਿ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿ ਮਾ ਭਾਈ ਨੀ ਗਾਵਾਏ ਹੁ ਪਿਉ ਅਤੇ ਕੁਜਾ ਅਸ
 ਰੇ ਕੀ ਮਦਾਨਾ ਹੀ ਜਾ ਪਿਕੁ ਜਾਲੈ ਧਾਇ ਨਿਬੈਲੈ ਮਾਇ ਮਾਏ ਤਿ ਬਾਪੁ ਲੈ ਜਹਿ
 ਭਾਈ ਤੈ ਨੂਮ ਉਪਿਉ ਮਾਰਨ ਗੇ ਤਾ ਬੁਝੇ ਰੋਇ ਦਿਤਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਮਾਭ

ਈ ਨੀ ਗਾਰੇ ਦਾ ਕਿਉਂ ਹੈ ਅਸਤਾ ਤੈ ਨ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਤੇ ਫੇਰ ਬੁਝੇ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਮਾਉ ਪਿਉ ਮਾਰ ਨਿਰੋ ਕਿ ਨਾ ਹੀ ਮਾਰ ਨਰੋ ਪਰ ਤੁੰ ਤਾ ਹੁਇ ਮਾਰ ਦਾ ਪੈ ਤਾਰੁ
 ਰੂ ਨ ਨਕ ਆਖਿ ਭਾਈ ਨੀ ਗਾਰਾ ਅਜੀ ਤਾ ਤੈ ਨੁਭਾਈ ਭਾਈ ਆਖੇ ਆਹੋ ਤੈ ਨੁਭਾਹੇ
 ਕੁਛ ਆਖਿਆ ਨਾ ਹੀ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਕੁਛ ਸੁਣਿਆ ਪੈ ਜੇ ਕੁਛ ਇਸ ਨੁਬ
 ਰਾ ਆਖਿਆ ਪੈ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਅਜੀ ਜੇ ਕੁਛ ਤੁਸਾਇ ਸਾਨੀ ਗਾਰ ਨ ਆਖਿਆ
 ਪੈ ਜੇ ਤਾ ਭਲਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਹੋ ਅਤੇ ਇਸ ਕੁਛ ਬੁਰਾ ਸਮਝਿਆ ਪੈ ਜੇ ਇਹੁ ਜਾਣੈ ਏ
 ਸੇ ਬੋਧੁ ਭਾ ਬੁਝਾ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਕਿਉਂ ਭੁਭੋਲਿ ਦਾ ਪੈ ਏਹੁ ਤਾਰੁ ਰੂ ਪੈ
 ਇਸ ਨਾਲਿ ਗਾਬਰਾ ਬਰੀ ਨਾ ਹੀ ਬਣਿ ਦੀ ਤਾਰੁ ਰੂ ਨ ਨਕ ਕਹਿਆ ਆਖੁ ਭਾਈ ਬੁਝਾ
 ਅਸਾ ਤੈ ਨੁਕਿਆ ਸਾਰਿਆ ਪੈ ਅਤੇ ਕਿਆ ਬੁਰਾ ਆਖਿਆ ਪੈ ਤਾ ਫੇਰ ਬੁਝਾ ਬੋਲਿਆ
 ਜੀ ਇਸ ਨਾਲੋ ਪੋਰ ਕਿਆ ਮਾਰ ਜੀ ਜੇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਕ ਬਿਫੇਰ ਬੁਝਾ ਵਣਿ ਲਗਾ ਤਾਰੁ ਰੂ ਨ
 ਨਕ ਕਹਿਆ ਕਿਉਂ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਾ ਬਾਲਿਕ ਕਹਿਆ ਅਜੀ ਮੈ ਨੁਮਲੁ ਮਕੁਛ ਨਾ ਹੋ ਦਾ ਜੇ ਤੁਕ
 ਉਂ ਪੈ ਪੁਰਨਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪੈ ਕਿ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਪੈ ਅਇਨੁ ਆਪਣੇ ਜੀ ਵਿਚਿ
 ਵਿਸਮਾਦੁ ਪੈ ਤਾਰੁ ਰੂ ਨ ਨਕ ਬੁਝੇ ਨੁ ਆਖਿਆ ਭਾਈ ਕਬਤਾਰਿ ਮਰੇ ਸਬਾਟੇ ਕਾ ਅਤੇ ਕਰ
 ਤਾਰਿ ਜਪੁ ਅਤੇ ਪਹਿਰਿ ਗਾਭਿਰ ਹਦੀ ਇਸ ਨੁ ਕਰੋ ਤਾ ਫੇਰ ਬੁਝਾ ਬੋਲਿਆ ਅਜੀ ਅਜੇ ਇਸ ਨਾ
 ਜੇ ਗਾਰਖ ਨਾ ਪੈ ਮੈ ਨੁ ਤਾ ਤੇ ਗਾਵਰ ਜਨੁ ਇਸ ਨੁ ਹੋਇ ਦੇਹ ਹੋਇਆ ਪੈ ਜੇ ਤਿਨੀ ਜਨ ਮਜਨ

ਮਦੀ ਮੇਲੁਆਪੀ ਜੋ ਸਭ ਇਕ ਤੇ ਵਾਰੀ ਵਰਲਾ ਪਿਗਈ। ਧੁਣੁ ਮੇਨੁ ਕੇਹਾ ਨਾਵੁਣੁ ਦਸਦਾ
 ਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਬੂਨਾ ਅਜਾਭੈ ਨੂ ਇਸਦਾ ਸਭੇ ਅਖਿਦੇ ਅਹੇ। ਜੇਤੇ ਬੀਤਾ ਮੇ
 ਲੁਲਾਪੀ ਪੈ ਕਰਤਾ ਰਿਅਗੇ। ਪੀਪਰੁਏ ਪੁਬਹਾਨਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤੁਲਕ ਮਿਲਿ ਜਾਨੀ।
 ਤੇਰੀ ਵਲੋ ਦੇਖ ਕੇ ਉਇ ਭੀ ਨਾਵਾਨਿਗੇ। ਅਤੇ ਉਨਾਨੀਆ ਦਾ ਉਪਾਰਿ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾ ਬੂਨੇ
 ਅਖਿਆਨੀ ਭੁਲਾ ਸਿਰਤੇ ਜੀ। ਤਾ ਬੂਨੇ ਦਾ ਆਇਨਾ ਖੁਲਗਾਇਆ। ਤਾ ਬੂਨਾ ਖੁਰਨਸ
 ਧੋਆ ਬੂਨਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾ ਬਿਜਪਣਾ। ਤਾ ਦੂਸਰੇ ਤੀ ਦਿਨ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਰਹੇ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਮਲੇ
 ਤਖਾਣ ਆਹਾ ਪੜਿਆ ਬਹੁਤੁ ਆਹਾ। ਤਾ ਉਸ ਸੁਣਿ ਅਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹਿ ਦੂਪੈ। ਅਰਉ
 ਜਮੰਦਾ ਵੀਧੀ ਅਘਾਪਣੇ ਹੋਠਿ ਰਖੀ ਪੈ ਜਾ। ਤਾ ਜੇਖ ਮਲੇ ਗੁਜਾਖਾ ਧਾਪੁ ਚਕ ਰਿਅ
 ਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ॥ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਅਤੇ ਬੂਨਾ ਚਾਬੇ ਬੈ
 ਠੇ ਪੈਨੀ॥ ਅਤੇ ਜੇਖ ਮਲੇ ਗੁਉ ਨਾਲਿ ਆਇਆ ਜੇਨਾ ਇਮੰਦ ਬਿਵਰ੍ਹਿਆ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਆਉ ਜੇਖ ਮਲੇ ਖੁਰਾਈ। ਤਾ ਜੇਖ ਮਲੇ ਕਹਿਅ ਸੁਣਤੇ ਤਮ ਸਚੁ
 ਕਹਾਹਿ ਦੂਤੈ ਜੇ ਮੁਸਲਿਮਾਨੀ ਵੀ ਬੇਟੀ ਆਪਣੀ ਗਨਾ ਤੁਲੇ ਰਖੀ ਪੈ। ਤੈਨੂੰ ਸਗਾ ਮਾਤਿ ਜ
 ਦੁਕਾਨੀ ਨਾਹੀ ਸੁਝਿਦਾ ਸਚ ਕਹੁ ਤੈਕਿ ਅਸਮਝੀ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਸਬਦੁ ਮਗਾਪ
 ਤਿਹੋਇਆ॥

॥ ਗਾਗੁ ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧॥ ਨਉ ਜੋਤਿ ਰਉਦੁ ਪਤੀ ਨਚਾ ਰਿਕਰਿ

ਮੁਹਲਤਿਚਾਬਿਬਹਾਲੀ॥੧॥ਚਾਬੇਦੀਵੇਚਪੁਹਬਦੀਏਏਕਾਏਕੀਬਾਰੀ॥੧॥ਅੰਹਰਿਵਾ ੨੨੨
 ਨਮਸਸੁਦਨਸਾਧੇਐਸੀਸਕਤਿਤੁਮਾਰੀ॥੧॥ਅਰਿਖਰਿਲਜਕਰਿਖਵਕਤੇਰਾਸਰ
 ਮਕਬੇਸਿਕਦਾਰੀ॥ਭਾਵੇਚੰਗਾਭਾਵੇਮਦਾਐਸੀਨਦਬਿਤੁਮਾਰੀ॥੨॥ਸਰਤੀਵੇਗਾਮਿਲੀ
 ਇਕਬੇਰਾਭਾਗਤੇਗਾਭੰਗਾਰੀ॥ਨਾਸਬੁਰਹੋਇਫਿਰਮਰੋਨਾਰਦੁਕਬੇਖੁਆਰੀ॥ਪੁੰਜੀ
 ਸਾਰਖਦੈਨਿਤਿਮੁਦਰਾਕਮਾਖਕਬੇਕੁਟਦਾਰੀ॥ਲਬੁਅਸੇਰਾਬੰਦੀਖਾਨਾਅਉਗੁਣਖੇ
 ਰਲੁਆਰੀ॥੪॥ਆਦਿਖੁਰਖਕੋਅਲੋਕਹੀਮੈਸੇਖਾਆਈਵਾਰੀ॥ਦੇਵਲਦੇਵ
 ਤਿਆਕਰਲਾਗਾਐਸੀਕੀਰਤਚਾਲੀ॥੫॥ਕੁਜਾਬਾਂਗਾਨਿਵਾਨਿਮੁਸਲਾਨੀਲਰੂਪ
 ਬਨਿਬਾਰੀ॥ਏਕਾਮੀਆਸਭਨਾਜੀਆਬੋਲੀਅਵਰੁਤੁਮਾਰੀ॥੬॥ਜੇਤੂਮੀਰਸਹੀ
 ਖਤਿਸਾਪਿਸੁਕੁਦਰਤਿਕਉਣਹਮਾਰੀ॥ਚਾਬੇਕੁਟਸਲਾਮਕਬਨਿਰੀਖਰਿਖਰਿ
 ਸਿਫਤਿਤੁਮਾਰੀ॥੭॥ਗਾਮਰਹੀਮਸਚੁਏਕਮੁਦਾਇਹਰਦਮਸਦਾਚਿਤਾਰੀ॥ਕ
 ਪੁਨਾਨਕਪਉਤਾਕੋਬੰਦਾਸੋਸਰਖਰਖਾਰਿਉਤਾਰੀ॥੮॥ਭਾਸੇਅਲੋਕਹਿਆਕਿਉ
 ਜੀਮੁਸਲਮਾਨਿਅਭੇਪਿੰਦੂਕੋਣੀ॥ਤਾਪਿੰਦੂਤੁਰਕਕਿਉਮਾਇਦੇਪੈਨਿ॥ਤੂਜਰਾਵੀ
 ਹਨਤਿਕਰਵਾਪੈ॥ਤਾਗਾਬੁਨਾਨਕਕਹਿਆਸੁਣਭਾਈਮਲੋ॥ਕਬੀਰਮੁਸਲਮਾਨਦਾ
 ਖੁਤਆਹਾਉਜਆਖਿਆਪੈਜੇਏਕੋਜੇਤਿਏਕੋਮਲਮੂੜਏਕੋਪਉਨਦੁਆਰਾਏ
 ਕਮਾਟੀਤੇਜਭੁਜਗਾਪੁਆਕਉਣਬਖੁਹਮਣਕਉਣਸੁਦਾ॥ਭਾਈਰੋਕੋਣੀਭਰਮਨਭੂ

ਲੋਭਾਰੀ ਬੇਵਕਤਬਦੀਨਦੋਇਦੋਜਕਕਉਨਪੁਰਖਕਉਨਨਾਰੀ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਆਟੀ
 ਕਾਖਟੁਸਾਜਿਸਵਾਰਿਆਨਦੇਬਿੰਦੁਸਮਾਨਾਖਟੁਬਿਨਸੇਕਿਆਨਉਸੋਰੋਗੇਗਾ
 ਫੁਲਲੁਰਮਭੂਲਾਨਾ॥ ੨॥ ਹਿੰਦੂਬਿਸਨਕਿਸਨਕਉਮੁਜੈਅਰੁਕਕਪਤੇਤੁਰਕਰ
 ਸੁਲਾਇਕੁਮੁਦਾਇਕਿਨੈਪੁਨਾਹੀਦੇਖਿਆਵੇਨੋਰੁਰਮਭਿਭੂਲਾ॥ ੩॥ ਰਜਗੁਣਬ
 ਹਮਾਤਮਗੁਣਸੰਕਰਸਾਂਤਕੁਗੁਣਬਿਸੋਨੇਈ॥ ਕਹਤਕਬੀਰਸਚੁਮਨਮਾਨਿਆਪਿ
 ਦੂਤੁਰਕਨਕੋਈ॥ ੪॥ ਤਾਸੇਖਮਾਲੋਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਖਾਇਰਾਤੇਦੁਹਪਾਇਆ॥
 ਖਾਇਰਾਤੇਸਿਰੁਰਖਿਓਜੁ॥ ਅਤੇਲਗਾਆਖਣਿਤੈਸੇਰਾਖੀਰਹੈ॥ ਅਤੇਮੇਤੇਰਾ
 ਮੁਰੀਦੁਹਾ॥ ਅਤੇਮੇਰੀਨਿਸਾਹਈਕੋਰੋਨੀਪਿਦੁਏਰੂਦਾਦਾਬੀਨਿਦੇਪੈਨਿ॥ ਅ
 ਤੇਨਲੋਤੁਰਕੁਏਰੂਦਾਦਾਬੀਨਦੇਪੈਨਿ॥ ਏਦੋਤੁਰਕਫਾਤੂਠੀਪੈਨਿਕੇਕਾਈਸਚੀਭੀ
 ਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਮਾਲੋਅਖਣਿਮੁਹਦੇਆਖੇਸਰੁਸਚੇਪੈਨਿ॥ ਅ
 ਤੇਦਰਗਾਹਸਚੇਸੇਈਸਚੇ॥ ਤਾਸੇਖਮਾਲੋਆਖਿਆਨੀਓਹੁਜੇਦਰਗਾਹਿ
 ਵਿਚਿਸਚੇਪੈਨਿਉਨਾਦੇਅਮਲਕਿਆਪੈਨਿ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਜੁਣਭਾਈ
 ਮਾਲੋਉਨਾਵਿਚੇਦਾਦਾਉਠਿਗਾਇਆਪੈ॥ ਅਤੇਦੇਵਕਤੇਬਝੁਠਾਕਹਜਾਇਦੇ
 ਪੈਨਿ॥ ਸੁਨਾਤਿਅਤੇਜਨੇਉਦੇਵੇਝੁਠਕਰਿਜਾਇਤੇਪੈਨਿ॥ ਹੋਰਹਰਿਸੂਰਤਿਨੂ
 ਰਾਜੀਰਖਦੇਪੈਨਿ॥ ਰੰਜਕਿਸੇਨੂਨਾਹੀਕਥਦੇਉਨਾਦੇਏਹੁਅਮਲਪੈਨਿ॥ ਤਾਸੇ

ਖਮਾਲੇਕਹਿਅਮਾਤਪਾਜੀਜੋਤੁਸੀਹਦੇਹੋਸਭੇਜਚੁਹੀਕਹਦੇਹੋ। ਤੁਸੀਮੈਨਿਖੁਦਾਇ ੨੨੪
 ਦੀਸੁਰਤਿਹੋ॥ ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ
 ਉਬਾਰੇਖਾਪਠਾਇਕੀ॥ ਫੇਰਉਬਾਰੇਖਾਂਇਕਪਠਾਏਸਉਤ੍ਰੀਆਦਾਆਹਾ॥ ਓਹੁਜੇਖ
 ਮਲੇਦਾਬਹੁਤੁਆਰਆਹਾ॥ ਓਹੁਭੀਪੜਿਆਬਹੁਆਹਾ॥ ਓਸਜੇਖਮਲੇਤੇਜੁਣਿਆ
 ਆਹਾ॥ ਜੇਨਾਨਕਤਪਭਲਾਫੁਕੀਰਹੇ॥ ਅਤੇਖੁਦਾਇਦਾਮਿਆਰਾ॥ ਉਬਾਰੇਖਾਗੁਰੂਨ
 ਨੰਪਾਸਿਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਿਕਪਿਓਸੁਅਸਲਾਮਾਅਲੇਕਮਜਲਾਮਾ॥ ਆਉਉਬ
 ਰੇਖਾਂਪਠਾਣਾ॥ ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਅਕਪੁਨਾਨਕਤੂੰਪਿੰਦੂਕਿਮੁਜਲਿਮਾਨੀ॥ ਮੁਜਲਮ
 ਸਮਏਖੇਜਿਨਕੀਕਾਇਮਦੇਹਾ॥ ਅਰੁਪਿੰਦੂਦੇਹਦਿਨਜਚਾਰਕੀਹੋਤੀਦੇਖੀਖੇ
 ਹਾ॥ ੧॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਚਾ॥ ਨਾਨਕਅਸਾਬਿਰਏਕੁਖੁਦਾਇ॥ ਪਿੰਦੂਜਾਇਮਜਾਣੀ
 ਜਲਤੇ॥ ਮੁਲਮਾਨਰੋਰਾਖਾਵਿਕਰਿਤੇ॥ ਵੇਨੋਰੂਲੇਗਾਪਿਨਪਾਇਆ॥ ਓਨਪਿੰਦੂਉ
 ਨਾਤੁਰਕਕਹਾਇਆ॥ ਓਨਕੇਰਿਸਨਾਉਨੇਮਹੀਮਦਾ॥ ਖੁਦਾਇਸੁਝੈਦੋਨੇਅਹਸਕ
 ਮਿਹਰਿਇਨਾਇਤਿਨਿਸਕਰੇਖੁਦਾਇ॥ ਨਾਨਕਬੰਦਾਓਹੀਇਲਾਇ॥ ਤਾਉਬਾਰੇ
 ਖਾਂਕਹਿਅਨਾਨਕਤਪਾਜੈਸਾਜੁਣੀਦਾਬਾਤੈਸਾਹੀਦੇਖਿਆ॥ ਪਾਉਬਾਹਰਿਨਿ
 ਕਾਲੇਹਮਤੁਮਾਰੇਪਾਉਚੁਮੇ॥ ਉਬਾਰੇਖਾਂਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਪਾਇਰਚੁਮੇ॥ ਅਤੇਅੰਖੀਤੇ
 ਹਥਫੇਰੇਖੇਰਾਤੇਰਖਿਕਰਿ॥ ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਂਵਿਦਾਹੋਵੁਇਲਗਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ

ਕਹਿਆ ਭਾਈ ਉਬਾਰੇ ਖਾਫੁ ਕੀਰਾ ਕ ਚਗਾ ਕ ਬੁਲ ਕ ਵਿਕੰਨਾ ਉ ਭਾਉ ਬਾਰੇ ਕਹਿਆ ਭਾਪਾ
 ਜੀ ਚਗਾਰੇ ਕਛੁ ਜਾਨਤਿ ਨਾ ਹੀਰ ਹੀ ॥ ਹਮ ਰੋਆਖਣੁ ਵਿਲਿਖਾਇ ਉਹੀ ਜਾਣਿਆ ਪੈ
 ਜੇ ਹਮੇ ਖੁਦਾ ਇਕਾ ਵੀ ਦਾਰ ਪਾਇ ਪੈਆ ਪੈ ॥ ਹਮ ਰੋਇ ਲਿਤੇ ਸਕਉ ਠਿਗਾਇਆ ਪੈ ॥
 ਤਾਗੁ ਰੂਨ ਨ ਕਰਹਿਆ ਖਾਨੀ ਤੁਮਾਰੇ ਉਪਰ ਖੁਦਾਇ ਵੀ ਮੇਜੀ ਹੀ ਮਿਹ ਵਿਦਾ ਨਗੀ
 ਹੁਈ ਪੈ ॥ ਭਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ ਜੀ ਹਮ ਫਿਰਿਆ ਵਹਿਰੇ ॥ ਅਮਾ ਬਿਹਸ ਕੋਤੁ
 ਮਕਰਮ ਬਖਸੀ ਕੋ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂ ਕਹਿਆ ਤੁਮਕੋ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਕਰਮ ਬਖਸੈ ਪੈ ॥ ਭਾਉ
 ਬਾਰੇ ਖਾਨਾਇ ਜਾਹਿਆ ਵਰਿਆ ਨਿਪਾਸਿ ਤਰੀ ਫੁਕੀਤੀ ॥ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁ ਰੂ ਜੀ ॥ ਅਰੋਸਾ ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਤਾਜਾ ਹਮਾ ਵਰਿਆ ਨਿਰਾ
 ਸਾਖਾ ਧਾਰਾ ਕਿਆ ਹੀ ਦੂਮਲੀ ਤਿਹੈ ਉਠਾਇ ਵੇਰ ਕਰੇ ਥੋ ॥ ਭਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ
 ਸੇਖ ਜੀ ਕਿਸ ਕੋ ਉਠਵਹੁਗੇ ॥ ਤਾਜੇ ਖਾ ਆਦਰਸਾ ਨ ਕਹਿਆ ਨਿਸਕੀ ਤੁੰਤਰੀ ਫੁਕ
 ਤਾਹੈ ॥ ਭਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਉਠਵਹੁਗੇ ॥ ਓਹੁ ਤਉ ਖੁਦਾਇ
 ਪੈ ॥ ਤਾਫੇਰ ਸੇਖ ਕਹਿਆ ਅਰੇਖ ਠਾਣੁ ਤੂੰ ਪਿੰਦੂ ਕੀਤਰੀ ਫੁਕਵਤਾਹੈ ॥ ਭਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ
 ਕਹਿਆ ਸੇਖ ਜੀ ਓਹੁ ਤਉ ਪਿੰਦੂ ਅਰਮੁ ਸਲਾਮਾ ਨਿਵੇਨੈ ਸੈਫਾਰਕੁ ਪੈ ॥ ਓਹੁ ਤਉ ਬਜਨਿ ਸਿ
 ਖੁਦਾਇ ਪੈ ਬਾਤਿ ਸਮਝ ਕਰਿਕਹੈ ॥ ਮੇਜੀ ਬਾਤਿ ਕਹੇ ਲਾਜਮਾਹੈ ਤਾਹੈ ॥ ਤਾਜਾ ਹਮਾ
 ਵਰਮਾਨ ਗੁਜਾ ਖਾ ਧਾ ॥ ਮਰਮ ਠਾਣੁ ਨੂਕੁ ਛੁਕਹਿ ਸਿਖੈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਅਗਲੇ ਭੁਲਕਉ ਬ

ਰੇਖਾਇਕਰੇਜਾਉਚੇਬਾਫੁਤੇਕਾਰਜਾਸੋਲਾਵਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸਿਲੈਆਇਆਅਮਰਿ ੨੨੫
 ਅਗੇਗਥਿਥਿਜਾਅਤੇਪਇਰਾਤੇਹਬਿਰਖਿਕਰਿਆਪਣੇਮੁਹਤੇਫੇਰੇਥਿਜਾਤਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਹਿਆਮੀਆਜੀਖੁਦਾਇਭੁਲਾਕਰੇਗਾਅਤੇਖੁਦਾਇਅਪਣੇਨਾਉਦੀਮਿਹਰ
 ਕਰੇਗਾਅਤੇਜੀਅਜੀਫੁਕੀਰਆਹੇਅਸਾਨੂਇਜੇਹੇਉਚੇਕਪੜੇਨਾਹੀਲੋੜੀਵੇ
 ਅਸਾਨੂਏਹੁਪਹੁਚਿਆਅਸਾਨੂਜਾਨੂਦਿਤਾਤਾਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਆਤਮਾਜੀਹਮਕੇਖੁ
 ਦਾਇਮਾਸਿਤੇਬਖਸਾਉਤੇਹੋਅਵਦਾਉਤੇਹੋਇਹੁਜੇਰੇਜਾਹੈਜੇਤੁਮਾਰੀਇਨਾਇਤਸੇਹੁ
 ਆਹੈਅਜਤਮਾਰੀਬਭੁਤਮਾਰੀਹੈਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਤਾਈਬਾਲਾਦਰਜੀਨੂ
 ਸਵੇਜੇਚਾਦਰਾਸੀਵੇਅਤੇਉਬਾਰੇਖਾਅਸਾਤੇਰਜੀਜਾਵੇਤਾਬਾਲਾਦਰਜੀਜਾਦਿ
 ਲੈਆਇਆਤਾਦਰਜੀਆਇਸਬਟੇਕਿਆਤਾਦਰਜੀਅਗੇਰੇਜਾਪਭਿ
 ਆਨਾਦਰਜੀਰੇਜਾਮਿਲਿਆਤਾਦਰਜੀਕਹਿਆਜੀਸਦਾਸੋਲਾਰਜ
 ਪੈਅਤੇਬਰਗਿਰਾਉਤੇਗਜੁਪੈਅਤੇਸਿਆਦਾਸੋਲਾਸੈਯਾਹੈਜੇਕਛੁਆ
 ਖੇਸੇਵਿਉਤਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਤਾਈਦੇਚਾਦਰਾਹੋਸਨਿਤਾਦਰਜੀਕ
 ਹਿਆਜੀਦੇਇਚਾਦਰਾਹਛੀਅਹੋਸਨਿਤਾਤਾਘਟਾਇਕਹਿਆਤਮਾ
 ਜੀਅਜੀਮੇਨਿਹਾਲਿਹੋਇਆਅਜਮੇਇਉਹੀਜਾਇਭਾਹੋਜੇਖਦ
 ਇਰੇਜਾਪਹਿਆਹੈ ॥ਬੋਲੇਤਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥

ਅਗੇ ਜਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ । ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਣੀ ਖਾਨੀ ਕਹੇ ਸੇਖਾ ਆਵ
 ਰਮਾਨ ਕੀ ਖਬਰਾ । ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਕਾ ਹਿ ਆਤਮਾ ਜੀ ਤੁਮ ਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਰੋਜਨ
 ਹੈ । ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇ ਖਾਹ ਆਰੇ ਉਪ ਬਿਬਾਹੁ ਰੁਜੇ ਹੈ । ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾ
 ਕਾ ਹਿ ਆਤਮਾ ਜੀ ਉਇ ਫੁਕੀ ਰਹਾਵੁ ਤੇ ਹੈ । ਅਰੁ ਫੁਕੀ ਬੀਵਰ ਹੈ । ਤਾਉ ਬਾਰੇ
 ਖਾਕਾ ਹਿ ਆਜੀ ਕਿਆ ਕਹੈ । ਜੇਉ ਨੇਕ ਹੀ ਪੈਸੇ ਮੇਂ ਕਿਉ ਕਰ ਕਹੈ । ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਨਿ ਸੰਗ ਕਹੈ ਮੁਲਾਹ ਜਾਨਾ ਹੀ ਰਖਣਾ । ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਹਮੇ ਕਹਿ ਆਤਮਾ ਹਛੇ ਮਕੀ ਰਹੈ । ਅਗੇ ਸੋ ਕਹਿ ਆਲਗਾ ਕਿਆ ਪਿੰਦੂ
 ਕੀ ਸਿਫੁ ਤੁਕਰਤਾ ਹੈ । ਮੇਂ ਕਹਿ ਆਓ ਪੁੰਦੂ ਅਰੁ ਮੁਸਲਿ ਆਨਿ ਦੇ ਨੇ ਸੇਫਾ
 ਕਹੈ । ਓਹੁ ਬਜਾ ਮੇਂ ਨਿਖੁਵਾਇ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਹੈ । ਅਗੇ ਸੋ ਗੁਸਾਖਾ ਧਾਪ ਰਹੈ ਸਕ
 ਚੇਲੇ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ । ਅਰਮੁ ਉਰ ਕਹੀ ਜੇਉ ਠਾਇ ਦੁਰ ਕਰੇਗੇ । ਮੇਂ ਆਸੇ ਸੋ
 ਕਹਿ ਆਤਮਾ ਤੂੰ ਕਿਸ ਕੋ ਉਠਾਵੇਗਾ ਓਹੁ ਤੇ ਮੁਵਾਇ ਹੈ । ਤਾਮਗੇ ਸੋ ਚੁਪ ਕਰਿ ਰ
 ਹਿ ਆ । ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਣੀ ਬਾਲਾ ਜੇ ਚਲੇ ਗਾਜੇ ਖਦੀ ਭੀ ਫੁਕ
 ਣੀ ਲਾਹਿ ਆਵੀਏ । ਤਾਬਾਲੇ ਆਚਲੇ ਜੀ । ਤਾਉ ਬਾਰੇ ਖਾਕਾ ਹਿ ਆਤਮਾ
 ਜੀ ਹਮੇ ਕੋਭੀ ਜਾ ਬਿਲੇ ਚਲੀਓ । ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਾ ਜੀ ਤੁਮ ਅਗੇ
 ਚਤੁਰਮ ਅਗੇ ਹਮ ਪੀਛੇ ਜੇ ਆਵੁ ਤੇ ਹੈ । ਯਹ ਉਨੇ ਕਹੇ ਜੇ ਹਿ ਆਇ ਚੜਾਇ ਲਿ

ਆਪੈਇਆਹੈ। ਜੀ। ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਆਜੀਕੁਛੁਹਮਕੋਉਸਿਕਾਭੁਖਨਾਹੈ ॥ ੨੨੬ ॥
 ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਤੁਰੁਕਿਆਪੜਾਹੈਮਰਫਕੀਰਾਕਾਖੇਉਦਿਹੈ। ਯਹਤੋ
 ਅਦਬੁਹੈ। ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਕਹਿਆਤੁਮਾਜੀਯਹਤੁਮਹੀਖੁਟਾਇਨੈਬਖਸੀਸ
 ਕਰੀਹੈ। ਤਾਉਬਾਰੇਖਾਅਗੇਗਾਇਆਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਦੇਦੇਖੀਛਿਗ
 ਏ। ਤਾਅਗੇਸਾਹਮਾਦੁਸਾਨਸਾਹਮਾਲੀਵਿਚਿਅਜਵਾਰਹੈਇਆਆਦੁਆਆਹ ॥
 ਤਾਲੋਕਾਕਹਿਆਜੀਨਾਨਕਤਮਾਅਉਦਾਹੈ। ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਕਹਾਹੈ। ਤਾਲੋਕ
 ਕਹਿਆਜੀਓਹਦੇਖੋਆਦੁਤਾਹੈ। ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਅਜਵਾਰੀਮੁਕੁਫਕਰੋਏਏ
 ਮਾਲਕੀਪੜੀਆਹੀਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਇਭੇਟਾਕੀਤੀ। ਤਾਸੇਖਅਗੇਦਸਤਿਮੋਸੀ
 ਲੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਬੀਕਹਿਆਸੁਤਮਾਖੇਰਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਖੇਰਹੈਮਰੁਨਾ
 ਹੀਖੇਰਾ। ਤਾਫੇਰਸੇਖਕਹਿਆਤਮਾਖੇਰਹੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਖੇਰਹੈਮਰੁ
 ਨਾਹੀਖੇਰਾ। ਤਾਫੇਰਸੇਖਕਹਿਆਤਮਾਖੇਰਹੈ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਖੇਰਹੈ
 ਮਰੁਨਾਹੀਖੇਰਾ। ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਤਮਾਯਹਕਿਆਖੇਰਹੈਮਰੁਨਾਹੀਖੇਰਾ। ਅਝੋਕ
 ਯਹਹੈਗਾਨਗੀਲਗੀਹੈ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੇਖਜੀਖੇਰਮਰਇਸਬਾਸਤੇਨਾ
 ਹੀਖੇਰਾਜੇਤੁਮੋਕਹਿਆਉਠਾਇਦੇਵੇਗਾ। ਅਤੇਤੁਮਾਰੀਕੋਇਸੀਜਾਗਾਹਮੇਰਕੀਹੈ।
 ਹਮਾਰੇਖਾਸਤੇਛੁਡਾਇਲੇਹੁ। ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਤਮਾਜੀਕਉਣਕਹਿਤਾਹੈ। ਤਾਗੁ

ਰੂਨ ਨਕਕ ਹਿਅ ਸੇਖ ਜੀਤ ਮਕ ਹਿਭੇ ਹੋ ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਕ ਹਿਅ ਜੇ ਕ ਹ ਭਾ ਹੋ ਜੋਤ
 ਖਮਾਰ ਭਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਉਬਾਰੇ ਖਾਕ ਹਿਅ ਕਿਉ ਸੇਖ ਜੀ ਕ ਹਿ ਬਾਬਾ ਜੇ ਕਿਅ ਹਿ
 ਦੂਕੀ ਤਰੀ ਫਕਰ ਭਾ ਹੋ ਉਠਾਇ ਦੇਵੇ ਗੋ ॥ ਅਬ ਕਿਉ ਮੁਕਰ ਭਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਕ ਹਿ
 ਆਹਮ ਜਾਣੇ ਤੁਮ ਜਾਣੇ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਅ ਪੁਚੁ ਭਾ ਹੋ ॥ ਹਮ ਦੇ ਨੇ ਫਕੀਰ ਹੋ ਅਪਜ
 ਮੇਰਾ ਗਿਲੇ ਦੇ ਗੋ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਠਿਕਾਣੇ ਬੈਠ ਰਹਾ ॥ ਤਾ ਉਬਾਰੇ ਖਾਕ ਹਿਅ ਹਮਾਰਾ
 ਠਿਕਾਣਾ ਤੁਮ ਕੋ ਸਾਬੋ ॥ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਮੁਚੀ ਦੇ ਪੈ ॥ ਐਸਾ ਕਲਾ ਪੀਛੇ ਮਾਰਨਾ ॥ ਤ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਹਿਅ ਭੁਲਾ ਜੀਖਾ ਜੀ ਹਮ ਅਬ ਏਫਕੀਰ ਹੋ ॥ ਤੁਸਾਨੁ ਇਸੇ ਤੁਰਾ
 ਚਾਹੀ ਭਾ ਹੋ ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਗੁਜਾਖਾਇ ਕ ਰਿਬੋਲਿਅਾ ਕ ਪੁਤ ਪਾਤੀ ਹੋ ਦੂਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅਾ ਨਾ ਹਮ ਪਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ॥ ਨਾ ਬੇਦ ਮਤਿਅਾ ਨਾ ਮਨੇ ਕੁਰ
 ਨਾ ਦੇ ਨੇ ਬੀਚ ਬਸੈ ਤਾਨਾ ॥ ਏਕੀ ਏਕਾ ਏਕ ਸੁਬਹਾਨਾ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣ ਪੀਰ ਅਵੁ
 ਮਾਨਾ ॥ ਦਾਵਾ ਭੁਲੇ ਭਉ ਏਕ ਮਛਾਨਾ ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਅਵੁ ਮਾਨ ਕ ਹਿਅ ਸੁਨੇ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ
 ਰਾਮ ਜ ਬਕਿਅਾ ਹੋ ॥ ਅਜ ਬਹਮਾਬਾ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਜਿਨਿ ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇ ਕਿਉ
 ਮਾਉ ॥ ਮੁੰਜੀ ਸਾਚੁ ਸਾਚਾ ਦਾ ਪਾਵਾ ॥ ਦੂਜਾ ਝੂਠ ਹੋਇ ਮਾਖੁ ਮਾਰਾ ਜੇ ਅਇਅਾ ਸੇ
 ਚਲਣ ਹਾਰਾ ॥ ਤਿਸ ਮਰਿਨ ਜ ਰਿਬੇ ਗਵਾਰਾ ॥ ਸਚੁ ਮੁਦਾਇ ਬਦਾ ਪੈ ਝੂਠਾ ॥ ਦਾਵੇ ਅ
 ਗਨ ਫਿਰੇ ਝੂਠਾ ॥ ਸੁਣ ਪੀਰ ਦਾਵੇ ਮੇਰਾ ਬੀਖੁ ਦਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਸੇ ਸਚੇ ਸਚਾਰਾ ॥ ਤ

ਫੇਰ ਸੇਖਾ ਆਦੁ ਮਾਨਿਕ ਹਿਮਾ ਕਿਉ ਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪੈ ਤਿਵ ਭਿਰਿ ਛੁਨਾਹੀ २੨੭
 ਭਾਗੁ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਪਿਆਰੇ ਤਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਪਿਆਰਾ ਦਿਲ ਮੇ ਸਾਬ
 ਤਿਏ ਕਕਰ ਬਾਰਾ ਪੀਛੇ ਪਉ ਨਹੁ ਠਾਭੇਖਾ ਸਭ ਸੁਭ ਭਮੇ ਏਕੋ ਦੇਖਾ ਜਹਾ ਦੇਖਾ ਭਯੋਇ
 ਜਲਾਮੀ ਖਾਇ ਹਲਾਲ ਸਭੁ ਜੀ ਪਰਾਮੀ ਜੇ ਬਦਾ ਦਰਗਾਹ ਮੇ ਖਰਾ ਏਕ ਕੀ ਸਿਫ
 ਭਵੁ ਜੇ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣ ਪੀਰ ਆਦੁ ਮਾਨਾ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੁਨਾ ਸੈ ਤਾਨਾ
 ਭਾਫੇ ਫਰਮਾਦੁ ਮਾਨਕ ਹਿਮਾ ਸੁਣ ਤੇਰੇ ਭਯੋ ਭਰੀ ਨਜ ਵਿਭਲੋ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਆਦੁ
 ਭਾਯੋ ਭਾਫੇ ਰੂਪ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਹਿਮਾ ਨਜ ਵਿਹਮਾ ਵੀ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਜਹਾ ਖਾਲ ਭਯਾ
 ਰਹੇ ਪਜੂਰਾ ਦਮ ਏਕ ਕਦੀ ਭੁਲਿ ਨ ਜਾਇ ਮੇ ਸਾਦੀ ਆਗਾਹੁ ਬਭਾਇ ਖਾ
 ਲਕ ਏਕ ਸਭੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇਖੇ ਜੇ ਸਖਰ ਬਹਮ ਸੋ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਿਧੋ ਸਭੁ ਕੋ ਜਾਣੇ ਆਖ
 ਤੇ ਭੁਲਾ ਜੇਈ ਹਾਜਰਿ ਖਾਲਕ ਦਰਖਲਾ ਸੁਣ ਸੇਖਾ ਨਿਨਾ ਆਖ ਘਟਾਇ ਆਖ
 ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਖਾਲਕ ਭਿਰਿ ਪਾਇਆ ਜੇ ਖਕ ਹਿਮਾ ਸੁਣ ਨਾਨਕ ਭਯੋ ਨੁਵਰੀ
 ਇਨਾਇ ਤਿਉ ਧੀਯੋ ਅਰੁ ਹਮ ਕੋ ਦੀਦਾਰ ਦੀਆ ਕੋਰਾ ਮਿਹ ਬਿਦਾ ਨਗੀ ਕੀ ਭਾਕ
 ਰੋ ਭਾਗੁ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇ ਖਜੀ ਦੁਰੀ ਮਿਹ ਬਿਦਾ ਨਗੀ ਏਹਾ ਹੈ ਜੇ ਕੀ ਤੇ ਨੁਕੀ
 ਭਾਗੀ ਜਾਨਿਣਾ ਅਤੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਨਾਹੀ ਬੀਨਿਣਾ ਜੇ ਮੇ ਦਸਇ ਸਿਹੈ ਜੇ
 ਭਖੁਦਾਇ ਦੀਯੋ ਆਖ ਪੁਨ ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਹੋਇ ਆਖੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮਦਾ ਹੋਇ ਆਖੈ ॥

ਜੇਹਾ ਖੁਦਾ ਇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਤੇਹਾ ਹੈ। ਤਾ ਸੇਖ ਆਵਾ ਮਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੈਰਾ ਤੇਹ ਬੁਰ
 ਖੀ। ਕਪਟ ਲਗਾਹ ਮਕੋ ਕਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪਤ੍ਰੀ ਪੈ ਜੋ ਰੁਮ ਪਕੋ ਕੋ ਸਾਫ ਕਰਨੀ। ਤਾ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਾਹਿ ਆਸੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾ ਇ ਦਿਅਾ ਪਿਆਰਿਆ ਵਿਚਿ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ
 ਨਾਹੇ ਵੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿਆ ਪਉਦੀ ਹੈ ਤਾ ਖੁਦਾ ਇ ਬਖਸਿੰਦੁ ਹੈ।
 ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਦੁਲੇਖ ਬਰਦਾਸ਼ ਰਹਣਾ। ਓਹੁ ਜੇ ਕਬੀਰ ਖੁਦਾ ਇ ਦੇਖਿਆ ਰੇ ਆਖਿ
 ਆਪੈ। ਜਗੁਰਿ ਸੈ ਸਲਾਹ ਪੈ ਜਾ ਕੇ। ਸਵਾਲਾਖ ਪਾਇ ਕੰਬਰ ਤਾ ਕੇ। ਜੇਖ ਜੇ ਕਹੀ ਮੈ ਕੋ
 ਦਿਅ ਠਾ ਜੀ। ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਤਾ ਕੀ ਖੇਲ ਪਾ ਜੀ॥ ੧॥ ਬਾਬਾ ਮੋਗਾ ਵੀ ਬਕੀ ਕੋ ਗੁਜਿਰ
 ਹੈ। ਅਜਲ ਸਦੂਰ ਮਹਲਿ ਕੋ ਮਾਏ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਤੇਭੀ ਸਕਰੋ ਤ੍ਰੀ ਪੈ ਖੇਲਿ ਪਾਨਾ ਲ
 ਖ ਚਉਗਾ ਜੀ। ਫਿਰੇ ਦਿਵਾਨਾ। ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਕੋ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਿ ਦਿਖਾਈ। ਓਹੁ ਭੀ ਭਿ
 ਜਤਿ ਅਨੇਕੀ ਪਾਈ॥ ੨॥ ਦਿਲ ਖਲ ਲਜਾ ਕੇ ਨ ਬਦਰੂ ਬਾਨੀ। ਛਾਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈਤ
 ਨੀ। ਦੁਨੀ ਆਵੇ ਸਰੋਜੁ ਪੈਲੇਈ। ਅਪਨਾ ਕੀ ਆਪਾਏ ਜੋਈ। ਰੁਮ ਦਾਤੇਹ ਮਦੀ ਨ ਭਿ
 ਖਾਰੀ। ਦੇਹ ਜਬਾਬ ਹੋਹੁ ਬਜਗਾਰੀ। ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਤੇਰੀ ਪਨਾਸ ਮਾਨਾ। ਅਪਣੇ ਸੀਰਿਬ
 ਬੇਰਹ ਮਾਨਾ॥ ੪॥ ਸੁਣ ਸੇਖ ਜੀ ਜੇ ਖੁਦਾ ਇ ਦੇਖਿਆ ਰੇ ਪੈ ਨੀ। ਤਿਨਾਨੁ ਖੁਦਾ ਇ ਦਾਖੇ ਛ
 ਦਿਲ ਤੇ ਅਠੇਖ ਹਰਿ ਦਸਦਾ ਹੈ। ਓਹੁ ਕਦੇ ਤਿਗਾਫੁਲੀ ਨਾਹੀ ਹੋਵੇ। ਤਾ ਸੇਖ ਆਵਾ ਮਾਨ ਕਹਿ
 ਆਮਾਨਾ। ਤਪਾਨੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਕਹਦੇ ਹੋ ਜੇ ਦੂਰ ਸਤੁ ਕਹਦੇ ਹੋ। ਤਾ ਉਬਾਰੇਖਾ ਪਠਾਣ ਕਹਿ

ਆਕਿਉ ਸੇਖ ਜੀਤ ਪੈ ਕੋਊ ਠਾਵੁ ਤੇ ਥੇ। ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਉ ਬਾਰੇ ਖਾਹ ਮਜਾਣਿ ਤੇ ਥੇ। ਜੇ ਅਉ ੨੨੮
 ਰ ਪਿਦੂਹੈ ਸੋ ਬੁਭ ਮੈ ਵੰਤੀ ਪੈ ਕਰਿ ਤੇ ਪੈ। ਯਹ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੋਗਾ। ਅਰੁ ਹਮ ਕੋ ਮਲੂਮ ਹੂਅ
 ਜੇ ਯਹ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾ ਇਕਾ ਹੈ ਖਾਜਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸੇਖ ਮਾਜੇ ਵਿਦਾ ਹੂਆ। ਪਰ ਪਠਾਣ ਛੇ
 ਰੇ ਨਾਹੀ ਦਇਦਿ ਨ ਉਬਾਰੇ ਖਾਦੇ ਅਭਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ। ਤੀ ਸਰੇ ਦਿਨ ਮਧੋ ਕੇ ਆ
 ਇਆ। ਆਇ ਮੈਂ ਦੋਤਿ ਨੂਦਰ ਸਨੁ ਦਿਤੇ ਸਾ। ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ। ਅਤੇ ਫੇਰ ਆਤਮਾ ਦੋਤਿ ਬੇਗਾਇਆ। ਤਾ ਆਤਮਾ ਦੋਤਿ ਮੈ ਗਤੇ ਦੁ
 ਹਿਖਣੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ। ਮੈਂ ਦੋਤਿ ਤੂੰ ਅਜਾਬੇ ਰਹ ਦੀ ਨਜਰਿ ਨਾਹੀ ਪਉਦੀ। ਤਾ ਮੈਂ
 ਦੋਤਿ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਭਾਗਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ। ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਇਤੇ ਰੇ ਵਡੇ ਭਾਗਾ ਹੈ। ਦੇਖੀ
 ਮਤਿ ਕਾਣੀ ਮਨ ਵਿਚਿ ਕਾਣੀ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੀ ਹੋਵਾ। ਸਤਿ ਵਰੇ ਮੈਂ ਦੋਤਿ ਜੀ ਵੀ ਦਇ ਮੀ ਅਜੇ
 ਣੀਆ। ਵਡੇ ਅਭਿਲਾਖੀਆ। ਫੇਰ ਜਾਤੀ ਸਰੀ ਵਾਰੀ ਪਰ ਜੂਤਿ ਹੋਦੀਆ ਚਲੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਮਾਜ ਜੀ ਕਰਤਾਰ ਅਬੋਕੀਤੀ। ਪਰ ਕਰਤਾਰਿ ਭਾਣੇ ਦਾ ਸਾਹ ਬੁਨਾ ਮਾਨੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਉਦਾਸ ਹੋਇਆ। ਅਖਿਰ ਸੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾ ਇਕ ਉਦਾਸੀ ਕਰਾਵੀ ਏ। ਤਾ
 ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਕਿ ਪਰਿਦੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਸਾਖੀ ਉਚ ਸਈ ਦਨ ਲਾਲ ਫਕੀਰ ਪੈ।
 ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਭੁਲਾ ਜੀ ਦੇਵੇ ਚਲੇ। ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ। ਜਾ ਵਡੀ ਹੋਈ ਦਰੀਆ ਵਨਾ ਵਣ ਬਾਏ। ਤਾ ਇਕ ਸਿੰਦੀ ਅਗੇ

ਨਾਵਦਾ ਮਾਗਾ ਜਾਨਾ ਨਾਵਦਾ ਲਗੇ ਰਾਗੁ ਰੂਪ ਨਾਨਕ ਬਾਣੀ ਉਚਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਵਦਾ
 ਰਮੁਖ ਦੇਵੰਗੁ ਰਮੁਖ ਰਹਿ ਮਾਸ ਮਾਣੀ ਗੁਰਣੀ ਸਰਗੁ ਰੂਪ ਰਮੁਖ ਰਮੁਖ ਰਮੁਖ ਰਮੁਖ
 ਤੀ ਮਾਣੀ ਜੇਹ ਉਜਾਣਾ ਮਾਖਾਨਾ ਹੀ ਕਪਣ ਕਬ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰਾ ਇਕੁ ਦੇਹ ਬੁ
 ਝਾਣੀ ਸਤੁ ਨਾਨੀ ਮਾਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਜੇ ਮੇਰਿ ਸਰਿ ਨ ਜਾਣੀ ਗੁਰਿ ਬਖਸਾਣੁ ਜੇਰਿ
 ਸਤੁ ਵਿਣੁ ਭਾਣੇ ਕੇ ਨਾ ਇਕੁ ਰੀ ਜੇਰਿ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਣੀ ਵੇਖਾ ਵਿਣੁ ਕਰਮਾ ਕੇ ਮਿਲੈ ਲਈ
 ਮਭਿ ਵਿਚਿ ਰਤੁ ਨ ਜਵਾਹਰਿ ਮਾਣੁ ਜਿ ਇਕੁ ਗੁਰਕੀ ਸਿਖੁ ਸੁਣੀ ਗੁਰਾ ਇਕੁ ਦੇਹ ਬੁ
 ਝਾਣੀ ਸਤੁ ਨਾਨੀ ਮਾਕਾ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਜੇ ਮੇਰਿ ਸਰਿ ਨ ਜਾਣੀ ਪਤਾਲਾ ਪਾਤਾਲ ਲਖਾਮ
 ਗਾਸਾ ਮਾਗਾਸਾ ਓੜਕ ਓੜਕੁ ਲਖ ਕੇਵੇ ਦਿਕਹ ਨਿ ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਹਸਿ ਮਾਠਾ ਰਾਕਪ
 ਨਿਕਤੇ ਬਾਮ ਜਲੂ ਇਕੁ ਪਾਤਾਲੇ ਪਾਹੋ ਇਤਾ ਲਿਖੀ ਮੇਲੇ ਖੇਹੋ ਇਤਿ ਬਿਣਾਸਾ ਨਾਨਕ
 ਵਰੁ ਮਾਖੀ ਮੇਮਾਖੇ ਜਾਣੈ ਮਾਖਾ ॥ ੩ ॥ ਇਕੁ ਦੂਜੀ ਭਉਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਹੋਹਿ ਲਖ ਬੀ
 ਸਾ ਲਖੁ ਲਖੁ ਰੋੜਾ ਮਾਖੀ ਏਕ ਨਾਮੁ ਜਗਦੀਸਾ ਏਤੁ ਗਾਹਿ ਪਤਿ ਪਉੜੀ ਆਚਰੀ
 ਹੋਇ ਇਕੀ ਸਾ ਜੁਣ ਗਲਾ ਮਗਾਸਕੀ ਮਾਕੀ ਟਾਮਾਣੀ ਰੀਸਾ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਣੀ ਮੇ
 ਰੂਰੂ ਰੂੜੀ ਠੀਸਾ ਹੋਰੁ ਬਾਣੀ ਬਪਤੁ ਹੋਈ ਗੁਸਿੰਦੀ ਦਿਉ ਜਾਗਾ ਮਟਕਿ ਮਾਗਾ ਇਕੁ ਗੁਰਮੁ
 ਖਾਤੇ ਪੁਗਾ ਇਕੁ ਪਗਲੀ ਮਗਾਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾਨਾ ਵਦੇ ਰਹੇ ਗੁਸਿੰਦੀ ਗ
 ਇਮਾ ਮਾਖੇ ਪੀਰ ਬੋ ਪੀਰ ਮਗਾ ਪੁਛਿ ਮਾ ਬਚਾ ਦਿਨ ਕਿਉ ਚਰਿਓ ਗੁਸਿੰਦੀ ਮਾਖ

ਆਜੀਮੀਰਜਲਾਮਤਿਮੈਨੂਇਕੁਪੈਰਾਨਿਗੀਲਗੀਪੈ। ਤਾਮੀਰਕਹਿਆਬਚਾਕੇਹੀ। ਤਾਫੇ
 ਰਸਿੰਦੀਕਹਿਆਮੀਰਜਲਾਮਤਿਇਕੁਪਿੰਦੂਦਰੀਅਉਵਿਚਿਨਾਵਦਾਮਾਹਾਉਜਨੇਦਕ
 ਦੁਬਕਿਅਜੋਕੁਫਰਦਾ। ਤਾਮੀਰਪੁਛਿਆਕੇਹਾਬਚਾ। ਤਾਸਿੰਦੀਕਹਿਆਮੀਰਜਲਾਮਤਿਤੁ
 ਸੀਕਪੇਚਉਦਾਤਬਕਤਮਤੇਮੈਕੰਬਰਭੀਕਪੇਚਉਦਾਤਬਕਮਤੇਕੁਰਾਨਵਿਚਿਭੀਚਉਦੇ
 ਲਿਖੇਪੈਨਿਅਮਤੇਉਸਤੇਏਡਾਤੁਫਾਨਿਬੋਲਿਅਜੋਲਖਹੀਲਖਕਪੈਪੈਜਾਮੈਨੂਤਾਤਦਿ
 ਦੀਪੈਰਾਨਿਗੀਲਗਰਹੀਪੈ। ਤਾਫੇਰਮੀਰਪੁਛਿਆਬਚਾਓਪੁਪਿੰਦੂਫਕੀਰਕਿਥੇਛਡਿਓ
 ਜਾ। ਤਾਫੇਰਸਿੰਦੀਆਖਿਆਜੀਦਰੀਅਉਵਿਚਿਛਡੇਮਾਹੇ। ਤਾਫੇਰਮੀਰਆਖਿਆ
 ਜਾਪਿਬਚਾਜਦਿਲਿਅਉ। ਜਾਸਿੰਦੀਸਦਇਚਲਿਅਤਾਮਰੋਗਾਪਿਦਿਚਿਹੀਸਿ
 ਲੇ। ਤਾਸਿੰਦੀਆਖਿਆਚਲਦਰਦੇਜਮੈਰੂਮੀਰਤੁਜਾਕੁਯਾਦਿਕਰਦਾਪੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਬੋਲਿਆਚਲਦਰਦੇਜੁਭੈਰੂਮੀਰਦੇਦੀਦਾਰਨੂਚਲੇਮਾਹੇ। ਤਾਓਪੁਸਿੰਦੀਦੁ
 ਹਾਨੁਲੈਗਾਇਆਅਰੋਮੀਰਉਡੀਕਦਾਨੁਬੈਠਾਮਾਹਾ। ਜਾਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਇਸੁਕਾਬ
 ਲੇਹੁਏ। ਤਾਮੀਰਅਰੋਪੁਛਿਆਉਤੇਸਿਦੇਪਹੀਅਤੇਇਤੇਅਚਇਨਾ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
 ਹਿਆਗਲੀਆਪਰਸਿੰਦੀਅਜੋਮੈਰੋਜੇਦੇਨਾ। ਤਾਮੀਰਜਲੀਅਦਿਜਲਾਲਪੁਛਿਆ
 ਅਤੇਦੁਸਤਿਮੋਜੀਲੀਤੀ। ਅਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨੁਕੀਤਿਜਾ। ਯਾਰਜਲਾਮਾਅਲੇਕਬਰਾ
 ਖੁਦਾਈਸਚਚਉ। ਦਰਗਾਹਿਕਿਆਵਿਸੇਖਾ। ਆਖਸੁਣਾਈਸਚਮੂ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨ

ਕਰਹਿਅਸੇਖਸੁਣਾਉਸਚਅਤੇਦਰਗਹਜੋਹਨਜਚੀਆਸੁਠੀਆਨਾਹੀਬਾਉਫੇਰ
 ਚੈਰਾਜੀਸੁਟੀਆਤਾਫੇਰਸਿਦੀਬੋਲਿਆਪੀਰਸਲਾਮਤੀਮੇਰੀਬਾਤਾਈਫੇਰਪਸੀ
 ਅਤੇਤੁਸੀਆਅਪਸਵਿਚਿਖਰਚਿਗਏਤਾਪੀਰਕਹਿਆਆਖੁਬਚਾਤੁੰਕਿਆਆਖ
 ਨਾਪੈਤਾਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਤੁਸਾਭੀਚਉਦਹਿਆਖੇਪੈਨਿਆਅਤੇਕੁਰਾਨਿਰੀਅਤੇ
 ਮੇਕੰਬਰਭੀਚਉਦਹਿਆਖੇਪੈਨਿਆਅਤੇਇਸਦਰਵੇਸਿਲਖਹੀਲਬਿੰਆਖੇਪੈਨਿਆਮੇ
 ਇਉਆਖਦਾਹਾਇਖਾਏਪੁਝੁਠਾਕਿਤੁਸੀਝੁਠੇਕਿਮੇਕੰਬਰਝੁਠੇਕਿਕੁਰਾਨੁਝੁਠੀਤਾਪੀਰ
 ਆਖਿਆਬਚਾਝੁਠਾਕੋਈਨਾਹੀਨਿਨਾਨੁਚਉਦਹਿਦੀਨਜਬਿਖੁਲੀਪੈਤਿਨਾਤਿਨਾਚ
 ਚਉਦਹਿਆਖੇਨਿਨਾਦੀਲਖਾਦੀਨਜਰਖੁਲੀਤਿਨਾਲਖਿਹੀਆਖੇਕਪੁਨਾਨਕਦ
 ਰਵੇਸਲਖੇਏਅਗੋਕਿਆਪੈਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਅਗੋਬਿਅੰਤਿਪੈਤਾਪੀਰਆ
 ਖਿਆਬਚਾਲਖੇਏਅਗੋਇਸਨੂਭੀਖਬਕਿਨਾਹੀਨਿਬੋਤੋਰੀਇਸਦੀਨਜਬਿਖੁਲੀਪੈ
 ਆਹੀਤਿਤਿਨੀਇਸੁਆਖੀਤਾਫੇਰਸਿਦੀਆਖਿਆਜੀਏਪੁਜੇਗੁਰਮੁਖਆਖਿਦਾਅ
 ਹਾਸੋਕਿਆਆਖਿਜੀਤਾਪੀਰਆਖਿਆਕਪੁਨਾਨਕਦਰਵੇਸਾਗੁਰਮੁਖਤੁਸੀਕਿਜਨੇ
 ਆਖਿਦੇਹੈਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਪੀਰਜੀਮਇਭੀਨਾਹੀਜਾਇਦਾਤਾਫੇਰਪੀਰਕਹਿ
 ਆਨਾਨਕਦਰਵੇਸਲਿਟੁਨਾਹੀਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਪੀਰਜੀਮਇਤੁਸਾਬੋਖੁਛਿਓ
 ਆਇਆਹਾਤਾਫੇਰਪੀਰਕਹਿਆਸੁਣਨਾਨਕਦਰਵੇਸਜੇਅਸਾਰੇਮੰਡਲਿਦੀਬੋਲੀਹੋਵੈ

ਅਤੇ ਮੁਛੇ ਤਾਨੀ ਗਰਬੀ ਦਸੇ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲਵੀ ਬੋਲੀ ਪੈਰੁ ਜਾਇ ਦਾ ਪੈ ਜੋ ਕਹਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੇਂ ਪਬੋ ਤਸਾ ਬੋਖੁ ਛੁਣਾਇਆ ਹਾ ਤਾ ਸਯੀ ਦਿਨ ਲਾਲਿ ਸਿੰਦੀ ਮੁਰੀ ਦਸੇ
ਜਦੇ ਲਗਾ ਆਖਣੁ ਸੁਣੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਉਬੀਦੇ ॥ ਏਹੁ ਦਰਵੇਸਾ ਅਜਾ ਤੇ ਕੀਏ ਤੇ ਬੈਠੇ ਪੈ ਨਿਅਸੀ
ਇਸਨੂ ਆਖਿ ਬੈਠਾਇ ਚਲੇ ਆਹੇ ॥ ਤੁਸਾ ਅਸਾ ਬੋਧਿ ਪਾਨਿਕ ਰਿਜਾਨੁ ਹੋ ਅਸਾ ਅਗੇ ਉ
ਜ ਬਿਕਰ ਦੇ ਆਹੇ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਆਵੁ ਦਿਅ ਤੇ ਰੀਇ ਨਾ ਅਗੇ ਉਜ ਰਿਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ ਜੇ
ਕਛੁ ਆਖ ਜਨਿ ਜੋ ਬਰਜਾਇ ਲਿਖਾਉਣਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸਾ ਆਵੁ ਦਿਅ ਤੇ ਰੀਤੁ
ਜਾਇ ਬੋਧਿ ਠਿਣਾ ਹੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੀ ਰਜੀ ਤੁਜੀ ਕਿ ਬੇਜਾ ਦੇਹੇ ॥ ਤਾ ਪੀਰ ਕ
ਹਿ ਆ ਅਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾ ਜਬਾ ਬੁਲਿਣਿ ਜਾ ਦੇ ਆਹੇ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖੁਛਿ ਅਜੀ ਤੁ
ਜੀ ਕਿ ਬੇਜਾ ਦੇ ਆਹੇ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਪੀਰ ਆਖਿ ਅਸੀ ਮਕੇ ਜਾ ਦੇ ਆਹੇ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
ਅਜੀ ਜਾਉ ॥ ਤਾ ਪੀਰ ਇਕੁ ਜਬਾ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ॥ ਅਤੇ ਪੋਲਿ ਸਿਰ ਤੇ ਲੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਇ
ਕੁ ਪਬਿ ਅਜ ਤਵਾ ਅਤੇ ਇਕੁ ਪਬਿ ਅਸਾ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਕਉ ਸਿਪਾਈਆ ਅਤੇ ਚਲਿਆ
ਗਇਆ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਖੁਛਿ ਅਜੀ ਮਕਾਓ ਜਿ ਬੇਮਰਦਾ ਨਾ ਗਇਆ ਆਹਾ ॥ ਇਕੋ ਕੋਈ
ਚੋਰ ਮਕਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੁ ਏਹਾਈ ਬਾਲਾਓ ਮਕਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਖੁਛਿ
ਆਜੀ ਓਥੇ ਕਿ ਜਮਾ ਸੁਜਬਾ ਬੁਲਿਆਵੁ ਜੀ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਕਹਿ ਆਖੁ ਏਹਾਈ ਬਾਲਾਓ
ਕੀਰ ਬੀਦਿ ਗੀਦਾ ਮੁਰਾ ਪੈ ॥ ਪਰ ਪੀਰ ਕਚਾ ਪੈ ਸੁਨਾਇ ਦਿਚਿ ਪੈ ॥ ਤਾ ਮਕੇ ਚਲਿਆ ਪੈ ਖੁਛਿ

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਰੋਜਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ ॥ ਤਾਜ

ਦਨ ਲਾਲ ਜਾਇਨ ਪਾਨਿ ਚੜ੍ਹਿਆ ॥ ਤਾਇਕੁ ਪਹਾੜਿ ਨਜਰਿ ਆਇ ਓਸੁ ॥ ਤਾਪੀਰ ਕ
ਹਿਆ ਜੇਜਹਾਨੁ ਇਸ ਪਹਾੜਿ ਨਾਲਿ ਕਰੋ ਭਾਏ ॥ ਪੁਖ ਪਾਸੁ ਦੇਖ ਜਾਈਏ ॥ ਤਾਇਕੁ
ਵਹਿ ਆਜਹਾਨੁ ਜਾਇ ਉਥੇ ਪਹਾੜਿ ਲਗਾ ॥ ਤਾਜਹਾਨਿ ਦਿਚਿ ਚਿਕੁ ਬੋਲਿਆ ॥
ਬੋਲਿ ਨਿਉ ਤੁਰਨਾ ਪੈਸੇ ਉਤਰਿ ਪਏ ॥ ਤਾਜਹਾਨੁ ਲਾਲ ਉਤਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਤਾਜਹਾ
ਨੁ ਵਹਾਏ ਇਗਾਇਆ ॥ ਤਾਪੀਰ ਪਹਾੜਿ ਬੋਲਾਇ ਚੜ੍ਹਿਆ ॥ ਜਾਏ ਖੇਤਾ ਭੁਲੀਆ
ਵਸਤੂ ਲਬੀਆ ਪੈਨਿਆ ॥ ਅਤੇ ਮਛੁਰੀਆ ਜੇਜਾ ਦਿਛਾਵਣੇ ॥ ਦਿਬਰੇ ਪਏ ਪੈਨਿ ਪਏ
ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਪੀਰ ਮਨਾ ਦਿਚਿ ਜਾਤਾ ॥ ਜੇਜਹਾਨੁ ਮਰੀ ਪੈਤਾ ਕੋਈ ਬਹਾਇ
ਵਾਲੇ ਭੀ ਪੈਸਾ ਨਾ ॥ ਤਾਫੇਰ ਆਇ ਕੁ ਬਿਲਗਾਲ ਹਿਰਾਦਾ ॥ ਤਾਮਾਸਾ ਦੇਖਣਾ ॥ ਦੇਖੇ ਭਾਜ
ਮੁੰਦੁ ਦਿਚਿ ਜੀ ਪੁਟਵਸਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਪੀਰ ਦੇਵਿਲ ਗੁਜਰੀ ਜੇਏ ਪੁਖ ਦਾਇਏ ॥ ਪੁਕਿਆ
ਜਿ ਬੋਲੇ ਤੀਵਾ ਪੈਤਿ ਬੈਵਰ ਸਿਦਾ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜਿ ਬੋਲੇ ਤੀਵਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤਿ ਬੈਵਰ ਸਿਦਾ
ਪੈ ॥ ਤਾਮੀ ਪੁਟਵਸਿਣੈ ॥ ਬਹਿਗਾਇਆ ॥ ਤਾਫੇਰ ਏਹੁ ਪਹਾੜਿ ਉਪਰਿ ਆਇ ਕੁ ਬਿਮ
ਹਲਾਇ ਦਿਚਿਆ ॥ ਇਥੇ ਖੇਤਾ ਉਥੇ ਦੇਵੀ ਕਜੇ ॥ ਆਹੇ ਜੇ ਆਪ ਉਆਪਣੀ
ਸਿਹਜਾ ਪਰਿ ਬੈਠੇ ॥ ਪੈਨਿ ਜਾਤਾ ਉਨਾਦਾ ॥ ਭਾਰੀਆ ਹਾ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਮ ਬੋਲਗਾ ॥ ਉਸੇ ਮਾਸਿ ਬਹਿ
ਗਾਇਆ ॥ ਉਨਾਨੁ ਇਛੁ ਭੋਜਨ ਕੁਦਰਤਿ ਨਾਲਿ ॥ ਉਤਰਿ ਆਇਆ ॥ ਉਨਾਜਨੁ ਨੁਮਾਹਾ

ਰਉਤਰਿਅਯਾਜਿਸਦੇਮਾਸਿਜਾਇਬੈਠਾਅਗਾਤਿਬਜਾਇਅਖਣੇਗੁਦੇਵਨੁਪਛਿ
 ਆਅਗੋਗੁਰਦੇਵਪੁਛਿਆਫੁਲਾਣੇਅਹਾਰਉਤਰਿਅਯਾਤਾਇਸੁਆਖਿਆਜੀਉਤਰਿ
 ਆਤਾਫੇਰਉਸਪੁਛਿਆਪਰਚੇਧੋਤਾਇਸੁਆਖਿਆਨਾਹੀਪਰਚੇਤਾਫੇਰਿਉਸਿਪੁਛਿ
 ਆਕਿਉਤਾਉਸਿਅਖਿਆਜੀਪਿਕੁਜੇਕਿਸੇਮਛਿਲਿਬੀਦਰਵੇਸਿਅਇਆਪੈਸੇ
 ਉਸੇਨਾਹੀਉਤਰਿਅਯਾਤਾਉਸਿਫੇਰਕਹਿਅਅਹਾਰੁਕਿਸਕਾਅਤੇਓਪੁਕਿਸਦਾ
 ਤਾਫੇਰਇਸਕਹਿਅਜੇਅਹਾਰਭੀਉਸੇਦਾਅਤੇਓਪੁਭੀਉਸੇਦਾਤਾਫੇਰਉਸਿਕ
 ਹਿਆਤੁਕਿਅਥਿਕਾਰਾਨੇਫੁਰਦਰਮਿਆਨਲਿਆਵੇਤਾਏਪੁਫੇਰਿਅਇ
 ਅਪਰਨਾਵੇਸੀਅਓਸੁਬੈਠੇਅਪਖਾਬੋਸਾਤਾਸਯਦਜਲਾਲਕੁਖਰਹਿਅਪਰ
 ਜਾਗਦਾਰਹਿਅਾਦੇਖਾਵੇਤੇਤਨਾਹੀਫਿਠੇਖਰਜਾਵੇਤਾਦੇਖੀਏਜਾਪਰਭਾ
 ਤਿਹੋਈਏਤੇਅਈਆਅਤੇਉਨਾਦੀਉਤਾਰੀਦਾਵਖਤਹੋਇਆਤਾਸਈਯਦਿ
 ਜਲਾਲਦੀਅਪਲਕਾਲਗਾਗਈਆਨਾਉਨਾਉਤਾਰੀਲੀਤੀਤਾਇਸਦੀ
 ਅਪਲਕਾਖੁਲੀਆਤਾਏਪੁਬਪੁਤਾਬਿਸਮਾਦਗੀਦੇਅਟਿਹੋਇਯਾਇਆਤਾ
 ਫੇਰਲਹਿਰਾਦਾਤਮਾਜਾਲਗਾਦੇਖਣਾਦੇਖੇਤਾਇਕੁਜਹਾਜਲਗਾਰੂਬਣਾਤਾ
 ਫੇਰਇਸਦੇਜੀਗੁਜਬੀਜੇਏਖੁਦਾਇਏਪੁਤੁਕਿਅਕਰਨਾਪੈਕੋਈਰੰਨਖੁਤਫਰ
 ਆਇਆਪੈਕੋਈਕਰਜੁਕਾਦਿਕਰਵਸਤੁਖਾਈਪੈਤੈਨਾਇਨਾਦਾਤਰ

ਸੁਭੀ ਨਾਹੀ ਆਵਦਾ ॥ ਭਾਉ ਪੁਜ ਪਾਤੁ ਬੁਝੈ ਵਹਿਵਾਇ ਮਾਗਾ ਜਾਇ ਮਤੁ ਦਿਲ
ਗਾ ॥ ਭਾਫੇ ਵਸ ਯਾਦਿ ਜਲਾਲ ਮਾਖਿਆ ॥ ਭਾਈ ਸਵੇਲੇ ਜਾਈ ਮੈਂ ਜੋ ਆਵਦੇ ਦਿ
ਸਨਿ ॥ ਜਾਏ ਪੁਜਾਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾ ਅਪਣੇ ਅਪਣੇ ਠਿਕਾਣੇ ਸਭੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਿਛੋਰ ਉ
ਸੇ ਦੇਖਾ ਸਿ ਬੈਠਿ ਗਇਆ ॥ ਭਾਫੇ ਰਉ ਨਾਨਕ ਮਹਾਰਉ ਤੁਰਿ ਆਇ ਸਨੁ ਨਾ ਉਤਰਿ
ਆ ॥ ਭਾਉ ਪੁਜਾਯ ਫੇਰ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਇਆ ॥ ਫੇਰ ਅਪਣੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਾਸਿ ਖੜਾ ਹੋਇ
ਆ ॥ ਭਾਫੇ ਰਉ ਜਗਾ ਰੁਦੇਵ ਅਗੋ ਪੁਛਿ ਆਮ ਮਹਾਰਉ ਤੁਰਿ ਆ ॥ ਕਹਿ ਬਿਸੁ ਜੀਉ ਤ
ਰਿ ਆ ॥ ਫੇਰ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿ ਆਖ ਬਚੇ ਹੋ ॥ ਭਾਫੇ ਬਿਛਿ ਸਮਾਖਿ ਆਨਾ ਹੀ ਪਰਚੇ ॥
ਤਉ ਸਕ ਹਿ ਆਕਿਉ ॥ ਤਉ ਸਿਕ ਹਿ ਆਨੀ ॥ ਓ ਪੁਨੇ ਕਲਿ ਵਾਲਾ ਦਰਵੇ ਸਮਜੁ ਭੀ
ਭੁਖਾ ਬੈਠਾ ਪੈ ॥ ਆਇ ਖਾਉ ਸਨੁ ਜਾਇ ਲੇਉ ਉਸਿ ਦਿਚਿ ਕਿ ਆਤੁ ਕਜੀ ਬਪੋ ਓਹ ਤਾਮ
ਭੁਜਾਹਿ ਬੁਝੈ ॥ ਭਾਸ ਯਾਦ ਜਲਾਲਿ ਨੁਜਦ ਲੇ ਗਇਆ ॥ ਭਾਮਗੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਪੁਛਿ ਅ
ਕਪੁ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਿ ਬੋਧੈ ॥ ਭਾਜਲਾਲ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਉਚਿ ਬੀਹਾ ॥ ਭਾਉ ਸਿਰਾ ਰਦੇਵ
ਕਹਿ ਆਗੇ ਰੀਉ ਸਰਿ ਕਿ ਤਨੀ ਪੈ ॥ ਭਾਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆਨੀ ਮੈ ਨੁਮਲੁ ਮਨਾ ਹੀ ॥ ਭਾਫੇ
ਰਗੁਰ ਦੇਵ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮਾਖਣੀ ਉਸਰਿ ਦਿਚਿ ਕਦੀ ਭੁਖਾ ਭੀ ਰਹਿ ਆ ਪੈ ॥ ਇਨਾ ਦੁਹਾ
ਇਨਾ ਬਾਤੁ ॥ ਭਾਜਲਾਲ ਕਹਿ ਆਨੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਸਭਾ ਲਣਾ ਦਿਚਿ ਕਦੀ ਨਾਹੀ ਭੁਖਰ
ਰਹਿ ਆ ॥ ਭਾਉ ਸਿਰਾ ਰਦੇਵ ਕਹਿ ਆ ॥ ਜੁਟਿ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਚੁ ਕਪੁ ਤੈ ਕਿ ਆਗਾ ਸਤ ਕੀ ਕੀ

ਤੀਹੈ ਜੇਤੈ ਨੂਹੁ ਇਹਿ ਨਿਰੁਖਾਰਖਿਆ ਤਾਜਲਾਲਕਹਿਅਮੈਤਾਕਛਨਾਹੀਕੀਤਾ
 ਤਾਉਸਿਗੁਰਦੇਕਹਿਅਭਾਈਉਦਵਿਨੂਤਤਖਸੀਬਨਾਹੀਲਾਈਜਾਈਤੁਜੀਅ
 ਮਣੀਤਖਸੀਬਨਾਹਵਿਕਰੇਤਾਜਲਾਲਕਹਿਅਜੀਮੈਦੁਇਹਿਨਿਲਹਿਰਾਤਾ
 ਸਾਡਿਠਾਹੈਤਾਉਸਗੁਰਦੇਕਹਿਅਲਹਰਾਵਿਚਿਕਿਅਭਿਠੈਜਲਾਲਕਹਿਅ
 ਕਲਿਸਮੁੰਦਵਿਚਿਮੀਪੁਦਰਸਦਾਅਹਾਮੈਅਖਿਆਜਾਸਾਹਿਬਏਹੁਕਿਅਜੀ
 ਬੇਲੋਰੀਦਾਹੈਤਿਬੈਦਰਸਦਾਨਾਹੀਅਤੇਜਿਬੈਨਾਹੀਲੋਰੀਦਾਤਿਬੈਦਰਸਿਦਾਹੈ
 ਤਾਦਰਸੋਰਹਿਗਇਆਤਾਰਾਬਦੇਦੁਖੁਛਿਆਅਜੁਕਿਅਹੋਇਆਤਾਦਰ
 ਜਲਾਲਕਹਿਅਜੀਜੇਅਜੁਇਕੁਜਹਾਜੁਲਗਾਰੂਬਣਿਤਾਅਸਾਅਖਿਆ
 ਯਾਖਦਾਇਤੁਕਿਅਕਰਦਾਹੈਕੋਈਪੁਤਰੰਨਿਛੁਡਿਅਇਆਹੈਅਤੇਕੋਈਕ
 ਰਜੁਕਦਿਕੁਕਿਖੋਪਲੈਆਇਆਹੈਏਹੁਤੁਕਿਅਕਰਦਾਹੈਤਾਜਹਾਜੁਜਾਇਬੈ
 ਮੇਜਾਇਲਗਾਤਾਉਹੁਗੁਰਦੇਦੁਬੋਲਿਆਇਸੁਬੋਖੁਖੋਇਬੋਕਦੁਏਹੁਕੋਈਦੁਰ
 ਦੇਖੁਖੋਆਇਆਹੈਇਸਮੰਡੁਲਿਵਿਚਿਵਣਦਾਨਾਹੀਤਾਜਲਾਲਕਹਿ
 ਅਜੀਮੈਕਿਅਕੀਤਾਤਾਉਸਗੁਰਦੇਕਹਿਅਉਸਤਾਅਪਣਾਕੁਣੇਕਰਨਾ
 ਤੁੰਓਸਦਾਸਰੀਕਹੋਇਓਜੇਤੁੰਓਸਦਾਕੀਤਾਲੋਰਾਮੈਦੁਇਤੁੰਦੁਰਾਅਦਮੀਹੋਇਗ
 ਇਓਤੁੰਪੁਲਣਿਲਗਾਨਾਨਣਜੇਮੇਰਾਪੁਕਮਲਗਾਚਲਿਣਤੁੰਦੁਰਾਦੇਖੁਖੋਹੈਤਾ

ਜਲਾਲਕਹਿਮਾਜੀਗੁਰਮੁਖਕਉਣਹੈ॥ਉਸਗੁਰਦੇਵਮਾਖਿਆਸੁਣਦਰਵੇਸਜੋਉਸਦ॥
 ਹੁਕਮਭਾਣਾਮੰਨੇਗੁਰਮੁਖਾ॥ਅਰੇਜੋਉਸਕੇਕੀਭੇਟਿਚਿਸਕਜਾਣੈਮਨਮੇਲਕਰੇਸੇਵੇਮੁਖ॥
 ॥ਤੁਜਲਾਲਕਹਿਮਾਰਾਇਜੀਭੁਲਾਹੋਇਮਾਜੇਨੇਨੇਰੇਦੋਨਿਸਾਹੋਈ॥ਚਲੇਆਹੇ
 ਮਕੇਆਪਣੇਤੁਕੀਏਹਿਕੁਦਰਵੇਸਛੁਡਿਆਏਆਹੇ॥ਤਾਉਸਗੁਦੇਕਹਿਮਾ॥
 ਸੁਣਦਵੇਸਜਿਸਨੂਤੈਆਸਣਬੈਠਾਇਆਹੈਓਹੁਸਕੁਕੁਜਾਣਿਦਾਹੈ॥ਤਾਜ
 ਲਾਲਕਹਿਮਾਦੁਰਸਤੁਜੀ॥ਤੁਜਲਾਲਨੁਮਹਾਰਉਤਵਿਮਾ॥ਤਾਜਲਾਲਭੀ
 ਖਾਖਾ॥ਤਾਜਲਾਲਲਗਾਜਾਗਾਣੇਜੇਦੇਖਾਕਿਸਰਾਹਜਾਦੇਹੈਨਿ॥ਅਰੇਆਵਦੇ
 ਕੇਡੇਰਾਹਾਚਾਰਖਹਿਗਾਤਿਜਾਗਾਦਾਰਹਿਮਾ॥ਜਾਉਨਾਦੀਉਡਾਰੀਦਾਵ
 ਖਰੁਹੋਆ॥ਤਾਜਲਾਲਦੀਆਪਲਕਾਲਗਾਈਆ॥ਤਾਜਲਾਲਕਹਿਮਾਜੇ
 ਅੰਤੁਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ਅਰੇਓਹੁਦਰਵੇਸਬੈਠਾਹੈ॥ਤਾਜਲਾਲਦੇਦਿਲਿਦਿ
 ਚਿਮਾਈਜੇਜਹਾਜੁਇਥੇਆਇਲਗੇਤਾਅਜੀਜਾਇਖਪੁਚੀਏ॥ਭਹਿਕੁ
 ਜਹਾਜੇਨੇਖਭਖਦੇਵਿਲੈਆਇਮਾ॥ਤਾਜਲਾਲਚੜ੍ਹਿਬੈਠਾ॥ਫੇਰਜਹਾਜਨੂ
 ਝਖਰੁਜਲਾਲਦੇਰਾਹਲੈਆਇਮਾ॥ਤਾਜਲਾਲਮਪਣੇਆਸਣਆਇਮਾ॥
 ਮਾਰਾਗੁਨਾਨਕਨੂਮਿਲਿਆਦਸਤਮੇਜੀਲੀਭੀ॥ਅਰੇਗੁਰੂਨਾਨਕਖੁਛਿਅ
 ਮੀਰਜੀਏਹੁਗੁਰਮੁਖਾਦਾਜਬਾਬਾ॥ਤਾਜਲਾਲਕਹਿਮਾਸੁਣਨਾਨਕਦਰਵੇਸ
 ਲਾ

ਤੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਰੋਸ ਨਹੀਂ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਪੀਰਜੀ ਜੇਕੁ ਝੁਜ ਬਾਲਿ ਮਾਏ ਹੋ ਜੇਈ २੩੩
 ਮਾਖੁ ਹਾਤਾ ਜਲਾਲ ਕਹਿਅਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਜੇਕੋਈ ਪੁਕ ਮੁਖੁ ਦਾਇਵਾ ਮੰਨਦਾ ਹੋ।
 ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਜਕ ਨਾਹੀ ਲਿਆਉਦਾ ਜੇਈ ਗੁਰਮੁਖੁ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੇਕੋਈ ਉਸ
 ਦੇ ਕੀਤੇ ਵਿਚਿ ਜਕ ਲਿਆਉਦਾ ਹੋਓ ਪੁਦੇ ਮੁਖੁ ਹੋ। ਏਹ ਜਬਾਬ ਮਿਲਿਆ ਹੋ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅਪੀਰਜੀ ਏਹੁ ਜਬਾਬ ਤੁਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਲਿਆਏ ਹੋ। ਤਾਜਲਾਲ ਕਹਿਅਜ
 ਨਾਨਕ ਦਰਵੇਸ਼ ਹਿਕ ਜੇਮਾਤੁ ਪੁਦੇ ਵਿਚਿ ਮਾਹਾ ਉਥੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਹਿ
 ਦੇ ਮਾਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਅਹਾਰ ਮਾਇਆ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰਿ
 ਨਾਹੀ ਮਾਇਆ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਅਉਹ ਕਉਣ ਮਾਹੋ। ਤਾਜਲਾਲ ਕਹਿ
 ਮਾਜੁਣ ਦਰਵੇਸ਼ ਨਾਨਕ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਾਇਆ ਭਾਰੀ ਮਾਹਾ ਜੇਝੀ ਕਾਈ ਨਾ
 ਹੀ ਪਉਦੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਪੀਰਜੀ ਮਾਜਾ ਨੂ ਵਿਦਿਆ ਦੇਹਾ ਤਾਜਲਾਲ
 ਕਹਿਅਤੁਸਾਨੁ ਬਨਾਇਖੁ ਦਾਇਵੀ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਿਦਾਹੋਇਆ।
 ਬੋਲੋ ਭਾਈਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਰੋਜਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਤਾਬਾਲੇ ਪੁਛਿਅਜੀ ਓਥੇ ਕਉ
 ਣ ਮਾਹੋ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਉਥੇ ਨਾਰਦ ਗੁਜਾਈ ਦੇ ਸਿਖ ਜੀ
 ਗਤਿ ਮਾਹੀ ਪੂਰਨ ਜਾਪ ਮਾਹੋ। ਤਾਫੇਰ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਅਜੀ ਹੁਣ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਹੋਵੇਹੋ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਪਟਣ ਜਾਪ ਫਕੀਰ ਦੇ ਜਾਈਏਗੇ। ਤਾਬਾਲੇ

ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਫਰੀਦ ਸਾਖੀ ਤਾ ਅਗੇ ਹੀ ਚਲਿਆ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉਣੀ ਬਾ
 ਲਾ ਫਰੀਦ ਦੀ ਜਤਿਵੀ ਜਾਗਾ ਪੈ। ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਖਰੁ ਲਾ ਪੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿਆ
 ਜੀ ਜਲਾਲ ਜੇਹਾ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉਣੀ ਬਾਲਾ ਉਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਦੁਬਹੈ। ਬਾ
 ਦਾਇਆ ਮਿਅਰਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਮੁਰਜ ਦੁਪੈ ਸੋਰੀ ਮੁਦਾਇ ਦਾ ਮਿਅਰਾ ਪੈ। ਤਾ
 ਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਜੀ ਚਲੀ ਏਉ ਬੋਜੇ ਚਲੇ ਮਟਣਿ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਦੇ ਆਏ। ॥
 ॥ ਬੋਲੇ ਉਣੀ ਦਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ। ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ। ਗਿਸਟਿ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਕੀਅ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ ਹੋਈ। ਕਮਾਲ ਦਰਦੇ ਸਨਾਲੇ ਬਾਲਾ ਸੇਖੁ ਤਾ ਗਵੀ ਨਵੀ ਅਤੇ ਵਿਅ
 ਹਨ ਦੀ ਦੇ ਮਾਖਿ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਅਤੇ ਮਾਏ ਉਦਿਅ ਨਵ ਸਦੀ। ਮਾਖਿ ਵਿਚਿ ਦੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ। ਆਏ ਮਟਣ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਦੇ ਸਦਾ ਪਰਦਿ ਨ ਬਹਿਦੇ ਕਦੁ ਪਾਫਕੀਰ
 ਵਿਚਿ ਆਇ ਬੈਠੇ। ਮਟਣਿ ਦਾਖੀਰ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਦੀ ਅਉਲਾਦਿ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮ
 ਬਾਲਾ ਰਾਜਾ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਦਾ ਮੁਰੀ ਦ ਮੁਦਾਇ ਦਾ ਮਿਅਰਾ ਲਕੜੀ ਆਉਣ ਨਾ ਆ
 ਇਆ ਸੀ ਪੀਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲਿ। ਕਮਾਲ ਦਰਦੇ ਸਖ ਬਰਦਾ ਮੁਦਾਇ ਦਾ ਮਿਅਰਾ ਅਤੇ ਮੁ
 ਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰ ਜਾਇ ਦਾ ਬਾਲਾ ਲਕੜੀ ਆਉਣਿ ਦਾ ਸੀ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਲੋਕੁ ਸਿਫੁ ਤ
 ਵਿਚਿ ਦਿਤਾ। ॥ ਸਲੋਕੁ ਆਖੇ ਮਟੀ ਕਲਮ ਆਖਿ ਮੁਖ ਬਲੇ ਮੁਤੁਰੀ ਤੁ। ਏਕੋ ਕਹੀ ਏ
 ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਕਾ ਪੇਕੁ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਅਮਣੇ ਮਿਅਾਲਿ ਨਾਲਿ ਜਲੋਕੁ ਦਿਤਾ।

ਤਉ ਨ ਜੇਖ ਬਿਰਾਹਮ ਦੇ ਮੁਰੀ ਦਲ ਕਰੀਆ ਪੀਰ ਦੇ ਲਿਗ ਰਨੁ ਚੁਣ ਦਾ ਬਾ। ਉਨ ਜੁਟਿਆ ਸੁ ॥
 ਇਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ਆਇਕ ਰਿਦ ਸਤ ਪੰਜ ਲੈ ਦੁਆਇ ਜਲਾ ਅਕ ਰਿਬੈਠ ॥
 ਅਰਜੁ ਕੀਤੋ ਜੁ। ਜਿ ਪੀਰ ਜਲਾ ਅਤੀ ਇਹ ਬੈਠੇ ਮੇਕੂ ਵਤਿ ਸੁਣਾਈ ਮੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿ
 ਆਨ ਨਾਲਿ ਆਖਿ ਥਿ ਜਾ ਜੇਏ ਹਫ਼ ਕੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇਖਿਆ ਰੇ। ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲ ਮਧੇ। ਆਪੇ
 ਲਿਖਣ ਹਾਰਾਧੇ। ਬਿਆਨਿਆ ਖਣੁ ਜੇ ਬਦਾਧੈ ਤਿਸ ਵਿਚਿ ਭੀ ਖੁਦਾਇ ਪੈ। ਅਰਜੇ ਕਲ
 ਮਬੰਦੇ ਦੇ ਬਾਬ ਲਿਖੀ ਪੈ ਜੇਏ ਹਭੀ ਆਪੇ ਖੁਦਾਇ ਪੈ। ਹਿਰਦੁ ਜਾਨੈ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੋ ਕਿਆ ਜਾਣੀ
 ਮੇ ਜੇਏ ਹੁਖੁਦਾਇ ਪੈਏ ਹੁਬੰਦਾਧੇ। ਕਬੀਰ ਕਹਿ ਆਪੇ। ਜਿ ਖਾਲ ਕਖਲ ਕਖਲ ਕ
 ਵਿਚਿ ਖਾਲ ਕਖੁ ਰਹਿ ਆਸ ਭਠਾਈ। ਰੇ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਭੁਲੇ ਭਾਈ। ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਪੇ। ਆਪੇ ਜੇ ਵਕਧੈ ਆਪੇ ਜਾਹਿ ਬਪੈ ਬਿਨਾ ਇਕ ਸਬੀਦੁ ਜਾਨਾ ਹੀ ਕੋਇ। ਜ
 ਹਾਕ ਹਾਏ ਕੋਪੈ। ਓਹੁ ਫੁਕੀ ਆਪਣੇ ਪੀਰ ਬੇ ਆਇਆਇ। ਆਇਕ ਰਿਬਿਆ ਖਿਥਿ
 ਜਿ ਪੀਰ ਜਲਾ ਅਤੀ ਹਿਕੁ ਜੇ ਨਾਨਕ ਵਰਵੇ ਸਿਹਿ ਦੂਜੇ ਦੇਖਿਆ ਪੈ ਜੇ ਮੇਨਿ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਸੂਰਤਿ ਪੈ। ਅਲਹੁ ਮਛਾਭੈ ਪੈ ਜਾ ਜੇਈ ਵੈ ਜਮੇ ਨਿਨਿ ਇਕੁ ਜਾਗਾ ਪੈ। ਸੇਹ ਕ
 ਤਾਲਾ ਕੁ ਅਖੌਤੀ ਆਪੇ ਜਾ। ਤੁਬ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆਪੇ ਬਚਾ ਪੈ ਦੂਭੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੂਰਤਿ
 ਤਾ ਕਮਾਲਿ ਕਹਿ ਆਪੇ ਪੀਰ ਜਲਾ ਅਤੀ ਨਾਨਕ ਪੈ ਦੂਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੂਰਤਿ ਮੇਨਿ
 ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਪੈ। ਤੁਬ ਜੇਖ ਬਿਰਾਹਮ ਪੀਰ ਕਹਿ ਆਪੇ ਬਚਾ ਮੇਰਾ ਜਬਾਬੁ ਨਾਨਕ

ਕੁਮਿਨਿਮੰਦੁ ਜੇਇਸਦਾਜੁਬਾਬੁਦਾਜੁਮਾਲਦਿਤੇਜੁ। ਤਾਓਹੁਕੁਤਾਲਾਕੁਮਪੁਤਾਹੈ॥
 ਅਤੇਜੇਨਾਦਿਤੇਜੁਤਾਪੁਕੁਤਾਹੈ॥ ॥ ਤਾਜੇਖਬਿਰਾਹਮਕਹਿਆਸਲੋਕੁਮੇਰੀਵੈਈਖੁ
 ਦਾਇਦੀਖੁਛੀਆਸੁ। ਹਿਕੁਜਾਹਿਬੁਦੇਹਦੀ॥ ਕੇਹਨਾਸੇਵੀਕੇਹਨਾਰਦੀ॥ १॥ ॥ ਤਿ
 ਸਕਾਪਰਸਾਰਬਾਜੇਹਿਕੁਜਾਹਿਬੁਦੇਨਾਨਕਪਿੰਦੂ। ਜੇਪਿੰਦੂਆਖਿਦੇਹੈਨਿਜੇਅਜਾਵਿਚਿ
 ਸਹੀਹੈ॥ ਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਿਆਖਦੇਹੈਨਿਜਿਅਜਾਵਿਚਿਸਹੀਹੈ॥ ਦਿਖਾਖੁਦਾਇਹਿ
 ਕੁਹਦੀਦੁਇ॥ ਸਹੀਕੇਹਨੇਰਾਹਿਦਿਚਿਕਰੀਅਤੇਅਣਸਹੀਕੇਹਨੇਰਾਹਿਦਿਚਿਕਰੀ॥ ਤਬ
 ਏਹੁਬੈਤਸੇਖਬਿਰਾਹਮੁਖਾਬੈਲੋਕਵਿਗੁਰੂਮਾਸਿਆਇਆ॥ ਬਿਹੁਜਾਹੁਕੁਮਾਲਿਮਰੀਦੁ
 ਸੇਖਬਿਰਾਹਮਦਾਨਨਕਪਾਸਿਆਇਆ॥ ਆਇਕਰਿਆਖਿਓਜੁ। ਜਿਮੀਰਸਲਾਅਤੀ
 ਮੰਦੇਮੀਰਤੈਰੇਬੈਤਤੇਬੈਤਕੀਤਾਹੈ॥ ਓਦੇਜਬਾਬਦਾਜੁਮਾਲਮੇਕੁਮਿਲੇ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਨਿਆਖੁਦਿਖਾਕਿਆਉਨਿਖੁਦਾਇਦੇਪਿਆਵੇਜਬਾਬਮੰਗਿਆਹੈ॥ ਉਨਕਾ
 ਮੇਕੁਬੈਤਆਖਿਜੁਣਾਈਮੈਪਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਬੈਤਦਾਜੁਮਾਲਆਖਜੁਣਾਇਆ॥ ਸਰੀ
 ਅਭਿਮੋਉਪਰਾਸਲੋਕਾ॥ ॥ ਜਬਾਬਹਿਕਾਸਾਹਬਹਿਕਾਹਦਾ॥ ਹਿਕੋਜੇਦੁਦੇਜੇਕੋਰ
 ਦਾ१॥ ॥ ਜਲੋਕੁ। ਦੂਜਕੇਹੈਸਿਮਰੀਮੈਜੇਮੇਤੇਮਰਿਜਾਇ॥ ਏਕੋਸਿਮਰਉਨਾ
 ਨਕਾਪਟਿਪਟਿਰਹਿਆਸਮਾਇ॥ ਤਿਸਕਾਪਰਸਾਰਬਾ। ਤਾਬਾਬੇਨਾਨਕਕਹਿਆਮੁ
 ਰੀਦੁਨੁਜੇਖਰਿਰਨੀਅਜੇਦੁਹਾਨੁਕੁਲਿਦਾਹੈ॥ ਤਾਤੈਖੁਦਾਇਨਾਲਿਵਾਸਦੁਨਾਹੀ॥

ਹਿਕਾਸਾਹਿਬੁਹਿਕੋਹਦਿ। ਏਕਕੀਸਵਾਕਬੁਦੁਜੇਕੂਰਦਾ। ਦੂਜਾਦੂਰਕਰਦੂਜਾਮਨਹਿ
 ਕਰਾ। ਦੂਜਾਮਾਰਿਨਿਦਾਰਾ। ਨਿਜਦਾਸਰਬਅਕਾਰਪੈਤਿਸਕੂਰੂਸੇਵਾਨਿਸਭਨਾਜੀ
 ਆਕਾਸਾਹਿਬੁਰਵਿਰਹਿਅਤਿਸਕੂਰੂਸਿਮਹਿਹੋਰਦੂਜਾਮਨਹਿਕਰਿ। ਕਵਣਹਿ
 ਦੂਕਵਣਮੁਜਲਿਮਾਨਿਸਭਨਾਵਿਚਿਹਿਕੋਖੁਦਾਇਹੈ। ਏਹਸਲੋਕੁਜਬਾਬਦਾਸੁਅ
 ਮਾਲਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸੋਓਹਮਰੀਦਸੇਖਬਿਰਾਹਮਬਾਲੇਬਾਨੇਕਾਸੇਬਿਰਾਹਮਪਾਸਿ
 ਲੈਆਇਆ। ਜਾਇਕਰਨਾਏਹਥੈਤਿਖਾਤਿਓਸਾ। ਤਾਸੇਖਬਿਰਾਹਮਜੁਟਿਕਰਿ
 ਖੁਸੀਹੋਇਆ। ਤਾਮਰੀਦਨੇਅਖੀਓਜਨੇਬਚਾਕੁਝਸਮਝਿਓਕਿਨਾਹੀ। ਬ
 ਚਾਇਸਾਵਿਚਿਬਹੁਅਜਮਾਤਿਹੈ। ਤਾਮਰੀਦਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੈਨੂਰਸਨ
 ਪੈਨਿਉਹੈਤਿਵੈਹੈ। ਜਾਪੀਰਅਖੀਅਮਾਨਿਬਚਾਨਿਨਾਇਕੁਖੁਦਾਇਬੁਝਿਓਪੈ
 ਸੇਹਕਕੁਪਹੁਤੇਹੈਨਿ। ਮੁਰਬਚਾਮੇਕੁਪਿਨਿਚਉਉਥਾਊਮੇਓਹਦਾਦੀਦਾਰਕਰੀ
 ਮੁਰਿਦਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਭਲਾਬੀਵੈ। ਤਾਪੀਰਜਖਵਸਣਿਅਸਵਾਰਹੈ
 ਇਮਾਮੁਲਿਮਾਉਸਿਮਰੀਦਕੁਅਰੇਕਰਦੇਚਲਿਅਮਾਨਿਬੈਗੁਰੂਨਾਨਕਅ
 ਹਾ। ਤਿਬਾਹੁਅਗਇਆ। ਪੀਰਅਵਦੇਹੀਕਹਿਅਸੁਖਵਾਸਣਹਉਤਰਿਆਕ
 ਰਿਆਖੀਅਸਾਜਲੋਕੁ। ਸੇਖਕਹਿਅਯਾਰਸਲਾਮਾਲੇਖੁਬਰਾਖੁਦਾਈਸਚਚ
 ਉਦਰਗਾਹਕਵਣਵਿਸੇਖਾਅਪਰਿਖਾਉਸਚਮੁ। ਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਅਗਾਗੁਪਣਾ।

ਸਚਾ ਮਲਾਣੀ ਸੇਖਵਰਗਾ ਹਿਜੇ ਹਨਿ ਸਚੀਆ ਭੂਤ੍ਰੇਕੁ ਭੇਖਾਫਿ ਰਿਚੈ ਰਾਜੀਸੁ
 ਟੀਅਨਿ ਯਾਰਜਲਾਮਾਲੇ ਖੁਨਾਨਕਦਰਵੇ ਸਖੁਦਾਇ ਕੇ ਮਿਅਰੇ ਤਾਗੁ ਰੂਨਾਨਕਕ
 ਹਿਅਪੀਰਨੀਉ ਸਲਾਮਾਲੇ ਖੁਾਪੀਰਨੀਆਈ ਮੇਜਰਫਗਾਨੀ ਹੋਈ ਜੀ
 ਤੁਸੀਗਾਬੀ ਬਨਿਦਾਜਿਹੋ ਅਸੀਜੀਵੇਦੀਦਾਰਪੀਰਦਾਹੋਇਆ ਉਦੁਉਦੁਦੁ
 ਲਹੁਉਠਿਕਾਰਿਗਾਲਿਮਿਲੇ ਬਹੁਤਭਾਉਕਰਿਅਪੀਰਵਿਛਾਵਣੇਵਿਛਾਏਅਪੀਰਅ
 ਤੇਬਾਬਾਨੀਦੋਰੋਉਪਗਬੈਠੇਇਕਠਾਬਾਬੇਦਾਮੁਖਪੁਰਬਵਾਲਿਅਤੇਪੀਰਦਾਮੁਖ
 ਕਾਬੇਵਾਲਿਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਨੀਤੁਸਾਕਾਬਾਇਤਿਵਾਲਿਸਹੀਕੀਤਾ
 ਪੈਤਾਸੇਖਾਬੀਰਾਹਮਕਹਿਅਨਾਨਕਜੀਉਹੁਮੁਜਲਿਮਾਨਾਦਾਦੀਨਹੈਅਰੁਪੀ
 ਰਾਕੀਠਉਰਿਹੈਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਨੀਖੁਦਾਇਬਾਵਪੁਰੁਲਾਵਣੇ
 ਰੁਵਾਲੀਏਹਾਹੈਅਪੀਰਨੀਤੂੰਖੁਦਾਇਨੇਏਵਗੁਲਦਾਹੈਜਿਉਨਦੀਵਿਚੇਵਸਤੁਛੁ
 ਢੀਹੈਤਾਪੀਰਆਖਿਆਜੀਨਾਨਕਜੀਮੈਤੈਰੇਬੈਤਸੁਣਕਰਅਸੀਬਹੁਪੈਰਾਨਿਬੀ
 ਆਬੀਅਸਾਮਾਖਿਆਜਿਸਦਾਏਹੇਬੈਤਪੈਤਿਸਦਾਦੀਦਾਰਭੀਕਰੀਏਤਾਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਸਲਿਅਤੀਅਸੀਜੀਵੇਅਸਾਜੋਤੁਸਾਭੇਮਿਲਣਿਸਾਬਸਰ
 ਫਗਾਨੀਹੋਈਤੁਸਾਡਾਦੀਦਾਰਹੋਇਆਨਿਹਾਲਿਹੋਏਤਾਪੀਰਆਖਿਆਜਿਨ
 ਏਨਾਨਕਮੇਕੁਤੈਰੇਬੈਤਦਾਬਿਆਨਭੀਪੈਰਾਨਲਗਾਉਹਦਾਮਜਨਅਖੀਵੈਤਾਗੁ

ਰੂਪਨਕ ਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਫੁਰਮਾਈਐਐਨੇਕਛੁਖਦਾਇਭੇਜਸੀਜਬਾਬੁ
 ਆਖਸਾਹੋਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਤਾਈਪੀਰਖੁਦਾਇਦੀਖਬਰਿਖਿਮਿਨਿਏਦਾਇਸੁਆਲੁ
 ਕੀਤਾ॥ ੧॥ ਲੇਜਲੇਕੁ॥ ॥ ਜੇਖਾਬਿਰਾਹਮਆਖਿਆਪਾਤ੍ਰਿਮਟੇਲਾਮਨਿਕਰੀਕ
 ਬਲਰੀਪਹਰਾ॥ ਨਿਨੀਵੇਸੀਸਹੁਮਿਲੈਸੇਈਵੇਸਕਰਾ॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਬਾਨਿਏਨ
 ਨਕਜੀਉਏਪੁਭੈਨੇਕਹਿਅਨਿਹਿਕੇਖੁਦਾਇਏ॥ ਜਿਹਿਕੇਖੁਦਾਇਕਿਉਕਰਮਾਈ
 ਦਾਏ॥ ਕਮਰੇਖਾਤ੍ਰਿਕਬਿਚੀਬਰੇਖੇਤ੍ਰਿਕਬਿਲਿਬਾਟੀਵਿਚਿਬੀਨਿਕਾਲਾ॥ ਕਿਉਜਾਤ੍ਰਿਵਿ
 ਚਿਜਾਇਰਹਾਕਿਨਿਹਾਲੀਆਇਸਿਤ੍ਰੀਆਅਰਿਮਹਲਿਛੁਕੁਕਬਿਖਿਬਾਮੇਨਿ
 ਨਿਕਲਾ॥ ਜਿਸਗਲਿਨਿਤੁਵਸਿਮੈਰੂਸਾਹਿਬੁਮੈਕੁਮਿਲੈਸਾਈਗਲਿਕਰਦਾਪ
 ॥ ਅਰੁਤ੍ਰੀਮੈਕੁਓਪੁਬਾਤਿਰੁਜੁਨਿਤੁਵੇਸਿਨਿਤੁਮਿਹਨਤ੍ਰੀਮੈਕੁਜਾਹਿਬੁਮਿਲੈਸੇਈਜ
 ਬਾਬਮੈਕੁਰੇਹਿ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬੀਅਤਿਵਿਚਿਜਲੇਕੁਸੁਆਲੁਬੈਤਿਦਾਇਤਾ
 ॥ ੧॥ ਕਾਹਿਪਾਤ੍ਰਿਮਟੇਲਾਮਨਿਕਰਪੁਕਬਲਰੀਪਹਰਪੁਕਾਹਿ॥ ਅਰਹੀਬੈਠਿਅ
 ਸਹੁਮਿਲੈਨਿਚਿਤਰਖਪੁਬਾਇ॥ ੫॥ ॥ ਜਲੇਕੁਦਿਤਾ॥ ਅਰਿਹੀਮੁਪਵਿਦੇਸਾਪਿ
 ਰਨਿਤਿਸਾਰਜਮਲੇ॥ ਨਾਨਕਮਿਲਿਦਿਆਦੁਲਨਲਗਾਈਜੇਨੀਅਤਿਰਸਿਕਰੇਇ
 ॥ ੬॥ ॥ ਤਿਸਕਾਪਰਮਾਰਬਾਜੇਏਸੇਖਨੀਕੀਤਿਕਾਰਣਿਤ੍ਰੀਕਮਰੇਛਾਤ੍ਰਿਦਾਏ॥ ਕਿਤ
 ਕਾਰਣਿਤ੍ਰੀਚਿਰਗਾਟੀਐਮਇਦਾਏ॥ ਕਿਤੁਕਾਰਣਿਖਿਬਰੇਖੇਤ੍ਰੀਮੈਨਿਦਾਏ॥ ਕਿਤੁਕਾਰਣਿ

ਅਰਿਅਹਲਿਇਸਤੀਆਛੁਰਿਦਾਪੈ। ਇਨੀਗਲੀਖਦਾਇਨਾਹੀਖਾਣੀਦਾ। ਸਿਦਕੁ
 ਹੁਖਦਾਇਖਾਣੀਦਾਪੈ। ਸੇਖਜੀਅਰਹੀਬੈਠਿਆਹੋਇ। ਅਸਿਦਕੁਬਾਇਰਹਦਾਪੈ।
 ਸਿਕਦਕੁਸਬੂਰੀਵਿਚਿਰਹਿਆ। ਅਤੇਆਮਣਾਵਿਲਬਾਇਰਖੀਐ। ਭੇਖਦੇਸੀਕੀ
 ਤੀਖਦਾਇਨਾਹੀਮਿਲਿਦਾ। ਦਿਲਿਬਾਇਰਖਿਆਖੁਦਾਇਮਿਲਿਦਾਪੈ। ਸੇਖਜੀਜੇ
 ਤਾਅਉਰਤਿਅਰਿਹੋਵੈ। ਅਤੇਅਰਦਵਿਦੇਸਹੋਵੈ। ਤਾਅਉਰਤਿਖਸਮਦੇਪਕਅਦ
 ਵਵਿਚਿਬਹਰਹੈ। ਤਾਅਉਰਤਿਖਸਮਕੀਅਤੇਖਸਮਅਉਰਤਿਦਾਹੋਇਆ।
 ਅਤੇਜੇਅਉਰਤਿਬਾਦਿਬਾਹੀਹੋਇ। ਅਸਮਨਾਲਿਸਿਦਕਨਾਹੋਵੈਸਿਬਜਗਾ
 ਰਹੋਇਖਸਮਦੀਨਾਹੋਈਖਸਮਕੀਸਾਬਨਾਜਾਤੀਆਜਾ। ਸੇਖਜੀਓਹੁਅਉਰ
 ਤਿਅਵਰਦੀਹੋਈ। ਜੇਸਬੂਰੀਕਰਿਕੈਸਿਦਕਬਿਚਿਬਹਰਹੈ। ਤਾਸਿਦਕਮਾਗਾਇ
 ਹੋਵੈ। ਤਾਖਸਮਨੋਅਰਿਬੈਠਿਆਪਾਏ। ਤਾਸੇਖਬਿਰਾਹਮਖਛੀਖਬਰਖੁਦਾਇ
 ਵੀ। ॥ ਜਲੋਕੁ। ਨਛੀਕੰਤਿਨਰਾਵਿਆਵਡੀਬੀਮੁਣੀਆਜਾ। ਧਨੁਕੁਕੇਵੀਗੋਰ
 ਸਿਸਾਹਿਬਨਾਮਿਲੀਆਜਾ। १ ॥ ਤਿਦਾਖਰਮਾਰਬਾ। ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਜਿਨਨਕਜੀ
 ਤੈਜੇਕਹਿਆਸਿਦਕਸਬੂਰੀਕਰਿਕੈਬਹੁਰਪੁ। ਦਿਖਾਐਤਾਨਵਿਜੁਆਨਾਮਾਹੀ
 ਖਿਜਿਮਤਿਵਿਚਿਖਹੁਰਦੀਆਹੀ। ਤਾਖਸਮਨੋਮਿਲਿਓ। ਹੁਣਿਬਿਸਿਹੋਈਹੁ
 ਣਿਖਜਮਤਿਇਸਤੇਹੋਵੈਤੇਰਹੀ। ਹੁਣਇਸਨੂਗੋਰਵੇਦਿਨਆਏ। ਇਸਦਾਕਉ

ਟੁਹਵਾਲਹੋਇ। ਉਨਾਇਨਾਵਿਚਿਨਾਮਿਲਿਓਹੁਇ। ਇਸਨੂਉਮੇਦਿਰਹੀ। ਇਤਬਾਤਿ
 ਵਾਕੀਗਾਲਹੋਊ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸਰੀਅਤਿਵਿਚਿਬੈਭੁਦਿਤਾ। ਨਿਮਹਲਕੁਚਨੀ
 ਮਨਮਨੀਕਾਲੀਮਨਪੁਕਸੁਪਾ। ਨਿਗਾਣਹੋਵਨਿਤਾਪਿਰਵਰਵੈਨਾਨਕਅਵਗੁਣਮੁਖਾ॥੮॥
 ॥ ਤਿਸਦਾਖਰਮਾਰਬਾ। ਨਿਏਸਜੁਆਨੀ। ਵਿਚਿਖਜਨੂਨਾਮਿਲੀਆਹੀ। ਤਾਕੁਛ
 ਦੇਸਖੁਦਾਇਵਿਚਿਨਾਹੀ। ਏਹਦੇਸੁਬਦੇਵਿਚਿਪੈ। ਅਵਰਤਿਨਾਕੁਚਨੀਹੋਦੀਪੈਤਾਖ
 ਸਮਊਸਨਾਕਸਮਤ੍ਰਹੋਦਾਪੈ। ਤਾਉਸਿਉਖਰਿਨਾਹੀਮਿਹਰਿਕਬਦਾ। ਅਤੇਅਉਰਤਿਸੁ
 ਚਨੀਹੋਦੀਪੈ। ਅਤੇਸੀਗਾਰਵਿਚਿਬਪਦੀਪੈ। ਅਤੇਮਹਲਤੇਖਸਿਬੋਣੀਆਵਦੀਪੈ। ਤ
 ਊਸਿਮਹਲਨੂਸਾਹਿਬਖੁਸੀਹੋਇਕਰਿਮਿਲੇ। ਅਰੁਜੇਤਾਮਹਲਕੁਚਨੀਹੋਵੈਅਤੇਮਹ
 ਲਿਤੇਸਤ੍ਰਿਪਾਨਿਆਵੈ। ਤਾਉਸਿਖਹਲਨੂਖਸਮਕਿਉਕਰਿਨਿਜੀਕਿਆਵੈ। ਕਚਨੀ
 ਏਹਤੇਪੈਜੇਖਸਮਦੀਸਾਰਨਾਜਾਵੈ। ਅਤੇਸਤ੍ਰਿਪਾਣਿਬਪਤੁਬਦਿਬੋਇਏਪੁਜੇਬਚਿਅ
 ਮਲਕਰੈ। ਚੋਬੀਜਾਰੀਨਿਵਾਖੁਦੀਅਹੀਕਾਰਕਰੈ। ਕਰੋਖੁਕਰੈਗੁਮਾਨਲੇਭੁਮੇਪੁਖੁਠਖ
 ਲੈਏਨੀਗਾਲੀਏਨੀਬਾਤੀ। ਇਸਨੂਸਤ੍ਰੇਹਾਣਿਆਵਦੀਪੈਜਾਏਹਬਲਾਣੀ। ਇਜਵਿਚਿ
 ਹੋਨਿ। ਤਾਜੇਖਜੀਇਸਨੂਸਾਹਿਬੁਜੇਖਸਮਨਿਜੀਕਿਉਕਰਿਮਾਵੈ। ਜਾਏਸਤ੍ਰੇਗਾ
 ਟੁਹਵਨਿਤਾਏਸਨੂਖਸਮਿਲੇ। ਤਾਜੇਖਬਿਰਾਹਮਬੈਤਕਹਿਅਯਾਖੁਦਾਇਦੀਖ
 ਬਰਦਾਸੁਆਲਕੀਤੋਸਾ। ਕਵਣਸੁਅਖਰੁਕਵਣਗਾਣਕਵਸੁਮਣੀਆਮਤ੍ਰਾਕਵ

ਏਸੁ ਭੈ ਏਵੇ ਸਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿਆਈ ਕੰਭੂ ॥ ੮ ॥ ਭਿਸਕਾਖਰ ਮਾਰਸਾ ਤਾਜੇ ਖਾਥਿ ਰਾ
 ਹਮ ਕਹਿ ਮਾਪੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੂੰ ਜੋ ਪੈਸੇ ਗੁਣ ਮੰਤ੍ਰਿ ਹੈ ॥ ਤੈ ਗੁਣ ਕਰਿ ਕਰਿ ਜਾਹਿ ਬੁਧਾਇ ਅ
 ਪੈ ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਣੀ ਭੈ ਮਾਇਆ ਪੈਸੇ ਤੂੰ ਮਾਇ ਕੂਭੀ ਰੂਜਾ ॥ ਜਿਨਾ ਕੂਕੁ ਮਾਇ ਕਰਿ ਭੈ ਖਸ
 ਕੂ ਮਿਲਾ ॥ ਸੇ ਗੁਣ ਤੂੰ ਮੈ ਕੂ ਰੂਜਾ ॥ ਸੇ ਕਿਆ ਅਖਰ ਸੇ ਕਿਆ ਗੁਣ ਪੈਸੇ ਕਿਆ ਅਮਣੀ
 ਆਮੰਤ੍ਰਿ ਹੈ ॥ ਜਿਤੁ ਅਖਰ ਜਿਤੁ ਗੁਣ ਜਾਹਿ ਬਕੰਤ ਦਸ ਆਵਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਸਰੀ ਅਤਿ ਵਿਚਿ ਬੈਠ ਕਹਿ ਮਾ ॥ ਨਿਦਰ ਸੁ ਅਖਰ ਖਿਵਣ ਗੁਣ ਜਿਹ ਬਾਅਣੀਆ
 ਮੰਤ੍ਰਾ ॥ ਜਾਤਿ ਕੈ ਭੈ ਏਵੇ ਸਕਰੀ ਤਾ ਦਸਿਆਵੈ ਕੰਭੂ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਜੇ ਕਠਿ ਕੀ
 ਕੰਭਿ ਭਿਸਿ ਕਾਹੋਇ ॥ ਗਾਰਬੈ ਕੰਭ ਨਾ ਪਾਇ ਮੈ ਜਿਖਰੀ ਸੁਆਲਿਓ ਹੋਇ ॥ ੧੧ ॥
 ਸੇਵਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਭਾਵ ਸੀ ਜਾ ਕਉ ਨ ਦਰ ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀਆ ਪਹਲਿ ਹਰਿ ਕੰਭ
 ਭਿਜੇ ਕਾਹੋਇ ॥ ੧੨ ॥ ॥ ਭਿਸਕਾਖਰ ਮਾਰਸਾ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਜਿਏ ਸੇਖ
 ਜੀਏ ਹਰਿ ਵਿਚਲਿ ਏਹ ਰਿਕਿ ਸਿਅਰੇ ਭੁਲਾ ਪੈ ॥ ਜੇਏ ਹਮ ਅਖਰੁ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾ
 ਕਰਿ ਮੰਨੇ ॥ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਰਿ ਮੰਨੇ ॥ ਅਰਮੇ ਸਰਜੁ ਖਦੇਵੇ ਦੁਖ ਦੇਵੇ ॥ ਤਾਏ ਹਏ ਸਨਹ
 ਏਹੈ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਾਹਿ ਬਖਸ ਸਕੰਤੁ ਖਰਾਖ ਜੀ ਹੋਵਾ ਪੈਇ ਸਦੇ ਬਾਬ ਮਿਹ ਬਿਵਾਨਿ ਹੋ
 ਵਾਪੈ ॥ ਅਤੁ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਭੁਲਾ ਸਬਦੁ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਜਿਠੁ ਭਿਜਾਹਿ ਬਕੀ ਕਰੈ ॥ ਤਾ
 ਏਹੁ ਮਣੀਆ ਮੰਤ੍ਰਿ ਪੈ ॥ ਏਸ ਨੂਏ ਭਕ ਰਿਕੈ ਏਸ ਦੇਵ ਸਿਕੰਤ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਜਾਇਤੁ ਨੀਆਵ

ਸਤੁ ਕੋ ਬੰਦਾ ਦਸਿ ਕਰੇ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਖਦਾਇਖ ਸਜੇ ਜੋ ਪੈਸੇ ਇਸ ਦੇਵ ਸਿ ਹੋ ਦਾ ਪੈ ॥ ਜਾਇ ਜੇਹੀ ਸੇ
 ਵਾ ਕਰੈ ॥ ਅਤੇ ਮਨੁ ਜਾਣੇ ਪੁਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂਭਾਵੈ ॥ ਤਾ ਨਿਤ ਨੀਆ ਸਹੀਆ ਕਹਾਵਈਆ ਪੈ
 ਨਿ ॥ ਇਤਨੀਆ ਘਟਿ ਕਾਈ ਨਾਹੀ ਕਹਾਵਈਆ ॥ ਆਪਣੀਆ ਘਟੀ ਜਾਗਾ ਕਹਾਵਈਆ
 ਪੈ ॥ ਜਿਹਦੈ ਵੀ ਝਾਇਲਈ ॥ ਪੰਦੈ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਪੰਦੈ ਵੀ ਝਾਇਲਈ ॥ ਜੇਵੇ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ
 ਹੋਵੈ ॥ ਘਰ ਨਿਸਨੂ ਜਿਸਨੂ ਨਜਰਿ ਕਰੇ ਮਿਹਰਿ ਦੀ ॥ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂਭਾਵੈ ॥
 ਦੇਨ ਸਿਰੇ ਕੰਤੁ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਸਤੁ ਨਾਮ ਹਲਾਨੂ ਛੁਡਿਕਿ ਕੰਤੁ ਉਸੇ ਦਾ ਹੋਵੈ ॥ ਉਸੇ ਨੂਭੈ
 ਉਸੇ ਦੇਵ ਚਨਾਵਿ ਚਿਚਲੈ ॥ ਤਾ ਸੇਖਰਾਹਿ ਆਨ ਨਕਜੀਨ ਬੇਰਿਕ ਰਿਕੈ ਫੇਰਿ ਕਲਾਇਓ
 ॥ ਕਹੈ ਸੇਵਾ ਮਿਛੈ ਨਜਰਿ ਨਜਰਿ ਮਿਛੈ ਸੇਵਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫੇਰ ਸਰੀਆ ਭਿਟਿ ਚਿਬੈ ਤੁਕ
 ਹਿਆ ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ਜਿਸੇਵਾ ਕੰਬੈ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਹੇ ਤਿਸ ਕਾਹੇਇ ॥ ਗਬੀ ਕੰਤ
 ਨ ਘਾਈ ਜੇਖਰੀ ਸੁਆਲਿਓ ਹੋਇ ॥ ੧੩ ॥ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰਥਾ ਜੇਸੇਖ ਜੀਮੂਲ ਇਸਦੀ
 ਸੇਵਾ ਪੈ ॥ ਜਾਸੇਵਾ ਕਰਿਕ ਰਿਕਾਰਥ ਨਾ ਕਰੈ ਨਿਹਗਾਰਥ ਹੋਇ ॥ ਤਾਇਸ ਉਪਰਿ ਸਾਹਿਬ ਦੀ
 ਨਜਰਿ ਹੋਇ ॥ ਜਾਣੇਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਗਾਰਥ ਨਕਰਈ ॥ ਤਾਇਸਨੂ ਨਜਰਿ ਹੋਇ ॥ ਏਹੁ ਮਹਲਿ
 ਬੁਲਾਈ ਮੈ ਤਾਣੇ ਪੁਸ ਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਜੇਹਣੀ ਹੋਇ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ਅਤੇਖ ਸਮਨਾਲਿ
 ਸੇਵਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤਿ ਦਾ ਗਾਰਥ ਕਰੈ ॥ ਤਾਇਸਨੂ ਗਾਰਥ ਕਰਿਕ ਰਿਨੀਕ ਨਾ ਆਵਸੀ ॥ ਤਾਭ
 ਵੈ ਕੇਹੀ ਜੇਹਣੀ ਹੋਵੈ ਤਬ ਸਾਹਿਬ ਇਸਨੂ ਮਿਹਰਿ ਦਸਾਹੋਵਸੀ ॥ ਤਾਇਸਦਾ ਨਾਉ ਛੁਟਨੁ ਮਵੈ

ਸਹਾਗਣਾ ਹੋਵਈ ॥ ਤਿਉ ਇਸਦੀ ਮੂਲ ਸੇਵਾ ਹੀ ਪੈ ॥ ਸੇਵਾ ਹੀ ਤੇ ਸਾਬਾ ਮਾਈ ਦਾ ਪੈ ॥ ਜੇਖ ਜੀ ਜੇ
 ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਕੈ ਗਾਰਬ ਨ ਕਰੈ ॥ ਤਾ ਜਾਹਿ ਬਇਸ ਨੂੰ ਮਿਲੈ ॥ ਪਰਮ ਹਲੇ ਸੇਵਾ ਤਾ ਸੇਵਾ ਤੇ ਜਾਹਿ ਬਇਸ ਮਿਲੈ ॥
 ਈ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਗਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿਆ ਕਰਮ ਨੂੰ ਪਸਿਲਾਇ ਕਰਿ ਅਪਣੇ ਮਥੇ ਨੂੰ
 ਲਾਇਆ ॥ ਆਖਿਓ ਸੇਵਾ ਦੁਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾ ਹਵਾਹ ਨਿਸਖੁ ਦਾਇਦੀ ਖਬਰ ਸਚੀ ਦਿ
 ਤੀ ॥ ਅਸਾ ਕੂਕੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਗਾਹਿ ਦੀ ਖਬਰਿ ਹੋ ॥ ਕਰਮ ਖੁਦਾਇ ਹੋਇਆ ॥ ਅਜੀ ਜੀਵੇ ਨੇ
 ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਸਿਲਿਆ ॥ ਅਤੇ ਖੁਦਾਇ ਮਹਲੀ ਮਿਲਿਆ ॥ ਅਜੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਦੁਮਲ
 ਦਿਵਿਚਿ ਸਕੁਤ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰ ਜੀ ਇਕ ਰਾਜ ਤਾ ਕੀ ਪਉ ਦੀ ਪੈ ॥ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬ ਹੁਤੁ
 ਗਲਾ ਖੁਛੀ ਆਹੈ ਨਿ ॥ ਜੇ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਵਿ ਦੀ ਆਗਲ ਕੀ ਚਨਾ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਲਾ ਖੁ
 ਦਾਇ ਬੀ ਨਾ ਦੇਵੇ ਕਰਨੀਆ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਅਤਿ ਦਿਵਿਚਿ ਬੈਤ ਕਹਿਆ ॥ ਰੂਪੇ
 ਕਾ ਮੈ ਦੇਸ ਤੀ ਰੂਪੇ ਸੁਆਹੈ ਗਾਢਾ ॥ ਲਬ ਪਿਆਲੇ ਪੁਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਚਲਿ ਛਿਪੇ ਸਉਣੁ ਮ
 ਲਿਆ ॥ ਰੂਪੇ ਕੈ ਰੂਪੇ ਖੁਆਰੁ ਹੋਇ ਫੁਕ ਤਿਪਿਟੈ ਅੰਧਾ ॥ ਰੂਪੇ ਚੰਗੀ ਨਾਨਕਾ ਦਿਣੁ ਨਾਵੈ ਮੁਹਿ
 ਰੀਧਾ ॥ ੧੪ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥਾ ॥ ਜਿਏ ਜੇਖ ਜੀ ਜਿਉ ਰੂਪੇ ਕਾ ਮੈ ਕਉ ਮੁਹ ਬਤਿ ਪੈ ॥
 ਜਿਉ ਰੂਪੇ ਅਤੇ ਸੁਆਹਿ ਨੂੰ ਮੁਹ ਬਤਿ ਪੈ ॥ ਜਿਉ ਲਬੈ ਅਤੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਮੁਹ ਬਤਿ ਪੈ ॥ ਜਿਉ ਖੁ
 ਪੈ ਅਤੇ ਨਿਹਾ ਆਸਿਹ ਜਾ ਨੂੰ ਮੁਹ ਬਤਿ ਪੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦਿਆ ਬੰਦਾ ਦਿਆ ਖੁਦਾਇ
 ਦੇ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਮੁਹ ਬਤਿ ਪੈ ॥ ਉਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲ ਨਾਲਿ ਮੁਹ ਬਤਿ ਅਤੇ ਸੇਹ

ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਨਿ। ਨਿਉ ਕਮ ਨੂਰੁ ਪਸੇ ਹਦਾ ਹੈ। ਨਿਉ ਭੁਖਿਅ ਨੂਰੁ ਜਨੁ ਜੋ ਹਦਾ ਹੈ। ਨਿ ੨੩੮
 ਉਲ ਬਨੁ ਮਲ ਜੋ ਹਦਾ ਹੈ। ਨਿਉ ਉਘ ਨੂਰੁ ਜਿਹ ਜਾਸੁ ਮਾਵ ਦੀ ਹੈ। ਤਿਉ ਮੁਦਾਇ ਵਿਅ
 ਨੂਰੁ ਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾ ਸੇਖਾਵ ਦੀਆ ਹੈਂ ਨਿ। ਸੇਖ ਜੀਏ ਮਨੁ ਖੋਲ੍ਹਿਕਿ ਬਿਭਉ ਕਦਾ ਹੈ
 ਭਉ ਕਭਉ ਕਮੁ ਮਾਵਿ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਸਮਝ ਦਾ ਨਾਹੀ ਖਮੀ ਧਾ ਹੈ। ਨਿਏ ਪੁਗਲਾ ਕੁਪੁ ਨਾਹੀ
 ਜਿਚੁ ਬੋਲੈ ਤਿਚੁ ਕੁਦਾਇ ਦੀਆ ਹੀ ਗਲਾ ਬੋਲੈ ਨਿਨਾ ਬੋਲੈ ਤਾਇ ਸਨੁ ਚਮ ਹੀ ਚੰਗ
 ਹੈ। ਮਰਜੀ ਬਿਨਾ ਮੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾ ਏ ਸਨੁ ਬੋਲਣਾ ਭੁਲਾ ਹੈ ਨਾਹੀ। ਹੋਰ ਸੋ ਬੋਲਣ ਨਾਲੇ
 ਚਮਾਤਾ ਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਜੇ ਬਿਨਾ ਮੁਦਾਇ ਬੀ ਹੋਰ ਹੋਰ ਬੋਲੈ ਜੁਣੈ ਸੁਮਹ ਝੁਠਾਰੀ ਦਾ ਹੋ ਦਾ ਹੈ।
 ਜੇ ਮਪ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ ਸੋ ਭੁਭੁਲਿਖਿ ਮਾਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਵਰਗਾ ਹਟਿ ਚਿਨਿ ਤੁਝੋ ਲਿਖਾਇ ਸਦਾ
 ਬੁਗਲਿ ਖੀਐ। ਜੇ ਏਹ ਮਪਣਾ ਬੁਗਾ ਕਿਉ ਲਿਖਾਇ ਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਮੁਦਾਇ ਦੀਆ ਹੀ ਗ
 ਲਾ ਕਰੇ। ਮੁਦਾਇ ਦਾ ਹੀ ਨਾਉ ਬੋਲੈ। ਨਿਤੁ ਇਸ ਦਾ ਭੁਲਾ ਲਿਖੀਐ। ਜੇ ਏਹ ਬਿਨਾ ਮੁਦਾਇ
 ਬੀ ਕਿਛੁ ਹੋਰ ਬੋਲ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਵਰਗਾ ਹਮੁ ਹਿਸਿਆ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਬੀ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ
 ਥਾਇ ਬਾਇ ਸਿਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੀ ਏਹ ਹੋਰ ਸੋ ਬੋਲ ਨੇ ਬੀ ਚਮ ਚਮਾਤਾ ਹੀ ਭੁਲਾ ਹੈ। ਅ
 ਤੇ ਮੁਦਾਇ ਦੀ ਬਾਤ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਬੋਲਿਣਾ ਭੁਲਾ ਨਾਹੀ। ਸੇਖ ਜੀ ਨਿਤੁ ਨੀਆਤੁ ਮੁਦਾਇ
 ਦੀਆ ਗਲਾ ਖੁਛੁ ਹਿਗਾ। ਤਿਤੁ ਨੀਆ ਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀਛਾਇ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸੇਖ ਜੀ ਤੇਰਾ ਭੀਛਾ
 ਇਦਾ ਹੈ। ਸੇਖ ਜੀ ਮੁਦਾਇ ਦੀਆ ਗਲਾ ਕਰਣੀਆ ਛਿਲਿਨਾ ਹੀ ਕਰਣੀ। ਤਾ ਸੇਖ ਕਹਿ

ਮਮਰ ਨਿਕੀਤੀ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਨੀ ਇਕੁ ਮੇਕੁ ਕਾਤੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਪੈ ਸੇ ਕੇਹੀ ਜੇਹੀ ਲੋੜੀ ਦੀ
 ਪੈ ਕੈ ਸਾਰ ਦੀ ਕੋਲੋ ਹੋਈ ਪੈ ਸਾਰ ਦੀ ਨਿਕਾਤੀ ਜੇ ਨਾ ਵਰਾ ਦੇ ਗਾਲਿ ਵਰੀ ਤਾਨ ਨਾ ਵ
 ਰ ਪਲਾਲ ਬੀਵੈ ਜਾ ਬੰਦੇ ਦੇ ਗਾਲਿ ਵਰੀ ਤਾ ਬੰਦਾ ਪਲਾਲ ਬੀਵੈ ਤਾ ਮੇਕੁ ਅਜੇਹੀ ਕਾ
 ਤੀ ਬੇਹਿਮ ਇਥਿ ਨਾ ਜਾ ਕੁਠਾ ਬੰਦਾ ਪਲਾਲ ਬੀਵੈ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਿਤਾ ਸਰੀ
 ਅਤਿ ਦਿਓ ॥ ਜਲਕਾ ਸਚਿਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚੁ ਸਤੁ ਸਾਰਾ ਘਾਬੁ ਤਿਤਾ ਕੀ ਅਪਰ
 ਅਮਾਰਾ ਸਚਿਕੇ ਸਾਹਿਲਣੀ ਚਿਲਕਾਇ ਗੁਣ ਕੀ ਬੇਕਿਹਿ ਚਿਸਮਾਇ ਤਿਸਕਾ
 ਕੁਠਾ ਹੋਵੈ ਸੇਖਾ ਲੋਪੁਲ ਬਨਕ ਬਾਵੇਖਾ ਹੋਇ ਪਲਾਲ ਲਗੇ ਪਕੁ ਜਾਇ ਨਾਨਕ ਦ
 ਵ ਦੀ ਦਾਰਸਮਾਇ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਮਰਮਾਰ ਬਾ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਸਾਰ ਦੀ ਕਾਤੀ ਦ
 ਬੰਦਾ ਕੁਠਾ ਹੀ ਪਲਾਲ ਬੀਵਾ ਜੇ ਕਾਤੀ ਤੇ ਵੇਲ ਕਹੈ ਮਰਸਚੁ ਕੀ ਕਾਤੀ ਹੋਇ ਸਚ ਕੇ
 ਸਾਰੇ ਤੇ ਅਤੀ ਮੇ ਸੇਚ ਕੇਹੀ ਸਾਹਿ ਸਿਓ ਕਿਲਕਾਇ ਚਿਲਿਕਾਇ ਲੀਜੀ ਮੇ ॥ ਤਿਸਿ
 ਕੈ ਬੇਕੁ ਗੁਣ ਕੀ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਾਹਿ ਚਿਓ ਪੁਕਾਤੀ ਸਮਾਵੈ ਤਿਸਕੈ ਸਾਬਿਜੇ ਬੰਦਾ ਕੁਸੈ ਤਾ
 ਨਾ ਵਰ ਪਲਾਲ ਬੀਵੈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਕੁਠਾ ਸੇਖ ਹੋਵੈ ਸੇਖ ਜੀ ਲੋਪੁਦੀ ਜਾਗਾਇ ਸਾਹਿ ਚ
 ਪਲਾਲ ਚ ਜਾਇ ਤਾਏ ਪਲਾਲ ਬੀਵੈ ॥ ਜਿਚੁ ਇਸਾਹਿ ਚਿਲ ਬੁਧੈ ਤਿਚੁ ਬੁਧੈ ਪੁ
 ਲਾਲ ਬੀਵੈ ॥ ਜਿਚੁ ਇਸਾਹਿ ਚਿਲ ਬੁਧੈ ਤਿਚੁ ਬੁਧੈ ਹਮਕੁ ਬੁਧੈ ॥ ਜਾਇ ਸਾਹਿ ਚਿਲ ਬੁ
 ਜਾਇ ਤਾ ਪਲਾਲ ਬੀਵੈ ॥ ਤਾਦਰ ਕੀਲਾ ਇਕ ਹੋਵੈ ਨਾਤੁ ਰਿਨਾਹੀ ॥ ਦਰਿਕੀਲਾ ਇਕ

ਇਕ ਇਹ ਬੰਦਾ ਖਾਖ ਪੈਰ ਖਾਕ ਪੈਰ ਜੇ ਅਜੇ ਪੀਰਾ ਤੀਕ ਸੈ ਤਾਏ ਪੁਬੰਦਾ ਪਲਾ ਲਬੀਵੈ। ਜੇ
 ਖਜੀਏ ਕੁਕਾਤੀ ਪੈ ਜੇ ਕੋਈ ਖਿਸਿ ਸਕੈ। ਤਾ ਸੇਖ ਕੁਲਿ ਹੋਇ ਕਰਿ ਰਿਗਾਇਆ ਸਖ
 ਅਗਿਖ ਮਾਜੇ ਜੀਜੀ ਕਿਛੁ ਲੋੜੀ ਦਾਅਾ ਹਸੇਖੁ ਦਾਇਦਿਤਾ ਨਿਹਾਲਿ ਬੀਏ। ਤਾਏ ਰਸੇ
 ਅਮਰ ਜਕੀਤੀ ਜੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੇ ਕੁਛੁ ਲੋੜੀ ਦਾ ਹੈ ਸੇਖਾਵਹੁ ਪਾਈ ਦਾਹੈ। ਅਰਥੀ ਹਿਕਬਿ
 ਅਗਿਲਿ ਪੈ ਜੇ ਪੁਕਮ ਬੀਵੈ ਤਾ ਪੁਛੇ ਦਾਹਾ। ਗੁਰੂ ਅਕਕ ਹਿਅਕ ਹੀਐ ਜੀ। ਸੇਖ ਜੀਖੁ
 ਦਾਇਦੀ ਅੰਬਾਲਾ ਤੇ ਮੁਹਲਾ ਹਿਜਾਗੀ ਕੀਚੀ ਦਾ। ਨਿਸੰਗਕ ਹੀਦੀ ਅਪੈ ਨਿਅਤੇ
 ਜੇ ਅਗੋਰੀਈ ਬੁਰਾਮੀ ਨਿਦਾਹੈ ਤਾਓ ਪੁਬੰਦਾ ਪੁਦਾਇ ਸੁਨਾਹੀ। ਤੁਸੀ ਨਿਸੰਗ ਅਖੁ
 ਹਾ। ਤਾ ਸੇਖ ਬਿਗਮ ਕਹਿਅਸੁ ਮਾਲੁ ਪੁਦਾਇਦਾ ਕੀਤੋ ਸੁਖੇ ਨਿਏ ਦਾ। ਜਿਏ ਪੁਨਾਨਕ ਦ
 ਰਵੇ ਸਤਿਖਾ। ਅਛਲ ਛਲਾਈ ਨਾ ਛਲੈ। ਨਹ ਘਾਉ ਕਟਾ ਰਾਕ ਰਿਸਕੈ। ਲਿਭੀ ਦਾ ਜੀਉ
 ਏਲੈ ਪਲੈ॥ ੧॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਕਿਉ ਜਲੈ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥ॥
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੁਕ ਹਿਅ ਰਿਖਾਏ ਪੁਜੇ ਛਲ ਮਾਇਆ ਪੈ। ਇਸੇ ਬੁਤੇ ਛਲੀ ਨਾਹੀ ਜਾਦੀ
 ॥ ਨਾ ਕੋਈ ਸਿਧੀ ਵਲੈ ਅਪਣੀ ਛਾਤੀ ਕਟਾ ਬੇਨਾਲਿ ਘਾਇ। ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਆਮੀ ਕੋਈ ਮਾਇ
 ਅਕੂਕਟੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਇ ਅਕੂਛੁ ਲੈ। ਏਹ ਜੇ ਲੋਭੀ ਜੀਉ ਪੈ ਜੇ ਕਟਾ ਬੇਸਾ ਬਿਅਪਕਉ ਘਉ
 ਕਰ ਸਕਦਾ ਨਾਹੀ। ਅਇਆ ਟੁਲਿ ਮੁਲਾਵੁ ਦਾ ਜੀਉ ਫਿਰਦਾਹੈ। ਅਸਿਖਾ ਬਿਅਪਸਿਤੇ
 ਮਾਇਆ ਕਉ ਕਟਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਜੀਬੀ ਭੁਲੀ ਮਿਅਾਰੀ ਕਰਿ ਰਖਦਾਹੈ। ਇਥੇ

ਲਬਰੈਂਬਿਦੀਵਾਕਿਉਕਰਿਜਲੈ॥ ਬਿਨਾਦੀਵੇਜਲੈਬੀਚਾਨਣਾਬੀਵਦਾਨਾਹੀ॥ ਬਿਨ
 ਚਾਨਣਾਬੀਏਕਛੁਸੁਝਦਾਨਾਹੀ॥ ਰੁਖਾਬਿਨਾਤੇਲਦੀਵਾਕਿਉਕਰਿਜਲੈ॥ ਤਾਰਾਤੁ
 ਨਾਨਕਸਰੀਅਤਿਵਿਚਿਸਬਦੁਕੀਤਾ॥ ॥ ਜਲੇਕੁਕੁਰਾਣਕਤੇਬਿਕੁਮਾਣੀ
 ਮੈ॥ ਭਉਵਟੀਇਸਤਨਿਲਾਣੀਮੈ॥ ਸਚੁਬੁਝਣਾਮਾਣਿਜਲਾਣੀਮੈ॥ ੨॥ ॥ ਬਿ
 ਨੁਤੇਲਦੀਵਾਇਉਜਲੈ॥ ਕਰਚਾਨਣਾਜਾਹਿਬਤਉਮਿਲੈ॥ ੧॥ ॥ ਤਿਸਕਾਮਰਾਮਾਬੁ
 ਤਾਰਾਤੁਨਾਨਕਨੀਕਹਿਆਜੇਖਜੀਕੁਰਾਨਜੋਕਹਿਦਾਪੈਸੋਕੁਮਾਣੀਮੈਖੁਦਾਇ
 ਬੀਰੁਬੀਮੈ॥ ਰੁਕਿਕਰਿਜਮਾਰਗਚਲੀਮੈ॥ ਕੁਰਾਨਕਤੇਬਕੁਮਾਣੀਮੈਜੋਵਿਚਿਫੁ
 ਰਮਾਇਆਪੈਸੋਕੀਚੈ॥ ਖੁਦਾਇਦੇਖਉਫਬੀਰੁਰੀਮੈ॥ ਭਉਕੀਚੈ॥ ਇਹੁਭਉਇਸਵਿ
 ਚਿਵਟੀਪੈਅਤੇਕੁਰਾਣਕਤੇਬਜੋਕਹਿਆਪੈਸੋਕੁਮਾਣੀਮੈ॥ ਜੇਏਹੁਤੇਲਹੋਇਆਮੁਸੋਰ
 ਕਾਭਉਜੋਪੈਸੋਏਹੁਇਸਵਿਚਿਵਟੀਪੈ॥ ਸਚੁਨਾਮਖੁਦਾਇਦਾਨਿਨਿਸਚੁਬੁਝਾਇਆ॥
 ਤਿਨਖੁਦਾਬੁਝਾਇਆ॥ ਤਾਇਹੁਖਦਾਇਦਾਨਾਉਪੈ॥ ਜੋਇਸੋਬੈਸੰਤਰਾਮਗਾਤਿਹੋ
 ਣੀ॥ ਜਾਤੇਟਿਆਤਾਸਚੁਇਸਦੇਅੰਦਰਿਅਗਇਆ॥ ਤਿਥੈਜੋਤਿਨਾਰੀਦੀਵਾਬਲਿ
 ਆ॥ ਤਿਥੈਅੰਦਰਿਚਾਨਣਹੋਇਆ॥ ਤ੍ਰੈਣੀਲੋਕਪਰਮੇਸਰਇਸੇਦੇਅੰਦਰਿਵਸਿਆ
 ॥ ਜਾਤ੍ਰੈਣੀਲੋਕੀਦਾਨਾਬਇਸਦੇਅੰਦਰਿਅਗਇਆ॥ ਤ੍ਰੈਣੀਲੋਕਇਸਨੂਨਜਰਿਆ
 ਇਆ॥ ਏਨੁਸੰਜਮਤੇਲਬਗੈਰਦੀਵਾਜਲਿਆ॥ ਤਾਸਾਹਿਬਇਸਨੂਮਿਲਿਆ॥ ਇਸ

ਇਤੁਤਲਿਲੀਬੈਣੀਆਗਇਹੁਦੁਨੀਆਆਵਣਿਜਾਣੀਆਸੁਖਹੋਵੈਸੇਵਕੁਸਾਈ
 ਣੀਆ॥੩॥ ॥ਤਿਸਦਾਮਰਮਾਰਬਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੇਖਨੀਇਸਤਨਿਏ
 ਹੁਬਾਣੀਲੀਬੈਣੀਪੁਦੁਸ਼ੀਆਆਵਣਜਾਣੀਸੁਭਪੈ॥ਇਸਦੇਕੰਮਏਹੁਦੁਸਤੁਆਵੀਪੈ॥
 ਕਿਛੁਪਰਮੈਸਰਦੀਸੇਵਾਕਰਿਲੇਸੋਈਸਹੀਸੇਵਾਤੇਏਸਨੁਸੁਖਪੈ॥ਵਿਚਿਦੁਆਰੀਆਸੇਵ
 ਕਸਾਈਐ॥ਤਾਦਰਗਾਹਿਥੈਸਿਰਦੁਪਾਈਐ॥ਤਾਨਾਨਕਬਾਹਿਲੁਗੁਣੀਐ॥੪॥
 ਤਿਸਕਾਮਰਮਾਰਬਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੇਖਨੀਏਹੁਜਹਾਨਜੋਹੈਜੋਜਗਾਇਤਿਦੀਨ
 ਦੀਪੈ॥ਜੇਇਸਨੁਏਹਾਸੇਝੀਹੋਵੈਤਾਏਹੁਇਸਜਹਾਨਵਿਚਿਸੇਵਾਕਰੈ॥ਤਾਦਰਗਾਹਿਥੈਸ
 ਏਮਾਏ॥ਦਰਗਾਹਿਵਿਚਿਸੁਰਖਬੁਹੋਵੈ॥ਬੇਰੀਅਫਿਰੈਜਾਇਜਹਾਨਿਵਿਚਿਏਹੁਸੇਵਾਕ
 ਰੈ॥ਤਾਉਸਜਹਾਨਸੁਰਖਬੁਹੋਵੈ॥ਤਾਸੇਖਬਿਰਾਹਮਾਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਖਰੋਹੋਇਕੋਰਿਤਨੀ
 ਮਕੀਤੀ॥ਜੀਤੁੰਖੁਦਾਇਨੁਮਿਲਿਆਪੈ॥ਅਤੇਅਸਾਨੁਤੰਮਿਹਾਵਿਦਾਨਹੋਇ॥ਤਾਸੇਖ
 ਅਧਿਆਨਾਨਕਮੀਰਜੀਤੁੰਬਾਤਾਖੁਦਾਇਦੀਆਕਰਦਾਪੈ॥ਜੋਖੁਦਾਇਤੇਰੇਵਿਚਿਬੈਠਾ
 ਬਾਤਕਰਦਾਪੈ॥ਕਿਤੁੰਪੈਖੁਦਾਇਪੈ॥ਕਿਖੁਦਾਇਤੇਵਿਚਿਬਾਤਾਕਰਦਾਪੈ॥ਕਿਖਾਏਹੁਬਾ
 ਤਤੰਮੇਕੁਰੁਸਾ॥ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਸੇਖਨੀਏਹੁਬੀਦਾਪੈ॥ਏਸਨੁਮਹਲਾਖੁਦਾਇਦਾਕਰ
 ਮਹੈ॥ਤਾਮਿਛੈਜਬਦੁਪੈ॥ਸੇਖਨੀਏਹੁਜੁਰਤਿਪੈ॥ਤਾਏਤਲੇਇਖੁਦਾਇਵਿਛਾਵੇਵੇਵਿਛਾਇ
 ਦਾਪੈ॥ਸੇਖਨੀਏਸਿਵਿਚਿਬੈਠਾਸੁਰਤਿਦੇਅਰਿਬਾਤਾਕਰਦਾਪੈ॥ਤਾਸੇਖਕਹਿਆਨਾਨਕ

ਮੀਰਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਚਲੀ ਐ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖੀ ਰਜੀ ਅਨੇ ਤੈ ਨੁਪਰਿ ਦਿਸਿ ਨ ਆ
 ਏ ਆਖੁ ਤੂੰ ਮੁਕਤਾਂ ਹੋਇ ਆਖੈ ਨੁਪੀਰ ਮਿਲੇ ਵਾਫੁਲ ਹੋਇ ਆ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਆ
 ਆਖਿ ਆਨਾ ਨਕਨੀ ਵਾਹ ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਖੁਦਾਇ ਤੈ ਨਿਵਾਜਿ ਆਪੈ॥ ਤਾ ਫੇਰ ਅਰਜ ਕੀ
 ਤੀ॥ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਨਾਨਕ ਨੀ ਪਿਕ ਅਰਜ ਪੈ ਜੇ ਪੁਕ ਮਥੀ ਦੇ ਤਾ ਆਖਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਸੇਖ ਨੀ ਕਹੀ ਐ ਜੇ ਤੇਰੇ ਜੀ ਪੈ ਜਾ॥ ਤਾ ਸੇਖ ਬਿਰਾਹ ਮਕਹਿ ਆਨਾ ਨ
 ਕਨੀ ਪਿਕ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਵਾਰ ਥੀ ਦੇ ਤਾ ਅਜੀ ਨਿਹਾਲਿ ਥੀ ਦੇ ਹਾ॥ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਵਾਰ
 ਗਾਵੇ ਹਾ॥ ਅਸਾ ਕੂਦਾਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਣਾਈ ਐ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਨੋ ਕਾਸ ਨਾ ਸਿਧ ਜੋ ਕੋ
 ਣੀ ਬਾਛਿ ਨਾ ਕਰਿ ਕੈ ਮੰਗਦਾ ਥਾ॥ ਸੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਖੁਬਾ ਕਰਦਾ ਥਾ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਰ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਕਰਦਾ ਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਵਾਰ ਆਸਾ ਕੀ ਕੀਤੀ॥

॥ ਬੋਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਅਰੇ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ॥ ਰਾਗੁ ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੧
 ਬਲਿ ਪਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਦਿਉ ਗੁਰੀ ਸਦਿ ਵਾਰਾ॥ ਨਿਨਿ ਮਾਣੁ ਸਤ ਦੇਵੁ ਤੇ ਕੀਏ ਕਰਤ
 ਨ ਲਾਰੀ ਵਾਰਾ॥ ਮਹਲਾ ੧॥ ਜੇ ਸਉਚੰਦਾ ਉਗਵਹਿ ਸੁਰਜ ਚਰ੍ਹੇ ਪਜਾਰਾ॥ ਏਤੇ ਚਾ
 ਦਣਹੋਇ ਆਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਅਧਾਰਾ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੈਤਨੀ ਮਨਿ ਅਪਣੇ ਸੁਚੇਤੀ॥
 ਛੁਟੇਤਿ ਲਿਖੁ ਆਗੁ ਨਿਉ ਜੀ ਦੇ ਅੰਦਰਿ ਖੇਤਾ॥ ਖੇਤੈ ਅੰਦਰਿ ਛੁਟਿ ਆਕੁ ਪੁਨਾਨਕ ਜਪੁ
 ਨਾਉ॥ ਫੁਲੀ ਅਪਿ ਫੁਲੀ ਸਾਖੀ ਭੀਤ ਨ ਵਿਚਿ ਸਾਖੀ॥ ਅਉਰੀ॥ ਮਾਖੀ ਨੈ ਮਾਖ

ਸਾਨਿਉਆਖੀਐਰਚਿਓਨਾਉ। ਦੂਜੀਕੁਦਰਤਿਸਾਜੀਐਕਰਿਅਸਣੁਰਿਠੋਚ
 ਉ। ਦਾਤਾਕਰਿਤਾਅਪੁਤ੍ਰਿਸਦੇਵਹਿਕਰਾਹਿਖਸਾਉ। ਤ੍ਰਿਜਾਣੁਈਸਭਸੇਦੇਲੇ
 ਸਹਿਜਿਦੁਕੁਦਾਉ। ਕਰਿਅਸਣੁਰਿਠੋਚਾਉ॥ ੧ ॥ ਏਥੈਅਸਾਕੀਵਾਰਿਹੋ
 ਈ। ਤਾਸੇਖਾਬਿਰਾਹਮਕਹਿਅਪੁਤ੍ਰਮੇਰਾਪੀਰਪੈਅਤੇਮੇਤੇਰਾਮਚੀਦਹਾਸੇਖ
 ਬਪੁਤ੍ਰਤਦੁਜਾਕੀਭੀਸੁ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਸੇਖਪਾਸੋਵਿਦਾਹੋਇਆ॥ ॥
 ॥ ਰੋਸਟਿਪੁਚੀਹੋਈ॥ ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਭਲਵੰਡੀਆਏ॥
 ਅਰੋਚਾਚਾਲਾਨੂਚਮਕਿਅਸਾਅਤੇਭਾਈਕਾਲੂਭੀਚਲਿਗਇਆਅਤੇਭੀਭੀ
 ਬੀਬੀਭੀਚਲਿਗਈਪੈ॥ ਅਤੇਤ੍ਰਿਮੇਰੀਬਾਹਿਪੈ॥ ਅਤੇਜੇਤ੍ਰਿਮਾਖੇਸੇਮੀਨਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਰਿਅਸਾਚਾਚਾਲਾਨੂਅਸਾਭੀਚਲਿਜਾਵਣਾਪੈਚਹਿਣਾਨੀਹੀ॥ ਤਾਲਾਨੂ
 ਵੇਦੀਕਰਿਅਸਾਭਲਾਜੇਤੇਰੇਮੀਨਿਅਵੈਸੇਈਅਸਾਮੀਨਿਣੀ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਪੀ
 ਦਰਾਇਨਭਲਵੰਡੀਰਹਿਅਸਾ॥ ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀ
 ਅਰੋਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਤਾਫੇਚਗੁਰੂਨਾਨਕਪਖੇਕੇਆਇਆਨਾਲੇਬਾਲਾਅਹ
 ਜਾਰਹਿਣਲਰੋਤਾਇਕਦਿਨਸਾਭਾਚੋਣੀਆਖਿਅਸਾਭਾਈਬਾਲਾਤ੍ਰਿਪੁਣਤਮੇਤੁ
 ਟਿਕਿਣਦੇਹਬਪੁਤੇਰਾਲੇਫਿਰਿਅਹੈ॥ ਪੁਣਿਭਾਕੋਈਦਿਨਅਸਾਪਸਿਰਹਿ
 ਣਦੇਹਾ॥ ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਅਗੁਰੂਜੀਪੁਣਮੇਨੂਵਿਦਾਦੇਹਾ॥ ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ

ਅਭਲਾਭਾਈਬਾਲਾਜਿਥੇਰਾਪੇਗਾਤਿਥੇਨਾਲੇਪੈਗਾਭਾਫੇਰਬਾਲੇਅਧਿਅਮਾਜੀ
 ਚਲਿਣੁਰਪਣਾਕਰਤਾਰਕਾਚਰਾਪੈਅਰਜੀਮਿਛੇਰੁਜਾਭੇਕਉਣਹੋਜੀਭਾਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਅਜਾਭੇਮਿਛੇਇਕਲਪਣਾਖਤਰੇਟਾਫੇਰੂਦਾਤਿਪੁਣਦਾ
 ਪੁਤਰਅਜਨੂਮਿਲੇਗਾਓਪੁਅਜਾਭੇਮਿਛੇਬਹੇਗਾਭਾਫੇਰਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਓਪੁਭੀ
 ਕਛੁਚੰਗਾਹੋਵੈਗਾਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਭਾਈਬਾਲਾਓਪੁਭੀਅਜਾਜੇਪਾਹੋ
 ਵੈਗਾਭਾਫੇਰਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਤੇਸਿਬੀਚੰਦਈਕਿਆਖਬਰਾਭਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਭਾਈਬਾਲਾਰੇਟੀਅਤੇਕਪੜੇਈਕਸੀਨਾਹੋਵੈਗੀਮਿਛੇਲਗਾਫਿਰੈਸੀਅਤੇਓਪੁਬ
 ਸਤੁਲਪਣੇਈਭਾਫੇਰਬਾਲੇਪੁਛਿਆਜੀਅਜਾਨੂਵਿਦਿਆਏਹਾਭਾਬਾਭਾਭਲਵੰਡੀ
 ਗਇਆਗੋਸਟਿਬਾਲੇਸੰਪੁਕੀਪੁਕੀਹੋ॥

ਉਦਾਸੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਸਪੁਰਨਹੋਈ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰਖਸਾਦਿਐਲੋਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀ
 ਅਥੈਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਫੇਰਸਾਖੀਗੁਰੂਅੰਗਦਿਨਾਲਿਹੋਈਬਾਲੇਸੰਪੁਕੀਭਾਬਾਲੇ
 ਸੰਪੁਅਧਿਅਮਾਜੀਸੁਣਗੁਰੂਜੀਓਪੁਗੁਰੂਨਾਨਕਪੈਭੈਓਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਵਿਚਿਤੇਦੁਭਿ
 ਨੁਕਿਛੁਨਾਹੀਅਤੇਗੁਰੂਜੀਇਥੇਤੇਫੀਮੇਨੁਖਬਰਿਆਹੀਜੇਮੇਅਪਣੀਅਖੀਤਿ
 ਠਾਪੈਸੇਮੇਅਪਣੀਪਬੀਲਿਖਾਇਆਪੈਅਤੇਹੋਰਮਿਛੇਈਸਾਰੇਮੇਨਾਹੀਜਾਣਿਦਾਭ
 ਗੁਰੂਅੰਗਦਿਆਧਿਅਮਾਭਾਈਬਾਲਾਤਉਅਜਾਨੂਗੁਰੂਨਾਨਕਦਰਸਨੁਕਰਵਾਇਆ

ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਰੇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ ਪੈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਮੇਰੇ ਤਾ ਜੋ ਰੂਹ
 ਕੀ ਕਤਿ ਲੀਤੀਆ ਪਰਮਾਪਣੀ। ਹਕੀਕਤਿ ਦੇਹਿ। ਤੁਧ ਨਾਲਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹੋਈ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਮੰਗਾਇ ਮਾਖਿ ਮਾ ਲੈ ਤਾਈ ਬਾਲਾ ਮਸਾਹੀ ਹਕੀਕਤਿ। ਅਸਨਾਲਿ
 ਇਉ ਹੋਈ ਜੇ ਮਸਾਹੀ ਕਾਂਗਾ ਤੇ ਚਲੇ। ਮਾਪੇ ਸਮੇਤਿ ਟਬਰਿ ਦੇਵੀ ਪਰਸਨਿ। ਅਸਾ
 ਗੋਸਟਿ ਮਾਮਾ ਪਾਜੇ ਇਕੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਪਤੀ ਤਪਾਹੇ ਇਮਾਹੈ। ਅਸਾ ਮਾਖਿ ਮਾ
 ਜੇ ਮਾਏ ਮਾਪੇ ਤਾ ਉਸਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀ ਕਰਨਾਈ। ਤਾ ਮਸਾਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ। ਜਾ ਮਸਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ। ਤਾ ਮਸਾਹੈ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸੀਤਲ ਪੋਇ ਗਇ
 ਮਾ। ਤਾ ਮਸਾਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਮਾਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਮਾਹੈ। ਭਾਈ ਜਿਖਾਤੁ ਜੀ
 ਕਿਸੇ ਪੋ ਮਸਾ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਗਲ ਦੇਗਿ ਗਾਂਉ ਮਾਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਉ ਲੈ ਪਣਾਹੈ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਤੁ ਜੀ ਹੋਏ ਕਉਣੁ ਹੋ। ਤਾ ਮਸਾ ਮਾਖਿ ਮਾ ਮਸੀ ਪਤੀ ਤਿਹਣਿ ਹੋ।
 ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਭਲਾ ਭਾਈ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਮਾਜਾਹਿ। ਦੇਵੀ ਪਰਸਿ ਮਾਏ
 ਤਾਫੇਰ ਮਾਖਿ ਮਾਨੀ ਪੁਣ ਮਸਾਹਾ ਜਾਵਣੁ ਰਹਿ ਮਾ। ਜਿਤੁ ਵਾਸਤੇ ਉਥੇ ਜਾਏ ਮਾਹੈ
 ਜੇਇ ਇਥੇ ਕੀ ਮੁਰਾਹੋਇ ਮਾ। ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾਜੁਣ ਭਾਈ ਜੁਣ ਭਾਈ ਲਿਖਣਿ
 ਮਾਤੁ ਉਮਸਾਪਾ ਜੇ ਕੁਛੁ ਲਪਟਾ ਮਾਹਾ ਜੇ ਲੈ ਸੀ। ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਮੇ ਮਾਪਣਾ ਵਖਤੁ
 ਦੇਖਾਤਾ ਜਿਤਨੇ ਮੇਰੇ ਬੰਧਨਿ ਮਾਹੈ ਸਰੀਰ ਦੇਸਤੇ ਤੁਟਿ ਗਏ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ

ਨਾਹਾ ਤੁਮੇਰੇਖਗਾਨਿਹਿਤੁਪੋਇਜਾਵੁਨਿ। ਤਾਫੇਰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾਹਿਗੁਣੀਲੇ
 ਹਣਾਪੁਣਤੂੰਅਖੇਣਪਵਿਜਾਹਿ। ਅਤੇਕਬੀਲੇਨੂਭੀਲੇਜਾਹਿ। ਤੁਮੇਜਾਵੁਨਾਹੀ। ਤ
 ਗੁਣੀਬਾਲਾਇਉਅਜਾਨਾਲਿਹੋਈ। ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਤਉਇ
 ਚਿਭਿਨਤੇਦੁਕਛੁਨਾਹੀ। ਅਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਮੇਸੋਪਤ੍ਰਿਦਾਕੋਈਨਾਹਾਰਖਵਾ।
 ਅਤੇਤੁਸੇਜੇਪਤ੍ਰਿਦਾਰਖਿਆਸੇਅਸਾਵਿਚਿਕੁਛਪਾਟਾਰਿਠਾਹੋਸੀ। ਤਾਅਸ
 ਮਾਸੋਪਤ੍ਰਿਦਾਰਖਿਆਗੁਰੂਮੰਗਦਕਹਿਅਗੁਣੀਬਾਲਾਜੇਤੁਸਾਮਾਸੇਅ
 ਸਪਤ੍ਰਿਦਾਰਖਿਆਪੈ। ਜੇਤੁਸੀਜਾਹਵਿਕੋਰੇ। ਤਾਫੇਰਬਾਲੇਆਖਿਆਨੀਨਿਤੁ
 ਸੇਜੇਗੁਤਸਾਗੁਨਾਉਗੁਰੂਨਾਨਕਮੰਗਦਾਰਖਿਆਪੈਜੇਮੇਨੁਆਖਸੁਣਵੇ। ਤਾ
 ਗੁਰੂਮੰਗਦਾਅਖਣੇਨੀਵਿਚਿਸਮਝਿਆਜੇਇਹੁਪੁਰਨਪੁਰਖਪੈ। ਅਤੇਇਸਿਮਾਜੇ
 ਪਤ੍ਰਿਦਾਰਖਣਾਭੁਲਾਨਹੀ। ਏਹੁਗੁਰੂਨਾਨਕਨਾਲਿਕਹਿਆਪੈ॥ ॥
 ॥ ਬੋਲੇਗੁਣੀਵਾਪਗੁਰੂਜੀ॥ ਅਗੇਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਾਗੁਰੂਮੰਗਦਆਖਿਆਗੁ
 ਣੀਬਾਲਾਮੇਭੈਨੂਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਣਿਦਾਹਾ। ਅਤੇਅਸਾਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜਾਹਵਿਕੀਤਾ
 ਏਹਭੀਇਕੁਜੁਹਰਾਤਿਪੈ। ਅਤੇਤੁਸਾਨੇਜੇਗੁਪਤ੍ਰਿਦਾਰਖਿਆਸੇਅਸੀਅਸੀਜਾਣਿਦੇ
 ਆਪੇ। ਜੇਤੁਸਾਉਪਰਗੁਰੂਨਾਨਕਦੀਬਪੁਤੁਪਦਿਬੀਖੁਸੀਆਹੀ। ਤਾਫੇਰਬਾਲੇਅ
 ਖਿਆਨੀਪੁਣਤੁਸੀਹੋਰਨੇਗਲੇਨਾਪਵੇ। ਤੁਸੀਓਹੁਮੇਰੀਨਿਸਾਕੋਰੇ। ਨਿਤੁਸਬਦਿ

२४४
 ਤੁਸਾਡਾ ਨਾਉ ਮੰਗਾਵ ਰਖਿਆ ਪੈ। ਤਾਗੁ ਰੂ ਮੰਗਾਵ ਕਹਿ ਆਗੁ ਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮੇ
 ਬਾਹਰੇ ਗਾਇ ਦੇ ਬਾਸ ਤੇ ਆਹਿ ਬੀਰੂ ਯੋ ਇਕ ਵਿਸਥਾ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਚਾਇਲੈ ਆਇ
 ਆਮਾਹਾ ਅਰੇ ਮਾਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਬੈਠੀ ਆਹੀ। ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਅਤੇ ਮੇਲੀਅ
 ਛਿਟਾਪਣੀ ਆਮਾਹੀ। ਤਾਸਾ ਤਾ ਚੋਣੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਆ ਖਿਆਤ ਪਾਜੀ ਕੁਝ ਦ
 ਈ ਦਾਭ ਉਕਰ ਪੁਆ ਅਹਿਭੀ ਖੜੀ ਦਾਖਤ ਪੈ। ਤਾਗੁ ਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚ ਨਕੀਤਾ ਮੁਲੇ
 ਧੀਏਏ ਪੁਛਿਟਾ ਨਾਹੀਏ ਪੁਦਰਗਾਹਿ ਦਾ ਕੁੰਬੂ ਪੈ। ਤਾਇਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੰਗਾ
 ਉਮੰਗਾਵ ਮੇਜੇ ਰਖਿਆ ਤਾਫੇਰ ਬਾਲੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇਕ ਵਿਇਤ ਨਾਵਲਿ
 ਸਿਖਾ ਪਾਸੋ ਕਰੋ। ਅਤੇ ਅਕੇਆ ਮੋਤੁ ਜੀ ਸਿਖ ਨਾਹੀ। ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਮੰਗਾ ਦਿਬੇਲਿਅ
 ਸੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਦੁਹਾ ਪੁਰਾਨੁ ਲੈ ਕਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸ ਬੈਠੀਲ
 ਗਿਆ ਖਣ ਜੀ। ਤੂੰ ਜੇ ਆਪਣੀ ਵਸਤੁ ਖੜਾਹੋਇ ਮਾਪਰਾਏ ਪਰਿਪਤਿ ਨਾਹੈ ਤਪਨੁ
 ਏਗਲਿ ਭੁਲੀ ਨਾਹੀ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਖੜਾਹੋਇ ਤਾਪਰਾਇ ਆਪਤਾਨੁ ਦੇਦਾ ਜੁਗਾਵੇ।
 ਤਾਗੁ ਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਨਜਰਿ ਇਕ ਸਚੁ ਹੀ ਉਪਵਿਜਾਇ ਮਈ ਮੁਈ ਆਹੀ। ਤਾਗੁ ਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾਏ ਪੁਚੁ ਹੀ ਮਈ ਮਈ ਪੈ। ਇਹੁਇ ਬੇਮਈ ਭੁਲੀ ਨਾ
 ਹੀ ਤੂੰ ਪਇ ਵਿਦੇ ਅਗੁਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁੰਬ ਜੇ ਮਰੇ ਜਾਇ ਮਵੈ। ਤਾਅਰੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦਾ ਆਖ
 ਆਮਾਹੋ ਜੀ ਅਸੀ ਅਜੇਹੇ ਇਸਟੀ ਬਪੁਤੁ ਡਿਠੇ ਪੈਨਿ ਜੇ ਖੰਭਾਵੇ ਕੁਬੁਤੁ ਓਰਾਵੇ ਪੈ

ਨਿਅਮਤੇ ਪੁਲਕੀਆ ਦੀਆ ਕਰਵੇ ਪੈਨਿ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੁਪਕ ਵਿਚ ਪਿਆਜਾ
 ਸਾਇਤਗੁਜਰੀਤਾ ਮੇਆਇਆ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਿਆ ਬਚਾਅੰਗਾਇਤ ਪੂਰੀ
 ਟੀਖਣੀ ਪੈਇ ਸਤਾਂ ਟੀਖਣਿ ਵਦੇ ਮਗੁਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁਬਛੁ ਰਿਜੇਏ ਪੁਖ ਬੇਜਾਇ ਮੈਵੈਤ
 ਮੇਮਗੁਠੇ ਨਾਲਿ ਟੁਬੀ ਤਾਜਾਇ ਕਿਤੇਵਲਿ ਟੀਖਣੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮੁਲਿ ਪੀ
 ਏਏ ਪੁਖ ਗਇਆ ਪੁਰੁ ਅਤੇਏ ਪੁਆਪਣਾ ਪੁਤਮੇ ਰਿਅ ਕਰਗਾ ਨਿਸਤਾਂ ਟੀਕਰਤਾਰ
 ਦੇਵੈ ਸੇਈਲਵੈ ਤਾਗੁਟੀ ਅਸਾਗੁਨਾਉ ਅੰਗਾਇਤਿ ਉਪੋਇਆ ਤਾਫੇਰ ਬਾਲੇਅ
 ਖਿਅਜੀ ਮੇਨੂਹੇਰ ਬਿਸਵਾਜੁਪਇਆ ਪੈ ਜੇਮੇਵਿਚਿ ਕੋਈਵਰੁ ਅਉਗੁਣ ਪੈ ਜਿਤੁ
 ਘੜੀ ਘੜੀ ਪੜਿਦਾ ਬਖਿਦੇਹੋ ਤਾਫੇਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਕਹਿਅ ਜੁਣ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ
 ਕਿਦਿਨ ਮੇਭੀ ਅਤੇਭਾਈ ਬੂੜਾਭੀ ਪਾਜ ਵਿਆਹੋ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਜਿ ਜਾਅਧੀਰਾ
 ਤਿਆਹੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਅਦੇਖ ਬੂੜਾਚਾਤਿ ਕਿਤਨੀ ਪੈ ਜਾਬੂੜਾਦੇਖੇਤਾਚਾ
 ਤਿਅਧੀਪੈ ਤਾਬੂੜੇਅੰਦਰਿਅਇਕੈਆਖਿਓਜਨੀਗਾਤਿਅਧੀਪੈ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਮੇਜਾਣਦਾਹਾਜੇਗਾਤਿਪਹਰਿਹੈਤੂਫੇਰਦੇਖਾ ਤਾਬੂੜਾਫੇਰਦੇਖਣਗਾਇ
 ਅਆਅਖਿਓਜਨੀਗਾਤਿਅਧੀਪੈ ਤਾਤੀਸਵੀਵਾਰੀਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਆਖਿਅਜੇ
 ਰਤਿਪਹਰਹੈ ਤਾਤੀਸਵੀਵਾਰੀਫੇਰਬੂੜੇਕਹਿਅਰਾਤਿਅਧੀਪੈ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਭਲਾਭਾਈਬੂੜਾਬਹੁ ਤਾਫੇਰਗੁਰੂ ਨਾਨਕਕਹਿਅਬਚਾਅੰਗਾਦਦੇਖਗਾਤਿ ਕਿਤਨੀਪੈ

ਜਮੇ ਬਾਹ ਬਿਜਾਇ ਕੈ ਦੇਖਾ ਤਾ ਰਾਤਿ ਅਧੀ ਪੈ। ਤਾ ਮੇ ਮੰਦ ਰਿਜਾਇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਰਾਤਿ ਅ
 ਧੀ ਪੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ ਰਾਤਿ ਪਹੁ ਪੈ। ਤੂੰ ਹਿਜਾ ਬਿਦੇਖਾ ਤ
 ਮੇ ਸਮਝੀ ਮਾਪਣੇ ਮਨਿ ਜੋ ਰਾਤਿ ਤਾ ਅਧੀ ਪੈ। ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਲੇਹੁ ਹੋਰ ਪੈ। ਤਾ ਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ
 ਰਾਤਿ ਪਹੁ ਪੈ ਮੇਰੀ ਮਾ ਅਖੀ ਮਾ ਵਿਚਿ ਦੁਹੁ ਮਾ ਪਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਹੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ
 ਮਾ। ਤਾ ਮਾਖਿ ਬਸੁ ਬਚਾ ਕਰਤਾ ਰਮੇ ਰਾਮ ਬਾਟੇ ਕਾ ਅਰੋ ਬੂਝੇ ਵਟੁਖਾ ਪਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਮਾ ਬੂਝੀ ਮਾ ਅੰਗ ਦਾ ਮਰੇ ਰਾਮ ਬਾਟੇ ਕਾ। ਤਾ ਮਰੇ ਬੂਝੇ ਵਟੁਖਾ ਪਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਮਾ ਬੂਝੀ ਮਦੁ ਨਾਖਾਹਿ। ਕਰਤਾ ਵਦਾ ਪੁਕਰੁ ਈਵੇ ਮਾ ਪੈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿਕਹਿ ਮਾ ਰਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਅਜ ਨਾਲਿ ਈਵੇ ਹੋਈ। ਤਾ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਜੀ ਘੜੀ ਘੜੀ ਕਪਟ ਕਿ
 ਉਰਖ ਦੇਹੋ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਾ ਬੋਲਿ ਮਾ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਮੁਖ ਮਧਮ ਪੈ ਅਤੇ ਮਹਾ ਮਗਾਧਿ ਪੈ
 ਮਾ ਮਾਖਣ ਦੀ ਨਾਪੀ ਮੰਦ ਰਿਜ ਰਣ ਦੀ ਪੈ। ਤਾ ਫੇਰ ਬਾਲੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮਾਖੀ ਮੇ। ਤਾ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗ ਦਿਕਹਿ ਮਾ ਜੁਣੁ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਖੀ ਪੈ। ਅਰ ਸਭੇ ਕੁਝ ਕਰਤਾ ਵਦਾ ਪਰ ਏਹੁ
 ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਵਰਤਨ ਪੈ। ਮੇਰੀ ਖੜੀ ਮਾਹੀ ਸੇ ਨਜਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਪਈ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਮਾ ਬਚਾ ਮਾਪਣੀ ਖੜੀ ਨੂਰਾਤਿ ਨੂ ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੈ ਮਾਵੇ। ਤਾ ਮੇ ਸੀ ਨਾਕੀ ਤੀ ਰਾਤਿ ਨੂ ਬ
 ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੈ ਮਾਇ ਮਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਤੂੰ ਜਾਹਿ ਬਚਾ। ਤਾ ਮੇ ਮਾਖਿ ਮਾਜੀ ਮੇ
 ਇਸਤਾਈ ਨਾਲੇ ਲੈ ਜਾਸਾ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਮਾ ਜਾਹਿ ਬਚਾ ਬਹਿਰ ਪੁਬਾਹ ਰਿਗਤੁ

ਮੇਥਾਹ ਬਿਭਿਵਢੀ ਵਿਚਿ ਮਾਇ ਬੈਠਾ ਤਾਗੁਰੂ ਸੰਗਲ ਕਾ ਕਰਨਿ ਤਾਮੰਜੀਵੀ ਹੀਹ
 ਤੁਟਿਗਣੀ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਪਣੀ ਖਾਮਾਲਿ ਵਿਚਿ ਮਾਗਾ ਮੇਜਾਤਾ ਜੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਸਹਜਿ ਵਿਚਿ ਕੁਸਹਜਿ ਹੋਇ ਜਾਵਾ ਪੈ ਤਾਮੇਉ ਸਿਹੀਧਣੀ ਜਾਗਾ ਮਾਪਣੀ ਢੂਹੀ
 ਦਿਤੀਵਾਹੀ ਨਵਹੀ ਭਾਣੀ ਬਾਲਾਭਾਵੈ ਮੰਨੁਭਾਵੈ ਨਾਮੰਨਾ ਤਾਬਾਲੇ ਮਾਖਿਆ ਗੁਰੂ ਸ
 ਤਿਜੀਸਤਿਜੀ ਫੇਰਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਮਾਭਾਣੀ ਬਾਲ ਜੇਏ ਪਟਰਤਾ ਬਾਸੇ ਗਾਜੇ
 ਜਣਕ ਬਿਅਖੇਗਾ ਜੇਸਤਿ ਬਚਨ ਪੈ ਨਿਭਿਜਤੇ ਅਉਗੁਣ ਮਾਪਜਿ ਤਨੇਹੋ ਜਨਿਤਿ ਤਨੇ
 ਸਤਿ ਮਾਖਣਿ ਨਾਲਿ ਸਭੇ ਸੇਤੇ ਜਾਸਨਿ ਜੇਹਿਰਦੇ ਸਤਿ ਪਰਤੀਭਿਜਤਿ ਮਾਖਜਨਿ ਅਤੇ
 ਜੇਕੋਈਏ ਪੁਬਚਨ ਕਮਾਵੇਗਾ ਜੇਨਿ ਬੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੈਤਿ ਬੈਬੇਗਾ ਰੰਗਾ ਜਾਇ ਪੁਚੇਗਾ ਭ
 ਬਾਲਾਏ ਪੁਬਚਨ ਕਉ ਸਤਿਕਰਿ ਜਾਨਿਣਾ ਇਸਵਿਚਿ ਭੇਦ ਨਾਹੀ ਮੰਨਿਣਾ ਜੇਸਿਖਏ
 ਸਬਚਨ ਨੂਜਤਿਕਰਿ ਜਾਣੇਗਾ ਜੇਖੁਲੇ ਬੰਦੀਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ ਜਾਵੈਗਾ ਤਾਫੇਰ ਬਾਲੇਗੁ
 ਰੂਅੰਗਦ ਨੂਪੁਛਾ ਮਾਗੁਰੂ ਜੀਏ ਪੁਜੇ ਮੁਹਲਾਵੇ ਅਤੇ ਦਤਾ ਤੇਉ ਅਤੇ ਮੁਪਭਗਤਿ ਅਤੇ ਗ
 ਜਾਨਨ ਕਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿਤਿਨੇ ਭਗਤਿ ਪੈਨਿ ਸਭੇਉਰੇ ਪੈਨਿ ਅਤੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤਿ ਜੇਪੈਸੇ ਨਿ
 ਜੀਕਪੈ ਸੇਕਿ ਮਾਵਾਸਤਾ ਪੈਸੇਏ ਪੁਸੇਰੀ ਨਿਸਾਕਰੇ ਤਾਅੰਗ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ ਮਾ
 ਭਾਣੀ ਬਾਲ ਤਉਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਾਪਣੀ ਖਾਮਾਲਿ ਵਿਚਿ ਮਾਗਾ ਮੇਜਾਤਾ ਜੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਰੀਨਿਸਾਕਰੇ ਭਾਣੀ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅਜਾਵਿਚਿ ਦੁਰਾਫਕਰ ਪੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਕਰਨਹਾਰਅਤੇਅਜੀਕੀਤੇਹੋਏਨੇਕੁਝਤਉਗਰੂਨਾਨਕਦੇਮੁਹੇਜੁਣਿਆਪੈਸੋਈਭੁਪਭਕੀ
 ਕਪੈ। ਅਤੇਓਹੁਮੇਨੂਰੀਜੁਣਾਇ। ਤਾਫੇਰਬਾਲੇਅਧਿਆਨੀਅਇਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸੇਜੁਣਿ
 ਪੁਛਿਆਜੀਨੀਏਹੁਕਿਆਜੇਪੂਰਨਭਗਤਿਅਤੇਦੂਰਨਿਰੰਕਾਰਪਾਸੇਰਹੇ। ਅਤੇਇਕੋਕੰ
 ਬੀਰਪਜੂਰਰਹਿਆ। ਅਤੇਹੋਰਸਭੇਦੂਰਰਹੇ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਆਜੁਣਗੁਣੀਬਾਲ
 ਕੰਬੀਰਭਗਤਿਜੇਪੂਰਨਭਗਤੁਹੋਇਆਸੇਇਸਦਾਸਿਭੇਨੇਕੰਬੀਰਸਿਖਕੋਈਨਾਹੀ
 ਕੀਤਾ। ਅਤੇਨਾਕਿਸੇਸੰਗਤਿਦੀਉਪਮਾਲੀਤੀਇਸਦਾਸਭੇਦੂਰਰਹੇ। ਅਤੇਨਿਤਦਿਨ
 ਏਕੰਕਾਰਹੋਇਜਾਵੇਗਾ। ਤਿਭਦਿਨਸਭਨਿਰੰਕਾਰਵਿਚਿਸਮਾਦੈਰਹੀ। ਤਾਮੇਫੇਰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਨੂਪਛਿਆਨੀਸੰਗਤਿਸਿਖਤਾਕਰਨੇਭਲੇਨਾਹੋਏ। ਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਗੁਣੀਬ
 ਲਾਸਿਖਕੋਈਇਕੋਨਿਰੰਮਲਹੋਦਾਹੈ। ਅਤੇਮਲੀਨਬਪਤੁਹੋਦੇਹੈਨਿਸਿਖਨਿਰ
 ਮਲਸੋਈਹੋਦਾਹੈ। ਜੇਗੁਰੂਦੇਬਚਨਿਬਿਨਾਹੋਰਕਛਨਾਹੀਜਾਣਦਾ। ਅਤੇਗੁਰੂ
 ਹੋਇਕੋਜੇਮਲੀਨਾਮਹਾਰਕਰੇਸਿਖਦਾਲੈਕਰਿਸੇਭੀਮਲੀਨਹੋਇਆ। ਤਾਬਾਲੇਗੁ
 ਰੂਅੰਗਦਨੂਅਧਿਆਗੁਰੂਨੀਸੰਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਸੇਈਵਜੁਣਿਆਪੈ। ਤਾਗੁਰੂਅੰਗ
 ਦਕਹਿਆਗੁਣੀਬਾਲਾਈਵੈਤਪਤੀਕਪੈ। ਨਿਉਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਮੁਹੇਬਚਨੁਹੋਈਤ
 ਸਤਿਪੁਰਤੀਤਕਰਜਾਣੇ। ਏਹਹਾਲਗੁਰੂਨਾਨਕਨਕਰਤਾਰਦਿਖਾਈਹੈ। ਨਾਹੀਗੁ
 ਣੀਬਾਲਾਭਲੇਭਲੇਮਹਾਪੁਰਖਸੰਗਦੀਆਕਾਰਾਅਤੇਭੇਟਾਦੇਖਕੇਭਉਦਲਜਾਣੇ

ਹੈਨਿ॥ ਸਾਬਤੁ ਨਾਹੀ ਹਰ ਸਕਭੇ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸਾ ਤੇ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਪਤੁ ਮਿਹਰਿ ਵਾਨ
 ਗੀਧੈ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖ ਆਜੀ ਪੁਣ ਦੇ ਪਛੁਟੇ ਵਡੀ ਹੋਈ ਪੈ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਆਖਿ
 ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇ ਰੁਸਾ ਰੀ ਦੇ ਪਛੁਟਣਿ ਵਿਚਿ ਰਹਦੇ ਪੈ॥ ਮਰਦੁਇ ਮਹੀ
 ਨੇ ਰੁਸੀ ਅਜਾ ਬੇ ਰਹੇ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਕੁਲਾ ਜੀ॥ ਤਾ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਮਾਸਿ ਰ
 ਹਿ ਆ॥ ਜਾ ਦੁਇ ਮਹੀ ਨੇ ਗੁਜਰੇ ਮੁਕੇ ਹੋਏ ਤਾ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਦੀ ਦੇ ਪਛੁਟੀ॥ ਤਾ ਅਪਣੇ ਪਾਇ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਲਾਖੁ ਦਿਤਾ॥ ਹੋਰ ਸਿਖ ਪਸ ਮਕਸ਼ਿ ਰਹੇ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਆਖੇ ਭਾਈ
 ਸਿਖੇ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿ ਚਿਥੇ ਦੋ ਕਈ ਨਾ ਆਹਾ॥ ਏਹੋ ਗਰਾ ਅਤੇ ਸਿ
 ਖਾ ਦਾ ਭੇਦੁ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਦਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ॥ ਸਾਖੀ ਸਿਖੁ ਰਨ ਹੋਈ॥

ਚਾਗਾ ਉਨੀ ਮਹਲਾ ੧॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਤੀਰਥ ਕਰ ਸਮਾਪਿ ਕਰ ਕਰ ਮਨ ਬੀਚਾ
 ਰੀ॥ ਸਾਚ ਸੁਰਤਿ ਸਮਸੇ ਰਹਮਾ ਰੀ ਗਿਆਨੁ ਮੇਰਾ ਅਸਦਾਰੀ॥ ੧॥ ਅਬ ਹਮ ਹ
 ਰਿ ਕੇਚਾ ਕਰ ਲਾਗੇ ਮਨ ਮਾਪਿ ਚਿਤਾ ਰਹੀ ਨਕਾਈ॥ ਦੂਖ ਭਰਮ ਭਉ ਭਾਰੋ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥
 ਸਤਿਕਾ ਜੀ ਨ ਸੰਤੋਖ ਲਗਾ ਮੀਭਉ ਕਾ ਬਕਲਾਇਆ॥ ਗੁਰੂ ਵਕੀਲ ਵਸੀਲਾ ਕੀ
 ਨਾਚਿ ਪਕਾ ਦੁਰਸਤਾ ਲਿਖਾਇਆ॥ ੨॥ ਮੇਸ ਮੁੀਤਿ ਚਿਤ ਜਾਮਨ ਦੀ ਆਦੁਰਤੁ ਬ
 ਰਾਤਿ ਲਿਖਾਈ॥ ਭਗਤਿ ਪਲੁਫਾਨਾ ਮਖਨਾ ਮਾਸਿ ਜਗੀਰੀ ਮਾਈ॥ ਹਾਜਲ ਬਪੁ
 ਤੁਖਰ ਚੁਕਛੁ ਨਾਹੀ ਕਰੇ ਭਗੀਰ ਨ ਕੋਈ॥ ਨਨਕ ਦਰਸਨ ਉਮਦੀ ਖਿਨਿ ਮਤਿ ਬਿਨ

ਭੁਗਕਿਉਹੋਈ। ਏਹੁਸਬਦੁਤਲਵੰਡੀਹੋਇਆ॥ ਆਹਾ॥ ਜਾਗਾਇਬਾਲਾਬਿਬੇਲਾਲੁ
 ਆਇਆ॥ ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਦਾਪਭਾਗੁ॥ ਮੇਥੀਸੰਮੁਬਨਹੋਈ॥
 ਅਗੈਸਾਖੀਹੋਬੁਚਲੀ॥ ਗੁਰੂਜੀ॥ ਰਾਮਜੀ॥ ॥ ੧੬॥ ਸਤਿਗੁਰਮੁਖਾਦਿ॥
 ਇਕਦਿਨਆਗਿਆਸੀਖਰਮੇਸਰਜੀਕੀਨਾਲਿਮੁਕੁਮੁਦੀਮੁਬਪਾਉਦੀਖੀਰਮੁਲ
 ਤਾਨਿਦਾਬਾ॥ ਈਦਿਕੈਦਿਨਸਜੀਤਿਨਿਦਾਜਿਕਰਨਕਾਇਆਬਾ॥ ਮੁਰੀਦਬਪਭਨਾ
 ਲਿਖੋ॥ ਕਾਜੀਮੁਲਾਜੇਖਾ॥ ਮੁਕਮਦੀਬਪਦੀਕੀਆਮਖੀਭਰਮਾਈਆ॥ ਬਪਤੁਬੈਰ
 ਗੁਲਗਾਕਰਨਾਮੁਰੀਦਾਪੁਛਿਆਖੀਰਸਲਿਮਰਤੁਜੀਬੈਰਾਗੁਕਿਉਕੀਤਾ॥ ਮੁਕੁਮੁ
 ਦੀਮੁਬਪਾਦੀਕਹਿਆਏਬੈਦੇਮੁਦਾਕੇਏਪੁਬਾਤਿਕਪੋਣਕੀਨਾਹੀ॥ ਤਾਮੁਰੀਦਾਅਰਜਿ
 ਕੀਤੀ॥ ਮਿਹਰਿਵਾਨਿਕੀਕਰਿਕੈਦਸੀਮੈਜੀ॥ ਕਹਿਆਏਯਾਰੋਕਪੋਤੇਤੁਮਚਾਈਆ
 ਨਠਿਕਾਣੈਨਾਰਪੇਗਾ॥ ਜਭੇਬੋਈਸਾਨਿਹੋਇਜਾਓਰੋ॥ ਤਾਮੁਰੀਦਾਅਰਜਕੀਤੀਜੀਦ
 ਜੀਮੈ॥ ਤਾਮੁਕਬਦੀਮੁਬਪਾਦੀਕਹਿਆਯਾਰੋਇਕਹਿਦੂਊਸਤਿਕਉਗਾਇਆ॥
 ਤਿਸਕੇਜਾਣੈਨਾਲਿਉਪਜਾਗਾਉਨਿਲੀਹੋਵੈਗੀ॥ ਜਿਤਨੇਸਿਮਾਣੇਬੋਤਿਭਨਿਅ
 ਕਾਈਆਨਠਿਕਾਣੈਰਹਿਆ॥ ਅਤੇਜਿਤਨੇਕਿਛੁਨਬੈਜਾਤਾਤਿਨੀਕਹਿਆਉਜਤਿ
 ਕਪਾਲਿਖਿਆਪੈ॥ ਅਤੇਤੁਜਾਕਹਿਆਪੈਜੀ॥ ਏਹਬਾਤਿਕਿਉਕਰਿਜਾਣੀਮੈ॥ ਤ
 ਮੁਕੁਦੀਬਪਾਉਦੀਕਹਿਆਤੁਜਾਦਿਚਿਉਨਿਕੋਈਭਲਾਸਿਮਾਣਾਪੈਤਿਸਕਉਲੇ

ਆਵੇ। ਉਨਾਇਕਤਾਲਬੁਇਲਮੁਜਦਿਆਵਾ। ਤਮਕਮਦੀਮਬਹਾਉਦੀਇਕੁਸ
 ਲੇਕੁਲਿਖਦਿਗਾ। ਅਜਾਲਦੁਲਦਿਆਸਾਡੀਕਰਕਾਇ॥੧॥ ਅਤੇਮੁਹੋਕਹਿ
 ਅਨਾਨਕਦੁਬਵੇਸਤਵੰਡੀਰਹਿਦਾਪੈ॥ ਦਿਵਾਲੀਕੈਦਿਨਾਇਕਮਾਦਮੀਭੇਜਿਦਿ
 ਗਾ। ਤਿਲਵੰਡੀਤੇਕੋਹਾਤਿਹਪਰਥਹੁਆਇਬੈਠਾ। ਜੇਨਾਨਕਅੰਦਰਿਸਚਪੈਤਾ
 ਮੇਨੈਆਪੇਹੀਜਾਇਲੈਗਾਇ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਭਜਮੇਜਿਖੋਨੇਭੇਜਿਆਬਾਗਦਿਚਿਇ
 ਕਮਾਦਮੀਮੁਲਗਾਨਤੇਮੁਕਦੀਮਬਹਾਉਦੀਪੀਰਦਾਆਇਆਪੈਉਜਨੇਤੁਲੈ
 ਆਉ॥ ਜਿਖਜਾਇਕੈਜਾਇਲਿਅਇਆ। ਉਨਿਅਇਹਾਜਰਖੈਰਚੁਮੇ॥ ਸ੍ਰੀ
 ਗੁਰੂਜੀਮੁਕਦੀਮਬਹਾਉਦੀਪੀਰਦਾਖਤੁਮੰਗਲੀਆਪਤ੍ਰਿਅਮਾ। ਮੁਕਦੀਮਬਹਾਉ
 ਦੀਲਿਖਿਆਬਾ॥ ਅਜਾਲਦੁਲਦਿਆਮਜਾਡੀਕਰਕਾਇ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਤਿ
 ਸਕੇਪਰਬਾਇਜਬਾਬਲਿਖਿਆ॥ ॥ ਜੇਭਾਰਿਅਸੇਚਲਸੀਸਤੁਨਾਪੁਕਮੁਰ
 ਜਾਇ॥ ਨਾਨਕਤੇਮੁਖਉਜਿਲੇਜੇਚਲੇਪਕੁਕਮਾਇ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਜਬਾਬਲਿਖਿਆ॥
 ਤੁਜੀਅਗੇਚਲੇਅਜੀਚਾਲੀਆਦਿਨਾਨੁਪਿਛੇਤੇਆਵਾਰੇ॥ ਤਿਤੁਸਬਦੁਹੋਇਆ
 ॥ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਦਿਚਿਕੀਰਾ॥ ਧਨਜੈਬਨਅਰੁਫੁਲਗਾਨਾਠੀਅੰਤ੍ਰੇਦਿਨਚਾਰਾ
 ਪਬਣਕੇਰੇਪਤਿਨਿਉਦੁਲਿਛੁਲਿਜਮਣਹਾਰਾ। ਰੰਗਮਾਣੁਲੈਪਿਆਰੇਜਾਨੈਬਨ
 ਪੁਲਾ॥ ਦਿਨਬੋਤ੍ਰਿਨੇਬਕੇਤੇਗਭਾਇਆਪੁਰਾਣਚਲਾ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥ ਜਨਣਮੇਰੇਰੰਗ

ਲੇਜਾਇ ਸੁਤੇਜੀਗਾਣਿ॥ ਪਉਭੀਵੰਦੁਰੁਮਣੀਰੋਵਾਈਣੀਵਾਣਾ॥ ੨॥ ਕਿਉ ਨਾਜੁਣਈਗੋ ੨੪੮
 ਵੀਏਆਖਣੀਕੰਨੀਜੋਇ॥ ਲਗੀਆਵੈਜਾਪੁਰੈਨਿਤਿਨਪੇਈਆਹੋਇ॥ ੩॥ ਨਾਨਕ
 ਸੁਤੀਪੇਈਐਜਾਣਵਿਰਤੀਜਨਿ॥ ਗੁਣਾਗਵਾਈਗਠਿਤ੍ਰੀਅਵਗੁਣਚਲੀਬਨਿ॥ ੪॥ ॥
 ਓਹੁਆਦਮੀਮੁਲਤਾਨਿਆਇਆਮਾਮੁਕਸੁਦੀਮੁਬਹਾਦੀਬਾਹਰਿਮਾਇ॥ ਅਰੋਖ
 ਤਕਾਜਬਾਬਆਦਮੀਲੇਮਿਲਿਆਜਬਾਬੁਖਤਕਾਦੇਖਕਰਲਗਾਬੈਰਾਗੁਕਰਨਾ
 ਮੁਰੀਦਾਪੁਛਿਆਨੀਤੁਜੀਕਿਉਬੈਰਾਗੁਕੀਤਾ॥ ਮੁਕਦੀਮੁਬਹਾਉਦੀਕਹਿਆਜਾ
 ਰੋਅਜਾਲਿਖਿਆਬਾਜੇਤੁਜੀਦਰਗਾਹਖੁਦਾਇਦੀਚਲੇਤਾਅਜੀਅਕਠੇਚਲੈਬੋ॥ ੫॥
 ਤਨੁਨਕਲਿਖਿਆਪੈਤੁਜੀਅਗਚਲੈਅਜੀਚਾਲੀਆਦਿਨਾਨੇਪਿਛੈਤੇਅਵੈਬੋ॥ ੬॥
 ਰੋਅਜਾਉਨਾਚਾਲੀਆਦਿਨਾਕਾਵਰੁਛਕਰੁਰਹਦਾਪੈ॥ ਉਇਚਾਲੀਦਿਨਾਅਜੀ
 ਅਨੇਰੇਕਿਉਕਰਿਜਾਣਾਪੈ॥ ਜੇਨਾਨਕਚਲਿਦਾਤਾਉਇਚਾਲੀਦਿਨਰੋਜਨਾਈਨਾ
 ਲਿਜਾਦੇਸਖਾਲੇਮੈਰੂਲਿਖਦੇ॥ ਯਾਰੋਮੈਉਨਾਚਾਲੀਆਦਿਨਾਨੇਰੋਦਾਪੈ॥ ਮੈਨੇਅਨੇਰੇ
 ਜਾਣਾਖਵੈਗਾ॥ ਜਾਣੇਹਬਾਤਿਕਹਿਖੁਚਿਆਤਾਮੁਕਦੀਮੁਬਹਾਉਦੀਮੀਰਕਾਚਲਾ
 ਣਹੋਇਆ॥ ਤਾਮੁਰੀਦਾਲਕਾਂਦੇਦਿਲਕਰਾਰਮਾਇਆ॥ ੭॥
 ਬੋਲੇਵਾਹਗੁਰੂਜੀ॥ ਜਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥ ਅਰੋਜਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਜੀਗੁਰੂਜੀਬਰਜ
 ਬਾਰਾਕਾਬਿਆਹਿਆਬਾ॥ ਅਤੇਮੈਤਾਸੀਬਰਜਚਕੁਵਿਚਿਖਾਤਿਜਾਹੀਕੀਤੀ॥ ਇ

ਕਦਿ ਨ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸੀ ਨਿਬਕਾ ਰਕੀ ਜੀ ਕੀ ਮਾਗਿਆ ਮਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਰੁਮੇ ਰੇਖਾ
 ਸਿਮਾਉ ਅਭਾਇਕ ਮਪਣਾ ਸੇਵਕੁ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਦੇਸਕ ਬਨੈ ਨੇਪਛੈ ਛੋਡਿ ਮਾਉ ਪ੍ਰਮੇ
 ਸਰਕਾਨਾ ਉਜਪਾਵਟੇ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਤਿਲੋਕ ਸੇਧੇ ਸਤੇ ਦੀਪ ਸੇਧੇ ਚਉਦ ਬਿਭਵਨ
 ਜੇਧੇ ਨਉ ਖੰਡੁ ਜੇਧੇ ਮਤਿ ਕੋਈ ਮੇਜਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰ ਭੀ ਹੋਵੈ ਸਿਮਾਨੁ ਕਰਿ ਕੈਸ ਭਏ ਧੋਜ
 ਏਥੇ ਤਾਮਰਿ ਸਾਰ ਧਾਅ ਉਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਹੁਤ੍ਰਿਅਾਪਣੇ ਸਿਖ ਘੋਖੇ ਜਾਣੇ ਧਤਾ ਸਿ
 ਧਾਵਿ ਚਿਭੀ ਮੇਜਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਹੁਤ੍ਰਿਖਤ ਕੋਈ ਧਾਅ ਇਨ੍ਹੇ ਦ੍ਰਿਅਾਈ ਦੇਵਾ
 ਜਾਣੇ ਥੇਤਾ ਹੋਰ ਬੈਠਿ ਮਾਈ ਜਮਾਉਣੇ ਨਾਉ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਵੀਏ ਕਿ
 ਨਾਹੈ ਮਾਏ ਧੇ ਜੇ ਪੰਜਿ ਅਤੇ ਨਲੀ ਏਰ ਗੁਰੂ ਅੰਗਾਦਿ ਮਰੈ ਭੇਟਿ ਰਖਿ ਕੈ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਮਾਸਾ
 ਰੇਖਾ ਬਹਿ ਚਿਖ ਬਰਹੋਈ ਨਾਲੇ ਜਗਤਿ ਸੰਗਤਿ ਵਿਚਿ ਖਬਰਹੋਈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਚਲਿਏ ਏਥਰਹਤਿ ਸਰਬਤਿ ਸੰਗਤਿ ਮਾਇ ਮੇਰੀ ਪਈ ਪਿੰਦੁ ਮੁਸਲਿ ਮਾਨਿ ਜਤੁ
 ਮਾਏ ਅੰਗਾਦਿ ਪਬਨੇ ਕੁਖ ਧੁਪੋਇ ਮਾਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਮਾਰਿ ਛੁਮੰਗਲਿ ਪਾਤ
 ਅੰਗਾਦਿ ਕਹਿ ਮਾਨੀ ਜੇ ਕੋਈ ਸੰਗਤਿ ਨਾਲੇ ਤੁਟਿ ਵਾਪੋ ਜੇ ਦਇਆ ਕਰ ਕੈ ਛੋਰ ਜੇ ਨੀ
 ਮੇਜੀ ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਮਾਅੰਗਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸਦਕਾ ਬਖਸੀ ਅੰਗਾਦਿ ਮੇਰੀ ਪਈ ਮਾਅੰ
 ਗਾਦੇ ਨੇ ਮਾਪਣਾ ਤਖਤੁ ਦਿਤਾ ਤਿਤੁ ਮਹਲਿ ਸਬਦੁ ਪੋਇ ਮਾਗਾ ਗਾਗਾ ਮਾਉ ਵਿਚਿ ਮਹ
 ਲਾ ੧॥ ਓਤੁ ਮੇਰੁ ਸੇਵਕ ਬੰਗਾ ਗਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੁਤਿ ਪਾਲੈ ਸੇਵਕੁ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮਾਈ ਪਖ

ਮੀਸਣ ਸੀਤ ਨ ਕੈ ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰ ਹੀ ਕੈ ਆਪ ਬਨੀ ॥ ਕਾਟੁ ਜਕ ਲਿਸੇ ਵਾਲਾਇਆ ॥ ਪੁਕ
 ਮਾਜਾ ਪਿਥਕਾ ਸੇਵਕ ਮਨੁ ਭਾਇਆ ॥ ਸੋਈ ਕਮਾਵੈ ਜੇ ਜਾਪ ਬਭਾਵੈ ਸੇਵਕੁ ਅੰਤੁ ਬਾਪ ਰਮਾ
 ਹਰੁ ਜੀਉ ॥ ਪੂਰਾ ਨਾ ਜਾਪਿ ਬਸ ਭੁਕਿ ਛੁਜਾਇ ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਕੁ ਪਵਿਰੀਭਾ ਮਾਇ ॥
 ਜੇਕੁ ਛੁਠਾਕੁਰੁ ਕੈ ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰੁ ਹੀ ਸੀਰਾ ਜਾਪਿ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥ ॥ ਅਪਨੇ ਠਾਕੁਰੁ ਜੇ
 ਪਾਪਿ ਰਾਇਆ ਬਪੁਤ੍ਰਿ ਨ ਲੇਖਾ ਪੁਛੁਣ ਬੁਲਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੈ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜੇ
 ਸੇਵਕੁ ਗਾਪੁ ਰਿਵੀਭੀ ਰਾਮ ਅਤਿ ਗਾਉ ਪਵਿਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਭ ਸੀਰਾ ਤਿਸ
 ਦਾਈ ਅੰਗ ਦਰੀ ਪੈਰੀ ਮਾਈ ॥ ਲਿਕਾਰਿ ਆਜੀ ਰੂਪੈ ਏਹ ਤੇਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੈਤ੍ਰ ਇਨ੍ਹੇ ਦਰਿ
 ਆਈ ਦੇਹੁ ਜੀ ॥ ਸਿਧੁ ਸਖਾਇ ਨਾਮਾ ਸਿਭੀ ਆਵੈ ॥ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਪਿ ਆਸ ਲੋਕੁ ॥ ਲ
 ਖ ਮੇਰੀ ਆਲਖ ਚੰਗਾ ਆਈ ਆਲਖ ਪੁਨਾਖ ਵਾਣੁ ॥ ਲਖ ਜੂਰਤੁ ਇਸੀ ਗਾਰਾ ਅਵਣਿ
 ਮਹਿ ਛੁਟਿ ਪਿਖ ਵਾਣੁ ॥ ਲਖ ਜੂਰਤੀ ਲਖ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਪਤ੍ਰੀ ਐਧਾ ਠਪੁਰਾਣਾ ॥ ਜਿਨ
 ਕਰਤੈ ਕਾਰਣ ਕੀ ਆਲਿਖਿ ਆਵੁਣਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਮਤੀ ਸਿਧਿ ਆਕਰਮੁ ਜਚਾਨੀ ਜਾਨੁ ॥
 ੧ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਪਿ ਆਜਿ ਸਦੈ ਕਰਮ ਪਈ ਬੀ ਸੇਲੈ ਗਾਇਆ ॥ ਪੁਣ ਕਿਹੁ ਨ ਹੀ
 ਪੁਣਾ ਅਰਗੁ ਰਾਂਘੀ ਰਾਂਘਿ ਆਕੁ ਰਿਅ ਤੇਰੀ ਮਨਿ ਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਬੇਟੀ ਕਮੜਾਇ ਨਾਨਕ ਚੰਗਾ
 ਹੈ ਗਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਰਬਾਰ ਵਿਕੁ ਪਿਪਲ ਬਾ ॥ ਉਸੇ ਪੋਠਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਿਨੀ ਵਿਛਾਇ ਕੈ
 ਛਾਵੈ ਬੁਝੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਿ ਵਿਕੁਟ ਪਲੂਬਾ ॥ ਤਿਸ ਦਾਨ ਉਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਮਲਾਸ

ਦਵਾਬਾ ਸੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਮਾਬਚਾਕਮਲਾਬੇਲੇਜਾਇਕੈਤੂਪਾਪੁਲੈਆਉਐਤ੍ਰੀਆ
 ਮਹੀਆਭੁਖੀਪੈਹਿ।ਕਮਲੀਏਦਾਤੀਲੈਈਬੇਲੇਨਗਾਏਆਜਾਕਮਲਾਏਖੇਤੂਤਿ
 ਸਿਜਣੇਜੇਗੀਆਏਬੁਖਬੁਝੇਹੈ।ਕਮਲਾਜੇਗੀਸਚਾਏਪਾਸਿਗਾਇਆ।ਓਪੁਜੇਗੀ
 ਸਬਬੇਲੈਇਬੇਗਿਰਾਉਵਿਚਿਨਾਨਕਤਪਾਹੈ।ਤਾਕਮਲੇਕਹਿਮਾਜੀਇਤੇਗਿਰਾਉ
 ਹੈ।ਉਤੀਇਕਚੁਟਕੀਭਿਭੁਤੀਕੀਦਿਤੀ।ਕਹਿਮਾਏਪੁਨਾਨਕਸੇਸਨੇਪਾਏਏ।ਕਮਲੈ
 ਕਹਿਮਾਮੇਪਾਪੁਲੈਕੈਜਾਵਾਗਾ।ਉਨਾਵਿਚਪੁਇਕੁਜਣਾਉਠਿਕੈਕਮਲੇਕੇਪਬਿਤੇ
 ਦਾਤੀਲੀਤੀਪਾਪੁਦੀਮੁਠਿਲਈਖਿਰਾਇਦਿਤੀ।ਪਾਪੁਦਾਏਵਿਉਸਰਿਗਾਇ
 ਮਾਉਨਜੇਗੀਸਚਾਕਹਿਮਾਜਿਤਿਨਾਪਾਪੁਚੁਕਸਕਦਾਹੈਤਿਤਿਨਾਚਕਿਲੈ।ਪੰ
 ਰਬੰਨਕੈਤਿਪਜਣੀਕਮਲੈਕੈਸਿਰਦਿਤੀ।ਕਮਲਾਏਮਾਇਆ।ਸੀਗੁਰੂਜੀਮਜੀਬ
 ਛਾਇਕੈਪਿਪਾਲਿਏਹੇਠਿਬੈਠੇਥੇ।ਸੀਗੁਰੂਜੀਬੋਲਿਮਾਭੂਦਰਪਾਲਿਪਾਹਿਲੈਆ
 ਇਆ।ਕਿਸੇਏਚੁਰਾਇਲੈਮਾਇਆਹੈ।ਅਸਾਤ੍ਰੀਆਮਹੀਮਗੋਨਾਪਾਣੀ।ਕਮ
 ਲੇਕਹਿਮਾਭੁਖਾਜੀਮੇਪਾਪੁਚਾਬਿਇਆਨਾਹੀ।ਮੇਇਕਸਨੇਹਾਆਵਾਹੈ।ਕਮ
 ਲੇਸੀਗੁਰੂਜੀਏਪਬਿਬਿਭੁਤਕੀਚੁਟਕੀਕਚੁਕੈਦਿਤੀ।ਸੀਗੁਰੂਜੀਬੋਲਿਮਾਭੂ
 ਦਰਪਾਲਿਪਾਪੁਲੈਮਾਇਆਹੈ।ਭਲਾਕੀਤਾਸਨੇਪਾਭੀਆਵਾ।ਤਿਨਿਬਾਰਸੀ
 ਗੁਰੂਜੀਬਚਨੁਕੀਤਾਫੇਰਸੀਗੁਰੂਬੋਲਿਮਾਕਮਲਾਅਸਾਤ੍ਰੀਸਨੇਹਾਆਵਾਜ।

ਇਕ ਵਿਸਥਾਰ ਏਨੇ ਸਦਿ ਲਿਖਾਉ। ਸਥਾਰਣਾ ਸਥਾਰਣੇ ਨੇ ਕਮਲ ਸਦਿ ਟੁਕਾਇਆ ॥
 ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਿ ਦਾ ਪੈਰੁੰ ਦਰਹਾਲਿ ਚਲਾਵੇ ਇਸੁ ਠੀ ਮੁੰਨਿ ਦੀ ਬਾਣ ਲੈ ਕੈਆ ॥
 ਉ। ਸਥਾਰਣਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਸਿਖ ਬਾ। ਜੇ ਕਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਸਦੇ ਪਰਿਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਦੇ
 ਬੇ। ਹੋਰ ਸਿਸਟਿ ਪਿਛੇ ਲਗੀ ਫਿਰ ਦੀ ਬੀ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਨੂੰ ਬੇ ਕਰ ਦੇ ਬਿਨਾ ਸਿਥਾਰਣੇ
 ਦੇ ਪਰਿ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਾਹੁਣਾ ਦੇ ਇਸੇ ਨਿਦਾ ਬਾਇਕੁ ਉਪਰ ਇਕੁ ਭਲੈ। ਚਾਹੁਣਾ ਸਥਾਰ
 ਣਾ ਬੁਝਾਉ ਦਾ ਬਾ। ਅਜੀ ਨਦੇ ਇਚਾਹੁਣਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਇਸ ਪਇ ਨਬੇ ਬੇ ਦੇ ਇਸੁ ਆਇ
 ਰਖ ਦੇ ਬੇ। ਸਥਾਰਣਾ ਪੀਚਾਹੁਣਾ ਪਇ ਲਿਖਾਉ ਦਾ ਬਾ। ਸਥਾਰਣੇ ਨੇ ਗੁਰੂ ਸਦਿ ਗਾਇ
 ਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆ ਕਿ ਆਮਾ ਮੈ ਬਾਜਾਇ ਕੈ। ਕਮਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਨਿਉ ਪੁਕ
 ਮੁਹੈ ਵੈਗਾ ਤਿਉ ਆਖਾ ਗਾਜੀ। ਬਚਨੁ ਪਇ ਆ ਜੇ ਆਵੈ ਗਾਨਾ ਪੀਤਾਇ ਉ ਆਖਣ ॥
 ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੇ ਕਮਣੀ ਆਈ ਪੈ। ਚਾਹੁਣਾ ਲਮਾਵੈ ਗਾ। ਕਮਲਾ ਜਾਇ ਮਿਲਿ ਆ। ਭੁ ॥
 ਸਥਾਰਣੇ ਕਹਿ ਆ ਤੁੰ ਕਿਉ ਆਇ ਆ ਪੈ। ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਦਿ ਆ ਪੈ ਦਰਹਾਲ
 ਚਲਾ। ਬਾਹੀਲ ਮੀ ਆਵੇ ਇਸੁ ਠੀ ਮੁੰਨ ਦਾ ਬਾਣ ਲੈ ਚਲਾ। ਸਥਾਰਣੇ ਕਹਿ ਆ ਰੋਟੀ
 ਖਾਇ ਚਲਾ। ਕਮਲੇ ਕਹਿ ਆ ਮੈ ਨੇ ਪੁਕ ਮਨਾ ਪੀਤੁ ਖਾਇ ਲੇ। ਸਥਾਰਣੇ ਰੋਟੀ ਖਾਧੀ
 ਉਠਿ ਚਲਿ ਆ। ਆਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਮੈਰੀ ਪਇ ਆ। ਭਾਬਚਨੁ ਪਇ ਆ ਕਰ ਭਾਰ
 ਕਰ ਭਾਰ ਸਥਾਰਣੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰ ਭਾਰ। ਫੇਰ ਸਥਾਰਣੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਜੀ

ਸਹੁ ਉਤਾਉ ਲੇਸਦੇ। ਬਚਨੁ ਪੋਇਆ ਕਿਉ ਜਾਣਦਾ ਪੈਰਿ ਉਸਾਇਆ ਪੈ। ਅਜਨੇਰੁ
 ਮਨੁ ਕਮਲਾ ਲੈਆਇਆ ਪੈ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਕੇ ਚਲਣੇ ਕਾ। ਫੇਰ ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਕਪਿਆ
 ਬਚਾ ਸਪਾਰਣਾ ਚਲੁ ਅਸੀ ਬੇਲੇ ਜਾਇ। ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਅਤੇ ਸਪਾਰਣਾ ਬੇਲੇ ਬਾਏ।
 ਉਸੇ ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਕਪਿਆ ਬਚਾ ਬਿਖੇ ਸਤਾਈ ਬਾ। ਉਪਖੇਤੁ ਦੇਖਿਆ ਚਾਰੇ ਪੁਜੇ ਰਿਠੇ
 ਵੀ ਦੇਰਿ ਨਾ ਰੇਇ ਕੁਭਲਾਉ ਪੁਜੀਆਇਆ। ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਬੇਲੇ ਬਚਾ ਸਪਾਰਣਾ
 ਏਹੁ ਕੇਹਾ ਬਾਉ। ਬਚਾ ਅਜਨੀ ਮਾਲ ਕੜੀਆਇ ਤੇ ਬਾਇ ਲੈਆਉਣੀਆ।
 ਅਰੁ ਕਿਸੇ ਪਾਸਿ ਆਉਣਾ ਹੀ। ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਅਤੇ ਸਪਾਰਣਾ ਦੇਵੈ ਜਣਾ ਮਤਾ ਕਰ
 ਕੈ ਘਰ ਆਏ। ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਕਪਿਆ ਬਚਾ ਸਪਾਰਣਾ ਚਾਦਰਾ ਪੋਇ ਲਿਆਉ
 । ਕਪੇਨੀ ਉਤਾਰਿ ਦੇਉ। ਉਇ ਮੇਲੀਆ ਚਾਦਰਾ ਉਤਾਰਿ ਤੀਆ। ਜੁਮੇ ਦੇਖੇ
 ਲੀਤੀਆ। ਸਪਾਰਣਾ ਚਾਦਰਾ ਪੋਅਣੁ ਗਇਆ ਮਛੀਆ ਪੋਇ ਲਿਆਇਆ
 । ਬਚਾ ਬੁਨੀ ਕਪਿਆ ਬਚਾ ਸਪਾਰਣਾ ਨਿਬੈ ਹਉ ਸਉਦਾ ਪਾਜ ਪਤ੍ਰਿ ਦਾਹਾਉ
 ਠਢਾ ਬਾਉਪ ਬਾਉਪ ਛਾਲਿ ਬਾ। ਸਪਾਰਣਾ ਅਰੁ ਪਛਾਲਿ ਬਿਅਇਆ ਜੀ। ਏ
 ਰਾਖਾਇ ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਵੀ ਮੇਰੀ ਮਇਆ। ਬਚਨੁ ਪੋਇਆ ਬਚਾ ਅਰੁ ਲਿਬਿਆ ਜ
 ਸਾਰਣੇ ਕਪਿਆ ਤਪਾਨੀ ਚਲੁ ਦੇਖੀ ਮੈ ਪੁਜੀਆ ਦੇਤਾ ਭਲਾ ਪਦੈ। ਸੀਗੁ ਬੁਨੀ ਜਾਇ
 ਕਰਿ ਅਰੁ ਰਿਠਾ ਦੇਖ ਕਰਿ ਪੁਜੀ ਪੋਏ। ਫੇਰ ਬਚਨੁ ਪੋਇਆ ਮੇਰੇ ਚਲਣੇ ਵੀ ਸਮਰੀ

ਮਾਇ ਤਲੈ ਕੁਸਵਿਛਾਉਣੀ ਮਭੇਲੇ ਟੀਭੀ ਵਿਛਾਉਣੀ ਚਿਲਨ ਪੀਕਰਣੀ ਤਾਫੇਰ ਬ ੨੫੧
 ਚਨਹੋਇ ਮਾਜਾਇ ਕੈ ਚਉਧਰੀ ਮਮੁਕੰਦ ਸਾਨੇ ਸਾਦਿਲਿ ਮਾਓ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਕਿ
 ਮਾਮਾਖੇ ਗਾਜਾਇ ਕੈ ਸਿਧਾ ਬਣੇ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਸਿਉ ਪੁਕ ਮੁਹੋਵੈ ਗਾਤਿ ਉਮਾਧਾਗਾ
 ਜੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਜਾਇ ਮਾਮੁ ਬੁਝੁ ਜੀ ਇਕੁ ਮਜਲ ਤਿਰੁ ਸਾਨਾ ਲਿਕਰਨੀ ਪੈ ਦਰ
 ਹਾਲ ਮਾਓ ਸਿਧਾ ਬਣਾ ਪੁਕ ਮੁਲੈ ਕੈ ਗਾਇ ਮਾਜਾ ਚਉਧਰੀ ਮਮੁਕੰਦ ਸਾਨੇ ਕਹਿ
 ਮਾਉਣੀ ਪੁਕ ਮੁਮਨਿਲ ਇਮਾ ਚਉਧਰੀ ਮੁਕਦ ਮਮਾਇ ਮੈ ਇਕੀ ਪਏ ਤਾਜੀ ਗੁਰੂ
 ਜੀ ਤੁਜੀ ਕਿਹੁ ਜਾਣਿ ਦੇਹੋ ਕਿਉ ਸਦੇਹੋ ਉਨੀ ਕਹਿ ਮਾਤੁ ਪਾਜੀ ਕਹੀ ਮੈ ਜੀ ਸੀਭ
 ਰੂਜੀ ਕਹਿ ਮਾਮਾ ਸਾਨੇ ਸੀਪਰ ਮੇ ਸਰਜੀ ਅਪਣੀ ਦਰਗਾਹਿ ਜਾਇ ਮਾਪੈ ਅਜੀਚ
 ਲੇਣੇ ਦੀ ਸਮਰੀ ਸਭੁ ਤਿਮਾਰ ਕਰੀ ਪੈ ਅਜੀਚ ਲਦੇਹਾ ਤਾ ਚਉਧਰੀ ਮਾਕਹਿ ਮਾਜੀ
 ਅਜਾਨੇ ਪੁਕ ਮੁਹੋਵੈ ਸੋ ਕਰੀਏ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਤੁ ਜੀ ਲਿਕਰਨੀ ਮਾਦੀ ਸਮਰੀ ਕਰੇਹੋ
 ਸਭੁ ਕੁਛ ਮਜੂਦ ਪੈ ਤਾਉਣੀ ਕਹਿ ਮਾਜੀ ਲਿਕਰਨੀ ਮਾਬਪੁਤੁ ਪੈ ਨਿਲਕਰਨੀ ਦੇਹੇਰ
 ਉਸਾਰਵਿਤੇ ਤਿਚ ਬਾਨੇ ਸਾਤਾ ਚੋਣੀ ਨੈ ਜੁਣਿ ਮਾਜੇ ਤਪਾ ਚਲਦਾ ਪੈ ਤਾਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਮ
 ਟੀਕ ਪੈ ਸਧਾਰਣਾ ਤਪਾਕਿ ਮਾਕਹਦਾ ਪੈ ਕਪੈ ਸਾਤਾ ਜੀ ਤਪਾ ਚਲਦਾ ਪੈ ਵਡੇ ਚਲਾਣੇ ਮਾਤ
 ਕਹਿ ਮਾਇ ਉਕਿਉ ਚਲਿਦਾ ਪੈ ਮੈਨੇ ਕਹਦਾ ਪੈ ਸਰਾਸ ਕਰਾਉਣਾ ਪੈ ਮਾਇ ਦਾ ਕੀਤਾ ਪੈ ਬ
 ਰਿਅਨੇ ਦਾਲ ਸੋਤੀ ਪੈ ਦੁਸਦ ਹੀਨੇ ਸਾਣੀ ਦਿਤੀ ਪੈ ਨਉ ਮੀਦਾ ਸਰਾਸੁ ਕਰਣਾ ਪੈ ਸੀ

ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿ ਆਸ ਪਾ ਬਣਾ ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਕਿ ਆ ਕ ਪਈ ਹੈ ਕ ਪੈ ਜੀ ਕ ਪਈ ਹੈ ਮੇ ਤੇ ਤ
 ਮੇ ਨੈ ਸ ਰਾ ਪਈ ਸ ਮ ਬਰੀ ਤਿ ਆ ਕੁ ਕ ਰਾਈ ਹੈ ਅ ਤੇ ਤ ਮਾ ਕਿ ਉ ਚ ਲਿ ਦਾ ਹੈ ਬ ਚ
 ਨ ਹੋਇ ਆਸ ਪਾ ਬਣਾ ਤੇਰੀ ਮਾਤਾ ਸ ਚੀ ਹੈ ਪ ਰ ਅ ਸੀ ਮੀ ਦਿ ਰਾ ਦਿ ਨ ਹੋ ਰ ਰ ਪੇ ਹ
 ਆਸ ਪਾ ਬਣੇ ਕਹਿ ਆ ਕੁ ਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿ ਆਸ ਪਾ ਬਣਾ ਤੂੰ ਪਤੀ ਕ
 ਨੇ ਦਿ ਦਿ ਆ ਹੋਈ ਤੂੰ ਜਾਇ ਕੈ ਸ ਰਾ ਪ ਨੇ ਦੁ ਪ ਦ ਪੀ ਲੇ ਆਉ ਜੇ ਗੁਰੂ ਭਾਵੈ ਗਾਤ
 ਅਸੀ ਤੁਸਾ ਭੈ ਪ ਰਿ ਆਵਾ ਰੋ ਦਿ ਦਿ ਆ ਹੋਣੇ ਨੇ ਦਿ ਨੀ ਅਠੀ ਸ ਪਾ ਬਣਾ ਪਇ ਰੀ
 ਪਇ ਕੈ ਦਿ ਦਿ ਆ ਹੋਇ ਆ ਬ ਚ ਨੁ ਹੋਇ ਆ ਪਿਛੇ ਤੇ ਅਸੀ ਭੀ ਆਵਾ ਰੋ ਫੇ ਰ
 ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਸ ਪਾ ਬਣੇ ਦੇ ਪ ਰਿ ਗਾਇ ਆ ਦਿ ਨ ਅਠ ਦੇ ਦੋਇ ਦਿ ਨ ਸ ਪਾ ਬਣੇ ਦੇ
 ਪ ਰਿ ਗਾਇ ਆ ਫੇ ਰ ਬ ਚ ਨੁ ਹੋਇ ਆਸ ਪਾ ਬਣਾ ਅਪਣੇ ਪ ਰਿ ਦੇ ਆ ਦਿ ਮੀ
 ਲੈ ਆਉ ਪਇ ਰੀ ਲੈ ਆਉ ਪਾਉ ਅਸੀ ਦਿ ਦਿ ਆ ਹੋਵੈ ਰੋ ਸ ਪਾ ਬਣੇ ਆਪਣੇ
 ਆ ਦਿ ਮੀ ਆਇ ਮੇ ਰੀ ਪਾਏ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਖੁਸੀ ਦੇ ਕੈ ਬਿ ਦਿ ਆ ਹੋਏ ਅਰੇ
 ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਸਿ ਪਾ ਬਣੇ ਨੇ ਤਾਂ ਦਿ ਦਿ ਆ ਕ ਰ ਦਾ ਬਾਜ ਕੋ ਹਾਤਿ ਨ ਨਾਲਿ ਆਉ
 ਦਾ ਬਾਜ ਪਿਛੇ ਲਗਾ ਉਤਿ ਦਿ ਨਿ ਸ ਪਾ ਬਣੇ ਦਾ ਜੀ ਉਹੋਇ ਆ ਮੇ ਅਰ ਦਾ ਸ ਕ ਰ
 ਵਾਤਿ ਚ ਕੋ ਨੇ ਸੀ ਗੁਰੂਜੀ ਫਿ ਰਿ ਪਤ੍ਰ ਹੋਇ ਆ ਬ ਚ ਨੁ ਹੋ ਆਸ ਪਾ ਬਣਾ ਕਾਈ
 ਗਲਿ ਕ ਰੈ ਗਾ ਕ ਪੈ ਜੀ ਜੇ ਤੈ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕ ਪਾਂ ਜੀ ਬ ਚ ਨੁ ਹੋਇ ਆ ਤੁਠਾ ਹਾ ਕਿਛੁ

ਮੰਗਲੇਹਾਭੈਸੇਵਾਬਹੁਕੀਭੀਹੈ। ਤਾਜਸਾਰਣੇਕਹਿਆਜੀਜੇਤੂਭੁਠਾਪੈਤਾਮੇਰੇ ੨੫੨
 ਕੁੜਮੁਆਗਾਰੈਬੰਦੀਖਾਨੈਪਇਆਪੈਜੀ। ਜੇਛੁਟੈਜੀ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਕੁੜਮ
 ਛੁਟਾਕਿਆਦੇਈਗਾਓਪੁਕਪੈਗਾਮੇਦੁਬਰਾਭੁਵਾਨੀਨੇਛੁੜਾਇਆਹਾਭੇਰ
 ਨਾਉਕੋਈਨਾਲੈਜੀ। ਜੇਸਸਾਰਣੇਛੁੜਾਇਆਹਾ। ਫੇਰਬਚਨੁਹੋਇਆਭੁਠਾਹ
 ਕਿਛੁਮੰਗਲੇਹਾਭਾਫੇਰਿਸਸਾਰਣੇਕਹਿਆਜੀਕੁੜਮਛੁਟੈ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਕੁ
 ਝੁਛੁਟੈਗਾਤਾਕਿਆਦੇਈਗਾ। ਕਪੈਗਾਹਉਸਬਦੁਬਨੈਛੁੜਾਇਆਹਾਭੇਰ
 ਨਾਉਕੋਈਨਾਲੈਦੇਗਾ। ਫੇਰਸਸਾਰਣੇਕਹਿਆਜੀਮੇਰਾਕੁੜਮਛੁਟੈਪੀਗਾ। ਬ
 ਚਨੁਹੋਇਆਸਸਾਰਣੇਪੁਖੜੀਲਿਖਲੈਤੇਰਾਕੁੜਮਛੁਟਾ। ਕਛੁਚਗੀਜੇਪੀਵ
 ਸਤੁਹੋਮੰਗਲੈਹੋਕੁਛੁ। ਤਾਜਸਾਰਣੇਕਹਿਆਜੀਹੋਰਕਿਆਮੰਗਲਾਮੇਰੀਕੁੜ
 ਮਹੀਛੁਟੈਜੀ। ਬਚਨੁਹੋਇਆਓਪੁਭਾਛੁਟਾਪੈਸਸਾਰਣੈਮਥਾਟੇਇਆ। ਫੇਰਬ
 ਚਨੁਹੋਇਆਮਜਾਭੈਪਰਿਆਉ। ਸਸਾਰਣਾਦੁਸਦਹੀਲੈਕੈਸਿਰਾਸਕੈਦਿਨ
 ਆਇਆ। ਬ੍ਰਹਮਣਜਿਵਾਏ। ਸਰਾਸੁਹੋਇਆ। ਫੇਰਬਚਨੁਹੋਇਆਸਸਾਰਣੈਕ
 ਹਿਆਮੇਰਾਪਰਲਿਬੁਅਛਾਕਬਕੈ। ਸਿਸਾਰਣੈਕਹਿਆਜੀਤੇਰਾਪੁਕਮਹੋਇਆ
 ਪੈਪਰਲਿਬਣੇਦਾ। ਜਾਲਿਬਮਪੁਤਾਤਾਆਇਮੇਰੀਪਇਆ। ਫੇਰਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆਸਸਾਰਣਮੇਰੀਆਚਾਦਿਬਾਧੋਇਲਿਆਉ। ਸਿਸਾਰਣਾਅਛੀਅਧੋਇ

ਕਹਿਲਿਆਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਿਧਾ ਬਣਾ ਚਉਧਰੀਆ ਮੁਕਤ ਮਨੋ ਜ
 ਦਿਲਿਆਉ ਚਉਧਰੀਆਇ ਮਥੈ ਟੇਕਿਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਜੀ ਮੇਰੇ ਸਿ
 ਖੋ ਮਰ ਚਉਧਰੀ ਹੋ ਮੇਰਾ ਪੁਕ ਮਨੋ ਉਨੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਨਿਉ ਪੁਕ ਮਹੋਵੈ ਤਿ
 ਉਕ ਬੈਜੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਸਨੋ ਪੁਕ ਪੈਸੀ ਮੁਮੇ ਸਰਜੀ ਦਾ ਅਸੀ ਪਵਿਦਾਇ
 ਨਮੰ ਬਾਲ ਪੇਬੇ ਤਾ ਅਸੀ ਰਹੇ ਬੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੁਲ ਕੜੀਆ ਬੇਲੇ ਮਾਵੇ ਪੁਕ ਮੁਦ
 ਰਗਾ ਪਿਕਾ ਅਸਨੋ ਦਰਹਾਲੁ ਆਇਆ ਚਉਧਰੀ ਮੇਰੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਚਲੈ
 ਗਾਤਾ ਅਸਾ ਤੁਰਿਆ ਹੋਗੁ ਜੀ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਨਿਹਾਲੁ ਪਏ ਤੁਸਾ ਬੈਸੀ
 ਮਰ ਮੇਰੇ ਜਰਜੀ ਕਾ ਨਿਵਾਜੇ ਹੋਇਆ ਪੈ ਫੇਰ ਬੇਲਣਾ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਫੇਰ ਬੇਲਣਾ
 ਨਾਹੀ ਤਾ ਚਉਧਰੀ ਮੇਲ ਕੜੀਆ ਬੇਲੇ ਲੈ ਮਾਣੀਆ ਤਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੈ ਫੇਰ
 ਚਉਧਰੀ ਅਨੇਜ ਦਾਇਕੈ ਕਹਿ ਆਤੁ ਸੀ ਦਰਹਾਲੁ ਲਕੜੀਆ ਪਾਇਆਵੇ
 ਚਉਧਰੀਆ ਫੇਰ ਅਇ ਮਥੈ ਟੇਕਿਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਮੇਨੋ ਉਬੇਲਾਇ
 ਜਾਵੇਗੇ ਤਾ ਮੇਰੇ ਸਿਵੇ ਮਰਚਾ ਰਮਾ ਹਰੁ ਬਹਾਲਣਾ ਚੋਹੀ ਖੂਜੀ ਪਥੀਆ ਰਾਨਾਲਿ
 ਫੇਰਣਾ ਨਹੀ ਫੇਰ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਅਸੀ ਲੇਟਿ ਦੇਹਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਗੁ ਤੁਲੇ ਜਾ
 ਇਲੇਟਿ ਆਸੰਗਾ ਸੁਕਾਸਾ ਹਰਿਆ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਗਲਿ ਕਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਲੇਟਿ ਗਏ ਅੰਗੁ ਮਾਇ ਪੈਰੀ ਪਾਇਆ ਮਾਤਾ ਬੈਰਾ ਗੁਲ ਬੀਕ ਬਨਿ ਗਏ ਤੁ

ਮਹਲਿਸਬਦੁਹੋਇਆ॥ ਵਰੁਹੰਸਵਿਚਿ॥ ॥ ਵਰੁਹੰਸਮਹਲਾ ੧ ॥ ਧੰਨੁਜਬੰਦ
 ਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹੁਨਿਨਿਜਗੁਪਿਪਿਰੈਲਾਇਆ॥ ਮਹਤੁਮੰਨੀਪਾਇਭੁਬੀਜਾਨੀਅਨ੍ਹਾ
 ਅਤਿਚਲਾਇਆ॥ ਜਾਨੀਅਨ੍ਹਾਅਤਿਚਲਾਇਆਲਿਖਿਅਪਾਇਆਭਰੇਦੀਵ
 ਸਵਾਏ॥ ਕਾਇਆਪੰਜੁਬੀਆਵਿਛੋਰੁਜਾਇਨਪੁੰਨਮਾਏ॥ ਜੇਹਾਲਿਖਿਅਭੇ
 ਹਾਪਾਇਆਜੇਹਾਖੁਬਬੁਕਮਾਇਆ॥ ਧੰਨੁਜਬੰਦਾਸਚਾਪਾਤਿਸਾਹੁਨਿਨਿਜ
 ਗੁਪਿਪਿਰੈਲਾਇਆ॥ ੧ ॥ ਜਾਹਿਬੁਜਿਮਰੇਮੇਰੇਭਾਣੀਓਸਭਨਾਏਪੁਪਿਆਣਾ
 ॥ ਐਥੇਧੰਧਾਕੂੜਾਚਾਬਦਿਹਾੜੇਅਰੈਸਰਪਰਜਾਣਾ॥ ਅਰੈਸਰਪਰਜਾਣਾ
 ਨਿਭਿਮਹਿਮਾਣਾਕਾਹੇਗਾਬਬੁਕੀਜੈ॥ ਨਿਸਿਸੇਵਿਐਦੁਗਪਿਜੁਖਪਾਣੀਐਨਾ
 ਮਤਿਸੈਕਾਲੀਜੈ॥ ਅਰੈਪੁਕਾਮਨਚਲੈਮੁਲੈਸਿਵਿਸਿਵਿਕੀਆਵਿਹਾਣਾ॥ ਸ
 ਹਬੁਜਿਮਰੇਮੇਰੇਭਾਣੀਓਸਭਨਾਏਪੁਪਿਆਣਾ॥ ੨ ॥ ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੈਸਮਰਬਸੇਬੀ
 ਐਹੀਲੜਾਏਪੁਜੀਜਾਰੇ॥ ਜਲਿਬਲਿਮਹੀਅਲਬਵਿਰਵਿਅਸਚਾਸਿਰਜਣਿ
 ਹਾਰੇ॥ ਜਾਚਾਸਿਰਜਣਿਹਾਰੇਅਗਮਅਪਾਰੇਭਾਕਾਅੰਤੁਨਪਾਇਆ॥ ਆਇਆ
 ਤਿਨਕਾਜੁਫੁਲਭੁਇਆਪੈਇਕਮਨਿਨੀਪਿਅਇਆ॥ ਛਾਪੈਛਾਹਿਉਸਾਰੈਅ
 ਖੇਹੁਕਮੁਸਵਾਰਣਹਾਰੇ॥ ਜੇਤਿਸੁਭਾਵੈਸਮਰਬਸੇਬੀਐਹੀਲੜਾਏਪੁਜੀਜਾਰੇ॥
 ॥ ੩ ॥ ਬਾਬਾਭਨਾਜਾਣੀਐਜੇਰੇਵੈਲਾਇਪਿਆਰੇ॥ ਵਾਲੇਵੇਕਾਬਣਰੇਣੀਐਬਾਬਾ

ਰੋਵਣ ਸਭਾਵਿਕਾ ਰੋਵਣ ਸਭਾਵਿਕਾ ਰੋਵਣ ਸਭਾਵਿਕਾ ਰੋਵਣ ਸਭਾਵਿਕਾ ਰੋਵਣ ਸਭਾਵਿਕਾ
 ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਸੁਝੈ ਨਾ ਹੀਏ ਤਨੁ ਏਵੈ ਸੋਵੈ ਮੇਰੇ ਆਇਆ ਸਭ ਕੁਣੀ ਜਾਸੀ
 ਕੁਨ ਕਰੋਹੀ ਕਾਰੋ ਨਾਨਕ ਕੁਨ ਜਾਣੀ ਮੇਰਾ ਬਾਨੇ ਰੋਵੈ ਲਾਇਆ ਆਰੋ ॥੪॥ ਸਿਰਾ
 ਤਿਲਹੀ ਸਬਦੁ ਗਾਵਣ ਅਤੇ ਮਲਾਹਣੀ ਆਗਾਵਣੀ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਬਿਸਮਾਦਿ
 ਕੈ ਘਰਿ ਆਏ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤਿ ਸਿਕਾਰ ਸੇਰੁ ਏਨੇ ਗਏ ਥੇ ਉਨੇ ਏਨੇ ਬਰਹੋਈ
 ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸਾਣਾ ਉਥੇ ਏਨੇ ਦੁੜਾਏ ਘਰਿ ਆਏ ਸੀਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਮੀਦ
 ਸੁਦੇਵੈ ਆਏ ਉਨੀ ਕਹਿ ਆਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁੜੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਅਸੀ ਪੁਣਿ ਚੰਗਾ
 ਰੁਲਾਛੁਰੂ ਆਏ ਹਾ ਉਇਓ ਆਇ ਪਇਬੀ ਪਏ ਜਾਏ ਮਨ ਤਾਸ ਹੀ ਸਮਾਣਾ
 ਪੈ ਉਨੀ ਦੇ ਹੀ ਦਿਤੀ ਕਪੈ ਤੈਨੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਦੇ ਹੀ ਪੈ ਜੇਤੁ ਸਮਾਵੈ ਇਕੁ ਚਾਰ
 ਘੜੀ ਆਗਲਾ ਅਸਨਾ ਲਿਕਵਲੇ ਪਿਭਾਸਮਾਣੀ ਕਪੈ ਜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਗਲਾ
 ਭੀਨਾ ਕੀਤੀ ਆਨਾ ਕਿਛੁ ਭੇਤੇ ਮੰਗਿਆ ਸੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਰਣ ਹਾਰ
 ਉਠਿ ਬੈਠਾ ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਆਕਿ ਆਖਦੇ ਹੋਤੁ ਜੀ ਚਾਰ ਘੜੀ ਆਮੰਗਲੀ ਤੀਆ
 ਜੇਤੁ ਜੀ ਚਾਰ ਪਹਿਰਿ ਮੰਗਾਏ ਮੰਗਾਏ ਤਾ ਚਾਰ ਪਹਿਰਿ ਰਹਿਦਾ ਜੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਮੰ
 ਗਾਏ ਤਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਰਹਿਦਾ ਜੇ ਚਾਰ ਜੁਗਾ ਮੰਗਾਏ ਤਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਰਹਿਦਾ
 ਆਖੈ ਕੀ ਆਖਦੇ ਹੋ ਤਾ ਸੀਚੰਦ ਬੋਲਿ ਆਭੈ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਿਵਾਲੀ ਏਖਤੀ ਨੇ

ਵਿਤੀਧੈ॥ ਅਸਾਡਾ ਕੀਹਾਲੁ॥ ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਮਾਇਨਾਹੀ॥ ਵਿਤੀਓਸਦੈ॥ ਅਸਤਕ
 ਲੇਖਲਿਖੀ॥ ਥੀਉਨਾ ਵਿਤੀ॥ ਸ੍ਰੀਚੰਦਕਹਿਅ॥ ਅਸੀਐ॥ ਤੀਚਤਿਏ॥ ਬੇਮਹੀ॥ ਨੁਕਪੜੇ
 ਪਧਰਬੇ॥ ਛੁਤੀਭੋਜਨਖਾਏ॥ ਬੇਹੁਣ॥ ਅਸੀਕਿਅਕਰਾਰਾ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਮਾਇਨਾਐ
 ਤ੍ਰਿਅਤੇਚੰਗੇ॥ ਐਤ੍ਰੇਹੋਨਿਗੇ॥ ਇਨਾਭੋਜਨਾਤੇਚੰਗੇ॥ ਭੋਜਨਿਹੋਨਗੇ॥ ਅਨੁਭੀਤ੍ਰਿਤੁ
 ਸਾਕਾਈਨਾਹੀਰਖਣੀ॥ ਭਾਵਾਕੇਕੁਤਿਅਤ੍ਰੇਕਾਈਕਮੀਨਹੀ॥ ਤੁਜੀਤੁਪ੍ਰਤਿਹੋਹੁ॥
 ਗੁਰਸਿਖੀਬਹੁਤਹੋਵੈਗੀ॥ ਤੁਜੀਜੇਮੁਹਮੰਗੋਗੇ॥ ਜੇਈਮਿਲੈਗੈ॥ ਫੇਰਸੀਚੰਦਕਹਿ
 ਅਮਾਅਸਾਨੁਤ੍ਰਿਸੀਨੋਸਉਪਜਾਹਿ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਮੇਤੁਜੀਉਸਨੋਸਉਪੇਹੋਜਿਤ੍ਰਿ
 ਸਭਕਲਾਪਾਵੀਧੈ॥ ਅਮੇਹੋਰੁਕਿਜਨੋਸਉਪਾ॥ ਜਿਨਜਗਤੁਕੀਤਾਧੈ॥ ਅਮੇਤੁਜੀਤ੍ਰਿਸਨੋਸੇ
 ਪੇਹੋ॥ ਫੇਰਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਮੇਰੇਖਿਛੈਕਰਮਸਰਮਨਾਹੀਕਰਣਾ॥ ਫੇਰਚਉਪਰੀਅ
 ਕਹਿਅਜੀਮਿਹਵਿਦਾਨਜਗਤਿ॥ ਦ੍ਰਿਚਿਤ੍ਰਿਦਾਚਲੈਗੀ॥ ਬਚਨੁ ਹੋਇ॥ ਅਜੇਤੁ
 ਸਾਡੀਪੁਜੀਹੋਵੈਗੀ॥ ਜੇਕਰਣਾ॥ ਪਰਉਕ੍ਰੇਵਣਾਨਾਹੀ॥ ਇਤਿਨੀਗਾਲਿਅਖਕੈ
 ਸ੍ਰੀਬਾਬਜੀਸਮਾਣਾ॥ ਸ੍ਰੀਚੰਦਲਖਮੀਦਾਸਚਉਪਰੀਅਪਗਾਉਤਾਰੀਅ
 ਸਧਾਰਣੇਖਿਛੈਜਾਇਕੈਪਗਾਉਤਾਰੀ॥ ਪਰਤੀਨਾਲਿਮਾਰੀ॥ ਕਪੈਨਾਮੇਪਰਬਖਾਮਨਕੋ
 ਰੁਜਗਾਰਕੀਤਾ॥ ਅਮੇਅਪਣਾਪਰਏਵੈਉਜਾਤ੍ਰਿਅਮਾਮੇਰੀਪਾਲਿਬਿਰਬੀਗਈ॥ ਅਮੇ
 ਪਲੇਕਿਛੁਨਪਇਅਮਾ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਫੇਰਉਠਿਬੈਠਾ॥ ਕਪੈਇਜਨੋਸਦਿਕੈਪੁਛੈਮੇਵਿ

ਚਿਟੋਸਪੈਯਾਵਿਚਿਇਸੁਦੇਦੋਸਪੈਯਾਸਧਾਰਣਸਦਿਆਦਾਸੀਗੁਰੂਨੀਕਹਿਆਸਿ
 ਧਾਰਣਮੇਨੋਤੁੰਦਰਬਾਗਿਵਿਚਿਨਾਮਿਲੈਗਾ। ਜੇਕੁਨ੍ਹਬੋਲੈਗਾ। ਤਾਂਗੁਰੂਦੇਮੁਹੋਬੇਮੁਖ
 ਹੋਵੈ। ਮੇਕਹਿਆਸਧਾਰਣਾਪਉਤੁਠਾਹਾਕਿਛੁਚੰਗੀਜੇਪੀਵਸਤੁਮਗਲੇਹਾ। ਤੈਕੀ
 ਮੰਗਿਆਬਕਪੈਨੀਮਇਮੰਗਿਆਬਾਮੇਰਾਕੁਨ੍ਹਮੁਛੁਟੈਨੀਮਇਤਿਨਵਾਰੀਕਹਿਆ
 ਬਾ। ਕਿਛੁਚੰਗੀਜੇਪੀਵਸਤੁਮੰਗਲੇਹਿ। ਮਇਏਪੁਮੰਗਿਆਬਾਨੀਮੇਰਾਕੁਨ੍ਹਮੁਛੁ
 ਟੈਨੀ। ਸੀਗੁਰੂਨੀਕਹਿਆਮਇਨੋਕਿਆਵੇਸੁਦਿਵਾਪੈ। ਇਤਨੀਬਾਤਿਕਪਕੈਫੇਰ
 ਸੀਗੁਰੂਨੀਸਮਾਣਾ। ਜਾਸੀਗੁਰੂਨੀਕੀਸਮਗਲਿਲੈ। ਇਚਲੇਤਾਤੁਰਕੀਆਣਠਾਕ
 ਪਾਈ। ਪਿੰਦੁਮਤੇਤੁਰਕਾਅਖਸਵਿਚਿਬਪੁਤੁਬੋਲਾਬੋਲੀਹੋਈ। ਸੀਗੁਰੂਨੀਫੇਰਿ
 ਓਠਿਕਰਿਕਹਿਆਤੁਸੀਕਿਉਝਗਝੇਹੋ। ਇਕਮਕਰੇਤੁਸੀਦੈਵੈਟੋਲਾ। ਦੁਹੀਬਲੀਤ
 ਸੀਫੁਲਪੋਰੇਜਿਸਦੇਪਰੇਰਪਨਿਗੋਜੇਆਪਣਾਹਾਪੁਕਰਮੁਕਰੀਓ। ਸੰਗਤਨੋਬਚ
 ਨੁਹੋਇਆਤੁਕੀਕੀਰਤਮਤੋ। ਫੇਰਸੀਗੁਰੂਨੀਸਮਾਇਗਾਏ। ਤਿਤੁਸੰਪਲਸਬਦੁ
 ਬਾਬਾਮਾਹਾਹੋਇਆ। ਫੁਲਾਣੇਦੈਸਮੇਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਜੇਖੋਬੀਸੀਅੰਗਾਦਪਾਸਿਮਿ
 ਲੀ। ਜੇਖੋਰਿਕੀਰਤਿਅਖੀਮੇਕਰਤੇਕਾਹੋਇਬੀਚਰੇ। ਤਿਤੁਖਵਿਗਾਦਪਸੇਪੁਲਾ
 ਮਸਿਮਰੇਸਿਬਜਣਿਹਾਰੇ॥ ੧॥ ਰਬਾਉ॥ ਤੁਮਗਾਦੁਹਮੇਰੇਨਿਰਭਉਕਾਸੇਪਿਲਾ। ਪ
 ਉਵਾਰੀਜਿਤੁਸੰਪਲੈਸਦਾਸੁਖਹੋਇ॥ ੧॥ ਰਬਾਉ॥ ਨਿਤਿਨਿਤਿਜੀਅਤੇਸਮਾਲੀ

ਮੈਨਿ ਦੇਖੋਗੇ ਵੇਦਿ ਹਾਰੇ ਤੇ ਵੇਦਾਨੇ ਕੀ ਮਤਿ ਨਾਪਵੈ ਤਿਸੁ ਦਾ ਤੇ ਕਵਣੁ ਸਮਝੇ ॥
 ॥੨॥ ॥ ਸਿਬ ਤਿਸਾਹਾ ਲਿਖਿ ਮਾਮਿ ਲਿਖਿ ਬਿਖਾਵੁ ਪੁਤੇਲੁ ॥ ਵੇਹੁ ਸਥਾਨੁ ਅ-
 ਸੀਸਤੀ ਮਾਨੇ ਹੋਵੈ ਜਾਹਿ ਬਿਸਿਓ ਮੇਲੁ ॥ ੪ ॥ ਅਵਿਧਾ ਰਿਏ ਹੋਮਾ ਪੁਚਾ ਸਦੜੇ
 ਨਿਭਿ ਮਾਵੈ ਨਿਸਾਨੁ ਦੁਹਾਰਾ ਸਿਮਰੀ ਮਾਪਿ ਨਾਨਕ ਜੇ ਦਿਹ ਮਾਵੈ ਨਿਸਾ ॥ ੪ ॥
 ॥੧॥ ਗਾਗੁ ਮਾਸਾ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ॥ ਛਿਅਪੁਰੁ ਛਿਅਗੁਰੁ ਛਿਅਉਪਦੇਸਾਗੁ
 ਰੁਗੁਰੁ ਏਕੇ ਦੇਸੁ ਮਨੇਕ ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਜੈ ਇਅਰਕੁ ਬਤੇਕੀ ਰਤਿ ਹੋਇ ॥ ਜੇ ਅਰੁ ਰਾਖੁ
 ਦੁਗਾਣੀ ਤੋਹਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਵਿਸਿ ਦੇਖ ਸਿਏ ਅਤੀ ਮਾਥੁ ਪਿਰਾ ਬਿਤੀਵਾਰੀ ਸਾਹੁ
 ਹੋਇ ਮਾਸੂਰਾ ਨਿਏ ਕੋਰਤਿ ਮਨੇਕ ॥ ਨਾਨਕ ਕੁਰਬਤੇ ਕੇ ਕੇਵੇਸੁ ॥੨॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁ ॥
 ਪਉਣ ਗੁਰੁ ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਮਾਤਾ ਸਰਤਿ ਮਪਤਾ ॥ ਦਿਵੁ ਜਗਤਿ ਦੋਇ ਦਾਣੀ ਦਾਇਆ ਖੇਲੇ
 ਸਗਲਿ ਜਗਤੁ ॥ ਚੰਗਿਆਣੀ ਮਾਥੁਰਾ ਮਾਣੀ ਮਾਥੇ ਬਾਚੈ ਸਰਸੁ ਪਦੁਰਾ ਕਰਮੀਅ
 ਪੇਅਪਣੀ ਕੇਨੇ ਕੇ ਕੇਵਰਾ ॥ ਨਿਨੀ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਏਸੁ ਜਕਤਿ ਪਾਲਿ ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖਿ
 ਜਲੇ ਹੋਰ ਕੇਤੀ ਛੁਟੀ ਆਲਿ ॥੧॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਾਵ ਰਿਉ ਪਰਿ ਲੈ ਕੈ ਪਇ ਗਏ ॥ ਤਾਸਿ ਗਾ
 ਤਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਅਾ ਜਾਚਾ ਵਰਉ ਪਾਤਿਕ ਰਿਦੇ ਮਨਤਾ ॥ ਵਿਚਿ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਫੁਲੁ ਵਹਾਟੇ
 ਲਾਲੈ ਗਏ ਸੰਗਤਿ ਪਇਰੀ ਪਈ ॥ ਜਾਚਿ ਪਾਪਾ ਰਸਿ ਤੀਲੈ ਗਏ ਉਥੈ ਤੁਰਕੀ ਫੇਰਿਲ
 ਤਾਣੀ ਪਾਣੀ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਤੈ ਕੀ ਮਭੇ ਨਿਅਾ ਬਾਉ ਪਭੀ ਮਾਇਆ ਜਾਮਰਦਾਨਾ ਸਰ

ਮਸਾਲਾ ਵਿਚਿ ਆਇਆ ਤੋਲ ਕੀ ਕਹਿ ਆਸੰਬਦਾ ਨਿ ਆਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਮਾਣੇ ਲੋਕ ਸੀ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਿਖਾ ਪਰਗਏ ਪੈ। ਅਰਦਾਸੇ ਪੀਧਰਤੀ ਨਾਲਿ ਮਾਰੀ। ਫੇਰਦੁ ਉਤ੍ਰਿ ਆਪੁ
 ਕਾਰਦਾਗਇ ਆਸੇ ਬਿਅਬਾਬਾ ਮਇ ਨੇਦਰ ਸਨਦੇ ਹਿ। ਪਠਾਣੀ ਮਰਦਾਨਾ ਅਕਤ੍ਰਿਰ
 ਖਿਅਮਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸਿ ਨਾਜਾਣਿ ਦਿਤਾ। ਅਰਦਾਸੇ ਪਾਇ ਪਾਇ ਕਰਖੁ ਕਾਰਿ ਅਚ
 ਅਮਾ ਕਪੈ ਮੇਨੇ ਨੇਦਰ ਸਨਦੇ ਪਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਠਿ ਬੈਠਾ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਮਾ ਅਰਦਾਸਿ
 ਆਮਾ ਉਮਰਦਾਸੇ ਜਦਿ ਕੈ ਆਪਣੇ ਗਲਿ ਲਾਇ ਆਮਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿ ਆਸੇ ਬਿ
 ਆਬਚਾ ਮੇਤੇ ਬੇਨਾਲਿ ਪਾਤੁ ਮਤਿ ਓਦਰਾ। ਤੁਮਰਦਾਸੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੈ ਮੇਨ ਉਬ
 ਚਨੁ ਦਿਤਾ ਬਾਨਾਲੇ ਲੈ ਚਲਿਣੇ ਦਾਤੈ ਪਕਿਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਤੁ ਪਕਿ
 ਜਾ ਬਿਕੈ ਸਮਾਉ। ਅਇਤੈ ਲੈਣਿ ਆਵਾਗਾ ਮਜਤੈ ਅਠਿ ਮੋਦਿ ਨਿਨੇ। ਅਰਦਾਨਾ ਪ
 ਇਕੀ ਮੈ ਕੈ ਵਿਦਿਅ ਹੋਇ ਆਮਾ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫੇਰ ਸਮਾਣਾ। ਤੁਰਕੀ ਫੇਰਿ ਬੁਗਾਤਾ ਕੀਤ
 ਪਾਇ ਕੁਚ ਓਪਰੀ ਨਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗਾਇ ਜਾਦਾ ਮਿਲਿ ਆਮਾ ਜਾਉ ਪੁਚ ਓਪਰੀ ਆਇ
 ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਵੁਡਾ ਸੇਵ ਪੁਦਾ ਪੈ। ਉਨਿ ਪੁਛਿਏ ਹੋਜੇ ਬਕੇ ਪਾਪੈ। ਉਨੀ ਸਾਰੀ ਚਿਕੀ ਕਤੁ
 ਕਹਿ ਕੈ ਸੁਣਾਣੀ। ਤਾਚ ਉਪਰੀ ਕਹਿ ਆਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਫਲਾਨੈ ਬਾਇਜਾਦਾ ਮਿਲਿ
 ਆਪੈ। ਆਲਕੀ ਚੜ੍ਹਿ ਆਮਾ ਇਨੇ ਜਾਦਾ ਮਿਲਿ ਆਪੈ। ਜਾਉ ਇਚਾਦੁ ਰਿਉ ਪਾਤ੍ਰਿਕ
 ਰਿਦੇਖ ਨਿਵਿਚਿ ਕਿਛੁ ਨਾਪੀ ਸਭ ਪੈਇ ਰਾਨਿ ਹੋਇ ਬਹਾ। ਅਮੇ ਆਪਣੇ ਕਿਠਾ ਕਾਣੇ ਜਾ

ਇਥੈ ਥੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਚਾਹੁ ਬਾਝ ਅਤੇ ਹੋ ਸਮਗੀ ਲੈ ਚਲੇ ਉਥੈ ਖੜਿ ਉਤਾ ਬਿਆਜਾਣੁ
 ਬੈਸਤੁ ਰਕੀ ਚਉ ਤੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਚਉ ਕੜੀ ਮਾਰੀ ਬੈਠਾ ਪੈ ਜਾਬ ਸਿਤਰ ਜੀਤਲੁ ਯਇਆ ਤਾ
 ਸਿਖ ਸੰਗ ਭਿਖ ਬਿਆਏ ਜਾਗਾ ਤਿਖਣੀ ਤਾ ਚਾਰੇ ਪਾਹੁ ਚਉ ਕੀ ਬੈਠਾ ਜਣ ਪਾਬੀ ਮਾਰੀ
 ਜਾਗਾ ਤਿਖਣੀ ਤਾ ਚਾਰੇ ਪਾਹੁ ਚਉ ਪੂਰੁ ਬੈਠੇ ਰਹੇ ਜਾਅ ਪੀਰਾ ਤਿਹੋਈ ਤਾ ਮਾਖੀ ਮੇਕੁ
 ਜਤੂਰੀ ਅਗਰ ਚੰਦ ਨਿਕਾਸ ਪਿਕਾਭੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਪੈ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਮਪਕਾ ਰਹੋਇ ਰ
 ਹਿਆ ਪੈ ਅਤੇ ਝੁਰਣਾ ਦੁਆਨਾ ਹਸਦੁ ਮੁਨੀ ਵਜੀਰ ਅਨੇਕ ਭਾਤਿ ਕੇ ਵਜਿ ਦੇਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ
 ਪਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੀ ਚਉ ਕੜੀ ਮਾਰੀ ਉਠਿ ਬੈਠੇ ਪੈ ਜੇਨੇ ਮਹੀਨੇ ਪੈ ਪੈ ਹੋਏ ਪੈ ਨਿਅਤੇ ਮਥਾ
 ਟਿਕਾ ਪੈ ਚਾਰੇ ਪਾਹੁ ਚਉ ਠਿਮੇਰੀ ਪਏ ਅਗੋ ਉਨੇ ਸਿਨ ਤਿਹੋਈ ਉਤੇ ਵੇਲੇ ਵਾਚਿ ਚਲੀ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਦਾ ਵੀ ਦੇਵਾਲ ਫੁਰ ਫੁਰ ਕਰੈ ਚਉ ਪੁਖੜੀਆ ਤੀਕੁ ਵਜੀਰ ਸਰੀਸ
 ਤਹੋਇ ਰਹੀ ਫੇਰ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਵਾਰ ਹੋਇ ਕੈ ਸਚ ਮੰਤ੍ਰ ਨੇ ਸਿਖਾ ਬੇਸਿਖਾ ਜਣ ਮਰਜਾ
 ਇਥੈ ਥੈ ਭਲਕੇ ਭਲਕੇ ਹੋਇਆ ਪਾਹੁ ਪੁਖ ਬਆਏ ਭਲਕੀ ਕਹਿਆ ਅਜਾਵਿਚੇ
 ਕਿਨੈ ਨਾਜਾ ਤਉ ਛੁਲਗਾਇਆ ਤਾ ਸਥਾ ਬਣੈ ਕਹਿਆ ਇਕੁ ਤਮੇਦਾ ਦੰਦਰ ਮੀ ਮੇਤ
 ਬੀਤੁ ਕਰਾਇ ਕੈ ਗਲਿ ਪਾਈ ਮੇਰੇ ਉਥੇ ਚਾਹ ਬੇਦੀ ਸਮਗੀ ਲੈ ਗਏ ਜਾਜਿ ਵਾਜਾਇ
 ਕੈ ਦੁਖ ਨਾਨਿ ਤਉ ਕੜ ਜਾ ਦੇਖਨ ਤਾ ਚਿਖਾਵਿ ਚਿਫੁਲਾ ਅਜਤੁ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਲੜੀ ਅ
 ਜਲੀਆ ਹੋਈਆ ਪੈ ਬਸੀਰੁ ਜਤੁ ਦੇਖ ਰਹੇ ਫੇਰ ਫੁਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਫੁਲ ਅਜਤੁ ਕੋਈ ਨਾ

ਨਿਕਲਿਆ ਕੋਲ ਨਦੀ ਵਿਚਿ ਪਰਵਾਹ ਦਿਤੁ ਸਭ ਮਛੇ ਤਾ ਉਣ ਲੋਕ ਪੈ ਕਿ ਮੈਂ ਨਾ ਜਾਤਾ ॥

ਅਸਾਨੋ ਛਲਿਆ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਸੀਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮ ਸਾਖੀ ਜਪੁ
ਬਨੋਈ ॥ ॥ ਸੀਮਤਾ ੧੫੮੬ ॥ ਬਰਖੇ ਮਾਹਿਮਿਤੀ ਅਜੂਜੁ ਦੀ ਬਿਤੀ ੧੦ ॥

ਨ ਕੈ ਦਿਨ ਸੀਬਾ ਬਾਗੁ ਨ ਨਕ ਜੀ ਸਮਾਏ ਕਰਤਾਰ ਪੁਰਵਿ ਚਿਟੀ ਰਵਾ ਕੈ ਦਿਨ
ਸਮਾਏ ਬੋਲੇ ਭਾਈਵਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਗਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਕੁਬਾਸਤਿ ਜ

ਗਕੀ ॥ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ ॥ ਪੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਜੇ ਨਾਨਕ ਚ

ਰਜਿ ਮੁਗਟੇ ਪੈ ਨਿਚਾਰ ਬੇਇਭੀ ਕੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਏ ॥ ਤਾਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿਆ

ਜੇ ਭੁਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ ॥ ਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਲਿਅ ਜੇ ਨਾਨਕ ਉਣਵੈ ਜਾ ਕੋ ਰੂਪ ਬਤੀ

ਪੈ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਮਰੇ ਉਣਵੈ ਜਾ ਕੋ ਰੂਪ ਨਿਰਘੋਰੁ ਪੈ ॥ ਨਿਰਘੋਰੁ ਤੇ ਮਰੇ ਸਰਤੀ ਪੈ ॥

ਪਰ ਅਸਮਾਨੁ ਨਾ ਹੀ ॥ ਜਗਤਿ ਪਰਬੀ ਨ ਸਰਤੀ ਕਾ ਨ ਉਪੈ ॥ ਸਾਹੀ ਸਰਤੀ

ਕਾਇਕੁ ਰਾਜਾ ਪੈ ॥ ਨ ਉਪੈ ਸਕਾਉ ਜੈ ਨੁਪੈ ॥ ਚਾਰ ਉਸ ਕੇ ਬੇਟੇ ਪੈ ॥ ਬੇਟਿਆ ਕੇ

ਨਾਮੁ ਪੈ ॥ ਜੇਠੇ ਬੇਟੇ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਿਆਮੁ ਪੈ ॥ ਓਸ ਬੀਛੋਟੇ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਿਗੁ ਪੈ ॥ ਓਸ

ਬੀਛੋਟਾ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੁਜਰਿ ਪੈ ॥ ਜੁਜਰ ਬੀਛੋਟਾ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਬਰਬ

ਦੁਹੈ। ਉਹੁ ਚਾਰੇ ਲੈਆਈਐ। ਉਹੁ ਚਾਰੇ ਬੇਦਿ ਕੀਤੇ ਚਾਹੀਐ। ਤਾਬਾਬੇ ਨਨਕਕ
 ਹਿਮਾਭਲਾ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਤਾਬਾਬੇ ਪਉਣੁ ਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਮ ਜਾਹੁਗੇ। ਤਾਬਾ
 ਉਣ ਕਹਿਅ ਜੀ। ਮਿਹਰਿਵਾਸਿ ਜੀ। ਮੇਉ ਸਮਥਤੀ ਕਾਪਉ ਏਨਾ ਹੀ। ਮਇਜੇ
 ਜਾਵਾਸੇ। ਕਿਉ ਕਵਿਜਾਵਾ। ਮੇਰਾ ਉਹਾ ਜਾਣੇ ਕਾ ਕਾਮਨਾ ਹੀ। ਤਬਾਬਾਬੇ ਪਾਣੀ ਪੁ
 ਛਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਮ ਜਾਹੁਗੇ। ਤਬਾਬਾਬੇ ਕਹਿਅ ਜੀ। ਮਿਹਰਿਵਾਸਿ ਜੀ। ਮੇ
 ਇਸ ਸਥਤੀ ਕਾ ਪਾਣੀ ਹੀ। ਮੇਉਹਾ ਜਾਵਾਸੇ। ਕਿਉ ਕਵਿਜਾਵਾ। ਸੇ ਕਿਉ ਕਵਿਜ
 ਵਾ। ਮੇਰਾ ਉਹਾ ਜਾਣੇ ਕਾ ਕਾਮਨਾ ਹੀ। ਤਬਾਬਾਬੇ ਸੈਤੁ ਬਿਪੁਛਿਆ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਮ
 ਜਾਹੁਗੇ। ਤਬਾਬੇ ਸੈਤੁ ਬਿਕਹਿਅ ਜੀ। ਮਿਹਰਿਵਾਸਿ ਜੀ। ਮਇਉ ਸਮਥਤੀ ਕਾ
 ਬੈਸੈਤੁ ਬਿਜਾਹੀ। ਮੇਜੇ ਜਾਵਾਸੇ। ਕਿਉ ਕਵਿਜਾਵਾ। ਤਬਾਬਾਬੇ ਵੀਚਾਰ ਕਵਿਦੇਖਾ
 ਤਾਉਹਾ ਪੁਚਣੇ ਕੋ ਸਬਦਿ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਪਰੁ ਹੋਵੈ ਤਾਹਉ ਮਾਮੇ ਹੀ ਜਾਵਾ। ਤਾਬਾ
 ਬਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਵਿਕੈ ਮਾਮੇ ਹੀ ਚਲਿਆ। ਤਬਾਬਾ ਤਾਜਾ ਤਾਉਣ ਵੰਜ ਕੋ ਰੋਕਿ ਸਵਿ
 ਤੀਜੇ ਬੀਸੇ ਲਿਖ ਗਇਆ। ਤਾਮਰੋ ਨਿਰਘਰੁ ਮਾਇਆ। ਤਾਬਾਬਾ ਜੀ ਤਿਰ
 ਵੇਕਾਰੁ ਪੁਹੋਇ ਚਲਿਆ। ਜਾਤਾ ਜਾਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੇ ਬਾਹਿਰਿ ਚਿਇਕੁ ਬਲਾ
 ਇਹੈ। ਚਾਰਨੇ ਜਨਿ ਉਹ ਕਾਮੁ ਪਹੈ। ਉਸ ਕੀ ਦੇਹੀ ਕਾ ਸਮਾਰੁ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ। ਤਾਉ
 ਹੁਬਲਾਇਉ ਜਤਿ ਰਵੇ ਬੈਨੇ ਪਾਣੀ। ਉਹਤਿ ਰਵਾ ਕਿਸੇ ਕੇ ਪਾਣੇ ਲੈਣੇ ਬਾਚ

ਰਾਨਾਹੀਬਾ। ਓਹੁ ਉਸ ਬਲਾਇ ਨੇ ਲਿਖ ਚਲਿਆ। ਤਾਉ ਸਬਲਾਇ ਕਹਿ ਆਜੇ
 ਤੂੰ ਕਵਣੁ ਪੈ। ਮੇਥੀਲਿਖ ਚਲਿਆ ਪੈ। ਤਾਬਾਬਾ ਬੇਅਜੇ ਮਾਇ ਨਾਨਕ ਕਹਾ ਜੇਮੇ
 ਰਾਨਾਉ ਨਾਨਕੁ ਪੈ। ਕਹੇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕਹੀ ਦਾ ਪੈ ਜੋਤੀ ਹੀ ਹੀ ਪੈ। ਕਹੇ ਜੀ ਮੇਹੀ
 ਹਾਨਾਨਕੁ। ਤਾਉ ਸਿਬਲਾਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਜੇ ਮੈਨ ਮੇਰਾ ਭਾਗੁ ਜੇ ਅਨੁਮਾ
 ਤੁਤੁਪਰ ਮੇਸਰਦਰਸਨੁ ਦੀਆ। ਮੇਰੇ ਵੇਰੇ ਭਾਗ ਬੇਅਜੇ ਮੇਰਾ ਕਹਿ ਪੀਠੁ ਣੀਹ ॥
 ਤਾਬਾਬੇ ਮੁਜੀ ਕੀਤੀ ਤੁਮਾ ਕੁਲਾਹੇਆ। ਤਾਬਾਬਾ ਜੀਉ ਸਬਲਾਇ ਨੇ ਮੁਸੀਦੇ
 ਕਹਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆ। ਜਾਤਾ ਜਾਤਾ ਉਠੈ ਨਾ ਕਰੇ ਕੋ ਨਿਰਪੰਡ ਬਾਸੇਲਿ
 ਅਗਾਇਆ। ਮਾਰੀ ਜੁਗਿ। ਤਿਪਰਬੀ ਨਾਨਾ ਮੇਸਰਤੀਆਈ। ਤਾਬਾਬੇ ਮਾਨੁ
 ਖਕਾਰੁਪ ਮਾਰਿਆ। ਤਾਬਾਬਾ ਮਾਰੇ ਚਲਿਆ। ਜਾਤਾ ਜਾਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇਅ ॥
 ਗੋਗਾਉ। ਇਕੁ ਗਉ ਮਿਲੀ। ਤਾਗਉ ਕਹਿ ਆ। ਤੂੰ ਕਵਣੁ ਪੈ। ਤੂੰ ਹਮਾਬੀ ਪਰਤੀ
 ਕਾਮਨੁ ਖਨਾਹੀ। ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਸੁਪਰਤੀ ਕਾਮਨੁ ਖੁਪੈ। ਕਹੈ ਜੀ ਮੇਹੋਰ ਸਪਰ
 ਤੀ ਕਾਮਨੁ ਖਹਾ। ਮੇਇ ਸਿਪਰਤੀ ਕਾਮਨੁ ਖਨਾਹੀ। ਤਾਗਉ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ
 ਤੇਰਾਨਾਉ ਕਿਆ ਪੈ। ਤਾਬਾਬੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੇਰਾਨਾਉ ਨਾਨਕ ਪੈ। ਤਬਗਉ ਕਹਿ
 ਆਜੇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਜੇ ਕਹੀ ਤਾਪੈ ਜੋਤੀ ਹੀ ਹੀ ਪੈ। ਕਹੈ ਜੀ ਨਾਨਕ ਮੇਹੀ ਹਾ। ਤਬਗ
 ਉਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਜੇ ਮੈਨ ਮੇਰਾ ਭਾਗੁ ਜੇ ਅਨੁਮੈ ਨੇਪਰ ਅਤੁਤੁਕਾਪਰ ਮੇਸਰਦਰ

ਜਨੁਦੀਆ ਅਰੇਭਾਗਾ ਬੇਖਰਜੀ ਇਕੁ ਘੜੀ ਸਜਿਤਾ ਵਹੁ ਮੇਰੀ ਭੋਟਿ ਲੇਕਾ ਵਿਜਾ
ਵਹੁ ਭਾਬਾ ਬਾਜੀ ਬੈਠਿ ਗਇਆ ਭਾਗਾ ਭੂਕਿ ਛੁਭੇਟਿ ਲੇਣੇ ਗਈ ਭਾਜਾਤੀ
ਜਾਤੀ ਕਿਅਾ ਦੇਖੇ ਜੇਰਾ ਹਿਦਿ ਚਿਤੇ ਤੀਸ ਕਰੇ ਫੀਸਿ ਘੈ ਠੇ ਪੈਨਿ ਭਾਸਿ ਆਕ
ਹਿਅ ਯਾਰੇ ਗਊ ਪੈ ਆਈ ਪੈ ਅਸੀ ਇਸ ਨੇ ਭੁਛ ਨ ਕਰੈ ਰੋਗਾ ਭਾਇਕੁ ਗਊ
ਸਿਖ ਅਖਿ ਆਯਾ ਯਾਰੇ ਇਹੁ ਗਊ ਆਈ ਪੈ ਤੁਸੀ ਖੁਛ ਨ ਦੇਹੁ ਭਾਗਾ ਭੂਨੇ ਫੇਰਾ
ਈ ਭਾਸਿ ਘਰਾ ਹਿਅ ਜੇਰੀ ਗਊ ਭੁਕ ਪਾਜਾਤੀ ਪੈ ਅਸੀ ਤੁਮ ਕਉ ਭੁਛ ਨ ਕਰਣਾ
ਪੈ ਕਪੈ ਜੀ ਮੇਰੁ ਭੁਖਾ ਜਿਨਾਣਾ ਪੈ ਭੋਟਿ ਦੇ ਆਵਾਰੀ ਭਾਤੁ ਮਹਮ ਕਉ ਭੁਛ ਨ
ਕਰੀ ਅਹੁ ਕਪੈ ਜੀ ਭੁੰਜੇ ਫੇਰਿ ਨਿਅਾਵਹਿ ਭਾਤੁ ਮਹਮ ਕਿਅਾ ਕਰਾਹਿ ਭਾਗਾ ਭੂ
ਕਹਿਅ ਜੀ ਮੇਰੇ ਵਿਅਾਵਹਿ ਬੀਬ ਚਨੁ ਪੈ ਦੇ ਜਾਤੀ ਹਉ ਭਾਬਾ ਇਕੁ ਸਿਖ
ਆਖਿ ਆਯਾ ਯਾਰੇ ਬਚਨੁ ਇਸਿ ਭੇਲੇਹੁ ਜਾਭੇਟਿ ਭੁਭੁਕੇ ਦੇ ਆਵੈ ਗੀਤਾ ਭੁਛ ਨ
ਕਰਾਗੇ ਭਾਤੁ ਨਾਤੁ ਵਿਗੁਭੁ ਤੇ ਬੇਖੁ ਪੈਵੈ ਗੀਤਾ ਨਰ ਕਿਜਾਵੈ ਗੀਤਾ ਭਾਗਾ ਭੂਸਿ
ਘਾਛੁ ਭੂਇਤੀ ਭਾਗਾ ਭੂਮੇ ਦੇ ਦਾਰਾ ਜਾਮੁ ਪੁਸਾ ਬਿਖਿ ਤ੍ਰਿਲੇ ਆਈ ਆਇ
ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਅਗੇਰੀ ਘਮਾ ਅਥਾਟੇ ਕਿਅਾ ਭਾਬਾ ਬੇਜੀ ਖੁਸੀ ਕੀਤੀ ਭਾਗਾ ਭੂਚ
ਲੀ ਭਾਬਾ ਬੇਜੀ ਕਹਿਅਾ ਵੀਗਊ ਕਹਾ ਚਲੀ ਪੈ ਭਾਗਾ ਭੂਕਹਿਅਾ ਜੀ ਮਿਹਿ
ਵਹਾਨਿ ਮੇਰੇ ਸਿਖਾ ਜਾਬਿ ਕਰਾਰ ਆਈ ਹਾਸਿ ਘਾਹ ਮਕਉ ਭੁਛ ਨ ਕਰਣਾ

ਹੋਮਉਹਾਜਾਤੀਹਾਤਾਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆਜੇਰੀਗਉਜਾਪਿਛਿਰਮਾਉਮੇਬੈਠਾਹ
 ॥ ਤਬਗਉਫੇਰਿਸਿਖਾਪਾਸਿਆਈ॥ ਤਬਅਰੇਭੇਸਿਖਾਕਹਿਆਯਾਰੇਪੰਨਿ
 ਗਉਪੈ॥ ਅਤੇਪੰਨਿਗਉਦਾਧਰਮੁਜੇਬਚਨਉਪਰਿਦੇਜੀਉਦੇਇਆਈਪੈ॥ ਤਾ
 ਤਾਈਗਉਨੇਕੁਆਈ॥ ਤਾਅਰੇਸਿਖਾਕਹਿਆਜੇਰੀਗਉਤੁਮਕਉਹਮਭਛਨੁ
 ਨਾਹੀਕਰਤੇ॥ ਤੁੰਅਮਨੇਗੁਰੂਕਾਨਾਮੁਬਤਾਉ॥ ਤਾਗਉਕਹਿਆਜੀਤੁਮਹਮਕੋਭਛ
 ਨੁਕਰੇ॥ ਹਮਰੇਗੁਰੂਕੋਕਿਆਕਹਿਤੇਹਉ॥ ਤਬਸਿਖਾਕਹਿਆਅਰੀਗਉਤੁਮਾਰੇ
 ਗੁਰੂਕਾਦਰਸਨਕਰੇਹਮਤੁਮਕਉਭਛਨੁਨਾਹੀਕਰਤੇ॥ ਤਬਅਰੇਗਉਪਿਛੈਤੇਤੀ
 ਸਕੋਰਤੀਸਿਖਆਏ॥ ਆਇਬਾਬੇਜੀਅਰੇਮਬਾਟੇਕਿਆਨਿਮਜਕਾਰਕੀਆ॥
 ਤਾਬਾਬੇਨਾਨਜੀਪੁਸੀਕਰੀ॥ ਜੇਰੀਗਉਜਾਪਿਚਪੁਜੁਗਾਮਪਿਤੇਰੀਜੇਵਾਹੋਵੈਗਿ
 ॥ ਅਰੁਤੁਮਜੇਸਿਖਹੋਜੇਤੇਭੀਸਕੋਰਤੀਦੇਵਤੇਕੀਤੇਤੁਮਾਰਾਕੁਲਾਕੀਆ॥ ਤਾਬਾਬ
 ਜੀਉਨਕਉਪੁਸੀਦੇਕਰਿਆਬੋਚਲਿਆ॥ ਜਾਤਾਜਾਤਾਨਿਜੀਕਾਮਾਇਆ॥ ਰਾਜੈ
 ਉਜੈਨਕੈਨਗਾਰਆਇਆ॥ ਤਾਕੁਸਟੀਕਾਭੁਪਧਾਰਿਆ॥ ਤਾਕੁਸਟੀਕਾਭੁਪਧਾਰਿਕਰਿ
 ਜਾਇ॥ ਰਾਜੈਉਜੈਨਕੈਬੂਹੇਪਰਪੁਆਪਤਿਆ॥ ਤਾਰਾਜੈਉਜੈਨਕਉਪਬਰਿਹੋਈ॥
 ਜੋਇਕੁਕੁਸਟੀਕਾਭੁਪਫਕੀਰਧਾਰਿਕੈਆਇਬੈਠਾਹੈ॥ ਰਾਜਾਅਰੁਗਾਣੀਦੇਨੇਮਿ
 ਲਿਕਰਿਆਏ॥ ਆਇਕਰਿਪਰਦਛਨਾਦੀਨੀ॥ ਦੇਕਰਿਨਿਮਿਸਕਾਰਕੀਆ॥

ਅਤਾਰਾਜੇ ਅਰੁਰਾਣੀ ਕਹਿਆ ਜੀ ਕਿਛੁ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਛਾ ਵ ਨ ਭੋਜਨ ਦੀ ॥ ਤਾ
ਬਬਾ ਬੇਨਾਨ ਕਹੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਰੇ ਰੇ ਤਾਂ ਈ ਇਕ ਸਿਆਣੇ ਦਾ ਪੁਕਮ ਪੈ ਜੇ ਰੂਭਾ ਜੇ ਉ
ਜੈ ਨ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕਾਲੇ ਪੂਮਲ ਪਿਤਾ ਤੇ ਰਾਕੁਸਟ ਦੂਰ ਹੋਇ ॥ ਤਬ ਰਾਜਾ ਅਰੁਰਾਣੀ ਦੇ ਨੇ
ਖੁਸੀ ਹੋਏ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਕਰਿ ਰੇ ਰੇ ਆਏ ॥ ਚਾਰ ਬੇਟੇ ਜੇ ਬੇਸੇ ਖੁਛੇ ॥ ਤਬ ਬੇਟਾ ਸਿਆਮੁ
ਬਾ ॥ ਸਿਆਮ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ ਜੀ ਮੇਰੀ ਦੇ ਹੀ ਕਿਤਾ ਰਬ ਹੋਈ ॥ ਸਿਆਮ ਕਾਲੇ ਪੂਮ
ਲਿਆ ਦੇ ਹੀ ਸਾ ਬਬਾ ਬੇਟੀ ਦੇ ਹੀ ਓਹ ਜੇ ਹੀ ਰਹੀ ॥ ਫੇਰ ਉਸ ਬੀਛੋਟਾ ਗਿਰਿਬ
ਰਿਗਾ ਜੀ ਦੇ ਹੀ ਦਿਤੀ ਰਿਗਾ ਕਾਲੇ ਪੂਮ ਲਿਆ ਦੇ ਹੀ ਬਾਬੇਟੀ ਓਹੀ ਜੇ ਹੀ ਰਹੀ
॥ ਗਿਰਿਬੀਛੋਟਾ ਜੁਜਰ ਬਾ ॥ ਜੁਜਰ ਭੀ ਦੇ ਹੀ ਦਿਤੀ ॥ ਜੁਜਰ ਕਾਲੇ ਪੂਮ ਲਿਆ ਦੇ
ਹੀ ਬਾਬੇਟੀ ਓਹ ਜੇ ਹੀ ਰਹੀ ॥ ਤਾ ਸਭ ਨਾ ਬੀਛੋਟਾ ਅਬਰਬਣ ਬਾ ॥ ਅਬਰਬਣ ਭੀ
ਦੇ ਹੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਬਰਬਣ ਦਾ ਲੇ ਪੂਮ ਲਿਆ ਤਾ ਦੇ ਹੀ ਬਾਬੇਟੀ ਕੰਚ ਨ ਹੋਇ ਗਈ ॥
ਤਾ ਬਾਬੇਟੀ ਖੁਸੀ ਕਰੀ ਜੇ ਰਾਜਾ ਅਰੁਰਾਣੀ ਤੁਮ ਮੁਕਤੇ ਕੀਏ ॥ ਤੁਮ ਰਾਕੁਲਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥
ਅਰੁਏ ਪੁਚਾ ਬਲਕੁ ਕੇ ਜੇ ਪੈ ਨਿਜੇ ਹੋ ਅਮਰ ਹੋਏ ॥ ਏਹੁ ਜੇ ਸਿਆਮ ਬਾਜੇ ਸਤਿ ਜੁਗ
ਬਿਚਿ ਸਿਆਮ ਬੇਦੁ ਕੀਆ ॥ ਰਿਗੁ ਜੇ ਬਾਜੇ ਤੇ ਬੇਖੇ ਰਿਗੁ ਬੇਦੁ ਕੀਆ ॥ ਏਹੁ ਜੇ ਜੁਜ
ਰ ਬਾਜੇ ਦੁਆਪਰ ਬਿਖੇ ਜੁਜਰ ਬੇਦੁ ਕੀਆ ॥ ਏਹੁ ਜੇ ਅਬਰਬਣ ਬਾਜੇ ਕਲ ਜੁਗ ਬਿਖੇ ਅ
ਬਰਬਣ ਬੇਦੁ ਕੀਆ ॥ ਏਹੁ ਚਾਰ ਬਲਕੁ ਕੇ ਤੁਮ ਰੇ ਅਮਰ ਹੋਏ ॥ ਇਨਾ ਕਓ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਮੰਨੈ

ਗੀਪੁਜੈਗੀ॥ ਬਾਬੇਜੀਨਾਨਕੀਜੀਕੈਬੂਚਨਪਾਇਅਮਰਹੋਏ॥ ਸਾਖੀਪੁਰੀਹੋਈ॥

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥ ਸਾਖੀਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਕੀਵਾਰਯ॥

ਬਵੀ॥ ਸਿਖਾਈਭਗਤਮਾਲਾ॥ ਏਕਸਮੇਭਾਈਮਨੀਸਿੰਘਜੀਬੀਸਿੰਘਪ੍ਰਸਨਕੀਤ॥
ਜੇਭਾਈਗੁਰਦਾਸਜੀਨੈਸਿਖਾਏਪ੍ਰਬਾਇਵਾਰਕੀਤੀਪੈ॥ ਤੇਜਭਦੇਸਾਏਸਿਖਾਏਨਾ
ਅਲਿਖੇਪੈਨਿ॥ ਉਨੀਦੀਆਰਹਿਤਾਤੇਕਰਤੂਤਾਅਸਨੂਮਲੂਮਕਰਾਹੋ॥ ਜੇਅਸੀਤੀਜਾਇ
ਏਜੇਸਿਖਾਈਆਮੇਜੀਆਵਰਤੁਹਾਹੋਈਆਪੈਨਿਅਸਾਭੀਰੀਸਆਵੈ॥ ਤਾਭਾਈਮਨੀ
ਸਿੰਘਹੋਰਾਵਚਨੁਕੀਤਾ॥ ਜੇਤੁਸਭਲਾਉਖਕਾਰਕਾਵਚਨੁਕੀਤਾਪੈ॥ ਅਜਾਭੀਇਕਸਮੇ
ਸਾਹਿਬਕਰਨਕਾਰਨਗਾਰੀਬਨਿਵਾਨਿਪਾਤਿਸਾਹੀ॥ ੧੦ ॥ ਵਸਦੇਪਾਤਿਸਾਹੀਬੀਅਬਦ॥
ਸਕਰਕੈਖਛਿਆਸੀਜੇਕੁਛਸਾਹਿਬਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇਵਚਨੁਕੀਤਾ॥ ਸੀਜੇਅਸੀਤੁਸਨੂਕਪਿ
ਦੇਹਾ॥ ਤੁਸਰਿਦਾਏਕੈਸੁਨਣਾ॥ ਤੇਅੇਸੀਹੀਵਰਤੁਰਖਣੀ॥ ਤੁਸਨੂਸਿਖੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ
ਗੀ॥ ਸਾਹਿਬਚਨੁਕੀਤਾਪੈ॥ ਜੇਹੀਭਾਈਜੀਦੀਸਾਬੀਬਾਣੀਸੁਣਦਾਫਲੁਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੇਹ
ਇਜੇਰਾਸਟਿਸੁਨਣਿਵਾਲੇਨੂਫਹੋਵੈਗਾ॥ ਨਿਵੇਅੇਸਾਹਿਬਬੀਖਾਸਰਸਨਾਬੀਸੁਣਿਆਪੈ॥
ਤਿਵੈਤੁਸਨੂਬਖਿਆਨੁਕਰਦਾਹਾ॥ ॥ ਪਉੜੀਮਹਲੀਚਲੀ॥

१॥ सतिगबभसादि॥

॥५॥ उरूनी। सतिगबभसाभाति। सापुसापाभाति

२६०

सापुसापाभाति। सापसिगति। सचुधुपै। आइ। उरू। बभे। ले। दा। बी। भाति। सा। पा। दी। मज।
सि। मे। म। पि। म। ल। पी। द। द। बा। बी। सा। की। रो। इ। पी। ला। द। द। उ। स। पि। म। ले। ध। री। ध। म। री। भु०
इ। भु। बा। ति। ध। इ। च। लि। द। म। स। ति। म। ल। म। स। ति। स। दा। पु। सि। म। री। भु। बा। ति। द। ल। ह। इ। भु। बा। त।
उ। द। बी। ॥५॥ ति। स। दा। दी। च। बा। म। उ। ब। नि। उ। ने। ध। दि। सा। प। पै। नि। म। ठ। म। स। सी। च। कै। दे।
ब। ह। रू। न। दे। पै। नि। म। भु। स। ति। ग। ब। न। जे। पै। नि। से। स। चे। ध। ति। सा। पि। पै। नि। म। उ। ने। नि। ध। म। स। न। म। क०
म। भु। वि। म। न। क। स। च। म। न। पै। नि। उ। न। दी। से। द। क। ब। दे। पै। नि। ति। न। न। स। स। च। म। न। दे। के। उ।
न। दा। न। न। म। ब। न। क। टि। दे। दे। पै। नि। इ। स। ते। स। ति। ग। ब। स। ति। ग। ब। स। चे। ध। ति। सा। पि। पै। नि।
इ। न। दा। पु। क। म। स। भु। दे। उ। म। र। पै। ते। ध। दि। सा। प। दा। पु। क। म। म। प। टे। दे। स। म। च। ल। दा। पै। ध। दि।
सा। पि। ने। म। प। ट। म। से। द। क। न। म। न। दे। दे। पै। नि। से। त। ले। मे। न। लि। दे। दे। पै। नि। ते। नि। स। दे। ले। ध।
ध। सी। स। दा। उ। रू। ब। ध। ले। दे। पै। नि। नि। स। ते। बि। ध। क। ब। दे। पै। नि। से। म। ठ। म। न। दे। के। उ। स। न। नि। ग। लि।
क। ब। दे। पै। नि। ते। स। ति। ग। ब। दा। उ। रू। ब। ध। सा। प। सि। ग। ति। ट। म। दा। पै। उ। म। न। स। च। म। न। न। म। म।
र। वि। म। न। दे। क। बि। ति। स। दा। न। म। म। ब। न। क। टि। दे। दे। पै। नि। ते। दे। द। ते। ने। म। मि। भु। पी। द। ते। पै। न।
म। म। दे। दि। न। त। णी। नी। द। दे। पै। न। ते। दि। धे। ते। दि। क। ब। टी। ब। ध। उ। न। दी। म। न। ही। मि। ट। दी। म०
ते। स। ति। ग। ब। दा। ने। स। ध। पै। से। स। च। म। मि। भु। पै। ने। म। ध। स। द। दे। पै। न। उ। म। म। न। म। अ। त। म०

ਸਰੂਪ ਜਾਇਦੇ ਪੈ ॥ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੀ ਮਰਦੇ ॥ ਤੇਈ ਰਖਾ ਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸਿਕਾ ਅਕੋਧ ਉਨਾ ਦਾਸ
 ਮਿਟਿ ਜਾਵਾ ਪੈ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰਾ ਦਾਸ ਬਹੁ ਸਚੁ ਮੰਮਿ ਰੁਪੈ ॥ ਤੇ ਬਾਇਸਾਹਿ ਦੀ ਮ
 ਜਲ ਸਾਇ ॥ ਚਿਮਦ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਉਸਨੂੰ ਪੀਲਾ ਵਧੇ ਪੈ ॥ ਜੇਕਰ ਗਲਿ ਦਰਵਾਰ ਦੀ ਬ
 ਹਰਿ ਨਾ ਕਦੇ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਸਿਖਾਨੂ ਸਭ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਅ
 ਪਣੀ ਕਲਾ ਜਣਾ ਵਧੇ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੇ ਪਿਆਲੇ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚਹੁ ਪਹਰਾ ਵਿਚਿ ਦੁਬਹੋ ਜਾਵੀ
 ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਸਬਦੀ ਮਸਤੀ ਉਤਰਿ ਵੀ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ਭਾਇਓ ਗਤਿ ਸਭ ਸੇ ਨਾਲਿ ਕਰਵੇ ਪੈ ॥ ਨਿਜ
 ਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰਿ ਸਬਦਾ ਭੰਡਾਰ ਸਦਾ ਅਖੁਟ ਪੈ ॥ ੧ ॥ ਪਉੜੀ ਦੂਜੀ ਚਲੀ ॥
 ਇਕੁ ਭਨੁ ਕਹੈ ਇਜਾਇ ਮਹਾਨੁ ਜਗੁ ਮੈ ਰਖੁ ਮਾਰੀ ॥ ਅਸਤਾਨੀ ਵਿਚਿ ਮੁਸਲਤੀ ਗੈਰ ਮਹ
 ਲ ਜਾਇ ਮਨੁ ਮਾਰੀ ॥ ਗਲਿ ਨ ਬਾਹਰ ਸਿਕਲੇ ਹੁਕਮੀ ਬੰਦੇ ਕਾਰਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ
 ਪਿਰੇ ਮਰਸਦੇ ਹਥਿ ਦੇਹ ਬਡੇ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਣ ਜਾਪ ਸਿਰਾ ਤਿਆਜ
 ਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਆਇ ਪੁਰਖ ਅਦੇਸਕ ਰਿਅੰ ਮਿਤ੍ਰ ਦੇ ਲਾਸ ਬਹੁ ਮਹਾਰੀ ॥ ਅਬਗਤਿ
 ਗਤਿ ਅਗਾਸ ਬੋਧ ਅਕਸਕ ਬਾ ਅਜਗਾਹ ਅਪਾਰੀ ॥ ਸਹ ਨਾ ਅਵਟਣ ਪਉ ਪਕਾਰੀ ॥
 ॥ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਿਖ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਉਲਸਖਾਵੇ ਪੈ ॥ ਜੇ ਇਕ ਉਸਿ
 ਜੂਠਾ ਮੁਸਾਇ ॥ ਦੂਜਾ ਉਲਸ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੇ ਮੁਖ ਬੀਜੇ ਸਬਦੁ ਪਗਟਿ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਇ
 ਹ ਉਲਸਖਾਵਣ ਵਾਲਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਤੁ ਮਗਿਆ ਨਾ ਕਾ ਅਹਥ ਮੋਹਦਾ ਪੈ ॥

ਤੇਗਿਆਨ ਨੂਪਾਤਿ ਹੋਇ ਕੇਹਉ ਮੇਰਾ ਨੁਕਤਾ ਉਸਨੂੰ ਲਗਾਵਾ ਹੈ ॥ ਮਾਪ ਨੂਗਿਆਨੀ ਜਾਣ ਕੇਗਾ
 ਰਮੁਖਾ ਦੀਆਂ ਨਾਹੀ ਕਰਵਾ ॥ ਤੇਹੋਰ ਨਾਨੂ ਸਿਆਣਪਾ ਸਿਖਾ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਵਾ ਹੈ ॥ ਸੋਮ ਜਰਮੁਪ
 ਦਾ ਹੈ ਮੁਜਰਮੁਕ ਹੀ ਮੇਪਾਪੀ ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ਜਿਵੇਂ ਛਿਨਾ ਬਿਓਨੀ ਭਰਤੇ ਨੂ ਸਿਰਤੇ ਰਖ ਕੇ ਦੁਰਚਾਰ ਕ
 ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਿਵੇਂ ਉਹ ਗਿਆਨ ਨੂ ਸਿਖ ਕੇ ਤੇਵਿਖੇ ਭੋਗਵਾ ਹੈ ॥ ਤੇਜਬ ਦੁਗੁਰੂ ਕਾਤਾ ਪਉ ਮੇਬੀ ਰੋਗ
 ਬੀਸੁਖ ਕਰ ਕੇ ਛੁਡਾਵਣ ਵਾਲਾ ਜੀਜਕਾ ਉਸਨੂੰ ਖੁਆਰੀ ਹੋਵੀ ਹੈ ॥ ਜੇਅੰਨਾ ਖੁਹਵਿਚਿ ਪਉਦ
 ਹੈ ਤਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕੁਛੁ ਮਾਖਵਾਨਾ ਹੀ ॥ ਪਰਜੇ ਸੁਜਾਖਾ ਪਬਵਿਚਿ ਦੀਪਕ ਲੋਕ ਬਿਖੁ ਪਵਿਚਿ
 ਪਉਦਾ ਹੈ ਤਾ ਉਸਨੂੰ ਖੁਆਰੀ ਹੋਵੀ ਹੈ ॥ ਤੇਜੇ ਸੇਅਣ ਪਕੁਆਪਾ ਧੰਕਰਵਾ ਹੈ ਤਾ ਭੰਡੀ ਉਸਨੂੰ
 ਨਾਹੀ ਹੋਵੀ ॥ ਜੇਪਾਤ੍ਰਿਅਾ ਹੋਇਆ ਪਾਪ ਕੋ ਬਿਛਾ ਹੈ ਤਾ ਭੰਡੀ ਉਸਨੂੰ ਜਾਵੇ ਜਗਤਿ ਦੀ ਹੋਵੀ ਹੈ ॥
 ਤੇਵਾਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਭੀ ਮੁਹਨ ਹੀ ਏਸ ਕਦਾ ॥ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਗੁਰਮੁਖਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾਅੰ
 ਮਿਤ ਦਾਖਲਾ ਮੀ ਕੇਸਰੀ ਵਟੇਰ ਸਾਵਲ ਮਸਤਾਨੇ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥ ਤੇਹੋਰ ਜਨਗਾਮਾ ਸੀਰੀ ਰਾਮ
 ਹਰਮ ਜੇਉ ਨਾਏ ਪਾਸਿ ਜਾਵਾ ਹੈ ਤਾ ਅਪਣੇ ਮਦੀ ਪਉ ਮੇਤੇ ਸਿਆਣਿ ਪਾਮਾ ਕੇ ਜਾਵਾ ਹੈ ॥ ਤਾਉ
 ਨਾਏ ਬਚਨ ਨੂ ਬਿਵੈ ਏਚਿ ਸਾਰਵਾ ਹੈ ॥ ਪਰਜੇ ਨਾਉ ਨਾਏ ਗਿਆਨ ਦਾਲਖਾ ਉਪੈ ਮਨ ਵਿਚਿ
 ਸਾਰ ਕੇਤੇ ਸਿਖਾਵੀ ਸੇਵਾ ਹਲਕ ਰਾਬ ਹੋਇ ਕੈਕਾ ਉਦਾ ਹੈ ॥ ਦਿਨ ਦਿਨ ਉਸਦੀ ਸੁਪਵਿਰ
 ਵਿਵਸਦੀ ਜਾਵੀ ਹੈ ॥ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੂ ਰਮਵਾਰ ਸੁਆਇਆ ਹੈ ॥ ਸੇਵੇ ਪਦੇ ਰਸਾਵਲ ਮਨ
 ਰਸ ਹੋਏ ਹੈ ਨਾ ਜੇਉ ਪਵੀਚਾਰ ਵੇਪਨਾ ॥ ਜੇਤੁ ਨੂਰ ਦੇਵਿਚਿ ਪਸਾਵੀਆ ਪਕਾਵਣੀਆ ਪੈਨਾ ॥

ਵੈਚੰਦਨ ਦੀ ਮਲਕ ਹੀ ਬਾਲੀ ਮਨ ਭਾਵੈ ਪਲਾਸ ਦੀ ਆਬਾਲੀ ਮਨ ਤੈਸੇ ਸੁਖ ਸਕਰ ਕੈ ਨਾਮ ਜ
 ਮਣਾ ਭਾਵੈ ਕੜਾ ਦੁਖ ਕੈ ਭਾਵੈ ਕੁਖੀ ਬੋਟੀ ਹੋਵੈ ਫੁਰੀ ਦੇ ਭੀ ਮਾਥਿ ਮਾਪੇ ਜੇ ਬੁਖੀ ਸੁਖੀ ਮਾ
 ਇਕੈ ਠੰਡਾ ਪਾਣੀ ਪੀਉ ਦੇਖ ਪਕਾਈ ਚੋ ਪੜੀ ਨ ਤਰਸਾਏ ਜੀਉ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦ ਨੂ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੂਰਤਿ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਅਸਣ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈਨੀ ਇਕ ਪਰੇ ਮਦਾਰ
 ਜਲੈ ਦੇ ਪੈਨੀ ਹੋਰੁ ਰਸ ਮਨਿ ਬਜ ਕਰ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਜਾਣੈ ਕੈ ਦਾ ਹ ਗੁਰੂ ਮਾਥਿ
 ਕੈ ਮਥਾ ਟਿਕਿ ਕੈ ਸਬਦ ਸੁਣ ਦੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਪਿਛਲੀ ਗਤਿ ਉਠਿ ਕੈ ਇਸ ਨਾਮ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰਾ ਦੀ ਵਾਣੀ
 ਗਾਵ ਦੇ ਪੈਨੀ ਪਰਮ ਦੀ ਬਿਤਿ ਕਰ ਕੈ ਵਡਿ ਖਾਏ ਪੈਨੀ ਸਾਧਿ ਬਣਾ ਭੀ ਬਚਨੁ ਪੈ ਪੁਰਾਸਤਿ ਗੁ
 ਰਸੇ ਵਿਆਪੁਰੀ ਹੋਈ ਜੁਗਤਿ ਹਸੀ ਦਿਅਾ ਖਈ ਦਿਅਾ ਪੈਨੀ ਦਿਅਾ ਵਿਚੋ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤਿ ਆਵਾ
 ਹ ਗੁਰੂ ਜੇ ਅਵਗਤਿ ਪੈਉ ਸਦੀ ਗਤਿ ਸਬਦ ਕਰ ਲਖ ਦੇ ਪੈਨੀ ਸਰਬ ਘਟਾ ਵਿਚਿ ਸੀਵਾ ਹਰੁ
 ਰੂਜੀ ਜਾਣ ਕੇ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨੀ ਅਪਣੇ ਭੁਰੀ ਬਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਜਹ ਦੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਪਉ ਪਕਾਰ
 ਕਰ ਦੇ ਪੈਨੀ ਜੈ ਜੇ ਜਲਾ ਅਪਮਾਨ ਟੁਟੁ ਸਹਦਾ ਪੈ ਦੁਖ ਨੂ ਖਮਣ ਨਹੀ ਦੇਵਾ ਪਉੜੀ ਤੀਜੀ ਚਲੀ
 ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਮ ਸੁਕਾਰ ਬਾਰੁ ਰਸਿਖ ਮਿਲਿ ਗੁਰ ਸਰਣੀ ਮਾਇਆ ਮਾਇ ਪੁਰਖ ਮਾਏ ਸ
 ਕਰ ਸੁਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਪਰਦ ਖਣਾ ਰੁਝਿ ਤਿਕ ਰਿਮ ਸਤ ਕਰ ਬਣ ਕਵ
 ਲ ਗੁਰ ਲਾਇਆ ਸਤਿ ਗੁਰ ਪੁਰਖ ਦਾ ਅਲਿਯੋਇ ਦਾ ਹਰੁ ਗੁਰ ਸਚੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸੁਣਾਇਆ ਸਚੁ ਰ
 ਸਕ ਹੁਰਾ ਸਕਰ ਮੇਰੀ ਪਾਇ ਜਗ ਮੇਰੀ ਪਾਇਆ ਕਾਮ ਕੋਰੇ ਸਹ ਵਿਲੋਭੁ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਤਜਾਇ

ਅੰ॥ ਜਤੁ ਸੋਭੇ ਧਰਮ ਦਿਅ ਧਰਮ ਮਨ ਮਦਾ ਨ ਇਸ ਨਾਨ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਲੈ ਗੁਰ ਸਿਖੁ ਸਦ
ਇਆ ॥ ੩॥ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ॥ ਤਿਨਾ ਗੁਰੁ ਕਿਆ ਸਿਖਾ ਦਾ ਮਨੁ ਖਾ ਦਾ ਜਨਮੁ
ਸਫਲੁ ਪੈ ॥ ਜੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸਿਰਾ ਤਿਕ ਕਿਕੈ ਗੁਰੁ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਗਾਪ ਸੀਰਾ ਤਿਕਿ ਚਿਟੁਰ
ਜਾਏ ਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦੁ ਆਗੇ ਮਸਟੇ ਕਿਕਰ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਦਾ ਦੂਸਰ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਪਖੇ
ਖਾਣੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹ ਲਿਕਰ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਬੀਪਰਦਖਣਾ ਕਰਕੈ ਚਰਨ ਸੁਝਾ
ਸਤ ਕਤੇਲਾ ਵਏ ਪੈ ॥ ਤੇ ਦਾਹ ਗੁਰੁ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਬਦੁ ਨੂਮਿਆ ਨਲਾਇਕੇ ਸੁਣ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਸਚੀ
ਰਹਰਾ ਸੁਣਨ ਦਾ ਨੇਮ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਪਉਰੀ ਪਉ ਦੇ ਪੈ ॥ ਜੇ ਮਨ ਦਾਹ ਗੁ
ਰੁ ਪੈ ॥ ਜੇ ਸਾਨੂ ਸਬਦ ਦੇ ਲੜਿਲਾਇਆ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਲੜਿਲਾਇਕੈ ਅਸਾਨੂ ਓਧਾਰ ਕੀਤਾ
ਪੈ ॥ ਉਨਾ ਦੀ ਸਚੀ ਪਰੀਤ ਦੇਖਕੈ ਸਾਰਾ ਜਗਤੁ ਉਨਾ ਦੀ ਪੈਰੀ ਪਉਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਕਾਮ ਨੂਤਿਅ
ਗਏ ਪੈ ॥ ਅਖਣੀ ਸਰਮ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸਕੇ ਸਿੰਘਾ ਨਿਨਾਹੀ ਕਰ ਦੇ ॥ ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ
ਕੋਧਿਨਾਹੀ ਕਰ ਦੇ ॥ ਕਹ ਦੇ ਕੋਧ ਚੰਡਾ ਲਿਖੇ ॥ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲਿ ਛੁਪਿਆ ਨਾਹੀ ਚਾਹੀ ਵਾ ॥ ਜੇ ਕੋਈ
ਹੋਰੁ ਕੋਧ ਕਰ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਅਕਾਮਿਠਾ ਬੋਲ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਪੰਕਾ ਬਨਾਹੀ ਕਰ ਦੇ ਕਹ ਦੇ
ਪੈ ॥ ਜੇ ਅਸਿਧ ਨਾ ਬੀਨੀ ਚਹਾ ਗੁਰੁ ਕੇ ਸਿਖ ਸਭੇ ਅਸਾ ਬੀਵਸੇਖ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜਤ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ॥ ਬੀ
ਬਜੁਰਿ ਗੁਨ ਨਾਹੀ ਦੇਵੇ ॥ ਤੇ ਬਿਰਾਗੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੁਮਾਤਾ ਤੇ ਬਚਨ ਦੇ ਸਮਾਨ ਜਾਨ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਲੜ
ਕੇ ਨੁਪਰ ਮੇਸਰ ਦੇਖੁ ॥ ਸਮਾਨ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਮਦਾਰ ਬੋਝ ਨਾ ਆਵੈ ਭਾਵੈ ਬਚਨੁ ਆਵੈ ॥ ਅਖ

ਟੀਪਰਾਲੁਤੁਤੇਬਾਜੀਰਹਦੇਪੈਨਾਪਰਮਦੀਕ੍ਰਿਤਕਰਕੈਵੰਡਿਖਾਦੇਪੈਨਾਤਿਗਾਬੀਬਮਗਿ
 ਮਾਨੀਅਤੇਦਇਅਕਰਦੇਪੈਨਾਤੇਆਪਣੇਬਾਰਾਦੇਪਰਮਦੇਦਿਤੁਰਪਦੇਪੈਨਾਤੇਮੀਮ੍ਰਿ
 ਤਵੇਲੇਉਠਕੈਇਸਨਾਨੁਕਰਕੈਬਾਣੀਪੜਦੇਪੈਨਾਤੇਪ੍ਰਸਾਦੁਗੁਰੂਕੇਨਮਿਤਿਦੇਕੈਖਾਦੇਪੈ
 ਨਾਤੇਬਸਤੁਗੁਰੂਨਮਿਤਿਦੈਕੈਪਹਰਿਦੇਪੈਨਾਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਅਠਪਹਰਿਦੀਚਾਰਕਰ
 ਦੇਪੈਨਾਤੇਪਰਮਦੀਕਿਰਤਿਕਰਕੈਦਵੰਡਪਗੁਰੂਕੇਨਾਇਕਦੁਦੇਪੈਨਾ॥੪॥ਪਉਰੀਚਉ
 ਬੀਚਲੀ॥ ॥ਸਬਦਸੁਰਤਿਲਿਵਲੀਣਹੋਇਸਾਖਸੀਗਤਸਚੁਮੇਲਮਿਲਾਇਆ
 ॥ਪੁਕਮਰਜਾਣੀਚਲਣਾਆਪੁਗੁਵਾਇਨਾਆਪਜਣਾਇਆਗੁਰਉਪਦੇਦੁਅਵੇਸ
 ਕਰਪਉਪਕਾਰੀਅਚਾਰਲੁਭਾਇਆਘੋਸਖਿਆਲਾਅਖਿਉਖੀਓਖੀਸਪਜਸੁਭਾ
 ਇਅਜਰੁਜਗਾਇਆਮਿਠਾਬੋਲਣੁਨਿਵਚਲਣਪਬਦੁਦੇਕੈਬੁਲਾਮਨਾਇਆਇਕ
 ਮਨਾਇਕਅਰਾਪਣਾਕਬੁਪਦੁਜਾਤਾਉਮਿਟਾਇਆਗੁਰਮੁਖਜੋਦੁਲਨਿਜਪਦਪਾਇ
 ਆ॥੪॥ ॥ਤਿਸਦਾਬੀਚਾਬਾਬਹਰੇਸਾਖਸੀਗਤਬੈਠਿਕੈਨੇਰੁਤੀਤੇਸੁਵਣਭੀਸ
 ਬਦਦੇਬੀਚਾਰਵਲਿਬਖਕੈਲਿਵਦੇਵਿਚਮਨਨੂਲੀਣਕਰਦੇਪੈਨਾਤੇਮਨਨੂਜਬਦਾਮੇ
 ਲੀਕਰਦੇਪੈਨਾਤੇਨਿਉਨਿਉਵਾਪਗੁਰੂਕਾਪੁਕਮਹੋਵਾਪੈਤਿਵੈਮਿਠਾਮਨਕੇਕਮਾਵਦੇ
 ਪੈਨਾਤੇਵਿਚੋਆਪਪਟਾਵਦੇਪੈਨਾਆਖਦੇਪੈਨਾਜੇਸਭਦੁਡਿਆਈਆਸਤਿਗੁਰੂ
 ਦੀਆਪੈਹਾਅਸੀਮਹਾਨੀਚਹਾਜੇਇਸਸਬੀਛਿਨਭੰਗਾਰਬੀਪਉਪਕਾਰਹੋਇ

ਆਵੈ ਸੇਈ ਅਜ ਨੂਭਲਾ ਪੈ ॥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਸਬਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ॥ ਪੈ ॥ ਸਭੁ ਜਗਦੈ ॥
 ਰਾਗ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਿ ਪੈ ॥ ਇਸ ਧਿਆਨ ਨੂੰ ਪੀਵ ਕਰਿ ਕਾਮਨੁ ॥ ਮਨੁ ਜਰਦੇ ਪੈ ॥ ਕਿਸੇ ਨੂ
 ਫਿਕਰੁ ਪੀ ਬੋਲਦੇ ॥ ਸਭੁ ਜਨਾ ਲਿਮਿਠਾ ਬੋਲਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਨਿਵਰਲਿ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਇ
 ਵੀਆ ਨੂ ਜਕੋ ਚਕੇ ਤੇ ਵਾਸ ਨੂ ਰੋਕ ਕੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਦੇਖ ਕੇ ਪੈ ॥ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ
 ਦੁਬਸਾਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਸਭੁ ਨਾਗੁਰੂ ਮੂਰਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣਿ ਦੇ ਪੈ ॥ ਜਿਨਾ ਵਿਚਿ ਗੁਰਮਤ
 ਦੇਖਦੇ ਪੈ ॥ ਉਨ ਦੀ ਵਸੇਖ ਕਰ ਕੈ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਪੈ ॥ ਗੁਰਾ ਦਾ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਕਰ ਜ
 ਣਦੇ ਪੈ ॥ ਜੇ ਸਬਦੁ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜਾਣਦੇ ਪੈ ॥ ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਪੈ ॥ ਜੇ ਸਬਦੁ ਤੇ ਮਤੀ ਤਿਕ
 ਰ ਕੈ ਮੰਗਦੇ ਪੈ ॥ ਇਉ ਤਾ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਸਿਖਾ ਦੀ ਰਹ ਰਾਜਿ ਪੈ ॥ ਖਰਹਰੀ ਜੋ ਗੁਰਾ ਕੇ
 ਸਿਖਾ ਕੇ ਕੁਮਨ ਪੈ ॥ ਜੇ ਭੀ ਮੈ ਤੁਸਾਨੁ ਆਖਦਾ ਹਾ ॥ ਪਉੜੀ ਮੰਚ ਦੀ ਚਲੀ ॥ ੫ ॥
 ਗੁਰ ਸਿਖੀ ਬਰੀਕ ਪੈ ॥ ਪੰਡੇ ਸਾਰ ਗਲੀ ਅਭਿਭੀਤੀ ॥ ਉਥੇ ਟਿਕੇ ਨਾ ਭੁਣਹਣਾ ਬਚਨੁ
 ਬਕੈ ਉਪਰਕੀਤੀ ॥ ਵਾਲੇ ਤਿਕੀਆ ਧੀ ਮੈ ਤੇ ਲਤਿ ਲੈ ਕੇ ਲੁਪੀਤੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਮੁਖ ਬੀਸੀ
 ਮਰਮ ਹੀ ਸਖੀ ਰਨੀਰ ਨਿਰਨੁ ਉਚੁ ਨਿਵੀਤੀ ॥ ਜਿਲਾ ਅਲੂਣੀ ਚਟਣੀ ਮਾਣ ਕੇ ਮੋਤੀ ਚ
 ਗਾਨਿ ਵੀਤੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਮਾਰ ਗਾਚੁ ਲਣਾ ॥ ਆਸ ਨਿਰਾਸੀ ਤੀਤ ਉਤੀਤੀ ॥ ਜਹ ਜਿਸੇ
 ਵਰਸਚੁ ਖੰਡ ਸਾਸ ਸੀਗਤ ਜਚੁ ਤਖਤ ਹਰੀਤੀ ॥ ਚੜ੍ਹਿ ਇਕੀ ਪਤਿ ਪਉੜੀਆ ਨਿਰੰ
 ਕਾਰ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਹੀਤੀ ॥ ਗੁਰੇ ਦੀ ਮਿਠਿਆਈ ਮੇਅ ਕਸਕ ਬਾਵਿਸਾ ਵਦਚੀਤੀ

४
 ਗੁਰਮਤਿ ਭਗਤ ਸੁਖ ਸੁਖ ਜਨਮ ਲੀਨੀ ॥ ੫ ॥ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਖੰਡੇ ਕੀ ਸਾਰ ਉਪਰਲੀ
 ਪਾਣੀ ਪੈ ॥ ਤੈਸੇ ਕਾ ਮਨੁ ਸਦਾ ਤਿਆਰ ਕਰਣਾ ॥ ਬਹੁਤਿਆ ਜਨਮ ਦਾ ਵਿਸਾਸ ਨ ਪਇਅ
 ਪੈ ॥ ਸੀਤਾ ਵੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਕੈ ਰਿਅਾਰੋ ਜਾਏ ਪੈ ॥ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਿ ਅਭਮਾਨ ਬ੍ਰਿਵੈ ਭਾਰਾ
 ਸਿਖੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਦੁਰਦੇ ॥ ਜਿਵੈ ਕੇ ਲੂ ਵਿਚੋਂ ਤੇਲ ਮੀੜੀ ਕਢੀ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤਿਵੈ ਸਰੀਰਾ ਵਿ
 ਚੋਰ ਸਪੀੜ ਕਢੀ ਪੈ ॥ ਜੈਸੇ ਹੀ ਸਦੀ ਚੁਚਖ ਟੀਹੋ ਦੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਦੁਸ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਪਾਇ ਕੈ ਉਸ
 ਦਾ ਮਰੋ ਰਖ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਉਹ ਵਿਚਿ ਚੁੰਨ ਪਾਵਟਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਦੁਸ ਪਾਣੀ ਛੋਰ ਦੇ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਹੀ ਸਦੁਸ
 ਨ ਚੁਗਲੈ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਦਾ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਸਤ ਤੇ ਅਸਭਿ ਦਾ ਵੀਚਾਰੋ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤ
 ਦੇ ਪਨੁ ਮਾਨਿ ਤਿਜਾਣਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਬਜੋ ਛੋਰ ਦੇ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਪਾਤਮ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਸ
 ਤਿਜਾਣ ਕੇ ਵਿਰਕ ਰਵੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਨਿਹਕਾ ਮਹੋ ਇਕੈ ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਦੁਰਿਆਈ ਛੋਰ ਕੇ
 ਸਬ ਦੁਖ ਰਵੇ ਪੈ ॥ ਇਹਾ ਮਲੂਣੀ ਸਿਲਚਟ ਪੈ ॥ ਨਾਮ ਦਾ ਨ ਇਸ ਨਾਨੁ ਵੇਚਾਰੁ ਜੋ ਪੈ
 ਇਏ ਮੇਰੀ ਸਦੁ ਰੂਪੀ ਸੁਸੰਦੁ ਵਿਚੋਂ ਚੁਗਾਏ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜਗਿਆਸੀ ਨੂਜਣਾ ਵੇਚੇ ਪੈ ॥ ਤੇ
 ਜਗਤਿ ਨੁਮਾਨਿ ਤਿਜਾਣ ਕੇ ਸਭੁ ਆਸਾ ਛੋਰ ਕੈ ॥ ਇਕੁ ਵਾਧ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਸ ਰਖ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ
 ਤੇ ਸਾਧ ਸਿੰਗਾਤਿ ਸਚ ਖੰਡ ਕੇ ਉਜਾਣ ਕੇ ॥ ਤੇ ਸਬ ਦੁਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਰਖਤ
 ਵਿਚਿ ਨੇ ਮਨਾ ਲਿਸਦਾ ਜਾਏ ਪੈ ॥ ਵੀਹ ਵਿਸਦੇ ਜਗਤੁ ਪੈ ॥ ਤੇ ਇਕੀ ਪਵੀਪਤਿ ਦੀ ਪਉੜੀ
 ਸਬ ਦੁਨੁ ਸਮਝ ਕੇ ਵਾਧ ਗੁਰੂ ਦੇ ਭੁਜਨ ਨੂਰਿ ਦੇ ॥ ਵਿਚਿ ਸਾਰ ਕੈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨਾ ਲਿਖਿ

ਰੂਪ ਦੇ ਪੈਨਾ ਨਿਵੈਰੀ ਗੋਦੀ ਮਿਰਿ ਮਾਈ ਖਾਵਾ ਪੈ ਤੇ ਮੁਹਿ ਨਾ ਹੀ ਕਹ ਸਕਵਾ ਭੈਜੇ
 ਹੀ ਬਿਤ ਉਨਾ ਮੁਖ ਖਤਿ ਹੋਈ ਪੈ ਜੇ ਕਹ ਨਾ ਹੀ ਸਕਵੇ ॥ ਪਰ ਗਿਆਨ ਕਰ ਕੈ ਰਿਖ
 ਤਿਹੋ ਇਕ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਪਉੜੀ ਛੇਵੀ ਚਲੀ ॥ ੬ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਚਰਣ ਦਰ
 ਗੁਰ ਚਰਣ ਪਖਾਲੇ ॥ ਸੁਖ ਸਿਖ ਦਿਵਿ ਚਿਰਖ ਕੈ ਚਰਣ ਸਰਣ ਕਮਲ ਮਕਰ ਦਿਆਲੇ
 ॥ ਲਾਲੀ ਸੁਰਜ ਮੁਖੀ ਲਖ ਕਵਲ ਖਿੜੇ ਦੇਰ ਲੀਅਲੇ ॥ ਚੰਦ ਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕੁਮਦ ਨੀ ਚਰ
 ਨ ਕਮਲ ਜੀਤ ਲਅਮੀਅਲੇ ॥ ਚਰ ਨ ਕਮਲ ਵੀਵਾਸ ਨਾਲ ਖਸੂਰਜ ਪੈਟ ਨਿਭੋਰਕ
 ਲੇ ॥ ਲਖ ਤਾਰੇ ਸੁਰਜ ਚਰੇ ਨਿਉ ਛੁਪ ਜਾਨ ਨ ਅਪਸਮਾਲੇ ॥ ਚਰ ਨ ਕਮਲ ਦਲੇ ਨ ਤਿ
 ਵਿਚਿਲ ਖਸੂਰਜ ਨਿਲੁ ਕਜਾਨ ਬਦਾਲੇ ॥ ਗੁਰ ਸਿਖ ਲੈ ਗੁਰ ਸਿਖ ਸੁਖਾਲੇ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੰਚਾ
 ਰਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾਰ ਸੁਗੁਰਾ ਦੇ ਚਰ ਨਾਦਾ ਮਿਅ ਨ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਸਿਖ
 ਦੇ ਚਰ ਨਾਦਾ ਚਰਣ ਕਪੀ ਦੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਮਿਅ ਨ ਕਰ ਕੈ ਗਿਆਨੁ ਰਸੁ ਪੀਏ ਪੈਨਾ
 ॥ ਅਨੁ ਅਪਣਾ ਭਗਾ ਦੀ ਨਿਅਾਈ ਗੁਰ ਦਾ ਸਬਦੁ ਜਪਟਿ ਦਿਚਿਰਖ ਦੇ ਪੈਨਾ ਨਿਉ ਕ
 ਰ ਸੁਰਜ ਚਰਿ ਅੰਕ ਵਲ ਖਿੜੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਕਵੀ ਅਮਰ ਝਾਟੀਆ ਪੈਨਾ ॥ ਤੈ ਜੇ ਗੁਰੁ ਮੁਖ
 ਕੇ ਰਿਦੇ ਸਬਦ ਨੁਸੁਣ ਕੇ ਪਰਗਾਸ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਅਨੁ ਮੁਖਾਰਿ ਦੇ ਮਰਝਾਇ ਜਾ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਯਜੇਵਾ
 ਪਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦ ਰਿਦੇ ਵਸਾਵ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਭਾਵੈ ਤਮ ਜੀ ਬਿਤ ਵਲੇ ਪਾਪੀ ਕਾਲਿਅ ਭੋਰਾ ਦੀ
 ਨਿਅਾਈ ਹੋਵੈ ਨ ਜੇਠੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਮਰਕਾਸ ਕਰ ਸਭ ਅੰਧੇਰਾ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਸਿਟਾਵ

ਏਜੇਗੁਹੇਜਾਏਪੈਨਾਜਿਉਕਰਸੂਰਜਚੜੇਤੇਤਾਰੇਛਪਜਾਏਪੈਨਾਤਿਵੈਸੁਣਕੈਹੋਰਮ
 ਤੀਅਮਦਾਦੀਆਪੁਜਾਛਪਜਾਦੀਪੈਧਾਤੇਹੋਰਜਗਾਭੁਏਜੇਤ੍ਰੇਕਰਮਾਤੇਬਿਤਾਏਗਿ
 ਅਨਪੈਨਾਉਪਭੀਛਪਜਾਏਪੈਧਾਜਦਸਤਿਗੁਰਾਦੀਸਿਖਰਿਦੇਵਿਚਿਨਿਵਾਸੁਕਰਦੀ
 ਪੈਅਉਤ੍ਰੀਸਤਿਵੀਚਲਭੈ॥ ਚਰਨਾਇਕਵਰਨਕਰਬਨਅਵਰਨਿਤਯੋਲਗੁਲਾਲੇ
 ਅਸਟਿਧਾਤਿਕਰਵੇਦਕਤੇਬਨਭੇਦਵਿਚਾਲੇ॥ ਚੰਦਨਵਾਸਵਿਣਾਸਪਤਿਅਦੁਲ
 ਸਫਲਵਿਚਵਾਸਵਹਾਲੇ॥ ਲੋਹਾਜੁਇਨਾਹਇਕੈਜੁਇਹੋਇਸੁਰੀਇਇਖਾਲੇ॥ ਜੁਇ
 ਨੇਅੰਦਰਿਰੀਗੁਰਜਚਰਨਅਤਿਮਰਿਵਾਲੇ॥ ਆਣਬੋਤੀਜੁਇਨਹਾਸਗਮਕੋਜਤਹੀ
 ਰੋਖਵਾਲੇ॥ ਦਿਬਿਏਹਦਿਬਿਜਟਿਹੋਇਜਬਦਸੁਰਤਿਦਿਬੋਕੋਭਿਉਜਾਲੇ॥ ਹੁ
 ਰਮਖਸੇਫਲਰਸਕਰਜਾਲੇ॥ ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਭਾਜਤਿਗਾਰਾਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ
 ਸਿਖਾਨੂਗਿਆਨਦੇਕਰਿਵਿਦੇਵਾਏਹਅਭਮਾਨਨਾਸਕਰਕੇਚਾਰਵਰਨਾਬੀਇਕਵ
 ਰਨੁਕੀਤਾਪੈ॥ ਜਿਉਕਰਿਚੂਨਾਓਜਲੁਪੈਦਾਪੈ॥ ਤੇਕਬਭੂਸਲੀਹੋਦੀਪੈ॥ ਤੇਸਪਾਰ
 ਚਿਤ੍ਰਿਮਤਾਲਾਹੋਦਾਪੈ॥ ਤੇਪਾਨਜਾਵਲਾਪੀਲਾਹੋਦਾਪੈ॥ ਪਰੁਜਦਬੀਰਾਖਾਈਦਾਪੈ
 ਤਦਰੰਗੁਲਾਲਹੋਇਜਾਦਾਪੈ॥ ਤਿਵੈਜਬੁਆਤਮਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦਾਪੈ॥ ਤਾ
 ਚਾਰੇਵਰਨਾਵਾਅਭਮਾਨਦੂਰਕਰਕੈਆਖੇਨੇਖਾਲਜਾਗੁਰਮੁਖਜਾਣਏਪੈਨਾ॥ ਜਿਵੈ
 ਅਸਟਿਦੀਆਪਤਲੀਆਪੁਤਲੀਆਹੋਦੀਆਪੈਨਪ੍ਰਾਸਦੇਪਰਸਣਕਰਿਜਭੇ

ਸਵਰਨਹੋਈਆਪੈਨਾਕ੍ਰਿਮਾਹੋਰਨਾਪੁਤਲੀਆਈਨਿਆਈਕਰਵੀਆਪੈਨਾਅਮਲ
ਸੁਇਨੇਦਾਹੋਜਾਵਾਪੈ। ਤੈਸੇਹੀਗੁਰਾਦਾਸਬਦੁਪਾਰਸਪੈ। ਜੈਸਿਖਚਪੁਵਰਨ। ਤੇਚਪੁਅਸ
ਸਰਮਾਵੇਵਿਚੋਸਬਦਨੇਵਿਚਾਰਵੇਪੈਨਾ। ਸੇਦੇਹਅਭੁਆਸਕਟਿਕੇਆਤਮਗਿਆਨਨੂਪਾ
ਪਤਿਹੋਇਕੈਸਰੀਰਵੇਹੋਇਆਤਪੋਰਨਾਅਗਿਆਨੀਆਈਨਿਆਈਖਨਪਾਨਆਦਕ
ਕ੍ਰਿਮਾਕਰਵੇਪੈਨਾ। ਪਰਸਰੀਰਨੂਛੁਡਕੈਵਾਪਗੁਭਵਿਚਿਸਮਾਇਜਾਵੇਪੈਨਾ। ਤਾਸਿਖਾਵਚਨ
ਕੀਤਾਜੀਚਾਰਵਰਨਕਉਨਪੈਨਾ। ਤੇਚਾਰਅਸਮਕਉਨਪੈਨਾ। ਤਾਭਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਬਚਨੁ
ਕੀਤਾ। ਪਤ੍ਰੀਬਰਪਮਨਸੂਦ੍ਰਬੈਸਾ। ਚਾਰਵਰਨਪੈਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ। ਤਾਰਸਤੀ। ਤੇਬਾਂਅਪ੍ਰ
ਸਤੀ। ਤੇਸੋਨਿਆਸੀ। ਚਾਰਅਸਰਮਪੈਨਾ। ਤੇਗੁਰੁਕਾਸਬਦੁਪਾਰਸਪੈ। ਜੈਸੇਚੰਦਨ
ਅਫਲਸਫਲਬਨਾਸਿਖਤੀਵਾਸਨਾਪਾਪਤਿਕਰਵੇਦਾਪੈ। ਅਤੇਪ੍ਰਸੰਨਹੋਨੇਸੁਇਨਾਕ
ਰਵਾਪੈ। ਪਰਬੰਧਸੁਇਨਾਤਾਹੋਰਸੰਨਹੋਨੇਸੁਇਨਾਨਾਪੀਕਰਵਾ। ਅਰੁਗੁਰੁਸਬਦੁਗੁ
ਮਤਿਵਾਲੇਆਤਮਬੂਧੀਵਾਸਨਾਦੇਕੈਸਿਖਨੂਪੋਰਨਾਪਾਪੀਆਧਰਮੀਆਸਭਸਦਾਕਲ
ਆਣਕਰਵੇਪੈਨਾ। ਤੈਸੇਗੁਰਾਦਾਚਰਨਾਮਤੂੰਜੈਪੀਦੇਪੈਨਾਜੇਹੀਰੇਪ੍ਰਵਾਲਿਆਈਨਿਆ
ਈਸਭਅਮੋਲਕਪੋਵੇਪੈਨਾ। ਜੈਸੇਸਿਖੀਸਵਾਤੀਬ੍ਰਿਣਪੀਕੇਅਮੋਲਕੁਸਤੀਕਚੁਦੀਪੈ। ਤੈ
ਸੇਗੁਰੁਕੇਸਿਖਸਬਦਨੂਮਨਵਿਚਿਸਾਬਕੈਨਾਮਤੇਗਿਆਨਅਮੋਲਕੁਸਤੀਉਨਦੇਮੁਹਿ
ਨਿਕਲਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਗੁਰਾਕਾਸਬਦੁਸਮੁਣਕਰਿਵਿਬਦਿਸੁਹੋਈਪੈ। ਸੁਬਦਿਚਿਆਤਮ

ਰਾਮ ਜਾਣ ਕੇ ਸਬਦ ਦਾ ਰਸੁ ਚਾਖ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਅਉਰੀ ਅਠਵੀ ਚਲੀ ਘੋਸ ਪਿਆਸਾ ਧਰੀ
 ਗਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਅਨਹਦ ਲਿਵਲਾਣੀ ਆਖਿਆ ਨੀਚੈ ਦੋਰ ਕਰਗੁਰਾਮੀ ਸਿਰਤਿ
 ਜਾਇ ਜਿਸਾਇ ਵਰਸਾਣੀ ਘਨਹਰਿ ਚਾਰੁ ਮੋਰ ਜਿਉ ਅਨਹਦਿ ਧਨੁ ਜੁਣਿ ਪਾਇ ਲਖਾਣੀ
 ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਕਰੰਦ ਰਸੁ ਸੁਖ ਸੰਪਾਦਿ ਹੋਇ ਉਰਿ ਰਸਮਾਣੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਵਿਚ ਸੀਨ
 ਹੋਇ ਗੁਰਮੁਖ ਚਾਲ ਨ ਖੋਜਾ ਬੁਝਿਆਣੀ ਆਖਿ ਪੀਵ ਨ ਨਿਤੁ ਬਝੁਰਣ ਅਜਰ ਜਰਣ ਨ ਅ
 ਲਖ ਲਖਾਣੀ ਵੀਹ ਇਕੀ ਪਉਲਿ ਘੋਰ ਗਰਸਿ ਘੋਰ ਫਲ ਖਾਹੀ ਵਾਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਵਰ
 ਵਡਿਆਣੀ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਏਹੁ ਸਬਦ ਘਰਿ ਬੈਠ ਕੈ ਭੀ ਪੜੀਦਾ ਪੁਸਾਧ ਸਿਰ
 ਤਿਵਿਚਿ ਜੇ ਜਾਇ ਕੈ ਕਥਾ ਕੀਤ ਨ ਜੁਣੀ ਪੈ ਤਾਥੇ ਘੋਸ ਦਾਖਿ ਆਲਾਖੀ ਵਦਾ ਪੈ ਫੇਰ ਅੰ
 ਰੁਖੀ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਖੁਲ ਜਾਵੇ ਪੈ ਨਾ ਜੈ ਸੇਚੈ ਦੁਸੈ ਨੂਪਿ ਆਨ ਲਾਇ ਕੈ ਚੋਰ ਦੇਖਦਾ
 ਪੈ ਭੇਅੰ ਸਿਰੁ ਫਿਟਾ ਪ੍ਰੀਦਾ ਪੈ ਤੇ ਅਗਨ ਭੀ ਉਸਨੁ ਸੁਖ ਦਾਣੀ ਹੋਈ ਪੈ ਤੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਜ
 ਬ ਸਬਦ ਦਾਖਿ ਆਨ ਕਰ ਕੇ ਸਮਝ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤਬ ਮਾਇਆ ਦੀ ਫਿਤਰੀ ਉਨਾਨੁ ਪੁਸੁਆ
 ਰਬ ਕਰ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਵੀ ਪੈ ਜੈ ਸੇ ਮੋਰ ਮੇਘ ਕੀ ਆਧ ਨਾ ਜੁਣ ਕੈ ਪੁਸਨ ਹੋਇ ਕੈ ਪਾਇ ਲਾਖਾ ਵਦੇ
 ਪੈ ਨਾ ਤੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦ ਕੀਤ ਨ ਜੁਣ ਕੇ ਉਦਾਸ ਨ ਪਾਇਆ ਪਾਇ ਲਾਖਾ ਵਦਾ ਪੈ ॥
 ਜਿਵੈ ਉਰਿ ਰਕਵਲ ਦੀ ਅਤਰੀ ਆਵਿ ਚਿਥੈ ਠਕੈ ਦਾਸ ਨ ਲੈਦਾ ਪੈ ਤਾਥੇ ਸੋਨ ਦਾਸ ਨਾ ਬ
 ਦਾ ਬਨ ਖੁਲ ਜਾਵਾ ਪੈ ਸਿਖ ਸਬਦ ਦੇ ਬੀਚਾਰ ਨ ਬਿਚਾਰ ਦੇਵੇ ਪੈ ਤੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ਸਰਵਣ ਸਬਦੇ
 ਤੈ ਜੇ

ਦੇਸਾਮਨੇਰਖਦੇਨਪੈਨਾਤੇਬਾਹਰਿਦੀਗਲਕਾਈਉਨਾਨੂਚਿਤਿਨਾਹੀਰਹਦੀ।ਜੈਸੇਸ
 ਮੰਦੁਵਿਚਿ।ਛੀਦੀਚਾਲਨਾਹੀਲਖੀਜਾਦੀ।ਭੈਸੇਅਨੁਪਹਰਿਓਨਾਦਾਮਨਸਬਦ
 ਦੇਬੇਚਾਰਵਿਚਿਰਹਦਾਹੈ।ਤੇਗੁਰਦੀਚਾਲਕੋਈਲਖਨਹੀਸਕਦਾ।ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮਨ
 ਨੂਮੀਆਵਿਏਪੈਨਾਤੇਯੇਅਕਰਿਕੇਉਨਾਦੇਇਵੀਰੂਪੀਝਰਨਾ।ਅਵਿਚੋਸਬਦਦਾਰਸ
 ਨਾਕਰਕੈਉਚਾਰਭੀਕਰਦੇਪੈਨਾਤੇਕਮਛੋਧਰੂਪੀਅਜਰਨੋਜਰਦੇਭੀਪੈਨਾ।ਪਰਾਮਾਪ
 ਣੀਚਾਲਕਿਸੇਨੂਲਖਾਵਦੇਨਾਹੀ।ਤੇਆਪਨੂਨੀਚਕਹਾਵਦੇਹੈ।ਵੀਹਵਿਸਵੇਰੈਗੁਣਪੈ
 ਨਤੇਇਕੀਪਤੁਰੀਆਪਦਹੈ।ਪਰਸਿਖਤੁਰੀਆਬੀਭੀਅਤੀਤਹੋਇਕੈਵਰਤਦੇਪੈਨ
 ।ਤੇਵਾਹਗੁਰੂਦਾਪਰਤਖਜਾਪਜਾਪਦੇਪੈਨਾ।ਮਨਕਰਕੈਜਪਣਾਏਹਤੁਰੀਅਵਰੀਵਿਰਿ
 ਆਈਪੈ।ਅਉਤੀਨਉਵੀਚਲੀ।ਕਛੂਅਰਿਸਿਆਨਪਰਿਕਰਮਪਕਨਦੀਵਿਚਅਏ।ਕੂ
 ਜਰਿਕੈਸਿਮਰਣਕਰੈਲੈਵਚਾਉਛੁਦੀਅਸਮਾਣੈ।ਬਤਕਬਚਾਤੁਰਤਰੈਜਲਬਲਵਰ
 ਸੈਸਹਜਵਿਡਾਣੈ।ਕੋਇਲਪਾਲੈਕਉਣੀਮਿਲਿਦਾਜਾਇਕਬਟਿਸਿਵਾਣੈ।ਹੀਸਵੰਸਵੰਸਮਾ
 ਨਸਰਮਾਣਕੋਮੇਤੀਚੋਗੁਚੁਗਾਣੈ।ਗਿਆਨਪਿਆਨਸਿਮਰਨਸਦਾਸਤਿਗੁਰਸਿਖਰਖੇ
 ਨਿਰਬਾਣੈ।ਭੂਤਭਵਿਖਪੁਵਰਤਮਾਨਤ੍ਰਿਜੋਤੀਆਣਨਿਮਾਣੈ।ਜਾਤੀਸਿੰਦੂਲੋਕਨਜਾਣੈ
 ॥ ਭਿਸਦਾਵੀਚਾਰੁ।ਹੋਰਜੇਗੁਰੂਪੈਨਪ੍ਰਿਥਮੇਹੀਸਿਖਦੇਕੈਸਿਖਨੂਪਰਬਾਰਛਰ
 ਇਕੈਸਿਖਨੂਵੈਰਾਗਦਸਦੇਪੈਨਾਤੇਗੁਰਾਨੇਕਹਿਆਪੈ।ਤੈਤੁਸੀਪਰਮਦੀਕਿਰਤਕਰਦੇਰ

੨

ਹੋ ਤੇ ਦੋਇਵੇ ਲੇਕਥਾਕੀ ਬਤਨ ਸੁਣਿ ਆਕਰਾ ਤੁਸਾਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸਪਜੇ ਹੀ ਉਦਾਸੀ ਹੋ
 ਇਆਵੈ ਗੀ ਜੈ ਸੇ ਕਛੁ ਨ ਦੀਵਿ ਚਿਹੋਦਾ ਪੈ ਤੇ ਬਰੇ ਭੀ ਵਿਚ ਬਚੇ ਦੇ ਰਖਣਾ ਪੈ ਅਖ
 ਣੀ ਵਿਸਕਰ ਕੈ ਮੁਖ ਕਰ ਕੈ ਨ ਦੀਵਿ ਚਿਲਿ ਆਵਾਦਾ ਪੈ ਤੇ ਕੂਜ ਬਚਿ ਆਨੂ ਸਿਮਰ ਦੀ
 ਰਹਵੀ ਪੈ ਤੇ ਬਚੇ ਕੂਜ ਨੂ ਸਿਮਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾਲੈ ਕੈ ਬਚਿ ਆਨੂ ਅਕਾਸ ਨੂ ਉਡ ਦੀ ਪੈ ਬਤਕ
 ਦੇ ਅੰਡੇ ਕੁਕੜੀ ਦੇ ਅੰਡਾ ਆਵਿ ਚਿਰਲਾਇ ਕੇ ਰਖਵੀ ਪੈ ਜਾ ਬਚੇ ਦੁਰ ਨਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ਪੈ ਨਾ
 ਤਾ ਬਤਕ ਆਇ ਕੈ ਮਾਸ ਬੋਲਵੀ ਪੈ ਤੇ ਬਚੇ ਬਤਕ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਾ ਦੁਰਵੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਉਨ ਦੇ ਨਾਲ
 ਕੁਕੜੀ ਦੇ ਭੀ ਲਗਾ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਮਰਗੀ ਭੀ ਮਿਛੋਲ ਗਜਾ ਦੀ ਪੈ ਅਖ ਨਿਬੇਤਲਾ ਉਹੋ
 ਦਾ ਪੈ ਕਿ ਨ ਦੀ ਹੋਵੀ ਪੈ ਤ ਬਤਕ ਵਿਚ ਜਲ ਦੇ ਪਕੈਤ ਰਵੀ ਪੈ ਤਾ ਬਚੇ ਬਤਕ ਦੇ ਭੀ ਜਲਿ ਦੇ
 ਵਿਚ ਠਿਥਲ ਪਉਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਮਰਗੀ ਦੇ ਬਚੇ ਭੇ ਮੁਰਬੀ ਫੁਕਾ ਆਇ ਕੈ ਕਲਰ ਨੁ ਆਕਿ
 ਕੈ ਫੁਲ ਟਲ ਗਵੀ ਪੈ ਤੈ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਕਿ ਆਨੂ ਪਿਛਿ ਲਿਆਜ ਨਾ ਆਵੈ ਜੈ ਉਨ ਨੂ
 ਸਬਦਾ ਅਭਿ ਆਸ ਹੋਦਾ ਪੈ ਤੈ ਸੇ ਵਕੈ ਪੀਰਾ ਦੇ ਮੁਰੀ ਦਾ ਦੇ ਅਰਜ ਨ ਮਲੇ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਅ
 ਰਜਿ ਸਵੇ ਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨੂ ਮਿਲ ਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾ ਉਹ ਭੀ ਚਰਨਾ ਮੁਤਿ ਲੈ ਕੇ ਸਿ
 ਖ ਹੋਵੇ ਨਾ ਤੇ ਸਬਦ ਨੂ ਸੁਣ ਕੇ ਅਵਿਦਿ ਆਵੀ ਨ ਦੀ ਨੈਤ ਰਵੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਵਿਖ ਹੀ ਫਿਰਿ
 ਵਿਖਿ ਅਨੇ ਵਿਚ ਰਵੇ ਰਹ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਕੋਇ ਲਾਪਾਣੇ ਅਭੇਕਾ ਮਣੀ ਦੇ ਆਲੇ ਵਿ
 ਚ ਪਾਇ ਜਾਵੀ ਪੈ ਅਰਜ ਦਿ ਬਚੇ ਉਰੁਣ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾ ਪਾਸਿ ਆਇ ਕੈ ਕੋਇ ਲ

ਬੋਲ ਦੀ ਪੈ। ਤਾ ਕੋ ਇਲ ਦੀ ਬੋਲੀ ਮਛਾਣ ਕਰ ਉਸ ਦੇ ਬਚ ਉਡ ਦੇ ਪੈ ਤੇ ਕੋ ਇਲ ਨੂ ਜਾਇ ਮਿ ੨੬ ?
 ਲ ਦੇ ਪੈ ਨਾ। ਤਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਖ ਨੇ ਜਾਇ ਮਿਲ ਦੇ ਪੈ। ਤੇ ਹੀ ਜਾ ਦੇ ਬਚੇ ਬਗਲ
 ਮਾਨ ਲਉ ਭੁਟੇ ਹੋਰ ਨਾ ਸਰਾ ਤੇ ਜਾ ਦੇ ਪੈ ਨਾ। ਤੇ ਓ ਥੇ ਓ ਨਾ ਦੀ ਚੋਗ ਨਾ ਹੀ ਹੋ ਦੀ ਭਾ ਫਿਰ
 ਮਾਨ ਸੋ ਬੇਵਰ ਤੇ ਮੋਤੀ ਮਾਣ ਚੁਗਾ ਦੇ ਪੈ ਨਾ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਵਿਖਾ ਆ ਦੀ ਸਗਾ ਤੁਝਿ
 ਮਾਰਿ ਕੇ। ਫੁਰਿ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸੁਣ ਕੇ ਮਰ ਸੀ ਨ ਹੋ ਦੇ ਪੈ। ਤੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਨੇ ਸਾਸੀ ਗ
 ਤ ਬਣਾਈ ਪੈ। ਨਿਤਿ ਸਿਖ ਗਿਆਨ ਪਿਆਸਿ ਮਰਣ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ। ਵਿਚੇ ਮਾਇਮ
 ਦੇ ਉਨ ਨੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਇ ਦੁ ਦੀ ਪੈ। ਜੇ ਸੇ ਫੁਲ ਤਰਵਰ ਬੀਖ ਰਖ ਕਰ ਸਪੀ ਕੇ ਨਿਅ
 ਬੋਹੇ ਇਜਾ ਦੇ ਪੈ। ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣ ਕੇ ਸਿਖ ਉਦਾਸ ਰਹ ਦੇ ਪੈ ਨਾ। ਭੂਤ ਭੂਵਿ
 ਖਵਰ ਤ ਮਾਨ ਤਿਹਾ ਕਾਲਾ ਦੀ ਸਿਖਾ ਨੂ ਜੋਤੀ ਹੋ ਦੀ ਪੈ। ਤੇ ਮਾਪ ਨੇ ਜਣਾ ਦ ਦੇ ਨਾ ਹੀ
 ਨਿਮਾਣੇ ਹੋਇ ਕੈਵਰ ਤਿਹੈ। ਓ ਜਾਤੀ ਜਿੰਦੁ ਪੈ ਨਾ। ਪਰਲ ਖਾਵ ਦੇ ਨਾ ਹੀ। ਪਉਤੀ ਦ
 ਦੀ ਚਲੀ। ਚੰਦ ਨ ਬਾਸਵਾਣਾ ਸਪੇਖ ਤਵਾਨ ਚੰਦ ਨ ਹੋਈ। ਫੁਲ ਬਿਨ ਚੰਦ ਨ ਵਾਵ
 ਨਾ ਮਾਦ ਅਨਾਦਿ ਬਿਅਤਿ ਜੋ ਦੇਈ। ਚੰਦ ਨ ਵਾਨ ਚੰਦ ਨ ਚੰਦ ਨ ਬਾਸ ਚੰਦ ਨ ਹੋ
 ਕੇਈ। ਅਸਟ ਪਾਤਾਇ ਕਥਾ ਤਿਹੈ। ਇਖਾਬ ਸਪਰਸੇ ਕੰਚ ਨ ਜੇਈ। ਨ ਦੀ ਮਾਨ ਲੇਗ
 ਗਾ ਸਗਾ ਸੀ ਗਾਹ ਸੀ ਗਾਮ ਖਾਰਾ ਹੋਈ। ਬਗਲਾ ਹੀ ਜਨ ਹੋਵਈ ਮਨ ਸੋ ਬੇਵਰ ਜਾਇ
 ਖਲੋਈ। ਵੀਹਾ ਦੇਵਰ ਤਾ ਰੇਓ ਹੀ। ੧੦ ॥

ਕੰਚ ਨ ਹੋਇ ਨ ਕੰਚ ਨ ਪੁਵਰਤਾ ਰੇਵਰਤ ਸਭੁ ਲਈ

ਜੇਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਪੈ ਨਾ ਜਿਨ ਦੇ ਦਿਚਿ ਏਲਖੁ ਪੈ ਨਾ ਇਕ ਇਕ ਭੀ ਜਿਸ ਦੇ ਸਵਿਚੁ
ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਜੇ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਨੂ ਸਿਖੀ ਦਾ ਨਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਸਭ ਸਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਜੇ ਸ ਜਿਸ
ਬਨ ਮੋ ਬਾਵ ਨ ਚੰਦ ਨ ਹੋ ਦਾ ਪੈ ਜੇ ਸਭ ਰੁਖ ਸੁਫਲ ਚੰਦ ਨ ਹੋ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਅਰਥ ਆਖ ਚੰਦ ਨ ਤਿ
ਹਫਲ ਪੈ। ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਥੇ ਪੁਸਾਇ ਤੇ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਨੂ ਸੁਣ ਕੇ ਗਿਆਨ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇ
ਪੈ ਨਾ ਚੰਦ ਨ ਬਾਵ ਨ ਬੀ ਜੇ ਨਾ ਚੰਦ ਨ ਹੋ ਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਓਹੁ ਹੋਰ ਨਾ ਬਿਰਖ ਨੂ ਚੰਦ ਨ ਨਾ ਹੀ
ਕਰਦਾ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਤਿਥੀ ਜੇ ਗਿਆਨ ਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਨੂ ਭੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾ
ਪਤਿ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਅਸਟ ਪਾਂਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪ੍ਰਾਰਥੀ ਪੈ ਜੇ ਸਭ ਸੁਣਿ ਨਾ ਹੋਇ ਅਫ
ਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਹੋਰ ਸਨੂ ਕਚੰ ਨ ਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਤੇ ਨਈ ਆਨ ਲੇ ਜੇ ਹਰੇ ਗੰਗਾ ਨਾਲ ਕਰ ਦੇ ਪੈ
ਨਾ ਜੇ ਗੰਗਾ ਸਭ ਨੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਦੀ ਪੈ ਤੇ ਤਿਲੋ ਕੀਉ ਨਾ ਮੁਜਦੀ ਪੈ। ਪਰ ਸਮੁੰਦੁ ਨਾਲਿ ਜਿ
ਲ ਕੇ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਖਾਥਾ ਹੋਇ ਜਾਦਾ ਪੈ। ਬਗਲਾ ਹੀ ਜਦੋ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਨਾ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਦਾ ਤੇ ਮਨ
ਜੇ ਦਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤੁਮੇਤੀ ਨਾ ਹੀ ਚੁਗਦਾ ਤੇ ਹੀ ਜਾਦਾ ਬਚਾ ਬਗਲਿ ਆਨ ਲਿਲ ਕੈ ਹੋਰ ਨਾ
ਸਰਾ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠਦਾ ਪੈ ਤਾਉ ਬੇਸੇਤੀ ਨਾ ਹੀ ਪੁਦੇ। ਤਾਫਿਰ ਮੂਲ ਜੇ ਦਰ ਤੇ ਜਾਇ ਬੈਠਦਾ ਪੈ ਤਾ
ਣ ਕੇ ਮੇਤੀ ਜਾਇ ਚਗਦਾ ਪੈ। ਤੈਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਜੇ ਪੈ ਨਾ ਸੇਕੀ ਹੀ ਦੇ ਦਰ ਠਾਰੇ ਨਰੂਰੀ ਆਗੁਣ ਵਿਚ
ਦਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਜੇ ਕੁ ਸੰਗੀ ਸੰਗਾ ਤਿਕਰ ਕੇ ਸੰਤਾ ਦੇ ਸਿਲਾ ਪਵਾ ਲੇ ਵਿਖਾ ਆਵਿ ਚ ਜਾ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਉਥੇ ਸ
ਬਦਾ ਪ੍ਰਚਨਾ ਹੀ ਹੋਦਾ ਤਾਉ ਬੋਝਿ ਦਾ ਸਹੋਇ ਕੈ ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਆਣੁ ਸੁਣ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਕੰਚਨ

ਤਾਹੋਰਸਨੁਕਚਨੁਨਹੀਕਬਦਾ। ਤੇਜੇਸਾਧਸੀਗਤਿਨਮਿਲਿਦਾ। ਚੈ। ਤੇਓਸਨੁਗਿਆਨਪ
 ਰਖਾਤਿਹੋਦਾ। ਚੈ। ਤੇਓਨਦੇਮਿਲਣਕਰਹੋਰਨਨੁਗੁਰਿਮਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੀ। ਚੈ। ਤੇਬਾਵ
 ਨਚੰਦਨੁਹੋਰਸਨੁਸਥਿਛਨੁਚੰਦਨਕਰਦਾ। ਚੈ। ਅਰਬਾਂਸਚੰਦਨੁਨਹੀਹੋਦਾ। ਅਬਾ
 ਸਵੇਵਿਚਚਾਗਵਿਕਾਰਪੈਨਾ। ਸੇਤਚੰਦਨਨਾਹੀਹੋਦਾ। ਇਕਅਪਨੁਵਡਾਜਾਣਦਾ
 ਚੈ। ਤੇਦੂਜਾਵਿਚੋਪੈਲਾਹੋਦਾ। ਤੇਤੀਜਾਵਿਚਰੀਛਾਪੈਨਾ। ਤੇਚੌਥਾਵਰਨਦੇਖੀ। ਚੈ। ਤੇ
 ਜਿਸਬਾਂਸਨਾਲਿਖਹਦਾ। ਚੈ। ਜੇਦੋਨਜਲਿਦੇਪੈਨਾ। ਉਨਦੇਨਾਲਬਨਾਸਪਤੀਭੀਜਲਜ
 ਦੀ। ਚੈ। ਅਰਗੁਬੁਕੇਜਿਖਚਿਤੰਨਪੈਨਾ। ਅਪਣੀਬਿਤਦੋਜਸਾਖੀਹੋਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਥੋਟੀਬਿ
 ਤਛਡਿਦੇਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਉਨਦਾਭੀਕਲਆਣਹੋਇਜਾਦਾ। ਚੈ। ਅਰਜੇਗੁਬੁਕੇਜਿਖਕਾਸੀਗੁ
 ਕਰਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਫੇਰਉਪੁਕਸੀਗਾਭੀਵਿਚਭੀਖਾਂਗਨਾਹੀਹੋਦਾ। ਅਉੜੀਯਾਬਵੀਚਲੀ। ਗੁ
 ਰਮੁਖਇਕੀਪਉੜੀਆਗੁਰਮੁਖਸੁਖਫਲਨਿਜਾਪਰਹੋਈ। ਸਾਧਸੀਗਤਿਸਪਜ
 ਅਰਜਿਮਰਣਦਰਸਮਰਸਗੁਣਗੋਈ। ਲੋਹਾਸੁਇਸ਼ੀਉਹੋਇਕੈਸੁਇਨਿਅਪੁਸੁ
 ਇਨਾਜਿਉਅਵੁਲਈ। ਚੰਦਨੁਬੋਪੈਨਿਅਬਣੁਨਿਮਪੁਚੰਦਨਬਿਖਪਲੇਈ। ਰੀ
 ਰੀਦਕਚਰੋਣਦਕਪਰੀਰੋਦਕਮਿਲਿਰੀਗਾਹੋਈ। ਕਾਗਪੁਪੰਸਸੁਦੰਸਹੋਇਪੰਸ
 ਪੁਖਰਮਪੰਸਵਿਰਲੇਈ। ਗੁਰਮੁਖਵੰਸੀਪਰਮਪੰਸਜਚੁਕੁਨੀਬਖੀਰਥਿਲੇਈ।
 ਗੁਰਚੇਲਾਚੇਲਾਗੁਰਹੋਈ॥੧੧॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਬਾ॥

॥ਤਿਪੁਗੁਣਾਵੇ॥

ਵਰਤਾ ਰੇਜੇ ਪੈਸੇ ਵਿਹਿ ਪਵਿਸ ਦੇ ਬਪੁਤੇ ਪੈ। ਤੇ ਚੋਖੇ ਗੁਣ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਵਿਚ ਲੇਵਰ ਤਿਏ
 ਪੈਨਾ ਹੈ ਗੁਣ ਕੇ ਪੜੇ ਪੈਨਾ। ਜਾਗਰਤ ਜੇ ਪੈਸੇ ਜਾਂਤ ਕੀ ਗੁਣ ਪੈ। ਅਰਜੁਨ ਜੇ ਪੈਸੇ ਬਾਜ
 ਸੀ ਗੁਣ ਪੈ। ਅਰਜੁਨ ਪੈਤਿ ਜੇ ਪੈਸੇ ਤਾਮਸੀ ਗੁਣ ਪੈ। ਅਰਜੁਨ ਪੈਸੇ ਤੁਰੀਆ ਪਦ
 ਪੈ। ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਸਮਾਧ ਵਿਚ ਰਹਦੇ ਪਨ। ਤਿਨੇ ਗੀਆ ਦੀਆਂ ਅਠਸਮਾਧ
 ਪੈਨਾ। ਜੇ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੇ ਦਾਸ ਨਾ ਰੋਕ ਦੇ ਪੈਨਾ ਤਾਮਸ ਹੋਵੀ ਪੈ। ਅਰਜੇ ਉਤ੍ਰਦੇ ਪੈਨਾ ਤਾ
 ਸਸਾਰ ਵਿਆਰ ਸਾ ਵਿਚਿ ਪਰਚ ਜਾਵੇ ਪੈਨਾ। ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਅਜਹਾ ਜਿਸ ਮਾਧਾ ਪੈ
 ਨਾ ਅਠਪਹਿ ਉਨ ਦੇ ਕਥਾ ਕੀਤ ਨੁਬਾਣੀ ਵਿਚ ਗੁਜਰ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਉਛਾ ਦੇ ਸਵਾਸ
 ਵਿਚ ਬੇਨਾਹੀ ਜਾਵੇ। ਉਪਇਕੀ ਪਾਵੇ ਵਰਤਾ ਰੇ ਵਰਤ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਜੇ ਭੀਰੀ ਗਾਵੇ ਵ
 ਰਤਾ ਰੇ ਸਮਾਨ ਮਵਿਤ੍ਰ ਜਗਤ ਨੁਕਰ ਨਵਾਲੇ ਪੈਨਾ। ਕਾਗੀ ਸਾ ਦੀ ਸਗ
 ਤਿਸਿਲਿ ਕੈ ਮੋਤੀ ਨਹੀ ਚੁਕਾਵੇ ਤੇ ਨੀਰਖੀ ਰੋਨੇ ਗਾਲਾ ਨਹੀ ਕਰਵੇ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਿਅ
 ਸਿਖਾ ਦੀ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਕੀ ਤਿਅ ਨਾਲੇ ਸਬਦ ਬੂਧੀ ਮਾਣੁ ਕਮੋਤੀਆ ਦੁਕ ਅਹ
 ਰਹੇ ਦਾ ਪੈ। ਸਾਥ ਪੀਸ ਚੁਅਰ ਝੂਠ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਸੋ ਸਿਖ ਭੀ ਗੁਰਾ ਦੇ ਰਿ
 ਅਨ ਨੁਮਾ ਅਤਿ ਹੋਇ ਕੈ ਹੋਰ ਸਦਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨ ਜੇਗਾ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ਪੈਨਾ। ਅਉੜੀ
 ਬਾਵ ਦੀ ਚਲੀ। ਕਛੂ ਬਚਾਨ ਦੀ ਵਿਚ ਗੁਰਮੁਖ ਲਹਰ ਨੁਭ ਉਜਲਾ ਵਿਆਪੇ। ਕੁੰ
 ਜਬ ਚਲੇ ਉਡੈ ਰੈ ਸੰਨ ਸਮਾਧ ਨਮਾਗਾਧ ਨਜਾਏ। ਹੀਸ ਦੇ ਸਪੈ ਮਾਨ ਸਰਸਪਨ

ਸਰੋਵਰਵਰੁਪੁਤਾਯੋਬਤਕਬਚਕੋਇਲੈਨੀਦਨੀਦਨਬਸਦੇਵਮਿਲਾਯੋ। ਰਵਸਸਚਕ
 ਵਤੇਚਕੋਰਸਿਵਸਕਤੀਲਿਖਵਰੋਜਗਾਯੋ। ਅਲਨਮੰਖਬਚਮਿਲੈਨਿਰਾਧਾਰੋਇਸ
 ਮਝੈਆਯੋ। ਗੁਰਸਿਖਸਮਾਪਮਿਲਾਵਰੁ। ਸੁਰਤਿਸਬਦਪਰਚਾਇਪਛਾਯੋ। ਗੁਰਮੁਖ
 ਸੁਖਫਲਸਾਖਅਬਾਯੋ॥ ੧੨॥   ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ। ਜੈਸੇਕਛੂਬਚੇਨੂਰੇਤੀਵਿ
 ਚਪਰਕਕਰਕੈਨਦੀਵਿਚਲਿਅਵਦਾਹੈ। ਤੇਭਉਜਲਦੀਲਪਰਿਉਸਨਾਵਿਅਪਦੀ
 ॥ ਤੇਕੂੰਜਬਚਿਆਨੁਆਪਣੈਸਿਮਰਣਕਰਕੈਪਰਪਕਕਰਕੈਅਕਾਸਨੂਲੈਉਡਦੀ
 ਪੈ। ਤੇਬਭੁਕਬਚੇਨੂਨਦੀਵਿਚਿਲੈਤਰਦੀਪੈ। ਤੇਕੋਇਲਬਚੇਨੂਕਾਵਣੀਦੇਅਲ
 ਏਵਿਚੋਕਛਕੈਅੰਬਦੇਬਿਖਤੇਲੈਜਾਦੀਪੈ। ਤੈਸੇਸੀਕ੍ਰਿਸਨਜੀਨੀਦਵੇਅਰਵਸਕੈਅ
 ਪਨੂਗੋਮੁਕਾਵਦੇਜਨਾ। ਜਿਸਦੇਲੇਵਾਸਦੇਵਦਾਮਿਲਾਖੁਹੋਇਆ। ਤਾਫਿਰਖਤੀਧਰਮ
 ਕਰਕੈਗੋਪਾਨੂਨੀਮਲੈ। ਤੈਸਗੁਰੂਕਿਆਸਿਖਾਨੂਜਬਦੁਦੀਜੇਝੀਦੈਕੈਆਤਮਗਿਆਨ
 ਨੂਪਾਪਤਿਕਰਦੇਪੈ। ਤੇਦੇਅਭਿਮਾਨਉਨਾਦਾਮਿਟਿਜਾਦਾਪੈ। ਜੀਵਨਮੁਕਤਹੋਇਕੈਵਿ
 ਚਰਤੇਪੈਨਾ। ਆਪਣੀਧਰਮਦੀਕ੍ਰਿਤਕਰਕੈਵਰੁਪਾਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਨਿਮਣੇਹੋਇਕੈਵੰਡਤਦੇ
 ਦੇਪੈਨਾ। ਤਾਫੇਰਸਿਖਾਪਰਜਨਕੀਤੈਸੇਸੇਗਿਆਨਵਾਨਜੇਜੀਵਨਮੁਕਤਿਹੋ
 ਕੈਵਰਤਦੇਪੈਨਾ। ਜੇਅਗਲਿਅਜੁਗਾਵਿਚਕੇਏਵਿਚਲੇਜੁਣੀਵੇਜਨਾ। ਇਸਕਲ
 ਜੁਗਾਵਿਚੋਕਈਨਦਬਨਾਹੀਅਵਦੇ। ਤਾਭਾਣੀਮਨੀਸਿੰਘਜੀਬਚਨਕੀਤਾਜਿ

ਵੈਤੁ ਸਾਖਰ ਸਨਕੀ ॥ ਤਿਵੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਬੀਜਿ ਖਾਖੁ ਛਿਆ ਸੀ ਜੇ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ
 ਚਤਾਏ ਭੇਤ ਪਛੀਨਾ ਹੀ ਸਾਖੇ ਜਾਣੇ ॥ ਤੇਏ ਭੁਜੇ ਗੁਰੀ ਨਹੀ ਹੋਇ ਸਕਣੇ ॥ ਇਜੇ ਪੋਥਿ ਬੈਕਵਾ
 ਨੁ ਗਾਤਾ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਤੁਰਲਭ ਪੈਸੀ ॥ ਭਾਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਜੇ
 ਸੁਕਾਲ ਦੇ ਸਮੇ ਕਿਸ ਦੇ ਸਵਿਚ ਕੋਈ ਸਾਖ ਪਰਾਪੁਣ ਆਵੈ ਪੈਨਾ ॥ ਜਿਉ ਸਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ
 ਵਡੀ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਕਰਕੀ ਦੀ ਪੈਰਾ ॥ ਚਪਰ ਸੀਨ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਪੈ ॥ ਮੁਜੇ ਅੰਨ ਕਾਲ ਦੇ
 ਸਮੇ ਪ੍ਰਾਪੁਣੇ ਪਰਸਾਦੀ ਖਾਣੀ ਜਗਤ ਦੇ ਨਾਲ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਦੀ ਪੈਰਾ ॥ ਚਪਰ ਪੁਤ੍ਰ ਮੁਸੀਨ
 ਹੋਵਾ ॥ ਜੇ ਅਜੇ ਪੋਸਮੇ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹੀ ਕਰ ਸਕਣਾ ॥ ਤੇਇ ਸਮਸਾਭੀ ਟਹਲ
 ਕੀਤੀ ਪੈਸਾ ਅਸੀ ਅਸੀ ਬਹੁਤ ਮੁਸੀਨ ਹਾ ॥ ਤੈਸੇ ਹੋਰ ਨਾ ਜੁਗਾਵਿ ਬਿਨ ਗੋਹਮਤ ਮੁਜੇ ਗੁ
 ਸਭ ਕੁਝ ਪੋਸਕ ਦੇ ਸਨਾ ॥ ਤੋ ਕੋਈ ਪਜਾਬ ਬਰਸਾਤੀ ਕੁਜਗਤ ਪਤੇ ਹੋਮਤੇ ਪੁਜਾ ਕਰ ਦੇ
 ਸਨਤਾ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲ ਦੇ ਸੀ ॥ ਤੇ ਕਲਜੁ ਗਾਵਿ ਚਨੇ ਮੁਮਦੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ਕਰਕੈ ਵੰਡ ਖਾਣੇ ਪੈਨਾ ॥
 ਤੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੈ ਨਿਨਾ ਦੇ ਪਅਭਿਮਾਨੁ ਵਗਾਧਿ ਕੀਤੇ ਪੈਨਾ ॥ ਸਾਖ ਸੰਗਾਵਿ ਚਿਟੁਰਨਾ
 ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਤੇ ਵੰਡ ਮੁਤੀ ਤਰਖ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਜੇ ਉਨ ਨੂਹ ਪਗਾਭੁ ਅਪਣੀ ਤੁਬ
 ਤੁਭਗਾ ਤਿਏ ਕੈ ਉਧਾ ਕੁਕਰ ਲੈਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਜਗਾ ਤਿਏ ਉਧਾਰ
 ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਜੇ ਪੜ੍ਹਤ ਪੀਸੁ ਰਖੀ ਸਰੁ ਰੋਸਟਾ ਕਰਕੈ ਉਧਾਰ ਕੀਤੇ ਪੈਨਾ ॥
 ਓਨਾ ਵੀਤਾ ਸਿਖਿਆ ਗਈ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ਪਰ ਜਿਤ ਨਿਅਾ ਸਿਖਾਵਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ ਪੈ

ਤੇਓਨਾਵੇਖਿਛੇਸਭਸੇਵਾਉਸਾਰਹੋਇਆਪੈ॥ ਓਹੁਭੀਗਣੇਨਾਪੀਜਾਵੇ॥ ਅਭਜੇਪੜੇਮੇਰੇਸ ੨੭੦
 ਸਮਝਾਨਿਵਿਚਪੈਨਾਅਵਏਪੈਨਤਿਨਾਵੇਨਾਉਬਾਂਉਮੇਰੁਸਾਉਚਾਰਕਰਕੈਸੁਣਾਵਦੁਪੈ॥
 ਮਉੜੀਤੇਰਵੀਚਲੀ॥ ਤਾਰੂਮੇਪਟਤਾਰਿਆਗੁਰਮੁਖਬਾਲਸੁਭਾਉਉਦਾਸੀ॥ ਮੂਲਕੀਕੂਬ
 ਖਾਣੀਮੈਚਲਤਾਮਚਰਜਲੁਤੁਗੁਰਦਾਸੀ॥ ਮਿਥਾਖੇਰੁਜੋਇਰੀਚਰਣਜਰਣ
 ਸੁਖਸਚਿਨਨਿਵਾਸੀ॥ ਭੁਲਾਰਬਾਬੁਬਜਾਇਦਾਮਕਲਸਮਰਦਾਨਮਿਰਾਸੀ॥ ਮਿ
 ਥੀਮਲਸਪਗਲਰਾਮਾਡਿਰੂਭਗਤਅਭਿਆਸੀ॥ ਦੋਲਤਿਖਾਲੇਵੀਭੁਲਾਹੋਇਆ
 ਜਿੰਦਪੀਰਾਅਬਿਨਾਸੀ॥ ਅਲੇਮਾਰੋਜਿਖਵੇਇਗੁਰਬਾਣੀਰਸਸਕਿਬਿਲਾਸੀ॥ ਸਨ
 ਮੁਖਕਾਲੂਆਸਪਾਰਗੁਰਬਾਣੀਦਰਗਹਿਸਾਬਾਸੀ॥ ਗੁਰਮੁਖਭਾਉਭਗਤਿਪ੍ਰਗਾਸੀ॥
 ੧੩॥ ॥ ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਸੁਣਾਸਾਖੀਤਾਰੂਮੇਪਟਸਿਖਮਹਲੀਖਾਤਾਸਾਪੀਨਸਿ
 ਲਿਆਪੈਸੀ॥ ਤੇਬਰਸਾਵੀਉਸਦੀਆਰਜਾਸੀ॥ ਤੇਸਾਹਬੁਏਦਰਸਨਨੂਆਇਆਤੁਮ
 ਰਦਾਸਕੀਤੀਆਸਾਜੋਗਰੀਬਨਬਾਜੁਸੁਣਿਆਪੈਸੀਤਾਨੇਜੋਮਿਲਦਾਪੈ॥ ਉਸਨੂਸਾਤਖੁ
 ਪਤਿਹੋਵੀਪੈ॥ ਅਇਤੁਸਾਡੀਸਰਨਆਇਆਪੈ॥ ਤਾਸਾਹਿਬਬਚਨੁਕੀਤਾਭਾਣੀਤਾਰੂ
 ਅਜੇਤੇਰੀਛੋਟੀਅਵਸਥਾਪੈ॥ ਤੁਧਆਖਣੇਪਰਬਾਰਦਾਸੁਖਕੋਈਨਹੀਆਇਆ॥ ਤੈਨੇਪ੍ਰ
 ਮੇਸਰਦੀਗਲਿਕਿਬੋਜਾਣੀਪੈ॥ ਤਾਅਗੋਉਹੁਬੋਲਿਆਜੀਸੇਰੀਮਾਣੀਅਗਨਜਲਾਵਣ
 ਲਗੀਸੀਤਾਪਹਲੇਨਿਕੀਆਲਕੜੀਆਨੂਅਗਨਲਗੀਤਾਪਿਛੋਬਡੀਬਲੀਆ॥ ਤਾਮੇ

ਰੇਮ ਨਵਿਚਿਕੈ ਮਾਇਆ ਜੇਮ ਇਉਂ ਸਾਖੂ ਮਿਲਾ ਜੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਕਲਾਮਾ ਏ ਪੈਵੈ। ਮਿਤਰ
 ਵਿਸਾਦੁ ਨਾਹੀ। ਕਿਆ ਜਾਣੀ ਦਾ ਜੇਛੋਟੇ ਨੂਹੀ ਮਰੇ ਦੀਆਵੈ। ਭਾਈ ਤਾਬੂਰੀ ਕਲਤਾਬੂ
 ਪੈਵੈ ਰਾਤੇ ਪਰਮ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੈਵੰ ਰਖਾਵਣਾ। ਤੇਜੇ ਸ੍ਵਾਸ ਅੰਦਰਿ ਜਾਵੈ ਭਾਵਾ ਪਰਾਬੂ
 ਜੀਜਮਣਾ ਤੇਵਾ ਪੰਗੁ ਜਾਵੈ ਗੁਰੂ ਜੇ ਮੇਦਾ। ਇਕ ਰਾਜੇ ਛਟ ਦਾ ਮੰਦਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਤੇ
 ਇਕ ਦਿਵਾਲ ਵਿਚ ਮੂਰਤਾ ਸੁਦਰਨ ਦੀਆਂ ਤੇ ਨਗਾਨ ਲਜ਼ੀਆਂ ਪਈਆਂ। ਅਤੇ ਦੂ
 ਜੀ ਦਿਵਾਲ ਅੰਦਰਿ ਸੁਪਕੀਤੀ ਤੇ ਸਭੇ ਮੂਰਤਾ ਉਸ ਵਿਚ ਭਾਸਣ ਲਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਤੇ ਰਿਵੈ
 ਸੁਪ ਵਿਚ ਸਭੇ ਗੁਣ ਭਾਸਦੇ ਪੈਨਾ। ਤਾਂ ਇਸਤਰਾ ਭਾਈ ਤਾਬੂਰਤ ਨਲਗਾ। ਤੇ ਪਰਮ ਦੀ
 ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੈਵੰ ਰਖਾਵੈ ਤਾਜ ਦਾ ਭਜਨ ਕਰੈ। ਆਏ ਸਿਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੈ। ਤੇ ਸਿਖ ਟੁਕਨਤਾ
 ਨਾਲਿ ਜਾਇ ਕੈ ਮੁਖਾਇਆਵੈ। ਸਭ ਨਾਨਕ ਲਗਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਉਸਾਰੁ ਪੈ
 ਇਆ।
 ਥੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਪਰਾਬੂ ਜੀ। ਅਰੇ ਸਾਖੀ ਮੂਲੇ ਕੀੜ ਕੀਚਲੀ
 ਮੂਲਾ ਕੀੜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਨੂਹੂ ਨਾਨਕ ਨੂਜੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਰਦਾ
 ਜ ਕੀਤੀ ਜੇ ਬਚਨੁ ਪੋਇਆ। ਚੰਦ ਲਚੀਤ ਨਜਾਇਤੁ ਮਾਸੇ। ਜੁਆਨਾ ਇਨਖੇਲੇਖ
 ਸੇ। ਇਸ ਦਾ ਕੀਵੀ ਚਾਹੁਏ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਪੋਇਆ ਜੇ ਅਗਿਲਿਆ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੁਆ
 ਰਾਜੇ ਵਿਗਾਰ ਕੇਖੇਲ ਦੇਵੈ ਸਨਾ। ਤੇ ਮੰਗਲਾ ਚਾਰਤੇ ਦੇਸਾ ਆਵ ਕਟਾ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੇਖ ਦੇਵੈ
 ਸਨਾ। ਤੇ ਪੁਣ ਕਲਜੁ ਬਾਹਿਚ ਮਿਜਾਵਾ ਸਿਖਾਈ ਸੇਠ ਪਰਾਈ ਪੈ। ਜੇਜੁ ਮੈਵਿਚ

ਕਰਕੈ ਵਡੀਆ ਅਪਚਾਰ ਹੋਈਆ ਨਾ ਜੋ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਜੁਆ ਤਵੇ ਸਵਾਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰੈ ਤੇ
 ਸਿਖਾਨੂ ਗੁਰ ਦੇਵ ਕਰਕੈ ਜਾਣੈ ਤੇ ਸਬਦ ਨਾਲਿ ਪੀਤਿ ਕਰੈ ਤੇ ਗੁਰ ਪਾਇਕੈ ਸਬਦ ਨੂਗਾਵੈ ਤੇ ਬਰਮ
 ਦੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ਕਰੈ ਤੇ ਸਿਖਾਨੂ ਤਤੁ ਨਿਮਨੁ ਪਨੁ ਕਰਕੈ ਬੀੜਾਵੈ ਕਈ ਸਿਖ ਦਿਨੇ ਆਵ ਨ ਤੇ ਕਈ ਸਿ
 ਖਬਾਰੀਆ ਵਨਿ ਪੁਸਾ ਦੀ ਦੀਲੋ ਕੁਵਲੇ ਪੁਸਾ ਦੀ ਰੀੜ ਨਾਲ ਖੁਵਾਵੈ ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਦੀਲੋ ਕੁਵਲੇ
 ਨੂਬਸਤ੍ਰ ਦੇਵੈ ਤੇ ਇਕੁ ਠਗੁ ਸੀਓ ਸਬਦੁ ਬਾਣੀ ਬਪੁਤ ਕੰਠ ਕਰਕੈ ਮੂਲੇ ਦੇ ਅਰਗਾਇਆ ਤੇ
 ਮੂਲੇ ਬਹੁਤੁ ਸੇਵਾ ਦਹਲਿ ਕੀਤੀ ਤੇ ਬਤਨੂ ਮੂਲੇ ਦੀ ਸਿਖਣੀਆ ਪਣੇ ਭੂਖਣ ਲਾਹਿਕੈ ਆਲੇ ਦੇ
 ਵਿਚਰੁ ਬਾਰਖ ਕੇ ਤਾਸੇ ਇਕ ਪੀ ਤੇ ਮੂਲਾਭੀ ਸੇ ਇਕ ਹਿਅਾ ਤੇ ਠਗੁ ਉਠ ਕੈ ਭੂਖਣਾ ਦਾਰੁ ਬਾਣੈ ਕੇ
 ਉਠ ਚਲਿਆ ਤੇ ਹਥੇ ਲੀਏ ਦਰਬਾਜੇ ਤਾਲਾ ਲਾ ਕਾਹੋਇ ਆਜੀ ਤੇ ਤਾਲੀ ਮੂਲੇ ਦੇ ਪਾਸਿ ਪੈ
 ਸੀ ਤਾਉ ਪਉ ਬਪੁਤਿ ਰਮਾਇਆ ਤਾਰੁ ਬਾਬਾ ਹਰਿ ਪੀਛੁ ਰਿਅਾਇਆ ਤਾ ਮੂਲੇ ਨੂਕ ਪਟਿ
 ਲਗਾਏ ਬਾਹਰਿ ਰਮਨੇ ਜਾਵਾਹ ਮੇਨੂ ਤਾਲੀ ਦੇਹੋ ਤਾ ਮੂਲੇ ਕਹਿ ਆਬਾ ਪਰ ਨਾ ਜਾਵਹਾਇ ਬੇਰ
 ਮਨੇ ਫਿਰਾ ਮੇਨੂ ਸਰੂਰ ਮਨਾ ਸੁਟਿ ਅਤਾ ਬਾਨਾ ਲੇ ਅਸਨ ਨਕਰਾਵਾ ਬਾਨਾ ਤਾਉ ਸਮਾਖਿਆ
 ਮੇਨੂ ਜਰੂਰ ਕੀਜੀ ਦੇਹੋ ਤਾ ਮੂਲੇ ਨਾਲਿ ਹੋਇ ਕੈ ਤਾਲਾ ਖੋਲਿਆ ਜਾਓ ਪੁਰ ਬਾਣੈ ਕੈ ਤੁਰਿਅ
 ਤਾਉ ਸਤ੍ਰੇ ਰੂਬਾ ਬਗਲ ਬੀਛੁ ਹਮਇਆ ਤਾ ਮੂਲੇ ਉਸਨੂੰ ਫੇਰ ਰੂਬਾ ਉਠਾਇ ਦਿਤਾ ਜਾਣ ਲਾਗ
 ਹੋਇਆ ਤਾ ਮੂਲੇ ਦੀ ਸਿਖਣੀ ਉਠੀ ਤਵੇ ਖੇਤ ਭੂਖਣਾ ਦਾਰੁ ਬਾਪੈ ਨਾਹੀ ਤਾਉ ਪਮਨੇ ਲਗੀਖ
 ਛਣਾ ਤਾ ਮੂਲੇ ਆਖਿਅ ਮਯੋਰਾਤੀ ਚੋਰ ਮੂਲੇ ਆਸਾ ਰੇ ਅਰਪਇਆ ਸੀਉ ਪਭੂਖਣ ਲੇਗਾਇ

ਆਪੈ॥ ਤੇ ਸਿਖੁ ਸਭਾ ਸਿਵਾਹੋ ਇਕੈ ਉਠਿ ਗਇਆਪੈ॥ ਤੇ ਮਤਿ ਬਦਨਾਮੀ ਹੋਮਦੁਦੀ
 ਹੋਵੈ॥ ਉਸ ਸਿਖੁ ਟੀਕੈ ਹੋਗਾ ਹੁਣੁ ਘੜਾਇ ਦਿਤੇ॥ ਸਾਹਿਬ ਮੂਲੇ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਪਰਸੀ ਨਹੋਏ
 ॥ ਜੇਤੁ ਪਮੇਰਾ ਘੜਾਵਾ ਕਿਆਪੈ॥ ਤੇ ਬਾਖੜਾ ਗੁਰੂ ਦੁਕਿ ਗਾ॥ ਤੁਸੀ ਸਬਦ ਨੂਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨੂਇ ਕੁਰੂ ਪਕਬ ਜਾਨਣਾ॥ ਸਬਦੁ ਸਤਿਗੁਰਾ ਵਾਹਿਦਾ ਕਬਜਾਨਣਾ॥ ਸੁਦਣੁ ਮਨ ਨੂਕ
 ਰਨਾ ਤੇਰਾ ਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰੁ ਚ
 ਲੀ॥ ਮਿਸਾ ਤੇ ਖੇਡਾ ਜਾਤਿ ਦੇ ਸੋਹਣੀ ਖੜੀ ਪੈਸਨਾ॥ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਦੇਵਰ ਜਨ ਕਰ ਰਾਖ
 ਰਾਖਾਏ॥ ਤੇ ਅਗੇ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵਚਾਹੁ ਹੋਵਾਸੀ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਗੁ ਰੂਕੇ ਪਜੂਰਾ ਆਏ॥ ਬੈਠਾ ਤੇ ਦੇ
 ਨਦਾ ਮਨ ਇਕਾਗਰ ਹੋਇਆ॥ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਵਚ ਨੁਕੀਤਾ॥ ਜਿਨਿ ਸਕਾ ਮਨਾਵਾ ਸਤੇਤੁ ਸੀ
 ਆਏ ਹੋਸੇ ਮਰੇ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਅਬਦਾ ਸਕੀਤੀ॥ ਜੇਗਾਰੀ ਬਨਵਾ ਜਾਮਾ ਸਾਨੇ ਮਾਪਣਿਆ ਚ
 ਰਨਾ ਦੀ ਸਬਨ ਰਖੀਏ॥ ਜੇਇ ਪੁਦਾਨ ਦਿਚੈ ਜੇਗਾ ਤੁਨਾ ਸਰਾਜਾ ਟੁਕੈ ਅਸੀ ਮਰੀਐ
 ਕਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਅਣਿ ਸੰਗਾ ਮਾਦਾ ਨ ਦਿਚੈ ਮੇਰੇ ਦਾਤਾ ਤੇ ਰੇ ਰਗਾਤਿ ਰੇ ਰੰਗਾ॥ ਤੇ ਰੇ ਰਗਾ
 ਤਿ ਦੇ ਰੰਗਾ ਰਤੇ ਨਿਖੁਟਿ ਰੇ ਨਾਹੀ॥ ਅਗੇ ਭੀ ਕਈ ਸਿਖ ਖਾਖਾਇ ਕੇ ਆਪਾਏ ਪੈਨਾ॥ ਤੇ ਪੁਣ ਭੀ
 ਖਾਏ ਪੈਨਾ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਖਾਏਗੇ॥ ਤੇ ਅਸਾਨੂ ਇਪੁਦਾਨੁ ਦਿਚੈ ਜੇਤੇ ਰਾਹੁ ਅਸਾਨੂ ਸਿਠਾ
 ਲਗੈ॥ ਤੇ ਪੋਰੁ ਮੰਗਣੀ ਆਸਾ ਨਿਵਰਤਿ ਹੋਵੈ॥ ਤੇ ਰਿਅ ਚਰਨਾ ਦੀ ਸਨ ਰਖੀਏ॥ ਤੇ ਬਚ
 ਨਹੋਇਆ ਅਸਾਨੂੰ ਚਰਨਾ ਸਾਧੀ ਗਵਿਚ ਸਦਾ ਰਹੇ ਪੈਨਾ॥ ਤੁਸਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ

॥ ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਦੁਇ ਵੇਲੇ ਟੁਰ ਜਾਵਣਾ ॥ ਤੇ ਸੀਤਾ ਵਿਚ ਤੇ ਸਭਿ ਗੁਰਾ ਵਿਚ ਖੁਸੇ ਸਰਸਵਤੀ ਚੁਭੇ ਦੁਨੀ ॥ ੨੧੨

ਜਾਨਣਾ ॥ ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਅਥਿਤਾ ਸਿਖਾ ਨਾਲ ਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ॥ ਤੇ ਰੁਸੀ ਸਦਾ ਮੇਰਿਆ ਚ

ਨਾਦੀ ਸਰਸਵਤੀ ॥ ਤੇ ਸਰੀਰੁ ਮੇਰਾ ਸਰਗੁਣ ਬੂਖੈ ॥ ਤੇ ਸਬਦੁ ਮੇਰਾ ਰਿਦਾ ਪੈ ਨਿਰਗੁਣ ਜਬੂਖੈ

॥ ਤੇ ਜੇ ਸਰੀਰ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ਬੋਤਾ ਫਿਰ ਵਿਛੋੜੇ ॥ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਨਾਲਿ ਵਿਛੋੜੇ ਗੋਨਾ ਪੀ ॥ ॥ ਮਿਲੇਗੇ

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਅਬੋਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ ॥ ਇਕ ਸਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਜੀ ਰਾਇ ਭੋਏ ਭਟੀ ਦੀ ਤਲ ਵੰਡੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ॥ ਇਕ ਰੂਮ ਆਇ ਕੈ ਰੁਬਾ ਬੁਬਨਾਇਆ ॥ ਤੇ ਰਾਗੁ

ਅਲਾਪਿਆ ॥ ਤਾਜਾ ਪਿਬ ਪੁਛਿਆ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਐ ॥ ਤਾਉ ਜਿਆਖਿ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਨਾ

ਉਦਾਨਾ ਮੀਰਾ ਜੀ ਲੋਕ ਆਖਦੇ ਪੈਨ ॥ ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਰੂਰ ਬਾਬੁਲਾ ਬਜਾਵਦਾ ਪੈ ॥ ਤੈਨੇ

ਰਾਗ ਦੀ ਭੁਲੀ ਸੋਝੀ ਪੈ ॥ ਪਰ ਜੇ ਰੂਮ ਅਸਾ ਰਾਸੀ ਕਾ ਕਰੇ ਭੋਏ ਹੋਰਾ ਗੁਪਾਇ ਕੈ ਸਬਦੁ ਗਾਵਹਿ ॥

ਤਾ ਅਸੀ ਤੇਰਾ ਦੀ ਨਦੁਨੀ ਆਵਿ ਚੁਲਾ ਕਰੀਏ ॥ ਤਾਉ ਸਮਾਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਪਨੀ ਲੋਕਾਨੁ

ਰਾਗੁ ਸੁਣਾਇ ਕੈ ਰਾਬ ਮੇਲੈ ਆਵਦੇ ਹਾ ॥ ਅਪਣੇ ਪੁਤਾ ਪੀਆਵਿ ਚਿਬੈ ਠਕੇ ਦੁਨੀ ਆਵੀ ਗੁ

ਜਰਾ ਨਦੀ ਕਰਦੇ ਹਾ ॥ ਅਤੇ ਪੰਜ ਬੋਲੇ ਵਿਵਾਜ ਮੜਦੇ ॥ ਅਤੇ ਰੂਪ ਰੇਖੇ ਬਖਸ਼ਦੇ ਹਾ ॥ ਅਤੇ ਅਸ

ਤੇ ਦੀ ਨਦਾ ਭੀ ਭੁਲਾ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਤਾਉ ਦਾ ਸੀਕੀ ਤੀ ਚਾਹਦਾ ਪੈ ॥ ਅਜੀ ਜੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਵੇ ॥

ਤਾ ਦੁਨੀ ਆਵੇ ਜੇ ਕੁੰਬੀ ਪੈ ॥ ਜੇ ਤਾ ਰੂਪ ਨਾਲ ਮਰ ਜਾਵਨਗੇ ॥ ਤੇ ਅਰੇ ਨਿਵਾਜ ਰੇ ਜਾਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥

ਸੀਉ ਪਾਰ ਕਿਸਤੁ ਕਰੇ ॥ ਤਾਜਾ ਪਿਬ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਤੇ

ਜ

ਸਾਰੀ ਸਿਸਟਿਵੀ ਖਾਲ ਨਾਈ ਸਰਕਰ ਵਾਹੈ। ਕੇਤੁੰ ਕਰਨਾਹੈ। ਇਹ ਦਿਵਾਨਿਆਈ
 ਬਿਤ ਹੈ। ਜੇਤੁ ਮਆਪਣੇ ਸਿਰ ਤੇ ਕਟ ਬੀਆਵਾ ਭੁਰੁ ਕੁਲੀਤਾ ਹੈ। ਨਾਹੀ ਤਾਜ
 ਭਨਾਜੀਆਈ ਖਾਲ ਨਵਾਹੁ ਰੂਕਰ ਵਾਹੈ। ਜੇਤੁ ਮਕਹਿ ਆਪੈ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜਾ ਕਰ
 ਕੈ ਮੇਰਾਈ ਨਦਾਤਾਵੁ ਨੀਆਵਾ ਭਲਾਹੈ। ਤੁਆ ਖੁਵੇਖਾ ਨਿਵਾਜਤਾ ਰੋਜਾ ਦਾਅ
 ਰਬ ਕਿਆਹੈ। ਤੇਕਿ ਤਨੇ ਦੇਲੇ ਨਿਵਾਜਗਾਤਿ ਵਿਚ ਆਮਦੀ ਹੈ। ਤੁਆ ਰੋ ਉਸਤੁ ਮਆ
 ਜੀ ਨਿਵੈ ਰੋਜੇ ਦਾਅਰਬਤਾ ਮੇਨ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਅਪੁਇਤੁ ਨਾਜਾਣਾ ਦਾਹਾ ਜੇ ਪੰਜਵੇ
 ਲੇ ਨਿਮਾਜ ਨਿਤ ਆਮਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਰਾਮਜਾਨ ਦੇ ਰੋਜੇ ਨਿਤ ਦਰਸਦੇ ਦਰਸ
 ਜਗਾਤਿ ਵਿਚ ਆਵਦੇ ਹੈਨ। ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਹੋਰ ਸਦੇ ਲੇ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਕਿ ਬੇਰਹ
 ਦੇ ਹੈਨ। ਚੀਉ ਆਖ ਆਜੀ ਚਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਘਰ ਸਦਾ ਰਹਦੇ ਹੈਨ। ਤਾਬਨ ਹੋਆ ਖੁਦ
 ਇਵਾ ਘਰੁ ਕੋਨ ਹੈ। ਤਾਉ ਸਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰਿ ਠਾਨਾਹੀ। ਤਾਸਾ ਹਬ ਬਚਾ ਰੁਕੀਤ
 ਜੇ ਖੁਦਾ ਘਰ ਸੰਤਾਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੰਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਦਸਦੇ ਹੈਨ। ਜੇ ਸੁਆਸਵਾ
 ਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੈਨ। ਸਦਾ ਨਿਵਾਜ ਉਨ ਦੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਦਸਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਪੰਜਵੇ
 ਜਗਾਤਿ ਵਿਚ ਆਵਦੀ ਹੈ। ਤੇ ਸੰਤ ਸਜਮ ਨਾਲ ਜੇ ਅਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈਨ। ਸਦਾ ਰੋਜੇ ਉਨ
 ਦੇ ਘਰ ਰਹਦੇ ਹੈ। ਇਕ ਮਹੀਨਾ ਜਗਾਤਿ ਵਿਚ ਆਵਦੇ ਹੈਨ। ਤੇ ਜੇ ਸੰਤ ਸੰਗ ਕਰਦੇ ਹੈਨ।
 ਉਨ ਨੇ ਸੰਜਮ ਜੇ ਪਾਪ ਤਿਹੇ ਵਾਹੈ। ਤਾਉ ਨਾਨੂਤੀ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਫਲਾਹਦਾ ਹੈ। ਤੁਆ ਰੋ

ਰਿਸਿਤੁ ਮਕਿਅ ਕਹਿਅ ਜੀ ਤੁਸ ਜੋ ਨਿਮਾਜ ਰੋਜੇ ਦਾ ਅਰਬੁ ਕਹਿਅ ਜੀ ਜਿਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ
 ਕੈਸੁ ਦਾਵੁ ਪੁਤਾ ਸਾਹੰ ਬਚਨੁ ਕੀਭਾ ਸੁਣਿ ਦਾ ਨਿਅਾ ਸੁਣ ਦਾ ਨਿਅਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਹਾਂ ਪਰੇਲੇ
 ਹੋਵੈ ਗੀ ਤਾ ਸਭ ਜੀ ਅਖ ਬੇਕੀ ਚਨ ਰੋਗੇ ਤੇ ਮਹਾਂ ਬਾਜ ਜੀ ਖੁਛ ਨ ਰੋਗੇ ਜੇ ਤੁਸਾਨੁ ਮਨੁ ਖਾਦਾ
 ਜਨਮੁ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤੇ ਸਭੁ ਪਦਾਰਥ ਦਿਤੇ ਸਨਾ ਤੇ ਬੋਧੀ ਪਜਾਰੁ ਸਾਹੁ ਤੇ ਨਿਤੁ ਅਜਾਣੀ ਜਾਣੇ ਸੀ
 ਤੁਸਾ ਮਹਾਂ ਬਾਜ ਦਾ ਭਜਨ ਕਿਉ ਨਾ ਪੀਕੀਤਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਰੋਗੇ ਬਿੰਦਵੇ ਨਿਮਿਤੁ ਕਿਉ ਨ ਦਿਤੇ
 ਤਾਤ ਜੀ ਜਾਮਣੇ ਦੇਖਨ ਜਕੋਗੇ ਤੇ ਹਥ ਦੇ ਨੇਕ ਮਰਤੇ ਰਖ ਕੇ ਖੜੇ ਰਹੇਗੇ ਤਾ ਫੁਰੇ ਤਿਆਨੁ ਆ
 ਗਿਆ ਹੋਵੈ ਗੀ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾ ਮਾਰੇ ਤਾ ਮਾਰੀ ਹੋਏ ਦੇ ਹੋਏ ਗੇ ਤਿਆ ਤੇ ਡਿਗਾ ਪਵੇਗੇ ਤਾ ਫੇਰ ਸਭਿ
 ਆਨੁ ਆਗਿਆ ਹੋਵੈ ਗੀ ਤੇ ਫੇਰ ਉਹ ਮਾਰ ਨ ਲਗਾਨ ਰੋਗੇ ਤਾ ਤੁਸੀ ਸਿਰ ਦੇ ਪਰ ਨੇ ਡਿਗਾ ਪ
 ਵੇਗੇ ਤਾ ਫੇਰ ਉਠਾਇ ਕੈ ਖੜੇ ਕਰਨ ਰੋਗੇ ਫੇਰ ਖੜੇ ਕਰ ਕੈ ਖੁਛ ਨ ਰੋਗੇ ਜੇ ਤੁਸਾ ਮਾਰ ਜਾ ਬਿਰਥਾ
 ਕਿਉ ਗਾਵਾਣੀ ਜਦ ਵੇਇ ਤਿਨ ਦੇਵੀ ਮਾਰ ਕੈ ਉਠਾਇ ਖੜੇ ਕਰਨ ਰੋਗੇ ਤਾ ਤੁਸੀ ਜੇ ਮਾਸੇ ਦੇਖੇ
 ਗੇ ਉਥੇ ਪੀਰ ਮੁਰਸ਼ਦ ਪੈ ਕਬ ਖੜੇ ਹੋਵਨ ਰੋਗੇ ਤਾ ਉਨ ਦੇ ਅਗੇ ਤੁਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਗੇ ਜੇ ਅ
 ਸਤੁ ਜਾਹੇ ਸਿਖ ਮਾਰੀ ਦੋਹੇ ਸੇ ਪੁਤੁ ਜੀ ਅਸਨੁ ਛੁਡਾਵਹਾ ਤਾ ਅਗੇ ਗੁਰ ਪੀਰ ਆਖਨ ਰੋਗੇ
 ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸਾਹੁ ਜਰੀ ਰਾਗੇ ਰੋਗਾਨ ਪੈ ਸਨਾ ਤਾ ਤੁਸਾਨੁ ਅਜੀ ਪਕਾਰ ਕੈ ਕਧ ਦੇ ਜਾ ਜੇ ਤੁਸੀ ਮ
 ਹਾਂ ਬਾਜ ਦਾ ਭਜਨ ਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਰਾਗਿ ਮਿਤ ਦਾ ਨ ਕਰੇ ਤੇ ਸਿਤਾ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਹਾ ਤਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਜਾ
 ਰਾ ਕਹਿਅ ਅਨੰਦੇ ਨਹੀ ਜੇ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਕੁ ਬੁਧੀ ਆਨੁ ਮਿਤੁ ਜਾਣੇ ਸੇ ਪੁਣਭੀ ਉਨਾਨੁ

ਸ

ਹੀਆਖੋ/ਤਾਤੁਸੀਬਾਮੇਵੇਖੋਰੋ/ਚਬੇਅਰੋਕੁਟਬੀਮਾਰੀਵੇਹੋਵੇਰੋ/ਤਾਤੁਸੀਬਾਮੇ
 ਰੋਜੇਅਸੀਆਪਣਾਅਕਰਮ/ਨਿਪਕਰੇਹੋਏਹਾ/ਤਾਤੁਸੀਵੇਇਪਸਿਓ/ਨਿਰਾਜੋਇਕੋਫੇ
 ਰਮਹਾਂਰਾਜਅਰੋਹਬਾਅਰੋ/ਜੇਹੁਣੂਅਸਾ/ਨੁਬਖਸਾ/ਜਿਵੈਚਰਨੁਪਕਰਕੇਤੇਹ
 ਨੇਰੋਕੋਠੀਵਿਚਪਾਇਦੇਈਦਾ/ਪੈ/ਤਾਇਕਵੇਲੇਕੁਝਖਾਵੁਨੁਦੇਈਦਾ/ਪੈ/ਤਿਵੈਤੁਸਾ
 ਬੀਰੋਜੇਬਰਤਿਕਰਾਈਅਨਰੋ/ਜੇਹੁਣਮਰਦਾਨਾਹੋਵੈ/ਜਿਤਾਦਾਸਿਰਾਕਰੈ/ਤੇਸਬਦੁ
 ਨੁਰਾਗੁਨੁਰਾਵੈ/ਤਾਤੇਆਸੀਦੇਹਾਲੇਕਾਦਾ/ਕਾਰਜਕਰਾਰੋ/ਉਸਆਖਆਜੀਜਿਵੈ
 ਤੁਸਾਫੀਰਜਾਇ/ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਅਜਾਤੇਰਾਨਾਉਮਰਦਾਨਾਰਖਿਆਪੈ/ਤੁਦਾਹਗਾ
 ਰੁਜੀਦਾ/ਤੁਜਨਕਰਤੇਰਿਐਕੁਟਬੀਆਵਾ/ਤੇਰੀਭੀਅਸੀਖਬਰਲੇਵਾਰੋ/ਤਾਮਰਦਾ
 ਨਾਰਾ/ਤੁਨਕਵੇਨਾਲਿਹੋਇਆ/ਤਾਬਾਬਾਬੇਲਿਆਖੀਨਿਮਿਅਜਾਬਖਤਿਪੀਜਿਮੀਜਾਖੀ
 ਜੇਨਾਉਪਹਿਲਾਜਚਚਲਾਨਵੇਇਤੀਜੈਖੈਰਖੁਦਾਇ/ਬੋਬੀਨੀਅਤਿਰਾਸਿਮਨਪੀਜਿ
 ਮੀਜਿਫੁਤਿਜਨਾਇ/ਕਰਣੀਕਲਮਆਖਕੈਤਾ/ਮਸਲਮਾਨਸਦਾਇ/ਨਾਨਕਜੇਤੇਕੁਤਿਅਮਰ
 ਕੁਰੇਪਲੈਪਾਇ/ਤਾਬਾਬੇਅਧਿਅਮਰਦਾਨਪਹਿਲੀ/ਲਿਸਾਂਜੇਸਚੁਬੋਲਦਤੇਸਚੁਕਮਦ
 ਏ/ਤੇਮਨਨਗੁਰਾਂਦੇਖਚਨਾਦੀਕਰਦਕਰਕੁਹੁਣਹਾਲਾਲਕਰਨਾ/ਤੇਤੀਜਾਸਭਸੇਵਾਰਲਾ
 ਚਿਤਵਨਾਤੇਪਰਮੇਸਰਦੇਨਵਿਤਿਵੈਰਖਾਵਣਾ/ਤੇਬੋਬੇਸੁਖਮਨਸਾਰਖਣੀਕਿਵੇਮਹਾਰਾਜ
 ਦੇਨਾਮਦੀਪ੍ਰੀਤਪ੍ਰੀਤਿਹੋਵੈ/ਤੇਖੀਜਵੇਜੇਸ੍ਰਾਸਹੈ/ਨਸੇਪ੍ਰਮੇਸਰਦੀਸਿਫੁਤਿਵਿਚਰਾਜਾਰ

ਨੇ। ਭੁਲਿਆ ਕਰਮਾ ਵਿਚ ਗੁਜਾਰਨੇ। ਤੇ ਸੰਤਾ ਦੀ ਹਲਕਰਨੀ। ਏਹੋ ਕਲਮਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਹੁ ਹੋਇਕ
ਦੁਰਤੈ ਗਾਤਾ ਦੇ ਜਕਨਾ ਜਾਵੈ ਗਾ। ਬਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਾਖੀ
ਹੋਰ ਚਲੀ। ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਹਾਲ ਤੇ ਕਾਮਾ ਰਿਹੀ ਏਹ ਭੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਬੀ ਵਰਜਾਇ ਪੈਨਾ। ਜਿਸ ਵਿਨਿ
ਉਨ ਪਹਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ। ਤਾਏ ਨਾ ਸਿਧਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਜੇ ਅਜਨੂ ਅਜੇਹਾ ਜੁ
ਖਾਲਾ ਰਾਹੁ ਦੋ ਜੇ ਅਜੀ ਵਿਸਨ ਨਾਲਾ ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਈ ਮੇ। ਤਭਾਣ ਤਾਜਾ ਪਿਥਕ ਹਿਆ ਭਾ
ਈ ਭੀ ਨਮਕਾਰ ਵਾਤ ਪੁਪੈ। ਇਕੁ ਭਾਮਜੀ ਰੂਪ ਪੈ ਜੇ ਨਗਾਰ ਹਣਾ। ਤੇ ਭੁਖੇ ਮਰਣਾ ਤੇ ਜਲ ਵਿਚ
ਬੈਠਣਾ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਭੀ ਜੇ ਸਹਕਾਮ ਨਾ ਪੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਿਸਾ ਸਿਧਾ ਫੁਰਟੀਆ ਪੈਨਾ। ਤੇ ਜੇ ਨਿਪਕਾਮ ਪੈ
ਨਤਿ ਨਾਵਾ ਵਿਦਾਸੁ ਪਹੋਵਾ ਹੈ। ਪਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਏਹੁ ਤਖਰਕ ਨਾ ਕਠਨਾ ਪੈ। ਬਹੁਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਾਅਕੋ
ਧਰੁ ਰਮਾਵਦਾ ਹੈ। ਤਾਏ ਭੀ ਰਿਜ ਸੀ ਅਰਜਾਤ ਕੀਤ ਪੁਕਰੇ। ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਭਗਤਿ ਕਰੇ। ਤੁਸ
ਤਾ ਤੁਰਤੁ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤੇ ਉਨਾ ਕਹਿਆ ਜੀ ਅਜੀ ਤਾਜਾ ਏਨਾ ਹੀ ਜੇ ਰਾਜ ਸੀ ਤੇ ਸ
ਤਕੀਤ ਪੁਅਰ ਭਗਤਿ ਕਿਸੇ ਕਹਦੇ ਹੈ। ਤਾਬਚਨ ਹੋਇਆ ਅਥੀ ਜੇ ਦੁਰੁਪਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣੀ ਅ
। ਤੇ ਪਸਾਨੂ ਚੇਰੀ ਜਾਰੀ ਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ। ਤੇ ਮੈਰੇ ਬਹਰੇ ਰੁਸੀ ਗਭੇ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਵੇਲੇ ਹਟਾਵਣਾ। ਤੇ
ਅਖੀ ਨੂੰ ਸੰਤਾ ਦੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਮੇਬੀਆ ਤੇ ਵਿੰਬਾ ਦੇ ਦੁਸਨ ਵੇਲੇ ਜੇ ਤੁਨਾ। ਤੇ ਕੰਨ ਨੂੰ ਗਾਇ ਦਏ
ਜਸ ਜੁਣਨ ਵੇਲੇ ਜੇ ਤੁਨਾ। ਤੇ ਹਬਾਟ ਹਲਵਾ ਨਾਲ ਜੇ ਤੁਨਾ। ਮੈਰਾ ਨੂ ਬੁਰਦੁਆਰੇ ਤੇ ਸਤਿ
ਗਾਤਿ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਣ ਨਾਲ ਜੇ ਤੁਨਾ। ਏਹੁ ਰਾਜ ਸੀ ਤੁਪੁਪੈ। ਤੇ ਜਾਤ ਕੀਤ ਪਕਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਸ

ਵੇਲੇ ਪੁਰਖ ਨਾਮ ਦਾ ਕਿ ਬਾਣੀ ਵਲ ਸਿਆਨੁ ਕਰ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਮ ਨ ਵਿਚੋ ਨਿਕਲ ਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਮ
 ਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾ ਵਾਸ ਨਾ ਵਲੋ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਪਟਾਇ ਕੈ ਤਾਮ ਬਲ ਜੋ ਕੁਨਾ। ਤੇ ਮਾਪ ਨ ਹੀ ਬਕਿ ਦਾ
 ਜੇ ਮਨ ਤਾ ਜੁੜ ਦਾ ਨ ਹੀ। ਇਸੇ ਮਨ ਨੂੰ ਬਕਾਵਣਾ। ਜਿਉ ਕ ਰਿਕਿ ਜੇ ਨੈ ਘੇਰੇ ਨੂੰ ਮਸਾਲਾ ਖੁ
 ਮਾਵਣਾ ਹੋ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਖਾਵਾ ਨ ਹੀ ਸੁਟਾ ਘਤਿ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ ਖਵਾਵਣ ਵਾਲਾ ਛਿਲਾਭਾ ਉਕਰ
 ਕੈ ਉਸ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚ ਹਥ ਪਾਉਰਿ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਘੇਰਾ ਬਕੇ ਮਸਾਲਾ ਛਾਇਲੈ ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜੇ
 ਖਵਾਵਣ ਵਾਓ ਦਰੰ ਜਾਵਾ ਪੈ ਤਾ ਛੋਰੁ ਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਘੇਰਾ ਮੁਹਿ ਵਿਚ ਬਖਿਅਾ ਹੋਇ ਮਾਮਸਾ
 ਲਾਭੀ ਸੁਟਿ ਘਤਿ ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਮਸਾਲਾ ਖਵਾਇ ਕੈ ਕ ਜੇ ਕਰੀ ਦਾ ਹੈ। ਤਾਘੇਰੇ ਦਾ ਰੋਗਾ ਦੂਰ ਕ
 ਰ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਵਾਸ ਨਾ ਵਲੋ ਪਟਾਵ ਦਾ ਹੈ। ਤੈ ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਪਿਆਨ ਵਲ ਮ
 ਨ ਜੇ ਤ੍ਰਿਦਾਰ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਲੇਸ ਬਦੁਇ ਜਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਸਮਝੁ ਦੇ ਗਾ। ਤਾ ਇਸ ਦਾ ਜਨਮ
 ਮਰਨ ਰੋਗਾ ਕਟੀ ਐ ਗਾ। ਤਾ ਉਨਾਏ ਹੋ ਬਚਨੁ ਵਿਰੁ ਕੀਤਾ। ਜਿਥੈ ਸਾਧ ਸੰਗ ਹੋਵੈ ਓਥੈ ਤੁ
 ਜਾਵਨਾ ਨਾਲੇਟ ਹਲਿਕਰਨਾ। ਤੇ ਸਾਬ ਹੀ ਸਬਦੁ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ। ਤਾ ਉਨਾ ਵਾਕੁਟੀ ਬੀ
 ਮਾਸ ਮੇਤ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਇ ਮਾ।
 ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਣੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ
 ਹੋਰ ਚਲੀ। ਵੇਲ ਤਿਖਾ ਲੋਦੀ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਿਚ ਰਹ ਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਜਾਗਾ ਦਾ ਸਰਦਾਰ
 ਸੀ। ਜੈ ਰਾਮ ਬਾਬੇ ਦਾ ਬਣੇ ਈਸੀ ਤਾ ਉਸ ਦਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰ ਦਾ ਸੀ। ਓਥੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਗਏ
 ਤਾ ਜੈ ਰਾਮ ਸਾਰਾ ਮੋਦੀ ਖਾਨੇ ਦਾ ਕੰਬਾ ਬੇਟੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ। ਤਾ ਬਾਬੇ ਦੇ ਅਰੋਸ ਭੋਵਟੇ ਮਾਣ

ਰਖੋ॥ ਜਬ ਬਾਬੇ ਪਾਇ ਦਾ ਬਟਾ ਡਿਠਾ ਤਾ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਮਬ ਦੇ ਕਿਆ॥ ਜੇ ਪਨਾਇ ਹੁ ਬਟਾ ਪੈ ਜਿਸ
ਆਪ ਨੂਪਾਇ ਸਦਾਇਆ ਹੈ॥ ਤੇ ਜੇ ਪੈਰ ਸਭ ਨਾ ਅੰਗੀ ਬੀਨੀ ਦੇ ਪੈਨਿ॥ ਤਾ ਪੁਜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਅੰਗਾਈ
ਨਹੀ ਹੋਈ॥ ਤੇ ਬਰਨਾਈ ਹੀ ਪੁਜਾ ਹੋਈ ਹੈ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਭੁ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਉ ਸਜਹ ਬਦਿਚ ਆਵਨਾ
ਤਾ ਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਸਭੁ ਨਾਨਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪਸਾਇ ਤੇ ਬਸਤਾ ਤੀਕ ਪੁਜਾ ਕਰੈ॥ ਤੇ ਹੋਲ ਤਖਾ ਦੇ ਖਰਚ
ਨਾਲੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰੇ॥ ਨਿਤਿ ਖਰਾਇ ਤਿਬੁ ਦੁਰੁ ਹੋਵੈ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਖਾਨਦਾਈ ਦਾ ਨੇ ਪੈ ਜੀ ਨਾ ਕਰ
ਖਾਨਾ ਪਸ ਪੁਕਾ ਵਿਆਜੇ ਜੀ ਜੈਗਾ ਸਦਾ ਜੇ ਇਕ ਸਾਲਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਸਤੁ ਸਾਰਾ ਪੈਨੁ ਜੇ ਪੈ
ਸੀ ਸਭ ਫਕੀਰਾ ਨੂਲਾਇ ਦਿਤਾ ਪੈ॥ ਸਮਾਹਵਾ ਖਰਚ ਸੰਬਧਾ ਬੋਨੁ ਉਠਦਾ ਪੈ॥ ਤਾ ਖਾਨੇ ਜੇ
ਰਾਮ ਨੂ ਸਦਕੈ ਪੁਛਿਆ॥ ਜੇ ਤੁਸਮ ਸਾਭਾ ਸਾਰਾ ਪਨ ਖਰਚ ਛੁਡਿਆ ਪੈ॥ ਦਿਵਾਨਾਲੇ
ਖਰੋ॥ ਤਸ ਜੇ ਰਾਮ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂਕ ਪਿਆਏ॥ ਨਲੇ ਖਾਨਾ ਦਾ ਪੈ॥ ਤਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕਹਿਆ ਜੇ
ਮੈਲੇ ਖਾਵੇ ਮਾਗਾ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਪਾਸੇ ਲੇ ਖਾਲੀ ਤਾ ਵਸੂਣੇ ਪਦਾਰ ਬਸਤੁ ਖਰਚਿ ਚਪਟੇ
ਪੈਨਾ॥ ਜਿਤੁ ਨੀ ਖਾਨ ਬੀਆਇਆ ਲੀਤੀ ਪੈ ਉਹ ਭੀ ਖਾਨ ਦੇ ਖਰਚ ਲਾਈ ਪੈ॥ ਤੇ ਦਸਹ
ਜਾ ਚਰਖ ਮਈ ਯਾ ਵਥੀਕ ਖਾਨ ਵਲ ਲਹਣਾ ਨਿਕਲਦਾ ਪੈ॥ ਤਾ ਖਾਨ ਕਹਿਆ ਤਾਈ ਕੋਈ
ਵਥਾ ਵਲੀ ਪੈ॥ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਦਿਵਾਨਗੀ ਏਵੇ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਕਹਿਆ ਜੇ ਮੈ ਤੁਸਾ ਬੁਝੀ ਮਨਾਹੀ ਲੈ
ਵਾ॥ ਤੁਸਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਦਿਸਾਹੁ ਨਾਹੀ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਮੇਰੀ ਖਾਨ ਸਭੁ ਛੋਡਿ ਦਿਤਾ॥ ਤੇ ਜੇ ਸੀਤਾ ਪਾਸਿ
ਜਾਵੇ ਤਾ ਉਥੇ ਹੀ ਬੈਠਿ ਬਹੇ॥ ਤੇ ਜੇ ਖਰਚਿ ਚਬੈ ਠੇ ਤਾ ਉਥੇ ਹੀ ਕਈ ਦਿਨ ਸਮਾਪਲ ਕੀਰੇ

ਇਕਸਿਵਿਨਖਾਨੇਬਾਬੇਨੀਨੂਸਦੁਤੇ। ਜਿਸਮਾਤਾਬੇਬੇਨੀਦੇਬੈਠਿਆਕਾਜੀਭੀਅਇ
 ਮਾਭੇਖਾਨਤੇਕਾਜੀਪੇਸੀਨਿਮਾਜਿਪੜਨਲਗੇ। ਤਾਬਾਬਾਜੀਦੇਖਕੈਪਸੇਮਾਤਾਕਾ
 ਕਾਜੀਕਹਿਆ। ਠਾਖਾਨਜੀਇਪੁਕਾਕੁਅਸਾਹੀਨਿਮਾਜਿਨੂਪਸਿਆਪੈ। ਤਾਖਾਨ
 ਖੁਛਿਆਜੀਬਾਬਾਜੀਤੁਸੀਅਸਾਹੀਨਿਮਾਜਨੂਕਿਉਪਸੇਹੈ। ਤਾਬਾਬੇਜੀਕਹਿਆ
 ਜਿਸਦੇਲੇਤੁਸੀਉਨੁਕਰਦੇਸੇਉਸਦੇਲੇਤੁਸਾਹਮਨੂਨਿਮਾਜਦੁਲਪੈਸੀ। ਤਾਤੁਸਾਹੁਉ
 ਖਰਖੁਦਾਇਮਿਹਰਿਮਾਨਪੈਸੀ। ਤੇਜੇਤੁਸੀਨਿਮਾਜਪੜਨਲਗੇਹੈ। ਤਾਤੁਸਾਹੀਨਿਮਾਕਬੂ
 ਨਹੀਪੜੀ। ਤਾਕਾਜੀਕਹਿਆਕਿਉਨਹੀਕਬੂਲਪੜੀ। ਜੇਇਨਾਦਾਇਮਾਤੁਪੈਤੇਰੇ
 ਘਰਘੋੜੀਸੁਈਪੈ। ਤੇਰੇਖਾਵਿਚਕੂਪਪੈਸੀ। ਤੇਰਾਧਿਆਨੁਉਧਰਗਾਇਅੰਜੀ। ਅ
 ਤਿਮੇਰੀਵਛੇਰੀਖੂਪਵਿਚਖਾਇਦੀਹੋਵੈ। ਜੇਇਮਾਮਦਾਮਨਨਾਠਹਰਿਆਤਾਹੋਰਨਾ
 ਵੀਨਿਮਾਜਕਿਬੋਕਬੂਲਪਵੈ। ਕਾਜੀਜੀਏਪੁਕੇਈਵਲੀਪੈਇਦਾਹੋਇਆਇਸ
 ਵੀਸਵਾਕਰਨੀਖੁਦਾਨਪੈ। ਤਾਕਾਜੀਕਹਿਆਜੇਵਲੀਪੈਤਾਅਸਾਹੀਜਗਾਆਇਮੀ
 ਨੇ। ਤਾਇਕਦਿਨਬਾਬਾਜੀਵੇਈਵਿਚਨਾਵਨਗਾਇਆਸੀ। ਅਠਿਦਿਨਵਿਚਹੀਸਮਾ
 ਧਲਾਇਕੈਜਲਿਸਬੂਪਹੋਇਕੈਬੈਠਿਰਹਿਆ। ਤਾਖਾਨਨੂਖਬਰਿਖਹਚੀ। ਤਾਖਾਨਉਥੇ
 ਮਹਾਜਾਲਪਵਾਇਰਹਿਆ। ਤਾਭੀਬਾਬਾਜੀਬਾਹਰਿਨਾਨਿਕਲਿਆ। ਤਾਅਠਵੇਦਿਹ
 ਰੇਓਬੋਨਿਕਲੇ। ਤਾਖਾਨਮਿਲਨਗਾਇਆਤਾਕਾਜੀਨਾਲਗਾਇ। ਤਾਕਾਜੀਕਹਿਆ

ਏਕੋਈ ਜਾਵੁ ਵਾਲ ਢਕੀ ਰਹੈ ॥ ਜਿ ਸਤੇ ਖਾਨੂ ਤੋ ਲੋਭਿ ਆਪੈ ॥ ਤਾ ਕਾ ਜੀਖਿ ਛਿਅ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ २੧੬
 ਹਿੰਦੂ ਪੈ ਕਿ ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਲਿਖਿ ਆ ਕੋਈ ਆਖੈ ਭੂਤ ਨਾ ਕੋ ਕਹੈ ਬਿਤਾਲਾ ॥ ਕੋਈ ਆ
 ਖੈ ਆਵ ਮੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਾ ॥ ਭਇਅ ਵਿਵਾਨ ਸਾਹਕਾ ਨਾਨਕ ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਅਇਹ ਰਿਬਿਨਾ ਅ
 ਵਰਨ ਜਾਨਾ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਵੀ ਚਰਾ ॥ ॥ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਕਰਹਿ ਆ ਜੇ ਏਹੁ ਪੰਜਾ ਤੁਤਾ ਦਾ ਸ
 ਰੀ ਰਹੈ ॥ ਤੇ ਕੋਈ ਇਸ ਨਾ ਭੂਤ ਨਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਕੋਈ ਇਸ ਨਾ ਬਿਤਾਲਾ ਕਹਿਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਕੋਈ
 ਇਸ ਨਾ ਆਵ ਮੀ ਕਹਿ ਆਪੈ ॥ ਤੇ ਮੈ ਨੂਜ ਦਈ ਸਿਤਾ ਜੋਈ ਦਿਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਤਦ ਦਾ ਮੇ ਆਪ
 ਨੂ ਇਸ ਦਾ ਸਾਖੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਜੇਹੜਾ ਮਾਭਾ ਮਿਤਾ ਨੂ ਮਿਲਿ ਕੈ ਤੇ ਮੈ ਨੂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ਪੋਇ
 ਆਸੀ ॥ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮੈ ਬਉਰਾ ਪੋਇ ਰਹਿ ਆਹਾ ॥ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਉਪਦੇਸ ਮੈ ਦਿਤ ਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਜੋ
 ਇਸ ਸਰੀਰ ਦੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਆਤਮਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਅਗੇ ਆਤਮੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮੇ ਵਿਚ ਭੇਦ ਕਿਛੁ ਨਾ ਪੀ
 ॥ ਜੈ ਸਤਗੁਰ ਮੇ ਜਲ ਇਕੁ ਪੈ ਤੇ ਜੈ ਸੇਖਟਾ ਮਟਾ ਮੇ ਅਕਾਸ ਇਕੁ ਪੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਸਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਸ
 ਰੀਰ ਮੇ ਇਕੁ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜਦ ਦਾ ਮੈ ਗੁਰਾ ਬੀ ਗਿਆਨੁ ਦਿਤ ਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਤਦ ਦਾ ਮੈ ਵਾਪਗੁਰੂ ਬਿਨਾ
 ਦੂਜ ਕਿਛੁ ਨਾ ਪੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਤਾ ਇਹੁ ਦੇਹ ਹੀ ਪਿੰਦੂ ਪੈ ਤੇ ਦੇਹ ਹੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪੈ ॥ ਤਾ ਮੈ ਦੇਹ ਦਾ
 ਸਾਖੀ ਨਿਮਾਗਾਹਾ ॥ ਤਾ ਖਾਨੂ ਸੁਣ ਕੈ ਮਸਟੇ ਕਿਆ ॥ ਤੇ ਕਹਿ ਆ ਜੇ ਮੈ ਤੈ ਨੂ ਖਦਾ ਇਦਾ ਵਲੀ ਜਾ
 ਣਦਾ ਹਾ ॥ ਪਰ ਏਕ ਮੇ ਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਸਾ ਪੈ ॥ ਜੇ ਮੈ ਸੁਣਾ ਅਜੇ ਖਿਦਰ ਜੀ ਦਾ ਜੈ ਪੈ ਮਿਥੀ ਤੇ ਅ
 ਕਾਸ ਮਿਟਿ ਜਾਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜਲ ਤੇ ਵਰਨ ਨਹੀ ਮਿਟਦਾ ॥ ਤੇ ਇਕ ਵੇਰੀ ਖਿਦਰ ਦਾ ਵਰਜਨੁ

ਕਰਾਣੀਐ। ਤਾਬਾਬਾਨੀਬੋਲਿਅਜੇਰੂਆਖੇਤਾਭੈਨੂਖਿਦਰਦਾਦਰਸਨੁਕਰਾਣੀਐ। ਤੇ
 ਜੇਕਹੇਤਾਭੈਨੂਖਿਦਰਬਣਾਣੀਐ। ਤਾਖਾਨਬੋਲਿਅਜੀਤੈਬੁਥੀਸਭਕਿਛੁਹੋਦਾਹੈ।
 ਖਰਮਾਇਨੂਦਰਸਨੁਜਰੂਬਖਿਦਰਦਾਕਰਦਾਣੀਐ। ਤਾਬਾਬਾਨੀਬੋਲਿਅਜੇਤੈ
 ਸਿਅਨੁਕਰਕੈਬੈਠਜਨਿਤਨੀਖਿਬੀਤੇਅਕਾਸਵਿਚਪਦਾਰਬਪੈਨਜਰੂਜਲਮਈਹੈਨ
 ਾਤੇਜਲਵਿਚਜੇਦਰਦਤਾਸਕਤਪੈਸੋਮੈਪੀਹਾ। ਤਾਖਾਨਕਹਿਅਜੀਮੇਰਾਸਿਅਨੁਠਪ
 ਦਾਨਾਹੀ। ਤਾਬਾਬੋਕਹਿਅਜੀਉਜਿਉਤੇਰਾਸਿਅਨੁਨਿਕਲਜਾਵੈਤਿਉਤਿਉਦੇਰਦਿ
 ਰੁਕਰੋ। ਤੇਨਾਜਕਾਵੇਅਬੋਸਿਅਨੁਰਖੋਗੇ। ਤਾਤੁਸਾਨੁਦਰਨਦਾਦਰਸਨੁਹੋਵੈਗਾ। ਤੇ
 ਤਸਾਰੇਉਖਰਮੈਭੀਵ੍ਹਿਜਟਿਕਰਾਗਾ। ਤੇਅਜਹੀਰਾਤਮੈਤੁਜਾਨੋਖਿਦੁਦਾਦਰਸਨੁਕਰ
 ਦਾਗਾ। ਤੇਜਬਤਿਨਪਹਰਿਖਾਨਸਿਅਨੁਲਾਇਬੈਠਾ। ਤਾਖਿਛੁਲੀਰਾਤਦਰਨੁਆਨੁਮ੍ਹਾ
 ਪਤਿਭੁਇਆ। ਤੇਹਬਵਿਚਹੁਰੇਰਤਨਲਿਆਇਆ। ਜਿਨਾਦੇਖਕਾਸਕਰਕੈਉਜਾਲ
 ਹੋਇਗਾਇਆ। ਖਿਬਮੈਤੇਬਾਬੇਨੀਦੇਚਰਨੀਲਗਾ। ਤੇਰਨਭੇਟਗਾਜਗੇ। ਤਾਬਾਬੇ
 ਜੀਕਹਿਅਖਾਨਜੀਖਿਦੁਜੀਦਾਪੀਰੁਆਇਆਹੈ। ਤਾਖਾਨਖਿਦੁਦੀਪੈਰੀਪਾਇਆ
 ਾਤੇਖਿਦੁਦੇਰਖਾਨਦੇਮਾਰੋਮਬਾਟੇਕਿਆ। ਤਾਬਾਬੇਨੀਕਹਾਅਖਿਦੁਜੀਅਸਾਖਿਦੁ
 ਜਲਾਦਾਰਜਾਖਾਨਨੁਕੀਤਾਹੈ। ਤਾਖਿਦੁਕਹਿਅਜੀਦੁਰੀਮਿਪਰਿਕੀਤੀ। ਜੀਜੇ
 ਮੈਨੁਕਹੇਤਾਮੈਆਖਣਾਰਾਜਦੇਕੇਤੁਸਾਰੀਟਹਲਿਵਿਚਰਹਾ। ਤੇਜੇਕਹੇਤਾਖਾਨਦੀਟ

ਹਲਵਿਚਰਹਾ। ਤਾਖਾਨੋਬੋਲਿਅਜੇਤੂੰਜਲਾਦਾਰਾਜੁਲੀਮੁਕਾਰਜਾਣਦਾਹੈ। ਤੂੰਮੇਰਾਮੀ
 ਤੀਹੋਕੈਰਹਾ। ਤਾਬਾਬੋਕਪਿਅਜੇਪੰਜਿਬਰਸਖਾਨੁਇਬੋਹੋਰਹੇਗਾ। ਤੇਬੋਰੀਰਛਰ
 ਕੈਤੇਰੇਪਾਸਅਏਗਾ। ਤੇਤੂੰਇਸਦਾਮੀਤੀਹੋਇਕੈਰਹੀ। ਅਸੀਇਸਨੂਗਿਆਨੁਦੇਦੇ
 ਹਾ। ਤੇਰੀਤੇਇਸਦੀਮੁਕਤਿਇਕਠੀਹੋਵੈਗੀ। ਬੋਲੋਭਾਈਵਾ
 ਹਰਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰੁਚਲੀ। ਸਾਖੀਭਾਈਮਲੋਤੇਮਾਰੋਦੀ। ਜੇਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਕੀ
 ਰਤਨੁਕਬਾਰਸਨਨਾਲਕਰਦੇਸੰਨਾ। ਤੇਇਕਦਿਨਭਾਈਮਲੋਤੇਭਾਈਮਾਰੋਗੁਰੂ
 ਨਨਕਦੇਦਰਸਨਅਏ। ਤੇਉਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੇਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਸਾਨੂਜੇਉਪਦੇਦਸ
 ਕੋਰੋਜਿਸਕਰਕੈਅਸਾਰਾਉਪਾਰੁਹੈਵੈ। ਤਾਬਾਬਾਜੀਬੋਲਿਅਜੇਤਾਮਸੀਤਪਕਰੇ
 ਗੇਤਾਅਗਨਦਾਤਪਨਾਤੇਜਲਿਵਿਚਨਿਵਾਸੁਕਰਨਾ। ਤੇਜੀਤਉਸਨੂਜਪਾਰਨਾ। ਤੇ
 ਤੀਰਬਾਣਾਨਿਵਾਸਕਰਨਾ। ਤੇਚੰਦ੍ਰਾਇਣਆਦਕਬੁਤਕਰਣੇ। ਤੇਬਨਦਾਭਰਮਣਾ। ਤੇ
 ਕੰਦਮੂਲਦਾਅਪਾਰੁਕਰਣਾ। ਏਹਕਠਨੁਕਰਮਪੈਨਾ। ਤੇਇੰਦ੍ਰੀਆਤੇਮਨਨੂਇਕਾ
 ਗਰਕਰਨਾ। ਤੇਕਬਾਕੀਰਤਨੁਰੁਚਜੇਗਾਵਣਾ। ਤੇਜੁਣਨਾ। ਏਹਕਰਮਕਰਣਾਸੁਕਾ
 ਮਪੈ। ਤੇਇਹਰਾਜਸੀਤਪੁਪੈ। ਅਬੁਫਲੁਇਸਦਾਵਡਾਪੈ। ਤੇਖੇਚਲਬੋੜੀਪੈ। ਤਾ
 ਮਲੋਮਰੋਪੁਛਿਆਜੀਅਸਾਤਾਸੁਣਿਆਪੈ। ਜੇਹੀਮਿਹਤਿਤੇਹਾਫਲਪੈਦਾਪੈਵਡੀ
 ਮੂਜਰੀਕਰੇਗਾਸੇਬਡਾਫਲਪਾਏਗਾ। ਤੁਸਾਬਚਨਕੀਤਾਜੇਕਰਮਸੁਗਾਮਪੈ। ਤੇਕਬ

ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਨਾ ਤੇ ਫਲ ਵਡਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਅਸਾਡੇ ਇਹੁ ਸਮਝ ਕੈ ਸੇ ਆਵੈ ॥ ਭਾਬਾਬਾ
 ਜੀ ਬੋਲਿ ਆਜਿ ਲੜੀ ਆਹਾ ਵੇਲ ਕੜੀ ਅਵਢਿ ਲਿਆਵ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਪਾਡੀਖੀ
 ਗਾਲਿ ਆਵ ਦੇ ਪੈਹਾ ॥ ਤੇ ਮਜੂਰੀ ਵਡੀ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਨਫਾ ਬੜਾ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਲੂਣ
 ਅੰਨ ਦੀ ਹਟੀ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਮਜੂਰੀ ਉਨਾ ਬੀਭੀ ਬੋੜੀ ਹੋਵੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਨਫਾ ਬਾਧੀ
 ਕੋ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਸਗਾਫ ਤੇ ਬਜਾਜੁ ਉਨਾ ਬੀਭੀ ਮਜੂਰੀ ਬੋੜੀ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਜੇ ਸੇ
 ਕੜਿ ਆਰੁਪਣੀ ਯਾਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਜੇ ਪਰੀ
 ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਦਸ ਉਦਾ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਪਰੀ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ
 ਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਸੁਖ ਨਾਲ ਬੈਠੇ ਬਹ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਨਫਾ ਉਨਾ ਬਹੁਤ ਹੋਵਾ ਪੈ
 ॥ ਤੇ ਜੇ ਉਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਸੋਭੀ ਮੋਤੀ ਹੀਰੇ ਦੀ ਪਰਖ ਸਿਖਾਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਹੋਰ
 ਜੇਤਖੁ ਪੈਨਾ ਸੇਜਰੀ ਰਉਖ ਕਸਟ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵਾ ॥ ਤੇ
 ਕਬਾ ਕੀਰਤਨ ਦੇ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਪਿਥ ਮੇਤੇ ਉਪਾਸਨਾ ਦਿੜ੍ਹ ਹੋਵੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਪਿਛੋ ਇਸ ਦੇ ਗਿਆਨ
 ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਇਹੁ ਸਾਂਤ ਕੀਤਖੁ ਪੈ ॥ ਤੇ ਨਫਾ ਬਹੁਤ ਪੈ ॥ ਤੇ ਏਹੁ ਬਚਨੁ ਸੁਣ ਕੈ
 ਤਾ ਭਾਈ ਮਾਲਮੋਬੀ ਭਾਬੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਰੈ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਥਾ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਕੈ ਠੇ ਸਭਾਇ
 ਵੀ ਆਨੂ ਤੇ ਮਨ ਨੂ ਸੋਕੇ ਚਕੇ ਜੁਣੇ ॥ ਤੇ ਏਨੇ ਮਿਲ ਕੈ ਕੀਰਤਨ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਦੀ ਰਸਨਾ
 ਬੀਸਭ ਸਿਖਾਨੂ ਮੈਸਾਰ ਸੁਆਵੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਜੁਣੇ ਤੇ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ॥ ਤੇ ਆਗ ਕਰੈ ਗ੍ਰਿ

ਤੇ ਸਰਸਵਤੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ਕਰਕੈ ਵੰਡ ਖਾਵਨਾ ਤੇ ਆਏ ਬਾਏ ਵੀ ਜਾ ਸਤਾ ਵੀ ਦਹਲ ਕਰਨਾ ਸਾਰੇ ਦੇਸ
 ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਆ ॥ 'ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ'
 ਕਾਲੁ ਖੜੀ ਅਸਧਾਰ ਬਾਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾ ਉਸਿਕ ਪਿਆਨੀ ਗਾਰੀ ਬਨਵਾ ਜਿਨੀ
 ਸਨਮੁਖ ਕਿਸ ਨੂਕ ਚਢੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਵੇ ਮੁਖ ਕਿਸ ਨੂਕ ਚਢੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਜੋ ਆਪਾਨੁ ਪਿਠਿ ਦੇਵੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਖੁਨ ਦੇ ਜੀ ਮੇ ਹੋਵੇ ਪੈਨੀ ਜੋ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕਾ
 ਸਬਦੁ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣੇ ਪੈਨੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵੀ ਬਿਤ ਦਾ ਸਾਖੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਚਾਰ ਸਾ
 ਖੀ ਆਸਨੁ ਮੁਖਾ ਸਿਖਾ ਵੀ ਆਪੈਨਾ ਜਿਸ ਕਰਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਹੋਵੇ ਪੈਨੀ ਤਾ ਭਾਈ
 ਕਾਲੂ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਜੀ ਉਪਕੇਰੀ ਆਸਾਖੀ ਆਪੈਨਾ ਤਾ ਬਾਬੇ ਜੀ ਅਖਿਅਜੇ
 ਇਕੁ ਤਾ ਮੇਰੀ ਪੈ ਤੇ ਇਕ ਕਰਨਾ ਇਕੁ ਮੁਦਤਾ ਪੈ ਤੇ ਇਕ ਉਪੇਖਿਆ ਪੈ ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਅ
 ਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾਨੁ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਵਹੁ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੇਨ ਇਹ ਜੀ
 ਉਕਹੇ ਜੋ ਸਾਰੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਸੁਖ ਮੇਰੀ ਹੋਵਨਾ ਤਾ ਉਸਨੁ ਤਾ ਭਾਈ ਹੋਵਨਗੇ ਜੇਨੇ ਇਸਦੇ
 ਕਰਮਾ ਵਿਚਲਿਖੇ ਹੋਵੇਗੇ ਅਰਜੇ ਸਭਨਾ ਸਿਖਾਨੁ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰ ਜਾਣੇ ਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਦਾ ਆਖ
 ਣਾ ਸੁਖ ਭੋਗਾਤਾ ਪੈ ਤਾ ਸਭੇ ਸੁਖ ਇਸਦਾ ਹੋਇਆ ਤੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਜੇ ਕਛੁ ਸਨੁ ਹੋਵੈ ਕਿਵੇਂ
 ਆਪਣੇ ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਣਕੈ ਵੰਡ ਖਾਵੈ ਜੇ ਕਛੁ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ਸਕੇ ਵਿਦਿਆ ਹੋਵੇ
 ਸਿਉ ਸਿਕਰਕੈ ਭੀ ਸਿਖਾਨੁ ਸੁਖੀ ਕਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਮੇਰੀ ਪੈ ਤੇ ਕਰਨਾ ਕਿਸ ਨੂਕ ਚਢੇ ਪੈ ਜੋ ਆਪਾਖੀ

ਧਨਕਰਕੈਨੀਵਾਹੋਵੈਕੇਬਲਿਕਰਕੈਨੀਵਾਹੋਵੈ॥ ਤਾਉਸਨੁਆਖਣਹੋਟੇਬੁਧਕਰਕੈਨੀਵਾਹੋਵੈਕਿ
 ਵਿਦਿਆਕਰਕੈਨੀਵਾਹੋਵੈ॥ ਭਾਣੀਕੈਪੁਰੁਦੀਨਿਆਣੀਜਾਣੈਕੈਉਸਦੇਨਲਸਹਾਇਤਾਕਰੈ
 ॥ ਤੇਗਾਰਬਨਾਕਰੈ॥ ਤੇਏਪੁਕਰਣਾਹੈ॥ ਤੇਮਦਤਾਕਿਜਨੁਕਪਦੇਪੈਨਾਜੇਆਪਨੁਗੁਣਕਰਕੈ
 ਤੇਬੁਧਕਰਕੈਕੇਵਿਦਿਆਕਰਕੈਵਰਾਹੋਵੈ॥ ਤਾਜੁਣਕੈਦੇਖਕੈਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈ॥ ਤੇਇਹੁਆਖੇਜੇਸੀਨਿ
 ਵਾਹਗੁਰੂਹੈ॥ ਜੇਐਜੇਭੀਸਿਖਕੀਤੇਹੈਨਾ॥ ਤੇਜਿਵੈਆਖਣਿਮਿਭਾਵਾਤੇਗੁਰਾਦਾਜਸਜੁ
 ਣਕੋਕੋਣੀਫੁਰਿਆਣੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵਾਹੈ॥ ਤੇਜੇਹੀਪ੍ਰਸੰਨਹੋਵੈ॥ ਤੇਸਿੰਦ੍ਰਾਕਿਸੇਦੀਨਾਕਰੇ॥ ਤੇਉ
 ਪੇਖਿਆਉਸਨੁਆਖਣਾਤੇਆਖਣੀਬੁਧਤੇਗੁਰਾਦੇਬਚਨਾਦੇਅਸਾਰਸਭਨਾਨੁਉਪ
 ਦੇਸਕਰੈ॥ ਪ੍ਰਜੇਸਤਿਕਰਕੈਮਨੇਭਾਉਸਨੁਫਰਭੀਉਪਦੇਸਕਰੇਤੇਜੇਮਨੇਨਾਹੀਤਉ
 ਸਦੇਨਾਲਿਕਰੇਨਾਹੀ॥ ਜਾਣੇਜੇਇਸਦੀਪਾਲਭਤਨਾਹੀਚੁਪਕਰਵਧੈ॥ ਜਦਏਪੁਬ
 ਚਨਭਾਣੀਕਾਲੂਜੁਣੇਤਾਇਜੇਪ੍ਰਕਾਰਵਰਤਣਲਗਾ॥ ਤਾਉਸਾਰਹੋਇਆਹੋ
 ਰਨਾਸਿਖਾਵਾਭੀਉਸਦੇਮਿਲਣਕਰਓਸਾਰਹੋਆ॥ ਬੋਲੇਭਾਣੀਵਾਹਗੁਰੂਜਾਖੀ
 ਹੋਰਚਲੀ॥ ਅਉਤ੍ਰੀਚੋਸਵੀਚਲੀ॥ ॥ ਭਗਤਜੇਭਗਤਾਉਹਰੀਜ
 ਪੁਰੀਸੀਸੇਵਕਮਾਵੈ॥ ਸੀਹਉਪਲਜਾਣੀਐਗਜਲਉਪਲਸਤਿਗੁਰੂਭਾਵੈ॥ ਐਲ
 ਜੀਹਾਵਿਚਆਖੀਐਭਗੀਰਬਕਾਲੀਗੁਣਗਾਵੈ॥ ਜਿਤਾਰਪਦਭਲਾਬੁਝਾਬੁਝ
 ਇਕਮਨਸਿਆਵੈ॥ ਫਰਣਾਖਹਰਾਜੇਪਸਿਖਜੀਵੈਗੁਰਸੇਵਕਮਾਵੈ॥ ਗੁੰਜਕੁਜਾਤ
 ਈ

ਲੁਹਾਰਹੈ ਗੁਰਸਿਖੀ ਗੁਰਸਿਖ ਸੁਣਾਵੈ॥ ਨਾਣੀ ਸਿਕੁ ਦੁਖਾਣੀ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵ ਕੁਟੰਬ ਤਰਾਵੈ॥

੨੧੮

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਖ ਫੁਲ ਅਲਖ ਲਖਾਵੈ॥

॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ ਭਗਤ ਚਰਿਤਿ ਜ

ਪ੍ਰਵੀਨੀ ਖਰੀ ਸੀ ਜਬ ਬਾਬੇ ਜੀ ਦਾ ਉਨੀ ਦਰਸਨੁ ਕੀਤਾ ਤੇ ਦੇਖ ਕੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਨੇ ਅ

ਰਦਾ ਸਕੀ ਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਨੇ ਪੜ੍ਹੇ ਤਾ ਵੇਦਾ ਦੇ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋਨਾ॥ ਉਨਾ ਤਾ ਵਿਦਿਆ ਕਰ ਕੈ ਗਿਆ

ਨਕਰ ਕੈ ਉਪਾਧਿ ਹੋਵਾ ਪੈ॥ ਪਰੁ ਅਸੀ ਤਾ ਪੜ੍ਹਨ ਸੁਣਨ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਜਾਣਿ ਦੇ॥ ਅਜਾਗੁ ਉਪਾਧਿ ਕਿਉ

ਸਾਗ ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਗਾ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਮਨ ਮੁਖਾ ਕੇ ਕਰਮਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਾ॥ ਤੇ

ਸਿਖਾ ਦੀ ਟਪਲ ਕਰੇ॥ ਤਾ ਤਜਾ ਰਾਤੀ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਪੁਛਿਆ ਜੀ ਮਨ ਮੁਖਾ

ਦੈ ਕੈ ਨਕਰ ਮਹੈ ਨਾ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ਸੁਣਾਈ ਮੈ ਜੀ॥ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਸਾਖੀ ਅਚਾਰ

ਮਨ ਮੁਖਾ ਦੀਆ ਹੋਨਾ॥ ਪ੍ਰਬ ਮੇਈ ਰਖਾ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਨਿਕਰੰਗੀ॥ ਜੇ ਜਥੇ ਮੁਦਾਰ ਬ

ਤੇ ਸਭੇ ਗਾਣੇ ਮੇਥੀ ਹੀ ਹੋਵਨਾ॥ ਪ੍ਰਜੇ ਹੋਰ ਕਿਥੇ ਬੀ ਹੋਵਨਾ॥ ਤਾ ਰਿਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾ

ਨਾ॥ ਸਭੁਣੇ ਨੇ ਅਪਣੇ ਵੈਰੀ ਜਾਨਣਾ॥ ਦੂਜੇ ਹਉਮੈ ਕਰਣੀ॥ ਜੇ ਅਪਣੇ ਬੀ ਅਟਹੈ

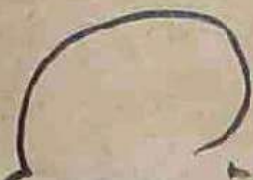
ਖਣਾ ਤਾ ਉਸਨੁ ਮਤਿ ਬੁਧ ਨਾ ਦੇਵਣੀ॥ ਤਾ ਉਸਨੇ ਸਗੋ ਧਸਨਾ॥ ਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਨੀ ਜੇ

ਬੇਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ॥ ਤੇਤੀ ਜੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ॥ ਜੇ ਅਪਣੀ ਕੋਈ ਵਸੇ ਖਹੈ॥ ਤੇ ਉ

ਸਦੀ ਕੋਈ ਉਸਤਤਿ ਕਰੇ ਤਾ ਸਹਾਰਨਾ ਸਕਣੀ॥ ਸਗੋ ਉਸਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ॥

ਜੇ ਚਿਤੁਤੀ ਮੇਰਾ ਤਿਠਾ ਹੋਇਆ ਹੋ॥ ਜੇ ਅਪਣੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ਤਾ ਗਰਬੁ ਕਰਨਾ॥ ਤੇ

ਰਖਾ ਕਰਨੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਡੇ ਗੁਣ ਪੈਨਾ ਜੇ ਚੁਕਿਆ ਪੈਨਾ ਤੇ ਚੋਬੀ ਪਠਿ ਬਿਤ ਕਰਨੀ ਗਮਕੇ
 ਗੋ ਕੋਈ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਮਨੇ ਨਹੀਂ ਭਾਓ ਸਨੂ ਜੇ ਵੀ ਪਠਿ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਪਣਾ ਨਹੀਂ ਏਹ
 ਚਾਹੇ ਸਾਖੀਆ ਮਨੁ ਖਾਵੀਆ ਪੈਨਾ ਏਹ ਨਾ ਦਾਤਿਆ ਕਾ ਕਰਣਾ ਤੇ ਸਿਖਨੂ ਗੁਰ
 ਦੇਵ ਕਰ ਜਾਣੈ ਤੇ ਧਮ ਵੀ ਕ੍ਰਿਤਿ ਕਰ ਕੈ ਸਿਖ ਨਾਲਿ ਵੰਡ ਖਾਵਣਾ ਤਾ ਭਾਈ ਭਗਤ ਉਪ
 ਰੀ ਤੇ ਜਾਪੁ ਵੀ ਜੀਵਾਇ ਸੇ ਕਰ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਇਆ ॥

॥

ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚ ਲੀ ਸੀ ਪਾਗਾਣ ਦੇ ਨੇ ਭਾਈ ਚਾਚੇ ਭਾਈ ਦੇ
 ਪੁਰਸਿਨਾ ਜਾ ਬਾਬੇ ਜੀਵਾ ਉਨਾ ਵਰਸ ਨ ਕੀਭਾ ਤਾ ਉਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਭੀ ਜੇ ਜਿਸ ਕ
 ਰ ਕੈ ਅਸਾ ਰਾਜ ਨਾਮ ਤੇ ਮਰਨ ਕਟੀ ਮੈ ਤੇ ਚਾਰੇ ਪਦਾਰਥ ਅਸਾਨੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਨਾ ਤਾ ਬ
 ਬਾਜੀ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਏਹੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਨਾਮ ਪੈ ਏਸ ਦੇ ਜਾਪ ਕਰਨ ਤੇ ਚਾਰ ਪਦਾਰ
 ਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਪੈਨਾ ਤਾ ਉਨ ਨੇ ਖੁਛਿਆ ਜੀਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਪੈ ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋ
 ਲਿਆ ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਵਾ ਤੇ ਗਾਹਾਹਿ ਤੇ ਗਾਗਾ ਗੋ ਬਿੰਦਾ ਤੇ ਗਾਗਾ ਗਾਇਕਵ
 ਰੀ ਦੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਕਰ ਚਾਰੇ ਅਭਿਰਾਗਾ ਜਾਪੁ ਹੋਵਾ ਪੈ ਤੇ ਵਜਾ ਚੁਇਸਣਾ ਏਹੁ ਅਰ
 ਥ ਪੈ ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਅਸਚਰਜ ਪੈ ਜੇ ਜਿਸ ਵੀ ਸਤਿਅਕਰ ਕੈ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਜਾ ਤੇਜ
 ਵਨਾ ਜੇ ਉਸਨੂ ਜਾਣ ਸਕੈ ਮੈ ਤੇ ਗੋ ਨਾਮ ਅੰਧਿਕਾ ਵਦਾ ਪੈ ਤੇ ਗੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਪੈ ਜੇ
 ਮੈ ਜੀਵੇਹਾ ਅਤਿ ਤਨਤ੍ਰਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇਇ ਰਹਿਆ ਪੈ ਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਪੈ

ਤੇਉਸਦੇਜਪਣਤੇਅਰੁਜਾਨਣਤੇਚਾਰਖਦਾਰਬਖਾਪਤਿਹੋਵੇਪੈਨਾਤਾਉਨਾਖੁਛਿਆਕਿਸਤ
 ਰਹਚਾਰਖਦਾਰਬਖੁਹੋਵਾਹਗੁਰੁਆਖਿਆਮੀਲਵੇਪੈਨਾਤਾਬਾਬਾਜੀਬੋਲਿਆਜੇਜਾਪ
 ਸੀਗਤਨੂਦੁਰਜਾਣੀਐ। ਤਾਚਰਨਚਰਨਵਿਚਸੋਅਸਮੇਪਦਾਜਗਦਾਟੁਲਹੋਵਾਹੈ
 ਤੇਜਿਸਮਾਇਆਵਾਸਤੇਵਰੇਜਤਨਕਰੀਵੇਪੈਨਾਸੋਮਾਇਆਭੀਮਹਾਰਾਜੇਭਗਤਨੂਮੇਰੀ
 ਪਇਕੈਲੋਕਮਾਣਵੇਵੇਪੈਨਾਤੇਜੇਕਾਮਨਾਮਾਪਣੇਭਗਤਨੂਦੇਸਨਹੋਵੀਆਪੈਨਾਜਿਸੇਕਾ
 ਮਨਾਭੀਮਹਾਰਾਜਭਗਤਾਵੀਪੁਰੇਕਰਵੇਵਾਪੈ। ਤੇਜੇਵਾਹਗੁਰੁਦੇਨਾਮਦਾਅਰਬਜਮਤੀ
 ਐ। ਤਾਰਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਾਪੈ। ਤਾਮੁਕਤਿਹੋਵੀਪੈ। ਚਾਰਖਦਾਰਬਖਦਾਹਗੁਰੁਦੇਨਾਮ
 ਦੇਅਸੀਨਪੈ। ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤਿਇਜਨਨੁਕਰਕੈਬਾਣੀਪੜਨੀ। ਤੇਦਿਨੇਆਪਣੀਕ੍ਰਿਤਭੀ
 ਕਰਨੀ। ਜੇਸ੍ਵਾਸਤਲੇਜਾਵੈਤਾਵਾਹਗੁਰੁਉਚਾਰਨਾ। ਤੇਜੇਸ੍ਵਾਸਉਮਰਜਾਵੈਗੁਰੁਉਚਾਰ
 ਨਾ। ਇਸਮੁਕਾਰਬਿਤਾਵਨਾ। ਤੇਆਏਗਏਸਾਮਸਿਗਤਿਦੀਸੇਵਾਟਪਲਕਰਨੀ। ਤੇਸਿਗ
 ਦਉਮਸਆਤੇਵੇਸਾਖੀਵੀਪਮਾਲਾਤੇਸਭਦਿਨਵੀਚਾਰਕਰਕੈਕੜਾਪੁਕਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾ
 ਨੂਪ੍ਰਸਾਦੁਕਰਨਾ। ਤੇਇਸਮੁਕਾਰਕਣੀਦਿਨਬੀਤੇਤਾ। ਤੇਇਸਦਿਨਸੀਹੋਵੀਬੇਟੀਵਾ
 ਵਿਵਾਹਪੈਸੀ। ਤੇਭੁਲਕੇਜੰਨਾਮਾਵਣੀਸੀ। ਤੇਇਕਦਿਨਅਗਹੇਬਹਤੁਸਿਖਉਬੋਆਏ
 ਗੁਰੁਕੇਵਰਸਨਨੂਚਲੇਸੇ। ਤੇਜੇਹੜਾਪਕਵਾਨਉਨਾਜੰਨਵਾਸਤੇਤਿਆਰਕੀਤਾਸੀ। ਜੇਸਭ
 ਸਿਖਾਨੂਪ੍ਰਵਾਇਦਿਤਾ। ਤਾਉਸਦੀਇਸਭੀਸੋਚਚਿੰਤਾਲਗੀਕਰਨਜੇਜੰਨਨੂਅਸੀ

ਕੀਖਵਾਵਗੋ॥ ਤਾਜੀਪੇਕਹਿਅਜੇਅਸਾਹੀਪੈਨਿਬਾਬਾਨੀਬਖੇਗਾ॥ ਤਾਅਗਲੇਦਿਨ
 ਜਨਿਅਾਈਤਾਇਸਰੀਕਹਿਅਜੇਇਨਾਨੂਅਸੀਕਿਬੋਨਿਵਾਈਐਗੋ॥ ਤਾਭਈਪੈ ਸੀ
 ਅਰਦਾਸਕਰਕੈਨੀਵਾਖੋਲਿਆ॥ ਤਾਸਾਰੀਨੰਨਭੀਖਾਇਕੈਤ੍ਰਿਪਤਿਭਈ॥ ਤੇਮੰਦ
 ਭੀਖਸਾਇਖਾਇਕੈਤ੍ਰਿਪਤਿਭਈ॥ ਤੇਮੰਦਦਿਨਜੀਨਿਨੂਰਖਿਅਤੇਸਭੁਖਬਸਿਨਪੋਏ॥
 ਉਨਕਹਿਅਜੇਗੁਰੂਜੀਆਪਣੇਸਿਖਾਈਪੈਨਿਰਖਦਾਏ॥ ॥
 ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀਅਗੋਸਾਖੀਪੋਰਚਲੀਐਲਸੀਪਾਵਾਚੈਧੀਭਰੀਰਬਕਾਲੀ
 ਵਾਉਖਾਸਕਪੈਸੀ॥ ਤੇਜਬਬਾਬਾਜੀਉਸਨਗਰਮਹਿਅਇਆ॥ ਤਾਭਗੀਰਬਵਰੀਸੇਵ
 ਟਪਲਕੀਤੀ॥ ਤਾਕਾਤਨੂਬਾਬਾਜੀਉਸੀਨਗਰੀਮਹਿਰਹਿਆ॥ ਤਾਭਗੀਰਬਭੀਉਬੋ
 ਜੀਸੋਇਰਹਿਆ॥ ਜਬਧਿਛੁਲੀਰਾਤਿਬਾਬਾਜੀਉਠਿਆ॥ ਤਾਭਗੀਰਬਭੀਉਠਿਆ॥
 ਤੇਉਠਿਕਰਇਸਨਾਨੂਜਲਲੈਣਾਅਇਆ॥ ਤੇਅਗੋਦੇਖੇਤਾਮਹਾਸੀਦੁਇਸਰੀਪੈਤੇਅ
 ਸਟਭੁਜਾਪੈਸਤੇਤ੍ਰਾਨੂਕਰਦੀਪੈ॥ ਤਾਭਗੀਰਬਪੁਛਿਆਜੇਤੂਕਉਣਪੈ॥ ਜੇਅਜੇਹੇਸਮੇਜੇ
 ਅਪਣੇਅਰਬੀਬਾਹਰਿਆਈਪੈ॥ ਤਾਉਸਿਕਹਿਆਭਗੀਰਬਤੂਅਸਾਨੂਨਹੀਜਾਣ
 ਵਾ॥ ਤੇਮੰਦੇਵੀਪਾਭਾਭਗੀਰਬਚਰਨੀਲਗਾ॥ ਤਾਭਗੀਰਬਕਹਿਆਜੇਤੂਜਾਬੇਜਗਤਿ
 ਵੀਮਾਭਾਏ॥ ਤੇਸਭਨਾਦੇਵਤਿਆਵੀਸਹਾਇਤਾਕਰਨਵਾਲੀਪੈ॥ ਤੇਰਾਸਕਾਦੇਨਾਸਕ
 ਰਨਹਾਰੀਪੈ॥ ਤੇਇਥੇਤੂਤ੍ਰਾਕਿਉਕਰਨੀਪੈ॥ ਤਾਦੇਵੀਬੋਲੀਜੇਇਪੁਸੀਤੂਮਹਾਰਾਜ ੨੮

ਦਾ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈ। ਤੇ ਮੈਂ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹਾਂ। ਤੇ ਜੇ ਸੀਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੀ ਪਾਤਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਇਹ ਸਿ ੨੮੭
 ਕਤਿ ਹੋ ਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਭੁਗੀ ਰਬ ਗੁਰੂ ਸਿਖੁ ਹੋਇਆ। ਤੇ ਸੀਤਾ ਸਾਧਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲਗਾ
 ਤਾ ਉਸਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ
 ਜੀ ਅਗੇ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰੁਚਲੀ। ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਾਈ ਨਿਤਾ ਰਸਾ ਦਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸਿ ਆਇਕੇ
 ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਾਧਾ ਸੀਤਾ ਦਾ ਦੂਸਰੀ ਤਾ ਹੈ। ਅਰਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਦਾ ਸਿਜਾਨਾ
 ਹੀ ਮਿਟਿਆ। ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸਾਰਾ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਿਜਾਨਿ ਵਰਤਿ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੈਂ ਨੂਜਾ ਤੁਮ੍ਹ
 ਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜੀ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਜੇ ਦੂਇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਂਤ ਦੇ ਉਪਾਇ ਬੇਦਾ ਨੇ ਭੀ ਤੇ ਸੀਤਾ
 ਨੇ ਭੀ ਕਹਿ ਆਪੈ। ਜੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਾ ਕਰੇ। ਤਾ ਭਾਈ ਨਿਤਾ ਬੋਲਿਆ।
 ਜੇ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦੇ ਨੇ ਉਪਾਇ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਕੇ ਬਤਾਵਹੁ। ਜੇ ਮੈਂ ਬੀ ਹੋਇ ਸਕੇਗਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਕਰਾਗਾ। ਤਾ ਬਾਬਾ
 ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਜੇ ਇਕ ਕਸਟਿ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਭਗਤਿ ਜੇਗੁ ਹੈ। ਤਾ ਨਿਤਾ ਬੋਲਿਆ। ਜੀ ਕਸਟਿ ਜੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੈ। ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਉ ਨਾਨਕ ਹੈ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ। ਜੇ ਅਸਟ ਅੰਗ ਕਸਟਿ ਜੇਗੁ ਕੇ ਪੈਨਾ।
 ਪ੍ਰਥਮੇ ਯੋਗਾ ਦੂਜੇ ਯੋਗਾ। ਤੀਜੇ ਇਕਾਂਤ ਦੇਸਾ। ਚੌਥੇ ਆਸਨਾ। ਤੇ ਪੰਜਮੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾ। ਤੇ ਛੇ ਆਧਿ
 ਆਨਾ। ਤੇ ਸਤਵਾਸਾਰ ਨਾ। ਤੇ ਅਠਵੀਸ ਆਧਾ। ਤਾ ਨਿਤਾ ਬੋਲਿਆ। ਜੇ ਅਸੀਨਿਟਿ ਸਿਖ ਹਾਂ ਜੇ ਲ
 ਗਾ ਖੋਲ ਕੈਏ ਹ ਅੰਗ ਅਠੇ ਤੁਸੀ ਨਾ ਜੁਨਾਵਹਾ। ਤੇ ਲਗਾ ਅਜੀ ਸਮਝੇ ਨਹੀ। ਤਾ ਬਾਬਾ ਜੀ ਬੋਲਿਆ।
 ਜੇ ਦਸ ਯੋਗ ਪੈਨਾ। ਪ੍ਰਥਮੇ ਪਿਸਾ। ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਦੀ ਪਿਸਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨ ਕਰ ਕੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਬਰਾਹਿਤ

ਵੇ। ਤੇ ਇਕੁ ਬਚਨ ਦੀ ਪਿਸਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫਿਕਰ ਬਲਿ ਕੈ ਦਖਾਵਣਾ ਕੇ ਮੁਹਰ ਕਿ ਕੈ
 ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿਅਕਤ ਕਰਾਵਣਾ। ਇਹ ਬਚਨ ਦੀ ਪਿਸਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਮਾ ਦੀ ਪਿਸਾ ਇਹ
 ਹੈ। ਜੇ ਹਬਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਜੇ ਇਹੁ ਭੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਪਿਸਾ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰਣ
 ਅਪਿਸਾ ਹੈ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸੇਤੁ ਜਾਨਣਾ। ਤੇ ਤੀਜਾ ਚੋਰੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਕਰ
 ਣਾ। ਇਕ ਮਨ ਦੀ ਚੋਰੀ ਪੈ ਜੇ ਕਿਸੇ ਕੁਛੁ ਛਪਾਵਣਾ। ਤੇ ਦੂਜੀ ਮਨ ਦੀ ਚੋਰੀ ਪੈ ਜੇ ਧਾਪ
 ਕਰਨੇ ਤੇ ਛਪਾਇ ਰਖਣਾ। ਏਹੁ ਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰਣਾ। ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਨ ਚੋਰਾ ਪੈ। ਬ੍ਰਹਮ
 ਚਰਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹੀ ਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਠਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਕਾਂ ਮਜੀਤੁਣਾ। ਤਾਂ ਜਿਭੇ ਕਹਿ ਮਯੀ
 ਅਠਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋ ਨਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਮੇਤਾ। ਇਹੀ ਅਵੀਆ ਗਲ ਕਰ ਨੀਆ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਗ
 ਲਾਜੁ ਨੀਆ। ਤੇ ਤੀਜਾ ਇਕਾ ਤਿਵੇ ਜਾਇ ਜਤੀਆ ਪਾਸ ਬੈਠਣਾ। ਤੇ ਚੌਥਾ ਉਸਦੇ ਨਾ
 ਲਿਸ ਪਰ ਜਕਰਨਾ। ਤੇ ਪੰਜਮਾ ਹਿਰਿ ਨਾਲਿ ਇਹੀ ਅਵਲ ਦੇਖਣਾ। ਤੇ ਛੁਠਿਵਾ ਅਲਿ
 ਸਕਰਣਾ। ਤੇ ਸਤਿਵਾ ਸੀਗਾਰੁ ਇਸਤੀਆ ਦਾ ਬਣਾਵਣਾ। ਤੇ ਅਠਿਮਾ ਇਸਤੀਆ ਨਾ
 ਭੋਰਾ ਕਰਣਾ। ਏਹੁ ਅਠਿ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਕਾਮ ਤਿਆਗਣਾ। ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਚਰਨੁ ਏਹੁ ਹੈ। ਤੇ ਪਿੰ
 ਮਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਕਪੈ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਪੈ ਉਸਦਾ ਜਹਾਰਨਾ। ਤੇ ਓਖੁ ਹੋਵੈ ਭਵੈ ਸੁ
 ਖੋਵੈ ਫੈਉ ਜਦਾ ਜਹਾਰਨਾ। ਖਸਟ ਮਾਇਤੁ ਕਹੀ ਮੇਧੀ ਬਜਨੇ ਕਛੁ ਦੁਖੁ ਖੋਵੈ ਜੀਤ
 ਤਪਤਿ ਅਪਦਾ ਜਪਦਾ ਬਿਆਕਲ ਨਾ ਹੋਵਣਾ ਪੀਰ ਜਕਰਨਾ। ਤੇ ਸਿਖ ਭੁਖਵਾਇ ਅਜੇਅ

ਮਣੀ ਸਕਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸਭੁ ਸਤੇ ਦਇਆ ਕਰ ਨੀ। ਤੇ ਅਸਟਮਾ ਅਵਜ ਦਰਿ ਦਾ ਕੇ ਮਲ ਬਖਣਾ। ਤੇ ੨੮੨
 ਕਿਸੇ ਦਾ ਬੁਝਾਨਾ ਚਿਤ ਦਣਾ। ਤੇ ਨਉ ਮਾਮਰ ਜਾ ਦਾ ਦਾ ਅਪਾਰ ਕਰਨਾ। ਜੇ ਅਪਾਰ ਹੋਵੈ ਉ
 ਸਬੀ ਚੋ ਥਾਹਿ ਜਾਪਿ ਖਾਟਿ ਖਾਟੁਣਾ। ਤੇ ਦਸ ਦਾ ਸੋਚ ਸਰੀਰ ਦੀ ਮਿਤ ਕਾ ਕਰ ਕੈ ਮੁਖ ਮੰਜ ਨਇ
 ਸਨਾਨੁ ਕਰਨਾ। ਏਹੁ ਮੇਲੁ ਨਿਵਰਤਿ ਕਰਨੀ। ਏਹੁ ਦਸ ਯਾਮ ਪੈਨਾ। ਤੇ ਅਭਿਰਾਮ ਸੋ ਮਪੈਨਾ।
 ਪਿਥਮਤ ਮੁਤ ਮਭੀਤੀ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਪੈਰਾਜ ਸੀਤਿ ਤਾਮਸੀ ਤੇ ਜਲਾ ਵਿਚ ਬੈਠਣਾ। ਤੇ ਭੁਖੇ ਰਹਣਾ। ਏ
 ਦੁਤਾਮਸੀ ਤਪੁ ਪੈ। ਇਸ ਕਰ ਫਲੁ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਪ੍ਰਗਿਆਨ ਨਹੀ ਹੋਵਾ। ਇਕ ਰਾਜ ਸੀਤ ਪੁਪੈ। ਤੇ
 ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਅਪਣੀਆ ਬੁਝੇ ਕਰ ਮਾਵਲੋ ਪਟਾਵਣੀਆ। ਤੇ ਸੁਭੁ ਕਰ ਮਾਵਲ ਲਾਵਣੀਆ।
 ਤੇ ਇਹੁ ਸਾਤ ਕੀਤ ਪੁਪੈ। ਤੇ ਅਪਣੀ ਵਾਸਨਾ ਬੁਝੇ ਕਰ ਮਾਵਲੋ ਪਟਾਵਣੀਆ। ਤੇ ਗੁਰਾਵੇ
 ਸਬਦੁ ਵਲ ਜੇਤੀਆ ਤਾਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਜ ਸੀ ਅਰਜਾਤੀ ਤਪ ਕਰੇ। ਤਬ ਹੁਕਮੀ ਤੇ ਮਭੀਦੁ
 ਇਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਰ ਪੈ। ਇਕ ਜੇ ਕਾਣੀ ਵਸਤੁ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤੇ ਕਹਿਅ ਜੇ ਮੇਸਤੇ ਮੁਕਰਨਾਹ।
 ਤਾਉ ਸਸੀਤੇ ਮਕਰ ਭੀ ਵਿਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਨਹੀ ਹੋਵਾ। ਅਰਦੂਜਾਨ ਬਾਲਾ ਭੂਸਿ ਤੇ ਪੁਪੈ ਜੇਕ
 ਰਚੀ ਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਾਭੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਬਜਾਇ ਉਪਰ ਬਾਜੀ ਰਹੇ। ਤੇ ਬਹੁਤੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਤਦ ਭੀ ਰਾਜੀ ਰਹੇ। ਤੀਜੀ ਸਾਤ ਕਿਸੁ ਮਤੇ ਗੁਰਾਵੇ ਬਚਨਾ ਤੇ ਦਿਕੁ ਮਤੀ ਤਕ
 ਰਨੀ। ਤੇ ਚੋਬੀ ਦਾਨ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਵਣਾ। ਤਾਮਸੀ ਦਾਨ ਦਾ ਫਲੁ ਤੁਛੁ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਰਾਜ ਸੀਜੇ
 ਅਪਣੇ ਸੋਭਾ ਵਾਸਤੇ ਦਾਨ ਦੇਵਾ ਪੈ। ਤਿਸ ਦਾ ਭੀ ਬੋਲਾ ਫਲੁ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਸਾਤ ਕੀ ਪੁਰਖ ਮੁ

ਬਿਨੈ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਦੇਵਾ ਪੈ। ਜੋ ਚਿ ਸਦਾ ਬਹੁਤੁ ਹੁਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਣਿ ਕੈ
 ਦੇਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਅਪਣਾ ਕਛੁ ਨਾ ਹੀ ਜਾਣਵਾ ਸੋ ਅਖੈ ਦਾਨ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਭਾਵੈ ਸਨਾਹੁ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ਵਿਦਿਆ
 ਦਾਨ ਦੇਵੈ। ਕੋਈ ਦਾਨ ਦੇਵਾ ਪਰਸਾਂਤ ਕੀ ਇਸ ਬਾਨ ਵਿਤਾ ਬਹੁਤ ਸੇਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਵਾ ਪੈ।
 ਤੇ ਪੰਜਵਾ ਪੁਜਾ ਜੋ ਕਰੈ। ਸੋ ਮੰਨ ਕਰਕੇ ਕਰੈ। ਤੇ ਜੇ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਪੁਜਾ ਕਰਵਾ ਪੈ। ਸੋ ਸਫ
 ਲ ਹੋਵੀ ਪੈ। ਤੇ ਛਿਦਾ ਦੁਬਨੁ ਅਪਣੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਬਦ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਜੇਈ ਸੁਣੈ ਸੇਈ ਪੜੈ
 ਤੇ ਗੁਰਾ ਦੇ ਸਿਖਾਂ ਤ ਬਿਨਾ ਪੋਰ ਨਾ ਕਛੁ ਸੁਣੈ। ਤੇ ਸੰਪਤ ਮਾਮਪਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਸੁਣੇ ਪਰਲ ਜਾਰ ਖੇਉ ਜੇ
 ਪਰਕਾਰ ਕਮਾਵਣਾ ਵਿਚ ਲਿਆਵੈ। ਤੇ ਅਸਟ ਮਮਤਾ ਅਪਣੀ ਸਾਤ ਕੀ ਰਖੇ। ਤੇ ਸਭ ਕਿ
 ਸੇ ਨਾਲ ਨਿਵਚਲਣਾ। ਤੇ ਮਿਟਾ ਬੋਲਣਾ। ਤੇ ਨਵ ਮਾਜਾ ਪਸਬਦ ਦਾ ਜੇਕਾ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੋਵੈ ਉਸ
 ਦੇ ਵਿਚ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ। ਤੇ ਦਸਵਾ ਹੋਮ ਜੇ ਅਗਨ ਵਿਚ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ। ਜੇ ਦੇਵਤਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤ
 ਵਾਸਤੇ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ। ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਅਾਰ ਬੀ ਸਿਖ ਤੇ ਮੁਹ ਵਿਚ ਪਾਵਣਾ ਪੈ। ਤਾਏ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਮ ਹੋਵਾ
 ਪੈ। ਤੇ ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੁਖ ਕਾ ਦੇਵਤਾ ਅਗਨ ਪੈ। ਤੇ ਉਹ ਦਾ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਣਾ ਮੁਜ ਪਕੇ ਮੁਖ ਵਿਖੇ
 ਪਾਵਣਾ ਪੈ। ਤਾ ਸਾਬ ਪੀਥਾ ਮੁਸੰਨ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਸਾਬ ਪੀਥਾ ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਪੈਨਾ। ਤੇ
 ਇਕ ਐਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਮ ਪੈ। ਜੋ ਸਭਿ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਕੈ ਨਿਤ ਨੇਰ ਸਪੈਨਾ। ਸਭ ਗਿਆਨ ਅਗ
 ਨ ਮੋਮ ਕਰੈ। ਤੇ ਏਹੁ ਨਿਜ ਚੈ ਜਾਣੈ ਜੇ ਜਾ ਸਰੀਰ ਅਨਿਤ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਰਸ ਅਨਿਤ ਪੈਨਾ। ਅਰੁ
 ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਜਾਨਣਾ ਸਤਿ ਪੈ। ਤੇ ਏਹੁ ਦਸ ਨੇਮ ਪਠਿ ਜੇ ਗਾਵੁ ਜਾ ਅੰਗ ਪੈ। ੨। ਅਰੁ ਭੀਜਾ

ਅੰਗਾਇਕਾਂਤਦੇਸਪੈ। ਨਿਬੈਦੁਸਰਾਨੁਖਕੋਈਨਾਹੈਉਬੈਜਾਇਬੈਠਾਣਾ॥੩॥ ਤੇਰੇਬੈ
ਅੰਗਜੇਬਾਕਾਮਾਸਣੁਤੇਮਾਸਣੁਤੇਜੇਤੇਚਉਵਾਸੀਲਖਜੀਅਜੰਰਪੈਤੇਤੇਪੀਉਨਕੇਬੈ
ਠਣੇਕੇਮਾਸਣਿਪੈਨਾਤੇਤੇਨਾਬੀਸਿਧਾਨੇਚਉਰਾਸੀਆਸਣੁਚੁਣਿਲੀਏਪੈ। ਤਿਨਾਬੈਭੀਮ
ਹਾਮੁਰਖਾਨੇਦੇਇਆਸਣੁਲੀਤੇਪੈ॥ ਏਕਤੇਮਦਮਾਮਾਸਣੁਤੇਇਕਸਿਧਾਮਾਸਣੁ। ਤੇਮਦਮ
ਆਸਣੁਇਹੁਪੈ। ਜੇਬਾਏਉਮਰਸਜਮੇਰਠਪਿਰਾਵੁਣਾ॥ ਅਰੁਦਾਪਨੇਉਮਰਦਾਖ
ਬਾਪੇਰਠਪਿਰਾਵੁਣਾ॥ ਅਰੁਦੇਨੇਉਜਾਮਗਾਰਪਾਛੈਏਰਕੇਵਿਦੇਨੇਅਗੁਠੇਮੇਰਾਕੇਦ੍ਰਿੜਪ
ਬਾਸੇਮਕਰ੍ਹੇ॥ ਅੰਗਾਮ੍ਰਿਥਮੀਖੋਦਿਕੈਕੋਮਲਕਰਕੈਉਮਰਪਾਸੁਬਿਛਾਇਕਵਿਉਮਰਉਜਕੇਅ
ਸਣੁਡਾਲਣਾ॥ ਉਸਕੇਉਮਰਬੈਠਕਵਿਭਉਹਾਕਾਸਿਅਨਕਰਨਾਕੈਨਾਸਕਾਕਾਸਿਅਨਕਰ
ਨਾਏਪੁਤਾਮਦਮਾਮਾਸਣੁਪੈ। ਤੇਦੁਜਾਸਿਧਾਮਾਸਣੁਪੈ। ਜੇਮੇਸੇਪੀਕੋਮਲਮ੍ਰਿਥੀਉਮਰਿ
ਆਸਣੁਡਾਲਕਵਿਬੈਠਕਰਏਰ੍ਹੀਬਾਮੇਪਾਉਕੀਗੁਣਾਕੇਬੀਚਿਦਬਾਉਣੀ॥ ਅਰੁਦਾਪਨਾ
ਪਾਉਬਾਏਉਮਰਿਕੈਇੰਦ੍ਰੀਮਰਠਪਿਰਾਵੁਣਾ॥ ਤੇਨਾਸਕਾਕੇਅਗਾਸਿਅਨੁਰਖਣਾਏਪੁ
ਸਿਧਾਮਾਸਣੁਪੈ॥ ੪॥ ਅੰਗੁਰਪੀਜਿਮਾਅੰਗਜੇਗਕਾਪ੍ਰਾਣਯਾਮਪੈ। ਜੇਮ੍ਰਾਰਾਣਯਾਮੁਰਕਕੁੰਭਕ
ਵੇਦਕਤੀਨਮ੍ਰਕਾਰਕਾਪੋਤਾਪੈ। ਤੇਮ੍ਰਿਥਮੇਤੇਮਨਕੀਸੁਰਤਿਕਰਪ੍ਰਾਣਕੋਦਾਪਨੀਨਾਸਕਾ
ਤੇਭਿਕੁਟੀਨੁਖੇਚਿਣਾ॥ ਖੇਚਣਦੇਸਮੇਦੁਆਦਸਾਅਤੁਭਾਮੀਕਾਰਜਮਣਾ॥ ਤੇਬਹਰੇਭੁੱਧਾ
ਮੇਕੁੰਭਕਰਕੈਠਪਿਰਾਵੁਣਾ॥ ਤੇਰੇਬੀਜਮਾਰੁਭਾਮੀਕਾਰਕੁੰਭਕਮੇਜਮਣਾ॥ ਤੇਬਹਰੇਬਾਸੀ

ਨਾਸਕਾਸੇਰੇਚਕਕਰਨਾਤੇਦੁਆਰਸਮਾਰਾਓਅੰਗਾਰਕੀਆਰੇਚਕੀਮੇਜਪਣੀਆਨਾਤੇਜਪੀ
 ਬਾਦੈਸੈਓਤਾਰੈਅਰੁਦਾਹਨੇਸੇਚਕਾਏ।ਤੇਇਸੀਖਕਾਰਤ੍ਰਿਕਟੀਕਾਰਾਹਮੁਲਤਾਪੈ।ਅਰੁ
 ਪਾਣਦਸਵੇਦੁਆਰੇਠਹਿਰਤਾਪੈ।ਤੁਬਾਅਨਾਹਦਕੀਆਪੁਨਾਖੁਲਤੀਆਪੈ।ਅਰੁਜੇ
 ਤਕਾਦਰਸਨੁਕੋਤਾਪੈ।ਤੇਜਿਉਜਿਉਪੁਨਮੇਧਿਆਨਧਿਆਨਪਾਰੀਤਾਪੈ।ਤਿਉਤਿਉਪੁ
 ਨਵਸਤੀਪੈ।ਤੇਏਸੇਅੰਗਜੇਗਕਾਧਿਆਨਪੈ।ਤੇਧਿਆਨਭੀਦੁਇਖਕਾਰਪੈ।ਤੇਇਕ
 ਬਾਪਰਿਕਾਏਹੁਧਿਆਨਪੈਜੇਵਿਸਨਚਤਰਭੁਜਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਕੈਗੁਰਾਦਾਕੈਸੈ
 ਤਾਦਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਕੈਨਾਸਕਾਦਾਧਿਆਨਕਰਨਾ।ਤੇਅੰਗੁਕਾਧਿਆਨਏਹੁਪੈ।ਜੇਨ
 ਭਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਕੈਰਿਦੇਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਕੈਨਾਸਕਾਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।
 ਕੈਭੋਹਾਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਕੈਦਸਵੇਦੁਆਰਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਬਹੁਨਜਬਾਅਨਾ
 ਹਦਦੀਪੁਨਖੁਲੈਅਰਜੇਤ੍ਰਿਖਕਾਸੈਤੇਪੁਨਕਾਅਰਜੇਤ੍ਰਕਾਧਿਆਨਪਾਰਨਾ।ਇਹੁਧਿ
 ਆਨਪੈ।ਤੇਸੰਤਮਅੰਗਪਾਰਨਾਪੈ।ਪਾਰਨਾਕਿਆਪੈ।ਜੇਧਿਆਨਠਹਰਤਾਨਹੀ
 ਆਤਿਬੰਧਜੇਪੈਨਸੇਕਲਪਵਿਚਜਾਇਰਾਲੇਪੈਨਾ।ਤਾਸਕਲਪਾਥੀਮਨਨੂਫੇਰਕੈਤੇਬ
 ਹੁਨੇਧਿਆਨਮੇਜੇਤ੍ਰਿਨਾ।ਤੇਬਹੁਨਠਹਰਾਵਣਾਏਹੁਤਾਪਾਰਨਾਪੈ।ਤੇਜੇਮਨਜਾਇਠਹਿ
 ਹਿਰਤਾਪੈਤਾਇਸਕਾਨਾਅਸਮਾਧਪੈ।ਏਹਅਠਿਆਅੰਗਪੈ।ਤੇਆਰੇਸਮਾਧਭੀਦੁਇ
 ਖਕਾਰਕੀਪੈ।ਇਕਸਵਿਕਲਪਸਮਾਧਪੈ।ਤੇਇਕਨਿਰਨਿਵਿਕਲਪਸਮਾਧਪੈ।ਸਿਵਕ

ਲਖਸਮਾਸਿਏਹਧੈਸਿਅਸਮਿਅਭਾਸੇਇ। ਤੇਅਪਨੂਸਿਅਸਕਰਨਵਾਲ
 ਜਾਣੈ। ਤੇਪਸੇਸਰਨੂਸੇਇਜਾਣਕੈਤੇਉਸਦਾਸਿਅਸਕਰੈ। ਤਿਰਵਿਕਲਪਸ
 ਮਾਧਏਹਧੈ। ਜੇਅਪਨੂਭਿੰਨਨਾਜਾਣੈ। ਅਰੁਸਿਅਸਤੰਤੀਭਿੰਨਜਾਣੈ॥
 ਤੇਸਕਲੁਸੇਇਹੀਸ੍ਵਰਮਰੁਪਕਰਿਜਾਣੈ। ਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਮਠਿਅੰਗਜੇਗ
 ਕੇਸਾਧੈ। ਤੇਜੇਲਗਾਇਤਿਜੇਗਾਦਿਚਅਰੂਨਰਧੈ। ਤੇਜੇਗਾਕਾਰਸਲੇਵੇ। ਤੇਜੇ
 ਬਿਤਭਿਤਰੈਗਾਗੁਰੀਬਾਣੀਦੀਪਚਾਰੇਧੈ। ਏਹਹਠਿਜੇਗਾਧੈ। ਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਰਿਕੈਭੀਬਹਰਿਅਕਾਲਿਅਣਿਰੇਇਆਧੈ। ਤੇਦੁਜਾਕੁਗਤਜੋਗਧੈ। ਤੇਭਗ
 ਤਜੋਗਕੇਅਸਟਿਅੰਗਏਹਧੈ। ਪ੍ਰਥਮੈਏਹਧਮਰੈਜੈਅਪਣੇਮਨੁਹੀਨੁਨੀਵਰ
 ਖਣਕਿਸੇਗੁਣਦੇਅਭਮਨਨੁਮਨਿਦਿਚਨਲਿਅਵਣਾ। ਤੇਦੂਸਰਾਨੇਮੁਏਹਧੈਜੈ
 ਸਾਪਸੰਗਤਦਿਖੇਕਥਾਰੀਰਤਨੁਏਦਿਚਮਨਨੁਹੀਰਾਵਣਾ। ਤੇਜੇਪੜਨਦੀਸਕਤਿਹੈ
 ਤਾਨੇਮਨੁਲਪੜੇਤੇਸੁਣਨੇਦੀਸਕਤਿਹੈਤਾਨੇਮਨੁਲਪੁਨਣਾ। ਤੇਤੀਸਰਾਇਕਾਂਤਦੇ
 ਸਹਿਹਧੈਜੈਸਰਬਦਿਖੇਇਕਗੋਬਿੰਦਜਾਨਣਾ। ਅੰਰਦੂਸਰਾਕੇਈਨਜਾਨਣਾ। ਤੇਚੀ
 ਥਾਅਸਟਿਏਹਧੈ। ਜੇਗੋਬਿੰਦਦਿਖੇਬਿਤਨੁਇਸਥਿਤਕਰਣਾ। ਤੇਧੰਜਦਾਪਾਣਾਜਾ
 ਮਹਿਹਧੈ। ਤੇਪੁਰਕਕੁੰਭਕਰੇਚਕਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਪਾਣਾਜਾਮਹੈ। ਤੇਜੈਪੁਰਕਗੁਰਾਂਦੇਖ
 ਚਨਨੁਸੁਣਕੇਤੇਮਨੁਦਿਖੇਇਕਤ੍ਰਸਮੁਣੁਣਮਨਬਿਖੇਖੇਚਣਾ। ਤੇਦੂਸਰਾਕੁੰਭਕਇ

ਪੁਪੈ ਜੋਗਾ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਜੋਤੀ ਦਿਸਤ ਸਮਝੀ ਪੈ ਸਾਭਿ ਦੇ ਵਿਖੇ ਉਦੈ ਤਿਆਗ
 ਨੂਕ ਦੇ ਨਾਕ ਕੋ ਭੇਠਾ ਪਰਾ ਦੁਨਾ ਬਿਏ ਵਿਖੇ ਉਸਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਤੇਤੀ ਸਰ
 ਰੇਗਾ ਚਕ ਜੋਗੁਰਾ ਦੇ ਬਚਨ ਨਾਕ ਕੋ ਜੋਪਦਾਰ ਬਭਿਆਗਣਾ ਕਹੇ ਪੈ ਨਿਤਿ ਨਾਦ
 ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ ਤੇਛੁ ਠਿਵਾ ਪਿਆਨ ਏਹ ਪੈ ਜਗੁਰਾ ਦੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਮਨ
 ਨਖੈ ਠੇਠੇ ਪਿਆਨ ਉਨ ਦੇ ਅਰਬ ਵਿਖੇ ਰਖੇ ਕੋਈ ਸਕਲ ਪਸਨ ਵਿਚ ਟੁਰ
 ਬਨ ਨਾ ਦੇਵੈ ਤੇ ਸਦਾ ਪਾਰਨਾਇ ਪੁਪੈ ਜੋਗ ਨ ਕਿਸੇ ਸਕਲ ਪਦਿਖੇ ਪਾਵੈ ਰੁਖੀ
 ਫੇਰ ਮਨ ਨਾ ਅਨ ਕੇ ਜੋਤੀ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਤੇ ਅਸਟਮ ਨਿਰੁਦੇ ਲੇਵੈ ਚਾਰ ਅਰੀਆ
 ਮਨ ਸਬਦ ਵਿਚ ਨਿਤੁ ਲੇਠਾ ਹਿਰੇਆ ਤਿਸਕਾਨਾ ਮਸਮਾਧੈ ਤੇ ਉਸਨੁ ਬਖਾਵੈ
 ਜੋ ਅਠਿਧਾਰਿ ਮਨ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਜੁਗਿਆਰ ਪੈਤਾ ਸਕਲ ਪਸਮਾਧ ਸਮੁਰਨ ਪੈਵੈ
 ਤੇ ਸਵਿਕਲ ਪਸਮਾਧ ਇਹ ਪੈ ਜੋਗਾ ਨੈ ਜੋ ਮੇਸਬਦ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਵਾਲਾ ਹਾ ਤੇ ਸਬ
 ਦ ਦੇ ਅਰਬ ਰਨੁ ਭੀ ਸਮਝੇ ਤੇ ਸਬਦ ਪਾਠ ਨੁ ਸਮਝੇ ਤਿਰਵਿਕਲ ਪਸਮਾਧ ਏਹੁ
 ਪੈ ਜੋ ਸਬਦ ਦੇ ਤਾਤਪਰਜ ਵਿਖੇ ਮਨ ਨੂ ਠਹਰਾਵੈ ਤਾਇਹ ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਪੈ ਭਾਈ
 ਅਨਿਤਾਇ ਸੇ ਸਬਦ ਨੁ ਸਮਝਣਾ ਭਾਈ ਅਨਿਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਨੀਗ
 ਰੀ ਬਨਿਦਾਨਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀ ਜੋ ਜੋਤੇ ਰੀ ਬਨਾਇ ਮਿਠੀ ਲਗੇ ਤਾ ਬਚਨੁ
 ਹੋਇਆ ਜੋਤੇ ਰੇਖਿਛੁ ਕਿਤੁ ਨਿਆਵਾਉ ਪਾਰ ਪੈਵੈ ਗਾ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ਬੇਲੋਕਾਈ ਦਾ ਪਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਸ੍ਰੀ ਹੋਰਚਲੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਭਾਈ ਸੁਰਗ ਭਾਉ ਆਚਾਰ ਦਾ ਪੈ ॥ ੨੮੫ ॥
 ਸੀਤਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਾਰਾ ਆਇ ਕੀਤੋ ਜਾ ਤੇ ਦੁਸ ਆਇ ਅਰੇ ਕਾਖਿ ਓਸ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ॥
 ਏਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀ ਬਨਿ ਦੁਜ ਤੇ ਰਾਵਰ ਸਨ ਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਕਿਵੇ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਮੈ ॥
 ਤੇ ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਆਤਮਾ ਅਨੇ ਬਾਲ ਕੁਪੈ ॥ ਤੈਨੂੰ ਇਹੁ ਸੁਖ ਕਿਸੇ ਮੁਖ ਤਿਹੋਈ ਪੈ ॥ ਭਾਉ ਨਿ
 ਆਖਿ ਆਖੀ ਅਸਾ ਰੇ ਮਿਰਿ ਦਿਖਾ ਗਲ ਆਇ ਉਤਰੇ ਸੀਤਾ ॥ ਤਿਨਾ ਨੈਨ ਲੇ ਕਚੀ ਆਖੇ
 ਤੀ ਆਖ ਦੁਲੀਤੀ ਆਨ ਲੇ ਪਕੀ ਆਖੇ ॥ ਨੈਨ ਲੇ ਰੂਰੀ ਆਸ ਭਬ ਦੁਲੀਤੀ ਆ ॥ ਤਾ ਮੇਰੇ
 ਮਨ ਦਿਖ ਆਈ ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਵਾਹ ਬਿਕਿਸੇ ਨਾ ਪੀਛ ਕੜੀ ਆ ॥ ਤਾ ਜਮਾ ਦਾਹ
 ਬਕਿਸ ਫੁਕਣਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਆਤਮਾ ਬਾਲ ਕੁਪੈ ॥ ਤੇਰੀ ਤਾ ਬੁਢਿਆ ਕੀਜੈ ਸੀ
 ਤੇਰੀ ਮਤ ਪੈ ॥ ਤੁੰਤਾ ਬੁਢਾ ਪੈ ॥ ਤੁਇ ਕਮਨੁ ਪੋਇ ਕੈਵਾ ਪਰਾਪਤ ਨਾ ਮਿਓ ਆਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇਰੀ
 ਕਲਿਆਣੁ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਉ ਸਕਹਿ ਆਜੇ ਬਾਣੀ ਤਕੋਈ ਰਾਢੀ ਜਪ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤਾ ਤਾਇ ਕੋਈ
 ਜਪ ਦੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਮਇ ਕਿਸਤ ਰਾਜ ਮੇਰਾ ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਆਜੇ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਆਪੈ ਨਿਬਾਣੀ
 ਆਪੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਇਕ ਜੇ ਸੇਤਾ ਪਰਾਬਾਣੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਪਰਾਦੁ ਆਰੇ ਨਾ ਭਕੇ ਬਿਖੇ ਮਿਓ ਆਨ ਸਰ ਤੇ ਪੈ
 ਨਿ ॥ ਤੇ ਪਰਸੀਤੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਸਦਾ ਸਾਕਰ ਕੇ ਜਪ ਤੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਇਕ ਮਸਮ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ ਸੁਦਾ
 ਸਕਰ ਜਪ ਤੇ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਇਕ ਬੈਥਰੀ ਬਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪੜ੍ਹ ਤੇ ਪੈ ॥ ਤਾ ਪਰੇ ਜਨ
 ਮਨ ਕੇ ਇਕ ਗਾਰਹੀ ਕਾਹੈ ॥ ਜੈ ਸੇਖੀ ਸਭ ਬਿਜਨ ਮੇਲਿ ਆਪੁ ਆਮਾਸ ਨਿਰੀ ਸਕਰਤਾ

ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮ ਇਕ ਗਰਮ ਨਜਮ ਆਕਲਿਆ ਨਕਰਵਾਹੈ ॥ ਪਰਤੁ ਪਰਾਬਾਣੀ ਦੁਆਰੇ
ਨਾਮ ਨਮ ਅਰੁ ਸੀਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਿ ਸਮੇਂ ਤੇਰੀ ਆਰਜਾ ਭੀ ਦੁ ਮੈਰੀ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਵੈ
ਗੀ ॥ ਤੇ ਮੈਚੋ ਬਾਨਾ ਮਾਧਾ ਕੈ ਤੈ ਨੂਰਿ ਆਨ ਉਪਦੇਸਕਰਾ ਗਾ ॥ ਤੇ ਤੇਰੇ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਖੇਭੀ ਮੇਰੀ ਬੁ
ਰਾਤਿ ਪਾਪ ਭਿਯੋਵੈ ਗੀ ॥ ਤੁਭਾਣੀ ਬੁਢੇ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਤੀ ਕਰਮ ਅਪਣਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਰ
ਖਿਆ ॥ ਤੇ ਦੁਹਲ ਭੀ ਕਰਵਾ ਰਹਿਆ ॥ ॥ ਬੋਲ ਪੁਭਾਣੀ ਦਾਹ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ ॥ ਭਾਣੀ ਫਿਰਣਾ ਖਪਰਾ ਤੇ ਜੇ ਸਦੁ ਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਸਰ
ਨ ਆਏ ਤੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਸਰ ਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਆਇ ਹੋਏ ॥ ਤੁਭਾਣੀ
ਅਕਦਾ ਸਕੀ ਤੀ ਜੇ ਕੋਈ ਮੈ ਸਾਉ ਪਦੇਸਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸਾਨੂੰ ਹੋਵੈ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪਾ
ਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਤੁਸੁ ਤੇ ਸਰੀਰ ਮਾਜੇ ਸੇਵਾ ਸਿਖਾਵੀ ਹੋਇ ਆਵੈ ਸੇਕਰ ਨੀ ॥ ਤੇ ਮਿਛਲੀ
ਰਾਤਿ ਉਠਿ ਕੈ ਇਸ ਨਾਮ ਕਰਕੈ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਮਨ ਨੀ ਦਾਰਖਣਾ ॥
ਤੇ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂਸੁ ਆਮੀ ਜਾਣਨਾ ॥ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸੇਵਕ ਜਾਣਨਾ ॥ ਤੇ ਸਾਖੀ ਬਾਤਿ ਦਿ
ਚਨਾਇ ਕੇ ਮੀਤ ਕਰਕੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਣਨਾ ॥ ਤੇ ਉਠ ਕੇ ਰਾਏ ਨੇ ਨਾ ਆਪ ਮਨ ਨੂ
ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਦਾਇਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸਾਰ ਹੋਇਆ ॥ ॥ = ॥

ਬੋਲੋ ਭਾਣੀ ਦਾਹ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ ॥ ਆਣੀ ਜੀ ਆਣੀ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ
ਸੇਵਾ ਦੁਹਲ ਕਰਵੀ ਸੀ ॥ ਤੇ ਤਿਭਿ ਖਿਚੜੀ ਤੇ ਦੁਪੀ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਗਾਵ ਦਾਸ ਤੇ ਕਰ ਲੇ

ਆਵੈ ॥ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੋ ਗਾਰੀ ਬਨਿ ਦਾਜਨੀ ॥ ਜੇ ਅੰਧੇਰੀ ਅਜਬੀ ੨੮੬
 ਦੋਹੈ ਤੇ ਮੇਧੁ ਜਾਣੁ ਜਵੇ ਲੇਜਾ ਪਬ ਦੀ ਰਜਨਾ ॥ ਸਿਤੇ ਲਿਆਵਾ ॥ ਤਾ ਜਾਹਿ ਬਬ ਚ ਨ ਕੀਤਾ
 ਜੇ ਇਸ ਅੰਧੇਰੀ ਕਬ ਕੈ ਕਿਤ ਨਿਅਾਜ ਪਾਜਿ ਚਲਵੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਕਿਤਿ ਨਿਅਾਜ ਰਖਾ ਨ ਤਾ ਬੇਟੀ
 ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੇਅ ਪਾਰੁ ਪਹੁਚਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਮੁਜਾਣੁ ਚਾਰ ਅਤੀਅਾ ਮਿਛੈ ਦੋਹੈ ਗਾ ॥ ਪਬੁ ਬੁਰੁ ਦੀ ਰਜਾਇ
 ਤੇ ਰਾਜੀ ਰਪਣਾ ॥ ਇਹੁ ਸਿਖੀ ਦਾ ਪਰਮੁ ਪੈ ਜੇ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਰ ਬੇਟੀ ॥ ਅਗਿਆਨੀ ਨ ਦੀ ਪੈ ॥ ਤੇ
 ਸੇਭ ਗਤਾ ਨੁ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀਆਗਿਆ ਅਮੀਨੁ ਨੀਖ ਰਮਾਣੁ ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਮੁਸਕਵੀਆਗਿਆ ਤੇ ਰਾਜੀ ਰ
 ਹਾ ॥ ਸਭੁ ਜੇਵਾ ਦਾ ਫਲ ਤੈ ਨੁ ਇਸੇ ਸੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾ ਉਸਦਾ ਉਪਾਰ ਦਾ ਪਗੁਰੁ ਦੀ ਇਛਾ ਮੀਨਿ
 ਏਕ ਹੋਇਆ ॥ ੧੬ ॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈ ਜੀ ਦਾ ਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਸਾਖੀ ਹੋ ਚਲੀ ॥ ਜੋ ਗੁਰਸਰਸਾ ਤਿਦਾ ਲੁ
 ਹਰਸੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜਨਮੁ ॥ ਨਿਲਿਅਾਸੀ ॥ ਤਾ ਉਸ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੋ ਜੀ ਮੈ ਸਾਗ ਦਿਨਾ ॥
 ਪਦੇ ਕੰਮ ॥ ਦਿਖਲਗਾ ਹਰਦਾਹਾ ॥ ਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਉਪਾਰ ਕਿਵੈ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਮੀ ਮ੍ਰਿਤ
 ਵੇਲਾ ॥ ਉਠਿ ਕੈ ਜਖਨੀ ਪੜਨਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਗਾਰੀ ਬਦਾ ਕੰਮ ਹੋਵੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਮਿਤਿ ਜਾਣੈ ਕੈ ਕਵਿ
 ਦੇਵਣਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਮਾਈ ਕਰੈ ਸਦਵੈ ॥ ਉਸਦਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਦੇਵਣਾ ॥ ਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸੇ ਮੁਕਾਰ ਕਈ ਬ
 ਰਸ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਵਿਆ ਬੀਤੇ ॥ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਧ ਪੈ ਜਨ ਤੇ ਕਿਸੇ ਤੁਹਮਾਤਿ ਦੇ ਕੈ ਤੇ ਰਾਜ
 ਦੁਆਰੇ ਬਿਧਾਇ ਦਿਤੇ ਜਨਾ ॥ ਤੇ ਅਧੀ ਰਾਤਿ ਦੇ ਜਮੇ ਉਪਬੰਧੀ ਖਾਨੇ ਬੀਤਿ ਕਸੇ ਤੇ ਗੁਜਰ ਚੁਕਾ
 ਦੇਖ ਰਿਖਾਇ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਕਹਿਅਾ ਜੇ ਮਰਮੇ ਸਰਨੁ ਮਿਤਾ ਅਜਾਨੀਆ ਗਟੀਆ ਵੇਚੈ ॥ ਤਾ

ਗੁਜਰਉਨ ਦੀਆਗਦੀਆਵਦੀਆ। ਤਉਨ ਦੀਖਸੀ ਕਰਕੈ ਗੁਜਰਨ ਤਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸੋਈ
ਇਗਈ। ਤਾਗੁਰਾਪਾ ਸਿਗਇਆ। ਤਾਸਤਿਗਰਉਪੀ ਸੀਨਹੋਏ। ਏਸੇਕ ਰਿਕੈ ਗੁਜਰਦਉ
ਸਾਰੋਇਆ।

ਬੁਲਹਭਾਈ ਜੀਵਾਹਰੁ ਜੀ। ਸਾਖਰੋਰਚਲੀ।

ਜੋਨਈਥੀ ਕੁਗੁਰਾ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਦਰ ਬਾਰ ਅਗੇ ਅਇਰਹਿਆ। ਤੇਨਲੇਪਲੀ ਗਰਮ ਕਰਕੈ ਸਿ
ਖਨੁਇ ਸਨਾਨ ਕਰਾਵੈ। ਤੇਨਲੇ ਸਿਖਾਨੁ ਚਾਪੀ ਕਰੈ ਤੇਰਗਛ ਕਵੈ। ਤੇਸਾਖਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪੁਜਾ
ਕਰੈ। ਤੇਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਬ ਦੇ ਪਾਸਉਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਉਪਦੇਸ ਕਰੋ। ਤਬ ਚਨ੍ਹੋ ਅਜੇ
ਰੀਦਮਰਦਾ ਕਹੀਦਾ। ਤਗੁਰੂਗਰਹੈ। ਜਬ ਭੀ ਇਕਦਾ ਅੰਗ ਕੋਈਨ ਹੀਹਿਲਦ ਤੋਗਰਦੀਲਾ। ਇ
ਕਹੋਦਾ। ਤੇਜਬ ਸਿਖਦੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਕਰਦੁਹੋਦੈ। ਤਾਸਿਖਗੁਰੂ ਦੇਗਿਆਨ ਵਿਚਜਾਇ

ਸਮਾਵਦਾਹੈ। ਤੇਦੇਖੋਜੋਸੈਣਾਈ ਮਨਲਾਇਕੈ ਸਾਖਾਵੀਟਹਲ ਕੀਤੀ। ਤਾਭਗਵਾਨ ਉਸਦੁ
ਰੂਪ ਧਾਰਕੈ ਰਾਣੈ ਨਰੀਝਾਇਆ। ਤੀਤੂਭੀ ਮੈਸਾਹੀ ਹੋਇਵਿਚਰਾ। ਤਾਉਜਨੇ ਮੈਸੇਹੀਜਿ
ਖਾਦੀਆਟਹਲਾ ਕੀਤੀਆ। ਤਾਉਜਨੇ ਸਿਖੀਪਾਪਤਿਹੋਈ। ਤੇਉਜਦੇਸਾਬਹੀਸਾਬੇਕੁਟ
ਬਦਾਓਧਾਰੋਇਆ। ੧੫॥

ਅਉਰੀ। ਪਾਰੋਜਲਕਾਪੁਮਹੀਸਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰਕ੍ਰਿਪਾਧਾ

ਰੀ। ਮਲੁਸਹਾਰੀ ਸੂਰਮਾ ਬਡਾਭਗਤਤਾਈ ਕੇਦਾਰੀ। ਵੀਖਾਨੇਉਤਿਗਇਟਿ। ਦਾਸਬੁ
ਲੇਵੇਜਾਈ ਬਲਹਾਰੀ। ਲਾਲਸੁਲਾਲੁਬੁਧਵਾਰਦਰਗਾ। ਪਿਜੀਵਦਾਪੁਉਪਕਾਰੀ। ਜ
ਗਾਧਰਈਜਾਈ ਮੈਸੇਸਾਰੂਨਾਲੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ। ਖਾਨਾਖਾਈਆਮਿਉਖਤਪੈਗੁਣਗਾਹ

ਕੋਗਾਇੰਦਰਤਾਰੀ। ਜੇਧਰਸੋਈਆ ਦੇਵਤਾਗੁਰਸੇਵਾ ਕਰਦੁਤਰਤਾਰੀ। ਪੂਰੇਜਗਾਬਖੇਜਿਸ ੨੮੭

ਦਾਰੀ॥੧੫॥ ॥ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਚੋਰਚਲੀ॥ਪਾਰੇਜੁਲ

ਕਾਗੁਰੂਅੰਗਜੀਦੇਖਾਜਿਆਇਆ। ਤੇਆਇਕੈਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਜੀਪ
ਰਮਹੀਜਕੈਸੋਹੋਭੇਪੈਨਿ। ਰਾਬਚਨਹੋਇਆਭਾਈਪਾਰੇਤੈਨੋਅਜੀਪਰਮਹੀਜਦੀਸਾਖੀਸੁਣ
ਵਨੇਪਾ। ਤੇਜੇਰੂਸੁਣਕੇਮੰਨੇਵਸਾਏਗਾ। ਤਾਤੂਭੀਪਰਮਹੀਜਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਜੇਤੇਰੀਸੀਗਾ। ਤਿਹੋਵੈਗੀ
ਤਿਸਨੂਭੀਪਰਮਹੀਜਪਤਿਹੋਵੈਗੀ। ਤੇਹੀਜਇਸਕੇਤਾਂਈਕਹੀਤਾਪੈ। ਜਿਸਮੰਦੁਕੇਬੀਚਨ
ਇਕੈਮੋਤੀਚੁਗਾਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਜਲਤੇਦੁਪਇਕਠਾਕਰਕੈਉਨਾਏ। ਅਗੇਰਬੀਤਾਪੈ। ਤਾਉਨਾਦੀਚੁ
ਜਖਟੀਹੋਈਪੈ। ਤੇਚੁਜਵਿਚਖਾਇਏਪੈਨਾ। ਤਾਦੁਪਦੀਆਫੁਟੀਆ। ਤਿਨਹੋਇਜਾਦੀਆ
ਪੈ। ਤਾਉਹਦੁਪਦੀਆਫੁਟੀਆਖਾਇਜਾਤੇਪੈਨਾ। ਤੇਜਲਨੂਛਰਦੇਤੇਪੈਨਾ। ਤੇਪਰਮਹੀਜਉਪਕ
ਹੀਤੇਏਨਿ। ਜਿਗੁਰਾਦੇ। ਜਬਦੁਜੇਪੈਜੋਈਆਣਕਮੋਤੀਪੈ। ਇਨਕੇਮਨ੍ਹਨੇਸੁਣਕਰਿਉਨਕੀਬੁ
ਪਦੀਚਦੀਚਾਰਅਨਪਾਪਤਿਹੋਤਾਪੈ। ਤੇਜੋਈਉਜਦੀਚੁਜਪੈਤੇਏਹਅਰੁਆਰੁਮਾਜੋਇਕ
ਠੇਪਏਭਾਸਤੇਪੈ। ਜੇਇਠਾਮੁਤਿਲੇਕਾਮੁਤਿਲਾਭਾਸਤਾਪੈ। ਜੇਵੀਚਾਰਕਤੇਪੈਭਾਜਾਣਤੇਪੈਜੇਏ
ਹਮਨਿਤਿਪੈ। ਤੇਜਨ੍ਹਪੈਤੇਦੁਖਕਾਰੁਪੈ। ਤੇਏਪੁਭਰਮਕਰਿਕੈਏਪਧਰਮਏਹਵਿਖੇਪੜੇਭਾਸਤੇ
ਪੈ। ਤੇਮਰਨਏਹਕਾਧਰਮਪੈ। ਤੇਇਹਕਹਿਦਾਪੈਜੇਮੈਅਰਦਾਹਾ। ਤੇਜਨ੍ਹਧਰਮਏਹਕਾਇਪੁਕੈ
ਦਾਪੈਜੇਮੈਆਪਨੂਨਹੀਜਾਇਦਾ। ਤੇਦੁਖਧਰਮਏਹਕਾਪੈ। ਤੇਇਪੁਕਹਦਾਪੈਜੇਮੈਦੁਖੀਹਾ।

॥ ਤੇਜ ਬਬੀਚਾਰ ਬੁਧ ਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਕ ਹਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਟੀਕਾ ਲਇ ਸਥਿਰ ਪਾਤੋ ਜੇ ਮਿਛੈ ਦੇ
 ਕਰਮ ਪੁਣ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ਤੇ ਪੁਣ ਦੇ ਮਾਰੇ ਭੋਗੇ ਗਾ ॥ ਤਾਭੇ ਤੈ ਕਾਲ ਸਤਿਹੋ ਇਮਾ ॥ ਤੇ ਬੁ
 ਝੁਇ ਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਇਹੀ ਜਨਮ ਨੂ ਜਾਣਵਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਇਹੀ ਚੇਤਨ ਨੇ ਜਾਣਿ
 ਵਾ ਹੈ ॥ ਤਾਏ ਪੁਚੇ ਛੇਤੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਨਾ ਖੁਕਾਰ ਕੇ ਛੁਡੀ ॥ ਮੀ ਮਿਤ ਬਾਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਭੇ ਹੈ ॥ ਤਾਬ
 ਸਨ ਨੂ ਅਨੰਦ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੇ ਜੇ ਹੀ ਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਉਸੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਨਾ ਖੁਕਾਰ ਕੇ
 ਬਸਤੁ ਬਬੁਰਾ ਚੇ ਬੀਚ ਹੋਵੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤਾ ਬੁਰਾ ਚੇ ਕੋਤੋ ਅਨੰਦ ਨਾ ਹੀ ਜੇ ਉਹ ਬਸਤੁ ਪਹਿਰ
 ਤਾ ਪੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਨਾ ਖੁਕਾਰ ਕੇ ਖੁਬਾਣ ਕਾਗਵਾ ॥ ਤੇ ਲਿਖੇ ਪੂਏ ਪੈਨਿਤ
 ਕਾਗਵਾ ਨੂਤਾ ਅਨੰਦ ਨਾ ਹੀ ॥ ਜੇ ਸੁਣਵਾ ਪੜਵਾ ਪੈਤਾ ਉਸਨੇ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਅ
 ਨੰਦ ਭੂਮੀ ਭੀ ਉਹੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬੁਧਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੈਤੇ ॥ ਆਪ ਨੂ ਸਰੀਰ ਤੇ ਭਿੰਨਿ ਜਾਣੈ ॥
 ਤੇ ਇਹੀ ਪਰਮ ਹੀ ਸਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਆਪ ਨੂ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨਿਮਾਭਾ ਜਾਣੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਸਰੀ
 ਰ ਦੇ ਬਸਵਾਸ ਤੇ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਜੇ ਸੇਕ ਮਲ ਜਲ ਮੇਰੇ ਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਸਿਮਾਨ ਉਸ
 ਵਾ ਸੂਰਜ ਵਲ ਪੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਜਲ ਕਾ ਉਸ ਨੂ ਸਪਰਸ ਨਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਤੈ ਜੇ ਪਰਮ ਹੀ ਸਹਿ
 ਚੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਰਹਵੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਸਿਮਾਨ ਉਸ ਵਾ ਆਤਮੇ ਵਿਚ ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਵੇਹਵੇ ਦੁ
 ਬੁਧ ਪਦਾਰਥ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾ ਹੀ ਕਰਵੇ ॥ ਤੇ ਵਰਤਣ ਹੋਰ ਨਾ ਅਗਿਆਨੀਆ ਦੀ ਸਿਮਾ
 ਣੀ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਜਗਤ ਨੂ ਸੁਖ ਨੇ ਵਰਤਿ ਜਾਣਵੇ ਪੈ ॥ ਤਾ ਉਸ ਨੂ ਬਿਖਰ ਕੇ ਣੀ ਨਾ ਹੀ ਹੋ

ਦਾ ਤਾ ਤੈ ਸੇ ਪੀਭਾਈ ਪਾਰੇ ਵਰਤ ਨ ਲਗਾ ਤੇ ਆਪੁਰੀ ਚਿਧਰੇ ਸਰੁਸ ਨਿਬੰਧੀ ਆਵਾਭੀ ॥੨੬੬॥
 ਉਧਾਰ ਕੀਆ ॥ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ
 ਜੇ ਮਲੂ ਜਾਪੀ ਸੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਪਾਸ ਆਇ ਕੋ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਜੀ ਅਜੀ ਨੌ ਉ
 ਕਰੀ ਮੁਗਲਾ ਦੀ ਕਰ ਦੇਹਾ ਤੇ ਕੋਈ ਅਸ ਨੂ ਉਪਦੇਸ ਕਰੇ ਨਿਸਕਰ ਅਜਾਹਾ ਇਥੇ ਭੀ ਮ
 ਖਉ ਜਲ ਹੋਵੈ ਤੇ ਅਗੇ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲਿ ਅਜੇ ਭਾਈ ਮਲੂ ਦੇਹ ਅਨਿ
 ਤ ਹੋਵੇ ਪਤਾ ਅਗੇ ਹੀ ਬਿਨਸੀ ਆਹੋਈ ਆਪੈ ਨ ਤੇ ਆਤਮ ਸਤਿ ਹੈ ਤੇ ਇਹੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅ
 ਵਿਆਸ ਰਦਾ ਨਾਪੀ ਤੇ ਆਪਣੇ ਵਰਨ ਅਸਰ ਮਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਭੀ ਦਿਨ ਹੋਵੈ ਗੀ ਏਹੀ
 ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਭੀ ਅਚਨ ਨੂ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੇ ਜੁਧ ਭੀ ਕਰੀ ਮੇ ਤੇ ਦਾ ਨ ਭੀ ਕਰੀ ਮੇ
 ਤੇ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਦੇ ਬਿਸਨ ਦਾ ਸਿਹ ਸਾਨਾ ਕਰੀ ਮੇ ਤੇ ਜੇ ਤੀ ਨ ਬਾਤਾ ਇਕ ਠੀ ਆਹੋਈ ਅ
 ਪੈ ਨਾ ਤਾ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਬਿਨਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਇਕ ਜੇ ਸਮਾਸ ਦਾ ਸਦਾ ਧੁਰ ਹੋਇ ਰਹਿਦਾ ਹੈ ਦੂਜ
 ਜਾ ਜਿਸ ਮ੍ਰਿਥੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਗਿਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਓਹੁ ਜਾਗਾ ਹੋਵੀ ਹੈ ਤੇ ਤੀ ਸਰਾਜਿ ਸਤੀ
 ਰਕੇ ਗੋਲੀ ਕਰ ਕੈ ਖਾਣ ਨਾ ਵੇਣੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ਨ ਕੇ ਜਿਸ ਦੁਖ ਕਰ ਕੇ ਬਿਨਸੇ ਹੋਵੇ ਹੈ ਨਾ ਤਾ ਉਹ ਰਾ
 ਲੀ ਕੈ ਦੁਖ ਲਗਦਾ ਹੈ ਤਾ ਖਾਭਾਣਾ ਦਾ ਅੰਤ ਹੋਵਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਏਤੀ ਨ ਇਕ ਠੇ ਨਾ ਹੋਵਨ ਤਾ ਕਾ
 ਲ ਆਪ ਇਸ ਦੀ ਰਹਿ ਆਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਉਪਾਧ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਾ ਕੀਚੈ ਤੇ ਜੇ ਜੁਧ ਜੁਧ
 ਰਾ ਆਣ ਬਣੈ ਤਾ ਬਹਤਿ ਆਬੋਭਿ ਆਵੀ ਸਕ ਨਾ ਕੀਜੈ ਤੇ ਜੇ ਕਿਹੁ ਖਟਿਲਿ ਆਵੀ ਮੇ ਜੇ ਸਿ

ਟਾਈਮੇਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਰਦੈ ਪੈ ਨਾ ਭਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜਿ ਸਸਮੇ ਮਾਹਰਾਜ ਨੇ ਮਾਇਆ ੨੬੬
 ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੀ ਤੇ ਉਸੇ ਨੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਤੂੰ ਸਭ ਨਾ ਜੀਆ ਤੂੰ ਉਤਪਤਿ ਭੀ ਕਰਾ ਤੇ ਮਾਪ ਨੇ ਅਖੀ
 ਨ ਕਰ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਮਾਉ। ਭੇਚਾਰ ਦੇਵਤੇ ਮਾਪਣੇ ਖੁਪਤਿ ਹੋਵੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਫੀਨ ਪੁਰਖ
 ਤੇ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ। ਤੇ ਜੇ ਉਹ ਨਾ ਚਪਹਾਦਿ ਚਪੁਇ ਕਦੀ ਭੀ ਸਬਨ ਸੇਆਵੈ ਸੁਮੇਨੁ ਮਾਇਆ ਲੈ
 ਗਾ। ਜੇ ਇਕ ਵੈਰਾਗੁ ਤੇ ਦੂਜਾ ਜੇ ਗੁਤੇ ਤੀਜਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਚੌਥੀ ਭਗਤਿ। ਅਰ ਵੈਰਾਗ ਤੇ ਜੇ ਗੁਤੇ
 ਗਿਆਨ ਇਹ ਤੀਨੇ ਪੁਰਖ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਸਿ ਗਾਏ ਬਲ ਮਾਇਆ ਭੂਮਾਇ ਲੈ ਵੀ ਪੈ। ਅਰ
 ਭਗਤਿ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਮਤਿ ਬਿਰਾਇ ਸਤ੍ਰੀ ਪੈ। ਤੇ ਮਾਇਆ ਨਟਣੀ ਪੈ। ਅਰ ਭਗਤ ਨੂੰ ਮਾਇ
 ਆਨ ਹੀ ਮੋਹ ਸਕਦੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕਰਮ ਨੂੰ ਮੋਹ ਲੈ ਵੀ ਪੈ। ਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਮਾਹਾਰਾਜ ਜੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੋਪਾਦਾਸ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੈ ਕਪੀਐਂ ਜੋ ਅਸੀਸ ਮਝ ਕੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਨ
 ਨੂੰ ਖੁਪਤਿ ਹੋਈਐ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਬੋਲੈ ਜੇ ਵੈਰਾਗ ਭੀ ਹੋਇ ਖੁਕਾਰ ਦਾ ਪੈ। ਇਕ ਏਹ ਵੈ
 ਰਾਗੁ ਪੈ ਜੋ ਅਰਬ ਬਾਰ ਬਸਤ੍ਰੇ ਭੁਜਨ ਸਭੁ ਤਿਆਗ ਕਰਨਾ। ਖੁਮੇ ਸਰਦੀ ਖੀਰਿ ਵਾਸਤੇ। ਤੇ
 ਦੂਜਾ ਵੈਰਾਗੁ ਏਹ ਪੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰਾ ਬੀਜੇ ਸੁਣਿਆ ਪੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਅਨਿਤਿ ਪੈ। ਤੇ ਬਿਦੈ ਕਰ ਕੈ
 ਪਦਾ ਬਾਦਿ ਚਲੀ ਨਹੋਵਣਾ। ਤੇ ਦਰ ਭੁਣ ਮਾਰੁ ਦਰ ਭੁਣ ਕਰ ਲੈਣੀ। ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੀ ਦੁਇ ਮਰ ਕਾ
 ਰਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਏਕ ਤਾਕ ਸਟਿ ਜੇਗਾ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਅਟਾਂਗ ਜੇਗਾ ਪਾਣੁ ਯਾ ਅਬੀਆ ਦੁਕਰਣਾ। ਤੇ
 ਦੂਜਾ ਏਹੁ ਜੇਗਾ ਪੈ ਜੇਗਾ ਪੈ ਜੇ ਮਨ ਨੂੰ ਵਾਸਨਾ ਵਲੋ ਕਰਕਿ ਕੈ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭੁਜਨ ਸਬ

ਤਿਸ

ਦ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਤੁਹਿ ਆਨ ਭੀ ਦੇਇ ਮਰ ਕਾ ਕਰ ਪੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰਾ ਬੀ ਸੁਣਿ ਆਪੈ ਜੇ ਨਗੁ
 ਝੁਠ ਪੈ ਤੇ ਜਾਂਣੀ ਸਬ ਬਢਿ ਸਤਿ ਪੈ ਜੇ ਸਬ ਬਢਿ ਸੇਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਰੂ ਮਜਾਣ ਕੈ ਬਾਗ
 ਦੈ ਮਰੂ ਪੀ ਮੇਲ ਬਿਏ ਬੀ ਸੇਵਣੀ ਤੇ ਭਗਤਿ ਇਹ ਪੈ ਜੇਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਨਸਾ ਮੀ ਜਾਨਣਾ ਤੇ
 ਆਖਨੁ ਜੇਵ ਕਜਾਨਣਾ ਤੇ ਤਨੁ ਮਨੁ ਮਨੁ ਸਰਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਨੁ ਮੁਖਿ ਪਛਰਣਾ ਜੇ ਜਿਸ ਕੀਵ
 ਸਤੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ਮੁਭ ਕੀ ਆਗਿ ਆਮਨੈ ਮਾਥੈ ਤਿਸ ਤੇ ਚੋਗਾਣ ਕਰੇ ਸਿਪਾਲਾ ਨਾਨਕ
 ਠਾਕੁਰੁ ਸਦਾ ਦਿ ਆਲਾ ਤਾਇ ਪਸਚ ਨਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸੁਣ ਕੈ ਤੇ ਸਭੇ ਸਿਖ ਨਗਾਇਣ ਦਾਸ
 ਬੀ ਆਇ ਕਰਿ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾਟ ਪਲਕੋ ਕਰਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲਿ ਪਿਤਿ ਕੀਤਾ ਤੇ ਸ
 ਭਨਾ ਉਪਾਰ ਹੋਇਆ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਣੀ ਜੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ

ਆਗਾਜਾ ਖੀ ਹੋਰੁ ਚਲੀ ਭਾਣੀ ਲਾਲੁ ਤੇ ਬੁਧ ਦਾਰ ਤੇ ਵਗਾਨੀ ਵਗਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਣ ਜੀ ਦੇਹ
 ਜੂਰ ਆਏ ਤੇ ਅਬ ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜਿ ਜੀ ਅਜਾ ਰੂ ਉਪਾਰ ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਵੈਗਾ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋ
 ਇਅ ਜੇ ਪ੍ਰਉ ਮਕਾਰ ਦੇਸ ਮਾਨ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਾਪੀ ਤਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀਤੀ ਮਕਾਰ ਕੈ ਪੈ ਤੇ ਇਕ
 ਜੇ ਆਪਣੇ ਮਾਸ ਮਦਾਰ ਬਹੋਵਨ ਤੇ ਜੇ ਆਪ ਭੀ ਜਗਤਿ ਨਾਲ ਵਰਤੀ ਅਨਾ ਤੇ ਨਾਲੇ ਗਾਵੀ
 ਬਾਨੁ ਤੇ ਅਨਾ ਬਾਨੁ ਭਜਨ ਵਾਲਿ ਅਨਾਲ ਵੰਡ ਕੀ ਅਨਿ ਤੇ ਬਪੁੜੇ ਜੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਬੀ
 ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੇਵਾਟ ਪਲਕਰੀ ਮੈ ਤੇ ਰਸ ਨਾਕ ਰਿਕੈ ਜੇ ਬਚਨੁ ਮਨੀ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਭੀ ਕਿਸੇ ਦੁਖਲ
 ਕਰੀ ਮੈ ਤੇ ਬਚਨੁ ਗਿਅਨ ਦਾ ਭੀ ਰਸ ਨਾਕ ਰਿਕੈ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਜੈ ਤੇ ਮਨ ਕਰਿਕੈ ਭੀ ਸਰੁਸ

ਉਮ

ਦਾ ਭੁਲਾ ਅੰਗੀਐ। ਤਾਉਹ ਸਿਖ ਐ ਜੇਹ ਜਤੁ ਨਾ ਸਿਖ ਕੇ ਨਾਲ ਮਉਖ ਕਾਰਨ ਤਾਉ ਨਾ ਦਇਸੇ ਸੇ ੨੮੦

ਦਾਟ ਪਲਕ ਕਰ ਕੈਉ ਪਾਵਹੋਇ ਮਾ।

ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਜਗਾਨਾਤ ਦਾ ਪਰਣੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਮਾਇਆ। ਤੇ

ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਮੇ ਨੂਤੁ ਸੀ ਬਚ ਨ ਕਰੇ ਤਾ ਮੇ ਅਰਬ ਬਛੁਰ ਕੇ ਤੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਜਾਵਾ।

ਤੇ ਜਦੋਂ ਇਕ ਜੋਗੀ ਨੂਹੀ ਮਾਲਿ ਮਾਸ ਤੇ ਉਨ ਮਾਂਖ ਮਾਪੋ ਜੇ ਅਰਬ ਸਤ ਰੂਪ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਤੂ ਮਿਥ ਮੇ ਅਰਬ ਬਾਰ

ਕਾ ਤਿਅ ਗਾ ਕਰ ਮਾਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਬਪੜੇ ਮੇ ਤੁਸਾ ਨੂਉ ਮਦੇ ਸਕਰਾਗਾ। ਤਾ ਬਚ ਨ ਹੋਇ ਮਾ ਜੇ ਜੋਗ

ਕੀ ਤਿਅ ਤੇ ਅਰਬ ਰੂਪਿ ਮਾਉ ਪਾਵਹੋ ਦਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਫਕੀਰ ਪਟੀ ਮਾ ਤੇ ਕਿਉ ਤੁਗਾਨ ਦੇ ਫਿਰਾ

। ਨਿਵੇਕ ਦਲ ਵਿਚ ਪੀਜਲ ਦੇ ਰਪ ਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਸੁਬਨ ਦਲ ਮਿਅ ਨ ਰਖ ਦਾ ਪੈ। ਤੈਸੇ ਗੁਰ ਮੁਖ

ਵਿਚ ਬਿਸਤਿ ਦੇ ਰਪ ਦੇ ਪੈਨ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਸੇ ਦਾਟ ਪਲਕ ਕਰ ਦੇ ਪੈਨ। ਤੇ ਜੇ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਕੈ

ਕਿਸੇ ਬੀਲੈ ਖਾਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਮਾਪਣੇ ਤੁਖ ਦਾ ਫਲ ਉਸ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੇਵੈ ਗਾ। ਤੇ ਜੇ ਗਿਰ ਸਤੀ ਹੋਇ ਕੈ ਤੇ

ਭਜਨ ਕਰੈ ਗਾ। ਤਾਉਹ ਭੀ ਉਸ ਬੇਰ ਹੋਗੀ ਤੇ ਜਿਸ ਸਾਸ ਦੀ ਸਿਤ ਦੀ ਸੇ ਦਾਟ ਪਲਕ ਕਰੇ ਗਾ ਤੇ ਉ

ਪਭੀ ਫਲ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤੇ ਜੇ ਸੇ ਗਾਉ ਨੂਕੇ ਖੀ ਘਾਸ ਮੇ ਦਕੈ ਖਦਾ ਦਾ ਪੈ। ਤਾਉਸ ਦਾ ਦਸ ਦੁ

ਹਿਲੇ ਦਾ ਪੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਜਗਾ ਵਿਚੇ ਗਿਰ ਸਦੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇ ਦਾਟ ਪਲਕ ਕਰੈ। ਤਾਉਸ ਦਾ ਸੇ ਕਰ

ਕੈਉ ਪਾਵਹੋਇ ਮਾ।

ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਅੰਗੇ ਸਾਖੀ

ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਖਾਨੂ ਤੇ ਭਾਈ ਮਾਣੀ ਮਾਪਿਉ ਪੁਤਿ ਪੇਸ ਨਾ ਤੇ ਗੋਵਿੰਦਾ ਭੰਡਾਰੀ ਖੜੀ ਪੈਨ

ਸਨਾਏਭੀਗੁਰੂਮੰਗਵਜੀਦੀਸਬਨਆਏ। ਤੇਕਪਿਆਜੇਗਰੀਨਿਵਾਜਿਕੋਈਅਜਾਗੁ
 ਟੁਕਪੀਮੈਜੋਜਿਸਵਿਚਸਰੇਗੁਣਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਨਾ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਅਜੇਮਹਾਰਾਜਦੀਭੁ
 ਗਤਿਸਰਗੁਣਕਾਗੁਣਹੋ। ਤਾਉਨਕਪਿਆਜੀਭੁਗਤਿਕਿਤਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੋ। ਤਾਪੁਕਮਹੋ
 ਇਅਜੇਭੁਗਤਿਤਿਨਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੋ। ਜੇਪ੍ਰਸਮੇਤਨੇਪ੍ਰਾਭੁਗਤਿਹੋ। ਤੇਦੂਜੇਪ੍ਰਸਮਭੁਗਤਿਹੋ
 ਤੇਤੀਜਾਪ੍ਰਾਭੁਗਤਿਹੋ। ਤਾਉਨਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੋਨੀਖੋਲਕੈਤਿਨਾਹੀਭੁਗਤਾਦਾਸਰੂਪ
 ਕਪੀਮੈ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਅਜੇਨੇਪ੍ਰਾਭੁਗਤਿਨੇਪ੍ਰਕਾਰਦੀਹੋ। ਪ੍ਰਜੇਨਵਾਦਿਚੋਇਕਭੀਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿਹੋਵੈ। ਜਿਭੀਕਲਿਆਣਕਰਦੀਹੋ। ਜੇਨਵਾਪੀਪ੍ਰਕਾਰਦੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ। ਤਾਵਾਪਗੁ
 ਰੂਜੀਵਿਚਮਿਲਾਇਦੇਦੀਹੋ। ਤੇਪ੍ਰਸਮੇਏਪੁਰੁਗਤਿਹੋ। ਜੇਸਤਿਗੁਰਾਦੇਵਚਨਸਰਸਾਸਿਜੁ
 ਗਤਿਸਰਵਨਕਰਨੇ। ਤੇਦੂਜੀਏਪੁਰੁਗਤਿਹੋਜੇਆਪਕਛੁਕਥਾਕੀਰਤਨਕਰਨਾ। ਤੇਤੀਜੀ
 ਏਪੁਰੁਗਤਿਹੋਜੇਰਾਮਨਾਮਸਿਨਾਮਾਪਣਾਸਮਾਨਾਗੁਜਾਰਨਾ। ਸਾਸਿਸਾਸਿਮਰਨਕਰਨਾ
 ਤੇਚੌਥੀਏਪੁਰੁਗਤਿਹੋਜੇਪ੍ਰਸਮੇਸਰਵੇਚਨਾਦਾਸਿਅਨਕਰਨਾ। ਤੇਜਿਤਾਦੇਚਰਨਧੋਇ
 ਕੇਖੀਵੇਣਾ। ਤੇਸੰਤਾਦੀਪਾਣੀਪਖੋਕੀਤੇਚਾਪੀਕੀਟਚਿਕਰਨੀ। ਤੇਪੰਜਮਾਸਿਤਾਸਾਧਾਨੁਭੀ
 ਤਮਭੋਜਨਦੀਤੇਬਸਰਾਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ। ਤੇਛਠਿਵਾਰਾਦੇਚਰਨਾਦੀਤੇਗੁਰਾਦੇਵਅੰਦੇ
 ਦੀਸਦਾਬਦਨਾਤੇਨਸੰਸਕਾਰਤੇਪ੍ਰਦਖਣਕਰਣੀ। ਤੇਸਤਿਵੀਭੁਗਤਿਜੇਆਪਨੁਦਾਸਜ
 ਨਣਾ। ਤੇਮਹਾਰਾਜਨੁਸ਼ਾਮੀਜਾਨਣਾ। ਤੇਸਭਤਨੁਸੁਖਸਿਖਮੇਸਰਦਾਜਾਨਣਾ। ਤੇਅਭਿ

ਵੀਭਗਤਿਐਂ ਜੋ ਮਹਾਜਨੁ ਆਪਣਾ ਸਥਾਨ ਨਾ ਜਾਨੀਰਾ ਮੀਤ ਦਾ ਭੁਲਾ ਬਾਚਿਣਾ ਤੇਭ
 ਲਾਹੀ ਚਿਤਵਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੀਐਂ ਜੋ ਕਰਨਗੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਭੁਲਾਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਤੇ ਨਾ
 ਵੀਭਗਤਿਐਂ ਜੋ ਤਨਾਸਨ ਸਨ ਸਭ ਦਾ ਹਰਾ ਬੂਨੁ ਸੇ ਮਛਰਣਾ ਤੇ ਆਪਣਾ ਕਛੁ ਨਾ ਪੀਜਾਨਣਾ
 ਤੇ ਏਹਨੇ ਮਾਭਗਤਿਐਂ ਤੇ ਬਹੁਤੇ ਮੇਰਾ ਭਗਤਿ ਕੈ ਪਤੇ ਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਬਿਛਕਾ ਫਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ
 ਸਾਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਕੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਮੀਲਾ ਹੋਤਾ ਤਾ ਖਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਬਿਛਕੇ ਬੀਚ ਪੀਥ
 ਜਲੇ ਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸੁਵਾਦ ਉਸਕਾ ਰਸਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ
 ਮੇਰੀ ਹੈ ਨਾ ਸੁਣੇਹ ਉਨ ਕੇ ਲਛਮੈ ਪੈ ਨਿ। ਤੇ ਮਿਸਰ ਮੇਰਾ ਨਕਰ ਤੇ ਹੈ। ਅਰਉਭਾਸਾ ਸੁਲੇਤੇ
 ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ ਸਾਵਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਮੁਖ ਮੇਰਾ ਜਿਉ ਜਿਉ ਮੇਰਾ ਬਸਤਾ ਹੈ। ਤਿਉ ਤਿਉ ਮਹਾਰ
 ਵਿਦਾ ਰਾਬਾ ਟਿਲੁ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਉਨ ਕਾ ਮੁਖ ਮੀਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਅਰੁ ਜਿਉ ਜਿਉ ਬਚਨਾ ਦੇ
 ਸਮਝਣ ਕਰਤੇ ਜਿਉ ਸਤਾਵਾ ਸਿਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਿਉ ਤਿਉ ਉਨ ਕਾ ਰੰਗ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਮਹਾਂ ਰ
 ਜਕੀ ਮੀਤ ਰੁਖੀ ਮਿਸਟਾਨ ਉਨ ਕੈ ਬੀਚ ਆਨ ਮੁਖ ਤਿਹੋਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਗਿਆਨ ਕੀ ਸਮਝ ਉਨ
 ਕੋ ਹੋਇ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਉ ਜਿਉ ਗਿਆਨ ਕੀ ਆਉ ਆਸਕਰ ਤੇ ਹੈ ਤਿਉ ਤਿਉ ਮਹਾਰਾਭਗਤ
 ਆਨ ਮੁਖ ਤਿਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਉ ਅਰਣੀ ਸਰਮੇ ਅਭੇਦਤਾ ਕਿਛੁ ਦਿਸਟਿ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਜੇਈ
 ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜੀਵ ਹੈ। ਮਹਾਇਕ ਭੇਦਾਇਹੁ ਹੈ। ਜੇ ਜਹਕਾਸਤਾ ਅਰੁ ਨਿਹਕਾਸਤਾ ਕਾ
 ਜੀਉ ਮਗਾ ਆਨ ਕਰਿਸਹਕਾ ਮੀਐਂ ਜੋ ਕਾਮਨਾ ਅਰਸਹਕਾਸਨਾ ਦੇਵ ਕਲਪਤਿ ਹੈ। ਜੇ

ਈਸਵਰਨਿਪਕਾਮਤਾਕੋਭੇਵਕੋਤਿਆਗਦੇਵੇਅਰਜੀਉਸਹਕਾਮਤਾਤਿਆਗਦੇਵੇਤਾਵੇ
ਨੋਬ੍ਰਮਰੂਪਹੋਤਾਖਾਨੂਤੇਮਾਣੀਏਤੇਗੋਵਿੰਦਾਜਦਾਇਸੇਮੁਕਾਰਕਲਿਆਇਹੋਇਆ॥

॥ ਬੋਲੇਭਾਣੀਜੀਵਾਪਗੁਰੂਜੀਅਗੋਜਾਖੀ

ਹੋਰਚਲੀਜੇਧਰਜੇਈਆਗੁਰੂਮਗਿਨੁਜੀਵੇਪਜੂਰਬਹਿਦਾਸੀਤੇਤਬ੍ਰਹਮਣਦਾਸ
ਰੀਰਉਸਦਾਪੈਜੀਤਾਤੇਮਾਇਆਨੋਛੋਪਵਾਨਪੀਸੀ॥ਤੇਜੇਧਰਜੇਈਆਜੇਕੁਲਗਰ
ਨੋਲਗੋਜੇਸਿਖਾਬੀਲੈਕੈਮੁਸਾਦੁਪਕਾਇਕਸਿਖਾਨੋਸਾਰਾਇਨਦੁਕਾਉਦਾਬਹੋ॥ਤੇਆ
ਖਖਤਿਲਾਜੂਠੀਆਧੋਇਕੇਖੀਲਏ॥ਤੇਏਉਕਪੇਜੇਇਯਗੁਰੂਕੇਸਿਖਪੈਨਾਤੇਜਿਨੀਮੇ
ਇਨੀਦੀਟਪਲਕਰਾਗਾਤੇਉਤਨਾਹੀਮੇਰਾਭੁਲਪੈਵੈਗਾ॥ਜਿਸਸਮੇਰੋਈਸਿਖਾਮਾਵੈਓ
ਸੇਸਮੇਮੁਜਾਵਿਜਿਮਾਏਅਲਸਨਾਕਰੇ॥ਤੇਜੇਧਰਜੇਈਏਦਾਇਜਮੁਕਾਰਕਲਿਆ
ਣਹੋਇਆ॥੧੬॥

॥ ਅਉਰ੍ਹੀਜੇਲਵੀਚਲੀਚਾਖਿਬੀਮਲਕੁਲਸਾਭ
ਲਾਮਲਣਗੁਰਸੇਵਹਿਤਿਕਾਰੀ॥ਗਾਮੁਦੀਖਉਗਸੈਣਨੋਗੋਰੀਗੁਰਸਬਦਬੀਚਾਰੀ॥ਐ
ਪਣਗਾਮੁਸਹਤਿਆਮਮਰੂਗੋਖੀਹਉਮੇਮਾਰੀ॥ਸਹਾਬੂਰੀਭਾਭਲੇਭਾਗੁਰਗਤਿਪੈ
ਖਿਆਰੀ॥ਖਾਨਦੂਰਾਤਾਵੁਤਰੇਲੋਗਾਖਾਜੀਕਬਣੀਸਾਰੀ॥ਉਗਾਭੂਨੰਦੂਸੁਰਮਾਪੁਰੇ
ਸੁਰਖਾਰਉਤਾਰੀ॥ਮਲੀਆਸਹਾਬੂਭੁਲੇਟੀਏਗੁਰਦਗਾਹਿਦਰਬਾਰੀ॥ਖਾਖਾਭੂਲਾ
ਜਾਣੀਅੰਗਰਬਾਣੀਲਾਇਲੇਖਾਰੀ॥ਭੁਲੇਵਾਲੀਸਿਗਤਿਭਾਰੀ॥

ਸਰੀਖਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸਜੀਆਇਉਤਰੇ। ਖਿਬੀਮਲਤੁਲਸਾਕੁਲੇਜ
 ਤਿਏਪੈਸਨਸੇਭੀਦਰਸਨੁਨੂਆਏ। ਤੇਕੁਲਗੇਅਸੀਭੀਤੁਜਾਤੁਜਾਤੁਹਾ। ਤਾਗੁਰੂ
 ਅਮਰਦਾਸਜੀਬੋਲੇਜੇਗੁਰੂਕੀਜਾਤਿਕੋਈਨਾਹੀ। ਜਾਤਿਸਰੀਰਦੀਪੈਜੇਸਰੀਰਬਿ
 ਨਸਿਜਾਵਟੇਪੈਨਾ। ਆਗੇਜਾਤਿਨਜਰਹੈਆਗੇਜੀਉਨਿਵੇ। ਜਿਨਕੀਲੇਖੇਪਤਿਪਣੀ
 ਚੰਗੇਸੇਈਕੇਇ। ਬਾਬੇਨੀਕਪਿਆਪੈਜੇਸਰੀਰਇਬੇਹੀਉਪਜੇਪੈਨਤੇਇਬੇਇਨਾ
 ਰਹਣਾਪੈ। ਤੇਅਗੇਜਾਤਿਕਿਸੇਨਾਲਿਨਹੀਜਾਵਣੀ। ਜਿਨਾਮਜਪਿਆਪੈਤੇਸੇਦਾਸਿ
 ਖਾਦੀਕੀਤੀਪੈ। ਤੇਪਤਿਤਿਨਾਹੀਦੀਲੇਖੇਪਵੇਗੀ। ਤਾਮਲਣਿਆਇਮਬਾਟੇਕਿਅ
 ਜੀਮੇਨੂਭੀਉਪਦੇਸਕੀਜੇ। ਤਾਉਸਨੂਭੀਬਚਨੁਹਇਆ। ਜੇਹਿਤਿਲਾਇਕੈਸਿਤਾ
 ਦੀਸੇਦਾਕਰਨੀ। ਬਪੁਕੋਰਾਮਤੇਦੀਪਾਤੇਉਗਸੇਣਤੇਨਗੇਰੀਆਇਚਰਨੀਲ
 ਗੇ। ਤਾਉਨਾਨੂਬਚਨੁਹਇਆਆਏਸਿਖਾਦੀਸੇਦਾਕਰਨੀ। ਤੇਚਰਾਖੜੀਆਅੰਮ੍ਰਿਤ
 ਵੇਲਾਉਠਿਕੈਗੁਰਾਕੇਸਬਦਦਾਬੀਚਾਰਣਾ। ਤੇਜਿਉਕਰਬੇਨੀਬੋਜਨਾਲਭਰੀਹੋਦੀ
 ਹੋਤੈਚਰਾਮੀਗਲੀਆਬਾਹਰੋਦੀਹੋਤਾਸੁਨਾਨੁਪਾਰਉਤਰਦੀਹੋ। ਤਿਉਅਠਪਹਰਆਪ
 ਲੇਖਰਦੇਕੈਮਕਰਦੇਹੋਨਾ। ਤੇਚਾਰਾਖੜੀਆਗੁਰੂਦੀਬਾਲਦੀਚਰਦੀਹੋ। ਤੇਗੁਰੂ
 ਸਰਕੀਮਸਦਾਰਦੀ। ਤੇਬਾਹਰੋਮੋਹਲਤੇਰਾਮਹਿਤੇਅਮਰੁਤੇਗੋਮੀਆਇਚਰਨੀਲਗੇ

॥ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਿ ਅਸਾਨੁ ਉਪਦੇਸਕਰੀਏ ॥ ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ ॥ ਭਾਈ ਹਿਰੋਚਿ ਉਮੇ
 ਬੁਰੀ ਬਲਾਇਐ ॥ ਤੇਅੰਦ੍ਰੁੰਦੀ ਹੀ ਬੁਝੁ ਲੈਦੀਐ ॥ ਤੇਇਹ ਪੁਰਮੇਸਰ ਵਲੈ ਕੁਲਾਇ
 ਛੋੜਦੀਐ ॥ ਤੇਇਸਨੂੰ ਵਿਚੈ ਦੂਰ ਕਰੋਗੇ ॥ ਤਾਤੁਸਾਤਾ ਪੁਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਗੰਢਹੋਵੈਗਾ ॥
 ਤਾਉਨਾ ਪਾਛਿਆਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਹੁ ਉਮੈਕਿ ਉਕਰਮਰਦੀਐ ॥ ਤਾਬਚਿਨ੍ਹੀ ਮਾਝੇ
 ਸਰੀਰਨੂੰ ਠਜਾਣਨਾ ॥ ਜਿਕੋਈ ਇਸਨੂੰ ਕੁਲਾਬੁਗ ਕਹੇਤਾ ਸਹਾਰਨਾ ॥ ਬਾਹੁੜੇ
 ਸਾਹਾਰੂ ਤੇਗੰਗੂ ਤੇਭਾਗੁ ਮਾਇਚਰਨੀਲਗੇ ॥ ਤਾਉਨਾ ਬਚਨੁ ਹੋਸੰਗਾ ॥ ਜੇਸਿਖਾਨਾ
 ਲਭਾਉ ਭਗਤ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇਪੁਸਾਇਦਰਤਾਇ ਛਕਣਾ ॥ ਤੇਬਸਤਮੈਲੇ ਸੇਦੇਵਣੇ ॥
 ॥ ਤੇਫਟੇ ਸੀਵੇਵਣੇ ॥ ਤੇਤੁਸੀਭੀ ਸੀਤਲ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ਤੇਤੁਸ੍ਰਾਗਾਭੂ ਨਾਲ ਗੰਢਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤੇ
 ਸਿਖਤੁਸਾਡੇ ਵਿਦੇਵੀ ਮੇਲਸੋਵਨਗੇ ॥ ਬੁਲਾਖਾਖਾਆਇਚਰਨੀਲਗਾ ॥ ਤਾਉਸਾਅ
 ਰਵਾਜਕੀਭੀਜੀਮੇਤੇ ਸਹਲਕਛਹੋਇਨਾ ॥ ਹੀਸਕਤੀ ॥ ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ ॥ ਜੇਗੁਰੂ
 ਕੀਬਾਣੀਕੀਕਥਾਕਵਿਕੈਸਿਖਨੁਸਣਾਵਣੀ ॥ ਤੇਨਾਲੇਮੋਬੀਆਗੁਰੂਕੇਨਵਿਤਿਲਿ
 ਖਦੇਵਣੀਆ ॥ ਤੇਸੰਗਾਣਕੁਝਨਹੀ ॥ ਤੇਮਾਲਭਤਿਕਰਕੋਈਆਪੰਦੇਜਾਵੈਤਾਵ
 ਰਤਲੇਵਣਾ ॥ ਤੇਰੀਏਪੁਸੇਵਾਹੈ ॥ ਜਿਤਨੇਤੁਸੀਡੁਲੇਵਾਲੀਏਸਿਖਹੋਸਭਨਾਨੂਏਹਸਾ
 ਤਾਉਪਦੈਸਹੈ ॥ ਜੇਗੁਰਾਵੇਪੁਰਬਦੇਦਿਨਸੰਗਾਵਾਓਮਸਿਆਵੈਜਾਖੀਦੀਮਮਾਲ
 ॥ ਸਹਰਾਜਭੂਨਾਵਿਚਅਰਵਾਜਕਰਕੈਆਪਣੀਸਰਸਾਨਾਲਮਾਇਆਗੁਜਕਰਨੀ

ਕੜਾਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾ ਪ੍ਰਗਰੀ ਬਾਸਿ ਮਾਨੂ ਬਸਤ੍ਰ ਦੇਵਣਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵੀਲੇ ਕ੍ਰਿਵਾਲੇ ਨੂ ਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਛਕਾਵਲਾ ਅਰਦਾਸ ਕਰਕੈ ਪੈਸਥ ਪਯਾਜੇ ਹੀ ਕਿਸੇ ਦਿਸਰਧਾ ਹੋਵੈ ਸਿਖਾਥਿ ਇਕਰਾ ਕਰਕੈ ਉ
ਸਦਾ ਕਰਸਕਰ ਦੇਵਲਾ ਤੁਸਾਡੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪੋਤੇ ਤੀ ਕਏ ਹਰਹਰਾਸ ਚਲੇ ਗਿਸਦਾ ਸਿਖੀ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰੋਂ ਵੈ
ਗੀ ਤੁਸਾ ਸੀਸ ਕੋਈ ਨਹੀ ਕਰਨਾ।

ਪਉਟ੍ਰਿਸਤਰਵੀ ਚਲੀ ਸਨ ਮਖਗਾਈ ਤੀ
ਰਸਾਸਤਰਵਾਲ ਸਭੇ ਸਿਰਦਾਰਾ ਪੁਰੋਮ ਲੁਕਚੰਦ ਹੋ ਬਿਸਨਦਾਸ ਪ੍ਰਵਾਰ ਸਧਾਰਾ ਪੁਰਖ ਪਦਾਰਥ
ਸਾਲੀਐ ਤਰੁਗੁਰੂ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੋ ਮਹਾਨੰਦ ਬਿਖਿਚੰਦ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਿਮਲਵੀਚਾਰਾ।
ਧਰ ਮਦਾਸ ਹੋਏ ਟੁਕਾ ਟੁਕਾ ਦਾਸ ਭਲੇ ਤੁਕਿ ਆਗਾ ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਤਰਿਥਾ ਸੈ ਸਰੂਪੁ ਲਾਸ ਦਿਐ ਆਗਾ।
ਆਈ ਅਜਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕਈ ਆਖਲੁ ਗੁਰੂ ਪਿਆਗਾ ਤੁਲਸਾਵਹੁਗਾ ਜਲੀਅਨ ਗੁਰਉ ਪ
ਦੇਸ ਅਵੇਸ ਅਚਾਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਰਨਗਾਗਾ।

ਬੋਲ ਪੁਭਾਣੀ ਭਾਈਵਾ ਪਗੁਬੁਨੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ ਭਾਈਤੀ ਰਬਾ ਸੰਭਵ ਵਾਲੇ ਮਾਣਿਕੇਗੁ
ਬੁਰਾਂ ਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਸਰਸਿ ਪਇਆ ਤੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੇ ਮਜਾਹੁ ਕਿਵੈ ਉਧਾਰ ਪੋਵੈ ਤਾ
ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਸਚੁ ਦੇਸ ਮਾਨੁ ਹੋ ਬਖਸ਼ ਕੋਈ ਮੁਹੋਭੀ ਸਭ ਸਚੁ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਬਿਦਿਓਭੁ
ਸਚਿਅਾਰ ਰਹਿਣਾ ਤੇ ਭੁਠ ਜੈਸਾ ਮਾਖ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਤੇਇ ਸੇਕ ਬਿਭਾਣੀ ਤੀ ਰਬਦਾ ਕਲਿ
ਮਾਣਿਹੋਇਆ।

ਬੋਲੋ ਭਾਈਵਾ ਪਗੁਬੁਨੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ
ਭਾਈ ਪੁਰੋਤੇ ਭਾਈ ਮਾਣ ਕਚੰਦ ਤੇ ਵਿਸਨਦਾਸ ਤਿਨੇ ਸਿਖ ਸਾਹਿਬ ਚੋਬੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵੇਸਾ

ਸਮਾਏ। ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਜੀ ਅਸਾਨੂੰ ਐਸਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੋ। ਜਿਸ ਕਰਕੇ
 ਕੋ ਅਸਾਨੂੰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਐ। ਸਣੇ ਕੁੰਟ ਬਾ ਅਸਾਨੂੰ ਧਾਰ ਪੋਵੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
 । ਤੁਸਾਭੀ ਗੁਰੂ ਕਿਆ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਟੈਲ ਕਰਨੀ। ਪੁਰਖੀ ਅਕੁਟ ਬੀਆਪ ਸੋਭੀ ਕਰਾ
 ਉਨੀ ਸੇਵਾ ਟਪਲਾ। ਇਸਤਰਾ ਜਨਣਾ ਕਿਜਿਵੈ ਅਸੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਕੇ ਟਪਲੀਏ ਹਾਤਿ
 ਵੈ ਅਸਾਨੂੰ ਪੁਰਖੀ ਅਸਭਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਟਪਲੀਏ ਹੈ। ਤੇ ਜਿਸਤਰਾ ਐਨਾਖ ਸੇਵੇ ਬੁ
 ਹੇਭੇ ਬੈਨ ਛੁਡਾਏ। ਸਭ ਬਿਭਾਖ ਸਮਝੋਈ ਹੈ। ਤਿਵੈ ਸਭ ਕਿਛੁ ਵਾਪਗੁਰੂ ਕਾ ਕਰਿਜ
 ਨਣਾ। ਵਾਪਗੁਰੂ ਜਭੇ ਇਸਦੀ ਸਰਮ ਅਉਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਇਸੇ
 ਕਰਕੇ ਭਾਈ ਪੁਰੋਤਾਮਾ ਟਕਚੰਦ ਤੇ ਦਿਸਨ ਦਾਸ ਦਾ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਆ ਜੀ
 ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ। ਭ
 ਟੀ ਮਦਾਰ ਬਥੇ ਭਾਈ ਤਾਬੁਤੇ ਭਾਈ ਭਾਬੁਤਿ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਆਏ। ਤੇ ਅ
 ਗੇਵੀ ਬਾਨ ਲਗਾਏ। ਇਆ ਸੀ ਕਸ ਕੀ ਬਭਨ ਹੋਵਾ ਸੀ। ਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਬਚਨ ਨੇ ਸੁਣ ਕੇ ਤੇ
 ਉਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੁਇਆ। ਇਆ। ਤਾ ਉਨ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ ਬਾਨਿਵਾਸਿ
 ਅਸੀ ਅਰਕੁਟ ਬਾਨਿਵਾਸਿ ਪਲੇ ਹੋਏ ਹਾ। ਤੇ ਕਿਤੇ ਵੇਲੇ ਸਬਦੁ ਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣਨ ਹੀ ਸਕਤੇ
 ॥ ਅਸਾਨੂੰ ਕਿਸਖ ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਉਸਾਰ ਪੋਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਿਰ ਸਿਰ ਵਿਜ
 ਕਸਿ ਬਾਪੇ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਹੋਮ ਨਉ ਉਕਰਿਆ। ਜੇਤੇ ਜੀ ਅਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਤਿਪਤਿ ਕੀ

ਤੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਸਭ ਨਾ ਵਿਜ ਕੁਮ ਪਲੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਿਵ ਕ ਕਰ
ਕੈ ਬੈਠ ਬਹੋ ॥ ਤੁਸਾ ਤੇ ਸਨ ਬਿਸੀਆ ਦਾ ਵਿਜ ਕ ਦਾ ਪਗੁਰੂ ਓ ਬੇਹੀ ਪਪਚਾ ਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਤੁਸਾ ਤੁ
ਰਿਜ ਕ ਇ ਬੇਹੀ ਪਪਚਾ ਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਆਪਣਿ ਆ ਬੇਟਿ ਆ ਨੂਜ ਦ ਕੇ ਕਹਿਆ ਭਾਣੀ ਪੁ
ਣ ਤੁਸੀ ਕ ਮਾ ਵੇਲਾ ਇਕ ਹੋਏ ਪੈ ॥ ਪੁਣ ਤੁਸੀ ਅਰਦਾ ਕੰਮ ਸਮਾਲੋ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕ੍ਰਿਤਿ ਦਿਚਲਾ
ਭ ਹੋਵੈ ਸਉ ਦਮ ਕਰ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿ ਤਦ ਸਵੈ ਸਦੇ ਵਣਾ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾ ਦੀਆ ਇਆ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕ
ਰਣੀ ॥ ਤੇ ਅਸੀ ਇ ਬੇਹੀ ਗੁਰੂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਰਹਾ ਬੋ ॥ ਤੇ ਇ ਬੇਪਾਣੀ ਪਖੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਹਲ
ਵਾ ਪਗੁਰੂ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਸਾਸ ਸਿੰਗਾ ਤਿ ਦਿਚ ਕਰਾ ਬੋ ॥ ਤੇ ਕਬਾ ਕੀਰਤ ਸੁਣਾ ਬੋ ॥ ਤੁਸਾ ਤੁਭੀ
ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਅਸਾ ਤੁਭੀ ਉਸਾਰੋ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਮੈ ਸੇਹੀ ਕੀਆ ॥ ਤਾ ਓਨਾ
ਦਾ ਉਸਾਰੋ ਹੋਇਆ ॥

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਣੀ ਵਾਪਗੁਰੂ ਨੀਜਾ
ਖੀਰੋ ਰਚਲੀ ॥ ਅਹਾਨ ਦਤੇ ਬਿਸੀ ਚੰਦ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾ ਸਜੀਵੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸਾ ਤੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੁਸੀ ਕੋਟੇ ਜੀ ॥ ਬਹੁਤ ਅਸੀ ਜਨਮਾ ਵਿਚ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਦੇਆ
ਏਹਾ ॥ ਪੁਣ ਤੁਸਾ ਤੁਸੀ ਸਰਨ ਆਏਹਾ ਅਸੀ ਜਾਣੈ ਦੇਹਾ ਜੋ ਅਸਾ ਤੁ ਉਸਾਰੋ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾ ਬ
ਚ ਨਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਜੋ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਨੂਪ ਛਾਣੈ ਬੋ ॥ ਤਾ ਤੁਸਾ ਤੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਮਿਟੈ ਗਾ ॥ ਤ
ਉਨਾ ਕਹਿਆ ਅਸੀ ਤਾ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਏਹ ਜਾਣੈ ਦੇਹਾ ਜੋ ਅਸੀ ਖੜੀ ਹਾ ॥ ਖੜੀ ਆਵੈ
ਖੜਪਾ ਜਾਇ ਤਨਾ ਤਿਨਾ ਕਹਿਆ ॥ ਤਾ ਜਾਹਿ ਬਕਹਿਆ ਜੋ ਖੜੀ ਤਾ ਤੁਸਾ ਤੁ ਮਾਤਾ ਮਿਤ ॥

ਨੇਕ ਹਿਅ ਹੋ ॥ ਸੋ ਸਰੀਰਾ ਵਾਨਾ ਮਧਰਿਅ ਹੋ ॥ ਰੁਸੀ ਜਰੀਤਾ ਨਹੀ ॥ ਏਹ ਸਰੀ
 ਰ ਦੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹੋ ॥ ਏਹੁ ਏਹੁ ਕਰਮ ਮਰੇ ॥ ਰੁਤੇ ਰੁਸਾਇ
 ਹੁਸਰੀ ਰਨੁ ਆਪਣਾ ਬਸਤ੍ਰ ਜਾਨਣਾ ॥ ਤੇ ਆਪਨੁ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਨ ਵਾਲਾ ਸਾਖੀ ਜਾ
 ਜਾਨਣਾ ॥ ਤਾ ਰੁਸਤੁ ਉਸਾਰਹੈ ਵੈਗਾ ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਅਸੀ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਅਖਣਾ ਸਰੂਪ ਛਾਣੀ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਰੁਸਾ ਸਦਾ ਕਬਾਨੇ ਮਨਾਲਿ ਜੁ
 ਣਨੀ ॥ ਰੁਸਾ ਨੁ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਭੁਧੈ ਵੈਗਾ ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਮੈ ਸੇਹੀ ਨੇ ਮਨਾਲਾ ਆਵਣਾ ॥ ਤੇ ਕ
 ਬਾ ਕੀਰਤ ਨੁ ਸੁਣਨਾ ॥ ਉਨਾ ਵਾਇ ਸੇਖ ਕਾਰ ਉਸਾਰਹੈ ਇਅਮ ॥

॥ ਬੋਲ ਬਾਣੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ ॥ ਆਈਆ ਤੇ ਜਾਪ ਤੇ ਨ
 ਆਖੁ ਲਬ ਭੇਤੁ ਲਸਾਵੁ ਹਰਾਚਾ ॥ ਬੋਗੁ ਰੂਪ ਅਵਾਜ ਜੀ ਦੀ ਸਰਣ ਆਏ ॥ ਤੇ ਬੇਨਤੀ
 ਜੇ ਜੀਅ ਸਾਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ॥ ਜੇ ਦਿਖੇ ਗਿਰਤ ਦੇ ਅਸਾਨੂੰ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਆਖ
 ਣਿ ਆਖ ਰਹਿਅ ਕੀ ਮਨਾਲਿ ਧਿਆਰ ਕਰ ਦੇ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਨਾਲਿ ਧਿਆ
 ਰ ਕਰੇ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਲੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਨੁ ਸੁਣਨ ਪੜਨ ਬੈਠੇ ॥ ਸਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਤਖ
 ਰੰਜਨ ਵਲਿ ਧਿਆਨ ਰਖਣਾ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਮਿਆਨੁ ਪਾਰਨਾ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਦਾ ਉਚਾਰ ਕਰਣਾ ॥
 ਜੇ ਸੇ ਘੋਰੇ ਕੇ ਮਸਾਲਾ ਭੀ ਦੇਈ ਦਾ ॥ ਤੇ ਕਾਜੇ ਭੀ ਕਰੀ ਦਾ ॥ ਤਾ ਉਸਦਾ ਰੰਗ ਕਟਿ ਆਜਾਵ
 ਹੈ ॥ ਤੇ ਸੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮਿਆਨ ਮਰਨਾ ਮਕਰ ਕੇ ॥ ਉਸੇ ਦਾ ਰੰਗ ਕਟਿ ਆਜਾਵਾ ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਜੇ ॥

ਹੋਵੈ ਸੋ ਹਥ ਖੇਰ ਨਾਲ ਕੀਮਤ ਕਰਨਾ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ਰਹਣਾ ਤੇ ਨਾ
 ਮੁਕੈ ਸਾਧੈ ਕਲ ਜੁਗਾ ਵਿਖੇ ਜਪਾ ਜੁਪੈ। ਏਹੋ ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਕਰੇਗਾ ਜੇ ਉਨਾ ਦਾ
 ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਆ॥ ॥ ਅਉਰੀ ਮਠਾ ਵਟੀ ਚਲੀ॥ ਖੁਰੀਆ ਚੂਪੜ
 ਚੋਖਰੀ ਪੈੜਾ ਦਾ ਰਗਾ ਪਦਾ ਤਾ ਭਾਰਾ ਬਾਲਾ ਕਿਸਨਾ ਤਿਥਾ ਵਟ ਮੰਤ੍ਰ ਤਗਾਇ ਸਭਾ ਸੀ
 ਗਾਵਾ॥ ਸਪੁਰਤ ਲੋਕਾ ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ ਸਮੁੰਦਾ ਸਨ ਮੁਖ ਸਾਰਾ ਕੁਲਾ ਭੁਲਾ ਝੰਡੀ
 ਮਾਭਰੀ ਰਖ ਸੁਇਨੀ ਸਚਿਆਰਾ ਲਾਲੂ ਬਾਲੂ ਬਿਜਹਨਿ ਪਰਖਵੰਤ ਪਰਿ
 ਦਾਸਖਿਅ ਮਾਰਾ ਧੀਰਨਿ ਪਾਲੂ ਭੁਲ ਸੀਆ ਬੂਲਾ ਚੰਦੀਆ ਬਪੁਗਾਣੀਆ ॥
 ਗੋਖੁਟੇਡਾ ਮਹਤਿ ਮਾਤੇ ਤਾ ਮਦੂਸ ਬਟਵੀ ਚਾਰਾ ਝਾਝੂ ਮਤੇ ਮੁਕੰਦੁ ਪੈ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ ਪਨੂ
 ਰਕਿਵਾਰਾ॥ ਸਾਖਸੀ ਗਤਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਹਾਰਾ॥ ੧੮ ॥ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਖੁਰੀਆ ਤੇ ਚੂਪੜ ਵਟੈ ਚੋਖਰੀ ਜਾਤਿ ਦੇ ਜਾਇ ਪੈਸਨਿ ਤੇ ਚੋਖਰੀ
 ਮਾਭੀ ਕਰ ਦੇਸਨਿ॥ ਤਾ ਜਾਹਿ ਬਖਸਿਵੀ ਪਾਤਿ ਜਾਹੀ ਦੇ ਪਜੂਰ ਮਾਏ॥ ਤੇ ਮਾਣਿਅ
 ਰਦਾ ਸਕੀਤੀ॥ ਜੇਨੀ ਮਸੀਲੋ ਕੁਝ ਠਬੁ ਤੁਕਮਾ ਵਟੇਗਾ॥ ਅਸਾਰਾ ਭੀ ਉਧਾਰੁ ਕਿ
 ਉਕਰੇ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਮਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਝੂਠ ਨਹੀ ਛਡਿਅਾਜ
 ਦਾ॥ ਅਸੀਂ ਚੋਖਰੀ ਪਾਤੇ ਝੂਠ ਬੋਧਿਨਾ ਗੁਜਰਨ ਨਾਹੀ ਹੋਵੀ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ
 ਤੁਸੀਅ ਮਣੇ ਸਹਰਿ ਵਿਚਿ ਬਿੰਬ ਜੀ ਰਖੋ ਤੇ ਪਰਮ ਸਾਲਾ ਬਣਾਉ॥ ਤੇ ਚਾਰਖੜੀਅ

ਜਦਾ ਪੀਤਕਰਕੈ ਗਿਬਨੀਦੀ ਕਬਾਜੁਇਆ ਕਰਤੇ ਜੇਸਾ ਬੇਦਿ ਨਹਿ ਚੁਝੁ ਠਕਮਾਵੈਰ ।
 ਤੀਸਾਰਾ ਕਾ ਕਾਦਲਿਖਛੁਭਿਅਕਰੋ ਤੇਮਹੀਨੇਦੇਮਹੀਨੇਪਜੂਰਦੇਦੀਦਾਰਨੂ
 ਮਾਵਣਾ ਤੁਕਾਗਾਦਸਾਰਾਮਾਪਣਿਅਮਾਪਾਖੰਡਦਾਸੁਣਾਇਜਾਇਆਕਰੋ ।
 ਤਾਉਪੁਨਿਵੈਜਾਮਸਿਗਤਿਕਰਤੇਸਬਦੁਬਾਣੀਸੁਣਨਤਿਵੈਤਿਵੈਪਾਪਥੋਭਿਨਾਨੂ
 ਭੋਆਵੈ।ਤੇਨਿਕਾਗਾਦਲਿਖਕੇਸਾਹਿਬਦੇਪਜੂਰਮਾਣਕੇਸੁਣਾਵਣਤਿਵੈਤਿਵੈ
 ਭਿਨਾਨੂਸਮਾਵੈ।ਤੇਇਕਛਿਅਮਹੀਨਿਆਵਿਚਪਾਪਾਦੀਬਿਤਭਿਨਾਦੀਖ
 ਟਿਗਾਣੀ।ਤਾਉਨਾਦਾਇਸੇਕਰਕਲਿਆਣਹੋਇਆ ॥ १ ॥
 ਬੋਲੋਭਾਈਦਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਬਚਲੀ।ਭਾਈਖੇੜਾਤੇਦਰਗਾਸਾਹਿਬਖੰ
 ਜਵੀਖਾਤਿਸਾਹੀਦੇਪਜੂਰਮਾਣੇ।ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਅਜਾਨੂਕੁਝਭਿਖਦੇਸਕ
 ਰੀਏ।ਤਾਬਚਨੁਪੋਇਆਜੇਭਾਈਨਿਨਾਪਿਛੇਦਾਨਕੀਤਾਪੈ।ਜੇਤਾਪੁਣਆਇ
 ਕੈਪਾਇਆਪੈ।ਤੇਪੁਣਦਾਦਾਨਕੀਤਾਅਰੋਪਾਵਨਰੋ।ਤਾਜੇਤੁਸਾਰੇਪਾਸਦਰਤਣ
 ਹੋਵੈਤਾਅਪਣੇਖਾਣਪੀਠਤੇਦਧੀਕਾਸਭਦਾਨਖੰਡਕਰਦੇਦਣਾ।ਤੇਜੇਭਿਨਾਦੇਪਾਸਿ
 ਹੋਵੈਸਭਿਸਿਖਾਨਾਲਿਵਰਤਿਛੁਕਨਿ।ਤੇਸੀਤਕਾਲਹੋਵੈਤਾਭੂਰੇਸਿਖਾਨੂਤੇਲੋਈ
 ਆਪੋਰਭੀਬਸਤ੍ਰਜੇਕਿਸੇਦੇਲਾਇਕਹੋਵਨਿਸੇਲਾਇਦੇਵਨ।ਤੇਇਕਸਮੇਜੇਸਿਖਬ
 ਹਤਾਮਾਣੇਤੇਹੋਰਭਿਨਾਦੇਪਾਸਿਕੁਛੁਨਹੀਸੀ।ਤਾਉਨਾਅਰਭੀਗਾਥਣਰਖਕੇਸਿਖ ।

ਨੂਖਵਾਇਦਿਤਾ। ਤੇਬਹਰੇਰਸਿਖਾਅਏਤਾਸੀਤਕਾਲਦਾਸਮਾਸੀ। ਤਾਉਨਾਵੀ ੨੬੬
 ਚਾਰਕੀਤਾਜੇਪੁਣਤਾਅਸਾਰੇਪਾਸਿਕੁਝਨਾਹੀ। ਇਸੇਚਿਤਾਵਿਚਬਾਹਰਿਰਮਨੇ
 ਜਾਇਐਠਾਤਾਲਕਵੀਨਾਲਿਨਿਮੀਲਗਾਏਦਣਾ। ਤਾਥਿਬਹੁਪਰਵਾਦੇਗਾਚਾਹਬਿਲੁ
 ਗਾ। ਤਾਉਨਾਨੇਅਬਿਭੀਛੁਰਾਇਆ। ਤੇਸਿਖਾਵੀਭੀਪ੍ਰਸਿਨਤਾਲੀਭੀ। ਤੇਪ੍ਰਸਾਦਿ
 ਲੈਕੈਸਾਹਿਬਦੇਪਜੂਰਆਏ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੇਵਾਹਗੁਰੂਨੀਕਿਨਾਮਤੇਦੇਵੇਪੈ
 ਨਿ। ਤਾਉਨਾਨੂਵਾਹਗੁਰੂਬੁਝਿਨਨਾਪੀਦੇਦਾ। ਤੁਸਾਇਸੇਕਾਬਜਤੇਦਿਰੂਰਹਣਾ।
 ੧) ਬੋਲਪੁਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਨੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਬਾਲਾਤੇ
 ਕਿਸਨਾਦੇਵੇਭ੍ਰਿਖਵਣਜਾਤਿਦੇਪੈਸਨਿ। ਤੇਮੰਤੁਤਪੈਸਨਿਬਡੇਸਭਾਦੇਬੀਝਾਵਣਵਾਏ
 ਪੈਸਨਾਤੇਸਾਹਿਬਖੰਜਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਦੇਪਜੂਰਆਏ। ਜੇਨੀਅਸੀਖਟਿਸਾਸਤਾਦੇ
 ਅਰੁਅਠਾਰਾਪੁਰਾਣਾਕੇਵਕਤੇਹਾਂ। ਤੇਸਭਕਿਸੇਨੂਬੀਝਾਵਣੇਭੀਹਾ। ਅਰਅਸਾਰੇਮਨ
 ਨੂਜਾਤਿਨਾਪੀਆਵਦੀ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੇਸੇਹੋਰਨਾਦੇਸੁਣਾਵਣੇਵੀਆਸਿਆਇ
 ਪਾਕਰਦੇਹੋ। ਤੇਸੇਆਪਣੇਮਨਨੂਜਮਝਾਵਹਾ। ਤਾਤੁਸਾਰਾਤੁਰਤੁਕਲਿਆਇਹੋਵੇਗਾ।
 ਤੇਜਾਂਤਨੂਪਾਪਤਿਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਉਨਾਜਬਆਪਣੇਮਨਨੂਜਮਝਾਇਆ। ਤਾਜਾਂਤਿਉਨਾਨੂ
 ਆਤਮੀ। ਇਸਕਰਕੈਉਨਾਦਾਕਲਿਆਇਹੋਇਆ। ਬੋਲਪੁ
 ਈਜੀਵਾਹਗੁਰੂਨੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਤਿਲੋਕਾਜਾਤਿਦਾਸੁਪਰਜੂਰਮਾਪੈਸੀ। ਤੇਮ

ਰਲਾ ਦੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਵਾਸੀ। ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨਜੀ ਦੇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ।
 ਜੋ ਅਸਾ ਰਾਕਰ ਮਜੂਪ ਕਰਨਾ ਹਿੰਸਾ ਧਰਮ ਹੋ। ਅਸਾ ਰਾਕਿਉ ਕਰਿ ਉਸਾਰਹੋ ਦੋਗਾ।
 ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੋ ਵਿਦੈ ਕਰ ਬਿਹਿਸਾਨਾ ਹੀ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਹੋਰ ਆਖਣੇ ਖੜੀ ਧਰਮ
 ਤੇ ਇਸ ਬਿਤਰਹਣਾ। ਇਕ ਸਦਿ ਨ ਜੋ ਸਿਕਾ ਬਚਕੇ ਸਾਨੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਤਿਲੋ ਕੇ ਨੇਪੇ
 ਰਾਵੈ ਰਾਇ ਕਰਿ ਤੇ ਇਕ ਸਿਮਰੀ ਟੀ ਨੁਸ ਮਸੇਰ ਚਲਾਈ। ਤੇ ਉਸਦੇ ਉਦਰ
 ਥੀ ਬਚਾਨਿ ਕਲਿਆ। ਤਾ ਉਸਦੇ ਮਨਾਵੈ ਚਭੈ ਆਇਆ। ਤਾ ਉਸਨੇ ਕਾਠਿ
 ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਖੜਾਇ ਕੇ ਫਲੁ ਮਿਅ ਨ ਵਿਚਰੀ ਆ। ਤੇ ਮੁਠਿ ਤਲਵਾਰ ਦੀ
 ਰਖੀ। ਤਾਵੈ ਵੀ ਆਨੇ ਸਿਦਾਰ ਨੂਕ ਹਿਅ ਮੰਜਰੁ ਖਏ ਰੇ ਜੁਭਾਈ ਤਿਲੋ ਕਾ ਸਕਾ
 ਰੇ ਖਾਵਦਾ ਹੋ। ਤੇ ਤਲਵਾਰ ਕਾ ਠਕੀ ਰਖੀ ਹੋ। ਤੇ ਮੁਗਲ ਨੇ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤਿਲੋ
 ਕਾ ਆਖਣੀ ਸਮਸੇਰ ਦਿਖਾਵੈ। ਤਾ ਭੈ ਮਨ ਹੋ ਕਰ ਉਸਦਾ ਹਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਰਾਧਿ
 ਆ। ਜਾ ਤਲਵਾਰ ਮਿਅ ਨ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਰੀ। ਤਾ ਉਸਦੀ ਤਲਵਾਰ ਉਤਰ ਮੋਢੇ
 ਲਾਵਦੀ ਫਿਲਾਇ ਤੀ ਨਿਕਲੀ। ਤੁਸ ਭਿਵੈ ਵੀ ਆਹੇ ਮੁਖ ਕਾਲੇ ਹੋਇ ਗਏ। ਤੇ ਸਿਰ
 ਦਾਰ ਖੁਸੀ ਨ ਹੋਇਆ। ਤੇ ਮੰਜਰੁ ਖਏ ਜੋ ਬੇਜਲਿ ਆਵੈ। ਤਾ ਸਦ੍ਰੁਖ ਯਾਰੇ ਜਗੁਰੂ
 ਕੀ ਅਰਦਾਜ ਰਖੇ। ਤੇ ਸਦ੍ਰੇਜ ਗਾਬੀ ਬਾਨੇ ਖਰਾਇ ਤਕਰੇ। ਤੇ ਅਚਾਣੀ ਰੁਖ ਯੇ ਆਖ
 ਏ। ਆਨਾ ਲਿਵਿਅ ਨੇ ਕਰਾਵੀ ਗੁਜਰਾਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਨੂ ਭੀ ਖੁਸਾਇ ਫੁਕਾਏ। ਇ

ਸਿਖਰਾ ਕਰ ਰਿਉ ਸਦਾ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ॥

ਬੋਲ ਪਛਾਣੀ ੨੬੭

ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ॥ ਸਮੁੰਦਾ ਸਿਖ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਮਾਸਿਆ
ਇਆ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇਗਾਰੀ ਵਨਿ ਵਾਨਿ ਜਨ ਮੁਖੋਂ ਨਹੈ॥ ਤੇਵੇ ਮੁਖੋਂ ਨ
ਨਹੈ॥ ਤਾਬ ਨਹੈ ਇਆ॥ ਕਿ ਸੈਕੰ ਮਨੋ ਭੇਜੀ ਦਾਪੈ॥ ਤੇਕੰ ਮਕਰ ਆਉ ਦਾਪੈ॥ ਤਾਜਨ
ਮੁਖ ਚਲਿਆ॥ ਆਉ ਦਾਪੈ॥ ਤੇਜੇਕੰ ਮਹਿ ਗਾਰੂ ਆਈ ਦਾਪੈ॥ ਤਾਜਨ ਮੁਖ ਹੋ ਨਹੈ
ਸਕੀਤਾ॥ ਤੈਸੇ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੈ ਜੇ ਸਿਖਾਨੂ॥ ਭੇਜਿਆ ਪੈਸੇ ਨਾਮ ਤੇ ਦਾਨ ਦਾਸ ਤੇ ਭੇਜਿ
ਆਪੈ॥ ਜੇ ਮੰਮਿ ਤਵੇਲੇ ਅਸਨ ਨ ਕਰ ਤੇਪੈ॥ ਨਾ ਅਰਨਾ ਮਜ ਪਤੇਪੈ॥ ਤੇਦਾ
ਨ ਕਰ ਤੇਪੈ॥ ਸੇਵਾ ਪਗੁਰੂ ਕੇ ਸਮੁਖ ਹੋਵੈਗੇ॥ ਤੇਜੇਕਾ ਮਕ੍ਰੋਸ ਵਿਚ ਆਰਜਾ ਬਿ
ਤੀਤ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਵੇ ਮੁਖ ਹੋ ਜਾਣੀਤਾਪੈ॥ ਤਾਭਾਣੀ ਸਮੁੰਦੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਤੇਰੀ
ਦਇਆ ਹੋਵੈ॥ ਤਾਜਨ ਮੁਖ ਹੋਵੀ॥ ਮੇ॥ ਤਾਬ ਚਲੁ ਹੋਇਆ॥ ਸਿਖਾ ਜੇ ਸਨ ਮੁਖ ਹੋ
ਤਾਪੈ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਕੀ ਦਇਆ ਆਪੇ ਹੋਤੀਪੈ॥ ਤਾਉ ਸਭਾਣੀ ਸਮੁੰਦੇ ਸਿਖ ਦਾਇਸੇਕ
ਕਰ ਕੈ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ॥

ਬੋਲ ਪਛਾਣੀ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾ

ਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ॥ ਕੁਲਾ ਭੁਲਾ ਦੁਇ ਝਿੰਝੀ ਪੈਸਨਾ॥ ਤੇਭਰੀ ਰਬ ਜੁਇ ਨੀ ਪੈਸੀ॥
ਤਿਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇਗਾਰੀ ਬਨਿ ਵਾ
ਜਨੀ॥ ਅਸੀ ਜਨ ਮਾਤੇ ਜੂਨੀ ਵਿਚ ਬਪੁਤ ਦੁਖ ਪਾਵੇ॥ ਆਏ ਹਾ॥ ਤੇਹੁਤ ਸੀਕ੍ਰਿ

ਮਾਕੋਰਾ ਜੋ ਮਸਾਰੂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਮੇਜੀ ਤਾ ਬਚ ਨਹੋਇ ਮਾਤੁ ਜੀ ਗੁਰਮੁ
 ਖਦੇ ਕਰਮ ਕਰੋ ਤੇ ਮਨੁ ਖਾਵੇ ਤਿਆਰੋ ਤਾ ਉਨਾ ਮਰਣਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ
 ਬਨਿ ਦੁਜ ਜੀ ਗੁਰਮੁ ਖਕਿਤ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈਯਾ ਤਾ ਬਚ ਨਹੋਇ ਮਾਤਿ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰ
 ਕੇ ਗੁਰਮੁ ਖਪੈ ਨਾ ਅਰੁ ਤਿਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਮਨੁ ਖਪੈ ਤੇ ਇਕ ਗੁਰਮੁ ਖਤੈ ਬਪੈ ਤੇ
 ਇਕ ਗੁਰਮੁ ਖਤੁ ਮਪੈ ਨਾ ਗੁਰਮੁ ਖਕੈ ਨਪੈ ਜੇ ਜਿਨਾ ਖੇਟਿ ਮਾਕਰ ਮਾਵੁ ਲੇਖਿਠ
 ਦਿਤੀ ਪੈ ਤੇ ਗੁਰਮੁ ਦਿਆ ਬਚ ਨਾਵੁ ਲੇਖਿਤਾ ਪੈ ਤੇ ਇਕ ਭੀ ਕੋਈ ਉਨਾ ਨ
 ਲਚੰਗ ਮਾਈ ਕਰਵਾ ਪੈ ਤਾ ਮਾਪਣੇ ਵੁਲੇ ਸਦੀ ਵੁਓ ਸਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਮਾਈ ਕ
 ਰਵੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾ ਉਸਦੀ ਭਿਲ ਮਾਈ ਦਿਸਾ ਰਵੇ ਨਾ ਹੀ ਤੇ ਮਾਪਣੀ ਭਿਲ ਮਾਈ
 ਚਿਤ ਨਹੀ ਰਖਵੇ ਚੇਰ ਗੁਰਮੁ ਖਤੁ ਰਉ ਪੈ ਨਾ ਜੇ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ ਭਿਨਾ ਤਿਆਗ
 ਦਿਤੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਭੁਲਿ ਮਾਕਰ ਮਾਵਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਪੈ ਤੇ ਮਾਪ ਬੁਰੇ ਕਰਮਾ ਵ
 ਤਿਆਗ ਕੀਤਾ ਪੈ ਤੇ ਜਿਸਦਾ ਕੰਮ ਉਨਾ ਭੀ ਕਮਾਵਦਾ ਪੈ ਤਾ ਸਭੁ ਸੇ ਨਾਲਿ ਭੁ
 ਲਾਪੀ ਕਰਵੇ ਪੈ ਨਾ ਭਾਵੈ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਕਰੈ ਭਾਵੈ ਬੁਰਾ ਕਰੈ ਉਹ ਮਾਪਣੇ ਵੁਲੇ ਸ
 ਦਾ ਭੁਲਾਪੀ ਕਰਵੇ ਪੈ ਤੇ ਗੁਰਮੁ ਖਤੁ ਮਉਹ ਪੈ ਨਾ ਜੇ ਗਿਆਸੀ ਖਨ ਪੈ ਤੇ ਭੁਲਾ
 ਸਭੁ ਨਾਲਿ ਕਰਵੇ ਪੈ ਨਾ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਉਨਾ ਲਿਖੁ ਰਾਭੀ ਕਰੇ ਤਾ ਉਨਾ ਦੇ ਨਾਲ
 ਭੀ ਭੁਲਾਪੀ ਕਰਵੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਖਉਹ ਪੈ ਨਾ ਜੇ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰ ਪੀਕਰਵੇ ਪੈ

ਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਉਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਭੁਲਾਈ ਕਰੇ ਜੇ ਦਿਸਾ ਰਹੇ ਹੋਏ ਨਾ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਬੁਰਿਆਈ ੨੬੬
 ਕਰੇ ਤਾਂ ਦਿਸਾ ਰਹੇ ਨਾ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁਖ ਤਰਥਿ ਪਏ ਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਭੁਲਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸੇ ਨ
 ਲ ਬੁਰਿਆਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਤੇ ਅਗਲਾ ਭੁਲਿਆਈ ਕਰੇ ਤੇ ਥਪ ਫੇਰ ਬੁਰਿਆਈ
 ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਤੇ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਸਮਝ ਕਛ ਨਾ ਕਰਨਾ ਤੇ ਸੋਕਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਾ ਜੇ ਸਬ
 ਦਾ ਸੁਣਨਾ ਤੇ ਭੁਲਿਆਈ ਅਸਾਨੂ ਨਾ ਹੀ ਫੁਲਦੇ ਦੀ ਤੇ ਬੁਰਿਆਈ ਅਸਾਨੂ ਫੁਲ
 ਦੇ ਦੀ ਹੈ ਜੇ ਘੋਰ ਨਰਕ ਵਿਚ ਮਹਾਂ ਦੁਖਾਨੂ ਪਾਤਿ ਹੋਵਨਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪੁਰਾ ਰਾਖਾ
 ਦੇ ਕਰਨ ਲਗੇ ਓਨਾ ਦਾ ਓਸੇ ਕਰਕੇ ਲਿਆਣੁ ਹੋਇਆ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਬਚਲੀ ॥ ਲਾਲੂ ਤੇ ਬਾਲੂ ਬਿਨਹੋ ਸਨ ਤੇ ਪ
 ਦਾ ਸਾਖਿਆਰਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਅਸਾ
 ਤਾਂ ਉਧਾਰ ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਗਾ ॥ ਤਾਬਚਨ ਹੋਆ ਪਰਿ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਹਸ ਕੇ ਬੋਲਣਾ
 ਅਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ਤੇ ਬੰਦ ਖਾਵਣਾ ॥ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣ ਨਿਵਚਲਣ ਪੌਥੇ ਭੀ ਕ
 ਛ ਦੇ ਨਾ ਰਬੁ ਤਿਨਾ ਦੀ ਬੁਕਲੀ ਜੰਗਲ ਕਿਆ ਚੂਟੇ ਨਾ ਤੇ ਉਨਾ ਮੇਜੇ ਹੀ ਵਰ
 ਤਣ ਲਗੇ ॥ ਉਨਾ ਦਾ ਇਸੇ ਕਰਿ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਬਚਲੀ ॥ ਧੀਰ ਨਿਹਾਲੂ ਤੁਲਸੀਆ ਬੁਲਚੀ
 ਫੀਆ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤਾਂ ਉਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇ ਕ

ਟੀਕ ਪਦੇ ਪੈ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬਾਨੇ ਨ ਕਵਾਉ ਤਾ ਕਹੈ ॥ ਕਈ ਕਹਦੇ ਪੈ ਨ ਜੋ
 ਜੈ ਦੇ ਸਿਖ ਦਾ ਉਤਾਰ ਪੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਦਇਆ ਕਰੋ ਅਸਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗੁਰਾਉ ਤੇ
 ਸਿਵ ਕੁਆਵੈ ॥ ਤਾ ਬਚ ਨਹੈ ॥ ਗੁਰੂ ਅਰਨਾਨਕ ਜੀ ਪੁਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਰੂਪ ਹੈ
 ਗਨਿ ਨਾਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦ ਕ ਸਿਵ ਆ ਦ ਕ ਜਨ ਨ ਕਾ ਦ ਕ ਸਕ ਉਸ ਤਤ ਕਰਦੇ ਪੈ ਨ
 ਅਰੁ ਅੰਤ ਨਾਹੀ ਪਾਵਤੁ ਤਾ ਸਿਖਾ ਦੇ ਪੁਰਬ ਲਿਅ ਜਨ ਮੇ ਵਿਖੇ ਅਰਾਧਣਾ
 ਕੀਤੀ ਜੇ ਬੇਦ ਚੁਤਾਤ ਮਰਜ ਗੁਪਤੁ ਹੈ ॥ ਅਸੀ ਪਾਇ ਨਾਹੀ ਸਕਦੇ ॥ ਤੂ ਕ੍ਰਿ
 ਰ ਪਾ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਕਰ ਕੈ ਭਾਖਿਅ ਗੁਰੂ ਪਾਣੀ ਵਿਖੇ ਸਾਗਾ ਤੁਨਿ
 ਰਣੇ ਕਰ ਕੈ ਕਹੈ ॥ ਤਾ ਅਸਾ ਰਾ ਕਲ ਆਣੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਭਗਤ ਸਿਖਾ ਦੀ ਕਾ
 ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ ਗਿਰਜਾ ਦੀ ਵਿਖੇ ਬੇਦਾ ਦੇ ਤੁਸੀ ਗਮ ਕਰ ਕੈ ਕਹਿਅ
 ਪੈ ॥ ਜੇ ਸਮਝ ਕੈ ਆਪ ਨੂ ਕ੍ਰਿਤਾਰ ਬਕਰ ਨਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਸਬਦ ਬਾਣੀ ਦੀ ਪ੍ਰੀ
 ਰਖਣੀ ॥ ਅੰਸਾ ਗੁਣ ਅੰ ਕੋਈ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਸਾ ਸਮਝਵੀ ਚਾਰਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਉਨਾ
 ਦਾ ਸਬਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਕੈ ਕਲਿ ਆਣੁ ਹੋਇਅ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਸਰੂਪ ਹੈ ਨ
 ਜੇ ਦੁਇ ਚਾਰ ਨ ਪਾਵਤੁ ਕੁਝ ਤੇ ਸੇਖ ਸੁਦਾਵਤੁ ॥ ਸਿਖ ਸਮਾਧ ਅਰਾਧ ਤਨਾ ਕ
 ਦ ਸਾਰ ਦਸ ਨ ਕ ਸਨਾ ਤੁਨ ਏ ਪੈ ॥ ਆਦ ਨ ਮਨਾ ਦ ਗਾਧ ਅੰਗ ਚਰੁ ਨ ਮਨਿ ਰੰ
 ਜਨ ਜਾਪੁ ਜਏ ਪੈ ॥ ਸੀ ਗੁਰ ਦੇਵ ਸਾਧ ਸੇਵ ਬਿਗਾਤਿ ਮੇਰੀ ਪਏ ਭਾਣੀ ਮੇਰੀ ਪੈ

ਏਪੈ॥ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ਜਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਬੇਦ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਹੀ ਪਾ ੨੬੦

ਇਸ ਕਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪੈ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਿਪਰਾਭਾਜੀ

ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਗੋਖੂ ਤੇ ਭਾਈ ਟੋਡਾ ਅਪਰਾਭਾਈ ਤੇ ਤਾ ਤੇ ਮਦੂਰਾ ਰਸਿ

ਖਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਕੇ ਪਾਸਿ ਆਏ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਨੀ ਅ

ਸਾਡੇ ਉਪਾਰ ਕਰ ਨਜੇਗਤੁ ਜੀ ਪੈ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਤੁਸੀਖੁ ਜਖਗੁਰੂ ਕੀ

ਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਿ ਆਕਰੋ॥ ਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਆਗਿਆ ਦਿਚੈ ਦੇ ਸੋ ਕਮਾਵਣ ਦਿ

ਚਲਿਆਉ॥ ਜੋ ਕੁਝ ਮਨੋ ਦੇਵੈ ਉਸਦਾ ਤਿਆਗਿ ਕਰੋ॥ ਤਾ ਉਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਪਾਠ

ਕੀਤਿਆ ਕੇਤਾ ਗੁਣ ਪੈ॥ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕੀਤਿਆ ਕੇਤਾ ਗੁਣ ਪੈ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇ

ਪਾਠ ਕਰਨ ਤੇ ਖੁੰਨ ਹੋਵਾ ਪੈ॥ ਤੇ ਅੰਤ ਹਰ ਕਰਨ ਨਿਮਲ ਹੋਵਾ ਪੈ॥ ਜੋ ਨਿਪਕਾਮ ਪਾਠ

ਕਰੀਏ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨ ਕਰ ਕੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਪੈ॥ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਟੀ ਤਾ ਪੈ॥

ਜੈ ਸੇਕਾਸਟ ਮਹਾ ਅਗਨ ਹੋਤੀ ਪੈ॥ ਬਿਨਾ ਸਿਜ ਮਨ ਹੀ ਨਿਕਸੀ॥ ਤੇ ਜਿਨਾਨੁ ਮਬਨ

ਦਾ ਸਿਜ ਮਹੋਵਾ ਪੈ॥ ਜੋ ਮਬ ਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇ ਪੈ॥ ਤਾ ਸਭ ਕਾਸਟਿ ਅਗਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵ

ਪੈ॥ ਤੈਸੇ ਗਿਆਨ ਵੀਚਾਰ ਨ ਤੇ ਸਭ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਮਿਟਿ ਜਾਵਾ ਪੈ॥ ਤੇ ਆਤਮਾ ਗਿ

ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਪੈ॥ ਤਾ ਉਨ ਦਾ ਸਬਦ ਦੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਇਆ

॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਿਪਰਾਭਾਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥

ਸ੍ਰੁਤਿ ਮੁਕਤਿ ਤੇ ਕਿਟਾ ਬਾਗੁ ਮਰਜਨ ਨੀ ਦੇ ਪਜੂਰ ਮਾਏ ਗਾਰੀ ਬਨਿ ਦੁ
 ਜਿਅ ਸਾਰਾ ਉਸਾਰ ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਦੈਗਾ ਜੇ ਰੂਸਾ ਨੂਰ ਗਾਦੀ ਸਮਝੈ ਤੇ ਕਲ
 ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਕੀਰਤਨ ਤੇ ਸਮਾਨ ਤਪੁ ਨਹੀ ਇਹ ਸਾਂਤ ਕੀ ਤਪੁ ਹੈ ਤੁਸੀ ਕੀਰਤਨ
 ਕੀ ਤਾਰੋ ਰਾਉ ਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਤੀਜੀ ਬਾਣੀ ਦੇਖਾਠ ਦਾ ਤੇ ਕਥਾ ਦਾ ਤੇ ਕੀਰ
 ਤਨ ਦਾ ਭ੍ਰਿੰਨ ਭ੍ਰਿੰਨ ਫਲ ਕਹੀਐ ਰਾਬਚ ਨੂਹੇ ਇਆ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਾਠੁ ਏਹ ਹੈ
 ਜੇ ਆਖੈ ਤੇ ਪੁਰਤੋ ਪਰਦੇ ਜੇ ਏਤੇ ਖੇਤ ਪਕਦਾ ਹੈ ਤਾਮਨਾ ਜੁਬੇ ਪਲ ਅਰਮਾਣ
 ਅਤੀ ਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੇ ਬਾਣੀ ਦੇਖਾਠ ਦਾ ਫਲੁ ਹੈ ਪੁਰਦਾ ਪਣੀ ਜੇ ਦੂਜਾ ਨਿਜੀ ਕਹੈ
 ਤਾਉ ਸਦੀ ਮੇਲੀ ਨੂਰੀ ਜਾਵੈ ਅਰਦੂਰ ਦੀ ਆਖਇਲੀ ਆਨੂ ਨਹੀ ਮੁਚ ਦਾ
 ਤੇ ਕੀਰਤਨ ਮੇਸਾ ਹੈ ਜੇ ਸੇਐ ਅਗਰ ਜੈ ਕੈ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾ ਸਭੁ ਪਇਲੀ ਆ
 ਹਰੀ ਹੋਈ ਆਹੈ ਨਾ ਤੇ ਕਥਾ ਦਾ ਏਹ ਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਸੇਐ ਅਠਹਾਰ ਅਹੋਇ ਨਿਰ
 ਵਾਤ ਤ੍ਰਿੰਤ੍ਰਿੰ ਮਬਰਖਾ ਕਰੈ ਅਰੋਪਇਲੀ ਆਗਾਹੀ ਅਹੋਈ ਆਸੁ ਸਾਰ
 ਅਹੋਈ ਅਹੋਈ ਨਾ ਜੇ ਜੇ ਬੂਟ ਮਵੈ ਵਿਚ ਸਰਤੀ ਦੇ ਸਮਾਵਦੀ ਜਾਵੈ ਤੇ ਜੇ ਜੇ
 ਮਝਵਾਨ ਸਿਖ ਹੋਵੈ ਹੈ ਨੇ ਜੇ ਕਥਾ ਕੀਤਨ ਦੇ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਦਾਰਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜੇ ਸੇਸੁਣ
 ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚ ਸਾਰ ਦੇ ਜਾਵੈ ਹੈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾ ਸਮਝ ਪਾਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤੇ ਬਹੁ ਕਥਾ
 ਤੇ ਕੀਤਨ ਦੇ ਨੇ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸੇਭਾ ਪਾਵਦੇ ਹੈ ਤੇ ਕਥਾ ਕੀਤਨ ਦੇ ਮਹਾਤਮ ਨੂਲਖ

ਵਦੀਐਂ ਤੇ ਕੀਚਤਨ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹਾਗਾ ਹਰ ਖਉਤ ਪਤਿ ਕਰਵਾਏ ॥ ਜੈਸੇ ਸਾਂਝ ਕਰਕੇ ਜੈ
ਭਾਖਾਵਤੀਐਂ ਤੇ ਖੜਵੀ ਪਾਲ ਨਾ ਆਤਾ ਕਰਵੀਐਂ ਤੇ ਕਬਾ ਆਤਾਐਂ ਤੇ ਕੀਤਨ ਖੜ
ਐਂ ॥ ਤਾ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਕਉ ਨਹੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਘੇ
ਮਜੇ ਪੈਸੇ ਕਬਾਵਾ ਖੜਵੈ ॥ ਤੇ ਕੀਤਨ ਦਾ ਪਿਤਾਐਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਰਕੇ ਜੈਸੇ ਭਾਖਾਵਦੇ ਪੈ ॥ ਤ
ਓਹ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਕੀਚਤਨ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹਾਗਾ ਹਰ ਖਉਤ ਪਤਿ ਕਰਵਾਏ ॥ ਜੈਸੇ
ਚਦਾ ਨਿਰਬਾਹ ਪਾਲ ਭੁਟਾ ਅਨਸਾਰ ਕੋਈ ਸਿਖ ਸਰਬਾਸ ਜੁਗਾਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਤੇ
ਉਸ ਬੀ ਕਰਵਾਵਨਾ ਤਾਉ ਨਾ ਦਾਉ ਸਾਥ ਇਸੇ ਕਰਹੋਇਆ ॥ ੧੮ ॥
ਪਉੜੀ ਉਨੀ ਸਵੀਚਲੀ ॥ ਰੀਗੂਨਾ ਉਸ ਪਗਲ ਬਾਮਾ ਸਰਮਾ ਉਦਾਭਾਣੀ ॥ ਜ
ਦੂਭਟੂਵੇ ਤਿਆਫਿਰਣਾ ਸੂਦਰੁ ਸਤਿਭਾਣੀ ॥ ਭੋਲੂਭੂਦੁ ਜਾਣੀ ॥ ਅਨਸਨ ਮੁਖਤਿ
ਵਾੜੀ ਸੁਖਦਾਣੀ ॥ ਰੂਲਾ ਭੋਗੀ ਭੁਗਤੁ ਪੈ ਜਾਮਨਿ ਵਾਲਾ ਗੁਰਸਰਨਾਣੀ ॥ ਮੂਲਾ
ਸੂਜਾ ਸਾਵਣੇ ਚੰਦੂ ਚੰਦੂ ਜੇਵਕ ਮਾਣੀ ॥ ਰਾਮਦਾਸ ਭੰਗੂ ਰੀਆ ਬਾਲਾ ਸਾਣੀ ॥
ਸਾਧਿ ਮਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਾ ਬੀਸਨੂ ਬੀਬੜਾ ਮਛੀ ਸੰਦੂ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਣੀ ॥ ਸਾਧ ਸਿਗਤ
ਵੜੀ ਵੜੀ ਮਾਣੀ ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਣੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਰੀ
ਗੂਨ ਉਸ ਪਗਲ ਬਾਮਾ ਤੇ ਸਰਮਾ ਤੇ ਉਦਾਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਮਾਏ ॥ ਤੇ
ਉਨ ਮੁਸਨ ਕੀਤਾ ਜੀ ਸਭ ਵੇਦਾ ਕਤੇਬਾ ਤੇ ਅਉਤਾਰਾ ਸਭ ਟਾਬੁ ਹਮਨੂ ਬੇਅੰਤ

ਕਹਿਆ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਖਿਆ ਤਕਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕਹਿਏ ਹੈ ॥ ਇਨ੍ਹੇ ਤੇ
 ਕਿਛੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤ ਕਹਿਅ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਕਿਉ ਜੇ ਅਪਣਾ ਅੰਤ ਸਭ ਕੋਈ ਜਾ
 ਨਵਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਅਜੇ ਤਾ ਕਛੁ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤ ਹੋਤਾ ਕਹੀਐ ॥ ਬੇਅ
 ਤ ਕਪਣਾ ਏਹੋ ਉਸਦਾ ਅੰਤ ਪਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ਤੇਜ ਹੋਰ ਜੇ ਅੰਤ ਕੁਝ ਕਪਣਾ ਤਾ ਸਭ ਸ
 ਸਤਾ ਨਾਲ ਵਿਰੋਧ ਹੋਵਾ ॥ ਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਭੀ ਕਹਿਆ ਹੈ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ
 ਹੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਬੇਅੰਤ ਜਾਣ ਕੇ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਭਾਉ ਕਰਨਾ ॥ ਤੇ ਨਾ ਮਦਾ
 ਪਗੁ ਰੂਪ ਜਾਨੇ ਜਪਣਾ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਇਸੇ ਕਰ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਵਾਇ
 ਸੇ ਕੁ ਕੋ ਕਲਿਆਣ ਹੋਅ ॥ - ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ

ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਜਦੂ ਤੇ ਬੁਧੂ ਤੇ ਫਿਰਣਾ ਸੂਦ ਤੇ ਭੋਲਾ ਭਟੂ ਤੇ ਵਾਣੀ
 ਪੰਡਤ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਾਰੀ ਬਨਿਵਾ
 ਜਨੀ ਅਸੀਰੀ ਗਾ ॥ ਜੀ ਗਏ ਸੇ ਪੰਡਤ ਅਸਾ ਬੀਖ ਛਿਆ ਜੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਰੀਰ ਸਾ
 ਰਿਆ ਹੈ ॥ ਕੇਸੇ ਤਾਰ ਕੈ ਸਿਖ ਕੈ ਸਾਧ ਸਭ ਟੈ ਗੁਰੂ ਕੀਤ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਿਅ
 ਵਤਾਰ ਸਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕਉ ਨ ਕਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਅਸੀ ਕਹਿਆ ਜੇ
 ਅਸੀ ਪੁਛ ਕੇ ਮੈਸੀ ਆਇ ਕਹਾ ਗੇ ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਅਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਵਾਗੁ
 ਰੂਪਿ ਕਾਰ ਅੰਤੁ ਜਾਏ ॥ ਜਿਸ ਅੰਤੁ ਹੋਇ ਕੈ ਸਮਝਿ ਗਿਆ ਨ ਦੀ ਮਰੈ ਰੇਨਾ

ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਦੇਸਾ ਬਨ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਦੇ ਅਰੋਮ ਬਾਟੇ ਕਿਆ ਪੈ। ਤਾ ਉਨਕ ੩੦੧
 ਨਕਹਿ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਤਾ ਉਸ ਨੂਕ ਹੋਵੈ ਪੈ ਨ ਜਿਸ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੇ ਹੋਵੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤਾਪ
 ਕਸ ਰੂਪ ਪੈ ਨ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਤੀ ਨੇ ਓ ਅੰਕਾਰ ਬੀ ਓਤ
 ਮਤਿ ਭਏ ਪੈ। ਤਾ ਉਨ ਕੋ ਨ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ। ਤਾ ਉਨ ਕੋ ਹਿਅ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮੇ ਬਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ। ਤੇ
 ਸਿਵ ਭੀ ਬਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ। ਕਿਉ ਜੋ ਬਿਸਨੁ ਸਾਤ ਕੀ ਸੀ। ਤੇ ਸਿਵ ਜੀ ਤਾ ਮਚੀ ਸੀ। ਸਾਤ ਕੀ
 ਵਾਸੇ ਤੁਰੂਪ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਤਾ ਮਸੀਦਾ ਸਿਆਮ ਰੂਪ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਵ ਦਾ ਸਿਆਮ ਕੀ
 ਤਾ। ਤਾ ਉਸ ਦਾ ਸਿਆਮ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਇਆ। ਤੇ ਸਿਵ ਬਿਸਨੁ ਦਾ ਸਿਆਮ ਕੀ ਤਾ ਓ ਸਦਾ ਰੂ
 ਪ ਜੇ ਤਹੋਇ ਗਇਆ। ਤੇ ਸਾਪ ਬ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾ ਦਿਸਨ ਅਰੋਹੀ ਗਿਆਮ ਰੂਪ ਸੀ ਕੋ ਸਿ
 ਵ ਦੇ ਮਿਲਣ ਤੇ ਉਸਨੁ ਗਿਆਮ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਉਨ ਕਹਿਅ ਬਿਸਨੁ ਗਿਆਮ ਰੂਪ ਸੀ
 ਜਗ੍ਹਾ ਤਿਵੀ ਮਿਜਾ ਦਾ ਵਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਿਆਮ
 ਪਨ ਪੈ ਸਨ। ਅਰ ਸੀ ਬਵੀ ਮਿਰਜਾ ਦਾ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਨੁਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾ। ਤਾ ਤੇ ਤੁਸ
 ਸਤਿਗੁਰਾ ਤੇ ਪਤੀਤ ਰਖਣੀ ਤੁਸਾਰਾ ਕਲਾਮਾਣੁ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਾ ਉਨ ਦਾ ਇਸੇ ਕਰ ਕਲਿ
 ਆਣੁ ਹੋਇਆ।
 ॥ ਬੋਲੈ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚ
 ਲੀ। ਭਾਈ ਰੂਲਾ ਤੇ ਭਰਗੀਰ ਬਜਾ ਪੁਤੇ ਨਿਵਲਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ
 ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਤੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਰੂਪ ਹੋਏ ਪਨਾ। ਸਰਗੁਰਾਇ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਹੋਏ

ਪੈਨਾ ਕੇ ਨਿਗੁਨ ਦੇ ਉਪਾ ਕੋ ਪੈਨਾ ਤੁਬ ਚਨ ਹੋਇ ਮਾਸਰ ਗੁਣ ਤੇ ਨਿਗੁਣ ਤਕ ਹੀ ਅਨ
 ਜੇਵ ਇਕੁ ਪਹੋਵਨਾ ॥ ਸਲੋਕੁ ਸਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਕਾਰ ਸੁਨ ਸਮਾਧੀ ਮਾਪ
 ਮਾਪ ਨ ਕੀ ਮਾਨ ਨ ਕਾ ਮਾਮੇ ਟਿਕ ਜਾਪਾ ॥ ਚਿਹੀ ਮਹਾਰਾਜਾ ਇਛਾ ਕਰ ਕੈ ਸਰ
 ਗੁਣ ਰੂਪ ਸਾਥ ਦਾਪੈ ॥ ਦੁਸਟਾ ਦਾਨਾ ਸਕਰ ਕੈ ਨਿਰਇ ਛੁਤੋਇ ਕੈ ਅਪਣੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂ
 ਪ ਵਿਖੇ ਸਮਾਇ ਜਾਦਾਪੈ ॥ ਜੈ ਸੇਰਾਜਾ ਏਕ ਹੋਤਾਪੈ ॥ ਨਿਸ ਸਮੇਂ ਇਛਾ ਕਰਤਾਪੈ ਸ
 ਸਤੁ ਬਸਤੁ ਪਹਰਨ ਕਰਦੀ ਬਾਨ ਵਿਖੇ ਮਾਇ ਬੈਠਤਾਪੈ ॥ ਜੇ ਇਛਾ ਤਿਆਗਤਾਪੈ
 ਤਾਇ ਕਲਾਸ ਸਤੁ ਬਸਤੁ ਕੋਭੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਿਧ ਜਾਇਖੇ ਸੈਨ ਕਰਤਾਪੈ ॥ ਜੇ ਉ
 ਸਕਾਨ ਮਲੇ ਕਰ ਪਕਾਰਤਾਪੈ ॥ ਤਾਦੀ ਬਾਨ ਸਮੇਂ ਭੀ ਉਸ ਕੀ ਸਹਾਤਾ ਕਰਦਾ
 ਪੈ ॥ ਅਰ ਸੈਨ ਸਮੇਂ ਭੀ ਉਠ ਕਰ ਉਨ ਕੀ ਸਹਾਤਾ ਕਰਦਾਪੈ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਕਪੈ
 ਨਾ ਸਵਾਉ ਸਦੀਟ ਪਲ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇਪੈਨਾ ॥ ਤੈ ਸੈਗੁਰੂ ਜੀਭੀ ਨਾ ਮਕੇ ਉਪਾਸ ਕੋ ਪੈਨਾ ॥ ਜਿ
 ਸਨਾ ਮਕਰ ਕੈ ਸਰਗੁਣ ਭੀ ਸਹਾਤਾ ਕਰਦਾਪੈ ॥ ਅਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਭੀ ਗਿਆਨ ਖਾਪਤਿ
 ਹੋਤਾਪੈ ॥ ਅਰ ਸਰਗੁਣ ਕੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਬਲੇ ਨਾ ਮਦੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਵਿਸੇਖ ਬੈਥਾ ॥ ਜੈ ਸੇ ਸ੍ਰੀਗੰਮ
 ਜੀਸ ਸ੍ਰੀਦੁਬੀ ਪਾਬ ਉਤਰਨ ਲਗੇ ॥ ਚਿਹ ਕਰਨ ਕਾਰ ਸਪੈ ਸਨ ਜੇ ਚਹਾ ਪਦੇਤਾ ਸ੍ਰੀਦੁਬੀ
 ਸੁਕਾਇਲੈ ਦੇ ॥ ਪਰ ਉਨ ਨੇ ਵੀ ਚਾਹਿਆ ਜੇ ਅਸਾਨੂ ਕਿਨਾ ਵਿਗਲਿ ਮਾਮਿਲਣਾਪੈ ॥ ਅਰੁਨ
 ਮਕਰ ਕੈ ਅਨੇਕਾ ਦਾਕਲਿ ਮਾਣੇ ਪੈਦਾਪੈ ॥ ਤੇਨਾ ਮਹਾਤਮ ਮਾਪ ਤੇਵ ਸੇਖ ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਪਰਬ

ਉਸ

ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਲਿਖ ਕੇ ਆਪ ਉਪਾਧ ਉਤਰੇ ਸਰਗੁਣ ਬੀਨਾ ਅਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਿਸੇਖ ਪੈ ਤੇ ਨਾਮ ਨਿਗੁ ੩੦੨
 ਏ ਬੀਨੀ ਵਸੇਖ ਪੈ ਨਿਗੁਣੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਸੇਖ ਪੈ ਜੇ ਸਤਿ ਚਿਤ ਅਨੰਦ ਭੂਖੀ ਸੀਰਾਮ ਅੰਤ
 ਬਾਹਰਿ ਇਕ ਵਸ ਬਿਆਪਿ ਆਪੂ ਆਪੈ ਅਰਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰ ਬਿਨ ਅੰਤ ਹਕ ਨ ਜੁਸ ਨਾਹੀ
 ਹੋਤਾ ਤਾਤੇ ਜੀ ਨਕ ਕਾਨੂ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਪੈ ਨਾ ਜਿਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਚਿਤਾਰ ਕੀਤਾ ਪੈ ਚਿਨਾ ਕੇ ਅੰਤ ਹਕ
 ਏ ਸੁਖ ਹੋਏ ਪੈ ਨਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਪੈ ਉਸ ਕਰ ਕੈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਉਨਾ ਵਾਕਟਿਆ
 ਗਾਇਆ ਤਾਤੇ ਨਿਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬੀਨਾ ਅਇਸੇਖ ਪੈ ਤਾਉ ਨਾਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇਖਾ
 ਤਿਸਾਹ ਜਨਮਾਨ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕੁਦ ਕੇਲਿ ਪਗਾਇਆ ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ ਜਨਮਾਨ ਤੇ ਨਾਮ ਏ
 ਜਪਣ ਵਾਲਾ ਪੈ ਜੀ ਇਸ ਕਰ ਕੈ ਕੁਦ ਗਾਇਆ ਜਿਨਾਮ ਦਾ ਮਹਾਤਮ ਸਭ ਬੀ ਵਸੇਖ ਪੈ ਤੇ ਦੂਸ
 ਗਾਇਸਦਾ ਇਹ ਪਰੋਜਨ ਪੈ ਜੇ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਕੁਦ ਕੇਲਿ ਪਣ ਦੀ ਸਮੁਬ ਬੋਝਿਆ ਪਾਸ ਹੋਤੀ ਪੈ
 ਤੇ ਮੁਲ ਦੇ ਉਪਕਾਰ ਬਲ ਤੇ ਸਬਲ ਸਭ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਪੈ ਤੈਸੇ ਜੇ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਓਕੋ ਨਿਸਕਰ ਜਾਣੇ ਤੇ
 ਗਿਆਨ ਕਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੇ ਸੇ ਵਿਚਲੇ ਪੀ ਪੈ ਅਰੁ ਭਗਤ ਕਰ ਕੈ ਪਾਪੀ ਪ੍ਰੀਤੀਆ ਕਾ ਉਪਾਰ ਹੋਤ
 ਪੈ ਤਾਤੇ ਜੁਜੀ ਭੀਮੇ ਸਰਕਾ ਭੁਜਨ ਕਰਨਾ ਅਰੁ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਕੀ ਸਰਣ ਬਹਣਾ ਤਾਤੇ ਓਹ ਸਿ
 ਖਸਦਾ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਬਹਣਾ ਤੇ ਕਬਾ ਕੀ ਬਤਨ ਜੁਣਨ ਜਿਸ ਸਮੇ ਇਕਾਂਤ ਹੋਵਨ ਤਾ ਗਾਮਨਾ
 ਮਦਾ ਭੁਜਨ ਕਰਨਾ ਇਸੇ ਕਰ ਕੇ ਉਨਾ ਵਾਕ ਲਿਆਣ ਹੋਇਆ ॥ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪਚੁਚਲੀ ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਤੇ ਜੇ ਮਾਵਣ ਤੇ ਭਾਈ ਚੰਦੁ ਚਉਝੜ

ਭਾਈਗਮਦਾਸਭੰਡਾਰੀਭਾਈਬਾਲਾਤੇਭਾਈਜਾਈਦਾਸਗੁਰੂਅਰਜਨਨਦੀਸਰਣਾਆਇਆ
 ਤੇਉਨਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਗਾਰੀਬਨਿਦਾਜਇਹਜੇਜੀਕਰਮਕਰਦੇਹੈਨਾਤੇਧਰਮਰਾਇਦੇਖ
 ਸਪਾਖਾਤੇਖੰਨਾਦਾਲੇਖਾਹੋਦਾਹੈ।ਤੇਪਾਖਾਦਾਖੰਨਾਦਾਨਿਆਰਾਫੁਲਹੋਦਾਹੈ।ਕੇਲੇਖਾਖਾਖ
 ਖੰਨਾਦਾਕਰਕੈਜਿਸਦੇਖੰਨਵਸੇਖਹੋਨਤੇਪਾਖਾਦਿਹੋਵਨਤਾਪਾਖਾਵਿਚੋਕਟਿਤੇਕੈ।ਤੈਸੇਵ
 ਖੰਨਾਦਾਲੇਖਾਉਨਨੁਸੁਖਮਿਲਦਾਹੈ।ਤੇਏਹਅਸਾਨਨਿਦਾਕਰਕੈਦਸਾ।ਤਾਬਚਨੁਹੋਇ
 ਅੰਜੇਚਾਰਖਰਕਦੇਸਿਖਹੈਨਾ।ਇਕਤਾਸਹਕਮਕਰਮੀਹੈਨਾ।ਤੇਇਕਉਪਾਸਨਾਦਾਲੇ
 ਹੈਨਾ।ਤੇਇਕਗਿਆਨੀਹੈ।ਤੇਤੁਸੀਕਿਸਕੀਵਾਰਤਾਖੁਛੁਦੇਹੈ।ਤਾਉਨੀਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੀਅਸਾਨੋਚੋਚਾਟੀਕਬਕਿਮਾਕਰਕੈਦਸੀ।ਮੈਜੀ।ਤਾਬਚਨੁਹੋਇ।ਅੰਜੇਸੇਰਯੇਕੀ
 ਚਾਰਖਰਕਕੀਖੁਜਾਹੋਤੀਹੈ।ਏਕਭਾਵਲੀਕੇਵੰਡਦੇਵਨੁਦਾਲੇਹੋਤੇਹੈ।ਸੇਸਦੀਵਹੀਉਸ
 ਸਕੇਵੀਚਮੁਹਾਸਲਹੋਤੀਹੈ।ਤਾਦਾਨੇਸੇਦਾਨਾਬਾਟਲੇਤਾਹੈ।ਜੇਕਛੁਖਿਆਨਤਿਕਰ
 ਤੇਹੋਤਾਤੂੰਤਉਸਕੋਦੇਤਾਹੈ।ਅਰਏਕਖੰਨੀਹੋਤੇਹੈਉਨਕੇਖੀਛੁਛੁਆਹੀਆਦਮੀਆ
 ਵਤਾਹੈ।ਓਹਪਟਾਭਰਵੇਤੇਹੈ।ਅਰਏਕਸਗਾਤੀਹੋਤੇਹੈ।ਓਹਬਾਜਘੋੜਾਸੇਗਾਤਿਦੇ
 ਦੇਹੈਹਾ।ਅਰਮੁਖਪਏਖਾਤੇਹੈਨਾ।ਚਉਥੇਮਾਫੁਹੋਤੇਹੈ।ਅਰਜਾਬਹੀਮੁਲਖਖਾਤੇ
 ਹੈ।ਅਰਪਾਤਿਸਾਹਕੇਸਾਬਚੜਤੇਹੈ।ਅਰਖਾਵਣਕੋਭੀਲੇਤੇਹੈ।ਤੇਸਾਬਹੀਪੁਕਮੁ
 ਪੜੇਕਬਤੇਹੈ।ਤੈਸੇਹੀਮਹਾਰਾਜਕੀਚਾਰਖਰਕਕੀਜਿਸਟਿਹੈ।ਅਰਏਕਸਹ

ਮੁਖਤ

ਕਾਮੀਪੈਂਜੇ ਸਦਾ ਕੁੜਕੁ ਸਤਾ ਮਪਣੀ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਲ ਗੋਰ ਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰਜੇ ਕੁਤੀ
 ਬਬਰਤ ਪੁਨਿ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਕਾਮ ਨਾ ਕੇਲੀ ਏਕ ਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਅਮ ਕੇ ਬਰਤਿ
 ਕਾ ਫੁਲ ਚੋਵੈ ਤਾਉ ਨ ਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਸਰਸ ਰਾਇ ਕਾ ਸਦਾ ਰੰਗ ਰਹਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਮੇ
 ਕੇ ਫੁਲ ਉਨ ਉਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਰਪੁਨ ਕਾ ਫੁਲ ਉਨ ਉਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤਾ ਅਰਜੇ ਨਿਪ
 ਕਾਮੀਪੈਂ ਨਾ ਜਿਉਂ ਨਵਾਨ ਤੇ ਮਰਮ ਮੁੰਨ ਹੋਇ ਕੈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤੇ ਪਾਪ ਜੁਭਾਵ ਕਉ ਨ ਤੇ ਹੋ
 ਤੇ ਹੈਂ ਤਾਉ ਨ ਕਾ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾਲੇਖਾਇ ਕਠਾ ਕਰ ਕੈ ਜੇ ਪੁੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਹੁਤੇ
 ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਪਾਪ ਬਹੁਤੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾ ਪੁੰਨ ਬਿਆਝ ਕੇ ਪਾਪ ਭੇ
 ਗਾਈ ਤੇ ਹੈਂ ਪੁੰਨ ਉਨਾ ਦੇ ਬਲੀ ਹੈਂ ਨ ਤੇ ਪਾਪ ਨਿਬਲ ਹੈਂ ਨਾ ਜੇ ਸੇ ਮਟਾ ਭੁਰ ਕੇ ਫੁਟ ਕਜ
 ਤਾ ਹੈਂ ਜੇ ਨ ਜੇ ਉਪਾਸ ਕਮ ਹਾਰਾ ਜ ਕੇ ਹੈਂ ਜੇ ਤੇ ਪਾਪ ਸਰਸਾ ਕਰ ਕੈ ਕਰਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਮ
 ਵਸ ਮੇ ਕੋ ਉਪਾਪ ਉਨ ਜੇ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਰਸਾ ਸਦਾ ਰੁਚ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਪ ਤੁ
 ਛੋ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਜੇ ਵਿਆਝ ਕੇ ਸਦਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਵਰਤੀ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਫੁਰਕੀ ਮ
 ਉਤਾਰ ਸਾਰ ਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਕੁਰਾਤਿ ਕਰਿ ਗਿਆ ਨ ਕੇ ਪਾਪ ਤਿਹੋਇ ਕੈ ਨ ਮਮ ਬਨ
 ਤੇ ਰਹਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਹ ਕਾਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨ ਤਾ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸਵਰਗਾਨੁ ਭੋਗ ਕੇ ਬਹੁਤੈ ਮਨ ਵਾਨ ਦੇਖ
 ਰਉਤ ਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਾ ਫੇਰ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਨ ਪਾਪ ਤਿਹੋ ਕੈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤੇ ਜੇ ਨਿਕਾਮੀ
 ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤਾ ਫੇਰ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਦੇਖ ਰਾਮ ਉਤਾਰ ਲੈ ਕੈ ਫਿਰ ਭੁਗਤਿ ਨ ਲਗਾਵੇ ਹੈਂ ਨਾ ਉਨਾ

ਦਾ ਧਾਰ ਹੋਵੇ ਪੈ। ਇਹ ਉਪਾਸੰਦਾ ਫਲ ਹੋਵੇ ਪੈ। ਜੈ ਸੇ ਸੇ ਗਾਭਿ ਵਾਲਾ ਘੋੜਾ ਕੇਵਾ ਜੁ ਦੇ
 ਕੈ ਮੁਲਖ ਮਾਪ ਖਾਵੇ ਪੈ। ਤੈ ਸੇ ਭੁਜਨ ਕਰ ਕੈ ਸੁਖੀ ਰਹਵੇ ਪੈ। ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨੀ ਪੈ ਉ
 ਨਾ ਸਰੀਰਾ ਨੂ ਮਿਥਿਆ ਜਾਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਕਰਮ ਮੋਭੀ ਝੂਠ ਜਾਤਾ ਪੈ। ਜੈ ਸੇ ਸੁਰਜ ਕੇ ਨਿਕ
 ਦਿ ਮੰਧਕਾਰ ਨਾਹੀ ਜਾਤਾ। ਤੈ ਸੇ ਉਨ ਕੇ ਨਿਕ ਦਿ ਕਰਮ ਨਾਹੀ ਜਾਤਾ। ਓਹ ਸਦਾ ਜੀਵ
 ਨ ਮੁਕਤਿ ਪੈ। ਤਾ ਉਚਾ ਅਰਥਾ ਸਕੀਰੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਉਨ ਦੇ ਪਾਖ ਪੀ ਨੇ ਭੋਗੇ ਤੇ ਬਿ
 ਨਾ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਪੈ। ਨਾ ਭਾਬ ਚ ਨ ਹੋਇ। ਅਜੇ ਜੈ ਨ ਸੇਠੀ ਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਖੁਜਾ ਕਰਵੇ ਪੈ। ਨਾ ਉ
 ਨ ਦੇ ਪੀ ਨਾ ਨੁਲੈ ਸੁਖ ਭੋਗਾਤੇ ਪੈ। ਤੇ ਜੋ ਉਨ ਦੀ ਨਿਦਾ ਦੁਖ ਕਰਵੇ ਪੈ। ਨਾ ਤਾ ਉਚਿ ਵਿਆਖ
 ਪਾ ਨੁਲੈ ਕੈ ਦੁਖ ਭੋਗਾਤੇ ਪੈ। ਜੈ ਸੇ ਮਸਾਹ ਬਪਾਤਿਸਾਹ ਦੇ ਮੁਲਖਾ ਇਨਾ ਮੀਖਾਵੇ ਪੈ। ਤੈ
 ਸਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਕੈ ਵਿਚਰਤੇ ਪੈ। ਬੋਲੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚ
 ਲੀ॥
 ॥ ਬਿਸਨੁ ਬੀਬਣਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਮਾਛੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨ ਜੀ ਦੇਹ
 ਜੁਰਮਾਏ। ਜੋ ਅਸਾ ਰਾਉ ਪਾਰ ਕੀ ਜੈ ਜੀ। ਤੇ ਬਚਨ ਹੋਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੁਰਲ ਕੜੀਆ। ਇ
 ਆਕੁਰਾ ਤਾਨਾ ਲੇਖਾ ਵੀ ਦੀਅਾ ਅਸਕਾਲਿ। ਆਕੁਰਾ ਤੇ ਬਿਸਨੁ ਨੁਆਰਿ ਅਹੋਈ
 ਤੂੰ ਪਿਛਲੀ ਬਾਤਿ ਸਿਖਾਨੁ ਪਾਣੀ ਗਾਰਮ ਕਰ ਕੈ। ਇਸ ਨਾਨੁ ਕਰਾਇ। ਆਕੁਰਾ ਤੇ ਸਿ
 ਖਾਵੀ ਪੈਰਾ ਵੀ ਮੇਲ ਮੋਭਾ ਕਰਾ। ਤਾ ਉਨ ਦਾ ਉਪਾਰਾਇ ਸੇ ਕਰਹੋ। ਇਆ॥ ੨੦॥ ॥
 ਪਉੜੀ ਬੀਸਵੀ ਚਲੀ। ਜਦੁ ਭਾਨੁ ਭੀਰ ਬਾਚਾ। ਇਚਲੀ ਲੇ ਚਢੇ ਚਾਰੇ। ਸਣੇ ਨਿਹਾ

ਲੇਜਾਣੀਅਨਿਸਨਮੁਖਸੇਵਕਗੁਰੂਖਿਆਰੇ। ਸੇਖਰੁਸਾਧਵਖਾਣੀਮੇਨਾਉਰੂਲੂਜਿਖਜ
 ਚਾਰੇ। ਜਦੁਭੀਵਾਜਾਣੀਅਨਮਹਾਪੁਰਖਮੂਲਪਦਾਰੇ। ਚਰਚਦਾਸਮੂਲਾਕਪੁਰਹਾਰਗਾਰੂ
 ਵਿਜਵੀਚਾਰੇ। ਟਿਕਪਣਾਬਪਲਵਖਾਣੀਮੇਨੇਠਾਰੰਗਕੁਲਨਿਸਤਾਰੇ। ਵਿਸਰੋਖੀ
 ਤੁਲਸੀਆਭਾਰਦੁਆਜੀਸਨਮੁਖਸਾਰੇ। ਵਰਾਹਗਤਪੈਭੀਅਨੁਗੋਇਵਖੇਈਗੁ
 ਰੂਪਆਰੇ। ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੇਖਾਰਉਭਾਰੇ। ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀ
 ਹੋਰੁਚਲੀ। ਭਾਈਜਦੁਤੇਭਾਨੂਤੇਭਾਈਤੀਰਥਾਭਾਈਨਿਪਾਲੁਚਾਰੇਜਾਤਦੇਚਦੇਗੁਰੂਅਰ
 ਜਨਜੀਵੇਪਜੂਰਆਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਗਾਬੀਬਨਿਵਾਜਨੀਇਕਬੈਤੇਰਾਬਚਨਪੈ।
 ਕਰੈਕਰਾਵੈਅਪੇਆਪਾਅਨੁਖਕੇਕਛੁਨਾਪੀਪਾਸਾ। ਤੇਇਕਬੈਤੇਰਾਬਚਨਪੈ। ਜੇਬੀਜੈਸੋ
 ਲੁਣੈਕਰਮਾਦਾਖੇਤੁ। ਅਕਿਰਤਿਅਣਾਪਵਿਸਿਰਿਆਨੂਨੀਭਰਮੇਗੁ। ਜੇਤੁਆਪ
 ਹੀਕਰਦਾਕਰਾਵਦਾਪੈਤੁ। ਅਸੀਭਾਵੈਕਛੁਕਰੀਮੇ। ਅਸਨੂਕੀਵੈਸਪੈ। ਜੇਤੁਕੁਮਾਦਾ
 ਫਲੁਅਸੀਭੋਗਣਾਪੈ। ਤਾਕੁਮਵਿਚਾਰਕੈਕੀਜੈ। ਅਸੀਕਉਨਬਚਨੁਮੰਨੀਮੇ। ਅਬੁਕਉ
 ਨਨਾਮੰਨੀਮੇ। ਤਾਬਚਨੁਪੋਇਆ। ਜੇਗੁਰਾਜੀਵੇਗਾਰੰਬਜੇਕੇਵਿਚਸਭੁਣਾਅਧਕਾਰਵੇ
 ਬਚਨਪੈਨਾ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਭੀਸਭਨਾਅਧਕਾਰਪੈਨਾ। ਇਕਕਰਮਾਦੇਅਧਕਾਰੀਪੈਨਾ
 ॥ ਤੇਇਕਉਪਾਸਨਾਦੇਅਧਕਾਰੀਪੈਨਾ। ਤੇਇਕਗਿਆਨਦੇਅਧਕਾਰੀਪੈਨਾ। ਤੇਜੇਤ੍ਰੇਤਾਕ
 ਰਮਾਦੇਅਧਕਾਰੀਪੈਨਾ। ਉਨਾਪੁਤਿਭਾਏਪਬਚਨਪੈਨਾਜੇਪਾਬੀਜੈਸੋਲੁਣੈਕਰਮਾਕਾਏ

ਜੇਹੜੇਉਪਸਨਾਦੇਅਸਕਾਰੀਪੈਉਨਾਪਰਤਿਏਪਬਚਨਪੈਕਰਕਰਾਵੈਆਪੇਆਪਾਮਨ
 ਖਕੇਕਛਨਾਹੀਹਾਥਾਤੇਜੋਗਿਆਨਦੇਅਸਕਾਰੀਪੈਉਨਾਪਰਤਿਏਪਬਚਨਪੈਜੋ
 ਘਟਿਘਟਿਅੰਤੁਸਰਬਸਿਰੰਤਏਕੋਪੁਰਖਸਮਾਣਾਜੈਸੇਵੈਦਕੀਅਉਖੁਦਹੋਤੀਪੈ।
 ਗਰਮੀਦੇਤਾਪਦਾਸਰਦੀਦੇਤਾਪਦਾਕਰਦੇਤਾਪਦਾਐਖੁਦਭਿਨੁਭਿਨੁਹੋਤੀਪੈ।ਸ
 ਤਿਵੈਦਰਬੀਕਾਨਾਟਕਾਲਪੀਦੇਖਕਰਜੈਸਾਤਾਪਹੋਤਾਪੈ।ਤੈਸੇਅਉਖੁਦਹੋਤ
 ਪੈ।ਤਾਰਬੀਕਾਰਗਕਟਿਆਜਾਤਾਪੈ।ਤੇਜੇਅਜਾਣਵੈਦਹੋਤਾਪੈਤਾਰਬੀਕਾਰ
 ਗੁਕਟਿਆਨਹੀਜਾਣਾਰਗਅਉਰਹੋਤਾਪੈਅਰੁਅਉਰਕਰਤਾਪੈ।ਤੈਸੇਸੰਤੁਜ
 ਪੈਨਪੁਰਖਕੇਵਚਨਾਦੁਆਰੇਅਰਕਸਾਦੁਆਰੇਪਛੁਨੀਦੇਪੈ।ਰਜਨਾਦੁਆਰੇ
 ਧਿਰਦੇਥਾਮਤੁਮਲੁਮਹੋਤਾਪੈ।ਜੈਜੇਨਾਟਕਾਦੁਆਰੇਰੋਗਕੀਪਰੀਖਾਹੋਦੀਪੈ।
 ਤੈਸੇਸੰਤੁਜਨਜਗਿਆਸੀਦਾਅਸਕਾਰਦੇਖਦੇਪੈਨਾਤੈਸੇਉਪਦੇਸਦੇਦਹੈਨਾਤ
 ਤਾਤੇਤੁਸੀਭਗਤਿਏਅਸਕਾਰੀਹੋਤੇਸਦਾਤੁਜਨਸਿਮਰਨਕਰਨਾਤੇਸਿਖਾਈ
 ਦਹਲਕਰਿਆਕੋਰੋਤਾਉਨਾਕਾਉਪਾਹਇਸੇਤੁਰਾਹੋਇਆ।
 ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਚਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਨਾਉਅਰਭਾਈਗੁਲੂਜਾਤ
 ਦੇਸੇਖੜਸਾਸਪੈਸਨਾਤੇਭਾਜਦੂਜਾਤਵਾਭੀਪੈਸੀਤੇਮੂਲਾਮਹਾਪੁਰਖਹੈਸੀਜੋ
 ਚਾਰੇਗੁਰੂਅਰਜਨਨਹੀਸਰਨਮਾਏਉਨਾਅਰਦਾਸਕੀਭੀਜੀਗਰੀਬਨਿਵ

ਜਜੀਤਸਾਹੀ ਬਾਣੀ ਅਨੇਖ ਕਾਰ ਵੀਧੀ ॥ ਤੇਤੁ ਸਾਹੁ ਬਚਨੁ ਪੈ ॥ ਅਪੋ ਅਪਣੇ ਅਸ ਕਰ ਦੇ ॥ ੨੫ ॥
 ਮੁਜਬ ਬਾਣੀ ਮਨੁ ਨੀ ਵਿਏ ਵਿਖੇ ਸਾਰਣੀ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਅਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀ ਸਮਝ ਸਕ
 ਏ ॥ ਜੇ ਅਸੀ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਪਾ ਕਰ ਮਕਾਨੁ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾ ॥ ਕਿਉ ਪਾਸ ਨਾ ਦੇ ਅ
 ਧਿਕਾਰੀ ਪਾ ॥ ਕੇਰਿ ਅਨ ਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ ਜਾਣੇ ਜੇ ਬ
 ਚਨ ਜੁਣ ਕੇ ਮਨੁ ਪੈ ਏਇਆ ॥ ਅਭੁਖ ਕਰ ਮਨੁ ਚੋਏ ਪੈ ॥ ਤੇ ਅਸੀ ਚਾਪਨੇ ਪਾ ਕਿ
 ਦੇ ਜੁਭ ਕਰ ਮਕਰੀਏ ॥ ਤੇ ਅਜੁਭ ਕਰ ਮਾਦਾ ਤਿਅ ਗੁਕਰੀਏ ॥ ਪਰ ਵਿਯਸ ਨ ਜੇ ਖੋਟੇ
 ਮਾਕਰ ਮਾਦਾ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ॥ ਏਤਾ ਮਿਟਿ ਦਾ ਨਹੀ ॥ ਤਾ ਜਾਣੀ ਮੇ ਅਸੀ ਕਰ ਮਾਦੇ
 ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਸਿਖਾਣੀ ਸੇਵਟ ਲਕਰ ਨੀ ॥ ਤੇ ਬਾਣੀ ਨੁਪੀ ਤਕਰ ਕੈ ਜੁਣੀ ਮੈ ॥ ਤੇ
 ਮਨ ਵਿਚੋ ਖੋਟ ਦੂਕੀ ਜੈ ॥ ਅਜੇ ਜੇ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਸਬਦੁ ਨੁ ਜੁਣ ਕੈ ਖੋਟੇ ਕਰ ਮਾ ਮਿਟਿ ਜਾਵਨੁ ॥
 ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬਚ ਜਾਵੈ ॥ ਤਾ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਅਸੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਅਠਿ
 ਪਹਰਿ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਭਿਅਸ ਕਰੀ ॥ ਮੈ ਕੈ ਜੇ ਕੋਈ ਖੋਟਿ ਮਾਕਰ ਮਾਦਾ ਤਿਅ ਗਾ ਨਹੀ ਵ
 ਸੇਖਰ ਪਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਉਸ ਨੁ ਭੀ ਮਿਟਾਈ ਮੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਜਾਣੀ ਮੇ ਜੇ ਸਬਦ ਦੇ ਸਮਝਣ ਕਰ ਜੁ
 ਭ ਅਜੁਭ ਕਰ ਮਾ ਮਿਟ ਗਏ ਪੈ ॥ ਤੇ ਜਗਤਿ ਦੇ ਰਸਾਵ ਲੇ ਰਿਵਾਫਿ ਰਖ ਲੈ ਤਾ ਪੈ ॥ ਤਾ ਜਾਣੀ
 ਮੇ ਜੇ ਮਾਇ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਤਾ ਅਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮੁਜਬ
 ਜੇ ਕਰ ਮਾ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਗਾ ॥ ਤਾ ਤਸਾਹੁ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਦੀ ਬਾਣੀ

ਦੇਵਿਚਸਭੇਅਸਿਕਾਰਹੈਨੈ॥ਸਿਖਭੀਸਭਣਾਅਸਿਕਾਰਹੈਨੈ॥ਤੁਤੇਜੇਸੰਤਮਿਲੇਵੇ
 ਹੈਨੈ॥ਤੁਅਸਿਕਾਰਮੁਜਬਉਪਦੇਸਕਰਵੇਹੈ॥ਨਾਹੀਤੁਇਸਪ੍ਰਕਾਰਅਪਣਾ
 ਅਸਿਕਾਰੁਸਮਝੇਗਾ॥ਤੁਉਸਦਾਕਲਅਣਹੋਵੈਗਾ॥ਤੁਉਨਾਦਾਅਸਿਕਾਰ
 ਦੇਸਮਝਣੇਕਰਉਧਾਰਹੋਇਆ॥

ਬੋਲੋਭਾਈਦਾਪਗੁਰੂ

ਜੀਸਾਖੀਪੋਰਚਲੀ॥ਮੁਲਾਕਮੁਬਜਾਤੇਦੇਰੂਗਾ॥ਤੁਵਿਜਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਏਪੁਜ
 ਰਾਮਾਏ॥ਜੇਜਿਤੁਨੇਸੰਤਸਾਖਾਦਾਉਪਦੇਸੁਹੈ॥ਜੁਜਾਗਾਤਿਕਰਨੀਤੇਭਜਨੁਕਰ
 ਨਾ॥ਤੇਸੁਭਕਰਮਾਦਾਉਦਮਕਰਨਾ॥ਤੇਬੰਧਨੀਵਿਚਸਲੇਕੁਪੈਦਾ॥ਤੀਸਾਪਬਸੀ
 ਦੀਆਕਿਉਚਲੈਤਿਉਨਾਲਾ॥ਇਕਜੀਵੀਦੇਨਾਲਪਨਿ॥ਇਕਨਾਜੁਤਿਆਮਿਲੇਉਠਾ
 ਲਾ॥ਗਾਵੀਬਾਨਿਵਾਜਾਇਸਦੁਚਨਦਾਉਦਮਕਿਉਕਰਹੈ॥ਐਜਨਾਇਉਜਾਣੀਦਾ
 ਹੈਜੇਸੁਤਿਆਹੀਦਾ॥ਤੁਪੋਦੀਪੈ॥ਕਿਉਤਾਉਤਾਉਦਮਕਿਉਕਰਨਾਪੈ॥ਤਾਬਚਨੁਹੋ
 ਇਅਭਾਈਇਸਦਾਭੀਦੁਇਖਰਕਾਰਦਾ॥ਤਾਤਮੁਜਪੈ॥ਇਕਭਾਜਾਗਵੇਭੀਦ
 ਤਦੇਨਾਲਪੈਨਾ॥ਤੇਸੁਤਿਆਨੇਭੀਉਠਾਲਮਿਲਦੀਪੈ॥ਜੇਸਾਖਸਿਗਾਤਿਵਿਚਆ
 ਨਗੇ॥ਤੇਮੁਸਾਵਿਦਰਤਾਦੁਨਗੇ॥ਤਾਜਾਗਵੇਭੀਲੇਦੁਨਗੇ॥ਤੇਸੁਤੇਭੀਲੇਦੁਨਗੇ॥
 ਤੇਦੂਜਾਜੇਕਹਿਆਪੈਜੇਜਾਗਵੇਨਾਹੀਲਪਦੇ॥ਤੇਸੁਤਿਆਨੁਉਠਾਇਮਿਲਦੀਪੈ॥
 ਇਸਦੇਭੀਦੁਇਅਰਬਪੈਨਾ॥ਇਕਦੁਇਸੇਦਬਾਰਸੇਤੇਉਨਾਜੁਤਿਆਜੇਭਲਕੇ

ਜਗਜਤੁਰਨਾਪੈ। ਤਵੇਨੇਵੁਰੀਮਜਲਕਰਕੈਸਮੁੰਦਵੇਕੰਦੇਜਾਇਖਪਤਿਭੁਏ। ਇਕਤਾਵਿਚਜ
ਪਾਜਵੇਚੜਬੈਠੈ। ਤੇਇਕਕੰਦੇਤੇਉਤਰਖਏ। ਜੇਜਿਸਵੇਲੇਜਪਾਜਤੁਰੇਗਾਤੇਦੋਲਵਜੇਗਾ
ਤਾਅਸੀਭੀਚੜਬੈਠਾਰੋ। ਤੇਜਪਾਜਤੁਰਖਏਆ। ਤਾਉਨਾਦੋਲਜੁਣਿਆਨਾਤੇਜੇਜਪਾਜ
ਤੇਚੜਤੇਥਕੇਹੋਏਉਪਸੇਗਏ। ਤੇਵਾਖਾਰੀਆਉਨਾਉਠਾਇਕੈਸੋਦਾਕੀਤਾ। ਤੇਜੇਨਸੇਕੰਦੇ
ਉਤੇਜਾਗਵੇਰਹੋ। ਉਪਸਖਏਹੀਰਹਗਏ। ਅਤੇਉਠਤੁਰੇ। ਤੇਰਾਪਵਿਚਚੇਰਾਬੀਖੁਆਇ
ਗਏ। ਤੈਸੇਜੇਸਾਖਸੀਗਾਤਿਵਿਚਆਇਕੈਬੈਠੇਗਾਤਾਪੁਸਾਦਭੀਸੁਤਿਆਨੂਜਗਾਇਕੈਮਿ
ਲੇਗਾ। ਤੇਸਬਦਭੀਜਗਾਇਕੈਸੁਣਾਈਏਗਾ। ਤੇਜੇਨਸੇਆਮਣੇਖਰਜਾਗਏਬੈਠੇਹੈਨਾਨ
ਸਬਦਸੁਣਨਗੇਨਪੁਸਾਦੁਲੇਵਨਗੇ। ਤੇਦੂਜਾਵਾਪਗਾਰੂਦੀਦਾਨੀਵੇਸਨਵਾਲੇਨੁਪਾਖਤਿ
ਹੋਦੀਪੈ। ਅਰੁਬੇਰਾਜੇਪਾਭੀਸਰਵਣਗਿਆਨੁਕਰਕੈਤੇਅਭੁਸਾਨਸਮੇਤਾਅਪਨੁਜਾਗਾ
ਦਾਪੈ। ਤੇਅਜੁਭਕਾਰਜਨਿਸਰਕਹੋਇਕੈਕਰਦਾਪੈ। ਸੇਵਾਪਗਾਰੂਦੀਦੀਦਾਤਨੁਪਰਾਖ
ਤਿਨਾਹੀਹੋਵਾ। ਤੇਜੇਅਗਿਆਨੀਪੈਨਤੇਜਗਿਆਸਾਉਸਨੂਹੋਦੀਪੈਨਿਰਾਖਗਤਿਸਾਖ
ਸੰਗਤਿਵਿਚਜਾਇਬੈਠਦਾਪੈ। ਤੇਅਗਿਆਨੀਦੀਨੀਦਗੁਰੂਕੇਸੰਤਉਸਦੀਦੂਰਕ
ਰਹੇਹੈਨਾ। ਤੇਸਰੂਪਦੇਲਾਭਨੇਪੁਪਤਿਹੋਦਾਪੈ। ਤੇਜੇਸੇਵਾਖਾਰੀਨਿਭਲਾਪਾਖਦਦਾਪੈ
। ਤਾਪਨੀਹੋਜਾਦਾਪੈ। ਤੈਸੇਮਨੁਨੀਵਾਕਰਕੈਨਿਤਿਸੰਗਤਿਸਾਖਕੀਕਰਦੇਹੈਨਾ। ਸੁ
ਉਨਾਨੂਗਿਆਨੁਪਾਖਤਿਹੋਦਾਪੈ। ਉਨਾਵਾਮਨਨੀਵਾਕਰਸਾਖਸੰਗਤਿਕਰਨਤੇਉ

ਧਾਰਹੋਇਆ॥

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾ

ਈ ਫਿਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਨੰਗਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਤੇ॥

ਤੁਮ ਅਰਜਨ ਸਾਖੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਨੰਗਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਅਤੇ॥

ਕਈ ਕਿਸਨ ਨੂੰ ਜਪਦੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਅਸਾਨੇ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ

ਜਪਦੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਕਹੋ ਬਚਨ ਅਸੀਂ ਕੋ ਨਾ ਸਾਨਾ ਮਨ ਪੀਏ॥ ਤੁਸੀਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ

ਜੇ ਸੇ ਨਵੀ ਤੇ ਨਾਵ ਨਿਤ ਨੀਆ ਪੈਨਾ॥ ਸਭੇ ਧਾਰ ਉਤਾਰ ਨਵਾਲੀਆ ਪੈਨਾ॥ ਤੇ ਜੇ ਕਿ

ਸੇ ਬੇੜੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪੈਉਸ ਨੂੰ ਉਸੇ ਨਾਲ ਯੋਜਨ ਹੋ॥ ਤੇ ਸੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਸਭੇ ਉਸ

ਰਕਰ ਨੇ ਗੁਪੈਨਾ॥ ਅਰਜਨੇ ਆਪਣੇ ਗੁਰਾ ਸਿਖ ਨੂੰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਪੈ॥ ਉਸਦਾ ਉਪਾਰ

ਉਸੇ ਕਰ ਪੈ॥ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੀਵਾਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਨਉ ਜੁਗ ਵਾਸ ਦੇ ਦਵਾ ਜਪ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਉਸ

ਬੀਵਾ ਦੁਲੀਤਾ॥ ਤੇ ਜੁਗ ਪਰਿਕਾਸਾ ਪੁਕਰ ਕੇ ਉਸ ਬੀਬਾ ਹਾਲੀਤਾ॥ ਤੇ ਨਉ ਜੁਗ ਰਾਖੀ

ਦਕਾ ਜਪ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਬੀਬਾ ਹਾਲੀਤਾ॥ ਤੇ ਨਉ ਜੁਗ ਰਾਮਦਾਸ ਜਪ ਕਰ ਕੇ ਉਸ ਬੀਬਾ

ਲੀਤਾ॥ ਤੇ ਚਾਰ ਅਖਰ ਇਕ ਠੇਕ ਕਰ ਕੇ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਕੀਤਾ॥ ਤੇ ਛਤ੍ਰੀ ਜੁਗ ਦੇ

ਤਪਦਾ ਦੁਲਾਇ ਨੇ ਚੋਹਾ ਅਖਰਾ ਵਿਚ ਰਖਿਆ ਪੈ॥ ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ

ਜਪ ਕਰਨ ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੁਲਾਵਾ ਉਪਾਰ ਹੋਇਆ॥

॥

ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਵਿਸਾ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਤੇ ਭਾਈ ਤੁਲ

ਸੀਆਭਾਰਦੁਆਜਬੁਮਣਤੇਭਾਈਗਾਭਾਤੇਭਾਈਗੋਇਦੁਘੇਈਗੁਰੂਅਰਜਨਦੇਹ
 ਜੁਰਾਮਾਏ। ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਇਕਬੇਨਾਮਦੇਵਿਦਾਬਚਨਪੈ। ਜੇਖਾਰੇਤੁਮਗਾਰਾਮਚੰ
 ਭੀਆਵਰਦੇਖਿਆਬਾ। ਗਾਵਨਸੇਤੀਸਬਦਵਰਹੋਈਅਰਕੀਜੇਇਗਵਾਈਬੀ। ਤੇਬ
 ਪੁਰੋਉਸੇਨਾਮਦੇਵਦਾਬਚਨਪੈ। ਜੇਦਸਰਬਰਾਇਗਾਜਾਗਾਮੇਰਾਰਾਮਚੰਦੁਮਣਵੈਨਾ
 ਸਾਤਤਰਜਾਮੀਮ੍ਰਤਪੀਜੈ। ਤਾਪਹਲਾਬਚਨਜੁਣਕੈਤੇਅਉਤਾਰਾਦੀਨਿਦਾਹੋਦੀਪੈ।
 ਤੇਦੁਜਾਬਚਨਜੁਣਕੈਉਪਮਾਹੋਦੀਪੈ। ਕਿਉਕਰਸਮਸ੍ਰੀਮੇਜੀ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆ
 ਜੇਇਕਨਿਰਗੁਣਦੀਉਪਸਨਹੋਜੀ। ਜੇਸੇਸਮੁੰਦਰਦੇਉਪਰਕੋਈਜਾਵੈਤਾਕਈਲਾਪੈ
 ਰਾਉਸਦਿਓਵਿਚਹੁਨਿਕਲੀਵੀਆਪੈਨਾ। ਤੇਨਦੀਤੇਕੋਈਜਾਵੈਤਾਓਹਾਨਦੀਸਮੁੰਦਰ
 ਪੈ। ਏਹਾਜਲਕੂਪਪੈ। ਤੇਸੇਸੇਈਮਹਾਰਾਜਅਉਤਾਰਹੋਇਦਰਤੇਪੈਨਾ। ਤੇਸੇਈਜਤਿ
 ਚਿਤਅਨੰਦਰੂਪਹੋਇਕੈਸਭੁਸਨੁਜਤਾਦੇਰਹੇਪੈਨਾ। ਬਪੁਰੇਖੰਡੁਲੋਕਜੇਗਿਆਨਬੀ
 ਰਹਤਿਪੈਨਾ। ਤੇਸ੍ਰਗਾਣਵੀਪੁਜਾਕਰਦੈਪੈਨਾ। ਤੇਸਾਪਸਿਤਾਲਦੈਖਕਰਦੈਪੈਨਾ। ਤਾਉਨ
 ਦੇਪਰਬਾਇਕਰਕੈਕਹਿਆਪੈ। ਜੇਦੇਹਸਾਰੀਦਾਪਰਾਮਪੈ। ਜੁਦੁਖਸੁਖਹੋਵੇਪੈਨਾ।
 ਪ੍ਰਗਿਆਨੀਜੇਹਾਸ੍ਰੀਝੂਠੰਜਾਵੇਹੈਨਾ। ਤੇਇਕਲਖਤਿਦੇਉਪਾਸਕਪੈਨਾ। ਤੇਇਕਦਾਚ
 ਦੇਉਪਾਸਕਪੈਨਾ। ਲਖਦੇਉਪਾਸਕਸਭੁਸਾਦਿਚਅਕਾਲਖੁਰਖਦੀਸਤਿਆਨਾਣਦੇ
 ਪੈਨਾ। ਕਿਸੇਨਾਲਿਵੈਰਵਿਰੋਧਨਹੀਕਰਵੇ। ਤੇਦਾਚਦੇਉਪਾਸਕਕ੍ਰਿਸਨਦੇਉਪਾਸਕ

ਗਮਨਾ ਲਿਵੈ ਖਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਗਮ ਦੇ ਉਪਾਸ ਕਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਾਲ ਦੈ ਖਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾ ਤੁ
 ਸਾਲ ਖਦੇ ਉਪਾਸ ਕਾ ਕ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਤੇ ਨਿਰਵੈ ਰਹੈ ਦੁਨਾ ਉਨਾ ਦਾ ਉਪਾਸ ਕਾ ਇਸੇ ਕਰਹੈ ਇਅ
 ॥ ਅਉੜੀ ਇਕੀਸਵੀ ਚਲੀ ਕਾਲੂ ਚਾਉ ਬੀਮੀਆ ਮੂਲੇ ਨੂਰੂ ਰੂਸ ਬਦ੍ਰਿਸਿਆ ਰਾ
 ਹੇ ਮਾਵਿਚ ਕਪਾਹੀ ਅਗੇ ਇਦ ਘੋਈ ਗੁਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ਭਿਖਟੋ ਰਾਭੁਟ ਦੁਇ ਸਾਰ ਸੁਟ
 ਮਹਲ ਤਿਸ ਭਾਰਾ ਗੁਰ ਮਖਰਾ ਮੁਕੋ ਹਲੀ ਨਾਲ ਨਿਹਾਲੁ ਸੇਵਕ ਸਾਰਾ ॥ ਛਜੂ ਭਲਾ
 ਜਾਣੀ ਮੇਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਸਾਧ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ਤੁਲ ਸਾਵੁ ਪੁਰਾ ਭਗਤ ਪੈ ਦਾ ਮੇਵਰਾ ਮਾਕਲ ਦੇ
 ਬਲ ਪਾਰਾ ॥ ਭਾਨਾ ਮਾਵਲ ਵਿਗਾਹ ਮਲ ਬੁਧੇ ਛੀਬਾ ਗੁਰ ਵਰ ਬਾਰਾ ॥ ਸੁਲਤਾਨ ਖੁਰ
 ਪੈ ਭੁਗਤਿ ਭੰਗਾਰਾ ॥ ੨੧ ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਪਗੂਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
 ਸੁਲਤਾਨ ਖੁਰ ਦੇ ਸਿਖ ਕਾਲੂ ਤੇ ਚਾਉ ਬੀਮੀਆ ਤੇ ਮੂਲਾ ਤੇ ਭਾਈ ਹੇ ਮਾਕਪਾਹੀ ਤੇ ਭਾਈ ਗੋ
 ਇਦ ਘੋਈ ॥ ਤੇ ਭਿਖਟੋ ਰਾਭੁਟ ਭਾਈ ਪਾਰੇ ਸੂਰ ਮਾਤੇ ਗਾਮੁਕੋ ਹਲੀ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲੂ ਤੇ
 ਭਾਈ ਛਜੂ ਭਲਾ ਜਾਤ ਦੇ ਸਾਂਈ ਦਿਤਾ ਸਾਧ ਤੇ ਭਗਤੁ ਤੁਲ ਸਵਪੁਰਾ ॥ ਭਾਈ ਦਾ ਮੇਵ
 ਰਤੇ ਮਾਕਲੁ ਭਾਈ ਭਾਣਾ ਤੇ ਮਾਵਲ ਵਿਗਾਹ ਮਲ ਭਾਈ ਬੁਧੇ ਛੀਬਾ ਹੋਰ ਸਭ ਵਾਸੀ ਸੁ
 ਲਤਾਨ ਖੁਰ ਦੇ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਨੀਵੇ ਹਜੂਰਾ ਆਇ ॥ ਤੇ ਅਰਵਾ ਸਕੀਤੀ ਜੋ ਅਸੀਤੀ
 ਸਕੀ ਮਾਭੁ ਸਾਹੀ ਦੇ ਸਿਖ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ਤੇ ਅਜਨੋ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਤੁਸਾਧ ਰਮਦੀ ਕ੍ਰਿ
 ਤਕਰ ਕੈ ਸਿਖਾਈ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ॥ ਤੇ ਮਨ ਨੀਵਾਰ ਖਨਾ ॥ ਤੇ ਮਿਠਾ ਬੋਲਣਾ ॥ ਤੇ ਮਿਛਲੀ ਬ

ਤੀਇਸਨਾਨਕਰਕੈਤੇਸਬਦੁਮਨੁਨਾਤੇਲਾਅੇਰੀਬਦੀਬਾਣੀਸੁਣਕੇਤੇਕਿਰਤਨੁਲਗ
 ਏਪੁਸੇਅਸੀਇਸੇਖਕਾਰਵਰਤਿਦੇਹਾਅਰਜੀਅਸਾਰੇਮਨਨੁਸਾਤਨਾਹੀਆਵਦੀ।ਤੁ
 ਸੀਕੁਮਕਰਕੈਐਸਾਉਪਦੇਸਕਰੇਜੇਅਸਾਰੇਮਨਨਸਾਂਤਆਵੈ।ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ
 ਭਾਈਜੋਲਗਤੁਸੀਰਾਜਸੀਤਾਮਸੀਗੁਣਨੁਤਿਆਗੁਨਾਕਰੇ।ਤੇਸਾਂਤਕੀਭਾਣਾਵਿਚ
 ਵਰਤੇਨਹੀਤੋਲਗਤੁਸਾਨੁਸਾਤਕਿਉਕਰਆਵੈ।ਤਾਉਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਖਾਤਿਸ
 ਹਾਅਸੀਗੁਣਾਵੀਖਰੀਖਿਆਕਿਉਕਰਸਮਝੀਐ।ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਹਿਸਐਕੋ
 ਸਕਰਤੇਹੈਸੋਤਾਮਸੀਪੈਨਾਅਰੁਜੇਨਿਮਾਅਰੁਮਿਠਾਬੋਲਣਾਕਰਦੇਹੈਨਾਸੋਸਾਤਕੀਪੈ
 ਨਾਤਾਪੁਛਿਆਏਤੈਗੁਣਕੋਨਸੀਅਹਾਰਬੀਉਤਿਪਤਿਹੋਦੇਹੈਨਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤੁ
 ਮਸੀਗੁਣਬਾਸੀਅਹਾਰਬੀਖਾਵਣਕਰਾਤਬਪੁਤੇਸੋਵਣਕਰਾਅਰੁਮੇਲਬੇਸਕਰਾ
 ਅਰਨਿਵਾਕਰਹੋਦੇਹੈਨਾਤੇਰਾਜਸੀਗੁਣਸਿਠਾਅਰੁਸਲੂਣਖਾਵਣਕਰਾਅਰੁਇ
 ਇਸਤੀਆਵੇਭੋਰਾਕਰਅਰੁਆਪਨੁਚੀਰਾਕਪਾਵਣਾਕਰਹੋਦਾਹੈਅਰਸਤੁਕੀਗੁ
 ਣਾਇਸਨਾਨਕਰਅਰੁਦਾਲਚਾਵਲਖਿਚੜੀਅਲਖਅਹਾਰਕਰਾਅਰਬਸਤੁਉਜਲ
 ਰਖਣਕਰਹੋਦਾਹੈ।ਤੇਇਨਾਵੀਏਹਪਰੀਖਿਆਹੈਜੇਸਬਦੇਸਨਮੁਖਨੇਰਤੇਸ
 ਵਣਰਖੀਐ।ਜੇਤਾਨਿਉਦੀਤਿਉਸਮਝਿਆਵੈਤੇਮਨੁਰੋਲੇਨਹੀ।ਤਾਸਾਂਤਕੀਗੁਣ
 ਜਾਣੀਐ।ਤੇਜੇਮਨਕਿਸੇਸਮੇਠਪਰਾਵੈ।ਤੇਕਿਸੇਸਮੇਰੋਲਜਾਵੈਤਾਗੁਣਪੈ।ਤੇਸਦਾਉ

ਰਾਜਸੀ

ਲਿਆਰਹੇਸਮਝਕਛੁਨਪੀਤਾਏਹਤਮਸੀਬਾਣਪੈ। ਤੇਇਕਾਗਥਿਤਸਾਤਕੀਬਾਣਕਰਹੋਦੀ
 ਪੈ। ਤੇਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦਾਪੈ। ਭਾਈਸਾਹਿਬਾਇਕਸੂਰਮੇਬਾਪਰਿਦਿਆਵੈਰੀਆਨੂਜਿ
 ਤਿਹੋਪੈਨਾ। ਤੇਇਕਮਨੁਪ੍ਰੀਵੈਰੀਨੂਜਿਤਿਹੋਪੈਨਾ। ਜੇਬਾਪਰਿਦੇਵੈਰੀਆਨੂਜਿਤਿਹੋਪੈ
 ਨਾਉਨਾਦਾਜਸੁਛਾਢੀਗਾਵਹੋਪੈਨਾ। ਤੇਜੇਮਨੁਪ੍ਰੀਵੈਰੀਨੂਜਿਤਿਹੋਪੈਨਾ। ਉਨਾਜਸੁਸੀ
 ਰੁਗਾਵਹੋਪੈਨਾ। ਭਾਈਸਾਹਿਬਾਇਤਸਾਧਓਹੋਪੈ। ਜੇਜਿਨਾਇੰਦ੍ਰੀਆਨੂਜਾਪਿਆਪੈ।
 ਭਾਈਤੁਲਸੇਰੁਗਾਤੁਓਹੋਪੈਜਿਸਦਾਸੁਆਸੁਰਾਮਨਾਮਬਿਨਾਬਿਬਾਨਾਜਾਵੈ। ਤੁਸਾ
 ਸਾਤਕੀਬਾਣਵਿਚਵਰਤਣਾ। ਤੁਸਾਨੇਸਾਂਤੁਆਵੈਰੀ। ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤਨਗਤੁਤੇਸਹ
 ਮੋਹਦਾਨਾਲੁਮੋਹਾਪੈ। ਤੇਦਾਹਰਾਗੁਨੀਕੇਸਿਖਜਾਗਾਵੈਪੈਨਾ। ਤੇਆਪਣੇਦੇਸਵਿਚ
 ਕੋਈਬੁਝਿਆਪੀਨਦਾਕੇਦੁਸਤਦਾਕਿਸੇਕਾਮਨਾਦਾਆਵੈਤਉਨਾਦੀਕਾਮਨਾਇਕਿ
 ਸਿਖਪ੍ਰੀਕਰਸਕੋਤਾਇਕਸਹੀਪ੍ਰੀਕਰਦੇਵਣੀ। ਨਾਹੀਤਾਸਰੁਣਾਮਿਲਕੇਅਰਦਾਸ
 ਅਰਬੀਕਾਮਨਾਦੀਕਰਦਣੀ। ਜੇਸਾਸੀਗਤਉੰਦ੍ਰੀਨਿਆਈਬਰਖਾਕਰਦੀਪੈ। ਜੇ
 ਮੀਰੀਜੇਪ੍ਰੀਕਰਦੀਪੈ। ਤੇਦੁਇਸਮੇਤਿਨਸਮੇਸਰੁਣਾਧਰਮਸਾਲਾਆਵਣਾ। ਤੇਬਸ
 ਖੀਦਪਸਾਲਾਤੇਪਜੂਰਦਰਸਨਨੇਆਵਣਾ। ਤੇਮੀਰੁਸਰਨੀਦੇਇਸਨਾਨੂਕਰਨ
 ਤੇਗੁਰੂਕਾਵਰਸਨਕਰਨਾ। ਜੇਭੰਗਾਰਪੈਸੁਲਤਾਨਪ੍ਰਕਾਸੇਰੁਗਾਵਾ।
 ਭਾਈਦਾਹਰਾਗੁਨੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਅਉਫੁ ਅਉਰੀਵੀਵੀਸਾਮੀਚਲੀ। ਟੀਪਕ

ਦੇਵਰਬਾਬਾ ਅਬਚਲ ਨੀਵੁ ਉਸਰੇਗੀ। ਏਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਸੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਹਰਿਮੰਦਰ
ਜੀ ਮੇਂ ਜਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰੇਗਾ ਉਸਦੇ ਮਿਛਲੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਿਗਾ। ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਨੂਜ
ਣ ਕੈ ਮਨ ਵਿਚ ਦੁਸਾਬੇਗਾ। ਉਸਦੀ ਆਰੀ ਪਾਪਾ ਦੀ ਸਰਸਾਪਟਿ ਜਾਵੈਗੀ। ਤੇ ਬਿਅੰਨ ਨੂ
ਪਾਪ ਰਿਹੋਵੈ। ਇਕੈ ਨੀਵੁ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ। ਦੁਬਰੈ ਗਾ। ਤੇ ਭਾਈ ਲੰਗਾ ਹਰਿ ਲੋਚਨ ਸਭ ਮਸੰਦ
ਤੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਹੇ ਮਸੰਦ ਤੇ ਸਭ ਦਾ ਦੇ ਸਾਹੇ ਸਿਖ ਨਿਸਨਿਸ ਉਦ ਮਕੀਤ। ਤਿਸਦਾ ਉਪਾਰ ਹੋ
ਇਆ। ਤਾਬਚ ਨ ਹੋਇਆ। ਤੇ ਰੇ ਉਦ ਮਕਰਾਵਿ। ਆਮ ਨ ਨਿਮਲ ਹੋਇ। ਆਤੇ ਰੇ ਮਾਰ
ਗਾ। ਲਿਵਿਅ ਭਰਮ ਗਾਇਆ। ਨਾਮ ਨਿਸਾਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਨਾ। ਇਅਮਿਟ ਗਾਇ ਸਗ
ਲੇ ਰੇ ਗਾਨੀ। ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ।

॥ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਸੀ ਦੇ ਮਾਰਗ ਤੁਰ ਆਵ ਨਹੀਂ ॥

ਅਬਦਾ ਵਣਾ ਵਣਾ ਉਦ ਮਕਰ ਨਗੋ। ਉਨਾ ਦੇ ਅੰਤ ਪਕਰ ਨ ਮੁਖ ਹੋਵ ਨਗੋ। ਤੇ ਜੇਗਾ
ਬੁਕੇ ਮਾਰਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਕੇ ਤੁਰ ਆਵ ਨਹੀਂ। ਅਬਦਾ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਚਨ ਉਪਰ ਤੁਰ ਨਹੀਂ ਉਦ
ਮਕਰ ਨਗੋ। ਉਨਾ ਦਾ ਭਰਮ ਨੂਰ ਹੋਇ ਜਾਵੈਗਾ। ਤਬ ਹੋਵੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਸਭ ਨਿਸਾਦਾ
ਅਰਪੋ। ਤੇ ਨਿਸਾਇ ਬੇਹੀ ਰਹਵੀ ਆਪੈਨ। ਤੇ ਏਹ ਨਾਮ ਜੀ ਉਕੇ ਨਾਲ ਨਿਭਵਾ ਹੈ। ਜੇ ਏਹ
ਸਤਿਗੁਰਾ ਤੇ ਪਾਈ ਦਾਪੈ। ਤਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਮਿਟਿ ਜਾਵਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੋਗ ਭੀ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਵਾ ਹੈ।

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ ॥ ਅਜ

ਬਤੇ ਅਜਾਇ ਬਤੇ ਉਮਰ ਜਾਹ ਸੰਗ ਮਸੰਦ ਪੈਸਨ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਦਾ ਆਰੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸਿਨ।
ਤੇ ਜੇਗਾ ਬੁਕੇ ਰੀਹੋਵੈ ਸੋ ਹਜੂਰ ਮਹਾਦਾਨ। ਤੇ ਜੇ ਸਿਖ ਉਨਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਉਸਨਾਲ ਗੁਜ

ਰਾਗ ਕਰਨਾ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਸਾਹਬਿਖਾਛਿ ਮਾਰਸੀ ਗੁਰੂ ਕਰੀ ਕਿਉ ਕਰ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਉਨਾ ਕਹਿ ॥ ੩੧੦ ॥
 ਮਾਜੈ ਸੇ ਸਿਵ ਨਿਰਮਾਇਲ ਜੈ ਸੇ ਵਿਖਤੈ ਸੇ ਜਾਣ ਦੇਹਾ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਇ ਸੇ ਕਰਤੁ ਜਾਰੂ ॥
 ਉਸਾਰਹੈ ਗਾਗਾ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਨੀ ਗਾਰੀਵ ਨਿਵਾਜਨੀ ਤੇ ਗਾਵਚਨੁ
 ਪੈ ਖੁਭੁ ਭਾਵੈ ਬਿਨਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥ ਖੁਭੁ ਭਾਵੈ ਤਾਹ ਵਿਬੁਛੁ ਭਾਖੈ ॥ ਗਾਰੀਵ ਨਿਵਾਜਨੀ ਸਾਸ ਤੇ
 ਬਿਨਾਤਾ ਕੋਈ ਰਹਿ ਮਾਨਾ ਹੀ ॥ ਤੇ ਸੁਣਿ ਮਾਪੈ ਜੋ ਇਕ ਭੀ ਖਮ ਮਿਤਾ ਮਾਸਾ ਤਨ ਦਾ ਖੁਰਿ ਪੈ
 ਸੀ ॥ ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਮਿਤਾ ਦਾਵਰ ਸੀ ਉਪੁਸਵਛੁ ਮਿਤਸੀ ॥ ਜਿਸ ਸਮੇ ਉਸ ਦੇ ਪਾਣ ਦਾ ਅੰਤੁ ਹੋਇ
 ਮਾਰਾ ਸੂਰਜ ਦੁਖਣਾਇਣ ਪੈ ਸੀ ॥ ਉਸ ਸੂਰਜ ਉਤਰਾਇਣ ਹੋਇ ਮਾਰੀ ਕਪਾਣ ਰਖੈ ॥ ਤੇ
 ਸਭੁਣਾ ਮਾਰੁ ਵਾਨੂੰ ਸਰਮ ਦਾ ਉਪ ਦੇਸ ਕੀਤਾ ॥ ਸੋਭੀ ਤਾ ਪਾਣ ਉਸ ਵਿਚ ਪੈ ਸਨਾ ॥ ਤੁਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ
 ਰ ਕੈ ਕਹੈ ਜੋ ਬਿਨਾਸਾਸ ਤੇ ਕੋਨ ਜੀਵ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਜੈ ਹੋ ਸਮਰ ਬਾਈ ਈਸ
 ਵਦੀਵ ਬਨੀ ਪੈ ॥ ਜੈ ਸੇ ਖੁਬ ਤੇ ਰਖ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਹੀ ਵਰਧਨੁ ਹੋਤੇ ਪੈ ॥ ਤੇ ਬਾਲ ਕਮਾਤਾ ਦੇ
 ਗਰਭ ਵਿਚ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦਿਖਾਨਾ ਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇ ਛੇ ਵੇ ਮਹੀਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸ੍ਵਾਸ ਪੈ ਦਾ ਪੈ ॥ ਅੰ
 ਸੀ ਸਮਰ ਬਾਈ ਈਸ ਵੀ ਪੈ ॥ ਤੇ ਦੂਜਾ ਇਸ ਦਾ ਇਹੁ ਅਰਥੁ ਪੈ ॥ ਜੇ ਸ੍ਵਾਸ ਉਪਜੁ ਫਲ ਪੈ
 ਜੇਵਾ ਪਗੁਰੁ ਕੇ ਬਾਣ ਗਾਵ ਦੇ ਪੈ ॥ ਹੋ ਬਸ੍ਵਾਸ ਮੈ ਸੇ ਪੈ ॥ ਤੈ ਜੈ ਸੇ ਠਠਿ ਮਾਰ ਲੁਹਾ ਵਿਸੁ
 ਨਿ ਮਾਰਿ ਵੀ ਮਾਖਲਾ ਹੋਵੀ ਮਾਪੈ ॥ ਤੁਸੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਭੁਜਨ ਬਿਨਾ ਸ੍ਵਾਸ ਬਿ
 ਰਥਾ ਨਾ ਹੀ ਬੀਤਾਵਣਾ ॥ ਤੁਸਾਰੂ ਉਸਾਰ ਇਸੇ ਕਰਹੈ ਗਾਗਾ ॥

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਦਾਹਰੁ ਰੂਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਪਇਨੁ ਛਜਲ ਜਾਤਿ ਦੇ ਕੰਦੂ ਤੇ ਦਾਸੀ
 ਘਾਗੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੇ ਅਸਾ ਰੂਧਿ ਪਾਰ ਹੋਵੈ
 ਜੀ ॥ ਤਾਬਚ ਨਹੋਇ ਆਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦਾ ਇਸ ਨਾਨਕੀ ਤਾਕੋ ॥ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀ
 ਤਾਕੋ ॥ ਤੇ ਸਿਖਾ ਵੀਟ ਹਲਕੀ ਤਾਕੋ ॥ ਏਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਆਇਤੀ ਰਬ ਪੈ ॥ ਅਜਗੁ ॥
 ਦੇਖੁ ਭਾਵੁ ਕਰ ਕੈਲੇਖੁ ਹੋਇ ਆਜੀ ॥ ਤੇ ਇਸ ਮੇਸਾਹਿ ਬਤੀ ਸਰੀ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੀ
 ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੈਚੈ ਬੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹੀ ਗੁਰੂ ਰਾਸ ਦਾ ਸਜੀ ॥ ਨੁਬਚ ਨਹੋ ਆਜੀ ॥ ਜੇ ਮਰਖਾ ਕਲ
 ਜੁਗਾ ਦੇ ਜੀਆ ਵੀ ਆਰਜਾ ਛੁਟੀ ॥ ਅਹੋ ਵ ਨਰੀਆ ॥ ਅਤੇ ਬੁਧਾ ਸੇਟੀ ਅਹੋ ਵ ਨਰੀ
 ਆ ॥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਾ ਬੇਹੀ ਨਹੋ ਵਰੇ ॥ ਸਤੁਰੀ ਰਬਾ ਦਾ ਇਸ ਨਾਨਕੇ ਦਾ ਨਵਿਖ ਸੰਜੁਗਤ
 ਨਾਕਰ ਸਕ ਨਹੋ ॥ ਤਾਭੇ ਕੋਈ ਤੀਰਥੁ ਇਥੇ ਮਦੁ ਦੇ ਸਾਵਿਚ ਕਰੀਏ ॥ ਜੇ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਦੇ ਤੀਰ
 ਬ ਸਤੁਣਾ ਤੀਰਥਾ ਦਾ ਫੁਲ ਹੋਵੈ ॥ ਜਿਸ ਦੇ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕਰਨ ਤੇ ਪਾਪ ਕਟੀ ਅਨਿ ॥ ਤਾਗੁ ਰੂਰੁ ॥
 ਮਦਾ ਸਜੀ ਕਾਹਿ ਆਗਾਰੀ ਬਨਿ ਦਾ ਜਨਿ ਬੇਅਮਰ ਹੋਵੈ ॥ ਇਕ ਬੇਹੁ ਪਇਆ ਸੀ ॥ ਤਾਗੁ
 ਰੂਮ ਅਮਰ ਦਾ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਇਥੇ ਕੋਰੇ ॥ ਤਾਚੈ ਬੇ ਪਾਤੁ ਸਾਹਿਤ ਲਖੁ ਦਾ ਕੈਤਿ ਆਬ ਕੀਤੁ ॥
 ਤੇ ਬਚਨ ਹੋਇ ਆਜੇ ਅਗੈ ਪੰਜਵੀ ਪਾਤਿ ਸਾਹੀ ਪਕਾ ਕਰਵਾਈ ॥ ਐਗਾ ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੁਜੀ
 ਨਾਮ ਰਖੀਏਗਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਤੀ ਰਬ ਦਾ ਨਾਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਕੀਤੈ ॥
 ਤਾਬਚ ਨਹੋਇ ਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਨਾਉ ਰਖਣਾ ॥ ਤੇ ਵਡਾ ਤੀਰਥ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤੇ ਕਾਂਜੀ ਬੀਅੰ ॥ ੩੧

ਆਇਸਭੇਤੀਰਥਇਸਦੀਸਦਨਾਮਾਨਿਰਹਾਨਿਗੋ। ਤੇਕਲਜੁਗਹੋਰਕਿਸੇਦੀਛੁਰੇ
 ਸਭਿਅਛੁਰੇਬੋਨਹੀ। ਇਸਦੀਸਰਨਸਭੁਤੀਰਥਭੇਸਭੁਦੇਹਰੇਤੇਸਭੁਧਰਮਤੇਤ
 ਪਤੀਰਥਸਭਇਥੇਹੀਨਿਵਾਸਕਰਨਗੋ। ਭੇਏਹੀਜਗਨਨਾਬਹੋਦੈਗਾ। ਤੇਜਿਸਸਮੇਰੀ
 ਗਾਲੇਪਹੋਦੈਗੀ। ਤਿਸਸਮੇਬਾਰਕੋਸਪੁਰਯੰਤਚੋਫੇਰੇਇਸਦੇਰਿਖਾਦੇਅਸਮਹੋਦਨਗੇ।
 ਤੇਸੋਤੇਖੁਸਰੁਇਸਦੇਨਿਕਟਿਹੋਦੈਅਉਰਤਾਲਾ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਇਥੇਇਸਨਾ
 ਨੁਕਰੇਗਾ। ਉਸਦੇਪਾਪਨਾਸਹੋਦਨਗੇ। ਤੇਸੋਤੇਖੁਨੁਪਾਪਤਿਹੋਦੈਗਾ।
 ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਹਬਾਬੁਨੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਕਪੂਰਦੇਵਰਾਜਿਖਪੈ। ਸਣੇਖੁਤਤੇਇਸ
 ਰੀਤੇਬਹੁਆਸਮੇਰੁਜਿਖਾਨੁਪੁਸੰਨਹੋਕੈਮਿਲਈ। ਤੇਬਹੁਤੀਸੇਵਾਟਪਲਕਰਦਾਪੈਸੀ।
 ਤੇਇਕਵਿਨਚੁਰੁਅਰਜਨਬੀਖਛਿਅਜੇਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਤੁਜਾਨੂਜੇਸਿਖੀਖਿਆਰੇ
 ਪੈਨਾਉਨਾਵਾਦਰਸਨਅਸਾਨੁਕਰਾਵੇਯੀ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਭਾਈਸਮਣਸਚਬ
 ਜਪੁਰਵਿਚਰਹਦਾਪੈ। ਤੁਸੀਜਾਇਕੈਉਸਦਾਕਰਮਾਵਹੁ। ਤਾਕਪੂਰਦੇਉਭਾਈਸਮ
 ਣਦੇਪਰਨਗਾਇਆ। ਤੇਅਗੇਭਾਈਸਮਣਆਇਮਿਲਿਆ। ਤਾਉਨਾਬਹੁਸੇਵਾਟ
 ਪਲਕੀਤੀ। ਤੇਲੈਤ੍ਰੀਆਬਹੁਤੀਆਮੁਲਲਿਆਇਆ। ਅਤੇਤਪਤ੍ਰਿਤੇਸਰੰਜੀਆ
 ਰੁਟੀਆਹੋਈਆਰੀਦਿਵਾਂਬਹਿਮਾ। ਤਾਭਾਈਕਪੂਰਦੇਉਕਹਿਅਜੀਮੈਨੂਤੁਜਾ
 ਤੇਦਰਸਨਨੁਸਾਹਿਬਭੇਜਿਆਪੈ। ਤੇਤੁਸੀਨਿਕੰਮਿਆਰੀਮਾਦਿਚਪੁਚਦੇਹੋ। ਤਾਉਨਾ

ਕਹਿਅਜੇਇਹਭੀਕੀਮਹੈਸੀ। ਤੇਰਾਤਨੁਅਜੀਤਸਰੂਪਸਚਜੁਪੈਦਾਰੀ। ਤੁਸਾਰੀਰਾਤ
ਦੇਨੇਮਿਉਪ੍ਰਕੀਰਤਨਕਰਦੇਰਹੇ। ਤੇਇਨੇਉਸਗਾਉਦੀਆਗਾਉ। ਅਜੇਚਹਕਲੈਗਾਏ।
ਤੇਮਿਛੈਗੁਇਅਪਣੀ। ਤੇਸਿਮਣਦਾਪ੍ਰਤੁਭੀਮਿਛੈਗਾਇਆ। ਤੇਉਜਨੋਗਲੀਲਰੀਮ
ਗਾਉਇਆ। ਤੇਜੇਹੜੀਆਲਕੜੀਅਤਿਆਰਪੈਸਨ। ਚਿਪੁਚਿਖਾਵਸਤੇਲਇਗ
ਇਆ। ਤੇਉਜਨੋਖਫਨਦੇਕੈਬਿਬਾਨਦਿਚਖਾਇਕੈਆਪਅਰੋਸਿਮਣਕੀਰਤਨਕ
ਰਦਾਜਾਵੈ। ਫੇਰਸਿਖਜੇਅਰੋਆਵਨਪ੍ਰਚਨਨ। ਤਿਨਨਸਤਿਰੰਜੀਆਵਿਛਾ
ਇਦਿਤੀਆ। ਤੇਕਪਿਆਜੇਮੇਅਰੋਹੀ। ਇਸਵਾਸਤੇਜਮੈਅਰੀਏਹੁਤਿਆਰੁਕ
ਰਬਖੀਸੀ। ਤਾਭਾਈਕਪੂਰਦੇਦੁਕਪਿਆਜੇਤੂੰਜਾਣਦਾਸੇਤਾਗੁਬੁਬੀਬਖਸਾਇ
ਲੈਦੇ। ਜੇਇਸਦੀਵਡੀਆਰਜਾਹੋਵੈ। ਤਾਭਾਈਸਿਮਣਕਪਿਆਜੇਜਰੀਰਤਾ
ਅਜਤਿਪੈ। ਇਨਾਦਾਅਰਨਾਤੇਅਸਚਰਜਨਾਹੀ। ਇਨਾਦਾਜੀਵਣਾਹੀਵਡਾਅਸ
ਚਰਜਪੈ। ਤੇਜੇਈਮੁਰਖਪੈਨ। ਜੇਸਰੀਰਦੇਬਿਨਸਿਆਸੋਕਕਰਦੇਪੈਨ। ਜੇਗੁਰੂ
ਜੀਬੀਮੰਗੀਮੇਤਾਨਾਅਮਰੀਮੇ। ਜੇਨਾਲਇਸਦੇਸਹਾਇਤਾਕਰੈ। ਨਾਕੋਈਕਿ
ਜੇਵਾਮਿਤਾਪੈਨਾਕੋਈਕਿਸੇਦਾਪ੍ਰਤੁਪੈ। ਅਤੇਚਾਰਦਿਨਾਦੀਖੇਲਪੈ। ਤੇਮੰਚਤਤਦਿ
ਰੋਪੀਏਕਠੇਕਰਕੈਈਸਦੁਰਸੀਰਰਚੇਪੈਨ। ਤੇਆਪਣੀਮਿਜਾਦਾਭੇਰਾਕੇਫਿਰਾਭਿ
ਨਪੈਨ। ਨਾਕੋਈਜੀਅਦਾਧੈਨਾਅਰਦਾਪੈ। ਇਹੁਜੀਉਆਪਣੇਸਰੂਪਨੁਭੁਲਾਇ

ਉਪਜੈ ਅਨਕੁਤਰੰਗਾ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਕੀ ਨੇ ਬੁਧੰਗਾ ਬੀਜ ਬੀਜ ਦੇਖਿ ਓ ਬਹਮੁ
 ਕਾਰਾ ਫੁਲ ਪਾਕੇ ਤੇ ਏਕੰ ਏਕਾਗਾ ਸਹੀ ਸਘਟਾ ਮਹਿ ਏਕਾ ਅਕਾਸਾ ਅਟ ਦੂਟੇ ਤੇ ਓ
 ਹੀਮ ਕਾਸਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸੇ ਬਾਜੀ ਗਵਦੀ ਬਾਜੀ ਤੂਠੀ ਪੈ। ਤੇ ਬਾਜੀ
 ਗੁਸਚੁ ਪੈ। ਜੈ ਸੇ ਮੁਤਰੀ ਕੋ ਖਿਲਾਵਤਾ ਪੈ। ਤੈ ਸੇ ਖੇਲਤੀ ਪੈ ਨਾ। ਤੇ ਜੋ ਗੀਕਾ ਹਿਆ
 ਤਾ ਤੇ ਜਗਤੁ ਅਬੰਤੁ ਵਾਹੁ ਹੋਇਆ ਪੈ। ਜੋ ਬਾਜੀ ਗੁਨੇ ਕਿਸ ਬਾਨ ਬੀਕਾ ਠਲੀਤੁ
 ਪੈ। ਕਿਸ ਅਸਬਾਨ ਬੀਹ ਬਿਅਰ ਪੁਤੀਆ ਦੇ ਅਤਿ ਨਵਾਲੇ ਲੀਤੇ ਪੈ ਨਾ। ਤੇ ਪੁਤੀ
 ਅਬਾਣਾਈਆ ਪੈ ਨਾ। ਤੇ ਮਾਨਵਾਦ ਕੰਚਨ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੋਤੇ ਪੈ ਨਾ। ਨਾ ਮਰਕਾਬ ਕੇ ਸੋਈ
 ਕੰਚਨ ਮੁਨਾਮ ਕੇ ਭੂਖਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਪੈ। ਤੈ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀਮਣਾ ਮਕੇ ਜਗਤੁ ਹੋਗਾਇਆ
 ਪੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਮੁਣਾ ਮਬਾਦੁ ਸੋ ਹੋਤਾ ਪੈ। ਜੋ ਅਮੋਹ ਸਰੂਪੁ ਨੂਤਿਆ ਗਿਜ
 ਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਕਚਨ ਭੂਖਨ ਦੇ ਸਮੇਭੀ ਭੂਖਨ ਸਵਰਨ ਹੀ ਪੈ। ਤੇ ਤੁਰੰਗਾ ਜਲ ਦੇ ਸ
 ਮੇਭੀ ਜਲ ਹੀ ਪੈ। ਤਾ ਤੇ ਵਿਵਰਤਵਾਹੁ ਪੈ। ਤੈ ਸੇ ਸੁਇ ਨੇ ਕੇ ਭੂਖਣ ਭੀ ਸਵਰਨ ਪੈ।
 ਤੇ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗਾ ਭੀ ਜਲ ਹੀ ਪੈ ਨਾ। ਤੈ ਸੇ ਜਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੀ ਪੈ। ਜਿਨਾ ਨੇ ਇ
 ਸਮੁਕਾਬ ਜਗਤਿ ਨੂਜਾਤਾ ਪੈ। ਸੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪੈ। ਜੈ ਸੇ ਅਕਾਸ ਮੇ ਸਹੀ ਸ
 ਅਟਿ ਮਹਿ ਹੋਤੇ ਪੈ। ਤੇ ਅਕਾਸ ਅਟਾਕੇ ਬਣਾਵਣੇ ਕਰ ਬਣਿਆ ਨਾ ਹੀ। ਤੇ ਬਿਨ
 ਸਣੇ ਤੇ ਬਿਨ ਸਮਾਨਾ ਹੀ। ਤੈ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਤਿ ਕੇ ਓ ਮਜਣੇ ਤੇ ਉਪਜਾਨਾ ਹੀ।

ਅਗੁਬਿਨਸਣੁ ਤੇ ਬਿਨਸਤਾਨ ਹੀ ॥ ਏਕਹੀ ਬੀਜ ਸਭ ਨੇ ਫਲੇ ਵਿਖੇ ਹੋ ਰਾਹੇ ॥
 ਤੈਸੇ ਏਕਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭੁ ਇਸ ਬਾਵਰਜੀ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਬਿਆਪ ਕਰਵਤ ਮਾਨ ਪੈਰੇ
 ਭਰਮ ਕਰਤਾ ਸਤਾਹੈ ॥ ਰਾਤੇ ਜੇਕੀ ਬੋਲਿ ਮਾਜੇ ਅਬ ਮੇਰੀ ਨਿਸਚਾ ਭੁਈ ਪੈ ॥
 ਜੇਕੁ ਛੁਮੇ ਜਾਣ ਨਾ ਸਾਜੇ ਮੇਜਾ ਰਾਹੈ ॥ ਅਬ ਮੇਰੀ ਕਿੰਤਿ ਮਾਗ ਕਰਤਾਹੈ ॥ ਰਾਤੇ ਸੰਤ
 ਮਸਕਰੇ ਉਪਰ ਜੇਕੀ ਨੇ ਮਿਟੀ ਲਈ ॥ ਰਾਸਾ ਪਸਾ ਅਣੁ ਕੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਜੀ ਕੀਤੁ ॥
 ॥ ਰੇਖ ਉੜੀ ਮਾਛੁ ਫੇਰੇ ਸੰਗਤਿ ਮਦਾਨ ਬਾਹੀ ॥ ਮਾਵੰ ਰਿਦਿਤੀ ਮਾਜੇ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ॥
 ਜੇਮ ਕੀ ਮਾ ਬਾਹੀ ਮਾ ਕਰੇ ਰੋ ॥ ਰਾਤੁ ਸਾਰੀ ਮੁਨੀ ਮਾਇ ਪਕੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਜੇਮੇਲੀ ਮਾ
 ਬਣਾਵੁ ਪੁਰੇ ਰਾਤੁ ਸਾਰਾ ਮੇਲ ਉਪਰ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਰੇਖ ਪੁਰੇ ਹਰਿ ਮੰਦੁ ਜੀ ਕੋਇ ਸਬਾਨ
 ਮਾ ਕੈ ਹੋਇ ਕਸਬ ਦੁਇ ਚਾਰਿ ਮਾ ॥ ਜੇਰ ਰੁਮ ਪਲਾਮ ॥ ॥ ਵਿਚ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
 ਮੇਲੇਇ ਮਾ ॥ ਵਾਲ ਨ ਵਿਗਾਹੇਇ ਮਾ ॥ ਮਜਿ ਨ ਰਾਮ ਮਾ ਵਾਰਾ ਸੇ ॥ ਜਪੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿ
 ਲਾਵਿਖ ਨਾਜੇ ॥ ਸੰਤੋ ਰਾਮ ਦਾ ਸੋ ਜੁ ਵਰਨੀਕਾ ॥ ਜੇਨਾਵੈ ਸੋ ਕੁਲ ਤਰਾਵੈ ਉਧਾਰ ਹੋਇ
 ਮਾ ਪੈ ਜੀਕਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ॥ ਜੇਜੇ ਕਾਰਜ ਗਾਵੈ ॥ ਮਨ ਚਿੰਟੇ ਸੋ ਫੁਲ ਪਾਵੈ ॥ ਸ
 ਹੀ ਜਲਾ ਮਤਿ ਨਾਇ ਮਾਵੈ ॥ ਅਮਨ ਮੁਠੂ ਸਿਮਾਵੈ ॥ ਸੰਤੁ ਸੇਵਕ ਨਾਵੈ ॥ ਜੇਜਨ ਮੁ
 ਮਗਾਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਮਰੇ ਨਾ ਮਾਵੈ ਜਾਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸਿਮਾਵੈ ॥ ਏਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ
 ਰਸੁ ਜਾਨੈ ॥ ਨਿਸਦਿ ਮਾਲ ਹੋਇ ਉਗਾਵਾਨੈ ॥ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕ ਪੁਰੁਸ਼ ਦਾਈ ॥ ਸਤੁ ਚਿੰ

ਵਾਹਾਵਿਗਾਹਸੰਦਾਨਿਵਲਨਿਪਾਲੂਰਹਰੀਨਾਲਸੂਰੀਚੋਖਰੀਰਹੰਦਾਅਰਬਤਿ
 ਕਾਲਾਮੇਹਨਾਲਨਿਪਾਲੂਸੇਵਕਰੰਦਾਕਕਾਕਾਲੂਸੂਰਮਾਸਦੂਰਮਦਾਸਬਚਨੁਮ
 ਨੰਦਾਜੇਠਾਸਭਾਗੁਰੂਪਣੀਅਹੁਰੇਫੇਰਿਰਾਉਗੁਬੰਦਾਸਨਮੁਖਾਇਕਦੁਇਕਚ
 ਰਦਾ॥੨੩॥
 ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਭਾਈਦੇ
 ਸੀਤੇਭਾਈਜੋਖਜਾਤਿਦੇਸੰਗਭਾਗਮਣਗੁਰੂਅਰਜਨਦੇਵਸਨਨੁਆਏਤੇਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਜੀਜਚੇਖਾਤਿਸਾਹਅਸਾਨੇਮੰਡਤਿਲੋਕਮੰਕਦਿਵਿਚਬੈਠਨਪੀਦੇਦੋਜੇਤੁਸੀਬੁਧ
 ਮਣਜਗਤਗੁਰੂਹੋਇਕੈਖੜੀਦੇਸਿਖਹੋਏਹੋਅਤੇਗੀਗਾਤੇਕਾਸੀਆਇਤੀਰਬਜੇਸਿਵ
 ਤੇਬਿਸਨਦੀਖੁਰੀਪੈਉਨਾਦਾਸੇਦਨਾਛਰਿਕੇਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਕ੍ਰਿਤਮੀਤੀਰਬਜੇਦੇਹੋ
 ਤੇਵੇਦਾਵੀਬ੍ਰਮਬਾਣੀਤਿਆਗਕੇਤੇਭਾਖਾਬਾਣੀਗੁਰੂਕੇਸਬਦਗਾਵਦੇਹੋਤੇਜਨਮਅ
 ਸਟਮੀਤੇਸਿਵਗਾਤਿਤੇਇਕਾਦਸੀਬ੍ਰਤਿਤਿਆਗਕੇਸਿਖਾਵਾਉਚਸਬੁਭੋਜਨਕਰਦੇ
 ਹੋਤੇਗਾੜੀਤਰਖਣਸੀਧਿਆਪਿੰਡਪਤਲਜਨਮਮਰਨਦੀਕ੍ਰਿਆਤਿਆਗਕੇਤੇਅ
 ਰਦਾਸਤੇਕੜਾਦਮਿਤਕਦੇਖਾਵਦੇਹੋਅਸੀਤੇਰੀਸਰਨਆਏਹਾਅਸਾਰਾਤਾਤੁ
 ਸਾਉਪਾਰਕੀਤਾਹੈਤੇਜੋਬ੍ਰਹਮਣਵਾਅਭਮਾਨਅਸਾਰਾਦੂਰਹੋਇਆਹੈਤੇਤੇਰਸਿਖ
 ਵਾਤੁਸਾਰੀਰਸਨਾਦਾਸੀਤਪ੍ਰਸਾਦੁਅਸਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਇਆਹੈਅਰੁਮਸੀਉਨਨੂਕੇ
 ਨਉੜਦੇਵੀਅੰਮ੍ਰਿਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਏਪੁਨੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਨਿਰੰਕਾਰਜੀਪੁਰੀਪੈਨਿ

ਬੇਬਾਹਮੇਅਰਬਿਸਨਅਰਬਿਦਵੀਅਪੁਰੀਆਮੈਤੀਰਬਸਭੁਹੀਪਵਿਤ੍ਰਹੇਤੇਪੈ
 ਨਾਮਿਥਮੇਇਸਦੀਚਰਨਪੁਰੁਦਿਚਨਿਦਾਸਕਰਦੇਪੈਨਾਇਬੇਸਾਬਹੀਜਲਿ
 ਕੋਤੀਰਬੁਹੇਤੇਸਾਬਹੀਨਾਮਕਾਤੀਰਬੁਹੈਤੇਸਾਬਹੀਸਬਸੰਤਸਾਪਭਜਨਵਾਲੇਇਬੇ
 ਹੀਨਿਦਾਸਕਰਦੇਪੈਨਾਜੇਰੀਬਾਸਰਸੁਤੀਲੋਚੈਪੂਰਸਾਪੁਦੀਤਾਈਵਰਮਤਿਮੇਲਭੁ
 ਰੇਖਵੇਹਮਰੇਬੀਚਹਮਰੀਮਲੁਲਾਹੀਸਾਪੁਦੀਪੁਰੁਗਵਾਈਅਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰ॥ ॥
 ਹੋਰਮਾਖੀਜੀਉਜੇਤੀਰਬਾਇਸਨਾਨਕਰਦੇਪੈਨਾਤੇਉਨਾਵੇਦਿਚਖਾਖਾਦੀਮੇਲਤਿਆਗ
 ਆਵਦੇਹੈਹਾਤੇਜੇਤੀਰਬਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁਆਵਦੇਪੈਨਾਤੇਸਿਖਾਵੀਚਰਨਚਰਨਪੁਰੁਉ
 ਨਾਵੇਉਪੁਖਉਦੀਹੈਤੇਕਬਾਕੀਤਨਵੀਪੁਨਉਨਾਵੇਸਦਣੀਪਉਦੀਹੈਤਾਉਨਾਕਹਿ
 ਅਮੇਲਤਾਜਲਨਾਲਿਧੋਈਦੀਹੈਤੇਪੁੰਨਲਮੇਲਕਿਉਕਰਧੋਈਦੀਹੈਤਾਬਚ
 ਨਹੋਇਅਜੇਬਸਤ੍ਰਾਵਿਚਭੀਮੇਲਹੋਈਹੈਤੇਸਜੀਤੇਸਬੂਣਭੀਮੇਲਰੂਪਹੈਅਰਬਸ
 ਰਾਵੀਮੇਲਗਵਾਣੁਨਸਮਰਬਹੈਤੇਸੰਸੀਤਵੀਪੁਰੁਖਾਖਾਵੀਮੇਲਗਵਾਣੁਨਸਮਰ
 ਬਹੈਤੇਵਚਨਾਵੀਜੇਪੁਰੁਪੈਸੇਏਹਨਲੁਪੈਮੇਸਾਭਗਤਿਉਤਿਪਤਿਕਰਦੇਵੀਹੈ॥
 ਤਾਹੋਰਤੀਰਬਾਇਕੁਨਲਹੀਵੇਤੀਰਬਹੈਨਾਤੇਇਬੇਸਾਬਹੀਜਲਕਾਤੀਰਬੁਹੈ॥
 ਤੇਸਾਬਹੀਨਾਮਕਾਤੀਰਬਹੈਤੇਸਿਖਾਨੈਖਾਛਿਆਸੀਜੋਹਰਿਮੰਦ੍ਰਕੈਸਾਰਚੀਮੇ
 ਾਭਾਬਚਨਹੋਇਆਜੇਸਾਜਹਾਨੁਹੋਵਾਹਹੀਜੇਸਰਧਾਕਰਕੈਆਵੈਤੇਸਬ

ਦਸੁ ਏਉ ਸਦਾ ਪਾਥ ਉਤਾਰਾ ਹੋਵੈ ਗਾਹਗਿ ਮੰਦ੍ਰਿਜੀ ਜਹਾ ਜੁਭੇ ਨਾਮ ਮਹਾਣਾ ਪੈ ॥ ਤੀਰਥ ਨਾਵੁ
 ਏਜਾਉ ਤੀਰਥ ਨਾਮ ਪੈ ॥ ਤੀਰਥ ਸਬਦੁ ਦੀਚਾਰ ਅੰਤਰਿ ਰਿਗਿਆ ਨਾਮ ਪੈ ॥ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰੁ
 ਜੋਗੀ ਗਾਅ ਵਿਕਸੇਤੀ ਰਬ ਪੈ ਸੋਮਹਾਰਾ ਜਵੇਚਰ ਨਾਬੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਏ ਪੈ ॥ ਤੇਜੋ ਉਨਕੇ ਬੀਚ
 ਪ੍ਰਵੇਸਕਰਤੇ ਪੈ ॥ ਉਸਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੇਜਾਇ ਪ੍ਰਵੇਸਕਰਤੇ ਪੈ ॥ ਤੇਬਾਣੀ ਦਾ ਵੀਚਾਰ ਜੋਤੀ ਰਬ ਪੈ ਸੋ
 ਗੁਰੂ ਕੀ ਰਿਸ ਨਾਬੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਇਆ ਪੈ ॥ ਤੇਵੀਚਾਰ ਨਕਰ ਨਾਬਾਇਣ ਦੇਚਰ ਨਾਤੇ ਸਰੂਪਾ
 ਵਿਖੇਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਦਾ ਪੈ ॥ ਸੋਇ ਬੇਦੋਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰਪੂਰ ਪੈ ॥ ਬਹੁਤੋ ਸੋਈ ਅਕਾਖਰਖ
 ਬਿਸਨੁ ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਬੇਦਾ ਵੀ ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਸਾਬੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੀ ਪੈ ॥ ਬਹੁਤੋ ਦੁਆਦਸ ਮਹ
 ਵਾਕਾ ਬੀਬਾਧ ਮੇਚਾਰੇ ਵੇਦ ਪ੍ਰਗਟਿ ਕੀਏ ਪੈ ॥ ਤੇਬਿਅਸ ਜੀਤਿ ਨਕੀ ਸਿਗਤਾ ਕੀਤੀਆ
 ਪੈ ॥ ਸੋਈ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਗਤਿ ਰੂਪ ਕਰਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਵਾ ਜਰੂਪ ਕਰਕੈ ਭਾਖਾ ਬਾਣੀ
 ਕਲਜੁਗਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਉ ਪਾਥਵਾਸ ਤੇ ਸੁਗਮ ਕੀਤੀ ਪੈ ॥ ਤੇਕਲਜੁਗਾਇਆ ਜੀਆਨੂ
 ਸਮਝੁ ਜੁਖਾਲੀ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਸਦਾ ਸਿਨਮ ਨਾਲ ਜੋ ਅਹਾਰ ਕਰਵੇ ਪੈ ॥ ਸਦਾ ਉਨਾ ਦੇ
 ਪਾਸ ਬ੍ਰਤ ਰਹਦਾ ਪੈ ॥ ਤੇਜਗਤਿ ਨੂਇਕ ਵਿਨਿਅਕਾਦ ਸੀਆਵਦੀ ਪੈ ॥ ਸੋਜਿਨੇ ਮਹਾਰਾ
 ਜਵੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਪੈ ॥ ਨਾਮ ਸਿਗਾਨਾ ਦੇਵ ਜਨਕੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆਨ ਆਈ ॥ ਇਕ ਦਾਸੀ ਬ੍ਰਤ
 ਰਹੇ ਕਾਪੋਕੋਤੀ ਰਬ ਜਾਣੀ ॥ ਸਭ ਤੀਰਥ ਤੇ ਬ੍ਰਤਾ ਦਾ ਫਲ ਨਾਮ ਪੈ ॥ ਤੇਬ੍ਰਹਮਣਾ ਦਾ ਅਭਿਮ
 ਨਵੁ ਹੁਤੇ ਪੈ ॥ ਸੋਅਗਿਆਨ ਕਰਕੈ ਪੈ ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਨੂਆਤਮ ਰਿਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਪੈ ॥ ਅ

ਤਮਸਰੂਪਾਮਾਪਨੂਜਾਣਦੇਪੈਨਾਜੇਦੇਹਅਭਿਮਾਨੀਪੈਨਾਜੇਈਚੰਡਾਲਪੈਨਾਕਿਉਜੇ
 ਚੰਡਾਲਕੇਅਰਧਰਚੰਮਲੋਪੁਮਾਸਪੁੰਦਾਹੈ। ਤੈਜੇਇਸਦੇਹਮੇਰੰਚੰਮਮਾਸਪੁੰਦਾਹੈ।
 ਕਪੁਕਬੀਰਜੇਬ੍ਰਹਮਬੀਚਾਰੈ। ਸਬ੍ਰਾਹਮਣਕਹੀਅਤਿਹੈਹਮਾਰੈ। ਬ੍ਰਹਮਣਜੇਹੈ
 ਨਜੇਬ੍ਰਹਮਨੂਸਭਅਟਿਵਿਖੇਮੂਰਣਦੇਖਦਾਹੈ। ਅਭਕਿਸੀਨਾਲਵੈਰਵਿਰੋਧਨ
 ਹੀਰਖਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਣਜੇਈਹੈਜਿਸਬ੍ਰਹਮਨੂਪਛਾਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਤੁਸਬਦਨੂਚੀਨੇ।
 ਤੇਅਪਣਾਸਰੂਪਵੀਚਾਰੈ। ਤੇਗਾਰੀਤਰਪਣਕਰੀਦਾਹੈ। ਤਾਸਰੂਪਦੇਲਾਭਨੂਪ
 ਅਭਿਨਾਹੀਹੋਈਵਾ। ਤੇਨਾਮਦੇਜਮਣਕਰਦਾਪਗੁਰੂਕਚਰਨਾਤੇਜਾਇਆਪਤਿ
 ਹੋਈਵਾਹੈ। ਤੇਮਿਤ੍ਰਲੋਕਨੂਦਾਪਗੁਰੂਦੇਸਿਖਕਦਚਾਹਦੇਪੈਨਾਜੇਜੇਮਿਥੀਮ
 ਤਿ। ਇਕਸਿਮਿਤ੍ਰਬੇਰਾਜੀਨਹੀਹੋਵਾ। ਤੇਗਾਰੀਬਲੇਮਿਤ੍ਰਤੇਰਾਜੀਪੁੰਦਾਹੈ। ਤੈ
 ਮੈਨਰਕੀਜੀਵਪਿਤ੍ਰਲੋਕਤੇਰਾਜੀਪੁੰਦਾਹੈ। ਤੇਗੁਰੂਕੇਸਿਖਸੁਰਗਾਵੀਭੀਚਾਪ
 ਨਾਹੀਕਰਦੇ।
 ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚ
 ਲੀ। ਭਾਈਗੋਇੰਦਤੇਗੋਲਾਤੇਮੋਪਣਨਾਤਦਾਕੁਕੁਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਵੀਸਰਨ
 ਆਏ। ਜੇਅਸਾਭਾਉਸਾਰਕਿਉਕਰਹੈਗਾ। ਜੇਈਉਮਾਦਕਹੈ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇ
 ਆਨਾਲੇਰਾਮਨਾਮਜਮਣਾ। ਤੇਸਾਬਪੀਮਬਨਾਚਿਤਰਖਣਾ। ਤਾਮਰਨਦੇਚਿਤ
 ਰਨਬੀਮਅਨਾਕਰੇਗੇ। ਤੇਰਾਮਨਾਮਦੇਭੁਜਨਬੀਮਿਛੁਲੇਪਾਪਨਾਸਹੈਦਨਰੇ।

ਤੁਸਾਡਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾ
ਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ॥ ਜੇ ਸਾਡੇ ਜਾਮੁ ਸੁਟੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ॥ ਜੇ
ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਪੈ ਜੇ ਮਨੁ ਇਕਾਗਰ ਕਰਕੈ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ॥ ਸੇ ਅਸਾਡਾ ਮਨੁ ਇ
ਕਾਗਰ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵਾ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਜੇ ਅਗੇਤਾ ਤੁਸੀ ਮਨ ਦੇ ਸਭਾਉ ਨੂਨਾ
ਹੀ ਸੇ ਜਾਣਦੇ॥ ਪੁਣ ਤਾ ਵਾਕੁ ਹੋਏ ਹੋ॥ ਤੇ ਜਿਵੇ ਜਿਵ ਮਨ ਨਿਕਲ ਜਾਵੈ॥ ਤਿਵੇ
ਤਿਵੇ ਟਿਰ ਅਗੇ ਜਿਵੇ ਰਿਣਾ॥ ਅਪੇ ਮਨ ਇਕਾਗਰ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਕਲਾਅ
ਣ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਓਨਾ ਵਾਇ ਸੇ ਕਰ ਕਲਾਅ ਣ ਹੋਇਆ॥ ॥ ਬੋਲੇ
ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾ ਖੀ ਹੋ ਰਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਮੰਦਰ ਨੂ ਤੇ ਭਾਈ ਪਰਾਣਾ ਗੁ
ਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ॥ ਤੇ ਕਹਿਅ ਜੇ ਸਾਨੇ ਸਿਖੀ ਬਖਸੇ॥ ਤਾ ਬਚ
ਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਤੁਸੀ ਸਰਵ ਰਦੇ ਮੁਹੀ ਦਿਹੋ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਦੁਬਲ ਭੁਪੈ॥ ਤੁਸੀ ਸਿਖੀ
ਕਮਾਇ ਸਕੋਗੇ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਜਦ ਦਾ ਤੁਸਾਡਾ ਦਰਸਨੁ
ਕੀਤਾ ਹੋ॥ ਤੇ ਬਚਨ ਸੁਣੇ ਹੋਨਾ॥ ਤਦ ਦਾ ਅਸਾਡਾ ਮਨ ਸੁਰਬੀ ਮੁਰਿਗ
ਇਆ ਹੋ॥ ਜੇ ਹਿੰਦੂ ਹੋਇ ਕੈ ਅਸੀ ਮੁਸਲਿਮਾਨ ਨੂ ਮਨ ਦੇਹਾ॥ ਅਸਾਡਾ
ਧਰਮ ਲੇਖ ਹੋਇ ਗਾਇਆ ਹੋ॥ ਤੇ ਪੁਣ ਤੁਸਾਡੀ ਸਰਨ ਆਏ ਹਾ॥ ਅਸ
ਡੀ ਕਲਿਆਣੀ ਹੋਵੈਗੀ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਜੇ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਤੁਸੀ ਸੁਰਦ

ਮੁਕਾਮਨਾ ਹਿਅਵੇ ਬਪੁਰੇਇ ਬੇਆਵਣਾ ਤੇਭਾਈਮੰਦੁਤੇਪਿਰਾਣਾਪਰਜ
 ਇਕੈਸਰਵਰਦਾਮੁਕਾਮਨਾਹਿਕੈਫੇਰਹਜੂਰਸਰਨਾਮਾਇਖਏ। ਤਾਬ
 ਚਨ੍ਹੋਇਅਜੇਇਬਸਿਥਮੇਸੇਵਾਟਹਲਿਸਿਖਾਦੀਕਰੋਜੇਤੁਸਾਰੇਅੰਤ
 ਹਕਰਨਸੁਪਹੋਦਨਗੇ। ਤਾਤੁਸਾਰੇਉਖਏਸਕਰਾਰੇ। ਤਾਭਈਪਿਰਾਣੇਨਾਮ
 ਵਿਅਮਾਹੋਈਤੁਸਲਿਗਦੇਜਲਦੀਸੇਵਾਕਰਨੀ। ਤੇਲਿਗਦੇਚੁਲੇਝੋਕਣੇ
 ਤੇਭਾਈਮੰਦੁਨਾਮਾਗਿਆਹੋਈਜੇਤੁਸਾਲਕੜੀਆਹਜੂਰਦੇਲਿਗਨੁਲਿ
 ਆਵਣੀਆ। ਤੇਸਿਖਾਦੇਜੂਠੇਬਾਸਣਧੋਵਣੇ। ਤੇਵਾਇਦੇਲੇਤੁਸਾਗਿਬਿਬੀ
 ਦੀਖੀਤਕਰਕੈਸੁਨਣੀ। ਤੇਬਪੁਰੇਆਪਸਮੇਮੁਸਮੁਮਨਨਕਰਨਾ। ਤਾਉਹਸ
 ਦੀਵਕਾਲਾਇਜੇਮੁਕਾਰਸੇਵਾਕਰਨਾ। ਤੇਮੁਸਾਦੁਹਜੂਰਦੇਲਿਗਬੀਛਕਨਾ
 ਤੇਇਕਦਿਨਸਾਪਿਬਾਖੁਛਿਆਜੇਭਾਈਮੰਦੁਤੁਸੀਮੁਸਾਦਕਿਬੇਖਾਵੇਹੋ।
 ਤਾਉਨਾਕਪਿਆਅਸੀਲਿਗਬੀਮੁਸਾਦੁਖਾਵੇਹਾ। ਤਾਬਚਨ੍ਹੋਇਅਜੇ
 ਟਹਲਕਰਕੈਮੁਸਾਦੁਖਾਸੇਤੁਮਜੂਰੀਹੋਈ। ਤਾਮੁਸਾਦੁਸਿਖਾਬੀਖ
 ਬੀਖਾਵਨਾ। ਤੇਟਹਲਹਜੂਰਦੀਕਰਨਾ। ਤਾਬਚਨ੍ਹੋਇਆਪੁਣਮੁਸਾਦੁਤੁ
 ਸੀਕਿਬੇਖਾਵੇਹੋ। ਤਾਉਨਾਕਪਿਆਸਿਖਾਬੀਖਾਵੇਹਾ। ਤਾਬਚਨ੍ਹੋਇ
 ਅਜੇਸਿਖਸਰਪਾਨਾਲਿਆਇਦੇਵੇਤਾਤਿਸਵਿਚੋਭੀਇਕਮੁਸਾਦੀਆ

ਇਕ ਬਿਉਤ ਬਿਏ ਪੈ ਨਿਅਤ ਨਿਬੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਪੈ ਤਿਥੈ ਸੁਮਲੁ ਹੁਕੁ ਪੈ ਨਿਸਕਰਿ
ਸਾਧੂ ਜਾਇਦੇ ਪੈ ਨਿਮੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਸਿਸਾ ਕੁ ਕਿਵੇ ਛੁਡੇ ਗਾਨ ਹੀ ॥ ਰਿਸੈ ਸਿਸਿ ਮੰਗਿ ਗਾ ॥
ਤਿਸਕ ਕਪੂ ਮੇ ਸਬ ਜਮਿ ਮਨ ਜਾਗਾ ॥ ਇਹੁ ਸਾਂਗ ਕਰ ਕੈ ਸਾਧੂ ਸਿਸਾ ਕੁ ਤੇ ਨਿਮਾਰੇ ਕਪੇ ਗੇ ॥
ਅਤੇ ਸਿਸਾ ਕਪੇ ਗਾ ਭਾਈ ਨਿਬੇ ਮਾਪ ਅਠਿ ਪਹਰਿ ਮਰਾਣਾ ਪੈ ਉਸਨੇ ਕਈ ਦੇਵ ਗਾ ॥
ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁੰਡਾ ਮਹਿ ਦੇ ਨਿਗੇ ਸੇ ਜੀਉ ਜਾਮਾ ਅਰਪ ਛੁਡ ਨਿਗੇ ॥ ਅਰਕ ਪਨਿਗੇ ਭਾਈ
ਜੇ ਕੁਛ ਪੈ ਸੇ ਸਤੁ ਗੁਰੂ ਮੇ ਸਬ ਕਾ ਪੈ ॥ ਸਾਡਾ ਕੁਛ ਨਾ ਹੀ ਤਿਨਾ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਪਰਾਖੁ ਸੀ ਹੋ
ਇਗਾਨ ਉਨਿ ਬਿਬਾਖਿ ਦੇਇ ਗਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਤਾਛਿ ਰਿਮ ਜਿਤੇ ਅਰ
ਵਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਪਾਤਿ ॥ ਜਿਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਿ ਮਾਤਿ ਨਾ ਜੇ ਗੁਣਿ ਮਾਲਿ ਗੀ ਹੋਈ
ਅਤੇ ਪਾਤਿ ਸਾਹ ਜਿਨਾ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਨਿ ਮਾਸੇ ਛੁਟੇ ॥ ਅਤੇ ਗਰਬਿ ਨਿਵਾਨਿ ਸਤੁ
ਮੇਵਾਇ ਸਿਤੇ ਗੀ ਪੈ ॥ ਜੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਵਰਸ ਨਿਲ ਗਾ ਪੈ ਨਿਜੋ ਸਤੁ ਉਧਿ ਰਿਮਾ ॥ ਸ

ਪਖਾਣੀ ਪੋਰਵਰਤਾਇਦੇਵਣੀ॥ ਤਾਉਨਾ ਦੇਸੀਰਖੀਣਹੋਇਗਾਏ॥ ਤਾਇਕਦਿਨਉ
ਨਾਨੁਖਬਰਮਾਣੀਜੇਤੁਸਾਰੀਆਗਾਣੀਸਹੀਚੋਰਲੇਗਾਏਪੈਨਾ॥ ਤੇਤੁਸਾਰੇਪਰਮ
ਗਲਾਨੇਜਫਤਿਕੀਤੇਪੈਨਾ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਤਾਣੀਮੰਦਤੇਗੁਣੀਪਿਰਾਣਾਖੇਤੀਖ
ਸਮਾਜੇਤੀ॥ ਰੁਜੀਪਰਾਦੀਖਬਰਲੇਹੋਜੋਲੋਕਕਹਿਦੇਹੈਨਾ॥ ਜੇਸਬਦਵਰਦਾਮੁਕਮ
ਜੇਇਨਾਦਾਹਿਆਹੈ॥ ਤਾਤੇਇਨਾਦੇਪਦਾਬਬਖੀਣਹੋਏਹੈਨਾ॥ ਤੇਉਨਾਅਰਦਾਸ
ਕੀਤੀਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਸੁਪਨੇਕਾਸਨੁਜਾਵੈਤਾਕਿਆਪਾਟਿਦਾਹੈ॥ ਤੁਸਾਰੀਕ੍ਰਿਪ
ਕਰਮਸਨੁਜਚਾਪਨਵਾਪਗੁਰੂਜੀਦਾਨਾਮਪਾਤਿਹੋਇਆਹੈ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇ
ਆਤੁਜੀਸ੍ਰੀਸਸ੍ਰੀਸਦਾਪਗੁਰੂਕਾਨਾਮਜਪਿਆਕਰੋ॥ ਤੇਉਨਾਨੂਚਰਨਾਦੀਪਾਪੁ
ਲਾਦਿਤੀਤੇਜਿਖਕੀਤਾ॥ ਤੇਫੇਰਿਧਨਧਾਮਸਭਿਪੁਰਣਹੋਇਗਾਇਆ॥ ਤਾਉਨਾਨੁ
ਕਹਿਆਤੁਜੀਪਰਿਜਾਵੈ॥ ਅਤੇਉਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਅਸਾਰੂਪਰਤੁਸਾ
ਰਿਆਚਰਨਾਵਿਚਿਹੋਵੈ॥ ਇਕਦਿਨਭਾਣੀਮੰਦਲਕੜੀਅਨੇਗਾਇਆਸੀ
॥ ਤੇਅੰਧੀਆਣੀਅਨੇਖੂਹਵਿਚਭਾਣੀਮੰਦਗਿਰੂਪਨਾਪਰਲਕੜੀਆਜਿਰ
ਬੀਨਾਉਤਾਰੀਆ॥ ਜੇਮਤਭਿਜਦੀਆਹੋਵਨਾ॥ ਤਾਸਾਹਬਸਿਕਾਰਚਰੈ॥ ਉਸੇ
ਖੂਪਤੇਆਏ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਇਸਖੂਹਵਿਚਕੇਹਾਮਾਵਾਜਹੈ॥ ਮਾਵਦਾ
ਤਾਸਿਖਾਵਾਗਰੁਬਾਵਹਾਣੀਆ॥ ਤਾਭਾਣੀਮੰਦਬੋਲਿਆਜੇਮਪਲੇਲਕੜੀਆ

ਬਾਹਰਿ ਕੋਟੇ ਜੋ ਭੀ ਜਿਨ ਨਹੀ ਭੇਖਿਓ ਮਾਇ ਨਿਕਲਾ ਗਾ ਤਾ ਉਨਾ ਅਗੋ ਵੀਲ
 ਕੜੀਆ ਕੜੀਆ ਤਾ ਪਿਛੋ ਭਾਈ ਮੰਦ ਨਿਕਾ ਲਿਖਾ ਤਾ ਜਾਹ ਬਬਹੁ ਮੁ
 ਜਿਨਿ ਹੋਇਆ ਉਦਚਰਨ ਤੇ ਗਿਰਿ ਮਗਾ ਜਾਹ ਬਾਉ ਠਾਇ ਕੈ ਅੰਗਨ
 ਲਲਾਇਆ ਤਿਸੇ ਤੀਨ ਕਾਲ ਦੀ ਸੋਝੀ ਹੋਇਆ ਭਾਬਚ ਨੁਹੋਇ
 ਆਖੁ ਰਖਾ ਕਿਛੁ ਮੰਗਾ ਤਾ ਉਸਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਗਾਰੀ ਬਨਿਵਾਜੇ
 ਕੁਛੁ ਸਾਹੇਣਾ ਪੈਸੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ਪੁਣ ਅਸਾਨੂੰ ਦੇਖਦਾ ਦੇਖੇ ਜੇ ਅਸਾਨੂੰ ਮੰਗਾ
 ਏਵੀ ਬਿਤਨਾ ਉਪਜੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਭੀ ਮਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ਕੁਛੁ ਹੋਰ
 ਮੰਗਾ ਤਾ ਉਨਾ ਕਹਿਅਏ ਰਸਿਖਾਨਾ ਇਤਨੀ ਤਾ ਕੁਨਾ ਨਕਰਵਾਈ ਐ
 ਜੇਕਲ ਜੁਗਾਦਾ ਸਮਾਪੈ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਏਹੁ ਕਿਰਾਗੇ ਕੁਛੁ ਹੋਰ ਮੰ
 ਗੇ ਤਾ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗੀ ਬਨਿਵਾਜ ਸਿਕਦ ਕਦਾ ਨਹਿ ਚੈ ਤਾ ਬਚ
 ਨੁਹੋਆ ਮੰਦੁ ਪਿਆਰਾ ਰੂਨੁ ਗੁਰੂ ਮੰਦੁ ਮਿਆਰਾ ਮੰਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬੋਧ ਬਾਨਗੁ
 ਲਿਖਣਹਾ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਭਾਈ ਮੰਦੁ ਤੇ ਭਾਈ ਪਿਰਾਣਾ ਤਾ ਜਾਨੁ ਸਿਖੀ ਸਿਦ
 ਕਹੋਵੈ ਤਾ ਜਾਨੈ ਮਿਲਿਅ ਹੋਰਨਾਨੁ ਸਿਦਕੁ ਹੋਵੈ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ
 ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਹਮਜਾਜ ਜਾਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮਰਬਾਹਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਸੂਰੀ ਚੌਧਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ

ਸਰਨਾਆਏ। ਤਿਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸਰੇਪਾਤਿਜਾਹਜਾਸਤਾਵਿਚਿਜੁਟਿਅਪੈਜੇ
ਕਾਂਸੀਖਰੀਦੀਵਡੀਉਪਮਾਹੋਈਧੋ। ਜੋਇਬਾਵਰਜੀਪਮਜਗਤਿਦੇਨੀਉ
ਜੋਉਬੇਜੋਉਹਪ੍ਰਾਣਤਿਆਗਦੇਪੈਨਾ। ਸੋਸਿਦੀਖਰੀਨੂਜਾਭਿਜਾਇਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਵੇਪੈਨਾ। ਜੋਅਸਾਤੁਜਾਹਿਅਰਜਨਾਬੀਜੁਟਿਅਪੈ। ਜੋਮੀਮਿਤਸਰਜੀਦੀ
ਉਪਮਾ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਤਾਈ। ਇਜਮੀਮਿਤਸਰਜੀਦੇਵੁਆਲੇਵੁਆਵਸਿ
ਕੋਸਮ੍ਹਜੰਤੁਸਤੁਤੀਰਬਤੀਨਲੋਕਕੇਕਲਜਗਾਬੀਭੈਮਾਨਹੋਕੈਆਇਨਿਦਾਸ
ਕੀਤਾਪੈ। ਅਪ੍ਰਬਮੇਅਸੀਤੁਨਤਾਬਨਬੀਤੀਰਬਵਣਾਵਦੇਸੋ। ਤਾਇਕਾਸਿਖੁ
ਗਰਮੁਖਸਦਾਅਪਣੀਕੁਮਾਈਵਿਚੋਇਕੁਰੁਪਈਆਗੁਰੂਕੀਭੋਇਮੇਲੇਤੇ
ਲਿਅਵਸੀ। ਤੇਅਗੇਤੁਨਤੀਰਨਤੇਆਇਆ। ਤੇਅਸਾਤੁਪਈਆਭੋਇ
ਬੀਖਆ। ਤੇਅਸਾਤੁਪਈਆਰੀਚਿਬੰਨਕੈਕਾਰਤੁਰਨਤਾਰਨਦੀਕਰਨਿਲਗਾਤ
ਤੇਅਸਾਤੁਮਨਾਵਿਚਵੀਚਾਰਆਇਆ। ਜੋਅਸਾਤੀਰਬਏਪੁਰਚੀਏ। ਤੋਲ
ਗਨੂਰਦੀਦੇਠਾਣੇਵਾਲੇਲੋਕੁਆਵਿਆਵਿਚੋਇਟਾਉਠਾਇਕੈਲੈਗਏ। ਤਾ
ਅਸਾਏਪੁਬਚਨੁਕੀਤਾਨਿਸਜਮੇਇਨਾਦੇਮੇਬੇਖੁਟਿਕੇਇਹਾਇਟਾਲੇਵਾ
ਗੇ। ਤਿਸਜਮੇਸਦਾਰਾਗੇ। ਤੋਲਗਾਇਕਾਇਸਤ੍ਰੀਤੇਪੁਰਖਆਇਕੈਕਹਿ
ਅਜੇਗਾਬੀਬਨਿਦਾਨਿਮੇਅਮਕੇਖਨੀਕੀਬੇਟੀਹਾ। ਤੇਮੇਬੇਖੁਮਿਤਾਕੇਖੁਹੋ

ਇਕੋਇਸਕੁਸਟੀਨਗਲਿਮੇਬਾਵਿਵਾਪੁਕੀਰਿਗਾਗਮੇਇਸੋਨੇਖਾਰੇਵਿਚਖਾਇ
 ਕੈਲਈਫਿਰਦੀਸਾਗੁਰੇਮੇਅੰਮਿਰੁਸਰਜੀਦੀਬੇਰਤੁਲੇਇਸਦਾਖਾਰਾ
 ਖਕੈਮੇਤੁਰੀਗਾਰਾਇਭਿਛਿਅਨਗਈ। ਤੇਵੈਸਾਖੀਵਾਇਨਸੀਤੇਕਾਰਾ
 ਇਸਜਲਵਿਚਾਇਸਨਾਨੁਕਰਕੈਸੁਵੇਤਿਹੋਇਆਗੁਰੇਇਕਸਾਨਬੀਸੋਇ
 ਸਜਲਵਿਚਨਾਇਕੈਸਿਆਮਤੇਸੁਵੇਤਿਹੋਇਗਾਇਆਗੁਰੇਏਪੁਕੈਤੁਕਦੇ
 ਖਕੈਇਸਜਲਵਿਚਾਇਪੁਭੀਟੰਗਨਾਲਿਖਾਰੇਨਿਕਲਕੈਜਲਵਿਚਜਾਇ
 ਖਵਵੇਸਕੀਤਾਗਾਗੁਰਾਇਪਭੀਅੰਰਗੁਹੋਇਗਾਇਆਪੈਸਭੇਪਭੇਇਸਦੇਮੇਖ
 ਛਾਣਈਧਾਗਾਗੁਰਾਮਿਰੁਸਾਮਨਹੋਇਕੈਦੇਖਿਆਗੁਰਾਮਸਾਨੁਸਤਿਗੁਰਾਦੀ
 ਆਗਿਆਹੋਈਨੇਅਸਾਮਿਥਮੇਬਾਵਲੀਜੀਭੀਬਬਰਾਇਵਦਾਲਰਚਿਆ
 ਪੈਗੁਰਾਓਸਦੀਆਚਰਾਸੀਪਉੜੀਆਕੀਤੀਆਪੈਜੇਨਪਜੀਵਾਭੇਗਾਪਾਇਗਾ
 ਇਸਨਾਨਕਰਕੇਤੇਫੇਬਇਸਨਾਨਕਰਕੈਇਕਮਨਪਉੜੀਆਤੇਭੇਗਪਾਏਗਾਸੋ
 ਚੋਰਾਸੀਥੀਬਚੇਗਾਤੇਬੀਚਇਸਕੇਕਿੰਬਜੀਬਖਣਾਜੇਈਹਾਇਸਨਾਨਕਰਕੈ
 ਤੇਖਿਆਨਲਾਇਕੈਕਿੰਬਜੀਜੁਣੇਗਾਗੁਰਾਇਸਦੇਸਭੀਮਿਭਾਵਾਉਪਾਰੁਹੋਵੈ
 ਗਾਤੇਬਚਨੁਹੋਇਆਨਿਸਾਇਸਬਾਨਬਾਰੁਰਾਮਦਾਸਸੀਰਹੋਮਿਆਪੈਉ
 ਬੇਪੀਪਰਿਮੰਦੁਖਕਰਨਾਤੇਗੁਰੁਰਾਮਦਾਸਜੀਵਿਸਨਰੁਪਹੋਸਤਿ। ਤਾਭੇਵਿ

ਸਨਕਾਨਾਮਹਰਿਭੀਕਪਤੋਪੈਨਾਤਾਤੇਇਸਕਾਨਾਮਹਰਿਮੰਦੁਜੀਪੈਬਪੁਨਾਮਤੇ
 ਨਾਮੀਮੰਭੇਦਕਛਨਾਹੀਅਠਿਪਹਰਿਣੀਹਾਨਾਮਕਾਉਚਾਰਹੈਗਾਤਾਤੇਹਰਿ
 ਮੰਦੁਜੀਨਾਮਹੈਗਾਜੈਸੇਸਾਰੀਗਾਬੀਪਰਿਦੁਆਰਕਾਮਹਾਰੁਮਦਸੇਖਹੈਰੈਸੇ
 ਰਿਮੰਦੁਜੀਕੋਨੀਚੈਹਰਿਕੀਆਪਉਨ੍ਹੀਆਰਚਣੀਆਉਸਜਾਗਾਏਇਸਨਾ
 ਨਕਾਫਲੁਜਭਬੀਅਸਕਹੈਗਾਤੁਬਅਸਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੇਏਪੁਤਰਨਤੁ
 ਰਨਤੀਰਬਰਚਿਆਪੈਤਾਅਗਿਆਹੋਈਏਹਤੀਰਬਭੀਨਾਲੇਸਿਖਾਏਰੋਹੁ
 ਗਵਾਏਗਾਤੇਜਾਬਿਪੀਮੁਲਕਦੀਗਾਤਿਦੇਵੇਗਾਸਮੇਖਾਇਏਹਭੀਪਕਾਤੀਰ
 ਬਹੈਗਾਤੇਉਮਸਿਆਏਇਸਨਾਨਦਾਵਰਾਮਹਾਰੁਮਹੈਗਾਅਬਤੁਮਮੀਮੁ
 ਤੁਸਰਜੀਤੀਆਰਕਰੋਤੇਜੇਬੋਹਦਾਅਸਟਿਬਾਪੈਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਦੇਖਾਸਿਪੈਉਸਿ
 ਨੇਖੋਦਣਾਓਬੋਇਕੁਜੋਗੀਬੈਠਾਪੈਉਸਨੂਤਸਾਬੀਗਿਆਨਹੋਦਣਾਪੈਤਾਅ
 ਜੀਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਤੇਆਏਤੇਬੋਪੁਖੋਦਿਆਉਸਦੇਬੀਚਇਕਮਟੁਨਿਕਲਿਆਤਿਬੋ
 ਜੋਗੀਇਕਨਿਕਬੈਠਾਸੀਸਮਾਸਿਲਗਾਇਕੋਤੇਉਸਦੇਚਰਨਾਤੇਅਬਪ੍ਰਤਿਪਤੀਅ
 ਤੇਮਖਣਤੇਕਸਤੂਰੀਅਲਕੇਸੁਚੇਤਕੀਤਾਤਾਉਸਨੇਕੁਬੁਜੀਚੋਦਰਸਨੁਕੀਤਾਤੇ
 ਜੋਗੀਬੋਲਿਆਜੇਅਜੁਅਸਾਰੂਜਨਮੁਜੁਫਲਹੋਇਆਜੇਈਹਾਦੁਆਦਸਕੇ
 ਸਪੁਜੰਤਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਪੈਤੇਸਭਤੀਰਬਇਸਜਾਗਾਨਿਵਾਸਕਰਨਗੇਤੇਕੋਸਭਰਚੁ

ਫੇਰੇ ਇਸਕਾ ਅਧਿਆਨ ਪੈ। ਤੇ ਇਸੇ ਜੇਤਾਲ ਬੁਰੂਰਾ ਮਦਾਸ ਜੀ ਲਵਾਇਆ ਹੋ।
 ਤੇ ਇਸਦੀ ਅਵਚਲ ਨੀਵ ਕਰਨੀ ਪੈ। ਤੇ ਇਸਦੇ ਬੀਚ ਭੀ ਤੇ ਦੁਆਲੇ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰ
 ਕਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜੁਗਾ ਦੇ ਸਮੇਰਾ ਜੇ ਜਨ ਨਕਾ ਸਿਖ ਬਾਤੇ
 ਮੁਝੈ ਗਿਆਨ ਦਿਤਾ ਪੀਸੀ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਸਮੇਰਾ ਜੇ ਜਨ ਨਕਾ ਕਹਿਆ
 ਸੀ। ਤੁਝੀ ਪਾਇਓ ਭੈ ਜੇਗਾ ਸਾਮ ਨਾ ਕਰਾ। ਤੇ ਮਕਜੂਰਾ ਦੇ ਸਮੇਰੇ ਨਾ ਨਕਾ ਅਉਤਾ
 ਰਖਾ। ਰਕੇ ਤੇ ਮੇਰਾ ਅਉਤਾ ਰਖਾ। ਅਰਜਨ ਜੀ ਕਾ ਮਾਰਾ ਗਾ। ਤਾਂ ਤੁਸਾਨੂੰ ਉਪ
 ਦੇਸ ਦੇਵਾ ਗਾ। ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਾਧਾ ਵਰ ਸਨਕ ਰਕੇ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇਆ। ਪਾਇ
 ਕਾ ਰਸ ਨਕ ਰਹਾ। ਜੇ ਜਗਤ ਸਚ ਪੈ ਕੇ ਝੂਠ ਪੈ। ਜੇ ਝੂਠ ਪੈ ਤਾਂ ਮੁਤਖਤਾ ਸਤ
 ਕਿਉ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਸਚ ਪੈ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਬੀ ਦੂਰ ਕਿਉ ਪੈ। ਤਾਂ ਬਚਨ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਸੇ ਸੁਖ ਨੇ ਕੀ ਸਮਰੀ ਸੁਖ ਨੇ ਦਿਖੇ ਸੁਖ ਸਚੁ ਭਾਸਤੀ ਪੈ। ਤੇ ਜਾਗਤਿ ਦੇ ਸਮੇਰਾ
 ਦਿਹੋਇ ਜਾਤੀ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਜਗਤ ਭੀ ਤੇ ਸਰੀਰ ਭੀ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਸਮੇਰਾ ਸਚੁ ਭਾਸਤ
 ਪੈ। ਤੇ ਗਿਆਨ ਕੇ ਮੁਖ ਤਿਹੋਇਆ ਵਰਹੋਇ ਜਾਵਾ ਪੈ। ਤਾਂ ਤੇ ਸੁਖ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਬਦੁ
 ਪੈ।
 ॥ ਸੂਹੀ ਮਹਲਾ ॥ ਜੈ ਬਾਜੀਰ ਜੈ ਸੈ ਬਾਜੀ ਮਾਣੀ। ਨਾਨਕ ਰੂਪ
 ਸੁੰਗਾ ਦਿਖਾਈ। ਸੁੰਗਾ ਉਤਾਰ ਬਸਿਓ ਮਸਾਰਾ। ਤੁਬ ਏਕੈ ਏਕ ਏਕੈ ਕਾਰਾ। ਗਉ
 ਨਰੂਪ ਉਪਜਿਓ ਬਿਨਸਾਇਓ। ਕਹਾਂ ਗਾਇਓ ਪੁਕਾਰਿ ਤੇ ਆਇਓ। ਜਲ ਤੇ

ਕੈਦੁਖਪਇਆਭੁਗਾਵਾਏ। ਜੇਗੁਰੂਕੇਵਚਨਸਮਝੈਤਾਜਨਮਰਨਬੀਰਪਤਿਹੋਵ
 ਏ। ਸਾਹਿਬਦਾਬਚਨਪੈ। ਨਹਿਕਿਛੁਨਨਮੈਨਹਿਕਿਛੁਮਥੈ। ਅਖਨੋਚਲਤਿ
 ਆਖਦੀਕਰੈ। ਜੈਸੇਖਟਿਮਟਿਕੇਉਪਜਣੇਤੇਆਕਾਸਜਨਮਤਾਨਹੀ। ਤੇਉ
 ਸਦੇਬਿਨਸਣੇਤੇਬਿਨਾਸਤਾਨਹੀ। ਤੈਸੇਸਰੀਰਤੇਉਪਜਣਾਅਰੁਖਪਣਤੇਜੀ
 ਉਨਿਆਰਾਏ॥ ॥ ਬੋਲੇਗੁਣੀਜੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਏਰੁਚ
 ਲੀ। ਗੁਣੀਜੇਧਾਤੇਜਲਮਸੰਦਸੁਲਤਾਨਪੁਰਬਧਦੇਸਨਿ। ਗੁਣੀਮੋਹਣਤੇਅ
 ਲਮਮਸੰਦਲਪੋਰਦੇਬੀਜਵਿਚਰਧਦੇਸਨਿ। ਰੇਖੰਜਵੀਆਤਸਾਪੀਏਪਜੂਰਟ
 ਪਲਕਚਨਤੇਕਾਰਿਭੇਟਿਸਿਖਾਤੇਲਿਆਇਕੈਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰਤੇਲਾਵਨ। ਤੇਗੁਰੂ
 ਕੀਕੋਰੂਆਖਨਾਖਾਵਨ। ਤੇਕਪਨਜੈਸੇਮਖੀਭੋਜਨਵਿਚਮੇਕੈਸਾਰਾਭੋਜਨਉ
 ਕਲਏਕਰਵਦੀਏ। ਤੈਸੀਗੁਰੂਕੀਕੋਰੂਜੇਭੇਟਿਸਿਖਾਏਸਾਰੇਮਦਾਰਬਾਭੀ
 ਨਾਸਕਰਦੀਏ। ਤੇਏਪਭੀਖੀਣਕਰਦੀਏ। ਇਕਸਦਿਨਗੁਰੂਜੀਰਬਖਸ਼ੁਚ
 ਨੇਆਵਦੇਸਨਾਤੇਅਗੋਸੁਖਕਾਲਾਵਰਾਬਥਦੇਸਾਮਣੇਆਇਆਆਖ
 ਈਫੁਣਉਚੀਚੁਕਕੈਆਇਆ। ਨਿਸ਼ਕਰਬਜਾਵੈਉਸਰਉਹਸਾਮਣੇਹੀਅ
 ਵੈ। ਗੁਣੀਮੋਹਣਬਥਤੇਉਝਕੈਇਕਦੇਗਾਉਸਦੇਅਗੋਰਖਦਿਤਾ। ਤੇਕਹਿ
 ਅਜੇਗੁਰੂਕੇਪਜੂਰਚਲਿਵਾਏਤਾਇਸਦੇਗੋਵਿਚਮੁਵੇਸਕਰਾਉਸਸੁਖਦੇਗੋ

ਵਿਚ ਪਵੇ ਸਕੀਤਾ। ਉਸ ਉਪਰ ਛੰਨਾ ਰਖ ਕੇ ਹਜੂਰ ਆਏ। ਹਜੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਖਾਏ ਕਿ ਆਗੂ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਕਿ ਤਨੇ ਸਿਖ ਹੋਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਿ ਆਜੇ ਚਾਰ ਮਸੰਦ ਹਾ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ
 ਆਇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਖਾਵਾ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦੇਵੇ। ਅੰਜਵਾ ਸਰਖ ਜੇ ਤੁਸਾਰੇ ਨਾਲ ਆਇ
 ਆਪੇ। ਉਹੁ ਭੀ ਮਸੰਦੁ ਪੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰਵਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਸੁਖ ਦੇਹਿ ਕਿਉ ਪਾਈ
 ਪੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਸਿਖਾਵੇ ਅਗੇ ਸਬਾਨ ਹੀ ਸੀਟੇ ਕਿਵਾ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇ
 ਸਦੀ ਉਚੀ ਫੁਟ ਹੋਈ ਪੈ। ਤੇਗੁ ਬੂਟੀ ਅਰਵਾ ਸਫੁ ਪਾਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸੁਖ
 ਵਿਸਵਾਲ ਹੋਇ ਆਪੇ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਉ ਸਨੂਰੀ ਹਜੂਰ ਲਿਆਵਹਾ। ਤਾਵੇ
 ਗਾਉ ਠਾਇ ਕੈ ਵਿਚ ਵੀ ਬਾਨਵੇ ਤਿਨਾ ਆਨੁ ਉਪਾਤ੍ਰਿ ਆਗੂ। ਤਾਉ ਪੁਛਣ ਉਠਾਇ ਕੈ
 ਅਤੇ ਵਿਚੋ ਬਾਹਰਿ ਆਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇ ਆਗੂ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਇ ਸਨੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਵ
 ਇਸ ਦੇ ਉਪਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਿਟਕੈ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਸ ਦੇ ਸੀਰ ਤੇ ਪਾਇ ਆਗੂ
 ਸਰਖ ਵੀ ਦੇਹ ਤਿਥਾ ਗਕੈ ਦੇਵੁ ਪਖਾਰ ਕੈ ਅਕਾਸ ਨੂਚ ਤ੍ਰਿਗਾਇ ਆਗੂ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋ
 ਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਵ ਦੇਵੁ ਸਨਾਮਾ ਤੇ ਸਭ ਪਾਪ ਨਸਟਿ ਹੋਤੇ ਪੈਨਾ॥ ॥ ਬੋਲੇ
 ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਵੁ ਚਲੀ॥ ਅਉਤ੍ਰੀ ਤੇ ਵੀ ਸਵੀ ਚਲੀ॥ ਦੇਸੀ ਜੇ ਸੰਸਾਰ
 ਪੈਰੋ॥ ਇੰਦਰੋਲਾਹ ਸਮਿਲਵਾ॥ ਮੋਹਣ ਕੁਕਵੁ ਪਾਣੀ॥ ਮੈਸੁਟੇ ਜੇ ਮੇਜਾ ਮਜੁਰੀ ਦਾ॥
 ਮੰਦੁ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਪੈਰੀ ਰਾਣਾ॥ ਗੁਰੁ ਗਾਇ ਚਲੀ ਦਾ॥ ਹਮ ਜਾਨ ਜਾਣੀ॥ ਮੈ ਬਾਲਾ ਮ

ਤਾਗਾਣਤਮਿਟਾਈ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ। ਜਿਸਸਮੇਈ। ਸਰਦਾਧਿਆਨਸਾਰਿਆ। ਤਾਈ ੩੨੦
 ਸਪੁਤਖੋਇਆ। ਤਾਆਗਿਆ। ਹੋਈ। ਜੇਮਇਸ੍ਰਾਹਿਲਪਸਾਰਕੈ। ਇਸਕੋਬੀਚਚ
 ਨਸਾਰੇਪੈਨਾ। ਅਉਨਿਗੁਣਬੁਖਮੇਰਾਨਾਮਹੋ। ਮੇਰੇਨਉਰੂਪਹਮੇਵਰਤੇਗਾ। ਜੇਇਸਨਾ
 ਨਕਰੇਗਾ। ਉਸਕਾਮਜਨਨਗਾਸਆਏਗਾ। ਅਉਰਨਰਾਇਨਕਾਨਾਮਜਿਸਰਨਤੇਸਭਿ
 ਕਿਲਵਿਖਨਾਸਹੋਵਨਗੇ। ਏਪੁਸੀਤਜਨਾ। ਇਹਰਾਮਦਾਸਕੋਵਰਬਪੁਤਨੀਕਾਹੋਵੇਗਾ।
 ਜੇਇਸਨਾਨਕੇਰੇਗਾ। ਉਸਕੋਕੁਲਕਾਉਪਾਰਹੋਵੇਗਾ। ਜੇਜੇਜੇਜੇਕਾਹਗਾ। ਵੇਗਾ।
 ਤਾਉਸਕੇਮਨਵਾਛਤਸਿਸਹੋਵਨਗੇ। ਤੇਜੇਨਾਮਸਿਆਵੇਗਾ। ਸੇਜਲਮਤਿਰਪੇਗਾ।
 ਤੇਰਿਗਿਆਨਨੂਪਾਪਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਜੇਇਸਦੀਸਰਨਸਦਾਬਹਨਿਗੇ। ਸੇਤੀਨਤਾ
 ਪਦੀਵਿਭਾਬੀਨਿਵਰਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਤੇਜੇਸੀਭਸੇਵਰਪੈਤਿਸਵਿਚਜੇਇਸਨਾਨਕ
 ਰਨਗੇ। ਸੇਮਨਖਪਸਗਾਤਿਨੂਪਾਪਤਿਹੋਵਨਗੇ। ਜੇਇਸਦਿਖੇਨਾਮਕਾਮਹਾਤਮਪੈ
 ਤਿਸਦਿਖੇਮਨਕੋਇਸਨਾਨਕਵਾਦਨਗੇ। ਸੇਜਨਨਾਮਰਨਬੀਰਪਤਿਹੋਵਨਗੇ।
 ਜੇਸਾਬਹੀ। ਇਸਨਾਨਕਰਨਗੇ। ਤੇਸਾਬਹੀਨਾਮਕਾਉਚੰਨਕਰਨਗੇ। ਤੇਜੇਇਸ
 ਜਾਗਾਸੀਰਤਿਆਗਾਨਗੇ। ਸੇਮੇਰੇਪ੍ਰਮਪਦੁਕੋਪ੍ਰਮਤਿਕੋਵਨਗੇ। ਤੇਇਸਬਾਦਰ
 ਜੰਗਾਮਇਖੇਸੀਰਤਿਆਗੇਗਾ। ਸੇਮੇਰੀਭਗਤਿਉਸਨੂੰਮਿਲੇਗੀ। ਇਸਦੇਦੁ
 ਆਲੇਚਰਨਚਰਨਤੇਸੇਸੇਤੀਰਬਹੋਇਸਥਿਤਹੋਵੇਗਾ।

ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਕਚਲੀ ॥ ਕਾਲਾ ਮਹਰ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਮੁਖ ਭਾਵਿ ਚਰ
 ਚਵਾਸੀ ॥ ਤੇ ਆਇਆ ਸਿਖਾਵੀ ਬਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਸੀ ॥ ਤੇ ਪੰਜ ਰਦਰ ਸਨਨ
 ਆਇ ਸਿਨਾ ॥ ਤੇ ਉਨ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜੇਗਾ ਕੀ ਬਨਿ ਦਾਜ ਜੀ ॥ ਇਥੇ ਮੀ ਮਿਸਰ ਜੀ ॥ ਤੇ
 ਮਸੀਖਾ ਮੀ ਜੋਰ ਹਨ ਰੋ ॥ ਉਨਾ ਵੀ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ ਬਚ
 ਨੁ ਜੇਤਾ ਮਸੀਹੁ ॥ ਤੇ ਕਾਕਾ ਤੇ ਚੂਹਿ ਮਾ ॥ ਤੇ ਸਰਪਾ ਵੀ ਆਜਨੀ ॥ ਆਨੁ ਭੋਗਨ ਰੋ ॥ ਪ੍ਰ
 ਇਸੇ ਇਸ ਬਾਨ ਬਾਬੰ ਸਰੀਰ ਨੁ ॥ ਤਿਆਗਨ ਰੋ ॥ ਤੇ ਉਠੀ ਮੇਰੀ ॥ ਭਗਤਿ ਨੁ ਪ੍ਰ
 ਮਤਿ ਹੋਵਨ ਰੋ ॥ ਤੇ ਚੋਰਾ ਸੀਖੀ ਛੁਟਨ ਰੋ ॥

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਕਚਲੀ ॥ ਕਾਕਾ ਜਾਤੁ ਵਾਕਾਲ ਸੀ ॥ ਤੇ ਵਡਾ ਸੁਰਮਾ ਹੋ ਸੀ ॥ ਉਸ ਅਰ
 ਵਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੇ ਸੁਰਮੇ ਨੁ ਕਿਆ ਮਦਾਸੀ ॥ ਪ੍ਰਮਤਿ ਹੋਤੀ ਪੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ॥ ਜੇ ਸਰਮ ਦੇ ਜੁ
 ਮ ਦੇ ਸੀ ॥ ਰਤਿਆਗਨ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਅਤਿ ਕਾਲ ਓਠੀ ਮੇਰੀ ॥ ਭਗਤਿ ਨੁ ਪ੍ਰਮਤਿ ਹੋਵਨਿ ਰੋ ॥
 ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਜੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਵੇ ॥ ਪੈਨਾ ਸੇ ਪ੍ਰਮਾਗਤਿ ਨੁ ਪ੍ਰਮਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਮਾਰ
 ਸਾਰ ਉਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ॥ ਜੇ ਸੀਰਤਿ ਆਗਾ ਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਸੇਠੀ ਸੁਰਗਿ ਵੀ ॥ ਆਬਾਰ ਗਾਨਾ
 ਭੋਗ ਕੇ ॥ ਫੇਰ ਮੁਖ ਦਾ ਅਉਤਾਰ ਮਾਰ ਕੈ ॥ ਰਾਜੇ ਆਣ ਹੋਵੇ ॥ ਪੈਨਾ ॥

ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਕਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਸਦੂਤਾ ਰਾਮ ਦਾ ਸਰੂਰ ਕੇ ਬ
 ਚਨ ਮਨ ਦੇ ਸਿਨਾ ॥ ਤਾ ਉਨਾ ਅਵਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਜੀ ਸਚੇ ਮਾਤਿ ਸਾਹ ਅਸੀਤਾ ॥ ਮੀ ਮਿ

ਤਸਰਹੀ ਵਹਾਰੀ ਤੇ ਸੀਰਤਿਆ ਗਾਰੀ ਅਰਏ ਪਸਿਥੇ ਕਸਰ ਤੇ ਰਾਮ ਸਰਜੇ ਪੈਨ ३੨੧
 ਆਇ ਨਾ ਵੇਇ ਸਨਾਨ ਦਾ ਕੀ ਫਲ ਪੈ। ਤਾ ਬਚ ਨਹੇਇ ਅਜੇ ਰਾਮ ਸਰਜੀ ਸੁਖਮ
 ਸੀਨੀ ਕਾਉ ਚਾਰਨ ਕੀਤਾ ਪੈ। ਚੋਬੀ ਸਹਜਾ ਬਾਇ ਸਕਾ ਅਖਰ ਪੈ। ਤੇਇ ਸਦੇਖ
 ਤੇਨੇ ਤੇ ਚੋਬੀ ਸਹਜਾ ਰਸਦਾ ਸਦਾ ਫਲ ਪੈਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਰਾਮ ਸਰਾਇ ਸਦੇਖਾ ਸਤੀ
 ਰਖ ਪੈ। ਏਸ ਵੇਇ ਸਨਾਨ ਤੇ ਸਭ ਮਾਖਨਾ ਸਹੇ ਜਾਤੇ ਹਨ। ਤੇ ਬਿਥੇ ਕਸਰ ਤੇ ਸ
 ਤ ਸਿਸਮੁ ਨੀ ਸਰਵੇ ਬੇਮਿਲਿ ਆਏ ਸਨਾਨੇ ਸੋਇ ਬੇਰਹਣ ਦੀ ਜਾਗਾ ਵੇਚੇ ॥
 ਤਾ ਅਜਾਬ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੇ ਆਖਣਾ ਗੁਮਾਨ ਛੁਰਕੇ ਰੀਗਾ ਵੇਲੇ ਪਸਮੇਰੁ ਜਾਆ
 ਪਣਾ ਨਿਵਾਸ ਕਰਣਾ। ਤੇ ਜੇਈ ਹਾਇ ਸਨਾਨ ਕਰੇਗਾ ਉਸ ਕੇ ਪੂਰਬ ਲੇਖਾ ਮਿ
 ਕਟੀ ਅਨਗੇ। ਤੇ ਜੇ ਤੁਮਾਰਾ ਵਰਸ ਨ ਕਰੇਗੇ ਉਸਨੂੰ ਪਾਖਾ ਦੀ ਸਰਧਾ ਅਰੋਨ ०
 ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤੇ ਜੇ ਇਸ ਬੇਕਸਰ ਤੇ ਮੰਜ ਨ ਕਰੇਗਾ। ਜਿਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪਾਖਾ ਤੇ ਹੋਵੈ ਗ ०
 ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ। ਸੇਠਿ
 ਸਭਾਗਾ ਤੇ ਭਰਾ ਉਗੁ ਬਿੰਦਾ ਅਰੇ ਕੇ ਚੁਪਣੀ ਆਵਿਚ ਰਹਦੇ ਸਨਾਨੇ ਸਿਖਾ
 ਦੀ ਸੇਵਾ ਟਪਲ ਕਰਦੇ ਸਨਾਨੇ। ਤੇ ਰਾਤ ਦਾ ਜਾਗਣ ਕਰਣਾ। ਤੇ ਉਤਮ ਪੁਸਾਇ ਸਿ
 ਖਾਨੁ ਖੁਵਾਵਨਾ। ਤੇ ਉਤਮ ਬਸਤ੍ਰ ਸਿਖਾਨੁ ਪਹਰਾਵਨਾ। ਤੇ ਉਨਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ
 ਜੇਇ ਬੇਮਿਥਾ ਵੇਨ ਮਿਤ ਵੇਦੇ ਪੈਨ। ਤੇ ਮਿਥਾਨੁ ਪੁਚਦਾ ਪੈ ਕਿਨਾ ਹੀ ਪੁਚਦਾ

ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ ਪਚਰਾਹੈ। ਤੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀਭੀ ਬਚ ਨਕੀਤਾਹੈ। ਨਾਨਕ
 ਅਗੋਸੇ ਮਿਲੈ ਜੇਖੈ। ਪਾਲੈ ਦੇਇ। ਤਾਉ ਨਾਕਾਰਿਆ ਭੁਲਾ ਜੀਏ ਪਰਾਇਥੇ
 ਮਿਥਵੀਭੇ ਸਿਖਾਨੂਕੇ ਸੁਹਮਣਾ ਨੂਖਵਾਏਗਾ। ਤੇਮਿਤੁਰਾ ਸਵਰਗਾਵਿਚਕੇ
 ਨਬਕਵਿਚਹੋਵਨਗੇ। ਉਨਾਨੂਕਿਉਕਰਮਪੁਚੇਗਾ। ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ ਜਦਿ
 ਮਿਤਾਵੇਦਿਨਾਮਾਵੇਪੈਨਾ। ਤਾਸਿਖਾਵੇਮਿਤੁਸਿਖਾਵਿਚਆਨਪ੍ਰਵੇਸਕਰਵੇ
 ਪੈਨਾ। ਤੇਖਤੀਆ ਸੁਹਮਣਾਵੇਚਪੁਵਰਨਾਵੇਮਿਤੁਸੁਹਮਣਾਵਿਚਆਨਪ੍ਰਵੇ
 ਸਕਰਵੇਪੈਨਾ। ਉਹਮਹਾਰਉਨਾਨੂਪਚਰਾਹੈ। ਜਿਉਲਰੂਕਾਪਤੰਗਜੇਚ
 ਨਾਵਤਾਹੈ। ਤੇਪਤੰਗਾਅਕਾਸਤੋਹੋਤਾਹੈ। ਤੇਰੋਵਬਾਲਕਵੇਪਥਹੋਤੀਪੈ। ਤਾ
 ਉਸਰੋਵਕੇਅਗਵਚੀਦਾਕੈਦੀਪਕਪਠਾਇਦੇਦਾਹੈ। ਤਾਪਤੰਗਾਨਜਾਇਮਾ
 ਪਤਿਹੋਤਾਹੈ। ਤੈਸੇਮਿਤੁਕਿਜੇਇਸਬਾਨਹੋਵਨਾ। ਤੇਉਨਾਵੇਮੋਹਦੀਰੋਰਖ
 ਰਾਮੇਬੰਧੀਹੋਤੀਹੈ। ਉਸਮੋਹਦਾਅਰੇਖੁਸਾਵੁਮਿਤੁਨੂਪਾਪਤਿਹੋਦਾਹੈ।
 ਮਉਰੂਚੀਬੰਧੀਸਮੀਚਲੀ। ਪੈਨਾਨਾਤਚੰਡਾਲੀਆਜੇਠੇਸੇਠੀਕਾਰਕਮਾਈ
 ਲਟਕਣਪੂਰਾਜਾਈਣੀ। ਮੈਗੁਰਾਵਿਤਾਗੁਰਮਤਿਗੁਰਭਾਈ। ਕਟਾਰਾ
 ਸਰਾਫੁਪੈਭਗਤੁਵਡਾਭਗਵਾਨਜੁਭਾਈ। ਸਿਖਭੁਲਾਰਵਤਾਸਿਵਿਚਖ
 ਉਣਮੁਰਾਰੀਗੁਰਸਣਾਈ। ਅਰੁਤਿਜੁਇਨੀਸੂਰਮਾਚਰਣਸੁਣਚੁਪਨੂ

ਜੇ ਸਾਈ। ਲਾਲਾ ਸੇਠੀ ਜਾਣੀ ਮੈਂ ਜਾਣਿ ਨਿਹਾਲੁ ਸਬਦ ਲਿਵਲਾਈ। ਗਾਮਾ ਝੰਝੀ ਜਾ ੨੨੨
 ਣੀ ਮੈਂ ਹੋ ਮੁਸੋਈ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ। ਜਟੂ ਭੁਲਾਸਹਾਦਰੇ ਸਰਾਸੁਖਦਾਈ। ਅੰਜਾਬਿ
 ਗੁਰਕੀ ਵਰਿ ਆਈ। ੨੪ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚ
 ਲੀ। ਮੇੜਾ ਚੜ੍ਹਾਲੀ ਆਤੇ ਜੇਠਾ ਸੇਠੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ ਮਤੇ ਕਹਿ
 ਮਾਜੇ ਤੁਸਾਰੇ ਬਚਨ ਕਰ ਕੈ ਅਸੀ ਕਿਤ ਕਰ ਮੁਸਾਦਿ ਸਿਖ ਨਾਲ ਦੁਰਤਾਇ ਖਾਵੇਹਾ
 ਆਤੇ ਅਸਾਨੁ ਬ੍ਰਹਮ ਹਣ ਕਹਦੇ ਪੈਨਾ ਜੇ ਮਹਲੇ ਚਕੀ ਕੇ ਪੀਸਣ ਕਰਤੇ ਉਖਲੀ ਕੁਟਟਿ
 ਵਿਚਤੇ ਚੁਲ੍ਹੇ ਕੇ ਤਪਾਵਟਿ ਵਿਚਤੇ ਝਾੜੂ ਕੇ ਫੇਰਨ ਕਰਤੇ ਆਟੇ ਕੇ ਛਾਨਣਿ ਕਰਨੀ ਹੋ ਸਾਰੇ
 ਤੇ ਪੈਨਾ ਅਤੇ ਅਗੇ ਦੇਵੇ ਵਰਤਾ ਮਾਕਾ ਹੋ ਮਤੇ ਅਪੂਤੀਆ ਅਗਨ ਵਿਚਤਾ ਰਵੇਹਾ। ੨੫
 ਮਿਛੋ ਮੁਸਾਦਿ ਖਾਵੇਹਾ ਤਾਤੁ ਸੀ ਅਪੂਤੀਆ ਨਹੀ ਕਰਵੇ ਤੁਸਾਰਾ ਮੁਸਾਦਿ ਕਿਉ ਕ
 ਰਖਵਿਤੁ ਰਹੇਹਾ ਪੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀ ਮਿਖ ਮੇਜੇ ਗਬੀ ਬਾਸਿ ਖਾਨੂ ਮੁਸਾਦੁ
 ਕਾਵਹੁ ਰੋ। ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਲੈ ਕੈ ਮਖਪਾਵਹੁ ਰੋ। ੨੬
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਭੀ ਤੁਸਾਰੇ ਉਮਰ ਮੁਸੀ ਨਹੋਵੈ ਗਾ। ਤੇ ਦੇਵਤੇ ਭੀ ਸਭ ਮੁਸੀ ਨਹੋਵੈ ਨਿਰੋ
 ਤੇ ਮੁਖ ਵਿਚ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਬਸਿਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨਾਇ ਪੁਸਤ੍ਰ
 ਪੈ। ਤਾ ਮਿਖ ਮੇਜੇ ਨਾ ਬਾਇ ਨ ਕਾਚੇ ਤੇ ਨ ਸੀਰ ਵਿਚ ਪੈ ਉਪਮੁਸੀ ਨਹੋਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਨੇਤ੍ਰਾ ਕ
 ਦੇਵਤਾ ਸੁਬਜ ਪੈ। ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਭੀ ਭਾਗ ਮਪੁਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਨਾ ਸਕਾ ਕਾਵੇਵਤਾ ਅਸਨੀ

ਕਮਾਵਹੈ॥ ਤੇਕਰਨਾਕਾਦੇਵਤਾਦਿਗਮਾਲਹੈ॥ ਤੇਰਸਨਾਕਾਦੇਵਤਾਵਰਨਹੈ॥ ਤੇਰਸ
ਨਾਕਾਦੇਵਤਾਬਨਾਸਪਤੀਹੈ॥ ਤੇਰਬੋਕਾਦੇਵਤਾਬਾਮਨਹੈ॥ ਤੇਇੰਦ੍ਰੀਲਿੰਕਾਦੇਵਤਾ
ਮੁਜਾਪਤੀਹੈ॥ ਤੇਗੁਰਾਕਾਦੇਵਤਾਜਮੁਹੈ॥ ਤੇਤੁਚਾਕਾਦੇਵਤਾਮਵਨਹੈ॥ ਇਤਾਮਾਦਿਕ
ਸਭੇਦੇਵਤੇਭਿਖਾਤਿ॥ ਤੇਤੁਜੀਅਰਦਾਸਕਰਕੈਮੁਜਾਦਿਜੇਵੇਗੋਗੋ॥ ਤਾਤੁਸਾਰੇਵਿਖਨ
ਦੁਰਹੋਵਨਗੇ॥

॥ ਬੋਲੋਗੁਣੀਦਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਗੁ
ਣੀਲਟਕਣਮੁਖਾਤੇਗੁਣੀਭਗਵਾਨਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਕੀਸਰਨਆਏ॥ ਤੇਜੇਅਸੀ
ਕਉਨਸਾਨਾਮਜਮੀਏ॥ ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਅਜੇਨਾਮਅਹਾਬਾਜਕੇਸਭੇਉਪਾਰਕਰਦੇ
ਹੈਨਾਤੇਤੁਸਾਰੇਪੀਵਾਸਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਨੇਚੜਾਬਿਪ੍ਰਸਾਦਸੈਨਾਕੇਚਾਰਾਮਖਰਕੀਤੇ
ਹੈਨਾਜੇਦਾਪਗੁਰੂਕਾਜਾਮਜਮਨਗੇ॥ ਜਿਉਨਾਦਾਉਦਾਰਹੋਵੈਗਾ॥ ਏਹਕਲਜਗਾਵਿ
ਚਨਪਾਜਹੈ॥ ਤਾਜਿਨਾਜਿਨਾਨੇਨਾਮਕਾਮਹਾਤੀਮਜਾਤਾਹੈ॥ ਤਾਉਨਾਸਭਣਾਟਾਕਾਲਿ
ਆਇਹੋਆਪੇ॥

॥ ਬੋਲੋਗੁਣੀਦਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ ਮੁ
ਰਾਰੀਧਉਣੁਬਉਤਾਸਿਵਿਚਰਪਦਾਸੀ॥ ਤੇਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦੀਸਰਨਆਇ
ਆ॥ ਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਭਤੇਬੀਬਾਣੀਜੁਣਦੇਪਾਤੇਮਨੁਭੀਯਾ॥ ਤੇਵਿਚਾਰਭੀ
ਯਾ॥ ਮੁਸਸਾਰੀਦੁਰਮਤਿਨਾਹੀਜਾਵੀ॥ ਏਹਕੀਵਾਸਤਾਹੈ॥ ਤਾਵਚਨੁਹੋਇਅਜੇਵ
ਸਕਉਜਲਨੂਰੀਗਾਤੁੰਤੁਰੀਗਾਚੜਦਾਹੈ॥ ਤੇਮਲੀਨਬਸਤੁਨੂਰੀਗਾਨਪੀਚੜਦਾ॥

ਤੇ ਜੇ ਮਲੀ ਨਬ ਸਤ੍ਰੁ ਪਹਲੇ ਸੋਈ ਤਾਹੈ। ਤੇ ਉਜਲ ਕਰੀ ਤਾਹੈ ਤਾਪੁ ਛੇਰੇ ਬੰਗਾ ਚੜ੍ਹਿਦਾ
ਹੈ। ਤਾ ਉਨਾ ਕਹਿਅ ਮਨ ਤਾ ਸੁਖ ਮਹੈ। ਇਸ ਨੂ ਕਿਉ ਕਰ ਸੋਈ ਮੇ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਅ
ਜੈ ਪਨੀ ਵਿਚ ਸਿਖਾ ਭੀਏ ਹੋ ਸਨ ਕੀਤਾਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋ। ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਭ
ਰੀ ਮੇ ਮਤਿ ਪਾਪ ਕੈ ਸੰਗਾ। ਓਹ ਸੋ ਮੇ ਨਾਵ ਕੈ ਬੰਗਾ ਜੇ ਤੇ ਸੀਰ ਅਸ ਬੂਲ ਜਲ ਅਸ ਬੂਲ
ਕਰ ਸੋਈ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੀ ਅਸ ਬੂਲ ਪੈ ਤੇ ਜਲ ਭੀ ਅਤੇ ਸ ਬੂਣ ਭੀ ਅਸ ਬੂਲ ਕਰ ਸੋ
ਈ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਮਤਿ ਭੀ ਸੁਖ ਮਹੈ ਤੇ ਪਾਪ ਭੀ ਸੁਖ ਮਹੈ ਨ। ਤੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨ ਮੇਲ ਲਗਾਵੀਏ
। ਤੇ ਮਹਾ ਗਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸੁਖ ਮਹੈ। ਤੇ ਨਾਮ ਇਸ ਦੇ ਪਾਪਾ ਵੀ ਮੇਲ ਸੋਵ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਬਪੁਤ੍ਰ
ਮੇਲ ਸੋਈ ਮੁਰੀਤਿ ਕਾ ਬੰਗਾ ਲਾਵ ਦਾਹੈ। ਤੇ ਤੇਤੁ ਸੀਭੀ ਮਰਦੇ ਸੁਣ ਦੇਰਹੈ। ਤੇ ਮਿਥ ਮੇਤੁ ਸਾਧੂ
ਮੇਲ ਭੀ ਕਟੀ ਮੇਰੀ। ਤੇ ਫੇਰ ਮਹਾ ਗਾਨ ਦੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ।
ਬੋਲਿ ਭਾਈ ਦਾ ਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ। ਆਤਿ ਸੁਰੀਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨਾਨਕੀ ਕੀ ਸਬ
ਨਾਮਾਇਆ। ਤਾ ਕਹਿਅ ਜੇਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਅਜੀ ਸਸਤ੍ਰ ਬਿਦੇ ਪਾ। ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਉ
ਧਾਰ ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਗਾ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤੁਸਾ ਜੁਪ ਸਮੇ ਜੁਪ ਕਰਨਾ ਜਿਸਾਰੀ ਗਾਪ ਨਖ
ਸਾਰ ਕੈ ਦੋਤਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮਹਾ ਗਾਨ ਨੈ ਕੀਤਾਹੈ। ਤੇ ਤੁਸਾ ਪਰਮ ਦਾਨ ਪਕਰਨਾ ਜੇਰੀ ਬਾਨੂਰੀ ਦਾ
ਏ। ਉਸ ਨਾਲ ਜੁਪ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਦਾਲੂਣ ਮਾਣਾ ਤਿਸ ਨੂ ਮੇਸਰ ਦਾ ਰੂਪ ਕਰਨਾ ਨਾ। ਤਾ
ਤੁਸਾ ਰਾਖਿ ਮੇ ਹੋਵੈ ਹੋਵੈ ਗਾ। ਤਿਸੁ ਪਭੀ ਉਜਲ ਹੋਵੈ ਗਾ।

ਬੋਲਿ ਭਾਈ ਦਾ ਪ

ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਰੂਪ ਨੂੰ ਜੇ ਸਾਈ ਤੇ ਲਾਲਾ ਜੇ ਠੀ ਤੇ ਨਿਹਾਲੁ ਗੁਰੂ ਅਰਜ
 ਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇ। ਤੇ ਸਬਦੁ ਨੂੰ ਲਿਵਲਾਇ ਕੈ ਬਾਝੁ ਨ। ਰੇਗਿਆ ਨ ਕਰਨਾ ਤੇ ਜਿਸ
 ਸਮੇਂ ਵੀ ਚਾਰ ਕਰਨ ਸਭੁ ਨਾ ਦੇ ਮਨ ਕੇ ਮਲ ਹੋ ਜਾਵੈ ਨਾ। ਉਨਾ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭੁ ਨਾ ਤੇ ਮੇਜਾ
 ਵੈ। ਅਹਾਥੇ ਦੇ ਭੀ ਖਰੇ ਹੋ ਜਾਵੈ ਨਾ। ਤਾਬ ਚ ਨਹੀ ਏਆ। ਭਾਈ ਭਲੀ ਮਾ ਕਰਤੁ ਤਾ ਕੀ ਭੀ
 ਮਾ ਚਾਹੀ ਦੀਆ ਹੋ ਨਾ। ਜੈ ਸੇ ਮਖੋ ਮਨਾਵੈ ਪੈ ਤੇ ਪੀਆ ਕਰਤੁ ਤਾ ਚਾਹੀ ਦੀਆ ਹੋ ਨਾ
 ਤਾ ਉਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਸਭੁ ਨਾ ਪਰ ਮਨਿ ਜਾਗੀ ਪੈ। ਪਪਲੇ ਦੇ ਜਾਗੀ ਮਨੁ ਜੇ ਮੇਰਾ ਉਪਰ ਹੋ
 ਵੈ ਛਾਇਆ ਤੇ ਜੇ ਮਨਿ ਕੇ ਆਪ ਨਹੀ ਕੁਮਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਨਹੀ ਪਉਵੀ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਰਾਮੁ ਝੁਝੀ ਤੇ ਹੋਮੁ
 ਜੇਈ ਤੇ ਜਦੁ ਭੰਗੁ ਰੀਸਾ ਪਵੈ ਕੇ ਵਿਚਰ ਪਵੈ ਸਨਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜ ਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆ
 ਏ। ਤੇ ਅਰਵਾਸ ਕੀ ਜੀਸ ਦੇ ਮਾਭਿਸਾ ਪਨੀ ਸੁਣਵੇ ਹੋ। ਤੇ ਬਿਧੈ ਵਿਚ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ
 ਠਪਰਵਾ। ਤਾਬ ਚ ਨਹੀ ਏਆ ਜੇ ਮਿਥ ਮੇਰੁ ਨਾਣੁ ਹੋ। ਤੇ ਸਪੁਰੁ ਮਨ ਨਹੀ ਤੇ ਸਪੁਰੁ
 ਨਿਧਾਜ ਨਹੀ। ਜਾਗਿ ਨੇ ਅਕਠੇ ਹੋਵੇ ਪੈ ਨਾ। ਤਾ ਬਿਧੈ ਵਿਚ ਠਪਰਵਾ ਹੋ। ਤੇ ਸਰਵੁ
 ਭੀਵੁ ਇਸ ਕਾਰਵਾ ਹੋ। ਤਾ ਇਕ ਤਾਇ ਪਸਰਵੁ ਨਹੀ ਜੇ ਮਨ ਹੋਰ ਸਰਵ ਹੋਵੈ ਸਰਵੁ ਨ ਕ
 ਰੀ ਮੇ। ਜੇਗਾ ਮੇਰਾ ਦੀਅਗਨ ਸਮਾਨ ਹੋ। ਤੇ ਕਛੁ ਮੀਨ ਹੋਵਾ ਹੋ। ਪ੍ਰਸਰ ਬਾਤਿ ਮਾਮ
 ਨਹੀ ਦਰਾਸ ਹੋਵਾ। ਤੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇ ਕੈ ਜੇ ਸੁਣਿਆ। ਜੈ ਸੇ ਚੁਲੇ ਅਗਨ ਸਭੁ ਕਾਰ
 ਜਸਵਾਰਤੀ ਪੈ॥

ਮਨੋਉਪਜਲਪਾਇਵਿਚੀਦਾਹੈਤਾਬੁਝਜਾਦੀਹੈ। ਤੇਜੇਆਪਣਿਆਕਮਾਵਿਚਪਾਇ ੨੨੪
 ਨਾਮਭੁਲਜਾਦਾਹੈ। ਤੇਸਦੁਣਨਾਲਮਨਨਚੇਵੈਤਾਬਿਜਲੀਦੀਅਗਨਿਅਸੀਖਜਲ
 ਵਿਚਪੀਭੁਝਦੀਨਹੀ। ਤੇਜੇਜੁਣਿਮਾਚਇਆਫੇਰਵੀਚਾਰੀਦਾਹੈ। ਤਾਭੁਲਦਾ
 ਨਾਹੀ। ਜਦਾਚਿਤਰਪਦਾਹੈ। ਅਗਨਿਪਾਸਨਜੇਜੁਣਿਆਵਿਚਾਰਿਅਫੇਰਕਮ
 ਦੁਣਵਿਚਲਿਆਈਦਾਹੈ। ਤਾਸਮੁੰਦਦੀਬੁਝਦਾਨਲਿਦੀਨਿਆਈਜਲਨੁਕੁਸ
 ਅਕਰਦੀਹੈ। ਤੇਆਪਣਿਜਬਿਤਰਪਦੀਹੈ। ਤੇਜੇਆਪਦਾਨਾਜੁਕਰਦੀਪੋਤੇਗਿਅ
 ਨਇਜਬਿਰਪਦਾਹੈ। ਤੇਜਾਖਿਆਤਿਕਰਕੀਤਾਜੇਗੁਰਾਤੇਪ੍ਰੀਤੀਤੁਕਰਕੈਸਾਖਆ
 ਤੇਜੇਜਾਦਾਹੈ। ਜਤੁਇਜਬਾਨਬ੍ਰਹਮਹੀਦ੍ਰਿਸਟਿਆਵਤਾਹੈ। ਤਾਤੇਭੁਜੀਸਦੁਨਅਰ
 ਮਨਨਤੇਨਿਪਾਸਨਕਰੇਗੇ। ਤਾਜਾਖਆਤੁਕਰਹੈਵੈਗਾ। ਤਾਜੀਦੁਨਮੁਕਤਿਪੋਇਕੈ
 ਵਿਚਰੇਗੇ॥ ਬਿਲੇਭਾਈਦਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਰਚਲੀ॥ ਤਾ
 ਭਾਈਮਨੀਸਿਖਜੀਬੀਸਿਖਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੀਕਉਲਜਰਜੇਹੋਇਆਪੋਜੇਕਿਉ
 ਕਰਹੋਇਆਹੈ। ਤਾਉਨਾਬਚਨੁਕੀਤਾਜੇਸਾਪਬਛੀਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੂਪਚਿਰੇ।
 ਬਿਦਨੀਦੇਗਤੇਗਦੇਖਨੀਲਪੋਰਵਿਚਪੈਸਨਾਤੇਘੋੜਿਆਦੇਸੇਦਾਰਾਭੇਬੇਰਹਿ
 ਦੇਸੇ। ਉਨਤੇਸਾਹੀਬਾਘੇਲੀਤੇਜਾਨੀ। ਤੇਮੇਲੇਵਿਸਾਖੀਦੇਆਇਆਦੇਵਣਦਾਤੁਕਿ
 ਚਾਰਕੀਤਾਜੀ। ਤੇਉਪਅਕੀਦੇਹੀਮੰਗਣਲਗੇ। ਤਾਬਨੁਹੋਇਆਅਸੀਮੇਲੇਤੇ

ਦੇਵਾਰੋ॥ ਤੇਉ ਨਾਕਹਿ ਆਮਾਜੀ ਮਿਜਮਾਨ ਹੋਇ ਕੈਲੇ ਵਾਰਾ॥ ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਜੇਮਿਜਮਾਨ ਹੋਵੈ ਗਾਜੇ ਆਪਹੀ ਮਲੂਮੁ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਤਾਉ ਨਾਦੀ ਬੇਟੀ ਕਉ ਲਾਸੀ ਤੇਜਾਹ
 ਬਨੁ ਦੇਖਦੀ ਸੀ॥ ਤੇਇਕਸਮੇ ਜਾਹ ਬਾਅਸਵਾਰ ਹੋਤਾਉ ਜਸਾਹ ਬਦਾਵਾ ਮਨਮ
 ਕਰਿ ਆ॥ ਤਾਜਾਹ ਬਉਸਨੁ ਰਾਮ ਦਾਜ ਪੁਰੇ ਲਿਆਏ॥ ਤਾਉ ਜਮ ਅਰਦਾਜ ਕਰਿ
 ਤੀਮਹਾਰਾਜ ਜਨੀ ਆਪਣੇ ਅਗਿ ਮੇ ਨੁਲਾਈ ਮੇ॥ ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਤੁਸੀਰ
 ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਅਜਾਡੀ ਭਗਾਭਿਕੀ ਤੀ ਬੀਤੇ ਤੁਸਵਰ ਮੰਗਿ ਆਸੀ॥ ਜੇਮੇਰਾ
 ਉਧਾਰ ਹੋਵੈ॥ ਇਕ ਕਾਰਨੁ ਤੇ ਨੁਲਿਆਏਹਾ॥ ਤੂੰ ਇਥੇ ਬਦਰ ਉਮੀ ਮਤ
 ਜਰਜੀ ਦੇ ਉਤੇ ਥੈਠ ਕੈਰੁ ਪੁਕਰੁ ਤੇ ਅਗਲੇ ਜਨਮ ਤੂੰ ਮੇਲ ਲਮਾਰੇ॥ ਤਾਉ ਸਕ
 ਹਿਅ ਜੇਮੇਰਾ ਮੁਤ ਹੋਵੈ ਤਾਮੇਰਾ ਨਾਮ ਰਹੈ॥ ਤਾਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇਏ ਹੁਕੇ ਸਰਤ
 ਰਸਹੈ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਾਭਿ ਜਗਤਿ ਵਿਚ ਪੁਰੁ ਰਚਹੋ ਜਾਵੈ ਗਾ॥ ਤੇਉ ਸਤੀ ਰਬ ਨੂਜੇ ਮੁ
 ਤਕੀ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰ ਕੈ ਸੇਵ ਨਰੋ॥ ਉਨਕ ਉਪਨੁਸਾ ਭਿਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ਜੇਨਿ ਪਕਾਮ ਸੇਵ
 ਗਾ॥ ਉਸਕੇ ਸਭੁ ਮਾਮਕਟੀ ਅਨਰੋ॥ ਤੇਬਸ ਦੇ ਬਸ ਏਪੇ ਜੇ ਸਰ ਆਪ ਵਿਚ ਮਿਲ
 ਨਰੋ॥ ਤਾਤੇ ਬੀਭੀ ਮੁਸਕਾਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਕਛੁ ਸਿਜਾਨਹੀ ਕਰਨਾ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਕਉ ਚ
 ਰਨ ਕਰਨਾ॥ ਤਾਸਿਖਾ ਤਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਬੀ ਮੁਸਨ ਕੀਤਾ॥ ਉਚਤਾ ਕਾਮ ਕਰਿ
 ਤਾਵਣਾ ਕਰ ਬਾਬੂ ਨੁ ਮਿਲੀ ਸੀ ਤੇਨਿ ਪਕਾਮ ਕਿਉ ਕਰਹਈ॥ ਤਾਉ ਨਾਕਹਿ ਆਜੇ

ਸੇਹੀ ਬੇਕਾ ਮੁਕਾ ਸਭ ਮਦਾ ਰਭੇ ਪੜ੍ਹਤਾ ਪੈ। ਤੈਸੇ ਸਚ ਦਾ ਮਦਾ ਰਬ ਮੁਕਾ ਸਜਤਿ ਸੰਗਿ ॥੨੫॥
 ਮੁਖ ਭੁਤਾ ਪੈ। ਤੈਸੇ ਮੁਖ ਖਵਿਚ ਸਚੁ ਪੈਦਾ ਪੈ। ਤਾਇ ਜਤੀ ਨੂਭੀ ਸਚੁ ਮਿਲਦਾ ਪੈ। ਜੈ
 ਸੇਫਟ ਕਵੇ ਉਮਰ ਸੰਗ ਦੇ ਮਦਾ ਰਬ ਦਾ ਬੰਗਾ ਦਿਸਟਿ ਮਾਵਤਾ ਪੈ। ਤੈਸੇ ਸੂਠ ਉਪਰ ਇ
 ਸਤੀ ਦਾ ਬਲ ਮਸ਼ਿਨਾ ਦਾ ਪੈ। ਦੁਹਾ ਵਿਚੋ ਇਕੁ ਭੀ ਜਚਾ ਪੈਵੈ ਤਾਕਾ ਮਧ ਦਿਜਾ ਦਾ ਪੈ।
 ਮਧਿ ਕੀ ਮੰਚ ਬੀ ਸਵੀਚਲੀ। ਸਨਮੁਖ ਲੋਹਰ ਵਿਚੋ ਜੇਦੀ ਮਾਇ ਰਿਯਾ ਸਹਾਰੀ। ਸ
 ਟੀ ਦਿਤਾ ਝੰਝੀ ਮੈ ਸੇਵੇ ਨਟੁ ਸਬਦੀ ਬੀਚਾਰੀ। ਸਾਮੁ ਮਹਤਾ ਜਾਣੀ ਮੈ ਕੁਲੋ ਕੁਮਿਅ
 ਰ ਭੁਗਤਿ ਸਿਰੀ ਕਾਰੀ। ਲਖੁ ਵਿਚ ਮਟੋਲੀ ਯਾਤਾ ਭਲਿਯਾ ਮਭਉ ਮਕਾਰੀ। ਛਾਲੂ
 ਨਾਨਕ ਜਦੁ ਇਹਾ ਫੀਕੋ ਪਲੀ ਮਾਵਿਚ ਭਾਰੀ। ਸੂਦਕ ਲਿਅਾਇ ਸੂਰਮਾ ਭਾਨੂ ਭੁ
 ਗਤਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੀ। ਮੂਲਾ ਬੇਰੀ ਜਾਣੀ ਮੈਤੀ ਰਬ ਮਤੇ ਮਕੰਦ ਅਮਾਰੀ। ਕਿਹੁ
 ਕਿਸਨਾ ਮੁਹਨੀ ਰੀਯਾ ਸੇਠੀ ਮੰਗੀ ਏਨੁ ਬਲਿਹਾਰੀ। ਸਨਮੁਖ ਜੁਇ ਮਾਭਲਾਨਾ
 ਉਸਿ ਪਾਲੁ ਸਣ ਮਰਦਾਰੀ। ਗੁਰ ਮੁਖ ਸਫਲ ਕਰਣੀ ਜਾਰੀ। ॥੨੫॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਦਾ ਪਗੁ ਰੂਨੀ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਜਹਾਰੀ ਜੇਦੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਦੇ
 ਭਰਾਵਾ ਵਿਚੋ ਪੈਸੀ। ਸਾਹਿਬ ਮੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦਾ ਤਾਇ ਯਾਸੀ। ਮਰ ਰੂਹੀ ਨਿਅਾਈ
 ਰਿਦਾ ਉਸਦਾ ਭੁਗਤਿ ਪੈਸੀ। ਜੇਵਟ ਪਲ ਰੂਰਨੀ ਦੀ ਕਰੇ। ਤੇਸਾਹਿਬ ਨੂਇ ਸਨਾਨ ਕ
 ਰਾਵੈ। ਤੇਚਰ ਨਯੋਵੈ। ਇਕਾ ਦਿਨ ਸਾਹਿਬ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਤਾ ਯਾਨੀ ਅਜੀ ਤੇਰੇ ਭੁਤੀ ਜੇ

ਹਾਅਸੀਤਿੰਬੀਟਪਲਕਰੀਏ। ਤਾਉਸਅਰਦਾਸਕੀਤੀ। ਤੁੰਜੋਈਖਰਖਪੈਨਿਸਿ
 ਰਾਮਉਤਾਰਧਾਰਿਆਪੋ। ਰਾਅਰਜਨਿਪੰਡੁਵਾਬੇਨਤੀਕੀਤੀਬੀ। ਸੋਮੇਰਾਤੇਰੁਸਾ
 ਰਾਨਾਮਾਇਕੋਹੋਵੈ। ਤਾਤੁਸਾਬਚਨੁਕੀਤਾਸੀਜੋਕਲਜਗਾਵਿਚਅਸੀਨਰਰੁਖਧਾਰਾ
 ਗੀ। ਤੇਪੁਣਤੈਨੂਗਿਆਨਦੇਕੋਰੇਰੀਜੋਰੁਆਪਣੀਜੋਤਿਵਿਚਸਮਾਇਲੀਤੀਪੈ।
 ਤੇਮੇਨੀਸਮਝਾਵਿਤੀਹੋਈਪੈ। ਜੋਤੁਉਹਪੁਰਖਪੈ। ਮੇਨੂਅਪਣੀਮਾਇਆਕਰਵੈ
 ਚਨਹੀ। ਏਹੋਮੇਨੂਭਗਤਦਾਨਦੇਪਤੇਰੀਸਿਖੀਜੇਹਾਹੋਰਮਰਾਤਬਾਨਾਹੀ। ਅਸ
 ਨੇਸਿਖੀਦਾਨਬਖਸੋ। ਤਾਸਾਪਿਬਖਸੰਨਹੋਇਕੋਕਹਿਆ। ਤਾਯਾਨੀਤੁਸਾਰਾ
 ਮਨਨੀਵਾਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਸਾਨੂਸਿਖੀਪਰਾਪਰਿਹੋਈਪੈ।
 ਬੋਲੋਰਾਖੀਵਾਹਭਾਗੁਨੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਵਿਤਾਝੰਝੀਤੇਸੈਦੇਜਟਲੋਹਰੇ
 ਵਿਚਰਹਦੇਸਨਾ। ਤੇਸਾਪਿਬਤੀਸਰੀਮਾਤਿਸਾਹੀਨੂਸਿਖਸਰਸਾਨਾਲਿਲੋਚਕਲੇਗ
 ਸਨਾ। ਤੇਵਤੀਭਗਤਿਕੀਤੀਸਾਹਿਬਕਹਿਆਮੇਤੁਠਾਹਾਕੁਝਮੰਗੀ। ਤਾਉਨਾਕਹਿ
 ਆਨੀਖਹਲੀਮਾਤਿਸਾਹੀਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਾਸਰਾਪਵਿਤਾਕਸਾਬਖਾਨਾਦੇਕਕੈ।
 ॥੪੮੧॥ ॥ਲੋਹਰਸਹਰਜਪਰਕਪਰਸ੍ਵਾਮਹਰਾ। ਤਾਤੇਸਭੇਸਿਖਅਰਦਾਸਕੀ
 ਤੀਏਪੁਬਚਨਬਖਸੀਏ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ॥੪੮੨॥ ॥ਲੋਹਰਸਰਗਮੀ
 ਮਿਰੁਸਰਸਿਫਤੀਦਾਪਰਾ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆ। ਇਸਦੇਦੁਆਲੇਜੇਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਲ ਹੋਰ ਭੀ ਕਰ ਜਾਪ ਵਿਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਸਬਦੁ ਬੁਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰ੍ਹੀ ਮੇਗਾ ਤਾ ੨੨੬
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਸਿਫੁ ਤੀਵਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਸੈਦੇ ਨੁਬ ਚਨ ਹੋਇਆ ਤੁੰ ਸਬਦੁ ਦਾ ਬੀਚ
 ਰਕੀ ਭਾਕਰਾ ਗਿਆ ਨਦੁਆਰਾ ਵਾਹਗੁਰੂ ਨੂ ਜਗੁਣ ਨਿਗੁਣ ਇਕ ਕਰ ਜਾਣੁ
 ਜੇਤੇ ਵੇਰ ਸਨਾ ਬੀਬ ਚਨ ਚੁਟੇਗਾ ਤਾ ਉਸਦਾ ਬੀਮ ਨੁਦੁਦ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾ ਦੋਨੁ ਸਿਖ
 ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਚਰਨੀ ਲਗੇਗਾ ਤੁਸਕਿ ਪਾਕੇਗਾ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇਤੁ ਸਾ
 ਨੁ ਗਿਆ ਨਦਿਤ੍ਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਸਾਸੁ ਮਪਤਾ ਤੇ ਕੁਲੇ ਕੁਮਿਆਰ ਲਹੋਰ ਵਿਚ ਰਹਦਾ ਸੀ
 ਤਾ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇਕਰ ਜਮ ਅੰਭੁ
 ਕਰਨਾ ਤਾ ਮਪਲੇ ਅਰਵਾਜ ਕਰਕੇ ਕੜਾ ਪੁਕਰਨਾ ਤੇ ਜੇਲਾ ਹਾਵਾ ਰਹਿ ਚੋਹੇ
 ਤਾ ਦਵੰ ਮਗੁਰ ਕੇਨ ਮਿਤਿ ਦੇਵਣਾ ਤਾ ਭਾਈ ਕੁਲੇ ਆਵਾਇ ਦਾਦਾ ਚਾਕਿ ਅਸਾ
 ਤੇ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਸਿਖਾਨੁ ਕੀਤਾ ਸਭੁ ਸੰਗਾਤਿ ਆਣ ਜੁੜੀ ਤਾ ਭਾਈ ਲਖਮੀ ਟੋਲੀਆ
 ਵਿਚ ਰਹਦਾ ਸੀ ਜਿਸਦੇ ਲੇਠ ਪੁਗਾਇਆ ਅਗੋਰ ਵਰਦਾ ਜਾਵੰਦ ਪੈਸੀ ਤਾ ਭਾਈ
 ਲਖਮੀ ਪਰਿਵਾਰਿ ਆਤਿ ਅੰਦਰ ਵਰਦਾ ਜੇਦੇ ਸੰਗਾਤਿ ਅਰਵਾਜ ਕੀਤੀ ਜੇਆ
 ਵਾਮਕਾ ਤਾ ਭਾਈ ਲਖਮੀ ਪਰੇ ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਆਵਾਕ ਚਾਹੁ ਆਵਾ ਮਿਲਾ ਰਹਿ
 ਆਸਾ ਤਾ ਉਸਨੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅਰਵਾਜ ਕੀਤੀ ਜੀ ਮੈ ਕੜਾ ਪੁਰੀ ਕੀਤਾ

ਯੋ ਤੇ ਦਵ ਭੀ ਵਿਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਮੇਰਾ ਆਵਾ ਮਿਲਾ ਰਹਿਆ ਪੈ। ਤਾ ਬਚ ਨ ਹੋਇਆ ਜੇ
 ਭਾਈ ਲਖੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪੈ ਜੀ। ਤੁਜਾ ਉਸਦਾ ਆਵਰਨਾ ਪੀ ਕੀਤਾ। ਤੁਸੀ
 ਉਸੇ ਮਾਸ ਜਾਹੋ। ਤਾ ਕੁਲ ਕਹਿਅ ਜੇ ਕੋਈ ਸਿਖ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਖੇ
 ਨੂ ਬਚ ਨ ਹੋਇਆ। ਤੂੰ ਪੁੱਖਿ ਪਕਾ ਕਰੁ ਭਾਈ ਲਖੂ ਬੀ। ਇਸ ਨੂ ਬਖਸਾ ਲਿਅ
 ਓ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਖਾ ਮਾਇਆ। ਤੇ ਮਾਇ ਕੋ ਕਹਿਅ ਜੇ ਭਾਈ ਲਖੂ ਤੁਜਾ ਨ
 ਕੋਸ ਨਾ ਪੀਚਾ ਪੀਦਾ। ਕੋਸ ਅਗਨ ਪੈ ਤਪਦਾ ਨਾ ਸਕਵ ਦੇਵਾ ਪੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਲਖ
 ਪੁਕਹਿਅ ਜੇ ਆਵਾ ਮਰਦਾ ਤਾ ਨਾ ਪੀ। ਪੁਲ ਪੈ ਰਵਿਚ ਬਸਾ। ਤਿ ਬਪੁਤੁਲ
 ਗੁਰਗੀ। ਮਿਲੀਆਇ ਟਾਪ ਕੀਆ ਦੇ ਮੁਲ ਬਿਕ ਨਹੀਆ। ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਦਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਚੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਕਾਲੁ ਤੇ ਭਾਈ ਨਾਨਕਾ ਜ
 ਤੇ ਭਾਈ ਪਾਤੀ ਕੋ ਪਲੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਦੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਜੇ ਜੀ ਇਕ ਸਿ
 ਖਸ ਬਦੁ ਨ ਸੁਣ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤੇ ਭਲੇ ਕਰਮ ਕਰਵੇ ਪੈਨ। ਤੇ ਇਕੁ ਸਬੀ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬੁਝੇ
 ਕੁਮਕਰਵੇ ਪੈਨ। ਸਬਦੁ ਤਾ ਤੇ ਰਾਮੀ ਮਿਤੁ ਰੂਪ ਪੈ। ਕਿਸੇ ਨੁਕਲਿ ਆਇ ਕਰਵਾ ਪੈ
 ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੁਪੀ ਕਰਵਾ। ਤਾ ਬਚ ਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਭਾਮਨੀ ਕਰ ਸੁਣ ਦੇਵੈ ਪੈਨ। ਜੇ ਅ
 ਸਤਾਨ ਨਾਮ ਅਰਨ ਕਟੀ ਮੈ। ਤਾ ਉਨਾ ਵਾਕਲਿ ਆਇ ਚੜਾ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਆਪਣੇ ਮ
 ਟਵਾ ਸਤੇ ਸਬਦੁ ਪੜ੍ਹ ਦੇਵੈ ਪੈਨ। ਉਨਾ ਵਾਕਲਿ ਆਇ ਕਿਉ ਕਰਹੈ। ਜੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮ

ਏਟੀਜੇਤਿਨਾਲਿਕਿਮਨੁਭਖਦਾਪੈ। ਤੈਸੇਦੁਸਟਿਮਨੁਖਸਬਦੁਖਨੁਕੇਸਰੋਲੋਕਾਦ
ਦੁਖਾਉਕਰਦੇਪੈਨਾ। ਦਿਖੈਭੋਗਦੇਪੈਨਾ। ਤੇਜੇਇਕਮਨੁਹੋਇਕਬਨਬਾਇ। ਦੁਖਿਆਇਦੇ
ਪੈਨਾ। ਉਨਾਦਾਕਲਿਅਇਹੋਦਾਪੈ। ਬਲਭਾਈ। ਦੁਪਗੁਰੂਜੀਸਾ। ਬੀਹੋਬਚਲੀ।
॥ ਭਾਈਕਲਿਆਇਸੂਦਸੂਰਮਾਪੈਸੀ। ਜਦਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਦਿ
ਸਰਨਆਇਆ। ਤਾਉਸਮਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਮੇਦਜਾਦਿਚਜਾਇਖਉਦਾਪੈ। ਅੰ
ਰੇਮਨਾਦਿਚਭੈਕਿਸੇਦਾਨਾਖੀ। ਪਠਿਦਿਚਸਸਤੁਮਾਰਨੇਜੁਗਮਪੈਨਾ। ਪ੍ਰਗਿਆਨ
ਦਾਜੇਪਠਿਪੈਕਾਮਕੋਧਲੋਭੁਮੇਪਜੇਇਨਾਦੇ। ਦਿਚਜੇਗੁਰਾਕੇਸਬਦਦਾਸਜਤੁਦਾਪਕੇ
ਨਿਲਦਾਪੈ। ਜੇਸੂਰਮਾਕਹੀਤਾਪੈ। ਜਲੋਕਜਪਸਿਸ੍ਰੀਤੀ। ਮ॥ ੫॥ ॥ ਸੈਨਾਸਾਮ
ਜਮਪਸੂਰਮਾਨਿਭੰਸਨਾਪੰਭੰਨਨਿਮਤਹਾ। ਆਵਸਪਗਾਣਗੋਬਾਬੀਦਰਮਣਓਟ
ਗੁਰਸਬਦਕਰਚਰਮਣਹਾ। ਅਰੁਤ੍ਰੇਅਸ੍ਰਬਸਨਾਗਾ। ਬਿਬੁਤ੍ਰੇਪ੍ਰਭਮਾਰਗਾ। ਬਿ
ਚਰਤੇਨਿਬਭਯੰਸਤੁਸੈਨਾਸਾਯੀ। ਤੋਗੋਮਾਲਕੀਵਤਨਹਿ। ਨਿਭਤੇਬਿਸੰਸੀਸਾਰੀਪ
ਨਨਕਵਸਕੋਭਯੰਚਤੁਸਕਰਹਾ। ਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾ। ਸਾਧਸੰਗਾਤਿਜਗਆਸੀਕੀਸੇ
ਨਾਪੈ। ਕੈਸੇਸੂਰਮੇਪੈਨਕਾਮਕੋਧਨੁਨਿਤਤੇਪੈਭੇ। ਨਿਰਪਨਿਮਿਤ। ਰੂਪੀਪਰਬੀਪੈ। ਤੇ
ਦਾਪਗੁਰੂਦੇਗੁਣਾਦੇਰਮਣਾਏ। ਪਪਥਿਆਰਿਪੈ। ਤੇਗੁਰਾਦਾਸਬਦੁਦਿਖਿਆਦੇ। ਰੂਰ
ਣੇਦੇਸਸੇਦੁਲਿਧਾਰਿਣੀ। ਤੇਨੋਸਾਭੁਗਾਭਿਕਰਨੀ। ਘੋਰਿਆਤੇਚਤ੍ਰਿਣਾ। ਤੇਮੇਮਭ

ਗਤਿ ਰਖਦਾ ਚਰਿਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਭੁ ਗਤਿ ਪਾਈ ਵੀ ਅਸਵਾਰੀ ਪੈ ਤੇ ਜਾਸੀ ਗਤਿ ਦਾ
 ਰਾਪ ਖੁਛਣਾ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਸੈਨਾ ਭੇਦਿ ਚਰਦੇ ਪੈਨਾ ਸੇ ਸੁਰਮੇ ਸਾਚੀ ਦਿ
 ਸਨੂ ਜੀਤਦੇ ਹੈ ਤੇ ਤੁਸੀਰੀ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂ ਜੀਤੋ ਗੋਤਾ ਸੁਰਮੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਭੂਨੁ ਭੁਗਤ ਪੈ ਸੀ ਤੇ ਸਬਦ ਦਾ
 ਵੀ ਚਾਰ ਕਬ ਦਾ ਸੀ ਤੇ ਜੇ ਸਬਦ ਵਿਚ ਲਿਖਾ ਮਾਸੀ ਸੋ ਗਾਇਬ ਮੇਰੇ ਮਾਧਕ ਮਾਧੈ ਤੇ ਬਹ
 ਰੋ ਹੋਰ ਨਾਨੁ ਉਪਦੇਸਕ ਹੋ ॥ ਤੇ ਸਿਖ ਜੇ ਉਸ ਦੀ ਰਸ ਨਾ ਬੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾ ਸੇ ਜਭੁ ਭਾਉ ਭੁਗ
 ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਨਿ ॥ ਤਾਕਿ ਸੇ ਕਾਪਿ ਆਨੀ ਮਹਾਨੀ ਗਾਇਬ ਦੁਸਟ ਬੁਧੁ ਪੈਨਾ ॥ ਭਗੁਰੂ
 ਕੇ ਸਿਖਾ ਦੀ ਨਿਦਾਹੀ ਕਰਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਭੂਨੁ ਆਗਿਆ ਆਗੂ ਕੀ ਲੋਕ ਰਿਮ ਜੀ ਗੀ
 ਇਆਨ ਸਬ ਉਥੇ ਜਾਇ ਰਹਿ ਆ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਕਿਸਨਾ ਤੇ ਜੇ ਠਾਮੀ ਗੀਣਾ ਸਾਥੇ ਖੜ੍ਹਾ ਇਸਤੀ
 ਆਸ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਬਾਤੀ ਸਿਖਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਹਲ ਕਰਨਾ ॥ ਬਖਸੇ ਨੂ ਪੁਰੋ ਤੇਰਾ ਨਾਨਾ ਲੇਖੀ
 ਮਿਤਵੇਲੇ ਸਬਦ ਦੀ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਜਾਬਦੀ ਤੀ ਸਰੋਪ ਧਰ ਕਥਾ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਜਾਗਾ ਦਿਨੁ ਬ
 ਤੀ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਸਾ ਬੇਸਿਖਾ ਨੂ ਮਹਾਨੀ ਗਾਇਬ ਰਾਮ ਤਿਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ਤੇ ਸਭ ਵੰਡ ਖਾ
 ਵਣ ਲਗੇ ॥ ਉਨਾ ਦਾਇ ਸੇਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਇਆ ॥ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾ
 ਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਮੂਲਾ ਬੇਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮੁਕਦਾ ਤੇ ਭ
 ਟੀ ਨਿਹਾਲੁ ਸੁਨਿ ਆਗੂ ਆਗੂ ਮਰਨ ਨਜੀ ਦੀ ਸਰਨਾ ਮਾਏ ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਰੀ ਜੀ

ਸਰੇਖਾਤਿਸਾਹਿਇਕਨਾਸਿਖਾਵੀਰਸਨਾਬੀਸਬਦਵਾਵੀਰਸੁਣਕੇਮਨਦੁਨਾਦਾਪੈ
 ਤੇਇਕਨਾਬੀਸੁਣਿਆਅਸਰਨਾਹੀਕਰਵਾਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਹੀਰੇਦਤੇਫਟ
 ਕਦਾਇਕੋਰੂਪਹੋਵਾਪੈਅਪਛਾਣਕਿਉਕਰਹੋਦੀਪੈਜੇਸਭਨਾਵੰਗਾਤੇਹੀਰੇਦਾਖਰਕਾ
 ਸਮੁਬਲਖੋਜਾਦਾਪੈਤੇਫਟਕਦੇਪਾਸਜੇਹਾਰੰਗਾਵਖੀਏਤੇਹਾਜੇਹਾਉਸਦਾਰੰਗਾਉ
 ਸਦਾਭਾਸਦਾਪੈਰੈਸੇਜੇਗੁਰਮੁਖਪੈਨਭਾਵੈਕੈਸੀਸੀਗਾਰਿਹੋਵੈਵਿਚਨਾਇਬੈਠਨਾ
 ਰਾਉਨਾਵਾਤੇਜੇਸਚਰੇਸੰਗਾਤਿਵਾਲਿਆਤੇਭਾਸਤਾਪੈਤੇਝੁਠਉਖਰਕੁਸਰਗਿਆਬ
 ਲੁਖਲਖੇਜਾਦਾਪੈਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਪਲੇਜੇਜਨ੍ਹਮਦਿਬਜੀਸੇਤਾਉਖਰ
 ਹੋਵੈਛਾਇਆਜੇਪਲੇਸਿਖਦੇਬਿਦੇਵਿਚਗੁਰਾਦਾਸਬਦਪਦੇਸਕਰਦਾਪੈਤੇ
 ਬਹੁੜੇਜੁਰੇਤਿਆਨੂਉਸਨੂਮਿਲਕੇਤ੍ਰਿਸਨਾਬੂਮੀਤਪਤਿਬੀਸਾਤਿਆਵਦੀਪੈਤੇਸਾ
 ਸਦੀਸਗਤਿਕਰਨੀਤੇਜੁਆਖਬੀਬੁਸਬੀਵਸੇਖਹੋਵਨਾਤੇਬਚਨੁਗੁਰਾਦੇਮਨਾਵਿ
 ਚਬਜਾਵਣਾਤਿਸਦਾਵੀਚਾਰਾਜੇਭਾਵੈਕੈਸੇਕੁਸੰਗੀਹੋਵਨਾਤੇਸਾਧਾਵੀਸੰਗਾਤਕ
 ਰਿਸੁਖਹੋਵਾਪੈਨਾਜੇਸੇਬ੍ਰਿਛਤਾਬਾਵਨਚੰਦਨਹੋਵਾਪੈਤਿਸਦੇਸੰਗਾਸਭਚਦਨਹੋ
 ਵਾਪੈਅਸਪ੍ਰਭੀਸੀਤਲਹੋਵੇਪੈਨਾਵਕੁਬੀਨਈਬ੍ਰਿਛਤਸੰਗਾਦੇਖਦੇਸਾਧਵਦੇਸਦੇ
 ਮਹਾਸਰਖਚੰਦਨਨਾਵਿਯਾਮਤੇਅਉੜੀਛਬੀਸਮੀਚਲੀਭਾਨਮੰਦਜਾਣੀਮੇ
 ਕਾਬਲਰੇਖਗਾਉਗੁਰਭਾਈਆਸੋਜੇਦੀਕਾਸਮੀਰਗੁਰਸਿਖੀਕੀਚਾਲਚ

ਲ

ਲਾਣੀ॥ ਭਾਣੀ ਭੀਵਾ ਸਿਰੰਦਰੁ ਮਚੰਦ ਸਨੁ ਮੁਖ ਸਤਿ ਭਾਣੀ॥ ਪੁਰਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੁਰਮਾ ਨੰਦੇ
 ਵਿਠੜ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ॥ ਸਾਮੀ ਦਾਸ ਦੁਛੇਰ ਪੈ ਬਾਨੈ ਸੰਗਾ ਤਿਥ ਪਲਾਣੀ॥ ਗੋਪੀ ਮ
 ਹਤਾ ਜਾਣੀ॥ ਮੈ ਤਰਿ ਸਨੁ ਬਾਹੁ ਸਰਣਾਣੀ॥ ਭਾਣੀ ਮੋ ਕਲ ਮਾਖੀ॥ ਮੈ ਦਿਲੀ
 ਮੰਡਲ ਗੁਰਮਾਤਿ ਪਾਣੀ॥ ਜੀਵੰਦਾ ਜਗਾ ਸੀਟੁ ਤੇ ਮੁਰ ਸੇਬ ਤਿਲੋ ਕੇ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ॥ ਸਤਿਗੁ
 ਰ ਦੀਵਰੀ ਵਾਹਿ ਮਾਣੀ॥ ੨੬ ॥ ॥ ਬੋਲੋ ਭਾਣੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾ
 ਖੀ ਹੋ ਬਚਲੀ॥ ਭਾਣੀ ਭਾਨਾ ਤੇ ਮਲ ਟੂਰੇ ਪਗ ਉਦੈ ਨਿਖਕਾ ਬਲਿ ਵਿਚ ਰਹੇ ਸੀਨੀ॥
 ਤੇ ਸੂ ਬੇਦਾਰ ਨ ਬਾਬਦ ਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰ ਦੇਸਨਾ॥ ਤੇ ਜੋ ਕਛੁ ਖਟ ਤਿਹੈ ਵੈਸੇ ਸਿਖ ਨੇ ਮੁ
 ਦਲ ਦੇਵ ਨੀ॥ ਕਿਸੇ ਉਨਾ ਦੀ ਚੁਗਲੀ ਨ ਬਾਬਾ ਸਕੀਤੀ॥ ਜੇ ਇਨਾ ਦਾ ਵਟਾ ਘਟਿ
 ਪੈ॥ ਤੇ ਪੀਜੇ ਮੇਸੇ ਸੇਰ ਵਿਚੋ ਘਟਿ ਪੈ॥ ਤੇ ਇਨਾ ਪੀਜੇ ਸਮੇਦੀ ਖਾਨਾ ਕਰ ਦੇਸਾਹੇ
 ਇਆ ਪੈ॥ ਤੇ ਇਨਾ ਦੇ ਜੁਮੇਦ ਸਪਜਾਰ ਰੁਮਈਆ ਸਿਕਾਰ ਦਾ ਨਿਕਲ ਦਾ ਪੈ॥ ਤੇ ਨ ਬਾਬ
 ਵਟਾ ਉਨਾ ਦਾ ਸੰਗਾ ਇਆ॥ ਤੇ ਤੋਲਣ ਲਗੇ॥ ਤੇ ਜਾਹਿ ਬਾਬਾ ਸਮਰ ਦਾਸ ਪੀਜੇ ਮੇਸੇ ਕਿਸੇ
 ਸਿਖ ਆਨੁ ਰਖੇ ਸੇ॥ ਤਾ ਸਿਖਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ॥ ਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਅਜਾ ਰੂਪੇ ਜਰਖਣੀ
 ਸਾਹਿਬ ਮੇਸੇ ਦਾਏ ਪਬਿਬੀ ਬਾਏ ਪਬਿਤੇਰ ਮਨਾ॥ ਤੇ ਬਾਏ ਪਬਬੀ ਦਾਏ ਪਬਤੇਰ ਮਨ
 ॥ ਤਾ ਸਿਖਾ ਮੁਛਿ ਆਰੀ ਬਨਿਵਾਜ ਜੀ ਬਾਰੰ ਬਾਰੰ ਕਿਉ ਰਖ ਦੇਹੋ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਸਿਖ ਦਾ ਵਟਾ ਪੁਰਾ ਕੀਤਾ ਪੈ॥ ਉਨ ਕੀ ਪੇਜਰ ਖੀ ਪੈ॥ ਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਤਿਹੈ ਦੇਹੈ ਨਾਤਿ

ਨਾਵੀਖੇਜਅਸੀਰਖਵੇਧਾਤੇਜਉਨਾਵਾਵਟਾਤੁਲਣਲਕੋ॥ਤਾਉਨਾਗੁਰੂਨੁਅਰਾਧਿਆ॥੩੨੬
 ਜੇਤੂਅਸਾਰੀਖੇਜਿਰਖੀ॥ਤਾਵਟਾਪੁਰਹੋਇਆ॥ ॥ਬੋਲੇਭਾਣੀਵਾਹਗੁਰੂਜੀ
 ਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥ਤਾਸਿਖਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਸਚੇਮਾਤਸਾਹਕਸਮੀਰਵਿਚਪੰਡਤਿਹੋਵੇ
 ਹੋਨਾ॥ਜੋਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਸਿਖਾਨੁਪਕੁਨਨਹੀਵੇਦੋ॥ਕਪਵੇਪੈਨਜੇਸਪੰਸਕ੍ਰਿਤਦੇਵਬਾਨੀਪੈ॥ਤੇ
 ਭਾਖਾਨੁਪਦੀਬਾਣੀਪੈ॥ਤੇਤੁਸਾਜਭਨਾਨੇਮਕੁਮਛੋਰਿਵਿਤੇਪੈਨਾ॥ਅਸੀਤੁਸਾਬੇਨਾਲਿਵਭਤ
 ਨਨਾਕਰਵੇ॥ਤਾਅਧੋਸੋਦੀਨੁਅਗਿਆਹੋਈਤੇਰੇਬਚਨਵਿਚਮੇਬਲਪਾਇਆਹੋ॥ਤੂੰਕਸਮੀ
 ਰਜਾਇਕੈਗੁਰਸਿਖੀਰਹਤਿਚਲਾਉ॥ਤਾਭਾਣੀਆਧੋਅਰਦਾਸਕੀਤੀਜੀਉਪਕੁਮਕਾਰੀਪੈਨਾ॥
 ਤੇਉਪਾਸਨਾਨੁਨਾਹੀਜਾਣਦੋ॥ਤੇਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਜਾਣਦੇਪੈਨਪ੍ਰਕਾਸਵਦੇਨਹੀ॥ਪ੍ਰਵਰਸਨ
 ਵੇਖਕੈਕਮਾਵਨਗੇ॥ਤੇਜੈਸੇਮੰਡਤਾਨੁਸਪੰਸਕ੍ਰਿਤੀਪੈਤੇਸੇਸਿਖਾਨੁਗੁਰੂਕਾਸਬਦੁਖਿਆਰਾਹੋ॥ਤੁ
 ਭਾਣੀਆਧੋਸੋਦੀਕਸਮੀਰਵਿਚਗਇਆ॥ਤਾਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਕੀਕਬਾਲਗਾਕਰਨੇ॥ਤਾਮਡਤ
 ਕਹਿਆਅਸੀਭਾਖਾਬਾਣੀਨਹੀਮੰਨਦੋ॥ਤਾਭਾਣੀਆਧੋਕਹਿਆਜੇਪ੍ਰਤਭਾਵੈਸਾਤਦੇਬਾਸ
 ਨਮੇਹੋਵੈਤੇਭਾਵੈਮਾਟੀਵੇਬਾਸਨਮੇਹੋਵੈ॥ਪਿਤਕੋਲੇਵਣਵਾਲਾਭਾਗੁਨਹੀਵੇਖਤਾ॥ਤੇਸੇਮਹਾਰਾ
 ਜਕਾਨਾਮਐਆਤੰਮਗਿਆਨੀਭਾਵੈਸਪੰਸਕ੍ਰਿਤੀਦੀਬਾਣੀਵਿਚਹੋਵੈਭਾਵੈਭਾਖਾਵਿਚਹੋਵੈ॥ਏ
 ਹੁਨਾਮਸਰਬਦਾਕਲਿਆਣਿਕਰਦਾਹੋ॥ਕਿਉਤੁਸੀਭਾਖਾਵਿਚਸਭਨਾਨੁਸਮਝਾਵਦੇਹੋ॥ਤਾ
 ਉਨਾਕਹਿਆਅਸੀਸੋਟੀਬੁਧਿਵਾਲਿਆਨੁਸਮਝਾਵਦੇਹੋ॥ਤਾਭਾਣੀਆਧੋਕਹਿਆਜੇਗੁਰੂ

ਜੀਤੀ ਕਲਜੁਗਾਦੇ ਜੀਆਵਾਸ ਤੇਰਾ ਭਾਖਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿਹੀ ਬਿਸਨ ਰੂਪ ਧਾਰੈ ਜੇਗਾ ਸਿਰੁ
 ਮੇਸੁ ਸਲੀ ਤੇ ਹੈ। ਤਿਸ ਬੀਵੇ ਵਹੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਬਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਾਰੂ ਮਾਰ ਕੇ
 ਭਾਖਾ ਭਾਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਬੇਏ ਕਰ ਕੇ ਬੁਰਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਮੁਖ ਨੀ ਦੁਨਾ ਹੀ ਹੋਵਾ। ਤਿਸ ਬ
 ਵ ਕਰ ਕੇ ਮਨੁ ਨੀ ਦਾ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਤੇ ਕਸਮੀ ਰਵਿਰ ਮਰਮ ਸਾਲਾ ਬਣਾਈ। ਤੇ ਦੁਇ ਦੇ ਲੇ ਕਥਾ ਹੋ
 ਵੈ। ਤੇ ਉਪਰੰਤ ਕੀਰਤਨ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਆਏ ਸਿਖ ਦੀਟ ਹਲ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਦਿਨ ਦਾਰ ਜੇਕੁ ਕਰਾ ਹੋਵੈ। ਸਿ
 ਖੀ ਕੀਰਤਨ ਲਾਈ॥ ਆਏ ਭਾਈ ਦਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ
 ਜੀਵਾ ਤੇ ਰੂਪ ਚੰਦ ਸਿੰਦਰ ਹੋਵੇ ਸਨਿ। ਕ੍ਰਿਤ ਕਰ ਕੇ ਸਿਖਾਨਾ ਲਿਖੰ ਰਖਾਵਨਿ। ਤੇ ਗੁਰ ਪੁਰ
 ਬ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਸਿਖਾਨੁ ਉਤਮ ਮੁਸਾਵਿ ਕਰ ਕੇ ਜਿਵਾਵਨਿ। ਤੇ ਇਕੁ ਮੁਹਰਾ ਵੀਵਾ ਸਨੀ। ਇ
 ਕੁ ਮੁਗਲ ਉਨਾ ਨੇ ਰਖਣੀ ਦੇਇ ਗਾਇਆ। ਤਾ ਉਸ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਮੇਂ ਦਿਲੀ ਜਾਹਦਾ ਹ
 ਤਾ ਦਿਬ ਆਇ ਕੈ ਤੁਸਾ ਤੇ ਲੇਵਾ ਗਾ। ਤਾ ਉਨਾ ਅੰਦਰ ਰਖ ਛੁਰੀਆ। ਤੇ ਬਹੀ ਨਾਵਾ ਲਿ
 ਖਣ ਭੂਲ ਗਾਇਆ ਬਾ। ਉਹੁ ਮੰਜ ਮਰਸਾ ਮਿਛੇ ਦਿਬ ਆਇਆ। ਤਾ ਉਸ ਮੁਹਿ
 ਰਾਦੀ ਬਾਸਨੀ ਮੰਗੀ। ਜੇ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਰੋਸੈ ਮੁਹਰਾ ਵੀਵਾ ਸਨੀ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਭੀਵੇ
 ਅਪਣੀ ਆਬ ਹੀ ਸਭੀ ਹੀਵੇ ਖੀਆ। ਤੇ ਕਿਸੇ ਜਾਗਾ ਨਾਵਾ ਨਹੀ ਸੀ। ਲਿਖਿਆ
 ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਿਤ ਭੁਨੀ ਨਾਹੀ ਸੀ। ਤਾ ਵੇਨੇ ਬਾਗੁ ਦੇ ਨਬਾ ਬਮਾਸ ਗਏ। ਨਬਾ ਬਨੇ ਤੇ ਲ
 ਵਾ ਕਨਾਹਾ ਤੁਮਾਇਆ। ਤੇ ਕਹਿ ਮਾਜੇ ਵੇਨੇ ਪਥ ਮਾਵਹੁ। ਤਾ ਸਿਖਾ ਮੰਜ ਮੁਹਰਾ ਗੁਰੂ

ਜੀਕੀਖਸਾਦਿਮੰਨਿਆਤੇਮੁਗਲਸਭੇਪੀਰਾਦੀਸਰੀਣੀਮੰਨਿਆਤੇਹੋਹਬਕ
 ਰਾਹੇਦਿਚਮਾਏ।ਤੇਮੁਗਲਦਾਹਬਸਰੂਗਾਇਆਤੇਸਿਖਦਾਹਬਸਲਾਮਤਿ
 ਨਿਕਲਿਆਤੇਮੁਗਲਨੂਨਿਬਾਬੂਠਾਕਰਕੈਨਿਕਲਾਦਿਤਾਤੇਭਾਈਭੀਵ
 ਸਚੇਹੋਇਕੋਖਰਮਾਇਆਤੇਭਾਰੂਪਚੰਦਖਾਛਿਆਜੇਇਕਦਾਸਨੀਵਾਦਾਵਾ
 ਮੁਗਲਕੀਤਾਸੀਜੋਭੂਠਾਹੋਇਆਤੇਭਾਈਰੂਪਚੰਦਕਹਿਆਅਜੀਭੀਮੀ
 ਦੇਰਦੇਖੀਐ।ਜਦੇਖਣਲਗੇਤਾਅੰਦ੍ਰਿਕਿਸੇਭਰੇਦਿਚੋਮੁਹਬਾਦੀਵਾਸਨੀਨਿਕ
 ਲਮਾਈ।ਤਾਦੋਨੇਵਾਸਨੀਲੈਕੈਨਿਥੇਮੁਗਲਬੈਠਾਸੀਤਿਬੇਗਏ।ਤਾਉਸਨੂਕ
 ਹਿਅਜੇਵਾਸਨੀਆਪਣੀਤੁਲੈ।ਉਸਕਹਿਆਤੁਸਾਰੇਗੁਰੂਕਾਮੇਦੁਸਨਕੀਤਾਚਾ
 ਹਵਾਹਾ।ਤਾਉਸਨੂਗੁਰੂਕਧਜੂਰਲਿਆਏ।ਉਸਪ੍ਰਸਨਕੀਤਾਜੇਜੀਏਪੁਝੁਠੇਸਚੇ
 ਹੋਏ।ਤੇਮਾਇਸਚਾਭੂਠਾਹੋਇਆ।ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਜੇਉਨਾਵਾਇਕਗੁਰੂਤੇਨਿ
 ਸਚਾਸੀ।ਤੇਗਾਬਹੁਤਿਆਪੀਰਉਤੇਪੈਸੀ।ਜੈਸੇਇਕਭਰਬੇਦੀਇਸਤ੍ਰੀਸੁਖੀਹੋ
 ਵੀਪੈ॥
 ॥ਜੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਨੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ॥
 ਭਾਈਮੁਤਾਮੁਵਰਾਸੂਰਮਾਪੈਸੀ।ਤੇਉਮਰਦਾਸਕੀਤੀ।ਜੇਅਜਾਭੀਬਿਤਤਾਸਸ
 ਰਾਵੇਚਲਾਵਣਵੀਪੈ।ਤੇਜਿਵੈਅਸਾਭਾਉਸਾਰਹੋਵੈਜੋਕ੍ਰਿਪਾਕਰਿਕਹੇ।ਤਾਬਚਨ
 ਹੋਇਆਜੇਕਾਲਮਾਵਦਾਪੈਰਾਹੇਦੀਰਖਮਨਪੀਸਕਦਾ।ਤੇਮੁਗਲਨਹੀਆਵ

ਦਾਤਾ ਕਾਲਾ ਮਾਖਰਾਖੋਵਾਹੈ। ਤਾਤੇ ਸੂਰਮੇ ਨੂਚਾਪੀਣਾ ਪੈਨੇ ਪਰਮ ਕਾਜੁ ਸਕਰੈ। ਤੇਜਿ
ਬੇਕੋਈ ਗਊ ਨੂਕੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਟਿ ਨ ਕੋਆਇ ਬਨੂਦੁਖ ਦੇਵੈ ਉਥੈ ਜੁ ਸਕਰੈ ਤੇ ਬੋਰੇ ਨਹੀ ਬੀ
ਚਾਰਨੈ। ਤੇਜੇ ਕੁਲੁ ਮਾਸ ਹੋਵੈ ਸੇਵਾ ਨ ਕਰੈ। ਤੇਵਾ ਨ ਕਰਨ ਕਰ ਕਰੈ ਸਸਤ੍ਰਾ ਵਿਚ ਦੁਰਕਤਿ ਹੋ
ਦੀਹੈ। ਤੇਜੁ ਸੁਹੋਵਾਹੈ। ਤੇਜੁ ਸੁਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਮਾਨੁ ਹੋਵਾਹੈ। ਅਮਜ ਸਾਬਿਖ ਦੇ ਸਮਾਨ
ਹੈ॥

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਨੀ
ਦਾ ਬਿਠੜ ਤੇ ਭਾਈ ਸਾਮੀ ਦਾ ਸਵਛੇਰ ਬਾਨੇ ਸਰਬ ਹਰਾਮੀ। ਤੇ ਸਿਖਾਵੀ ਸੇਵਾਟ ਹਿ
ਲਕਰੈ। ਤੇ ਕ੍ਰਿਤ ਜੋ ਕਰਨ ਸੋਇ ਕੇਵਚ ਨ ਬੋਲਨਾ। ਤਾਉ ਨ ਦਾਨਾ ਉਇ ਕੁਸੁਖ ਮਨੀ
ਆਖਾਇਆ। ਤੁਬਚ ਨੁਹੋਇਆ। ਤੁਸਾਰਾਇ ਸੇ ਸਚ ਬੀਕਾਲਿ ਆਇ ਹੋਇਆ। ॥
ਸਚ ਬਰਾਬਾਰਿ ਤਿਨ ਨਹੀ ਤੇ ਝੂਠ ਬੁਰੇ ਬਰਿਖਾਖਨਾਹੀ॥ ਅਸਮੇ ਸਮੇਂ ਗੰਨਾਹੀ ਜ
ਬ੍ਰਹਮ ਹਤਿ ਸੋ ਸਤਾਖਨਾਹੀ। ਸਿਖਾਨੂਪੁ ਸਾਦਛਕਾਵਣਾ। ਤੇ ਸੀਤ ਕਾਲਾ ਵਿਖੇਵ ਸਤ੍ਰ
ਖਪਕਾਵਣਾ। ਤੇ ਆਖੇ ਖੇਰ ਸੇਵਨਾ। ਤੇ ਉਨਾਵੀ ਆਖੁ ਤੁਗਾਇ ਸਤ੍ਰੀ ਆਸਿਖਾਵੀ
ਸੇਵਾਟ ਹਾਲਿ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਅਰਵਿਚ ਬਿੰਬ ਜੀਪੜਨਾ। ਉਨਾਵਾਇ ਸੇ ਕਰ ਉਧਾਰਹੋ
ਇਆ॥

॥ ਬੋਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ॥
ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਮਹਤਾ ਤੇ ਭਾਈ ਤੀਰਥਾ ਤੇ ਭਾਈ ਨਬਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮੋਕਲ ਤੇ ਭਾਈ ਦਿਲੋ
ਮੰਡੂਲ ਗੁਰਾਵੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਉਨੇ ਅਰਵਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਗੁਰੂ ੨੩

ਕੀ ਬਾਣੀ ਨ ਸੁਣ ਕੈ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਪਾਖਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮਿਥੀ ਮਲ ਤੇ ਮਹਾ ਦੇ ਤੇ ਹੋਰ ਸੋਢੀਆ ॥ ੩੩੯ ॥
 ਬਾਣੀਆ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਭੋਗੁ ਮਾਇਆ ਹੋ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਵੀਆ ਬਾਣੀਆ
 ਸੁਣ ਕੈ ਤੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਇਅਭ ਮਨ ਤੇ ਚਾਤਾ ਟੀਵ ਪਦੀ ਹੈ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਅ ਜੇ ਭਾਈ ਗੁ
 ਰਦਾਸ ਹੁਣ ਤਾ ਸਿਖ ਬਾਣੀਆ ਨੂਜਾਣ ਦੇਖੈ ॥ ਤੇ ਅਗੇ ਜੋ ਹੋਵ ਨਿਰੀ ਸੋ ਤੇ ਮਛਾਣ ਨ ਗੋ ਨਹੀ
 ਜੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੋ ਨ ਧੈ ਤੇ ਬਾਣੀ ਬਾਹਰਿ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਉ ਨ ਪੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਸਭ ਬਾਣੀਆ ਇਕ
 ਠੀਆ ਕਰ ਕੈ ਰਿਬ ਜੀਵੀ ਬੀੜ ਕੀ ਜੈ ॥ ਤੇ ਅਖਰ ਭੀ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੁਗਮ ਕੀ ਚਨਾ ਜੇ ਸਕਿ ਜੇ
 ਦੇਵਾ ਚਣ ਵਿਚ ਮਾਵਨਾ ॥ ਤਾ ਕੋ ਠੇ ਵਿਚ ਸਭ ਬਾਣੀਆ ਇਕ ਠੀਆ ਕੀ ਭੀਆ ਜੇ ਭਾਈ ਗੁ
 ਰਦਾਸ ਨੂ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਜੇ ਤੂ ਮੋਹਣ ਪਾਸੋ ਮੋਬੀਲਿਆ ਉਤਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਦਾਸ ਕਹਿਅ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਜੀ ਮੇਨੂ ਨਹੀ ਦੇਵਦੇ ॥ ਤੁਸੀਅ ਪਜਾ ਹੋਓ ਭਾਵੇ ਦੇਰਾ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਅਪਹੀ ਗਏ ॥
 ਤੇ ਜੇ ਮੋਹਣ ਸੁਣਿਅਾ ਤਾ ਚਉ ਬਾਰਾ ਬੀਦਿ ਕਰ ਕੈ ਬੈਠਿ ਰਹਿਅਾ ॥ ਤਾ ਸਾਹਿਬ ਹੋਠ ਚਉ ਬਾਰੇ
 ਦੇ ਬੈਠ ਕਰ ਰਾਗੁ ਮਾਇਕ ਰਸ ਬਹੁ ਅਲਾਪਿਅਾ ॥ ਮੋਹਣ ਤੇ ਰੇਉ ਚੇ ਮੇਰ ਮਹਲਿਅਾ ਪਾਰ ॥
 ਮੋਹਣ ਤੇ ਰੇਸੋ ਪਨਵੁਆ ਬੀਜੀ ਸੰਤੁ ਮਸਾਲਾ ॥ ਸੁਮਸਾਲ ਵਿਆਲਾ ਮਾਪਰ ਠਾਕੁ ਸਵਾ
 ਕੀ ਭਨ ਗਾਵਹੇ ॥ ਜਪ ਜਾਸ ਸਿਰਾ ਤਿ ਇਕ ਭੁਯੋਵਹਿ ਹੁਪੀ ॥ ਤੁਸੁ ਹਿਮਿਆਵਹੇ ॥ ਕਰਦਾਇਆ
 ਮਇਆ ਵਿਆਲਿ ਸੁਆਲੀ ਹੋਵਿ ਵੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ਵਿਨਵੀ ਤਿਨ ਨ ਕਵਰ ਸਮਿਆ ਜੇ ਸਿ
 ਦਰ ਸਨੁਖ ਸਾਰਾ ॥ ਜਾਪ ਹਲੀ ਮਉਰੀ ਗਾਵੀ ॥ ਤਾ ਮੋਹਣ ਚੋ ਬਾਰਾ ਬੈਲਿਅਾ ॥ ਤੁਆ ਗੁੰਜੀ

ਪਉੜੀ ਗਾਵੀ ਉਠ ਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਬੀ ਮਉੜੀ ਗਾਵੀ ਤਾਂ ਪੈ ਬੀ ਮਾਸ ਕੁਲੈ ਕੇ
 ਮਾਇ ਚਰਨੀ ਲਗਾ ॥ ਤਾਂ ਸਾਹਬ ਸਭ ਮੇ ਬੀ ਇਕ ਠੀ ਮਾਕਰ ਕੈ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਦੇਹ
 ਵਾਲੇ ਕੀਤੀ ॥ ਮਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਅਖਰਾ ਵਿਚ ॥ ਗਿੰਬਰੀ ਲਿਖ ਮਾ ਤਾ ਕ ਬੀ ਰਾਮ
 ਮਾਦ ਸਭੁ ਭਗਤਿ ਮਾਏ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਨੇ ॥ ਮਾਇ ਵਰਜਣੁ ਦਿਤਾ ॥ ਜੇਏ ਪੁਖ ਜਵਾ
 ਫੇਦ ਕਲਜੁ ਗਾਇਚੋਇ ਮਾਏ ॥ ਤੇ ਅਸਾਹੀ ਮਾਭੀ ਸਾਖ ਦਾਸ ਤੇ ਚਨ੍ਹਾ ਉਜੇ
 ਅਸਾਹੇ ਮੀਥਵਾਲਿ ਮਾਦਾ ਭੀ ਸਭੁ ਨਾਵਾ ਕਲਿ ਮਾਣੁ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ
 ਉਰੂ ਕੇ ਪਜੂਰ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ॥ ਤਾਂ ਬਨ ਪੋਇ ਮਾਜੇ ਉਨਾ ਵੀ ਮਾਰਜਨਾ ਬੀਨ
 ਉਤਨ ਬਾਣੀ ਮਾਉ ਚਾਰ ਕਰਾਇ ਕੇ ਚਨ੍ਹਾ ਵਣੀ ॥ ਮਾ ਤੇ ਗਿੰਬਰੀ ਦਾ ਭੋਗ ਪਾਵ
 ਣਾ ॥ ਤੇ ਭਾਈ ਜੀਵੰਦਾ ਤੇ ਜਗ ਸੀਫ ਤੇ ਖੋਵੇ ਵਰਜਨੁ ਨੁ ਮਾਏ ਸਿਨਾ ॥ ਤੇ ਉਨਾ ਅਰ
 ਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਅਗੋਹੀ ਭਗਤਿ ਪੁਇ ਗਜਰੇ ਪੈਨਾ ॥ ਕੇਹਣ ਭੀ ਕੇ
 ਈ ਭਗਤਿ ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਮਾ ਮਾਇ ਜੁਗਾਇ ਭਗਤਿ ਪੋਵੇ ਮਾਏ ਪੈਨਾ ॥
 ਜਿਨਾ ਵੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦ ਦਾ ਛਾਇ ਮਾਲਾ ਈ ਹੋਵੀ ਪੈ ॥ ਸੇ ਪੁਰਨ ਭਗਤਿ ਪੈਨਾ ॥
 ਬਚਨੁ ਪੋਇ ਮਾਜੇ ਪੁਕਮਲਿ ਮੋਕਾਸ ਭਗਤ ਛਜੁ ਭਗਤੁ ਮੀਲੇ ਭਗਤ ਸਾਹ ਪਸੈਨ
 ਭਗਤ ਲੋਚਨ ਵਿਚ ਵਰਦੇ ਪੈਨਾ ॥ ਉਪਭੀ ਵਰਸਨੁ ਮਾਵਤਿ ॥ ਜਾਸਕੁਨੇ ਭਗਤੋ
 ਪੁਕਮਲ ਪਉ ਮਾ ਤਾ ਕ ਨਾ ਭਗਤ ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਸੀ ਜੇ ਰਾਸਾ ਪਨਾ ਕਰ ਕੈ ਮੀਨੇ

ਸੇਬੁ ਸਾਉ ਸਸਰੀ ਚਰਖਿ ਮਾਸੀ ॥ ਪ੍ਰਗਥ ਉਸਦਾ ਨਾਹੀ ਸੀ ਮਿਟਿਆ ॥ ਸੇਤਾਰ ਬਖਸ਼
 ਅਬੂਰੁ ਤਾਹੋ ਇਕੈ ਮਾਇਆ ॥ ਤੇਹੋ ਬਰੁ ਗਾਭਿ ਸਕੁ ਚਰਨੀ ਤੁਰਦੇ ਮਾਇਆ ॥ ਤੇ ਮਾਨੁ ਗੁਰੁ
 ਅਚਨਜੀ ਦਾ ਵਰਸ ਨ ਕੀਤਾ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਅਜੇ ਮਾਪਣੀ ਮਾ ਬਣੀ ਮਾ ਦਾਇ
 ਰਾ ਕਰੋ ॥ ਤਾ ਕਾ ਨਾ ਬੋਲਿ ਮਾ ਜੇ ਓਹੀ ਰੋਮੇ ਓਹੀ ਰੋ ॥ ਤਾ ਕੇ ਬੇਦ ਖੁਰਾਣ ਸਕੁ ਗਾਵੈ ਸੇ
 ਜਣੇ ਬਉ ਜਨ ਕੋਈ ਰੋ ॥ ਜਾ ਕਉ ਨਾ ਵਦੇ ਸੇਵੁ ਪਿਸਾਰ ਵਸੇਵੁ ਪਿਦੇ ਵੀ ਦੇਵਾਰੋ ॥ ਬਖ
 ਸੇ ਸਮਰਾਧਿ ਸਕੁ ਕਰਦੇ ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾਰੋ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਕ੍ਰਿਮਾਲ ਕਾਂਡੀ ਕ
 ਲਜੁ ਗਾਵਾ ਸਮਾਪੋ ॥ ਤੇ ਇਨਾ ਵਾ ਕਾਨੁ ਸੁਣ ਕੈ ਸਕੁ ਲੋਕ ਵਿਖੈ ਚਿਟੁ ਰਤਿ ਜਾਵੁ ਸਿਰੋ
 ਤਾ ਮਰੋ ਉਸ ਸਰਾਪਾ ਦਿਤਾ ॥ ਜੇ ਤੁਸਾਨੁ ਸੀਰ ਬਿਨ ਸੇਰਾ ਵੈਰੀ ਮਾ ਦੇ ਪਥੋ ॥ ਤ
 ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਜੇ ਸੀਰ ਤਾ ਅਨਿ ਰਿਪੋ ॥ ਤੇ ਬਿਨ ਸਿਮਾਣੀ ਹੋਇ ਮਾ ਪੋ ॥
 ਤੇ ਮਾ ਤਾ ਮਾ ਤਾ ਸਤਿ ਪੋ ॥ ਤਾ ਮਉ ਪੁਤਾ ਨਾਹੀ ਬਿਨ ਸਦਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਉਪਤਾ ਕਰ
 ਨੀ ਤੇ ਰਹਤ ਪੋ ॥ ਤੁਝ ਦੀ ਛਜੁ ਬੋਲਿ ਮਾ ਜੇ ਕਾਗਾ ਦਸੀ ਦੀ ਖੁਤਰੀ ਤਉ ਨ ਤਿ ਮਾ ਨਿ
 ਹਾਰਾ ॥ ਇਉਹੀ ਮਾ ਕਛੇ ਸਾਣੈ ਬਾਹਿ ਨਿਉ ਬਲੇ ਚਾਦੀ ਸਾਨੀ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾ ਛ
 ਜੁਇ ਪੁਸਿ ਸਟਿ ਵਿਚਖ ਬਚਨਾਇ ਮਾ ਪੋ ॥ ਤੇ ਮਾ ਪਣੀ ਬਿਚਾਨੀ ਇਸਤੀ ਦਾ ਵੀ ਚ
 ਰਚਾਹੀ ਵਾ ਪੋ ॥ ਇਹ ਤਾ ਬਚਨੁ ਅਤੀ ਤਾਨੁ ਪੋ ॥ ਤੇ ਬਿਸਤੀ ਨੁ ਵਿਚਾਨੀ ਇਸਤੀ ਦਾ ਵੀ
 ਚਾਰਚਾਹੀ ਦਾ ਪੋ ॥ ਇਹ ਬਚਨੁ ਅਤੀ ਤਾਨੁ ਪੋ ॥ ਤਾ ਪੀਲੋ ਬੋਲਿ ਮਾ ਪੀਲੋ ਮਜਾਨ ਲੋ ਸੇ

ਭਲੇ ਜੇਨੀ ਮਾਇ ਮੁਏ ਓਨਾ ਚਿਕਤਿ ਪਥਾਵ ਨ ਬੋਲਿਆ ਨਾ ਮਲੁ ਵਰੁ ਰੇ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮ
 ਮੀਲੇ ਜਮਣੁ ਮਰਣੁ ਮੁਵਣੁ ਪੈਓ ਤੇ ਜੀ ਮਰਨੁ ਮਰਨੁ ਮਪਵਾ ਪੈਓ ਤਾ ਸਾਹੁ ਪੁਸੈ ਨ ਬੋਲਿਆ
 ਜੇ ਬੋਲਣੁ ਵੀ ਜਾਇ ਨਾ ਪੀਵੇ ਮਾਤ੍ਰਿ ਮਾਤ੍ਰੁ ਪਵੇ ਮਾਤ੍ਰਿ ਮਾਤ੍ਰੁ ਪਾ ਤੇ ਤੂੰ ਸੁਭਨਾਣੁ ਵਾ
 ਪੈ ਤੇ ਚੁਪਵੇ ਮਥੇ ਤੇ ਚੁਪ ਪੀਚਾ ਪੀਚੀ ਪੈਓ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਮਾਕਹਿ ਮਾਤਾ ਹਛਾ
 ਪਰਚੁ ਪਤੇ ਮੁਕਾਮ ਹੀਰ ਹਣਾ ॥ ਅਭਿਰੂਪੀ ਸਤਾਈ ਵੀਚਲੀ ॥ ਅਪਤਾ ਸਕ
 ਤੁਆ ਰਾਗੇ ਚਢੇ ਹੋਇ ਮਾਤ੍ਰਿ ਹਾਲੁ ਨਿਪਾਲੁ ॥ ਗਰੀਮਾ ਮਸਰਾਵਾ ਸਹੇ ਸਾ ਪਵਾਰ
 ਲਾਲ ਗੁਲਾਲਾ ॥ ਗੀਰਾ ਸਪਗਲ ਸੂਰਮਾ ਹਰਿ ਵੈਸਤ ਪਾਟ ਹਲ ਸੁਮਸਾਲਾ ॥ ਅ
 ਟਵ ਮੁਕਾਬੀ ਮਹਾ ਮੁਰਖੁ ਕਲਿਆਣਿ ਕੁਲ ਰਿਸਾਲਾ ॥ ਨਾਨੇ ਲਟਕਣ ਬਿੰਦ ਗਾਉ
 ਸੇਵਾ ਸੰਗਾਤਿ ਮੁਰਣੁ ਪਾਲਾ ॥ ਪਾਦੁ ਮਾਲ ਮਚੈ ਦੇਸਿ ਸਾਗਾ ਤਲਵਾਰੁ ਸੁਖਾਲਾ ॥
 ਜਗਾਨੰਦਾ ਸਾਖ ਪੈਥਾ ਨੂਪਤੂ ਪੀਸਾ ਦੀਢਾਲਾ ॥ ਗੁਰਗੁਣੀ ਰਤਨਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ॥
 ੨੧ ॥ ॥ ਬੋਲਿ ਭਾਵਾ ਪਗੁ ਭੁਜੀ ਸਾਖੀ ਚੋਰ ਚਲੀ ॥ ਅਪਤਾ ਸਕਤੁ ਤੇ
 ਨਿਪਾਲਾ ਚਢੇ ਮਾਰਾ ਰੇਣੇ ਨੇਰ ਹਢੇ ਸਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਮਰਜ ਜਨੀ ਕੀ ਸਰਨ ਮਾਏ
 ਤੇ ਮਰਵਾ ਸਕੀ ਤੀਜੋ ਕਰਮਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਰੁਪਣ ਮਾਵਕ ਤੇ ਨੇ ਮਕਰ ਮਖਿ ਬੁਖਤ
 ਲਵ ਸਗਾਤਾ ਸਿਵਾ ਸਖਿ ਮਾਪਿ ਕੀਤੇ ਵਿਨਾਗਾਤੁ ਨ ਪੀਤੇ ਗਿਆਨੀ ਕਪਟੇ
 ਪੈਨਾ ਜੈ ਸਾਸੀ ਰਮਨਿ ਤਿਪੈ ਤੇ ਸੇਕਰ ਮਮਨਿ ਤਿਪੈ ॥ ਤੇ ਗਿਆਨ ਹੀ ਕਰਮਗਾ

ਤਿਹੈ ਤੇ ਅਸੀ ਕਉ ਨ ਸੀ ਕਿਆ ਕਰੀ ਮੇ। ਤੁਥ ਚ ਨਹੈ ਮੈ ਸੈ ਦੁਭਾਸੀ ਮਾਨਹਾਜ
ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਪੈ। ਤੈ ਸਮਾ ਰਾਜ ਦਾ ਨਾਉ ਦੁਭਾਸੀ ਮਾ। ਨਾ ਲੇ ਕਰ ਮਕਾਂ ਰੂਪੀਆ ਕੀ ਗਤਿ ਕਰ
ਦੇ ਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਗਿਆ ਨ ਕਰ ਦਿਨ ਕਰ ਦੇ ਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਕਰ ਮਾਵਾ ਲਿਆ ਕੋ ਨਿਪਕਾ ਮਕਰ ਮਾ
ਮਤਿ ਕਰ ਦੈ ਪੈ। ਤੇ ਮਿਸ ਮੇ ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਮਨਿ ਪਕਰ ਮਕੀ ਤੇ ਅਤਿ ਪਕਰ
ਨ ਸਮਝੇ ਤਾ ਪੈ। ਤੁਸਾਵਾ ਪਗੁ ਰੂਕੇ ਨਾ ਮਕਾ ਜਾ ਮਕਰ ਨਾ।
ਈਵਾ ਪਗੁ ਰੂਨੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਮਾਲ ਤੇ ਭਾਈ ਮਥਰਾ ਦਾ ਸਦੈ ਵੈ
ਰੂਈ ਕਿਰਤਿ ਕਰ ਦੇ ਸਨ। ਤੇ ਮੁਵਾਬ ਬਾਲੇ ਪੁਰਾਣਿ ਸਤ੍ਰੀ ਉਨਾ ਕੇ ਸੇਵਾ ਟਲ ਕਰਨ। ਤੇ ਭੁ
ਗਛ ਕਾਵਨਾ ਤਾਉ ਨਾਨਕ ਪਿਆਜੈ ਸੇ ਅਸਾ ਰੂਪੀ ਸੇਵਾ ਟਪਲ ਕਰ ਦੇ ਪੈ। ਤੇ ਅਸੀ ਪ੍ਰਸੰਨ
ਹੋ ਦੇਹਾ। ਤੈ ਸੇ ਤੁਸੀ ਭੀ ਅਸੀ ਭੀ ਸਭੇ ਸਿਖਾਈ ਟਪਲ ਕਰ ਮਾ ਕਰੀ ਮੇ। ਤੇ ਸਿਖਾਈ
ਬਪਤੁ ਟਪਲ ਕਰਿ ਮਾ ਕਰਨ। ਤੁਸਾ ਪਿਸ ਮੰਜਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਹਜੂਰ ਉਨਾ ਵੀ ਸਾ
ਖਾ ਚਲੀ। ਤਾਉ ਪਜੂਰ ਆਏ ਸਾ ਪਬ ਵੀ ਵਡੀ ਪੁਸੀ ਹੋਈ ਉਨਾ ਉਮਰਾ ਤੇ ਉਨਾ ਵਾਇਸੇ
ਕਰ ਕਲਿਆਣ ਹੋਇਆ।
ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਸਪਰਾਲ ਵਡਾ ਸੂਰਮਾ ਪੈ ਸੀ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨੀਕੀ ਸਰਨ
ਆਇਆ। ਤੁਥ ਚ ਨਹੈ ਇਸਾ ਤੁਸੀ ਮੰਛਾ ਵੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਦੇਹਾ। ਤੁਸੀ ਹੋ ਦੇਹਾ ਬਿਬੇ
ਬਿੰਦਨੀ ਕੇ ਪਾਸਿ ਰਹਿ ਮਾ ਕਰੇ। ਤੁਸਾ ਰੂਪੀ ਤਿਸਾਲਾ ਕੁ ਕਿਰਨ ਰੇ। ਤੇ ਨਾਮ ਤੇ ਗਿਆ

ਐਲੋਭਾ

ਐਲੋਭਾ ਈਨੀਵਾ ਪਗੁ ਰੂਨੀ ਸਾਖੀ

ਨਭੀਭੁਸਾਨੁ ਖਾਖਤਿ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਨ ਲੇਵੀ ਨ ਵਿਖੇਤ ਸਾਭੁ ਭੁਲ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤੇ ਨ ਲੇਵੀ ਨੀਅ
 ਦੇ ॥ ਏਕਾ ਬਜ ਮੁਰਨ ਹੋਵਨ ਗਾ ॥ ਤਾ ਸਾਹ ਬਛੀਵੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੇ ਪਾਸ ਭਾਣੀ ਬਿਥਾਸ ਹ
 ਲ ਰਹਿਅਾ ॥ ਤੇਜੁ ਸਿਵਿਚ ਸਨਮੁਖ ਰਹੇ ॥ ਇਸੇ ਕਰਓ ਸਦਾ ਕਲਿਆਣਿ ਹੋਇਅਾ ॥
 ॥ ਬਲੇ ਭਾਣੀ ਵਾਪਗੁ ਰੂਨੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥ ਹਰਿ ਵੰਸ
 ਤ ਪਾਸ ਰਮ ਸਾਲਾ ਦੀਟ ਪਲਕ ਬਦਾ ਸੀ ॥ ਜੇ ਸਿਖ ਭੂਖਾ ਅਵੈ ਉਸਨੁ ਮੁਸਾਦਿ ਖੁਵਾ
 ਵੈ ॥ ਤੇ ਜੇ ਬਕਾ ਅਵੈ ਉਸ ਦੇ ਗਰਮ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਮੇਰਧੈ ਵੈ ॥ ਤੇ ਰਗ ਛਕ ਵੈ ॥ ਤੇ ਗਤੁ ਨ
 ਬਸਤੁ ਦੇਵੈ ॥ ਤੇ ਪਾਣੀ ਗਰਮ ਕਰ ਕੈ ਮਿਛਲੀ ਗਤਿ ਇਸਨੁ ਨ ਕਰਵੈ ॥ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਲੋਕੀ
 ਬਨੀਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜੈ ॥ ਤੇ ਤੀਸ ਰੇਖ ਹਰਿ ਭਾਣੀ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਪੜੈ ॥ ਤਾ ਸਿਖ
 ਨੇ ਕਹਿਅਾ ਸਾਹ ਬਕਿ ॥ ਬਨੀ ਦੀ ਮਿਜਾਦਾ ਕੀਤੀਯੈ ॥ ਤੇ ਹੋਰ ਬਾਣੀਆ ਬੀ ਵਕੀਤੀ
 ਆਪੈ ॥ ਉਸਨੇ ਸਾਹ ਬਕਾ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ॥ ਭਾਣੀ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ
 ਪੜੀਐ ਕਿਨ ਪੜੀਐ ॥ ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਅਾ ਜੇ ਅਗਿਆਨੀਆ ਨੇ ਸ਼ੀਕਾ ਆਸ
 ਬਲ ਕਰ ਕੈ ਬਾਣੀਆ ਉਚਾਰੀਆਪੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀਛਾ ਇਅਾ ਨ ਹੀ ਲੀ
 ਤੀ ॥ ਉਸ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਵਰਨਿਆਪੈ ॥ ਤੇ ਭਾਣੀ ਜੀ ਦੀ ਬਾਣੀ ਮਨੋ ਸਬਦ ਦਾ ਵੀ ਕਾਪੈ ॥ ਤੇ
 ਪੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਸਿਖੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀ ॥ ਜੇ ਈਸਰ ਦਾ ਵਿਦਾ ਬੇਦ ਨ ਹੋ ॥ ਤੇ ਗੁਰਦਾਸ
 ਦਾ ਸਬਦ ਹੋ ॥ ਜੇ ਸਿਖਾ ਦਾ ਵਿਦਾਸ ਬਦ ਨ ਲਮਿਲਿਆ ॥ ਹੋਇਅਾ ਹੋਵੈ ਸੇ ਬਚਨ

ਬਿਸਕਮੜਨਾ।

ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਰਚਲੀ॥ ੩੩੪

ਮੁਰਾਰੀਮਹਾਪੁਰਖਪੈਸੀ। ਕਲਾਅਣੁ ਤੇਨ੍ਹੇਨ੍ਹੇਲਟਕਣਜ। ਤਿਏਬਿੰਦਗਉਤੇਅਲਮ
ਚੰਦਪਾਤ੍ਰਸੈਸਾਰਾਤਾਲਵਾਕੁਜਗਆਸੀਪੈਸਨ। ਤੇਗੁਰੂਅਰਜਨਨੀਵੀਸਰਨਆ
ਏ। ਤੇਕਪਿਆਰਾਕੀਬਨਿਵਾਜਜਿਮਸਾਰਾਉਪਾਰਕੀਜੈ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਸ
ਬਦਦਾਅਭਿਆਸਕਰਨਾ। ਤੇਸਿਖਾਸਾਖਾਵੀਸੇਵਾਕਰਨੀ। ਤਾਉਨਾਕਪਿਆਰਾਕੀ
ਬਨਿਵਾਜਿਜਿਸਸਮੇਅਸੀਸਬਦਬੁਝਿਏਹਾ। ਤਿਸਸਮੇਤਾਮਨਨੀਵਾਚਪਦਾਪੈ। ਤੇ
ਜਿਸਮੇਵਿਵਾਚਵਿਚਪਉਏਹਾ। ਤਿਤੁਸਮੇਬੁਲਕਾਵਾਪੈ। ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਤੁਸਾਰੇਅ
ਭਿਆਸਦਿਤਨਹੀਪੋਇਆ। ਏਹਅਭਿਆਸਦਾਤੇਦੁਬਸਤੀਵਾਅਭਿਆਸਬਹੁਤਿ
ਅਜਨਮਵਾਚਲਿਆਵਦਾਪੈ। ਤੇਸਬਦਬਾਣੀਵਾਅਭਿਆਸਇਏਜਨਨਮਖਇਆ
ਪੈ। ਅਭਚਰੀਏਹਅਭਿਆਸਵਾਅਭਿਆਸਤਿਤੁਸਰਵਨਵਾਅਰੇਫਿਰ੍ਹੋਵੈਗਾ।
ਏਹਅਭਿਆਸਫਿਰ੍ਹੋਇਆਉਚੁਵਿਸਮਣਹੋਜਾਵੈਗਾ। ਜੇਸੇਨਦੀਵਾਪ੍ਰਵਾਹੁ
ਜੇਹੋਰਸਮਿਰਪਾਈਵਾਪੈ। ਤੇਪ੍ਰਿਥਮੇਤੇਰਿਸਮਾਨਰੂਪੀਬੰਨਫਿਰ੍ਹਕੀਚੈਤੇਅਨਨੂਨੀ
ਫਿਰ੍ਹਕੀਤੁਰਾਪੀਵਾਪੈ। ਪ੍ਰਵਾਹੁਪ੍ਰਇਆਫੇਰਜਤਨਕੋਈਰਹਦਾਨਹੀ। ਤੇਉਨਾ
ਵਾਅਭਿਆਸਦੁਆਰਾਕਲਿਆਵੁਹੋਆ। ਤੇਭਾਈਮੁਰਾਰੀਨੂਗਿਆਨਦਿਤੁ
ਰ੍ਹੋਆ। ਤੇਹੋਰਨੂਉਪਾਸਨਾਦਿਤੁਹੋਈ॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁ

ਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਵਚਲੀ। ਭਾਈਜਗਨਾਤੇਭਾਈਨੰਦਾਤੇਭਾਈਭਾਈਭਾਈਨੂਪਨੂਗਾਭੂ
 ਅਰਜਨਜੀਕੀਸਰਨਾਮਾਏ। ਤੇਕਹਿਆਜੀਅਸੀਇੰਦ੍ਰੀਆਨੂਪਾਣਾਨੂਰਕਕੇਕੁ
 ਜਨਕਰਦੇਹਾ। ਮੁਛੇਕੋਈਪਦਾਰਥਦਿਸੁਆਵਦਾਹੈ। ਤਾਅਸਾਡਾਅਨਚਲਿਜ
 ਦਾਪੈ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆ। ਜੇਮਨੇਨਾਸਤੇਵਾਸਨਾਖੈਤੇਤੁਰਿਗਿਆਨਤਿਨਾਦੀ
 ਇਕਠੀਸਾਪਨਾਕਰੇ। ਤੇਜੈਸੇਸੇਵਦਾਛਕਾਪਤੀਦਾਪੈਤਾਛਲਹੋਵਾਪੈ। ਤੈਸੇਤਿਨ
 ਹੀਗੁਣਦਾਅਭਿਆਸਕਰੇਗੇ। ਤਾਤੁਸਾਡਾਸਮੁਚਲਾਇਆਨਾਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਉ
 ਨਾਬੇਨਕੀਤੀਜੀਅਸਾਨੇਕੁਪਾਕਰਕੈਵਚਨੁਕੀਚੈ। ਤਾਬਚਨਹੋਇਆ। ਜੇਮਨੇਨਾ
 ਨਾਸਪ੍ਰਾਣਾਚਕਰਣਿਕਰਹੋਵਾਪੈ। ਤੇਪ੍ਰਾਣਮਨਦਾਘੇੜਾਪੈਪ੍ਰਾਣਾਨੁਤਿਕੁਟੀਦਿਖੇਰੇ
 ਕਰਯੋਗੇ। ਤਾਮਨਨਾਸਹੋਵੈਗਾ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੈਜਗਤਿਦੇਖੁਠਜਾਨਣਕਰਹੋਵਾਪੈ
 ਤੇਜਗਤਿਦੇਖਦਾਰਥਸੁਠਕਰਜਾਣੀਐ। ਮੁਗਰਿਸਨਾਦੀਨਿਆਈਤਾਵਾਸਨਾ
 ਖੈਹੋਵਾਪੈ। ਤੇਤੁਰਿਗਿਆਨਾਬਿਦਾਤੁਤੇਅਭਿਆਸਕਰਹੋਵਾਪੈ। ਤੇਸਬਦਸਾਰੇ
 ਬੇਦਾਂਤਦਾਸਾਰਪੈ। ਤੇਸਬਦਾਵਾਅਭਿਆਸਕਰੀਦਾਪੈ। ਤਾਤੁਰਿਗਿਆਨਦ੍ਰਿਸ਼
 ਹੋਵਾਪੈ। ਤੇਪ੍ਰਸਪ੍ਰਤੀਨਕਰਮਾਆਪਵਿਚਜਹਾਇਕਪੈਨਾ। ਤੇਮਨੇਨਾਸਤੇਵਾਸਨਾਖੈ
 ਹੋਈਪੈ। ਤੇਵਾਸਨਾਖੈਤੇਮਨੇਨਾਸਹੋਵਾਪੈ। ਤੁਰਿਗਿਆਨਤੇਵਾਸਨਾਖੈਤੇਮਨੇ
 ਨਾਸਦੇਨੇਹੋਵੇਪੈ। ਜੈਸੇਕੋਈਦਿਲੀਦੇਗਾਜੇਪਾਸੇਇਕਸਿਬਦਦਾਸੁਬੇਦਾਰਤੇਇ

ਕਲਹੋਰਵਾਸੁਸ਼ੇਵਾਰਤੇਇਕਕਾਬਲਵਾਸੁਸ਼ੇਵਾਰਤੇਤਿਨਾਨੂਬਾਨੇਵੀਆਗਿਆਪਦੈਤੇ
 ਇਕਠੈਹੋਇਖਪਲੇਸਿਰੰਦਵਾਠਾਣਾਤਕਨਾਕਬਣਾਤਲਹੋਰਵਾਠਾਣਾਤਕਨਾਕਬਣਾ
 ਤੇਬਪੁਨਕਾਬਲਵਾਠਾਣਾਤਕਨਾਕਬਣਾਤੇਜੇਮਦਈਤੁਸਾਰੇਤਕਨੇਪੈਨਾਤੇਇਕਸ
 ਇਕਸਬੀਜਿਤੇਨਹੀਜਾਏ।ਭੈਜੇਅਗਿਆਨਜੇਸਾਵੈਬੀਪੈਜੇਮਨੇਨਾਸਤੇਵਾਸਨਾਖੇ
 ਤੇਤੁਗਿਆਨਤਿਨੇਵਾਅਗਿਆਜਹੇਵਨਤੇਗਿਆਨਨਸਟਿਹੋਵਾਪੈ।ਤਸ੍ਵਸਸਵਾਸ
 ਵਾਪਗੁਰੂਜਪਣਾਤੇਸਬਦਵਾਅਗਿਸਕਬਣਾਤੇਜਗਤੁਝੁਠਜਾਨਣਾਇਸੇਕਰਤੁਸਾਰਾ
 ਉਧਾਰਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ਅਉਰੀਅਠਾਈਸਵੀਚਲੀ।ਸੀਗਾਰੂਜੈਤੁਭਲਾਸੂਰਬੀਰਮ
 ਨਮੁਉਪਕਾਰੀ।ਜੈਤਨੰਦਾਜਾਣੀਮੈਪੁਰਖਮਿਰਾਬਾਸਬਦੁਅਸਾਰੀ।ਤਿਲਕਤਿਲੋਕਾ
 ਮਾਠਕਾਸਾਸਸੀਵਾਤਿਸੇਵਾਪਿਤਿਕਾਰੀ।ਤੇਤਾਮਹਤਾਮਹਾਪੁਰਖਪੁਰਾਖਮੁਖਸੁਖਫਲਸਬ
 ਦੁਖਿਅਮਾਰੀ।ਜਨਨੀਅਸਾਈਵਾਸਪੈਸਕੁਕਲਪੀਤੇਲਾਲਾਅਸਾਰੀ।ਅਲਕੇਖੇਡਾਪੈ
 ਕੇਪਲੀਦਰਗਾਪਿਭੰਡਾਰੀ।ਅਤਿਭਾਰੀ।ਸੀਅਨਮਾਲਨਿਪਾਲਪੈਭਗਤਿਕਮਵੈਖਰ
 ਉਪਕਾਰੀ।ਪੁਰਾਗੁਰੂਪੁਰਾਵਰਤਾਰੀ॥੨੮॥ ॥ਬੋਲੇਗੁਣੀਵਾਹ
 ਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਬਚਲੀ।ਭਾਈਜੈਤਾਸੀਗਾਰੂਪੈਸਨਵਤੇਸੂਰਬੀਰਤੇਪੁਰਉਪਕਾਰੀ॥
 ਤੇਸਾਪਬਛੀਵੀਅਤਿਸਾਹੀਵੇਖਾਸਆਸਨਾ।ਤਾਸਾਪਬਸੈਬਚਨੁਪੋਇਆ।ਤੁਸਾਜੇਸਸ
 ਰੁਖਕਨੇਪੈਨਾ।ਸੋਗੁਰੂਪਰਿਗੋਬਿੰਦਵਾਸਰੂਪਸਾਰਕੈਰਿਖਕਨੇਪੈਨਾ।ਤੇਸਮਾਕਲਜਗਦਾਵਰ

ਤਾਰਾ ਪੈ। ਤੇ ਸਸਤ੍ਰਾ ਦੀ ਵਿਦਿਆ ਕਰਮੀ ਰਣੀ ਮੀਰੀ ਖਿਚਿਲੈਣੀ ਪੈ। ਤੁਸਬਦ ਦੀ ਮੁਰਤਿ ਸਮ
 ਰੁਕਰਮੀ ਰਣੀ ਮੀਰੀ ਖਿਚਿਲੈਣੀ ਪੈ। ਤੁਸੀਛੇ ਵੀ ਮਾਤਿ ਸਾਹਿਏ ਹਜੂਰ ਹਣਾ। ਤੇ ਇਕੁ ਰ
 ਜੇਵਾ ਲੁਣ ਖਾਣਾ ਪੈ ਕੋਈ। ਤਾਉ ਨਾਨਾ ਮਾਮਣਾ ਸੀਰ ਸੇਖਦੇ ਵਾਪੈ। ਤੇ ਤੁਸਾਨੁ ਸਾਬਹੀ ਮੁ
 ਕਤ ਤੇ ਸਾਬਹੀ ਜੁਗਾਤਿ ਜੀਵਣ ਮਕਨੁ ਮੁਖਾਤਿ ਹੋਵਹੀ। ਤਾਉ ਨਾਨੇ ਕਹਿ ਆਇਹਮ
 ਰਾਮਾਰਿਅਹੋਇਆ ਅਸਾਨੁ ਜੇਗੀ ਨੈਣਿ ਤਾਪੈ। ਜੇ ਇਕੁ ਰਤੀ ਮਣਤਾ ਬੇਵਿਚ ਖਾਣੀਏ
 ਤਾਮਣ ਜੁਇਨਾ ਪੋਜਾਵੈ। ਜੇ ਇਕੁ ਚਾਵਲ ਭਰ ਕੋਈ ਮਨੁ ਖਾਵੈ ਤਾ ਸੁਮਣ ਕੀ ਉਸਕੋ ਰੁਖ
 ਹੋਆਵੈ। ਅਪਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਸਕਾ ਬਲ ਹੋਵੈ। ਤਾਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇਗੁ ਰੂਪ ਰਿਗੇ
 ਬਿੰਦੁ ਜੀ ਕੇ ਮਾਸ ਤੁਮਲੇ ਨਾਵਹੁ। ਤਾਜਬਸਾਹ ਬਛੇ ਵੀ ਮਾਤੁ ਸਾਹੀ ਹਜੂਰ ਲੇਗਾਏ। ਤਾਬ
 ਚਨ ਹੋਇਆ ਜੇ ਨਿਨਾ ਮਨੁ ਰੂਪਾ ਰਾਮਾਰਿਅਹੋਇ ਨਾਨੇ ਅਉਰ ਪਾਰੇ ਸਾਬਕਿ
 ਆਖਰੇ ਜਨ ਪੈ। ਆਰਾਮਾਰਿਅਾ ਸਵਰਨ ਤਾਂ ਬੇਨੁ ਕਰਵਾਪੈ। ਤੇ ਮਨ ਮਾਰਿਅਾ
 ਜੀਨੁ ਮੁਸੇ ਸਰਕਰਵਾਪੈ। ਆਰਤੁ ਸਾਡੀ ਸੁਖਾ ਕੁਕੈ ਇਕ ਚਾਵਲ ਅਸੀਲੇ ਦਾ
 ਹਾ। ਤਾਸਾਹ ਬਇਕ ਚਾਵਲ ਵਿਚੋਲੀ ਤਾ। ਆਨ ਉਤੇ ਪਾਇ ਕੈ ਭੋਜਨ ਨਕੀ ਤਾ। ਤਾਰਹਣ
 ਬਿਲਾਮ ਮਿਤੁ ਸਰਵ ਵਿਚ ਭਾਲ ਦਿਤਾ। ਤਾਉ ਨਾਤਾਣੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖਿਆ।
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਜੈ
 ਤਾਤੇ ਭਾਈ ਨੰਦਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮਿਰਾਗਾ। ਆਜ ਵੀ ਮਾਤਿ ਸਾਹਿਏ ਹਜੂਰ ਆਏ। ਅਵਾ

ਸਾਕੀਤੀਜੀਅਸਾਨੂਕੋਈਮੈਸਾਉਖਦੇਸਕੀਜੈਫੇਰਾਅਸਾਨੂਕਰਤੁਤਕਰਨਕੁੜਨਾਰਹੋਤੇਬ
 ਚਨੁਹੋਇਅਜੇਇੰਦ੍ਰੀਅਸਾਨੂਸੰਕੋਚਕੇਤੇਤੁਸਾਸੁਸਾਸਦਾਪਗੁਰੂਜੀਕਰੁਨਨਕਰਨਾ
 ਤੇਜਿਸਸਮੇਬਿਤੁਵਾਪਰਆਵੈਤਿਸਸਮੇਸਬਦਦਾਖੁਚਾਵੀਚਾਰਕਰਣਾਤਾਉਹਬਿਜੇਪ੍ਰ
 ਕਾਰਵਰਤੁਲਰੀਭਾਥੁਪਾਸੁਨੇਉਨਾਨੂਕਹਿਆਤੁਸਾਨਿਮਿਤਕਰਮਛਰਿਦਿਤੇਪੈ
 ਨਾਤੇਤੁਸੀਭੁਸਟਿਹੋਏਹੋਤਾਉਨਾਜੈਖਾਨੇਕਹਿਆਜੇਅਸਾਨੂਮਿਤੁਨੇਕਹਿਆਪੈ
 ਜਿਸਦੇਖਰਸੁਤਕਕੇਮਿਤਕਹੋਦਾਪੈਉਸਕੇਕੁਮਲੇਖੇਨਹੀਪਉਦੋਰਿਜਿਸਦਿਨਦੇਅ
 ਸੀਸਤਿਗੁਰਾਨਮਿਲੇਹਾਸੇਅਗਿਆਨਜੇਹਾਪਿਤਾਅਸਾਨੂਮਿਤੁਹੋਇਆਪੈਤੇ
 ਗਿਆਨਸਾਰਖਾਖੁਰਾਅਸਾਨੂਖਰਜਨਮਿਅਪੈਅਸੀਕਰਮਇਸਦਾਸਤੇਨਾਹੀਕ
 ਰਦੇਅਉਨਾਕਹਿਆਸੁਤਕਤਾਬੋਰੇਦਿਨਰਪਦਾਪੈਤੇਫੇਰਉਨਾਕਹਿਆਜੇਸਤਿਗੁ
 ਰਾਅਗਿਆਨਾਕੀਤੀਪੈਜੇਸਾਸਨਾਭਥੀਉਖਜਤਾਪੈਸੇਜਨਮਗਾਪੈਤੇਜੇਸਾਸਨਾਸ
 ਕਾਦੁਆਰੇਦੂਰਹੋਇਨਾਦਾਪੈਸੇਮਿਤੁਹੋਦਾਪੈਤੁਸਾਸਾਸਦਾਸਨਾਮਦਾਅਧਾਰਰਖਣ
 ਅਸਾਨੂਕਰਮਦਾਸਮਾਕੋਈਨਹੀਪਬਆਵਦਾਤੇਬੁਧਮਣਮਜਟਿਹੋਰਹੋ॥
 ॥ ਬੋਲੋਗੁਣੀਵਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀਗੁਣੀਤਿਲੋਕਾਪਾਠ
 ਕਾਤੇਭਾਈਤੋਭਾਮਪਗੁਰੂਅਰਜਨਨੀਦੇਪਜੁਰਆਏਤੇਕਹਿਆਜੇਤੁਸਾਬ
 ਚਨੁਕੀਤਾਪੈਜੇਰਾਮਨਾਮਕਾਨਾਖੁਰਸਾਕਰਨਜੇਤੁਸੀਕਰਨਾਜਾਵੇਗੋਤੇਬੁ

ਹਮਣ ਲੇਕ ਕਹਾਏ ਪੈ ਨ ਜੇ ਅਸੀ ਸਭੇ ਜਾਮਨ ਮਦੇ ਹਾ। ਤਾ ਸਾਰਾ ਸਿਸਾਰ ਨ ਕਰ ਜਾਵੈ ਗਾ। ਤਾ
 ਨ ਕਰ ਤੇ ਸੁਚਰਾ ਕਿਉ ਕੀਤੇ ਪੈ ਨ। ਤਾ ਬਚੋ ਇਅ ਜੇ ਜਮ ਦੇ ਸਭੇ ਪੈ ਨ। ਮਰੁ ਰਾਵੇ ਮਿਲੇ ਬਿ
 ਨਾਮ ਇਕਾ ਗਾਨਾ ਹੋ ਦਾ। ਤੇ ਮਨ ਦੇ ਇਕਾ ਗਾਤੇ ਮਤੀ ਤਾ ਬਿਨਾ ਕਲਿ ਆਣਿ ਨਾ ਹੀ ਹੋਵੀ। ਤਾ
 ਉਨ ਮੂਰਤੀ ਸਾਕ ਹਣ ਜੇ ਬਾਬੇ ਨੀ ਨੂਰੇ ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂਕੇ ਤੁਸਰਾ ਮਸਪ ਕਰ ਲੈ ਗਾਇਆ ਪੈ ਸੀ। ਤੇ
 ਮਰਦਾ ਨੇ ਨੂਰੇ ਲਵੇ ਤੁਮਤਿ ਕਰਾ ਹੋਵਿ ਚਮਾਣ ਨ ਲਗਾ ਜੀ। ਤਾ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਬਾਬਾ ਜੀ
 ਇਸੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਨ ਨਾਲ ਬਖਿਅ ਅਸੀ ਜੇ ਕਰਾ ਹੋਵਿ ਚਤੁਰ ਲਵਾ। ਇਦਾ ਪੈ। ਤਾ ਬਚੋ ਇਅ
 ਮਰਦਾ ਨਿਅ ਭੁੰਕੜਾ ਹੋਵਿ ਚਪੜਾ ਲਵਾ। ਹਰੁ ਰੂਪ ਆਖ ਕੈ। ਜਬ ਵਾਹਰੁ ਰੂਪ ਕੇ ਮਰਦਾ ਨੇ
 ਹਬ ਮਾਇਆ ਤਾ ਤੇਲ ਠੰਡਾ ਹੋਇ ਗਾ। ਤਾ ਰਾਖ ਸਚ ਰਨੀ ਆਇ ਲਗਾ। ਤਾ ਤੁਮਤਿ ਕਰਾ
 ਹੋਵਿ ਚਰਾਮ ਨਾਮ ਕਰ ਕੇ ਤੁਸੀਭੀ ਪਬ ਮਾਵਹਾ। ਤਾ ਤੇ ਉਪਸਧ ਕਾ ਮਨਾ ਹੋਵੇ। ਤੁਮਤਿ ਕਰਾ ਹਬ
 ਲਗਾਇਆ। ਰੂਪ ਸੀਤੁਲ ਨਾਮ ਦੀਆ। ਤਾ ਬਚੋ ਆਨ ਗਾਤਿ ਵਿਚ ਰਿਸ ਨਾ ਵਾਕੜਾ ਪਾਤ
 ਮਦਾ ਪੈ। ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੂ ਮਿਲ ਕਤੇ ਨਾਮ ਜਮ ਕੇ ਸਭ ਰਿਸ ਨਾ ਨਿਵਰਤੁ ਹੋਵੀ ਪੈ।
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਰੁ ਰੂਪ ਜਾਖੀ ਹੋਵਰ ਲੀ। ਭਾਈ ਸਾਈ ਦਾਸ ਜਨਤੀ ਮਾਕੁਲੰਟੀ ਬਸ ਮੇਤੁ ਸਿ
 ਖਾਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਸੀ। ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਨੇ ਦੇ ਪਜੂਰਾ ਮਰਦਾ ਸਕੀਤੀ ਜੇ ਜੀ ਸਬਦ ਮਨ ਦੇ ਸੁਣੇ
 ਭੀ ਹਾਮਤੇ ਅਸਰੁ ਮਨੁ ਠਹਰਵਾ ਨਾਹੀ। ਤਾ ਤੁਸਾ ਰਾਬਚ ਨ ਪੈ ਜੇ ਮਨਾ ਇਕਾ ਗਾ ਕਰ ਕੈ ਸਬਦ ਮ
 ਨੁ ਜੁਣ ਨਾ। ਤਾ ਬਚੋ ਇਅ ਜੇ ਮਰੇ ਗੁਰੂ ਸੀ ਮਨ ਦੇ ਸਾਖੀ ਨਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਮਨ ਚਲਵਾ ਪੈ

ਕਿਨਾਹੀਚਲਦਾ। ਤੇਹੁਨੁਸੁਆਸੀਵਾ। ਤਿਹਿਚਮਾਵਣਕਰਕੈ। ਤੈਨੂੰਜੇਈਪਈ। ਜੇਜਿਧਰਿ ੩੩੭
 ਤੇਬਾਹੁਚਲੇ। ਤਾਉਪਰਫੇਰਕੈ। ਮਨੁਸਬਦੁਵਿਚਅਠਿਜੇਰੇ। ਜਿਵੇਅੜੀਅਲਘੇੜ ०
 ਅੜੀਕਰਦਾ। ਤੇਦੋਰਿਦਾ। ਤਾਕਾਕਸਵਾਬਹੋਦਾ। ਤੇਉਸਨੁਅਗਾਵਿਖਾਲਕੈਤੇ
 ਮੇਰੁਲਿਅਵਦਾ। ਤਾਬਾਗਾਤੇਮੇਰਿਦਿਅਸੇਰਿਦਿਅਸੁਪਹੋਜਾਦਾ। ਤਾਤੇਮਨਅ ०
 ਪਠਾਤੁਸਾਫੇਰਫੇਰਕੈਵਿਚਸਬਦੁਵੇਜੇਰੁਨਾ। ਤਾਜੁਪਹੋਵੈਗਾ। ॥
 ਬੋਲੇਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਵਚਲੀ। ਭਾਈਮੇਰੁਕੋਪਲਗੁਰੂਅਰਜਨਜੀਕੋਪ
 ਜੁਰਹੋਵੇਗਾ। ਤੇਬਚਨਾਦਾਅਗਿਆਕਾਬੀਸੀ। ਤੇਸਾਹਬੇਪੰਥੁਤਕਾਂਸੀਬੀਅ
 ਟਵਾਇਆਸੀ। ਤੇਕਬਾਵੇਦਾਦੀਤੇਉਪਾਸਨਾਦੀਸੁਣਾਵਦਾਸੀ। ਤੇਸਾਹਬਾਹੋਰਵੇਦਾ
 ਬਿਥਖਾਛਿਆਸੀ। ਤਾਉਜਅਖਿਅਮੇਕਾਸੀਬੀਅਪਣਾਖਡੁਭੇਨਿਕੈਅਣਵਾਇ
 ਦਾਪਾ। ਤੇਮੰਡਿਤਿਅਪਨੁਅਨਨੁਗੁਗਾਤਿਕਪਾਵਦਾਸੀ। ਤੇਇਕਵਿਸਾਹਬਬਚਨਿ
 ਕੀਤਾਮੰਡਿਤਿਏਪੁਜੈਸੇਸਿਖਅਨਨੁਗੁਗਾਤਿਏਨੀਤੇਸੇਹੋਰਬੋਲੇਪੈਨਾ। ਤਾਮੰਡਿਤਿਭੁਲੀਸਾਇ
 ਤਗਿਣਕੇਲਗਾਨਜਗਾਨਮਨਾਇਕੇਤੇਗਣੇਸਨੁਪੁਨਕੇਤੇਸਾਹਬਬੀਖਰਚੁਦਾਸੇਤੇਪੰਜਸੇ
 ਰਖਯਾਇਆਇਆ। ਤੇਕਾਂਸੀਨੂਤੇਰਿਅਗਾਤੇਅਗੇਬੀਸਨਮਖਗਯਾਆਇਆ। ਤਾ
 ਮੰਡਿਤਿਮੁੜਆਇਆ। ਤਾਸਾਹਬਬਚਨਕੀਤਾਤੁਸੀਅਨਨੁਗੁਗਾਤਿਕਪਾਵਦੇਹੋ। ਤੇਗਧੇਦੇ
 ਸਨਮਖਸਗਾਨਬੀਫਿਰਆਏ। ਤੇਪੁੰਸਿਖੀਦੀਅਨਨੁਗੁਗਾਤਿਏਧੋ। ਤਾਬਚਨਹੋਇ

ਆਭਾਈ ਸਿਖੋ ਮਪਲੀ ਖਾਤਿ ਸਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਗਾਜੇ ਸਿਵ ਨਾਭੁ ਟੀ ਨਚਾਕੀ ਪਾਣੀ
 ਗਲੀ ਟਾਰੀ ਸਜੀ ਛੋਰ ਆਏ ਪੈਨਾ ਤੁਕੋਈ ਉਥੋ ਲਿਖਾਏ ਤੁਭਾਈ ਮੇਰੇ ਉਠਿ ਮਝ
 ਹੋਇ ਆਭਾ ਸਾਹਬ ਰਾਹ ਆਕਾ ਮੁਟੀ ਪਕੀ ਕੁਠਿ ਲਿਖਾਇਤੀ ਤੇ ਮੰਜੇ ਮੇਸੇ ਕੋਈ ਸਿਖ
 ਅਰਣ ਸਲਿ ਆਸੀ ਸੋਭਿ ਸਨੂ ਖੂਚਿ ਨੇਇ ਤੇ ਤੁਭਾਈ ਦੇਰਾ ਪਉਠ ਤੁਕਿ ਆਸਾਹ
 ਬਕਹਿ ਆਏ ਮੰਤ੍ਰਿ ਜੀ ਮੇਸੇ ਜੇਸੇ ਅਨ ਨਭੁਗਾ ਤਿਹ ਦੇ ਪੈਸੇ ਬਿਰੁਟਾ ਰਵਿਰੁਪ
 ਹੀ ਭੁਟੇ ਮਤੇ ਅਰਣ ਸਕਰ ਕੇ ਤੁਰਦੇ ਪੈਨਾ ਤੁਭਾਈ ਸੇਵਾ ਲਾਟੀ ਮਵਿਚ ਨਾ ਕੇ ਪਾਣੀ
 ਗਲੀ ਤੇ ਸਾਬ ਪੀਭੇਟਾ ਬਹੁ ਤੇ ਪਦਾਰ ਬਾਲਿ ਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇਲ
 ਗਾ ਤਬ ਚਨ ਪੋਇ ਆਭਾਈ ਮੇਰੇ ਤੁਸੇ ਮਹਾਇਆ ਤੇਨੂੰ ਅਨ ਨਭੁਗਾ ਤਿਪਾਪ ਤਿਹੋਈ
 ਪੈਸੇ ਜਿਸਦੇ ਲੇਖਾਣੁ ਸਗਲੀ ਵਾਚੀ ਸਭੁ ਜੇਗਾਦੀ ਆਕਲ ਲਿਖੀ ਸੀ ਤਾਬ ਚ
 ਨਹੋ ਆਕਲ ਜੁਗਾ ਵਿਚ ਜੇਗਾ ਕਿਸ ਸਾਮਨਾ ਪੈਸੇ ਤਾਪੋ ਬੀ ਮਰੁ ਕੇ ਨਦੀ ਵਿਚ ਮਵਾਹ
 ਕਰਿ ਵਿਭੀ ਤੇ ਅਨ ਨਭੁਗਾ ਤਿਕੀ ਬਾਣੀ ਬਿੰਬ ਵਿਚ ਲਿਖੀ ਤੇਜੇ ਚਿਤਲ ਇਕੋ ਮ
 ਰੈ ਸੁਣੈ ਕਾਉ ਸਵਾਉ ਸਾਹ ਪੈਵੈ ਗਾ ਤੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮੇਖੋਇਆ
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੋਰ ਚਲੀ ਭਾਈ ਦਿਗਾ ਭੰਡਾਰੀ ਗੁਰੂ ਪਰਿਗਾਥੀ
 ਦਨੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਤੇ ਅਰਣ ਸਕੀ ਤਿਨੇ ਗਾਰੀ ਸਨਿ ਵਾਜਨੀ ਕਈ ਸਿਖ ਸਬ
 ਦਵੀ ਚਾਰ ਮਰਦੇ ਕਬਦੇ ਆਖ ਵਿਚ ਬੋਲ ਉਠਦੇ ਪੈਨਾ ਤਾਬ ਚਨ ਪੋਇ ਆਜੇ ਮੁਖਾਰਦੀ

ਚਰਚਾ ਪੈ। ਤਾਗੁਰੇ ਸਿਖਾਨੂ ਚਾਹੀਦਾ ਪੈ ਜੇ ਦੁਇ ਪਰਕਾਰ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਦੁਇ ਪਰਕਾਰ ੨੩੮
 ਕੀ ਚਰਚਾ ਕਾਤਿ ਆਗਾ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਭਾਈ ਵਰਗੇ ਪੁਰਖਿ ਆਜੀ ਕਉ ਨ ਚਰਚਾ ਪੈ। ਤੇ ਬਚਨੁ ਪੈ
 ਇਸ ਜੇ ਇਕ ਦੁ ਚਰਚਾ ਪੈ। ਜੇ ਆਪ ਨੂਨ ਹੀ ਸਮਝੀਦਾ ਤੇ ਨਿਮਤਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਬੀ ਵਸੇਖ
 ਬੁਝਵਾਲੇ ਬੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਿਦੇ ਵਿਚ ਸਾਰ ਲੈਣੀ। ਤੇ ਦੂਜੀ ਚਰਚਾ ਹੋਰ ਪੈ। ਜੇ ਆਪਣੀ ਮੀਤ ਕਰ
 ਸੁਣ ਲੈ ਵਣਾ। ਵੀ ਚਾਰ ਕੇ ਤੇ ਜੇ ਵਸੇਖ ਹੋਵੈ ਜੇ ਬਿਦੇ ਵਿਚ ਸਾਰਣੀ। ਜੇ ਜੇ ਕਦੀ ਪਕ ਕੇ ਸਨਮੁ
 ਖਦੂ ਸਰਾਵੀ ਮਿਕ ਜਲਾਈਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਏਕ ਦੀ ਪਕ ਤੇ ਦੋ ਨਾਕਾ ਅਸਕਾਰ ਨਸਟਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਪੈ।
 ਤੇ ਦੀ ਪਕ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਰਾਚਾ ਵਨਾ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਪੁਆਪਣੇ ਪੀਛੇ ਅਸੇ ਰਾਹੀ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਜੇ ਜੇ ਆਪ
 ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤਾ ਪੈ ਤੇ ਹੋਰ ਸਦੀ ਨਾ ਸੁਣਵਾ। ਤਾਉ ਸਨੁ ਰਿਖ ਹੋਵਾ ਪੈ। ਤੇ ਇਕ ਚਰਚਾ
 ਹੋਰ ਜਲ ਮਚਰਚਾ ਪੈ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਮਖ ਦੀ ਨਾਨ ਪਕਾਰ ਕੇ ਵਚਨ ਕਰਕੇ ਪਾਲ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਹੋ
 ਸਦੇ ਪਖ ਨੂ ਮਾਣੁ ਤੇ ਦਿਸਟਾਂਤ ਕਰ ਖੰਡਨਾ। ਤੇ ਭੀ ਸਿਖ ਇਸ ਚਰਚਾ ਨੇ ਤਿਆਗਿ ਦੇਵੈ ਨ
 ਕਿਉ ਜੇ ਮਨ ਨੀਵਾ ਨਾਹੀ ਹੋਵਾ। ਤੇ ਇਕ ਵਿਤੰਤ ਚਰਚਾ ਪੈ। ਤੇ ਆਪ ਨੂ ਕੁਝ ਸਮਝ ਨਾਹੀ ਤੇ
 ਹੋਰ ਸਦਾ ਬਚਨ ਮਨਣਾ ਨਹੀ। ਏਹ ਭੀ ਚਰਚਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੇਵੈ ਨ। ਜਿਸ ਕਰ
 ਮਨ ਨੀਵਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੀ। ਕਿਸੇ ਦੋ ਮਨ ਦੁਖੇ ਨਹੀ। ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੁਸੀਬਤਾ ਕਰ
 ਣੀ। ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਅਜੀ ਅਜੁ ਮਾਲੁ ਹੁ
 ਰੂਪ ਬਿਰੋ। ਬਿਦਨੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੁ ਲੀਤਾ ਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ। ਤੇ ਕਹਿ ਆਜੇ ਜੀ

ਮਨੁ ਭੀ ਸਿਖ ਕਰੀਏ। ਤਬ ਚਨੁ ਹੋਇ। ਮਾਭੁ ਭੁਕੀ ਸਾਣੀ ਸਿਵ ਕਸਾਲ ਪੜਨੀ। ਏਸੀ ਰਜਿਤ ਨੇ
 ਪੈਸੇ ਮੰਜਾਤ ਕੇ ਪੈਸੇ। ਤੇ ਸਭੁ ਨਾਵਿ ਚੇਤੰਨ ਏਕੋ ਪੈ। ਤੇ ਜੋ ਕਈ ਚੇਤੰਨ ਪਛਾਣਿ ਦੇ। ਪੈਸੇ ਏਈ
 ਗੁਰ ਕੇ ਸਿਖ ਪੈਸੇ। ਤਉ ਸਨੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਜੇ। ਇਕੋ ਚੇਤੰਨ ਵਿਆਪਿ ਅਹੋਇ। ਮਾਪੇ। ਤ
 ਇਕ ਸਦੇ ਮੁਸਵਖਾਵਣ ਕਰ ਕੇ ਸਭੁ ਕਈ ਬਿਨਿ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਜਿਦਾ। ਤੇ ਇਕ ਸਦੇ ਗਿਆਨ ਮੁਖ
 ਤਿਕ ਬਸ ਭਣਾ ਕਾ ਅਗਿਆਨ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਸਿਦਾ। ਤਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇ। ਅਜੇ ਸਭੁ ਅਟਮ ਏਮੇ
 ਅਕਾਸ ਏਕ ਹੀ ਹੋਤਾ ਪੈ। ਤਾਜਿ ਸਘਟੇ ਮੇਵਾ ਬਸ ਮਾਈ ਦਾ ਪੈ। ਤਿਸੇ ਤੇ ਨਿਕਲ ਦਾ ਪੈ। ਤੇ
 ਜਿਸ ਅਟੇਮੇ ਦੀ ਮਕਮੂਕਾਸਤਾ ਪੈ। ਤਿਸ ਕਾ ਅਸੇ ਰਾਹੂ ਹੋਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਭੁਜਨ ਕਰਣਾ ਮੁਣਾ ਕਾ
 ਧਰਮ ਪੈ। ਅਗਿਆਨ ਸਮਝਣਾ ਮਨ ਕਾ ਧਰਮ ਪੈ। ਤੇ ਮਾਤਮਾ ਸਬਦਾ ਸਾਖੀ ਪੈ। ਸਜਾਤੀ ਤੇ
 ਵਿਜਾਤੀ ਸੁਗਾਤੀ। ਤਿਨੋ ਭੇਦੇ ਤੇ ਨਿਅਰਾ ਪੈ। ਤੇ ਸਜਾਤੀ ਭੇਦ ਕਪੀ ਮੇ। ਇਕ ਮਾਤਮਾ। ਤੇ ਦੂ
 ਜਾ ਚੇਤੰਨ। ਹੋਰ ਜੇ ਪੈ ਜੈਸੇ ਮਨੁ ਛੁਕੇ ਸਾਬਦੁ ਸਰਾਮਨੁ ਛੁਪੈ। ਸੇਰ ਦੂਜ ਹੋਇ। ਮਾਹੀ ਨਹੀ
 ਤੇ ਵਿਜਾਤੀ ਭੇਦ ਕਪੀ ਮੇ। ਜੇ ਇਕ ਮਾਤਮਾ। ਚੇਤੰਨ ਪੈ। ਤੇ ਦੂਜਾ ਜਗਤ ਜਨੁ ਪੈ। ਜੈਸੇ ਮਨੁ ਛੁਕੇ ਸ
 ਬਾਬਿ ਛੁਕਪੀ ਏਕੀ ਧਰਮ ਸਰਾਵਾ ਸਾਸੇ। ਤਾ ਜਗਤ ਭੂਮਕ ਬਭਾਸਤਾ ਪੈ। ਮੁਈ ਸੁਗਾਤੀ ਭੇਦ
 ਕਪੀ ਏ ਜੈਸੇ ਮਨੁ ਛੁਕੇ ਅੰਗ ਮੁਤ ਅੰਗ ਪੈ। ਸੇਤਾ ਮਾਤਮਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੈ। ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਗ
 ਮੁਤਿ ਅੰਗ ਨਹੀ ਬਣਵੇ। ਤਾ ਤੇ ਮਾਤਮਾ ਮੇਸਾ ਕਹਿਆ ਪੈ। ਜੇ ਸਭੁ ਤੇ ਮਸ ਸਭੀ ਪੁਤੇ ਨਿਅ
 ਰੇ। ਜਿਉ ਜਲ ਭੀ ਤੁਦੀ ਸਤੁ ਤਾਰੇ। ਸੇਸੀ ਰਸਟ ਕੇ ਕੀ ਨਿਅਾਈ ਪੈ। ਤੇ ਅੰਤ ਹਕਰ ਸਜ

ਜਲਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਪੈ। ਤੇ ਅਤਮਾ ਚੰਦ੍ਰਮੇਕੀ ਨਿਮਾਣੀ ਵਿਚ ਭੀ ਭਾਸਤਾ ਪੈ। ਤੇ ਨਿਮਾਣੀ ਪੈ। ਜਿਸ ੨੩੮

ਨੇ ਇਸ ਮੁਕਤ ਸਮਾਝਿਆ ਪੈ। ਜੇਈ ਸਿਖ ਪੈ।

॥ ਮਠਿ ਤੀਸਰੀ ਸੀਸੀ ਚਲੀ ॥

ਅਨੰਤ ਕੋ ਕੋਠੇ ਸਭ ਸਾਵਣ ਪੈ ਨ ਸਿਵਾ ਬਾ। ਇਹ ਰੋਨਾ ਨਾਣੀ ਮੇ ਨਿਵਲ ਨਿਹਾਲ ਸਬਦ ਵੀ

ਚਾਰਾ। ਤਖਤੁ ਸੀਰਗ ਭੀ ਬਪੈ ਵਰਗਾ। ਚਿਤੁ ਸੀਨ ਮੇ ਨਿਬੰਕਾਰਾ। ਅਨਸਾ ਸੀਰ ਅਬਾਪ ਪੈ ਤੀਰ

ਬਠਿ ਮਲ ਜੇਵ ਕਸਾਰਾ। ਕਿਸ ਨਾ ਝੰਝੀਆ ਖੀ। ਐ ਮੁਖ ਬੀਗੁ ਕਾ ਮਿਮਾ। ਸਿੰਗ ਰੁਮੰਦੁ ਜਾਣੀ

ਮੇਵ ਰੇ ਸਿਕਾਣ ਤਿਖਾਣ ਮਖਾਰਾ। ਬਨਵਾਲੀ ਤੇ ਮੁਸਰਾ ਮਬਾਲ ਵੈਵ ਪੈ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰਾ। ਸ

ਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਸਵਾਰਣ ਹਾਰਾ। ੨੮ ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ॥

ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਅਨੰਤ ਕੋ ਕੋਵ ਸਾਵਣ ਗੁਰੂ ਪਰਿਗੋ ਬਿਵਨੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਅਰਵਾਸ

ਕੀਤੀ ਜੀ ਜੇਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੇਕੁ ਪੁਰਾਪੁ ਮੁਸਾਵਨੇ ਮਾਮਣੀ ਤੇ ਟਿਠਰਾਈ ਪੈ। ਇਸ ਕਾ ਮੋਰਨ ਨ ਕਿ

ਆਪੈ। ਹੋਰ ਨਾ ਮਿਠਾਈਆ ਕਿਉ ਨਾਹੀ ਕੀਤਾ। ਤਾਬ ਚਨ੍ਹੇ ਇਆ ਜੈ ਸੇਕ ਨਾਪ ਦੇ ਬੀਚ ਕੇ

ਈਵ ਸਤੁ ਸੁਟਿ ਵਾਲੀ ਨਹੀ। ਤੈ ਜੇਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦੁ ਬੀਸੁਟਿ ਵਾਲੀ ਕਿ ਬਾਕਾਈ ਨਹੀ। ਤੇ

ਸੈ ਜੇ ਸਿਖ ਮਾਮਣੀਆ ਮੁਕਿਤਾ ਖਰੀਆ ਕਰਨਗੇ। ਜੇਕਾਈਵ ਸਤੁ ਸੁਟਿ ਵਾਲੀ ਨਾਹੈ

ਚੀ ਜੇਈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਮੁਖ ਤਿਹੋਵ ਨਗੇ। ਮੇਸਾ ਮਹਾਬਾਨ ਕਾ ਨਾਉ ਪੈ ਜਿਸ ਕਰਿ ਅਕਾਲ

ਵਿਖੇਲੀ ਨਹੋਵਾ ਪੈ।

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀ ਵਾਪਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ॥

ਲੀ। ਭਾਈ ਨਿਵਲ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਗੁਰੂ ਪਰਿਗੋ ਬਿਵਨੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤਾ ਅਰਵਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ

ਅਸਾ ਰਾਉ ਸਾਹਿਬ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਜੈ ਸੇਕਾ ਸਟਿ ਮੇ ਅਗਨ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਤੇ ਮਥੇ ਬਿਨਾ ਸਿਕ
 ਸਤੀ ਨਹੀ। ਤੇ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੇਕ ਭੀ ਨਹੀ ਲਗਤਾ। ਤੇ ਮਥੇ ਵਾਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਮਥੇ ਹੋ। ਤਾ ਅਗਨ ਪ੍ਰ
 ਤਪ ਹੋਵੀ ਹੈ। ਤਾ ਸਭ ਕਾਸਟ ਅਗਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਦੁਸ ਵਿਚ ਘਿਰੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਨ ਲਮਬ ਕੇ
 ਪ੍ਰਗਟਿ ਘਿਉ ਸਿਕ ਜਤਾ ਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਮਾਠ ਸਬ ਦੇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਿਆਨ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪ
 ਤਿ ਹੋਵਾ। ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕੈ ਤੇ ਬਿਸਮਾਨ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ। ਤਾ ਭਾਈ ਨਿਵਲਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਗਿਰੀ
 ਬਨੀ ਕੀ ਕਸਾ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨਾ। ਤੇ ਜੋ ਗਾ ਸਮਾ ਕਰ ਕੈ ਸੁਣੇ ਸਭ ਟਾਵੇ ਮਨ ਵਿਚ
 ਭੈ ਆਵੈ ਤੇ ਰੁਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ। ਓ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ਤੇ ਹੋਰ ਭੀ ਜੋ ਉਨ ਤੇ ਕਸ
 ਸੁਣੇ ਸੇਭੀ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈ। ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ॥
 ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਤਖਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਭਾਈ ਵਰਗਾ ਪਿਤੁਲ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਸਥਾਰ ਤੇ ਭਾਈ ਤੀ
 ਰਬਾ ਉਘੇਲ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਆਏ। ਤੇ ਅਰਵਾ ਸਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹਿਬ ਨਾਥੀ। ਪ੍ਰਸੰਨ ਤੇ ਵੀਚਾਰ ਸੁਣ ਦੇਹਾ ਤਾ ਮਨ ਨੂ ਜਾਂਤਾ ਹੀ ਆਵਦੀ। ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਵ
 ਲਾ ਤੇ ਨਿਹਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੁਣ ਕੈ ਮਨ ਵਿਚ ਭੈ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀ ਹੈ। ਤੇ ਦੁ
 ਰਮਤਿ ਘਟਿ ਜਾਵੀ ਹੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇਆ ਸਬ ਦੁਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਵਕਤੇ ਵਿਚ ਚੋਟ ਪਗ
 ਟਾਹੇ ਦੇ ਪੈਨ। ਤੇ ਜੋ ਤੇ ਵਿਚ ਭੀ ਚੋਟ ਪਗ ਟਾਹੇ ਦੇ ਪੈਨ। ਤਾ ਤੁਰਤੁ ਹੀ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਹੈ
 ਤੇ ਜੋ ਬੋਲੇ ਗੁਣ ਸੁਣੇ ਵਕਤੇ ਵਿਚ ਚੋਟੇ ਪੈਨ। ਤਾ ਛਿਲ ਕਰ ਕੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਹੈ। ਪ੍ਰ

ਜੇਵਕਤੇਵਿਚਗੁਣਹੋਵੇਪੈਨਾ। ਤਾਸਪਜੇਸੋਤੇਨੂਭੀਮੁੰਤਿਹੋਜਾਵਾਪੈ। ਤਾਉਨਾਖੁਛਿ ੩੪੦
 ਮਾਨੀਓਹਗੁਣਕੋਨਪੈਨਾ। ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੈਸੁਣਾਈਐਨੀ। ਤਬਚਨਹੋਇਅਜੇ।
 ॥ ॥ ਜਲੋਕਾਵਾਗਾਮੀਵਿਅਸਸਮਾਨਾ। ਵਿਤਪਿਆ। ੩॥ ॥ ਸਤਿਵਾਕ। ੪।
 ਮੁਸਬਾਵਵਿਤਾਵੇਹਾਛੰਦਅਸੇਖਸਾਸਤੁਕੁਜਲੋਨਪਿਆਤਾਵਿਖੇਮੁਕ੍ਰਿਤਅਵਿ
 ਰੋਜਨਾ। ਰੰਜਕੋਜਿਭਸੋਰੇਨਪਕਾਰਨਤੇਧਰਮਕੋਸੰਤੋਖੀਤੇਚਤੁਰਸਗੁਣਉਤਮ।
 ਵਕਤਾਪ੍ਰਾਣੀਤਾਇਮੇ। ਇਤਨੇਗੁਣਵਕਤੇਵਿਚਹੋਵਨਾ। ਤਾਉਸਕੀਕਥਾਸੁਣਨਤੇ
 ਕਾਕਲਿਆਣਿਹੋਗਾਪੈ। ਮਿਥਮੇਤੇਵਾਗਾਮੀਬਾਣੀਵੇਖਦਸਮਝੈਨਿਤਨੇਸੁਤੇਹੋ
 ਵਨਤੈਸੀਪ੍ਰਕਰੇ। ਜੈਸੇਛੰਦਕੀਸਾਰਨਾਹੋਵੈਤੈਸੀਪ੍ਰਕੇ। ਵਿਅਸਸਮਾਵਿਤਾ। ਨਿ
 ਬੇਰਸਦਾਇਸਬਾਨਹੋਵੈਤੇਸੁਰੇਤਿਆਦੀਵਿਰਤਿਬਸਕਰਠਪਚੀਹੋਈਵੈਵੈ। ਤ
 ਉਥੈਵਿਸਬਾਕਰੇਤੇਜਿਥੈਸਰਤਿਆਦੀਬ੍ਰਿਤਿਉਦਾਸਹੋਵੈਉਥੈਸਛੇਪਹੀ
 ਕਰੇ। ਤੇਕਥਾਇਜੇਹੀਮਿਠੀਕਰੇਸਭੁਣਪ੍ਰਮਿਅਾਰੀਲਕੇ। ਤੇਵਚਨਸਚਾਕਹੇ।
 ਤੇਜੇਹੇਗਿਆਨਕੀਉਪਾਸਨਾਕੇਕੁਰਮਜੇਸਬਦਕਹਦਾਹੋਵੈਸੋਈਅਰਥਕਰੇਜੇ
 ਜਿਸਦੇਮਨਵਿਚਸੀਸਾਹੋਵੈਤੇਹਾਮੁਸਨਕਰੇ। ਉਸਦਾਸੀਸਾਨਿਵਰਤਿਕਰੇ। ਤੇ
 ਜੇਹਾਮੁਬਾਵਸਬਦਦਾਹੋਵੈਤੇਹੀਸਿਖੀਲਿਆਵੈ। ਤੇਜੇਹੇਸਰੇਤੇਹੋਵਨਤੈਸਾ
 ਹੀਵਿਸਟਾਤਦੇਵੈ। ਤੇਸਭੁਣਾਸਾਸਤਾਵੇਸੁਤਾਹੋਵੈ। ਤੇਕਥਾਵਿਚਵਿਚਾਰਵਿਖੇ

ਮਨ ਨ ਕਰੇ। ਤੇ ਜੇ ਕਥਾ ਕਰਤਿ ਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੀ ਹੋਰ ਸਭਾ ਉਦੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਸਰੀਰ ਕ
 ਰ ਕੈਭੀ ਸੁਸਾਹੋਇ ਬੈਠੈ। ਤੇ ਮਨ ਕਰਭੀ ਸਿਰਲਹੋਵੈ। ਤੇ ਨਿਉ। ਨਿਉ ਸ੍ਰੋਤ ਕਥਾ ਸੁਣ
 ਨ ਉਨਾ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦਾਰੀਰਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਜਾਵੈ। ਤੇ ਨੇਤਰ ਸਰਵਣ ਸੋਤਿ ਆਵੇ
 ਕਤੇ ਦੇ ਮੁਖ ਵਲ ਪੋਵੈ ਨਿ। ਜਿ ਦੇਖਾ ਅਥੀ ਕੀਰਿ ਹਦਾ ਪੈ। ਤੇ ਅਪੀ ਕਾਰੀ ਨਾ ਹੋਵੈ।
 ਤੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਨੀ ਵਾਰਖੇ। ਤੇ ਜੇ ਕਥਾ ਕਰੇ ਸੋ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਆਪ ਰਿਵੇ ਵਿਚ ਧਾਲੇਵੈ
 ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਭੁਤ ਤੇ ਸੋਤ ਕਰੇ। ਬਪਤਮ ਦਾਰ ਬਕੀ ਚਾਪ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਜੇ ਮ
 ਥੀ ਬਿਨਾ ਜੇ ਦੇਵੈ ਸੋ ਰਾਜੀ ਹੋਇ ਕੈਲੇਵੈ। ਏ ਗੁਣ ਚੋਣਾਵੈ ਤੇ ਵਿਚੋਂ ਹੋਵੈ ਨ ਉਸ
 ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੈ। ਤੇ ਅਗੇ ਸ੍ਰੋਤ ਦੇ ਭੀ ਚੋਣਾ ਗੁਣ ਚਾਹੀ ਦੇਵੇ। ॥ ਸਲੋਕ ॥
 ਭਗਤੋ ਵਕਤਾਰ ਅਗਾਰਤਾ ਜੁਤੁ ਚਾ। ਚਲਿ ਚਲਿ ਪੰਨਾ ਪਟੰ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਆਪ ਸਚਾ।
 ਬਪਸੋ ਰਾਮ ਮਨ ਲੋਜੀ ਨਿੰਦਾ। ਝੁਕੁ ਜੁਧੀ। ਏ ਤੁਤ ਯਕਤਿ ਬੰਭਰਾ ਸੁਚ ਵਪ੍ਰਦੀ
 ਭੋਝਤਾ ਸੁਖ ਦਾ। ਏ ਤੇ ਯਾ ਸਵਸੰਤਿ ਮਿਲਾ। ਵਾਣ ਬੈਕੁੰਠ ਮਸਤਾ ਸਦਾ। ਏ
 ਹੋਰੇ ਪਗੁਣ ਗੁਣ ਸ੍ਰੋਤ ਦੇ ਪੈਸਾ। ਤੇ ਜੇ ਮਨ ਵਚਕਰ ਮਕਰ ਕੈ ਵਕਤੇ ਵੀ ਭੁਗ
 ਤਿ ਕਰੇ। ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਰਾਬ ਨਾ ਕਰੇ। ਜੇ ਮੇਵ ਕਤੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾਹੇ
 ਜਾ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਬਪਤਮ ਸਰਸਾਹੋਵੈ। ਤੇ ਚੋਥਾ ਆਪਣੇ ਸੀਰਿ ਤੇ ਵਚਨਾ ਵੀਚ
 ਤਰਾਈ ਨਾ ਕਰੇ। ਤੇ ਮੰਦਾ ਸਮਝੁ ਨ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੇਵੈ। ਤੇ ਛੁਟਵਾ ਮਸਨ ਕਰਨੇ ਵੀ ॥ ੩੪ ॥

ਸਰਮਸੁਹੋਵੈ। ਸਮਤੁਮਬਪੁਭੇਸਾਜਤੁ ਜੁਣਹੋਵਨਾ। ਤੇਅਠਵਾਅਲਸਨਾਕਰੋ। ਤੇਨਾ
ਵਾਅਲਸਨਾਕਬਾਦੇਸਮੇਨੀਦਨਾਕਰੋ। ਤੇਦਸਵਾਜੇਜੁਣੇਸੇਮਨਵਿਚਧਾਰਵਾਰਪੋ।
ਤੇਵਪਯਾਰਮਾਵੰਰੁਖਾਵੈ। ਤੇਬਾਰਮਾਜੇਕਬਾਗੁਰੂਕੇਸਿਧਾਤੁਬੀਵਿਖੁਜਹੋਵੈ। ਤਾਉਜ
ਦਤਿਆਗੁਕਰੈ। ਤੇਤੇਬਮਾਸੀਰਭੀਸੁਚਰਖੇ। ਤੇਚੋਦਵਾਦੰਭਨਕਰੇਰਿਵੇਕਰਜੁਣੇ। ਏ
ਚੋਦਪਗਾਣਸੋਤੇਮੇਹੋਵਨਾ। ਚਿਸਨੂਗਿਆਨਤੁਰਤੁਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵਾਪੈ। ਸਿਭਾਈ
ਨਿਪਾਲੂਦੇਵਿਚਸਭੇਗੁਣਪਾਏਜਾਵੇਪੈਨਾ। ਤੁਜਾਭੀਨਿਪਾਲੂਦੀਸਿਗਤਿਕਰਨੀ॥

॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ। ਭਾਈਕਿਸਨਾ
ਝੰਝੀਭਿਭਾਈਪੁਖੁਖੀਆਗੁਰੂਹਰਿਗੋਬਿੰਦਨੀਕੀਜਰਨਾਮਾਏ। ਤੇਕਚਿਆਅਸਾਰੁ
ਉਧਾਰਕਰੋ। ਤੇਵਚਨਹੋਆਜੇਕਲਜੁਬਾਦੇਵਿਚਨਾਮਵਰਾਜਪਾਜੁਪੈ। ਤੁਸੀਭੀਨਾਮਦੇ
ਜਪਾਜਦੇਉਪਚੜ੍ਹਿਥੈਠੇ। ਸਬਦਤੇਉਚਾਰਨਵਾਅਭਿਆਸਕਰੋ। ਤਾਉਨਾਅਰਦਾਸਕ
ਤੀਜੀਜਚੇਪਾਤਿਜਾਪਕਟੀਸਿਖਸਬਦਨੂਜੁਣਪੜਕੇਖੋਟੇਕਰਮਛੋਰੁਦੇਵੇਪੈਨਾ। ਕਈ
ਸਿਖਜਰੋਵੈਰਵਿਰੋਧਸਧਤਾਕਰਦੇਪੈਨਾ। ਤਾਉਨਾਨੂਕਉਨਪਦਵੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈਗੀ। ਤਾ
ਬਚਨਹੋਆਜੇਗੁਰੂਕਾਸਬਦਸਭੁਣਾਦਾਉਧਾਰਜਸੇਪਾਇਕੈਕਰਦਾਪੈ। ਤੇਇਕਗਿਆ
ਨਬਸਕਾਕਲਿਆਣਿਨਾਪੀਕਰਦਾ। ਕਿਸਮੂਕਚਿਜੇਅਗਿਆਨੀਜਬਦਨੂਜੁਣਦਾਪੈ
ਤਾਉਜਦੇਪਾਪਕਟੀਦੇਹਨਾ। ਤੇਅਰੋਜਗਾਅਸਦੇਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੀਪੈਬਤੇਗਿਆਨਨੂ

ਤੇਗਿਆਨੀ ਨੂਗਿਆਨ ਦਿਰੁਪੈਦਾ ਹੈ ਤੇਜੇਗਿਆਨ ਬਖਸੈ ਉਸਨੇ ਅਖਣੇ ਮਨ ਬਾਸਤੇ
 ਪਾਠ ਜੁਣੇ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਤੇਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਰ ਚਾਨਾ ਹੀ ਹੋਆ ਤੇਅਖਣੇ ਵ
 ਰਿਆਈ ਵਾਸਤੇ ਕਪਦਾ ਪੈਸੇ ਮੇਨੂਗਿਆਨ ਦਿਰੁਪੈਦਾ ਤੇ ਸਿਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ
 ਉਸਨੂਗਿਆਨ ਨਾ ਹੀ ਪਾਪ ਤਿਹੋਦਾ ਜੈਸੇ ਕਿਸੇ ਮੰ ਮਿਤ ਸਰਜੀ ਦੇਰਾ ਹਜਾਣਾ ਹੈ
 ਤੇਰਾ ਹਜਾਣਾ ਨਾ ਹੀ ਤੇਪੁਛਿਦਾ ਚਲਿਆ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਭੀ ਮਿਹਦਾ
 ਹੈ ਤੇਕਿਸੇ ਨੂਮੰ ਮਿਤ ਸਰਜੀ ਦੀ ਸੰਗਾ ਤਿਰੁਬਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਹੋ ਤੇਉਸਦੇ ਨਾਲ
 ਰਲਿਆ ਹੈ ਤਾਉਹ ਜਗਆਸੀ ਭੀ ਮਿਹਦਾ ਹੈ ਅਰਜੇ ਕੋਈ ਰਾਹੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਉਹ
 ਗਿਆਨੀ ਭੀ ਮਿਹਦਾ ਹੈ ਅਰਜੇ ਬਾਹਨਾ ਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇਪੁਛਦਾ ਭੀ ਨਾ ਹੀ ਤਉਪ
 ਉਲਟਾ ਚਲਿਆ ਜਾਦਾ ਹੈ ਤਾਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਨੂ ਨਾ ਪਹਚਤਾ ਤੇਜੇਅਖਣੇ
 ਗਿਆਨੀ ਮਨਦਾ ਹੈ ਤੇਸਤਾ ਖੁਪਛਦਾ ਨਾ ਹੀ ਭਿਪਜੀਵ ਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨਾ ਹੀ ਹੋਦਾ
 ॥ ਬੋਲ ਭਾਈਵਾਹ ਬੁਝੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ ॥
 ਭਾਈ ਪਿਰਾਤੁ ਤੇਭਾਈ ਮਦੂਤਿ ਖਾਣੁ ਜੁਜਾਣ ਪੈਸਨਾ ਗੁਰੂਹ ਵਿਰੋਧਿ ਵਜੀ ਕੀ ਸਰ
 ਵਾਆਏ ਤੇਲਿਬਦੀਆਲ ਕੜੀਆ ਚੀਰਨਾ ਤੇਚੋਕੀਆ ਭਾਸੀਨੀਆ ਬੁਣਾ
 ਵਦੇਸੀਨਾ ਤੇਸਿਖਾਸਭੁਣਾ ਦਾਜੇਕਮ ਹੋਵੈ ਸਿਕਰਦੇਵਣਾ ਤੇਕਥਾਵੇ ਸਮੇਸਭਕੀ
 ਮਦਿਸਾਰਕੇਕਥਾਸੁਣਨਾ ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤ ਸਿਖਾਨੂਇਸਨਾਨ ਕਰਾਇਨਾ ਤੇਆਖ

ਭੀਇਸਨਾਨਕਰਨਾਤੇਜਪਜੀਹੋਰਬਾਣੀਪੜਨਾਤੇਜਿਸਸਮੇਉਨਾਦਾਅੰਤਦਾਜਾਹੋ
 ਆਭਾਤਿਸਸਮੇਗੁਰੂਜੀਕੀਚਰਨੀਲਗੇ।ਤੇਇਸਨਾਨਕਰਕੈਜਤੁਪਦਬਸਅਪਣੀ
 ਹਥੀਰੀਬਾਨੂਦੇਕੈਤੇਵਾਪਗੁਰੂਜੀਕੁਜਾਪਜਪਦਿਆਪ੍ਰਾਣਛੇਰੇ।ਤੇਸਾਹਿਬਆਪ
 ਉਨਾਦੀਚਿਖਾਤੇਜਾਇਖੜੇਤੇ।ਤੇਬੰਨ੍ਹਹੋਇਆਏਪਨਲਨੀਲਦੇਅਵਤਾਰਪੈਸ
 ਨਾਤੇਏਨਾਬੇਨਤੀਕੀਤੀਸੀਜੇਅਸਾਨੂਗਿਆਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ।ਤੇਅਸਾਕਹਿਆ
 ਸੀਜੇਕਲਜੁਗਾਵਿਚਤੁਸਾਨੂਗਿਆਨਏਵਾਰੋ।ਤੇਪੁਣਇਨਾਜਬਦੁਨੁਸਮਤਿਆ
 ਹੋ।ਏਹੁਅਮਰਪਦਵੀਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਏਪੈਨਾ।

॥ਬੋਲੋਭਾਈਵਾ

ਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।ਭਾਈਵਨਵਾਲੀਤੇਭਾਈਪਰਸਰਾਮਵਡੇਬੈਦਪੈਸਨ
 ਕੋਈਸਿਖਸਾਧਕੋਈਰੋਗੀਹੋਵੈਉਸਨੁਆਪਣੇਪਾਸੇਅਉਖਵਿਦੇਵਨਾਤੇਤੁਰਤਉਸ
 ਦੇਪਰਭੀਜਾਵਨਾਤੇਹੋਰਸਬਦੀਭੀਗਾਵਨਾ।ਭਾਈਕਵਿਨਉਨਾਅਰਦਾਸਕੀਤੀ
 ਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਿਕਲਿਆਣਤਾਸਬਦਸਭਕਿਸੇਦਾਕਰਦਾਹੋ।ਤੇਸਾਧਸਗਤਿ
 ਦੀਸੋਭਾਇਤੁਨੀਕਿਉਲਿਖੀਹੋ।ਤਾਬਚਨੁਹੋਇਆਜੇਅਉਖਸਤੁਸਾਰੇਪਰਸਭਨ
 ਰੋਗਾਵੀਹੋ।ਅਕੈਤੁਸੀਆਪਕੈਤੁਸਾਰੇਸਗਿਦਜੋਰੋਗੀਕੀਨਾਟਕਾਦੇਖਕੈਗਾਰਮਿ
 ਸਰਦੀਕਫੀਨੁਪਛਾਣਕੈਅਉਖਦੇਵੇਹੋਜਨਮਦੇਬੇਦੇਹੋ।ਤਾਰੋਗਉਸਦਾਕਟੀਵਾ
 ਹੋ।ਅਰਜੇਅਉਖੁਦਭੀਕੁਟੇਹੋਵਨਤੇਰੋਗੀਭੀਹੋਵਨਤਉਭੀਵੈਦਬੀਬਿਨਾਰੋਗਨਾਹੀ

ਕਟੀਵਾ॥ ਤੈ ਸੇਰਾਵਖੁਖ ਜੋਪੈ ਸੋ ਸਿਖਾਵਾ ਅਧਕਾਰ ਵੇਖਕਰ ਸਬਦਾ ਉਮਦੇ ਸਕਰਦੇ ਪੈਨਿ॥
ਤਾਉ ਨਾਨਕਿ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਾ ਪੈ॥

॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ॥ ਅਉਰੀਤੀ ਸਵੀਚਲੀ॥ ਲਸਕਰ ਭਾਈਤੀ ਰਖਾਰੋ ਅਲੀ ਏਰ ਸੁਇ
ਰੀਪ ਵਿਦਾਸਾ॥ ਭਾਰਾ ਮੀਰ ਉਜੈ ਨਵਿਚ ਸਾਸ ਸੰਗਾ ਤਿਰਾਵ ਸਬਦ ਨਿਦਾਸਾ॥ ਮੇਲਾ ਬਡ

ਬੁਰਾ ਨ ਮੁਰ ਸਨਮੁਖ ਸਿਖ ਸਬਦ ਪ੍ਰਕਾਸਾ॥ ਭੁਗਤਿ ਭੁਟੀਯਾ ਭੁਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨਾਲ ਬੇ
ਦਲੇ ਪਰੇ ਉਦਾਸਾ॥ ਮਲਕ ਬਟਾ ਭੁਜਾਣੀ ਮੈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਮਲ ਨਗਾਵੀ ਪਾਸਾ॥ ਭੁਗਤੁ ਭੁਗ
ਵਾਣੀ ਮੈ ਰੂਲੁ ਰਿਹਾਏ ਸਰਬਾਸਾ॥ ਸਿੰਦੂ ਸੁਆਮੀ ਦਾਸ ਦੁਇ ਦਸ ਦੁਪਾਵਣ ਕਉਲ ਪ੍ਰ
ਗਾਸਾ॥ ਭੁਉ ਭੁਗਤਿ ਰਪਰਾਸਾ॥ ੩੦॥

ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ

ਸਾਖੀ ਹੋਵ ਚਲੀ॥ ਭਾਈਤੀ ਰਿਖਾਲ ਸਕਰ ਬਦਸਾਹ ਦੇਵਿ ਚਰਚਦਾਸੀ॥ ਤਿਰਾਬੁ
ਪਰਿਗੋ ਬਿੰਦਨੀ ਦੀ ਸਰਨ ਮਾਇਆ॥ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ
ਅਸੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਤ ਵਿਚਰੁ ਮੇਰ ਪਦੇ ਪਾ॥ ਅਸਾ ਰਾਉ ਮਾਰ ਕਿਉ ਕਰਹੈ ਵੈਗਾ॥ ਬਚ
ਨੁਹੋਇਆ ਤਸਾਸਾ ਪਾਵੀਟ ਪਲਕਰਨੀ॥ ਤੇ ਜੋਗਾ ਉਮਾਨੁ ਪਾਸ ਪਵਾਵਣ ਪੈਨ
ਜੇਵੁ ਮਉ ਨਾਵਾ ਪੀਵਦੇ ਪੈਨ॥ ਤੈ ਸੇਜੇ ਸਾਧਾਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਪੈਨ॥ ਜਉ ਨਾਵੀ ਪ੍ਰਸਨ
ਤਾ ਕਰ ਕੈ ਚਿਅਾਨ ਤੇ ਭੁਗਤਿ ਨੁਪਛਾਨ ਕੇ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ ਪੈਨ॥ ਤਾਉ ਸਕਹਿਅਾ ਅਸੀ
ਸਾਧਾਨੁ ਬਿਉਕਰ ਪਛਾਣੀ ਮੈ॥ ਤਾ ਬਚ ਨੁਹੋਇਆ ਜੋਇਕ ਸਰਾਜੇ ਵੀ ਸੁਪਾਹੀ

ਜਾਵੇ ਦੂਸਰੀ ਲਾਲ ਸਾਹਿਬੀ ਅੰਤੀ ਆਕਾਸ਼ਿ ਆਜੇ ਪੰਜਾਬੂ ਖੋਜ ਨਜਾਣੀ ਮੈਰਾਜਿ ੩੪੩
 ਆਖੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾ ਆਖਣਿ ਆਕਾਸ਼ਿ ਕਾਭਿ ਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੀ ਵਾ ਆਖਿਕ
 ਉਪਾਇ ਪੈਜੇ ਇਕਤਲਾ ਉਜਕਰ ਭਰ ਭੂਰ ਪੈਵੈ ਉਪਰ ਉਨਾ ਦੇਸ ਭੂਖੀ ਖੀਆਣੀ ਚੋਗਰਾ
 ਲੀ ਮੈਰਾ ਖੋ ਉਪਰ ਬੈਠਣ ਜੋ ਬਿਲੀ ਕੋਈ ਆਵਣੀ ਨਾਪਾਵੈ ਤਾ ਉਸਰਾ ਜੇ ਨੇਹੇ ਪੀਕੀਅ
 ਸਭ ਮੀ ਖੀਆਵਣ ਤੋ ਚੋਗਾ ਚੁਗਾ ਜਾਵਣਾ ਆਖਣੇ ਦੇਸਾ ਵਿਚ ਜਾਇ ਕੋ ਜੋ ਭਾਕਰ ਨਾ ਇਕ ਮੀ
 ਖੀਆ ਨੇ ਮਾਨਸ ਤੇ ਜਾਇ ਸੋ ਭਾਕੀਤੀ ਤਾ ਪੰਜਾਬੀ ਕਹਿ ਆਮਾਸੀ ਉਸਰਾ ਜੇ ਦੇਵੇ ਸਜਾ
 ਇਕੋ ਉਸਵੀ ਸਰਸਾਵ ਸਾਈ ਮੈਰਾ ਜੇ ਸਵਾਖੀ ਖੀਆਣੀ ਸੇਵਾ ਕਰਵਾ ਪੈ ਤਾ ਇਕੋ ਜੇਰੀ
 ਪੰਜਾਣੀ ਉਤਰੇ ਉਨਾ ਪੰਛੀ ਆਨੂ ਸਾਬ ਲੈ ਕੋ ਉਸਤਲਾ ਉਤੇ ਆਇ ਬੈਠੇ ਹੋਰ ਚੋਗਾ ਚੁਗਾ
 ਨਹੀਂ ਤਾ ਰਾਖਿ ਆਰਾਜੇ ਨੂਜਾ ਇਕ ਪਿਯਾ ਜੇ ਪੰਜਾਣੀ ਜੇਰੀ ਆਈ ਪੈ ਤੇ ਮਾਧਾ ਉ
 ਜਲ ਪੈਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਚੋਗਾ ਚੁਗਾ ਦੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ਰਾਜਾ ਦੁਪਤਾ ਮੇਰੀ ਸਾਬ ਲਿਖਾਇ ਆਉ
 ਨਾਵੇ ਅਗੇ ਵਿਛਾਇ ਵਿਤੇ ਭਾਜਲ ਤਾ ਦੁਪਤਿ ਆਰੋ ਕਰ ਕੈ ਖਾਸਾ ਤਾ ਅਸੇ ਲਕਸੇ
 ਤੀ ਉਚਾਲ ਕੇ ਕਟੇ ਤੇ ਉਤਰਾਏ ਤੇ ਨਉ ਉਹ ਮੇਰੀ ਜੇ ਹਰੀ ਨੂ ਵਿਖਾਏ ਤਾ ਇਕ ਅਸੇ
 ਲਕਸੇ ਤੀ ਉਸਵੇ ਸਾਬੇ ਰਾਜ ਸਨ ਸਮਾਨ ਪੈ ਤਾ ਰਾਜਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸੈ ਨਹੇ ਇਆ ਤੇ ਸੇ
 ਤੇ ਸਭ ਮਾਸਿ ਖਾਵੀ ਸੇਵਾਵ ਪਲ ਕਰਵਾ ਰਹਾ ਕੋਈ ਅਸੇ ਲਕਸੇ ਰਾਜੇ ਪੈ ਨ ਤੇ ਨੂ ਸੁਣਾਇ
 ਕੇ ਤੇ ਰਾਉ ਸਾਰ ਕਰ ਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ

ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਹਰਿਦਾਸ। ਇਨੀ ਗੁਆਲੇ ਰਵਿਚਿ ਰਹਣਾ ਸੀ। ਤੇ ਸਿਖਾਈ ਤੇ ਸਾ
 ਸਾਈ ਸੇਵਾਟ ਹਲ ਮਨ ਬਚਕਰ ਸਕਰਦਾ ਸੀ। ਤੇ ਸਾਹਬ ਦੇ ਦਰਸਨ ਨੂੰ ਚਾਹਦਾ
 ਸੀ। ਤਾ ਸਾਹਬ ਛੇਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਦੇ ਚੰਦੂ ਸੁਆਹੀ ਸਹਾਭੁਰ ਸੀ ਪੈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਬ
 ਦਾ ਸਾਹਬ ਦੇ ਅਗੇ ਚੁਗਲੀ ਖਾਖੀ। ਜੇ ਜੀ ਗੁਰੂ ਅਬਨ ਨਦਾ ਬੇਟਾ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿ
 ਦਾ ਮਾਮਨ ਸਚਾ ਮਾਤਿਸਾਹਕ ਹਾਵਦਾ ਪੈ। ਅਗਾਖੰਜ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਸਾਬ ਬੇਟੀ ਵੀ
 ਸਗਾਈ ਕਰ ਦੇ ਸਨ। ਸਾਹਬ ਸੰਨਿਆਸ ਹੀ ਸੀ। ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹਬ ਅਗੇ ਰਿਸ਼ਨੇ ਚੁ
 ਗਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਤੇ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਬਾਦ ਸਾਹਬ ਨੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ। ਤੇ ਸਾਹਬ ਖੰਜ ਵੀ
 ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸੀ। ਰਿਓ ਬੇਤਿ ਮਾਗਿਆ ਸੀ। ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹਬ ਬਾਦ ਸਾਹੀ ਦਾਵਾ
 ਕਰ ਦੇ ਪੈ ਸਨ। ਤੇ ਬਾਦ ਸਾਹਬ ਦੇ ਮਾਦ ਮੀ ਬੁਲਾਵਨ ਆਏ ਸਨ। ਤਾ ਸਿਖਾਕ ਹਿਮ
 ਰੀ ਬਿਨਿਵਾਜ ਮਲੇ ਛੁਬਾ ਪੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਆ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦ
 ਰਸਨ ਦੇਵਾਗੇ। ਤਾ ਚੰਦੂ ਨੁਅਮਣੀ ਕਰਣੀ ਦਾ ਫੁਲ ਉਸਨੂੰ ਦੇਵਾਗੇ। ਤਾ ਸਾਹਬ ਖੰ
 ਜ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜਾਬਾਦ ਸਾਹਬ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਤਾ ਬਾਦ ਸਾਹਬ ਇਨਾ ਦ ਦੂਸਰ ਕਰਕੇ
 ਬੁਝ ਪ੍ਰਸਨ ਹੋਇਆ। ਤੇ ਕਹਿ ਆਇਨਾ ਦਾ ਡੇਰਾ ਬਾਗ ਵਿਚ ਦੇਹੋ। ਤਾ ਚੰਦੂ ਦੇ ਮ
 ਨ ਵਿਚ ਬਿਤਾ ਆਈ। ਤੇ ਜੇਤਰੀ ਆਨੁ ਸਿਖਾਇਆ ਤੁਸਾਬਾਦ ਸਾਹਬ ਨਾ ਤੁਸਾ
 ਰੀ ਸਾਇਤ ਬੁਝੀ ਪੈ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਗੁਆਲੇ ਰਵਿਚ ਜਾਤੁ ਮਸਿਆ

ਕਰੈ ਤਬ ਤੁਸਾਨੁ ਸੁਖ ਹੋਵੈ। ਤਾਬਾਦ ਸਾਹਬਾਹਾ ਵਿਚ ਜਾਇਕੇ ਅਵਜ ਕੀ ਤੀਜੇ ਤੁਸੀਚਾ ੨੪੪
 ਲੀਸਇ ਨਗੁਆਲੇ ਰਵਿਚ ਬੈਠ ਕੈ ਤੁਮਇਆ ਕਰੋ। ਤੇਏ ਰਾਮ ਸੀਤੁ ਰਤੁ ਤਸਾਨੁ ਸਦ
 ਲਵਾਰੋ। ਸਾਹਬ ਰਾਮਾਲੇ ਰਵਾਏ। ਤਾਭਾਈ ਪਵਿਦਾਸ ਸੁਇਨੀਆਨ ਦੁਸਨ ਕੀਤ
 ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ। ਤੁਸਾਰੀ ਪੀਤਕ ਰਾਮ ਸੀਇ ਬੇਆਏਹਾ। ਤਾਰੰਦੁ ਰਾਮਾਲੇ ਰਵਿਅ
 ਰਾਖਿਆਨੁ ਕਪਭੇਜਿਆ ਮੇਤੁਸਾਨੁ ਦੁਰਾਪਨ ਦੇਵਾਰਾ। ਰਾਭੁਹ ਵਿਗੋਬਿੰਦੁ ਨਾਮਉ ਪੀਜ
 ਗਾਬਖੋ। ਤੇਬਾਦ ਸਾਹਨੇ ਲਿਖਿਆ ਜੇਇ ਨਾਨੁ ਸੁਖੀ ਰਖਣਾ। ਤਾਸਾਹਬ ਵਿਚ ਪੀਗਾਅ
 ਲੇ ਰਵੇ ਸਿਕਾਰ ਖਲੇ ਨਾ। ਤੇਭਾਈ ਪਵਿਦਾਸ ਪੰਚੀਸਮਣ ਆਟਾ ਬੇਜਤੇ ਮੰਜਮਣ ਪੀਤੇ
 ਮੰਜਮਣ ਖੰਡਤੇ ਹੋਰ ਨਾਨਾ ਖਾਥੇ ਮਦਾਰ ਬੇਤੁਮਾਇ ਹੋਵਨਾ। ਸਭੇ ਨਿਤ ਨੇਸਦ ਵਿਚ ਪੇ
 ਸਨ ਸਤੁਮਾਸਨ ਹੋਏ। ਜਬ ਚਾਲੀਸ ਦਿਨ ਹੋਏ ਤਾਭਾਈ ਜੇਠਾਰਾ ਤੁਸੇ ਬਦਾਰੁਪ ਕਰਕੇ
 ਬਾਦਸਾਹ ਭੁਭੈਇ ਮਨ ਕੀਤਾ। ਜਾਬਾਦ ਸਾਹ ਜੇਤਕੀਆਨੁ ਪੁਛਿਆ ਜੇਗਾਤੁ ਮੇਭੈਇ ਪਾਇ
 ਆਪੋ। ਜਬ ਬਾਦਸਾਹ ਫੇਰ ਸਾਹਿਬ ਨੁਬੁਲਾਇਆ। ਤਾਬਚ ਨਹੋਇਆ ਭਾਈ ਜਠੇਅ
 ਇਕੈਕ ਹਿਆਜੇ ਗੁਰੂਹ ਵਿਗੋਬਿੰਦੁ ਨੁਤੁਸੀ ਬੁਲਾਵਹੋ। ਤਾਤੁਸਾਰੁ ਭੈਇਦੁ ਰਹੋਵੈਗਾ
 ਤਾਸਾਹਬ ਕਹਿਆ ਜੇ ਸਭੇ ਬੰਦਾ ਖਲਾਸ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਸੀਆਵਾਰੋ। ਤਾਬੰਦਾ ਸਭੇ ਖਲਾਸ ਕੀ
 ਤੀਆ। ਤੇਭਾਈ ਪਵਿਦਾਸ ਨੁਭੀਨਾ ਲਿਲਿਆਏ। ਤਾਬਾਦ ਸਾਹਨੁ ਸਾਹਬਾਇਕੋ
 ਤੀਅਮੋਲ ਕਭੇਟਿ ਰਖਿਆ। ਤੇਮੇਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ਪਰਲੈਗਾਇਆ। ਤੇਬੇਗਾ ਸਕਹਿਆ

ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਵਾਹੁ ਜਾਹੋ ਵੈ ਤਾ ਮੇ ਨ ਬਵਿਚਾ ਪਾਵਾ ਤਾ ਬਾਹੁ ਸਾਹ ਸਾ ਬਨੁ ਮੁਛਿ ਅਇਸ
 ਦੇ ਨਾਲ ਵਾਹੋ ਤੀ ਵਾਹੁ ਰੀਹੋ ਵੈ ਤਾ ਸਾਹ ਬਾਹੁ ਬਚਨ ਕੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜ ਨਜੀਏ ਗਲ ਅ
 ਠੇ ਤਰਸਉ ਵੀ ਮੇਤੀ ਵੀ ਮੇ ਸੀਹੀ ਮਾਲਾ ਪੈ ਜੀ। ਚੰਦੂ ਦੇ ਪਰਿਸਾਹ ਸੀ ਸੀਰੀ ਬਛੂਰਿ
 ਮਾਹੋ। ਉਸ ਬੀਖੁ ਛੋਤੇ ਬਾਹੁ ਸਾਹ ਨੇਤਰ ਚਮਕਰ ਮਾਜੇ ਮੇ ਬੈਨਾਹੀ। ਤਾ ਸਾਹ ਬਾਹੁ
 ਹਿਅਾ ਇਸ ਵੀ ਬਾਹੁ ਮਾਜਾ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਕਰੇ। ਏਹ ਅਸਾ ਰੂਪੁ ਨੀ ਪੈ ਅਸੀ ਇਸ ਬੀ
 ਮੇਤੀ ਲੇਵਾਰੇ। ਤਾ ਪਰਿਵਿਚੰਦੂ ਨੁਲਿਅਾਏ। ਜੁਤੀ ਮਾਨਾਲ ਸਿਖਾਨੈ ਮਾਰਕੇ ਸੀ
 ਉਤਿਕਲਿ ਦਿਤਾ। ਤੇ ਬੰਦੂ ਬੰਦ ਜੁਟਾ ਕਰਕੇ ਰੰਗੀ ਖਾਈ ਵਿਚ ਰੂਲ ਦਿਤਾ। ਅਮੇ
 ਕਲਕ ਮੇਤੀ ਬਾਹੁ ਸਾਹ ਦੇ ਬਪਤੁ ਦਿਤੇ। ਤੇ ਬਾਹੁ ਨੁਜੇਰਲ ਸਕਰਚੀ ਰਕੇ ਬਾਹੁ ਸਾਹ
 ਏਤੁ ਬਵਿਚਾ ਮਾਇਆ। ਤੇ ਸਾਹ ਨੇਤੀ ਰਮਾਰਕੈ ਉਸਨੂ ਮਾਭਿਅਾ। ਤਾ ਬਾਹੁ ਸਾਹ
 ਦੇਖਕੈ ਪ੍ਰਸਨਹੋ ਇਅਾ। ਤੇ ਕਹਿਅ ਕਛੁ ਮਰੀ। ਇਨਾ ਕਹਿਅਾ ਅਸਾਨੂ ਰੁਖ ਸਤ
 ਕੀਜੈ। ਤਾ ਵਿਚਾਹੋ ਇਕੈ ਪਰਿਵਾਸ ਨੂਭੀ ਵਿਦਾ ਕੀਤਾ। ਤਾ ਬਚਨਹੋ ਇਅਸ ਦਾ ਸਿ
 ਖਾਈਟ ਪਲ ਕਰਨੀ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਜੀਵਾ ਪਰਾ ਰੂਪੁ ਜੀਸ
 ਖੀਹੋਰ ਚਲੀ॥ ਭਾਈ ਖੀਰ ਉਜੈ ਨ ਵਿਚਰ ਪਦਾਜੀ॥ ਸਿਸਾ ਬਾਹਿਨਿ ਬੇਮਹਾ
 ਰਾਜ ਭੀ ਕਬਾਕੀ ਬਰਨਹੋ ਵੈਸੇ ਸੁਣੈ। ਤਿਰਾਤੁ ਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਖਾਇਕੈ ਤੇ ਪਹਰਿ ਬਾਹੁ ਦੇਵ
 ਹੋਉ ਠਕੈ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੈ ਬਾਹੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੜੈ। ਤੇ ਛੇਅ ਮਹੀ ਨੇ ਰਾਹੁ ਕੇਵਰ ਸਨਨੂ

ਆਵੈ ਤੇ ਇਕ ਚਿਨ੍ਹ ਨਗੁਰੂ ਪਰਿਗਥਿੰਦ ਬੀਉ ਸਪੁਰਿ ਆਜਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸਾਧਕਿ ਨਾ ੨੪
 ਲਛਣਾ ਕਰ ਜਾਣੀ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤਾ ਬਚ ਨਹੋਇ ਆਸ ਲੋਕ ਮਹਲਾ ॥ ਅੰਤ੍ਰਿ ਰਾਮ
 ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੀ ਸਬ ਰੂਪੁ ਰਣਹਾਰਾ ਗਿਆਨੀ ਸਮੁਦਾਖ ਸੁਖੀ ਜਗਤੁ ਨਿਰਵੈ ਰਣਹਾਰਾ ॥
 ਕ੍ਰਿਪਾਲੀ ਸਬ ਰੂਪੀ ਆਪਿ ਚੰਦੋਖ ਬਿਨਾ ਜਨਹਾਰਾ ਉਪਦੇਸ ਸਮਾਤਿ ਸਰੂਰ ਗਵੰਤੁ ਭੁਵ
 ਨੀ ਭੋਜਨ ਰੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਾ ਵਿਆਲੀ ਸਬ ਰੂਪੀ ਅਕਹਾਰਾ ਅਲੇਖ ਮਾਇਆ
 ਜਲ ਕਮਲ ਚਰਤੁ ਹਿਅਰਾਗਿੰਦ ਨਹ ਸੋਤੁ ਸਬਦੁ ਆਪਤਿ ਆਗਾਜ ਕਲਰੇਣ
 ਕਹਾਰਾ ਖਟਲ ਖਟੁ ਪੂਰਣ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸੁਨ ਨਹਾਰਾ ਤਿਸਦਾ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ਇ
 ਨਾਛਿਆ ਵਲਛਣਾ ਆਰੇ ਸਾਧ ਸਿਖ ਜਾਣੀ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਮੰਤ੍ਰਿ ਉਨਾ ਵਾਰਾ ਮਨਾਮ
 ਪੈ ਤੇ ਪਿਆਰੁ ਆਗਾ ਸੁਪਾਸ ਚੀਟੀ ਪੁਯੀ ਤੇ ਕਚੇਤੀ ਨਸਤਿ ਆਜਾਣ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਾਰਾ ਗਿਆਨ ਉਨਾ ਸਮੁਤਾਸਤਾ ਪੈ ॥ ਹਰਖ ਤੇ ਸੋਕ ਨਹੀ ਕਰ ਦੇ ਤੇ ਸਭੁ ਵਾਹ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੋਜੇ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਕੇ ਮਸਾਤਿ ਆਕਰ ਬਚੇ ਪੈ ਨਾ ਕੈ ਅਨਿਤੁ ਪੈ ਨਾ ਤੇ
 ਨਿਰਵੈ ਰਸ ਰਬ ਨਾਲ ਵਭਤ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਉਪਦੇਸ ਸਿਰੂਨੁ ਭੀਰਾਮ ਨਾਮ ਦੋਕਰ
 ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਉਨਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਭਗਵੰਤੁ ਕੀਭਾਵਨਾ ਪੈ ॥ ਜੇ ਕਿਵੈ ਸਭੁ ਨਾਨਕ
 ਤਿਸੁ ਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ਤੇ ਸਬ ਜੀਯਾ ਤੇ ਵਿਆਲ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਭੋਜਨ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ
 ਦਾ ਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਮਾਇਆ ਦੇ ਕਾਰਜ ਵਿਚ ਵਰਤਿ ਦੇ ਪੈ ਨਾ ਤੇ ਮਾਇਆ ॥

ਨੂਮਨਿਤਕਰਜਾਣਦੇਹੈਨਾ ਤੇਦੁਆਲਾਸਭਣਾਜੀਅਵੇਹੈਨਾ ਤੇਮੰਚਵੇਖਾਬੀਰਪਤਹੈ
ਤੇਪਾਣੀਨਿਵਾਕੰਨਕਰਕੈਸੁਣਦੇਭੀਨਹੀ ਤੇਨਿਵਾਕਰਵੇਭੀਨਹੀ ਤੇਇਨਾਖਟਾਲਖਣ
ਦੇਦੁਆਰੇਤੇਦੁਆਰਾਸਿਰਾਣਹੈਨਾਤਵੇਸੇਖਹੈਨਾ ਤੇਜੇਨਾਹੀਤਾਉਨਾਦੀਸਿਰਾਤਿਕਰੈਤ
ਸਿਖੀਨੂਮਾਪਤਿਹੋਵੈ ਏਹੁਗੁਣਭੀਅਵਦੇਹੈਨਾ ॥ ਬੋਲੇਭਾਈ

ਵਾਹਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਚਚਲੀ ਬੁਰਧਾਨਪੁਰਾਵਿਚਗੁਰਾਤਿਭੁਈਯਾਗੁਰਾਵਾਨਦਾਸਤੇਭਾ
ਈਬੋਦਲਾਤੇਭਾਈਮਲਾਮਲਕੁਥਟਾਰੁਤੇਮੁਖੀਮਲਜਗਾਦੀਤੇਹੋਰਭੀਬਪਤੇਸਿਖਹੈ
ਸਨਾਤੇਭਗਤੁਛੁਰਾਤੇਭਾਈਗੁਲੂਰਿਹਾਣੇਤੇਭਾਈਸ੍ਰੀਦੁਤੇਭਾਈਸਾਮਦਾਸਵਸਦਣਤੇਸਭੇਸਿ
ਖਗੁਰੂਪਰਿਗੋਬਿੰਦਨੀਕੀਸਰਨਾਅਏਜੇਅਸਾਡਾਉਧਾਰਕਰੇਤੇਬਚਨਹੋਇਅਜੇ
ਤੁਸਾਆਪਣੇਸਹਰਵਿਚਸਰਮਸਾਲਾਵਣਾਵਣੀ ਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇਗੁਰੂਜੀਕੀਬਾਣੀਵੀਚ
ਰਚਾਕਰਨੀ ਤੇਆਰਤੀਚਰਨਕਵਲਪੜਕੇਭੋਰਾਮਾਵਣਾ ਤੇਰਹਾਸਦੇਸਮੇਇਕਠੇਹੋ
ਇਕੋਰਹਾਸਪੜਨੀ ਤੇਪਰਸਾਣਛਕਕੇਮਪਰਗਤਤੀਕਰਕੀਰਤਨਕਰਨਾ ਤੇਫੇਰਸੇ
ਹਥਪੜਨਾ ਫੇਰਜਾਇਕੈਸੈਨਕਰਨਾ ਤੇਪਿਛਲੀਰਾਤਇਸਨਾਨਕਰਕੈਕੰਠਚੀਬਾਣੀਮ
ੜਨੀ ਤੇਜੇਸਿਖਪ੍ਰਸਾਦਦਾਅਰਬੀਹੋਵੈਤਿਸਨੂਪ੍ਰਸਾਦਛਕਾਵਣਾ ਤੇਜੇਬਸਤ੍ਰਦਾਅਰ
ਬੀਹੋਵੈਉਸਨੂਬਸਤ੍ਰਦੇਵਣਾ ਤੇਪੋਰਸਿਰਾਵਉਮਸਿਆਰੁਪੁਰਬਦੀਪਸਾਲਾਵੇਸਾਖੀ
ਉਪਰਜਿਸਦੀਸਰਸਾਹੋਵੈਰੁਮਈਯਾਮੁਹਰਖੇਸਾਇਕਠਾਕਰਕੈਕੜਾਪੁਕਰਣਾ ਜੇਨਕਰ

ਨਾ ਤੇ ਮਨੁ ਨੀਵਾਰਖਣਾ ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਨਾ ਪੀਕਰਨੀ ਇਕ ਜੇ ਦੇਖ ਵੇਚ ਕੂਮਰ ਪੈ ਜੀ ਤਿਸ ਵਿਚ
 ਬਿਲੀਖਣੀ ਜੀ ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪੰਡਤ ਬੀਖਣੀ ਮਾਕੂਮ ਕਿਉ ਕਰਖਾਵਿ ਰਹੈ ਪੈ। ਤਾ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿਅ ਜੇ
 ਮਿਸ ਮੇ ਬਿਲੀਖਾ ਪਰਿਕਰੁਣੀ ਤੇ ਬਹੁ ਪੰਡਤ ਬੀਕਰੁਣਾ ਤੇ ਕੂਮਰ ਰਹੈ ਵੈਗਾ। ਤਾ ਉਸ ਨੇ
 ਬਿਲੀਕਰੁਣੀ ਤੁਲਗਈ। ਤੇ ਪੰਡਤ ਬੀਕਰੁਣਾ ਮਾ। ਤੇ ਫੇਰ ਪੰਡਤ ਤੇ ਮਾਇਆ ਜਿ ਪੰਡਤ ਬੀ
 ਲਕਰੁਣਾ ਮਾ ਤੇ ਕੂਮਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਇਆ। ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਜੇ ਲਖ ਰੁਲ ਕਰੁਣਾ। ਤਾ ਉਸ ਲਖ ਰੁਲ
 ਰੁਕਰੁਣਾ ਮਾ। ਤਾ ਉਸ ਕਹਿਅ ਪੁਣਤੀ ਕੂਮਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਇਆ। ਕਿਉ ਜੇ ਵਿਚ ਬਿਲੀਖਣੀ ਵਿਸ
 ਟਮਾਵਈ ਪੈ। ਤਾ ਪੰਡਤ ਕਹਿਅ ਜੇ ਲਗ ਬਿਲੀਨਾ ਕਰੁਣੇਗੇ। ਤਾ ਉਲਗ ਕੂਮਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਹੀ ਹੋਵਾ। ਤੇ ਜੇ
 ਜਉ ਲਗਾ ਹਉਮੈ ਨਿਵਰਤਨਾ ਹੋਵੈ। ਤਾ ਉਲਗ ਕੋਈ ਕਰਮ ਫਲੁ ਨਹੀ ਦੇਵਾ। ਤੁਸਾਹ ਉਮੈ ਨਿਵਰਤ
 ਕਰਣੀ। ਤੁਸਾਹ ਕਾਲਿਆਣ ਹੋਵੈਗਾ।
 ਜੀਸਾਖੀ ਹੋਰ ਬਲੀ। ਭਾਈ ਭਿਵਾਨਾ ਗੁਜਰਾ ਤਿਵਿਚ ਰਚਣਾ ਜੀ। ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਭਗ
 ਤਿ ਹੋਵੈ ਨਿਖਸਾਮ ਜਿਨਾ ਵਾਪਸੇ ਸਰਾਮਾ ਸਰਾਪੈ। ਉਨਾ ਵੀ ਮਾਲ ਨਾ ਮੇਖਨਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਰਿਗਮ
 ਨਚਰਚਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਰਿੰਬਨੀ ਵੀ ਬਾਣੀ ਮਨ੍ਹੇ। ਇਕ ਸਦਿ ਨ ਇਕ ਸਿਖ ਛੇ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਬੀਖ
 ਸਨ ਕੀਤਾ। ਜੇ ਸਚੇ ਮਾਤਿਸਾਹ ਕਿਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਣੀ ਵਾਰ ਕਰਾਵੁਹਾ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਗੁ
 ਜਗਾਤਿ ਜਾਵੁਹਾ। ਤਾ ਉਹ ਸਿਖ ਭਾਈ ਭੇਖਾਰੀ ਮਾਸ ਮਾਇਆ। ਤੇ ਭਾਈ ਭੇਖਾਰੀ ਉਸਨੁ ਮਰਲੇ
 ਗਇਆ। ਤੇ ਵਡੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਦੇਖੈ ਤਾ ਉਸ ਦੇਖੁ ਰੁਣ ਵਿਵਾਹੁ ਪੈ। ਭੂਖਣ ਬਣ ਦੇਖੈ ਤੇ ਵਸਤੁ ਸਵਾਈ

ਦੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਹੋਰ ਨਾਮ ਕਾਰਣ ਰੰਗ ਬਸੇ ਦੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਇਕੋ ਕੋਠੀ ਵਿਚ ਚੰਦ ਨਦੀ ਆਕਾਠੀ ਆਉਣ ਵਿ
 ਦਾ ਮਿਤ ਕਰਾ ਕਿਉ ਬਣਾਇਆ ਪੈ। ਤਾ ਵਚਨ ਹੋ ਆਭੁਲ ਕੇ ਰੁਸਾ ਨੇ ਕਪਾਰੀ ਜਾਰਾ ਤਨੂ ਉਸ
 ਦੇ ਮਤ ਦਾ ਵਿਵਾਹੁ ਹੋ ਆਬਹੁ ਤੇ ਵਾਤ ਭੰਨ ਕੀ ਤੇ ਤੇ ਬਹੁ ਨੂਪ ਬਿਲੈ ਆਇਆ ਤਾ ਸੂਲ ਨਾਲਿ ਉਸ
 ਦਾ ਮਤ ਮਿਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾ ਉਪੈ ਗਾਨ ਗਾਵਨ ਵਲੈ ਮਾਰੂ ਗਾਗਾ ਵਨ ਲਗੇ ਤੇ ਚੰਦ ਨਦੀ
 ਆਕਾਠੀ ਆਉਣ ਹੀ ਵਿਵਾਹ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂਪਾਇ ਕੇ ਚਿਖਾਵਣਾ ਇਕੋ ਜਿਸ ਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤੇ ਮੁਸੰਨਰ
 ਹਿਆ ਤਾ ਉਨਾ ਮੁਛਿਆ ਜੇ ਰੁਸੀ ਜਾਣ ਦੇ ਸੇਜੇ ਅਸਾ ਰੂਪ ਰੁਸ ਹੀ ਮਰਣਾ ਪੈ। ਤਾ ਰੁਸਾ ਉਸ ਦਾ
 ਵਿਵਾਹੁ ਕਿਉ ਕੀਤਾ ਤਾ ਉਸ ਕਹਿ ਆਜੇ ਮੇਰਾ ਮੁਖਿ ਛਲੇ ਨ ਮੁਖਿ ਖਪੈ ਸੀ। ਤੇ ਇਕ ਸਵਿਨ ਇਹ
 ਜੇ ਮੇਰੀ ਬਹੁ ਪੈਸੇ ਇਹੁ ਦੇ ਸਵਾ ਪੈਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਮੁਸਾਦਾ ਅਨ ਕੇ ਰਿਖ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿਆ ਤਾ ਰਿਖ
 ਦਾ ਮਿਆਨੁ ਦੇ ਸਿਵਾ ਵਲ ਗਇਆ ਤੇ ਦੇ ਸਵਾ ਦਾ ਮਿਆਨ ਰਿਖ ਵਲ ਗਇਆ ਤਾ ਦੇ ਨੇ ਦਾ ਸੀਰ
 ਅੰਤ ਹੋਇ ਗਇਆ ਤਾ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪਰਿਜਨ ਮਲੀ ਤਾ ਤੇ ਸਾਸ ਸੰਗਾ ਤਿਕੀਤੀ ਰਿਗਿਆ ਨੂਪਾ ਮ
 ਤਿਹੋ ਆ। ਤਾ ਉਸ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਨੂਪਾ ਮਤਿ ਹੋਇਆ ਤੇ ਇਹੁ ਲਗ ਕੀਤੀ ਇਥੇ ਸਿਖਾਵੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਕੇਰੀ
 ਤੇ ਸਬਦ ਸੁਣੇ ਗੀ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਨੂਪਾ ਮਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ। ਤਾ ਉਸ ਕਹਿ ਆਜੇ ਰੁਸਾ ਨੂਇਤ ਨੀ ਮਪੁਚ ਚੰਦ
 ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੀਖੁ ਰਵੀ ਅਬਜਾਵ ਸਾਇਲੈ ਦੋ। ਤਾ ਉਸ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੀਖੁ ਠਾ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮ
 ਗਣਾ ਪੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਰਜਾਇ ਤੇ ਗਾਨੀ ਰਹਣਾ ਸਿਖਾਵਾ ਸਰਮੁ ਪੈ।
 ਮਉਨੀ ਇਕ ਤੀਸਵੀ ਚਲੀ। ਸੁਪ੍ਰੀਤ ਮਾਈ ਆਲਿਬੁ ਪੈਸਾ ਸੰਗਾ ਤਿਗਾ ਵੈ ਗੁਰਬਾਣੀ। ਚੁਪੜ ਚਉ

੩੩੮ ਮੁਖਿ ਉਗਰਮੁਖਮਿਨਿਦਿਨਨਾਮਵਖਾਣੀ। ਸਨਮੁਖਸਿਖਮਿਰਾਗਾਵਿਚਕਾਣੀ। ੩੩੮
ਵਰਤੀਯਾਣੀ। ਜਟੂਤਮਾਵਸਜਉਣੁਖਰਗਰਮਤਿਨਿਧਚਉਸੇਵਕਮਾਣੀ। ਘਟਏਸ
ਭਰਵਾਲਪੈਨਵਲਾਨਿਪਾਲੂਸੁਖਮਿਰਾਣੀ। ਜੇਭਾਸੇਰਵਖਾਣੀ। ਮੇਵਿਣਗਰਸੇਵਾਏ
ਰਨਾਜਾਣੀ। ਗਾਜਮਪਲਭਾਨੁਬਪਲਭਉਗਰਤਿਗਰਮਤਿਮਨਿਭਾਣੀ। ਸਨਮੁਖ
ਸੇਵੀਬਦਲੀਸੇਠਗਾਪਲੇਗਰਮਤਿਜਾਣੀ। ਸਿੰਦੂਚਛਾਮਾਗਾਰੇਛਾਕੇਸੇਹਣਸੇਵਕ
ਮਾਣੀ। ਸਾਮਸੰਗਤਿਵਿਟਉਕੁਰਬਾਣੀ॥ ੩੧॥ ॥ ਸੋਲੋਭਾਈ

ਵਾਹਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਰਚਲੀਆਈਆਲਿਬਸੁਹੰਡੇਰਹਵਾਸੀਸਦੀਵਸਾਮਸ
 ਗਤਿਵਿਚਰਦੇਲੇਰੁਬਜਾਵੈ। ਤੇਰਾਕਾਕੇਸਬਦਵਾਸਦਾਕੀਰਤਨਕਰੋ। ਤਾਇਕਦਿਨ
 ਉਸਨੇਛੇਵੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪਾਸਅਵਦਾਸਕੀਤੀ। ਜੀਸਚੇਪਾਤਿਸਾਪਇਕਗੁਰੂਕੇਦੁ
 ਬਾਰਵਿਚਸਾਮਸਗਤਿਵਿਚਆਪਣੀਕਾਮਨਾਦੇਨਮਿਤਗੁਰੂਕੀਬਾਣੀਗਾਵਦੇਪੈ
 ਨ। ਤੇਜੇਇਬੇਖਦਾਰਬਲੈਕਰਆਵਦੇਪੈਆਪਣਾਹਾਰਵਿਉਪਾਰਕਰਾਰੋ। ਤੇਇਕ
 ਆਪਣੀਕ੍ਰਿਤਕਰਵੰਦੁਖਾਵੇਪੈਨ। ਤੇਸਾਮਸੀਗਤਿਵਿਚਕੀਤਨਕਰਵੇਪੈਨ। ਗੁਰੂ
 ਕੀਪ੍ਰਸੰਨਤਾਵਾਸਤੇ। ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਦਸੀਈਜੇਕਾਮਨਾਵਾਲਿਆਨੂਕਿਆਫਲੁਪੈ। ਤੇ
 ਨਿਹਕਾਮੀਆਨੂਕਿਆਫਲੁਪੈ। ਤਾਬਚਨਏਆਜੇਨਿਹਕਾਮਹੋਇਕੈਕੀਰਤਨਕ
 ਰੇਪੈਨ। ਤਾਸੀਰਤਿਅਗਕੇਪ੍ਰਿਥਮੈਗੰਧਬਲੈਕਜਾਤੇਪੈਨ। ਤੇਬਹੁਰਗੰਧਬਲੈਕ

ਲੋਕ ਦੇ ਸਾਬਹੀ ਮੁਕਤਿ ਨੂੰ ਮੁਖਤਿ ਹੋਵੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਜੇ ਸੁਖਾਵੀਆ ਕਾਮ ਨਾ ਵਾਲੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਜੇ
 ਨਿਪਚਾਹ ਪੈਨਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਆਰੇ ਸਭ ਸੁਖ ਝੁਠੇ ਜਾਣ ਵੇਹੋ। ਤੇ ਜਹ ਕਾਮ ਦੁਇ ਮੁਕ
 ਰਕੇ ਪੈਨਾ ਇਕ ਤੇ ਆਪਣੀ ਨਿਬਾਹ ਸੀਰਵੇ ਮਾਰ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਨਿਜਾ
 ਰਿਯਾਪਦਾਰ ਬਲੇ ਵੇਹੋ ਪੈਨਾ ਤੇ ਜੇ ਆਵਣਾ ਪੈ ਜੇ ਜਾਣ ਵੇਹੋ ਪੈਨਾ ਜੇ ਵਾਪਰਾ ਰੁਕਾਉ ਜੇ
 ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਭੀ ਖਾਵੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਜੇ ਕੀਰਤ ਨ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ ਆਪਣੇ ਕਾਲਿ
 ਆਇਵਾਸ ਤੇ ਜਾਣ ਵੇਹੋ। ਤੇ ਸੋ ਕੇ ਬਹੁ ਤੇ ਭੇਜਾ ਜੀ ਪੈਨਾ ਸੋ ਭੀ ਨਿਪਕਾਮ ਦੀ ਮਦਵੀਨ
 ਮੁਖਤਿ ਹੋਵੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਜੇ ਕੇ ਕਾਮ ਨਾ ਲੋਭੁ ਭੀ ਰਹਤ ਹੋਇ ਕੈ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ ਚਿਭੀ ਰਿਸਰ
 ਬਲਿਕਵਾਸੁ ਭੇਰਾ ਕੈ ਫੇਰਾ ਮੁਖ ਨ ਖਨ ਨ ਮੁਖਾਇ ਵੇਹੋ ਪੈਨਾ ਤੇ ਜੇ ਮੰਨ ਦਾ ਲੋਭੁ ਕਰਵੇ ਪੈ
 ਨਾ ਸੋ ਇਸ ਲੋਕ ਦੇ ਮਦਾਰ ਬਾਨੁ ਮੁਖਤਿ ਹੋਵੇ ਪੈਨਾ ਤਾ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਪਕਾਮ ਕੀਰਤ ਨ ਕ
 ਰਵੇ ਰਹੋ। ਅਮੇ ਸਰ ਨੁ ਮੁਖਤਿ ਹੋਵੁ ਪੁਰੋ। ॥ ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾ
 ਗਬੁ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਚੂਪ ਨ ਚਉ ਝੁਲਖਣ ਉਰ ਪਦਾਸੀ। ਤੇ ਅਠ
 ਮਰਵਟੁ ਰਵਿ ਆਫਿ ਰਵਿ ਆਕੀ ਮਕਰਵਿ ਆਵਾਪਰਾ ਰੁਕਾਨਾ ਮਜਪਿ ਇਆਰ
 ਹੋ। ਤਾ ਜਾਪ ਬਛੇ ਵੀ ਮਾਰਿ ਸਾਹੀ ਪਾਸ ਉਸ ਮੁਖੀ ਨ ਕੀਤਾ। ਜੀ ਸਚੇ ਮਾਰਿ ਸਾਹ ਜੇ
 ਸਿਖੀ ਦਾ ਮੂਲ ਕਿਆ ਹੈ। ਤਾ ਬਚ ਨ ਹੋਇ ਆਮ ਨ ਨੀਵਾ ਤੇ ਸਿਖੀ ਦਾ ਸਕਉ ਨ
 ਹੋ। ਤਾ ਬਚ ਨ ਹੋਇ ਆਮ ਜੇ ਵਾਟ ਪਲਾ ਤੇ ਸਿਖੀ ਦੇ ਪੁਰੋ ਕੈ ਨ ਪੈਨਾ ਤਾ ਬਚ ਨ ਹੋਅ ॥

ਜੇਸਾਸੀਗਤਿਤੇਸਿਖੀਦਾਫੁਲਕੋਨਪੈਤਾਬਚਨੁਪੋਇਅਜੇਜਮਤੁਜਿਸਨੇਜਗਤੁਤੁ ੩੪੮
 ਠਜਾਤਾਪੈ।ਤੇਮਮਤਮਜਤੁਜਾਤਾਪੈ।ਸੋਈਸਿਖੀਦਾਮੂਲਪੈ।
 ਥੋਲੇਤਾਈਵਾਪਗੁਰੂਜੀਸਾਖੀਪੋਰਚਲੀ।ਭਾਈਭਾਨਾਸਿਖਮੁਕਾਗਾਵਿਚਰਹਦ
 ਸੀ।ਤੇਉਸਨੇਛੇਵੀਮਾਤਿਸਾਚੀਅਗੇਮਰਸੀਨਕੀਤਾ।ਜੀਮੇਰਾਕਲਿਆਮਾਣਕ
 ਰੋ।ਤਾਬਚਨੁਪੋਅਜੇਸਦਾਵਾਪਗੁਰੂਜੀਕਾਭਜਨਕਰਨਾਤੇਸਰਮਣੀਕ੍ਰਿਤਕਰਨੀ।
 ਤਾਉਸਕਪਿਆਸਦੇਪਾਤਿਸਾਧਕਈਕਪਦੇਪੈਨਾਜੇਬਾਬਾਬਕਿਸੇਨੁਸਲਾਵੇਦਾ
 ਪੈ।ਸੋਤਾਉਸਮਰਖਿਜਦਾਪੈ।ਤਾਤੁਸੀਬਾਬੀਬਾਬਨਾਮਕਾਨਾਮਕਪਦੇਪੈ।ਤਾ
 ਅਜਨਕਿਅਫੁਲਹੋਵੈਗਾ।ਤਾਬਚਨੁਪੋਅਜੇਸੋਕਈਅਜਿਤਹੋਵੈਤੇਵੈਬੀ
 ਉਸਨੁਦੁਖਦੇਵੇਪੈਨਾਤੇਓਹਰਾਜੇਦਾਨਾਮਲੈਕਰਪੁਕਾਰਦਾਪੈ।ਤਾਪ੍ਰਿਥਮੇਵੈਬੀਆ
 ਮਹੀਭੈਕਰਤਿਸਨੁਛੇਰਦੇਦੇਨਾ।ਨਾਹੀਤੇਪੋਰਵਾਜੇਕਾਨੈਕਰਸੁਣਦਾਪੈ।ਤਾਗਾਰੀ
 ਬਨੁਭੀਛਰਾਇਲੇਦਾਪੈ।ਭੈਸੇਜੇਪੁਰਪੁਕਾਮਕੁਧਉਸਚੂਕਵੈਬੀਆਬੀਭੈਮਾਨਹੋ
 ਇਕਰਮਹਾਰਾਜਦਾਨਾਮਉਚਾਰਨਕਰਦਾਪੈ।ਤਾਪ੍ਰਮਉਸਨੁਤਿਅਗਾਰਿਕਰਜ
 ਦੇਪੈਨਾਤੇਸੀਤਾਨੁਮਿਲਦਾਪੈਤੇਉਹਉਸਨੁਨਿਸਚਾਦੇਕੈਮਾਮਾਬੀਰਹਭਿਕਰਦੇ
 ਪੈਨਾਤੇਨਾਮਤੇਨਿਸਚਾਕਰਕੈਮਹਾਰਾਜਮਾਪਣੇਭਗਤਿਦਾਨਿਸਤਾਰਾਕਰਦਾਪੈ
 ਨਾਤੇਤੁਸੀਨਰਕੀਆਨਿਵਕਾਵੈਕਹੇਨਾਮਦਾਤਿਅਗਾਨਹੀਕਰਨਾਤੇਜੇਫੁਲਾਬੀ

੨੨
 ਰਚਾਰਚੁਆਰੇਦਾਪਗੁਰੂਨੀਕੇ

ਛੇਵੇਰੋਰਸਜਦਾਲੈਦੇਪੈਨਾਜੇਪ੍ਰਾਪਕਹੋਇਕੈਸਭਮਿਠੇਹੋਦੇਨਾਉਜੇਅੰਧੀਕਰ
 ਕੈਫਲਗਿਨਾਦੇਪੈਨਾਜੇਬੀਝਾਹੋਜਦਾਪੈ।ਉਸੇਜੇਸਿਖਸਬਦਨੂਤੇਨਾਮਨੂਨਿਤਿਉ
 ਚਾਰਨਤੇਸਬਦੁਕਰਦੇਪੈਨਾਜੇਗਿਆਨਕਰਮੁਖਗਿਆਨੀਉਮਿਠੇਹੋਜਾਦੇਪੈ
 ਨਾਉਜੇਨਿਵਕਾਦੇਵਚਨਸੁਣਕੇਸਬਦਨੂਛਰਦੇਦੇਪੈਨਾਜੇਜਨਨਮਾਰਨਨੁਪ੍ਰਾਪਤਿ
 ਹੋਦੇਪੈ॥ ਬਲੋਭਾਈਵਾਹਗੁਰੂਨੀਸਾਖੀਹੋਰ
 ਚਲੀ।ਭਾਈਜਗਦੁਰਮਾਜਜਉਣਪੁਕਵਿਚਰਪਦਾਸੀ।ਗੁਰੂਪਰਿਰਬਿਦਜੀਕੀਸ
 ਸਮਾਇਆ।ਤੇਅਕਦਾਸਕੀਤੀਜੇਮੇਰਕਲਿਆਣਕਰੇ।ਤਾਬਚਨਹੋਇਆਤੁਸਾਸ
 ਭਕੀਤਮਕਰਨਾ।ਤੇਗਿਆਨਮਦਾਉਚਾਰਕਰਣਾ।ਤਉਸਨੇਅਕਦਾਸਕੀਤੀਸਚੇਮਾ
 ਤੁਸਾਪਕੰਟੀਕਹਦੇਪੈਨਾ।ਤੇਗਿਆਨਭਿਨਾਗਾਤਿਨਹੀਹੋਦੀ।ਤਾਬਚਨਹੋਇਇਸਦੁ
 ਹੋਗੁਰੂਨੀਕੈਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੇਪੈਨਾ।ਜੇਸੇਹਰਿਮੰਦੁਨੀਵਾਹਗੁਰੂਨੀਕੇਦੁਆਰੇਹੈਨਾ।ਨਿਜਿ
 ਦੁਆਰਉਹਅੰਦ੍ਰਮੁਦੇਸਕਰੈਸੋਈਇਸਨੂਦੁਸੇਖਹੈ।ਉਸੇਸਿਖਸੇਨਾਮਦੇਉਚਾਰਨਕਰਿ
 ਚਾਰੇਗਾਣਆਵਦੇਪੈਨਾ।ਤੇਪ੍ਰਥਮੇਭਾਹੋਰਮਾਪਦਾਤਿਆਗੁਕਰਦੇਪੈ।ਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰ
 ਤਾਵੈਗਾਨਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦਾਪੈ॥ ਅਉਰਮਨਇਕਾਗਾਰਕਰਜਮਦਾਪੈ।ਤੁਯੇਗਾਣੇਫਲਨੂ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦਾਪੈ।ਤੇਗੁਰਦੁਆਰੇਟੁਰਜਾਵਣਕਰਚਰਨਚਰਨਵਿਚਅਸਮੇਸਜਗਦੁ
 ਫਲਹੋਦਾਪੈ।ਤੇਵਚਨਾਦੇਸੁਣਨੇਤੇਮਨੁਨੀਵਾਹੋਦਾਪੈ।ਇਹਉਪਾਸਨਾਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਦੀਪੈ॥

ਤੇ ਮਿਛਲੀ ਬਾਤ ਦਾ ਜੋ ਜਾਗ ਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਏਹ ਜਾਂਤ ਕੀਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ੨੪੮
 ਨ ਕੁੰਜੇ ਬਿਅਮਾਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਕਹਦਾ ਹੈ ਇਹ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਅਸੀ ਮੈਂ
 ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਹਤਾ। ਇਥੇ ਹੀ ਛੋੜ੍ਹਣੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਬਿਅਮਾਨ ਰੂਪ ਹਾਇਸ ਦੇਹਦੇ ਉਪਣ
 ਨੂਭੀ ਜਾਣਦਾ ਹਾ। ਤੇ ਸਾਬ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਬਿਨਸਣ ਨੂ ਜਾਣਦਾ ਹਾ। ਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਦਾ ਹੈ। ਬੋਲ ਪੁਛਾਈ
 ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਨਿਵਲ ਤੇ ਭਾਈ ਨਿਹਾਲਾ ਮਟੇ ਵਿ
 ਚਰਹ ਦੇ ਸਨ। ਤੇ ਸਚ ਬੋਲਣ ਤੇ ਸਚ ਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣ ਤੇ ਸੁਠ ਕਦੇ ਨਾ ਬੋਲਣ।
 ਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਭੁਜਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵ ਨ ਉਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ। ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਉਨ ਛੇ
 ਵੀ ਮਾਤਿ ਸਾਹੀ ਬੀਖ ਛਿਆਉ ਹਕੀਕਰਮ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸ ਕਰਿ ਫੇਰ ਹੋਰ ਕਛੁ ਨ ਬ
 ਪੈ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋ ਅਜੇ ਨਾਮ ਦੀ ਉਪਾਸ ਨਾ ਕਰਨੀ। ਤਾ ਉਨਾ ਕਹਿਅ ਜੇ ਕਈ ਕ
 ਹਵੇ ਹੈ ਨ ਜੇ ਉਪਾਸ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਾ ਵੁਏ ਤਾ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਤੇ ਗਿਆਨੀ ਤਾ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹ
 ਮ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਕਿਸ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਨਾ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋ ਅਜੇ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ
 ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਗਤਿ ਹੈ ਨਾ। ਇਕ ਕਾਮੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਨ ਜੇ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰ ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ
 ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੈ ਨ। ਤੇ ਜੇ ਕਾਮ ਨਾ ਕਰ ਕੈ ਮਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹੈ ਨ। ਤੇ ਸੰ
 ਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨ। ਤਾ ਉਨਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਭੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਤਾ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਹੋਆਵਟੀ ਹੈ। ਤੇ ਏਕਾ ਆਰਤੁ ਗਤਿ ਹੈ ਨੇ ਕਿਸੇ ਸ੍ਰੀ
 ਦੇਵ ਮਕਰ ਕੈ ਤੇ ਆਵੈ ਬੀ ਦੇਉ ਇਕ ਬਾਹਾ ਜਾਨਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਵੇ ਪੈਨਾ ਤਾ ਉਨਾਵ
 ਰੋਗਾਭੀ ਕਟੀ ਜਾਏ। ਤਾ ਉਨਾਵੀ ਸਰਸਾਭੀ ਵਸਿਖ ਜੋਵੀ ਹੈ। ਤੇ ਇਕ ਉਪਾਸਨਾ ਵਾਲੇ ਭ
 ਗਤਿ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਆਪਨੂੰ ਸਿਖ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈਨਾ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਸੁਵਾਸਿਕ ਰਜਾਣੈ ਕੋ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਦਾ ਜਾਪ ਜਪ ਦੇ ਪੈਨਾ ਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਮੁਖ ਤਿਹੋ ਜਾਏ। ਤੇ ਏਕ ਗਿਆਨੀ ਭੁਗ
 ਤਿਹੋ ਨਾ ਜੇ ਸਰਸਾ ਮੋ ਇਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਾਣ ਦੇ ਪੈਨਾ। ਤੇ ਸੇਸੇ ਅਕਾਸ ਸੁਬਾਹਾ ਮਟਾਵਿ
 ਚਾਵਿ ਰਾਜਿ ਆਹੋ ਆਪੇ। ਤੇ ਜਾਣ ਕਰਬ ਪੁਰੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਜਪ ਦੇ ਪੈਨਾ।
 ਤਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਦਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਏ। ਤੇ ਚੋਖੀ ਜੇਸਤਿ ਮੀਭੂ ਮਕਾਗਿਆਨ ਨੂੰ ਮੁਖ
 ਤਿਹੋ ਕਰਵੀ ਹੈ। ਜੇ ਭੁਗਤਿ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਤੇ ਸਿਰਾਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ। ਤੇ ਮਨ
 ਜੀਵਾਰਖਣਾ। ਤੁਸਾਰਾ ਕਲਿਆਣਿ ਇਸੇ ਕਰ ਪਵੈ ਗਾ। ॥ ਬੋਲੇ ॥
 ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਹੋਰ ਚਲੀ। ਭਾਈ ਜੈਤਾ ਸੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਰਹੇ ਤੇ
 ਗੁਰਾਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ਸਿਖਾ ਸਿਰਾਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰੇ। ਤਾ ਉਸਛੇ ਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਬੀਪੁ ਛਿ
 ਆ ਜੇਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਈ ਕਪਵੇ ਪੈਨਾ। ਤੇ ਜੇ ਗਿਆਨ ਉਸਨੂੰ ਪਵੈ ਤਾ ਭੁਗਤਿ ਨੇ
 ਕਪ ਅਜੇ ਗਿਆਨ ਹੀ ਇਸਕਾ ਉਪਾਯ ਕਰਵਾਏ। ਤਾ ਬਚਨ ਹੋਇ ਅਜੇ ਗਿਆ
 ਨ ਭੁਗਤਾ ਬੀਇਨਾ ਸੇਭਾਨਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਪੀਗਲਾ ਪੈ। ਜੇ ਸੇਖਿਤ ਬਾਸਨ ਨੂੰ ਭੀ ਤੇ

ਸੀਰਨੁਭੀਇਸਨਰੀਪਕਰਦਾਹੈ।ਅਰਜੇਪੀਉਪੀਚੈਤਾਮਿਥਮੇਤਾਮੁਭੀਕਾਹੋਦਾਹੈ।ਤੇ
ਬਪੁਰੋਜੇਸੀਰਵਿਚਮੇਤੀਹੋਦੀਹੈ।ਤਾਬਪੁਤਪੀਵਣਕਰਉਦਰਖੁਲਜਾਦਾਹੈ।ਤੇਜਲ
ਬਲਗਾਜਾਦਾਹੈ।ਤੇਜੇਕਫੀਹੋਦੀਹੈਤਾਖਾਂਸੀਉਤਿਪਤਿਕਰਦਾਹੈ।ਤੇਜੇਜਰਦੀਹੋਦੀ
ਪੈਤੇਛਾਤੀਤੇਬੋਝਕਰਕੋਗਉਤਪਤਿਕਰਦਾਹੈ।ਤੇਚਾਰਅਉਗੁਣਹੋਦੇਹੈਨਾਤੇਮਿਸੀਨਾਲ
ਮਿਲਾਇਕੈਪੀਈਦਾਹੈਤਾਮੁਹਭੀਮਿਠਾਹੋਦਾਹੈ।ਤਾਖਾਂਸੀਉਤਿਪਤਿਹੋਦੀਤੇਮੇਟਭੀਨਾਹੀਚ
ਲਦਾਤੇਛਾਤੀਤੇਬੋਝਭੀਨਾਹੀਹੋਦਾ।ਜੈਸੇਬੁਖੇਗਿਆਨਕਰਕਹਦੇਪੈਜੇਮੇਪੀਬਪਸਪਾਤਾਬ
ਚਨਜੋਭਾਨਾਪੀਮਾਵਤਾ।ਤਾਦੁਸਰਾਜਾਣਦਾਹੈਜੇਨਰਕਸੁਰਗਝੂਠਹੈਨਾਜਿਵਖਈਹੋਦਾ
ਹੈ।ਤਾਵਿਖਿਆਵਿਚਨਿਰਭਉਹੋਕਰਮਾਪਕਰਨਲਗਦਾਹੈ।ਤੇਕਚਾਗਿਆਨੀਹੋਦਾਹੈ।
ਤੇਹੋਰਨਾਸਭਣਾਕਰਮਾਨੁਪਉਮੇਰੂਪੀਖਾਸੀਕਰਦਾਹੋਦਾਹੈ।ਤਾਛਾਤੀਦਾਬੋਝਉਪਜੇ
ਆਪਣੇਸਮਾਨਕਿਸੇਨਾਨਾਪੀਜਾਣਦਾ।ਮੁਜੇਭਗਤਿਰੂਪੀਮਿਸੀਨਾਲਮਿਲਿਆਤਾਸਭਵਿ
ਖਨਨਾਸਕਰਦਾਹੈ।ਤੇਨਿਤਮੁਤਿਵਸਦਾਜਾਦਾਹੈ।ਤੇਵਾਹਰਾਨਜੀਨੁਮੁਪਤਿਕਰਦਾਹੈ।
॥ ਬੋਲੋਭਾਈਵਾਹਰਾਨਜੀਸਾਖੀਹੋਰਚਲੀ।ਭਾਈਭਾ
ਨੁਬਪਲਰਾਜਮਪਲਵਿਚਰਹਦਾਸੀ।ਤੇਸਿਖਾਈਭਾਉਭਗਤਿਕਰੋਤੇਵਾਹਰਾਨਜੀਕਾ
ਨਾਮਉਚਾਰਨਕਰੈ।ਤਾਸਾਹਬਛੇਵੀਖਾਤਿਸਾਹੀਖਾਸਮੁਸੀਨਕੀਤਾਜੀਸਚੇਖਾਤਿਸਾਹਕਿਸੇ
ਸਾਸਰਦਾਮਰੁਪੈਜਗਤਤੇਹੋਮਵਸੇਖਹੈਨਾ।ਕਿਸੇਦਾਮਰੁਪੈਸਤਤੇਨੇਮਵਸੇਖਹੈਨਾ।ਕਿਤੇਗਿ

ਮਾਨਸਿ ਮਾਨਸੁ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਪੋ ਤੇ ਸਾਧ ਬਦੇ ਬਚਨ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦੇ ਸਮਾਧ ਕੇਈ ਨਹੀ। ਤਾਤੇ
 ਮੇਸ ਕੇਈ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੋਵੇ ਜੇ ਸਭ ਸੇਨੇ ਸ੍ਰੀ ਭੀਰੁ ਆਜਾਵੈ। ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਇ ਆਨਿ ਸਸਮੇ ਬ੍ਰਹਮੇ
 ਜਗਾ ਰਚਿ ਆਪੋ ਸਭ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਵਿਖੀ ਸਰਸੁ ਨੀ ਸਰਸਭੁ ਆਣੁ ਇਕੋ ਠਹੋਏ। ਤਬ ਹਮੇਨੇ
 ਬਿਸਨੇ ਦੇਵ ਨੂਕਹਿ ਆਪਿ ਬਸੇ ਪਰਜਾ ਕਿਸਕੀ ਕਰੀਐ। ਤਾਮਹਾ ਰਾਜਨੇ ਕਹਿ ਆਨਿ ਸਾਰੇ
 ਬੈਰਾਟ ਕਾ ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਦੇ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਆਵੈ ਉਸਕੀ ਪੁਜਾ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕਰੀਏ। ਤਾ ਸਭ ਦੇਵਤੇ ਆ
 ਮੇ ਆਪਣੇ ਅਵਾਹਣ ਤੇ ਚੜਕੈ ਵੈਰਾਟ ਕੇ ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕੋ ਗਏ। ਅਰਗਿਣੇ ਸਜੀ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂਹਾ
 ਹੋ ਸੀ। ਅਰਹਾ ਬੀਕਾ ਸੀ ਸਚ ਰੂਪ ਅਰਭਾ ਰਾਜੀ ਰਸੇ ਬੈਠ ਰਹਿ ਆ। ਤਾ ਉਸਨੇ ਰਾਜਾ ਅ
 ਰੁਮਾ ਦੇਵੈ ਰਾਮ ਦੇ ਅਖਲਿਖ ਕੇ ਚੁਪੇਤੇ ਚੜਕੇ ਭੀ ਨ ਫੇਰੀ ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕਰਕੈ ਮਹਾਂ ਰਾਜਨੀ ਕੇ
 ਅਗੇ ਮਾਨਸ ਬਾਟੇ ਕਿਯਾ। ਤਾਮਹਾ ਰਾਜਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਕੇ ਨਿਕਟਿ ਉਜਨੇ ਬੈਠਾਇ
 ਲੀਯਾ। ਜਬ ਸਭ ਹੀ ਦੇਵਤੇ ਪ੍ਰਦਖਣਾ ਕਰਕੈ ਆਏ ਤਾ ਉਨਨੇ ਪੁਛਿ ਆਨੀ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕਉਣ
 ਆਇ ਆਪੋ। ਤਾਮਹਾ ਰਾਜਨੇ ਕਹਿ ਆਪਿ ਬਸੇ ਤੁਸਾ ਸਭ ਟਾਤੇ ਅਗੇ ਗਏ ਸਜੀ ਆਏ ਹੋਨ
 ਜੇ ਗਏ ਸਜੀ ਨੇ ਨਾਮ ਅਰਨਾ ਮੀ ਕੋ ਅਭੇਦ ਨਾਣ ਕਰਨਾ ਤਾਪੋ। ਤੇਜੇ ਨਾਮ ਅਰਨਾ ਮੀ ਅਭੇ
 ਦ ਨਾਣ ਕਰਨ ਮੇਪੋ। ਸੋ ਸਬੇ ਜਗਤਿ ਸੋ ਪੁਨ ਨੀਵ ਹੋਏ ਤੇਪੋ। ॥ ਕਾਥਿਤਾ ਗਿਆਨੀ ਨੇ
 ਗਿਆਨ ਲੀਓ ਅਰਸਿ ਮਾਨੀ ਨੇ ਸਿਮਾਨ ਜੇਗੀ ਸਬ ਸਮਾਧ ਲੀਓ। ਤੁਖ ਸਨ ਤੁਖ ਲੀਓ
 ਪੁਨੀਤੀ ਬਖਸ਼ੀ ਰੁਤਲੀ ਨ ਫਿ ਆਨ ਚਿਓ। ਕਹਾ ਕਰੇ ਸਭੁ ਸਾਧਨ ਸਾਧ ਲੈ ਜਚੇ ਲੇ ਮਨ

ਜੇ ਕੁਝ ਹੋਵੇ ਸੀਭੁ ਵਿਸਰਾਸਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਮਾਲ ਸੀ ਦਾਸ ਕੇ ਭਾਗ ਅਯੋਹੋ ॥ ਇਕ ਸਮ ਹਾਰਾਜ
 ਸਭ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਭੀ ਉਤਿ ਪਤਿ ਕੀਤੇ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਭੀ ਉਤਿ ਪਤਿ ਕੀਤੇ ॥ ਭਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਜੇ ਕਿਸੇ ਨੁਲੇ ਚਹੇ ਹੈ ਸੇ ਤੁਸੀਲੇ ਹੁ ॥ ਅਰੁ ਗਿਆਨੀ ਨੇ ਗਿਆਨੁ ਲੀਭਾ ॥ ਅਰੁ ਸਿਮਰੀਆ
 ਨੇ ਸਿਮਰਾਨੁ ਲੀਭਾ ॥ ਅਰੁ ਜਗੀਆਨੇ ਜੇ ਗੁਲੀਭਾ ॥ ਅਰੁ ਭਖਸੀਆਨੇ ਭਖਲੀਭਾ ॥ ਅਰੁ
 ਤੀਰਥ ਵਾਸੀਆਨੇ ਤੀਰਥ ਲੀਭੇ ॥ ਅਰੁ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਭਿਭਨ ਮਿਤਿ ਕਰਮ ਲੀਭੇ ॥ ਤੇ ਸਹਾਰ
 ਜਨੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਭੂਖੀਓ ਤਾਮਣੁ ਪਰਾਣੇ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਸ੍ਰਾਮੇ ਲਮੇ ਟਿਕੇ ਰਖਿਆ ਸੀ ਸੇਸ
 ਹਾਰਾਜ ਦੇ ਭੁਗਤਿ ਜੋ ਚਰਨ ਦਾਸਿ ਮਾਨੁ ਕੀਤਾ ਤਾਮ ਹਾਰਾਜ ਦਾ ਨਾਮ ਲੀਭਾ ॥ ਤਾਮ
 ਬੋਲਿਆ ਜੇ ਕਹੇ ਭਾਸੁ ਭੇਖਦਾਰ ਬਹੁ ਜਾਨੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਵਾ ਜੇ ਕਹੇ ਤਾਮ ਹਾਰਾਜ ਤੁਸਾ
 ਨੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਵਾ ॥ ਤਾਉ ਨਾ ਕਹਿਯਾ ਮਾਜਾ ਤਾਮ ਹਾਰਾਜ ਹੋਵੈ ॥ ਤਾਮ ਨੇ ਕਹਿਯਾ ਜੇ
 ਚੀਬੀ ਰਖਣੀ ॥ ਅਹਾਰਾਜ ਦੇ ਸਬੂਖ ਨੂਪ ਪਤਿ ਹੋਵਹੁਗੇ ॥
 ਬੋਲੇ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਚੋਰ ਚਲੀ ॥ ਭਾਈ ਬਦਲੀ ਜੋ ਦੂਤਿ ਸੇਠਾ ਗੁਪਾਲ
 ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਜੂਰ ਛੇਵੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਵੀਸਦਾ ਸੇਵਾ ਕਰ ਦੇਸਨਾ ॥ ਤਾਉ ਨੇ ਮਰਦਾਸ ਕੀ
 ਤੀ ਜੇ ਅਸੀ ਕਉ ਨ ਜਾਧਰ ਮਾਮੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕੀਚੇ ॥ ਭਾਬ ਚਨੁ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸਭ ਟਾਟੇ ਅ
 ਗੇ ਤੁਸਾਨਿ ਦੁਖਣਾ ਜੇ ਨਿਤ ਨਾਨਕ ਲਫੁਹਾਰੇ ਦਾਨੀ ਵਾਚਲ ਦਾਹੇ ॥ ਤਿਤ ਨਾਹੀ ਉਚ
 ਚੜ੍ਹਿਣਾ ਹੋ ॥ ਤੇ ਪ੍ਰਥਮੀ ਜੇ ਸਭ ਬੀਨੀ ਵੀਧੈ ਜੇ ਸਭ ਟਾਟੇ ਉਪਰ ਅਵਦੀਧੈ ॥ ਨੀਕੀ

ਅੰਗਲੀਜੇ ਮਾਘ ਨੂੰ ਛੇਟਾ ਕਰ ਗਏ ਮਾਘ ਪੈਤਾ ਛਲਾ ਛਾਪ ਉਸ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਭੇਦ
 ਨਚੰਦ ਨਜੇ ਨੀਵਾ ਪੈਂਤਾ ਸਭ ਬਿਛਾਨੂ ਰੀਧ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਤੁਸਾਨੀ ਵਾਹੇ ਇਕ ਪਣਾ
 ਤੇਜੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਾ ਬੀਜੀ ਤਿਆਰਾ ਪਦਾ ਪੈਂਤਾ ਜੇਹਾ ਵਜਾ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਤੇਜੇ ਸਿਖਾ ਮਰੀਹਾ
 ਰਚਲ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਜੇਹਾ ਜਿਤ ਜਾ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਤੇਜੇ ਸੇਫਰੀ ਵਾਦੀ ਮਾਘ ਉਤੀ ਮਾਹੇ ਵੀ ਮਾਹੇ ਨਾ ਤੇਜੇ
 ਜਾਣ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਇਉਂ ਚਾਚਰੀ ਮਾਜਾ ਦਾ ਹਾਜੇ ਨੀ ਚੇ ਉਤਰ ਦਾ ਜਾ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਤੇਜੇ ਜਾ
 ਛੁਟਾ ਪੈਂਤਾ ਮੇਰੀ ਚੇ ਚਲਿਆ ਜਾ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਜੇ ਉਚਾ ਚਰੀ ਮਾਵ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ਜੇ ਜੀ ਤੇ ਜੇਹਾ ਰਾਪੇ
 ਜੇਹਾ ਰੇ ਜੇ ਜੀ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਾ ਤਿਵਿਚ ਨੀਵਾ ਪੈਂਤਾ ਚਲਣਾ ਹਾਰ ਚਲੇ ਗਾਰ ਮੁਖ ਜਗੁ ਜੀ
 ਤਾ ॥

॥ ਬਿਲੋ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਸਾਖੀ ਪੋ ਰਚਲੀ

ਭਾਈ ਜੀ ਦੁਚ ਛਾ ਮਾਘੇ ਪੈਦਾ ਸੀ ॥ ਸਭ ਨਾਧਰ ਮਸਾਲਾ ਤੇ ਭੁਜਨ ਦਾ ਲਿਆ ਤੇ ਅਥਿ
 ਤਾ ਤੇ ਪਜੂਰ ਦੇ ਸਿਖਾ ਦੀਟ ਪਲ ਜੇਵਾ ਕਰੇ ॥ ਭਾਈ ਜੀ ਦੁਛੇ ਵੀ ਮਾਤਿ ਸਾਪੀ ਬੀਖ ਛਿ
 ਮਾਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰੂਪ ਸਿਖਾ ਦਾ ਉਪਾਕ ਕਰ ਦਾ ਪੈਂਤਾ ॥ ਤਾਬ ਚਨ ਹੋਇ ਮਾਜੇ ਚਾ
 ਰ ਮੁਕਾਵ ਦੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਂਤਾ ॥ ਤਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਚੋਹਾ ਤੇ ਜੇ ਭਾਵੇ ਵਣੇ ਵਾਲੇ ਪੈਂਤਾ ॥ ਤੇ
 ਇਕ ਭ੍ਰਿਗੀ ਦੇ ਸਮਾਨ ਗੁਰੂ ਪੈਂਤਾ ॥ ਜੇ ਭ੍ਰਿਗੀ ਨਿਕੀ ਮਾਕੀ ਰੀ ਮਾਨੂ ਲਿਆ ਇਕੋ ਮਾ
 ਪਣੇ ਇਸ ਸਾਨ ਵਿਚ ਰਖ ਕੈ ਤੇ ਵਾਹਾ ਵੇ ਤੇ ਮਾਘ ਬੈਠ ਦੀ ਪੈਂਤਾ ॥ ਉਸ ਦੇ ਸਿਖਾ ਮੁਕਰ ਕੀ
 ਰੀ ਭੀ ਭ੍ਰਿਗੀ ਹੋਤੀ ॥ ਮਾਘ ਇਕ ਜਾਤ ਦੀ ਕੀਤੀ ਨੂ ਭ੍ਰਿਗੀ ਕਰਤੀ ਪੈਂਤਾ ॥ ਸਭ ਕੀਤੀ ਮਾਨੂ

ਯੀਕਰਸਕਦੀ। ਤੇਇਕਮਾਰਸਦੇਸਮਾਨਗੁਗੁਰੂਪੈਨ। ਜਿਸਤਨੁਸਮੁਸਕਰਨਤੇਸ
 ਵਰਨਕਰਦੇਤੇਪੈਨ। ਪ੍ਰਕੰਚਨਕਿਸੇਨੂਕੰਚਨਨਪੀਕਰਸਕਦਾ। ਤੇਵਾਵਨਚੀਵਨ
 ਦੇਸਮਾਗੁਗੁਰੂਪੈਨਜੇਸਭਨੇਬਿਛਾਨੂਚੀਵਨਕਰਦੇਪੈਨ। ਅਬੁਬਿਬਤਿਬਿਨਾਨਪੀ
 ਕਰਦੇ। ਤੇਇਕਦੀਪਕਗੁਗੁਰੂਪੈਨ। ਜੇਸਭਦੀਪਕਨੇਆਪਸਮਾਨਕਰਲੇਤੇਪੈਨ।
 ਤੇਵਟੀਤੇਲਚਾਪੀਦਾਪੈ। ਤੇਗੁਗੁਰੂਨਕਨੀਐਸੇਸਤਿਗੁਗੁਰੂਪੈ। ਤੇਜੇਸਿਖਾਨੂਗਿਅ
 ਨਨੁਪਾਪਤਿਕਰਕੈਆਪਤੀਨਿਕੰਕਾਰਸਬੁਪਹੇਤੇਪੈਨ। ਤੇਹੋਰਨਨੂਗਿਗਿਅਨਪਾਪ
 ਤਿਕਰਤਾਪੈ। ਤੇਹੋਰਕੋਈਸਾਪਨਪੀਚਾਹੀਤੀ। ਇਕਸਾਸਸਿਗਤਿਕਮੇਲਾ
 ਪੀਕਲਿਅਾਇਕਰਦੇਦਾਪੈ। ਤੇਜੇਕੋਈਸਿਖਹੋਵੈਜੇਕਸਾਲਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿਸਬਦੁ
 ਸੁਣੇਉਸਦਾਕਾਉਸਾਰਕਰਦਾ। ਗੁਗੁਰੂਕਾਸਬਦਐਸਾਹੋਇਸਦੇਸਮਾਨਹੋਰਸਰਮਕੋਈਨਪੀ
 ਹੋਰਸਰਮਜੇਪੈਸੇਆਪੇਆਪਣੇਸਰਮਹੋਨ। ਇਹਸਬਦਗੁਗੁਰੂਜੇਸਾਪੈਕਹੀਤਾ। ਸਭਨਾਜਾਤ
 ਦਾਉਸਾਰਕਰਦਾਪੈ। ਤੇਫੇਰਭਾਈਮਨੀਸਿਖਦਸਦੀਪਾਤਸਾਹੀਬੀਖੁਛਿਆਜੀ। ਹੋਰਜੇ
 ਸਾਹੁਪੈਨਸੇਪਤਤਿਕਹਦੇਪੈਨਸਤਿਗਤਿਆਸੁਣਤੇਵਰਤੀਪੈ। ਸਿਸਕ੍ਰਿਤਦੇਵਤਿਆਕੀਬਾਣ
 ਪੈਸੇਆਇਬ੍ਰਹਮਾਨੀਕੇਬਾਕਪੈਨ। ਇਹਜੇਗੁਗੁਰੂਨਕਭਾਖਾਵਿਚਿਰਿਖਬਣਾਇਆਪੈ
 ਸੋਵਿਚਿਨੀਚਾਕੇਬਾਕਪੈਨ। ਸੋਵਣਨੇਨਾਪੀਆਇ। ਤਾਸਾਹਿਬਦਸਦੀਪਾਤਿਸਾਹੀਪ੍ਰਸਨ
 ਦਾਉਤ੍ਰਟਿਤਾਜੇਸੇਕਿਸੇਦਾਪ੍ਰਹਦੇਕਿਨਾਰੇਖੇਤੁਦਾਸੋਸਿਜਲੈਦਾਪੈ। ਸੋਜਿਸਦੇਵਰਖੇਤ

ਹੁਣਾ ਹੋ ਸੇ ਮੀ ਹਵੀ ਅਸਾਰ ਖਵਾਹੈ। ਤੇ ਸੇ ਜੇ ਨੀ ਚਨਾ ਤਿਥੀ ਸਭ ਨਾਨੈ ਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀਆ
 ਗੋ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਜੇਹੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਸੋਨ ਸ੍ਰਾਮਣ ਲੋਕ ਜੇਹਨ ਸੇ ਸੋਨੇ ਹੁਲਾਉ ਦੇ ਨਾਹੀ। ਜਿ
 ਕਹਦੇ ਪੈ ਨਤੁ ਸੀ ਨੀ ਚੋਹੇ ਤੁਸਾਡਾ ਪ੍ਰਛਾਵ ਲਏ ਤੇ ਨਰਕ ਜਾਣੀ ਵਾਹੈ। ਅਸਾਡਾ ਉਪਾਰ ਹੋਵੇਗਾ
 ਕੇ ਅਸੀਂ ਜਨਮਾਵਿਚ ਹੀ ਰਹਾਗੇ। ਤਾਸੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀਂ ਨਿਸਚਾ ਕਰੋ। ਮੇਅ
 ਮਣਾ ਮੇਘ ਪ੍ਰਮੀ ਉਤਾਰ ਸਾਰ ਕੈ ਸਭ ਦੀ ਸਤਾ ਪਿਚ ਕੈ ਤੁਸਾਡਾ ਉਪਾਰ ਕਰੁਗਾ। ਸਿਬ ਹਮਣ
 ਤੁਸਾਡੇ ਪ੍ਰਬ ਅਮਲ ਈ ਟਿਰਨਗੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਿਖ ਹੋ ਉਜੇ ਉਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨਾ ਕਰੁ
 ਨਿਸਚਾ ਸਬਦਾ ਬਖੂ। ਸਿਮਤੁ ਸਿਮਤੀ ਕਤ ਕੁ ਬਿਤੁ ਪੁਰਨਮ
 ਸੀ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਮੁ ਲੀਤਾ ਕਾਲੂ ਦੇ ਪਾਰਾ। ਤਿਤੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਹੋ ਏ। ਕਬੀਰ ਜਲ
 ਹਾ। ਬਾਣਸੀ ਕਚੂੜਾ। ਬਦਵਾਸ ਚਮਾਰਾ। ਸਪਨਾ ਕਸਾਈ। ਨਾਮ ਦੇ ਉਛੀਥਾ। ਸੰਨਾਜ
 ਟਾਹੇਰ ਅਨੇਕਾ ਸਿਖਾਵਾ ਉਪਾਰ ਹੋਇਆ। ਸਭ ਦੇ ਵਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਆ ਦਸ ਅਕਠੇ ਹੋਇਕੇ
 ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮਾਸ ਗਏ ਜੇ ਸੇ ਸਾਰ ਨੈ ਬੇਟਾ ਦਾ ਬਸਤਾ ਤਿਆਗਿ ਦਿਤਾ ਹੋ। ਅਤੇ ਕਰਮ
 ਤਿਆਗ ਦਿਤੇ ਪੈਨਾ। ਤਾਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਬਚਨੁ ਕੀਤੁ ਸੀ ਅਪਣੇ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਚ ਪਇਗਏ
 ਬੋ। ਅਸਾਡੇ ਬਿਰੇ ਸੇ ਸਾਰ ਦਾ ਉਪਰਨਾ ਹੀ ਹੋਵਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਓ ਨਾ ਦੇ ਅਪੀਨ ਕੀਤੇ। ਮੇ
 ਕੁਗਤਿ ਉਤਾਰ ਕੀਤਾ ਹੋ। ਸਾਖੀਆ ਪੂਰਨ ਹੋਈਆ। ਸਿਮਤੁ ੧੮੯੭
 ਮਿਤੀ ਕਤ ਕੁ ਮੇਥੀ ਨਿਖੀ ਸੁਚਾ ਸਿਖ ਨਾਨਕ ਸਰੀਏ। ਲਿਖਾਈ ਸਿਦਾਰ ਨੀ ਕਰਮ
 ਕੇਰਾ। ਸੀਵਾ ਪੁਰਾਣੀ।

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਮੁਖਾਦਿ। ਸਾਖੀ ਮਹਲ ਮਹਲੇ ਕੀ॥

ਬੋਸਟਿ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਨਿ ਤੇਰ ਪਾਵੇ ਨਾ ਲਿਹੋਈ॥ ਨਗਾ ਰਿਕਰਭਾਰ
 ਖੁਰਦਿ ਚਿ॥ ਏਕ ਜਮੇ ਬਾਬ ਨਾਨਕ ਜੀ ਏਕ ਲਾਇ ਕੰਭੈ ਠਾਬਾ॥ ਬਹੁਤੁ ਬੈ
 ਰਾਗ ਦੇਖ ਰਿਦਿ ਚਿ॥ ਤਿਹੁ ਜਮੇ ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਸਿਰੀ ਰਾਗਾ ਦਿ ਚਿ ਬੋਲਿਆ॥
 ਸਿਰੀ ਰਾਗੁ ਮਹਲਾ ੧॥ ॥ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਮੇਰੀ ਅਬਜਾ ਪਵਣੁ ਪੀਵਣੁ ਅਖ
 ਆਉ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੁਇ ਗੁਣੇ ਨ ਦੇਖਾ ਜਮ ਨੈ ਸਉਣੁ ਨ ਬਾਉ॥ ਭੀਤੇ ਵੀ ਕੀ
 ਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਹਉ ਕੇਵਲੁ ਮਾਖਾਨੁ ਉ॥ ਸਾਚਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਜ ਬਾਉ॥ ਸੁਣੁ ਜੁ
 ਏਆਖਣੁ ਆਖਣੁ ਜੇ ਭਾਵੇ ਕਰੇ ਭਾਉ॥ ਰਹ ਰਹਿ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾ ਰਬੁ
 ਜਾ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਏਹੁ ਜਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥ ਰਾਅ ਨਿਰੇ ਮਰਦਾ ਸਿਰੀ ਤੀ॥ ਅ
 ਨਿਤ ਰਾਖਾਵਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਜੀ॥ ਤਿਹੁ ਜਮੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਬਾ॥ ਉਜਨੇ ਕੰਨ ਸਰ
 ਜੁਣਿਆ॥ ਜਿਉ ਬਾਬੇ ਅੰਕਾਰਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥ ਤਿਸੇ ਮੇ ਅਨਿ ਤੇਰ ਪਾਵੇ
 ਆਖ ਮਾਮ ਨਿਵਿਚੁ॥ ਕਿਭਾਣੀ ਏਹੁ ਬੋਲਿਣਾ ਸੀ॥ ਪਿਵਾ ਕੁਖਰੇ ਬੈਰਾਗ
 ਦੇਖ ਰਿ॥ ਦਿ ਚਿਹੋ ਮਾਪੈ॥ ਉਭੈ ਏਲੇ ਅਨਿ ਤੇਖ ਬਿਤੇ ਉਠਿਕ ਰਿਹ ਜੂਰਿ ਮਾ
 ਇਮ ਬਾਟੇ ਕਿਮਾ ਅਰੁ ਬੈਠਿ ਗਇਆ॥ ਦੇਖੇ ਭਾਬਾ ਸਬਦੁ ਗਾਵਦਾ ਹੈ॥

ਅਤੇ ਨਾਲੋਂ ਬੈਠਾ ਗੁਰਦਾ ਪੈ। ਬਹੁਤ ਉਦਾਸੀ ਦੇਖ ਰਿਹਾ। ਤਿਸ ਕਰਿਆਨੀ
 ਤਾਬੁਤ ਦਲਬੀਰ ਹੋਇਆ। ਸਭਾ ਉਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਚੁਪ ਕਰਿ
 ਬੈਠਾ। ਜਾਪੜੀਆਂ ਦੁਇ ਤਿਨਿ ਬੀਤੀਆਂ ਗੁਰੂ ਬਾਬਾ ਦਿਆਲੁ ਹੋਇਆ
 ਤਾਬੋਲਿਣਾ ਹੋਇਆ। ਭਾਈ ਅਜਿਤਿ ਮਾਝੂ ਭੈਮਾਨ ਕਿਉ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਪੈ
 ਤਾਅਜਿਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਤੇਰੇ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਕੈ ਮਨ ਵਿਚਿ
 ਬਹੁਤ ਗਿਣਤੀ ਮਣੀ ਪੈ। ਜੇਭਾਵੈ ਗੁਸਟੀ ਐਂਜੀ ਅਰਦਾਸਾ ਬਚਾਅ ਜਿਤਿ
 ਆਬਚਨੁ ਪੈ ਕਰਾਅਰਦਾਸ ਗੁਰੂ ਸੁਣਦਾ ਪੈ। ਜੇਕਿ ਛੁਪੈ ਗਾਜੇ ਨਿਸਾਕਰ ਸਾਂ
 ਗੁਰੂ ਬਚਨੀ। ਤਾਜਿਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਤੂੰ ਭੀ ਗੁਰੂ ਕਰਿ ਸ
 ਮਝਿਆ ਪੈ ਜਿਖੀ। ਜਿਨਿਏ ਪੁਰੋਇ ਉਠਾਲੀ ਪੈ। ਇਥੇ ਅਗੇ ਬੇਸਮਾ ਰਕਹੁ
 ਹੋਰੁ ਹੋਰੁ ਦਸੀਦਾ ਪੈ। ਤਿਸ ਕਰਿ ਕਰਿ ਮਨੁ ਭੈਮਾਨੁ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਪੈ। ਸਚੇ ਪਾਤਿ
 ਸਾਹ ਪਾਕੀ ਨਾਈ ਮਾਕਾ ਜੇਤੇ ਬੀਤ ਜੀ ਹੋਈ ਪੈ। ਗਾਇ ਸਮਦ ਕਾ ਬੀਚ ਰੁਸਮ
 ਝਾਈ ਐਂਜੀ। ਤਾਬੋਲਿਣਾ ਹੋਇਆ ਸਾਬਾਸਿ ਬਚਾਅ ਜਿਤਿ ਮਾਸਿਖਿ ਪੁਤ੍ਰ
 ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਲੋੜੀਅਨਿ। ਜਿਨ ਕਰਿ ਸੰਗਤੀ ਸਿਖੀ ਦਾ ਉਸਾਰੁ ਹੋਵੈ। ਬਚ
 ਏਸ ਪਦ ਦਾ ਬੀਚ ਰੁਏ ਪੁਪੈ। ਜੇਕੋਈ ਆਖੇ ਜਿਮੇ ਪਵਣ ਕਾ ਅਹਾਰੁ ਕ
 ਰੀ। ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਆਰਜਾ ਕੋਟੀ ਪੂਕੋਟਿ ਹੋਵੈ। ਅਤੇ ਫੇਰਿਆ ਖੇਜੇ ਪਵਣ ਅ

ਭਿਆਸੁਕੀਭਿਆਕਿਛੁਨਾਹੀਹੋਵਾ॥ਜਿਚਰੁਚੰਦੁਸੁਰਜਦੁਇਗੁ
 ਇਕਤਗੁਫਾਵਿਚਿਨਾਦਿਸਿਨਿਭਿਚਰੁਸਉਦੁਨਾਹੀਮਿਲਿਦਾ॥ਅ
 ਤੇਸਚੇਨਿਨਿਰੰਕਾਰਕਾਵਾਸਾਜੇਪੈਸੋਨਿਬਾਉਵਿਚਿਪੈ॥ਜੇਓਪੁ
 ਨਿਜਬਾਉਦਿਸੈਤਾਅਵਾਗਾਵਤੇਰਪਿਰੁਹੋਵੈ॥ਨਿਜਬਾਉਕਪੀਮੇ
 ਅਪਣੇਘਟਿਮੇਖਰਮੇਸਰਰਪਿਦਾਹੈ॥ਅਤੇਜੇਬੇਸੁਮਾਰਦੀਦਰਗਾਪ
 ਵਲੋਦਿਸਦਾਹੈ॥ਤਾਓਸਦਾਓੜਕੁਕਿਛੁਨਾਹੀ॥ਜਿਸਕੁਕਿਉਸਦੀ
 ਕੀਮਤਿਪਾਵੈ॥ਤਿਸਦਾਪਉਕੇਵਰੁਨਾਉਸਲਾਹੀ॥ਜੇਏਵਰੁਸਾਹਿਬੁ
 ਪੈ॥ਸੁਣਿਸੁਣਿਸਿਧਾਸਾਧਾਬੇਦਾਸੁਸਤ੍ਰਾਕੋਲੋਆਖੀਦਾਹੈ॥ਜੇਖਰਮੇ
 ਸਰੁਸਰਬਮਾਹੀਪੈ॥ਅਭੁਭਿਠਾਕਿਨੈਨਾਹੀ॥ਜੇਇਸਰੁਪਰੰਗਾਵਿਚਿਪੈ॥
 ਤਿਸਕੁਕੈਜੇਭਾਵੈਸੁਤਾਕਿਛੁਤੁਮਾਉਕਰੈ॥ਤਿਸਦੇਅੰਤਾਕਾਰਣਮ
 ਸੀਘਣੇਉਪਾਇਕਰਦੇਆਹੈ॥ਜੇਕਿਵੈਬੇਸੁਮਾਰਦਾਅੰਤੁਆਵੈ॥੧
 ਕੁਸਾਕਟੀਆਵਾਵਿਵਾਵਿਖੀਸਣੁਖੀਸਉਪਾਇ॥ਅਗੀਜੇਤੀਜਾਲੀ
 ਅਭੁਸਮਸੇਤੀਰਲਿਜਾਉ॥ਭੀਤੇਰੀਕੀਮਤਿਨਾਪਵੈਪਉਕੇਵਰੁਆ
 ਖਾਨਾਉ॥੨॥ ॥ਤਿਸਦਾਖਰਮਾਰਬਾ॥ਭਾਣੀਆਨਿਭਿਆਅਪ
 ਏਤਾਣੀਏਪੁਵਾਵਿਵਾਵਿਕੁਪਾਏ॥ਅਭੁਫਿਕਿਕੁਸਾਇਕੁਕਿਖੀਸਾ

ਏਏ ਰਿਅਗਤਿ ਮਾਹਿ ਹੋਮੇ ਦੇ ਹੀ ਕਉ ਭੁਜਮ ਜੈ ਸੀ ਕਰੈ ॥ ਜੋ ਮਾਟੀ ਨਾਲਿ
 ਜਾਵੈ ॥ ਤਾਭੀ ਬੇਸਮਾ ਰਿਖ ਰਖ ਕੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨਾ ਹੀ ਪਉਦੀ ॥ ਤਿਸ ਦਾਹ
 ਉਕੇਵਰੁ ਆਖੀ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ॥ ਅੰਖੀ ਹੋ ਕੈ ਜੇ ਕੁਵਾ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਜਾਉ ॥
 ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਨਾ ਆਵੁ ਉਨਾ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨਾ ਖਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਰੀ ਕੀ ਮਤਿ ਨਾ
 ਪਵੈ ਪਉਕੇਵਰੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੩ ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰ ਬੁਝਾ ਭਾਈ ਅਜਿ
 ਤਿਅ ਜੇ ਕੋਈ ਆਖੇ ਜੇਹ ਉਪੰਖੀ ਹੋਇ ਕੈ ਕੁਵਾ ਅਤੇ ਸੈ ਅਸਮਾਨੀ ਉ
 ਠਿਕੈ ਜਾਇ ਚੜ੍ਹਾ ॥ ਨਦਰੀ ਕਿਸੈ ਦੀ ਨਾ ਆਵਾ ਅਤੇ ਕਿਛੁ ਪੀਆ ਨਾ
 ਖਾਉ ॥ ਤਾਭੀ ਕੀ ਮਤਿ ਬਿਸਮਾਰ ਕੀ ਨਾ ਹੀ ਪਉਦੀ ॥ ਉਸ ਦਾ ਅੰਤ ਕਿ
 ਵੈ ਨਾ ਹੀ ਆਵਦਾ ॥ ੩ ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਗਾਇਲਿ ਖਿਮਣਾ ਪਰਿਸੁਣ ਕੀਚੈ
 ਭਾਉ ॥ ਅਸੁ ਤੇਟ ਨਾ ਆਵਈ ਲੇਖਣ ਪਉਣ ਚਲਾਉ ॥ ਭੀਤੇ ਰੀ ਕੀ ਮ
 ਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਪਉਕੇਵਰੁ ਆਖਾ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਪਰਮਾਰ ਬੁਝਾ ਭਾਈ
 ਅਜਿ ਤਿਅ ਜੇ ਕੋਈ ਆਖੇ ਜੇਹ ਉਪਰ ਮੇਸਰ ਦਾ ਨਾਉ ਪਰਿਸੁਣ ਕੇ ਭਾਉ
 ਕਰੀ ਜਿਕਿ ਵੈ ਅੰਤੁ ਪਾਈ ਮੈ ॥ ਅਤੇ ਅਵੇ ਹਾਇ ਦਿਆਵਾ ਨਹੈ ਵੈ ਲਿਖ
 ਣ ਮੜਣ ਵਿਚਿ ॥ ਅਤੇ ਅਸ ਦੀ ਵੇਦੀ ਅਤੇ ਲਿਖਣ ਕਾ ਨੇਦੀ ਤੇ ਟਿਕਿ ਤੈਵੇ
 ਲੇ ਆਵੈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਪਉਣ ਕੀ ਸਿਆਣੀ ਲਿਖਣਿ ਚਲੀ ਜਾਵੈ ਤਾਭੀ ਬੇ

ਸਮਾਰਟੀਕੀਮਤਿਨਾਹੀਪਉਦੀ॥ਅਤੇਰਹਦਾਵਿਚਿਹੀਪੈ॥ਸਰਬਮਈ
 ਸਮਾਇਰਹਿਆਪੈ॥ਉਮਾਇਕਰਕੈਪਬਿਨਾਹੀਆਵਦਾ॥ਜੇਕੋਈਦੁਆ
 ਰੈਉਸਦੇਉਸਦੇਉਪਰਿਚੁਪਿਪਦੈ॥ਪਾਲਾਕਕਰਿਸਿਰਭੇਝੁਲੈ॥ਤਾਮਤਿਕਿ
 ਤੇਵੇਲੇਕਿਤੇਜੁਗਸਮਾਲਕਰੇ॥ਨਾਭਰਚਭੁਰਾਈਏਨਾਹੀਪਾਇਅਜਾਦਾ
 ॥ਤਫੇਰਿਅਜਿਭੇਅਰਦਾਸਕੀਭੀਜੀਸਚੇਮਾਭਸਾਪੁਏਬੇਕਪੁਹੋਰੁਦਰਤਾ
 ਰਾਪੈ॥ਸਿਸਾਰਹੋਰੀਵਾਦਿਵਿਚਿਮਰਦਾਪੈ॥ਜੇਅਮਕਾਬੇਦੁਸੁਣੀਏਅਮਕਾਪ
 ਰਮੁਕਰੀਏ॥ਅਮਕਾਕਰਮੁਕਰੀਏਤਾਮਰਮੇਜਰਕਉਮਿਲੀਐ॥ਅਮਕਾਰਾ
 ਗਸੁਣਕੈਮਰਮੇਜਰਮਿਲਿਦਾਪੈ॥ਏਪੁਕਿਉਕਰਿਬਚਨੁਪੈ॥ਤਾਬੋਲਣਾਹੋ
 ਅ॥ ੧॥ ॥ਜਲੋਕੁਨਾਭੀਜੈਰਾਗੀਨਾਈਵੇਦੀ॥ਨਾਭੀਜੈਚੰਦਜੂਰਜੁ
 ਕੀਭੇਦੀ॥ਨਾਭੀਜੈਬੁਰਤੀਗਿਆਨੀਜੋਗਾ॥ਨਾਭੀਜੈਜੋਗੀਕੀਰੋਜੀ॥ਨਾਭੀ
 ਜੈਰੂਪੀਮਾਲੀਰੰਗਾ॥ਨਾਭੀਜੈਤੀਰਬਭਵਿਨਿਸੰਗਾ॥ਨਾਭੀਜੈਦਾਤੀਕੀਭੈਖੰਨ
 ॥ਨਾਭੀਜੈਬਾਹਵਿਬੈਠਿਆਸੀਨਾ॥ਨਾਭੀਜੈਭੇੜਿਮਰਹਿਭਿੜਿਜੂਰਾ॥ਨਾਭੀਜੈ
 ਕੇਤੇਹੋਵਹਿਪੂੜਿ॥ਲੇਖੇਲਿਖੀਐਮਨਕੈਭਾਇ॥ਨਾਨਕਭੀਜੈਸਾਚੈਨਾਇ॥
 ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਬੁਭਾਈਅਜਿਤਿਅਓਪੁਬੇਜਮਾਰੁਅਵੇਹਾਪੈ॥ਜੇਭਿ
 ਜਿਦਾਕਿਟੈਨਾਹੀ॥ਜੇਕੋਈਆਖੇਹਉਰਾਗਨਾਦੁਬੇਦੁਪੜਿਸੁਣਕਰਿਉ

ਉਸਦਾਉਓਮਾਈ। ਤਾਭੀਮਰਮੇਸਰਭਿਨਿਦਾਨਾਹੀ। ਕਿਭਾਈਮਤਿ
 ਸੁਰਭਿਗਿਆਨਕਰਕੈਮਰਮੇਸਰਭਿਨੈਤਾਭੀਭਿਨਿਦਾਨਾਹੀ। ਕਿ
 ਭਾਈਮਤਿਜੋਗੀਚੋਜੁਕੀਤੈਭਿਨੈਮਤੁਦਰਤੁਨੇਮਕੀਤੈਮਰਮੇਸਰਭਿ
 ਨੈਤਾਭੀਨਾਹੀਭਿਨਿਦਾ। ਕਿਭਾਈਮਤੁਰੁਮਮਾਲਕੈਰੰਗਮਰਮੇਸਰ
 ਭਿਨਿਦਾਹੋਵੈ। ਤਾਭੀਨਾਹੀਭਿਨਦਾ। ਕਿਭਾਈਮਤਿਭੀਰਬਿਨੈਰਿ
 ਮਾਹੋਇਕੈਭਵੀਐਮਰਮੇਸਰਭਿਨਿਦਾਹੋਵੈ। ਤਾਭੀਨਾਹੀਭਿਨਿਦ
 । ਕਿਭਾਈਮਤਿਦਾਨਪੁੰਨਕੀਭਿਮਾਮਰਮੇਸਰਭਿਨਿਦਾਹੋਵੈ। ਤਾਭੀ
 ਨਾਹੀਭਿਨਿਦਾ। ਕਿਭਾਈਮਤਿਬਾਹਰਿਸੁੰਨਿਖੈਠਿਮਾਮਰਮੇਸਰਭਿ
 ਨਿਦਾਹੋਵੈ। ਤਾਭੀਨਾਹੀਭਿਨਿਦਾ। ਕਿਭਾਈਸੁਰਮੇਸਰਕਾਭਿਮਹਾ
 ਰੁਮਵਡਾਕਪਤੋਪੈਨਿ। ਭਿਨਿਮਰੀਐਮਤਿਮਰਮੇਸਰਭਿਨਿਦਾਹੋਵੈ।
 ਤਾਭੀਨਾਹੀਭਿਨਿਦਾ। ਕਿਭਾਈਸਾਖਸੰਤਕਪਤੋਪੈਨਿਜੋਸਭਸਿਕੀ
 ਰੇਨਹੋਇਰਹੀਐਤਾਮਰਮੇਸਰਭਿਨੈ। ਬੇਦੁਮਰਨਸਿਮਰਭਿਸਾਸਿਰੁ
 ਜੇਗੁਮਭਿਮਾਸੁਜੇਪੈਨਿਜੋਸਭਹੀਜਤਿਬਚਨਹੈਨਿ। ਮਰਕਿਨਾਨੇਜੋ
 ਮਨਬਚਕਰਮਕਰੇਨਿਰਗੁਨਹੋਇਕਰਿਮਨਕੈਵਿਚਿਭਾਇਕਰਕੈਲੇਖ
 ਸਚਸਬਦਕਾਲਿਖਦੇਪੈਨਿ। ਤਿਸਦੀਬਚਨੀਮਰਮੇਸਰਭਿਨਿਦਾਹੈ

ਨਾਤਰਹੋਰੁਚਤੁਰਾਈਕੀਤਿਆਨਾਪੀਉਨਿਦਾਸਾਤਿਵਾਦੀਹੋਇਰਪੈਨਿ
 ਦਚਿੰਦਕਿਸੀਕੀਨਾਕਰੈ।ਜੋਕਿਛੁਮੈਦਾਇਜਮਰਮੇਜਰਕੀਪੈਜੋਸਰੁਸਤਪੈ
 ੨॥ ॥ਜਲੇਕੁ।ਜੂਠਨਰਾਗੀਜੂਠਨਬੇਦੀ।ਜੂਠਨਚੰਦਜੂਬਨਕੀਭੇਦੀ।ਜੂ
 ਠਨਅੰਨੀਜੂਠਨਨਾਈ।ਜੂਠਨਮੀਪੁਦਰੀਮੈਸਰੁਬਾਈ।ਜੂਠਨਸਰਤੀਜੂ
 ਠਮਾਈਜੂਠਨਮਊਣੈਮਾਹਿਸਮਾਈ।ਨਾਨਕਨਿਰਗੁਣਅਭਿਗੁਣਨਾਹੀਕੋਇ।
 ਮੁਪੁਛੇਰੇਮੁਪੁਜੁਠਾਹੋਇ॥ ॥ਤਿਸਦਾਮਰਮਾਰਬੁਭਾਈਅਨਿਤਿਆਰਾ
 ਗਬੇਦਚੰਦਜੂਬਨਅੰਨਮੀਪੁਜੈਰੈਸਰਬਬਾਇਦਸਦਾਪੈ।ਸਰਤੀਮਾਈ
 ਮਊਣਮਾਈਏਜੂਠੇਨਾਹੀ।ਏਪੁਜਰੁਸਤਿਪੈਨਿਜੂਠਾਕਉਣਪੈਨਿਨਾਸਬ
 ਦਗੁਰੂਨਲੇਮੁਪੁਛੇਰਿਆਪੈ।ਜੋਨਿਗੁਰਾਹੋਇਆਪੈਤਿਨਕਉਕਿਆਗੁ
 ਣਹੋਵਹਿ।ਜੋਇਥੈਪੀਮਰਤਮਗੁਰੂਨਲੇਦਿਛੁੜਿਕਹੋਪੈਨਿ॥੩॥ ਜਾ
 ਏਪੁਬਚਨਸੀਗੁਰੂਕਹਿਆ।ਰਾਅਨਿਤਾਰਸਾਵਾਵਿਸਮਾਦੁਹੋਇਗਾਇ
 ਆਅਰਦਾਸਕੀਤੀਓਸ।ਜਚੇਪਾਤਿਸਾਹਪਉਬਹਤੁਭੈਮਾਨਹੋਇਆ
 ਹਾ।ਤੇਰਾਬਚਨੁਸੁਣਕਰਿਸਚੇਪਾਤਿਸਾਹਤੇਰਾਰੰਗਾਬੁਖਿਪੁਨਾਹੀਬੁਝੀ
 ਦਾ।ਜੋਤੇਰਾਕੀਵਰਨੁਚਿਪਨੁਪੈ।ਅਤਸਾਹਏਹੋਤੇਰਾਵਰਨੁਚਿਪਨੁਪੈਅਕੈ
 ਹੋਰੁਪੈ।ਤਾਬੇਲਣਹੋਆਬਚਾਗੁਰੂਬਪੁਤੁਖੁਜੀਹੋਇਆਪੈ।ਸਿਖੁਖੁਤੁ

ਏਹੋ ਜੇਹੇ ਲੋਕੀ ਅਤਿ ਭਲੀ ਬਸਤੁ ਪੁਛੀ ਮੈ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸਿਖਾ ਸੀਤ ਜੇਹੁ
 ਭਲੇ ਵੇਲੇ ਕੀ ਮਿਆਵੈ ਗਾ ॥ ਤਾ ਬਚਨੁ ਹੋਆ ਬਚਾ ਅਨਿਤਿ ਆਗੂ ਭੁਭਾ ਏਕੁ ॥
 ਅਸਮੁਪੈ ॥ ਅਨੁਖਵਾ ਜਾਮਾ ਜੁਗਾ ਵਿਚਿ ਪਹਿ ਬੈਠਾ ਪੈ ॥ ਸੀਸ ਰਕੇ ਉਸ
 ਕੈ ਨਿਮਿਤਿ ॥ ਜੇਕੋ ਏਹੀ ਮਸਤਕੁ ਲਗੇਗਾ ॥ ਸੋ ਉਸ ਰੰਗਾ ਅਰਸੇ ਸਰਕਉ
 ਕੋਈ ਕੀ ਜਾਣਦਾ ਪੈ ॥ ਜੇਕੋ ਹਾਪੈ ਇਸ ਕਰਕੈ ਜਾਮਾ ਅਨੁਖਵਾ ਪਹਿ ਬੈ
 ਠਾ ਪੈ ॥ ਅਰ ਰਹੈ ਗਾ ਸਾਗਾ ਵਿਚਿ ॥ ॥ ਜਲੋਕਾ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਾਰ ਅਗਾਮਾ ਹਿਉ
 ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਇ ॥ ਆਮੇ ਆਪੁ ਲਾਸ ਕਰਨ ਨ ਕਦ ਬਸਕਰਾਇ ॥
 ੩ ॥ ॥ ਤਿਸਦਾ ਅਰਮਾਰ ਬੁਝਾ ਬਚਾ ਅਨਿਤਿ ਆਗੂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਕਾਰ ਅਗਾਮੇ ਕੋਹਿ
 ਇਕੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੇਸਮਾਰ ਰਹਦਾ ਸੀ ॥ ਤਿਸ ਸਮੇਦੁ ਸਰਾ ਕੋਈ ਨ ਸਾਜੈ
 ਏਹੀ ਉਸਦੀ ਮਿਤਿ ਕੀ ਮਿਤਿ ਦਾ ਜੁਮਾਰ ਕਰੈ ॥ ਜੇਕੁ ਏਹਾ ਜਤਾ ਆਖੇ ਆਪ
 ਤੇ ਹੁਲਾਸ ਕੀ ਤੇਜਾ ॥ ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਅਨੇ
 ਕ ਰੰਗ ॥ ਅਨੇਕ ਭਾਤਿ ਪਸਾਰੁ ਪਸਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਕਰ ਬੇਸਮਾਰ ਜਾਹਿ
 ਬੇਸਮਾਰ ਹੀ ਕੀ ਮੁਕੀਤਾ ॥ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਕਉ ਕੀ ਮਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ॥
 ਆਪਣੀ ਜੇਤਿ ਮਾਇਗੁ ਰੂਹੇ ਇਥੈ ਠਾਪੈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਜਿਸਨੇ ਦਰਸਨ ਦਿ
 ਤਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਨਾਉ ਸਾਧ ਸੰਤੁ ਹੋਇਆ ॥ ਅਰ ਅਨੁਖਵੇ ਜਾਮੇ ਜਿਸ ਜਿ

ਸਰੋਵਰ ਸਨ ਹੋਇਆ ਪਰੁਪਰਤੀਤਾ ਆਈ ਸੋ ਆਵਾਗ ਉਣੁ ਤੇਰ ਵਿਅੰ
 ਪਾਰਗਾਵਾ ਮੀ ਹੋਇਆ ॥੪॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ਜਾਮਾ ਪਹਿਨੁ ਗਾਇ ਚਿਖੈ
 ਠਾਸ ਗਲ ਪੁਰੀ ਈਸੁਤਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਵੀਖ ਕਪਰਗਾ ਸਿਅ ਕਪੁ ਨਾਨਕ
 ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਣਹਿ ਦੂਤਾ ॥ ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾ ਬਧੁ ਤੁਝੇ ਲਣੁ ਹੋਆ ਬ
 ਚਾਅ ਜਿਤਿ ਆਸਾ ਤਿਨੁ ਗਾ ਕੈ ਬਿਖੈ ਗੁਰੂ ਚੋਰਾ ਜੀਜਾ ਮੇਪ ਹਰੇ ਅਸਨਿਅ
 ਤੇ ਚਉਰਾ ਜੀਪੀ ਜਾਮੇ ਤੇ ਤੇਨੁ ਗਾਇ ਚਿਖੈ ਪਰੇ ਅਸਨਿਅ ਅਤੇ ਚਉਰਾ ਜੀ
 ਪੀ ਜਾਮੇ ਦੁਆਪਰ ਜੁਗਾਇ ਚਿਖੈ ਪਰੇ ਅਸਨਿਅ ਤਿਰਹਾ ਜੁਗਾਇ ਚਿਖੈ
 ਨਾਨਿ ਨਾਦਰ ਸਨੁ ਕੀਤਾ ਅਰਉ ਮਦੇ ਸਲੋਇਆ ਜੇ ਬਾਇਖੈ ਭਿਨਾ
 ਜੇਗੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਤੁ ਕਾਲ ਦੀਖ ਕੁਹੋਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਮਿਟਿ ਗਾਇ
 ਆਅਤੇ ਤਿਨਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਵਾਕੁ ਸੁਣ ਕਰਿ ਮੰਨਿ ਬਸਾਇ ਭਨਾ ਹੀ ਸੇ ਦੂਤ ਹੋ
 ਏਅਉਰ ਉਨਾ ਕਉ ਮਾਰਗੁ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪਬਿਨਾ ਆਇ ॥ ਓਪੁ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੀਰ ਹੋ ਪਰਸੂਤੁ ਇਕ ਸੇਵਿ ਚਿਖੈ ਰੇਤੁ ॥ ਆਲ ਗੁਰੂ ਕੈ ਹੀਰਾ
 ਬਿਰਹੀ ॥ ਨਿਨਾ ਜੇਗੁ ਤੇਰੁ ਹੋਵਾ ਪੈਸਾ ॥ ਤਿਨਾ ਨੇ ਓਹਾ ਮਾਭਿਉ ਭਿਖਤਿ
 ਹੋਵੀ ਪੈ ॥ ਕਿਸੀ ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕਾ ਕਹਿ ਆਨਾ ਹੀ ਮੰਨਿ ਤੇ ਅਪਣੀ ਹੀਮ
 ਨਿਮਾਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਹਨਿਅ ਅਤੇ ਨਿਨਾ ਨੇ ਤਾਰਨਾ ਹੋਵਾ ਪੈਸਾ ॥ ਤਿਨਾ ਨੇ

ਗੁਸਬਦੁਓਪਜਤਾਹੈ ਓਪੁਸਾਧੇਸਿਤੋਕਾਮਰਗਾਧੇਜਤੇਹੈਨਿਬਚਾਪੁ
 ਏਕਲਜੁਗਾਆਇਆਹੈਅਹਾਦੁੰਦੁਕਾਰਕਿਸੀਕੀਰਹਇਨਦੇਵੈਗਾ
 ॥ਤਿਸਕਲਜੁਗਾਵਿਚਿਭੀਗੁਰੂਚਉਰਾਸੀਜਾਮੇਖਪਰੇਗਾ॥ਤਿਨਾਵਿ
 ਚੋਓਪੁਚਉਦਾਹਿਜਾਮੇਸੀਗੁਰੂਜੀਸਾਧਕਪੀਏਗਾ॥ਅਤੇਜਤਿਜਾ
 ਮੇਨਾਉਪਰੀਕੁਭਗਾਤਿਕਪਤਿਗੋ॥ਅਤੇਬਚਾਸਾਂਵਲੇਦਿਸੇਤਾਂਜੁਗਾ
 ਜਰੀਤੁਬਿਸਾਂਗੁਕਰਦਾਆਇਆਹੈਅਰੁਕਰੇਗਾ॥ਸਤਿਜੁਗਾਗੁਰੂਅਪੀ
 ਮਿਹੀਰਿਵਾਨੁਰੇਤੇਗੁਰੂਜਨਕਾਬਿਦੇਪੀ॥ਦੁਆਪਰਵਿਚਿਗੁਰੂਪਰੀਚੰਦੁ
 ਅਤੇਕਲਜੁਗਾਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਵਾ॥ਤਿਸਦਾਖਰਮਾਰਬਾਭਾਈਅ
 ਨਿਭਿਆ॥ਸਤਿਜੁਗਾਵਿਖੇਆਦਿਗੁਰੂਸੀਮਹੀਮਿਹਰਵਾਨੁਬਾ॥ਤਿ
 ਸਦੀਖਏਰੀਖਏਸਿਖਕਰੇਰੀ॥੧੫੦੦੦੦੦੦॥ਖਾਇਆਜਾ॥ਤਿਤੁਜ
 ਮੇਆਗਿਆ॥ਗੁਰੂਕੀਹੋਈ॥ਹਾਬੀਜਗਾਪਾਵਹਾ॥ਹਾਬੀਜਗਾਪਾਇਅ
 ਸਿਖਸੀਗਾਤਿਸਭਸਦਾਈਉਨਾਨੇਬਚਨੁਹੋਇਆਬਚਾਪਾਪੁਦਾਣਾਤਿ
 ਆਕਰਪੁਹਾਬੀਜੀਵੈਗਾ॥ਅਤੇਸਿਖਜੇਗੁਆਗਿਆਹੋਈਬਚਾਹ
 ਬੀਜੇਵਹਾ॥ਸਿਖਕਰੇਰੀ॥੫੦੦੦੦੦੦॥ਸਿਖਕਰੇਰੀਜੇਵਿਆਦੁਸਵੀਚ
 ਰਕਰਦੇਰਹੇਤਿਬਚਾਬੀਫੇਰਿਓਠਿਖਰਾਹੇਆ॥ਜਿਨਾਨਜੇਵਿਆਜੇ

ਸੇਖਰੁ ਤੁਣੇ ਜਿਨੀ ਅਸੀਭੀ ਜੇਵਦੇਹਾ ਪੁਕਮੁ ਹੋਆ ਓਹੁ ਓਹੁ ਪਵੇ ਲਾਸੀਮ
 ਲੇਸੇ ਥਾਇਖੇ ਤੁਣੇ ਸੇਫੇ ਰਸੁ ਓਹੁ ਫੇਰੇ ਤੈਜੁ ਰਾਜਨ ਕਾ ਬਿਦੇਹੀ ਗੁਰੂ ਹੋਮ
 ਸਿਖ ਕੋ ਰੋੜੀ ॥ ੨੧੦੦੦੦੦੦ ॥ ਐਵੀਖਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਹੋਈ ਐਕੁ ਜ
 ਰਾਖਾਵਹੁ ਐਕੁ ਜਗਿਆਇਆ ਸਿਖ ਸਭੁ ਸਦਾ ਓਹੁ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ
 ਘਾਪੁ ਦਾਣਾ ਤਿਆਰ ਬਖਸ਼ੇ ਐਕੁ ਫੇਰਿ ਓਠਿ ਬੈਠੇ ਗਾਅ ਤੇ ਸਿਖ ਤੇਆ
 ਗਿਆਨ ਹੋਈ ਬਚਾ ਐਕੁ ਜੇਵਹੁ ਕੋ ਰੋੜੀ ਸਤਿ ॥ ੧੦੦੦੦੦੦ ॥ ਜੇਵਿਅ
 ਕੋ ਰੋੜੀ ਚਉਦਹਿ ਜਨਾ ਜੇਵਿਅ ਐਕੁ ਫੇਰਿ ਓਠਿ ਬੈਠੇ ਗਾਅ ਜਿਨਾ
 ਜੇਵਿਅ ਸੇਖਰੁ ਤੁਣੇ ਲਗੇ ਆਖਿ ਓਹੁ ਜੇਨੀ ਪੁਣ ਅਸੀਭੀ ਜੇਵਦੇਹ
 ਆਪੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਓਹੁ ਪਵੇ ਲਾਗੁ ਜਗਿਆਇਆ ਫੇਰਿ ਦੁਆਰਾ ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ
 ਰੀਚੰਦ ਹੋਇਆ ਸਿਖ ਕੋ ਰੋੜੀ ॥ ੩੬੦੦੦੦੦੦ ॥ ਐਵੀਖਾਇਆ ਪੁਕਮੁ
 ਹੋਇਆ ਗਊ ਜਗਿਆਇਆ ਸਿਖ ਸਭੁ ਬਿਸਮਾਦੁ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ਐਸਾ ਜਾ
 ਗੁਰੂ ਰੀਚੰਦ ਹੋਇਆ ਬਚਨੁ ਹੋਇਆ ਦਾਣਾ ਘਾਪੁ ਤਿਆਰ ਬਖਸ਼ੇ ਗਊ ਫੇਰਿ
 ਓਠਿ ਬੈਠੇ ਗਾਅ ਤੇ ਸਿਖ ਤੇ ਪੁਕਮੁ ਹੋਇਆ ਬਚਾ ਪਸਾਦੁ ਜੇਵਹੁ ਕੋ
 ਰੋੜੀ ਇਕੀ ॥ ੨੧੦੦੦੦੦੦ ॥ ਕੋ ਰੋੜੀ ਖੰਦਗਾ ॥ ੧੫੦੦੦੦੦ ॥ ਨਜੇਵਿਅ ਗ
 ਊ ਫੇਰਿ ਓਠਿ ਬੈਠੀ ॥ ਸਿਖ ਮਛੋਤਾ ਵਣ ਲਗੇ ॥ ਕਪਤਿ ਜਨੀ ਅਸੀਭੀ ਜੇ

ਵੇਦੇਹਾ ਪੁਕਮੁਹੇਆ ਬਚਾਏਰ ਕਲਜੁਗਾਨ ਬੇੜਾਹੋਇਆ ਬਚਾਤੁ
 ਦਿਜਮੁਤਮੁਸਿਖਬਹਤੁਕਰਦੇਅਸਨਿਅਮਤੇਸਤਿਬਾਦੀਰਪਦੇਅਸ
 ਸਾਜੇਕੋਈਤੁਦਦਾਸਾਜੇਫੇਰਿਮਨੁਖਪੀਹੋਅਉਤਾਰਉਤਰਿਦਾਸਾਜੇ
 ਇਕਸਜੁਗਾਦੁਕਦਾਸਾਦੂਸਰੇਜੁਗਾਮੇਖਪਾਇਦਾਸਾਅਤੇਬਚਾਪੁਣੁ
 ਅਇਕਲਅਕਲਜੁਗਾਗੁਰੂਹੋਇਆਨਾਨਕਸਿਖਕਰੋੜੀਮੇਏਗੀ
 ਪਏਗਾਛਿਨਮੇ॥੯੬੦੦੦੦੦੦॥ਅਤੇਜਗਾਮਵੇਗਾਮਨੁਖਾਇਸਸਾਂ
 ਗਵਿਚਿਠਗਾਇਕੋਈਨਾਸਰੈਗਾ॥ਇਕਨਸਿਜਾਨਿਗੇ॥ਇਕਕੂਸਟਹ
 ਣਿਜਾਨਿਗੇ॥ਇਕਬਚਨਾਉਖਬੜਕੜੇਰਪਨਗੇ॥ਮਿਛਲੀਜੁਗਾਮਿ०
 ਨੁਖਸਚਬਾਦੀਸਨਿਅਤਿਨਾਦੀਅਰਦਾਸਕਰਿਮਿਰੁਕਉਠਿਖੜਾਹੋ
 ਦਾਅਪਾਕਲਜੁਗਾਵਿਖੇਖਬਤੀਤਗੁਰੂਉਭੈਬੇੜੀਕਰਨਿਗੇਅਤੇ
 ਮਾਇਆਕਾਰਨਸਿਸਾਰਬਹੁਤੁਇਕਠਾਹੋਵੈਗਾ॥ਏਵੈਦਿਖਲਾਵਾ॥ਤਾਂਸਿ
 ਸਾਰਮਿਟੀਭੀਸੂਪਲੈਜਾਵੈਗਾ॥ਇਸਕਰਕੈਮੁਨੁਖੁਖੜਾਨਾਕੀਚੈਗਾ॥
 ਗੁਰੂਸਿਜਮਾਵਿਚਿਰਹੈਗਾ॥ਹਉਜੋਮਾਇਆਪਾਜੇਇਨਾਦੇਉਧਾਰਨੇ
 ਕੇਨਮਿਤਿ॥ਜਿਕਿਵੇਕਲੀਕਾਲਿਵਿਚਿਮੇਰੇਸਬਦਬਚਨਕਰਤਬਨ
 ਗੇ॥ਜੇਏਹੁਅਵੇਹੇਮਨੁਖਪੈਨਿਜਿਥੇਗੁਰੂਸਾਂਗੁਕੀਤਾ॥ਤਿਥੇਏਹਬ

ਬਦਲਾਕੀਰਿਅਈਆਪੇਆਪਖਿਭੋਫਿਰਿਏਥੇਪੁਕਾਚੁਕਾਠਉਰਨਾ
 ਹੀਖਓਦਾਕਈਜੁਗਾਪਇਆਕੁਮਤਾਪੈਕਈਗੁਮਖਸਬਾਇ
 ਕਵਿਠਪਬਾਗਾ॥ ੬ ॥ ॥ ਜਲੇਕੁਆਯਦਿਖੁਰਖੁਮਪਰੰਪਰਕਰ
 ਤਾਆਪੇਦਾਨਾਬੀਨਾਕਪਨਸੁਣਨਿਤੇਰਪੇਨਿਆਕਾਕਾਪੁਸੀਗਾ
 ਭੀਨਾਤਾਕੀਜਾਤਿਨਜਨਸੁਵਰਨਿਚਿਪਨਨਾਹੀਦੀਸੈਕਉਣਕ
 ਪੈਤੂਕਦਕਾਹਾਨਰਪੁਜਾਤਿਨਿਕਟਿਨਅਵੈਪਰਖਸੇਗਾਭੇਰਪ
 ਤਾਕਪੁਨਨਕਮਬਭਈਪੈਰਾਨੀਕੋਈਸਾਸੁਤਤੁਬਿਰੈਗਤਿਜ
 ਦਾਪਰਮਾਰਸੁਤਾਈਅਨਿਭਿਅਗਾਅਯਦਿਖੁਰਖੁਜੇਪੈਸੇਅਮ
 ਰਪੈਉਜਦਾਖਾਰਕਿਨੈਨਾਹੀਖਏਆਮਰਸਭਸੇਕਾਅਭਿ
 ਰਜਾਮੀਪੈਅਕੁਰਪਣਸੁਨਣਿਤੇਨਿਆਰਾਪੈਭਿਨਿਦਾਕਿਸੇਨ
 ਲਿਨਾਹੀਫਿਰਿਤਾਕਾਜਾਤਿਜਨਸੁਵਰਨਕੋਈਕੀਜਾਣੇਅਤੇ
 ਜੇਕੋਈਪੁਜਾਤਿਕਰੈਨਿਕਦੀਪਰਸੁਰਭੀਸੁਨੁਖਦੇਜਾਮੇਵਿਚਿਅ
 ਏਆਪੈਕਿਮਾਨੁਖਦੀਪਇਰੀਪਈਏਅਨਿਥੇਸਚੁਪੈਭਿਥੈਪੁਜ
 ਭਿਨਿਕਟਿਨਾਹੀਆਵਦੀਅਤੇਪਰਖਸੇਗੁਭੀਗੁਰੂਕੈਨਜੀਕਨਾ
 ਹੀਆਵਦਾਅਤੇਜਾਣੀਗਾਕਿਉਕਰਿਮਾਨੰਦਕੰਜਦੀਰਿਅਈ

ਸਬਦੁ ਚਿਰੈ ਬਾਗੁ ਭਾਕੈ ਈਵਿ ਰਲਾਸਾ ਸੁਤਤ ਦੇਵਿ ਰੇਲੈ ਵਾਲਾ ਜਾਣੈ
 ਗਾਗੁ ਅਤੇ ਹੋਰੁ ਸਿਸਾ ਰਪੈ ਰਾਨੁ ਹੋਇ ਰਪੈ ਗਾਗੁ ਅਰਕੁ ਪੈ ਗਾਜੇ ਭਾਈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੀਆ ਹਾਰੇ ਰਾਇ ਚਿਰਾਗੁ ਪੀਆ ਅਤੇ ਕਪਨ ਰੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੋਰੁ ਸੁਭੇਖੁ ਵਿਚਿ ਰਹਦਾ ਸਾ ਅਤੇ ਏਹੁ ਜਾਮਾ ਰਾਜ ਸੁਭਾਉ
 ਵਿਚਿ ਪੈ ਏਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ
 ਮਾਇਆ ਪੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁਆਰੁ ਤੁਮੈ ਹਾਰਾ ਮਾਪਣੈ ਵਸਿ ਰਖੀ
 ਜਾਤੁ ਏਕੈ ਰਾਬੈ ਲੈ ਭਰਮ ਭੀਤੁ ਉਸਭਨ ਗਭਿਟਿ ਮਾਮਾਪ ਮਠੈ
 ਲਨੈ ਲੈ ਮੈ ਨਾਇ ਹਾਰਾ ਸਦਾ ਅਬਨਾਸੀ ਤਾਤੇ ਰਪੈ ਨਿਮਾਰਾ ਕ
 ਪੁਨਨ ਕੋਟਿ ਜੁਗਾਬੀ ਤੇ ਅੰਤੁ ਮਾਰਾ ਵਾਰਾ ਭਿਸਦਾ ਪਰਮਾਰ ਸੁ
 ਤਾਬੈ ਲਣਾ ਹੋਆ ਵਸਤੁ ਮੇਹਾਰਾ ਜਪੈ ਸੇਗੁਰੂ ਮਾਪਣੈ ਵਸਿ ਰਾਖੀ ਪੈ
 ਜਾਤੁ ਏਕੈ ਗਾਤੁ ਦਿਸਬਦ ਪੀਉ ਚਰੈ ਗਾਗੁ ਅਤੇ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਰੁਰਮਜ
 ਗਾਗੁ ਮਾਮਠੈ ਲੁਰਪੈ ਰਪੈ ਗਾਗੁ ਰੁਰਮ ਅਬਨਾਸੀ ਜਾਮਾਪ ਹਰਨ ਵਾਲ
 ਪੈ ਜੇਜਗਤੁ ਤੇ ਨਿਮਾਰਾ ਰਪੈ ਗਾਗੁ ਕੋਟਿ ਜੁਗਾਬੀ ਤਗਾਣੈ ਪੈ ਹਿਯਾਤਿ
 ਭਿਸਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਤੁ ਮਾਰਾ ਵਾਰਿ ਨੈ ਮਾਇਓ ਨਾਹੀ ਅਲਮਾਤਿ ਹੀਰ
 ਹਿਮਾ ॥ ੨ ॥ ॥ ਜਲੇ ਕੁਆਰਾ ਬਿਰੀਜ ਨਿਨਾਬੀ ਸਰੁਜਾ ਕੀਤਾ

ਕੈਨਿਕਟਿ ਨਕੋਈ ਜਾਣੀ ॥ ਨਉ ਦੁਆਰ ਚਲਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਰਹੇ ॥ ਅਲਿਖਤੁ ਰੁ
 ਜਾਂਈ ॥ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਪੁਤਰਾ ਤੁਮੈ ਹੁਪੈ ਰਾਨੀ ॥ ਕਪੁਨਨ ਕਮਭ
 ਅਗਮ ਅਰੋਚ ਬਕੋ ਵਿਰਲਾ ਸਾਸੁ ਮਛਾਨੀ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਮਰਮਾਰ ਬਾਭਾਈ
 ਮਾਨਿਤਿ ਮਾਗੁ ਰੂਪ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਪੈ ਅਤੇ ਮੈ ਦਾਇਸ ਪੈ ॥ ਸਭ ਉਸ ਦੀ ਨਾ
 ਬੀ ਵਿਚਿ ਪੈ ॥ ਤਿਸ ਦੈ ਨਿਕਟਿ ਕਉ ਟੁਜਾਵੈ ॥ ਕਿਸ ਕਰ ਕੈ ਨਉ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪੈ ਨ
 ਜੇ ਚਲਾਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਪੈ ਨਿਜੈ ਕੋਈ ਨਵਾ ਵਿਚਿ ਪੈ ਜੇ ਸਭ ਚਲਾ ਰਾਖੇ ॥ ਅਤੇ
 ਦਸਵਾ ਦੁਆਰ ਜੋ ਪੈ ਜੇ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਪੁਤਰਾ ਪੈ ॥ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਭੇਖ ਪੁਚਿਅ
 ਜੋਈ ਪੈ ਰਾਨੁ ਗੁਰਾ ਹੋਇ ਰਹਿਅ ॥ ਤਿਸ ਅਸ ਬਾਨੁ ਗੁਰੁ ਕਾ ਆਜਣ ਪੈ ॥ ਅਭ
 ਅਗਮ ਅਰੋਚ ਰੂਪੈ ਤਿਨੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਾਸੁ ਮਛਾਣੁ ਰਾਪੈ ॥ ਹੋਰ ਸਭ ਨਵਾ ਹੀ
 ਅੰਦਰ ਵਰਤਦੀ ਪੈ ॥ ਤਾਏ ਵਿਅਨਿਤਿ ਅਰਦਾਸ ਕੀ ਜੀ ਸਚੇ ਮਾਤੁ ਸਾਹਿਜਾ
 ਤੁੰਏ ਪੁਜਾਅ ਬਦਲੇ ਗਾਤਾ ਏ ਪੁਤੇ ਰਾਗੁ ਮਾਕਿ ਬੇਹੋ ਗੁ ॥ ਤਾ ਬੋਲਣਾ ਹੋਇ ਅਥ
 ਚਾਮੇ ਰੇਹਾ ਮੁਹਵਾ ਬੋਲਣਾ ਕਿਹੁ ਨਾ ਹੀ ਮੰਗਾਵਾ ਕੁਸ ਬਦੁ ਪੈ ॥ ਨਿਬੇਸ ਬਦੁ ਹੋਵੈ
 ਗਾਹ ਉਭੈ ਪੀਯਾ ॥ ਤੁਸਾ ਤਿਬੈ ਪੀਗੁ ਰੂਪ ਨਾਵਾ ॥ ਵੀਚਾਰ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ ਸ
 ਬਾਇਬੈ ਨਿਕੈ ਗੁਰੁ ਮਛਾਣਾ ॥ ਜੇ ਸਬਾਇ ਵਿਚਿ ਵੇਗੁ ਰੂਪ ਛਾਣੈ ਗਾਜੇ ਸਚੈ ਸ
 ਬਾਇਕੈ ਸਮਾਨ ਨਾਨਾ ॥ ੧੦ ॥ ॥ ਸਲੋਕੁ ਅਰਜਨ ਮੇਜੁ ਨੀਠਿ ਰਿਅ

ਵੈਜੇਗੁਰੂਜਾਣੈਦੁਆਰਾਕਰਮਕੁਤੁਬੇਲਬਿਸਬਾਰੀਨਾਮਿਆਨਾਫਲ
 ਪੁਆਮੁਖਆਗਾਰਕਾਕਹਿਆਮਾਨੈਸੇਸਿਖਕੁਰਮਕੁਲਾਨੇ। ਸਬਦੁ
 ਨਬੰਤਰੰਜੇਜਨਿਖੋਜੈਸਾਚੇਸਬਾਦਿਸਮਾਨੇ। ਉਗ੍ਰੇਬਿੰਦੀਗਮਚੀਟੀਪਗੁਹ
 ਤਿਉਪਰਿਅਸਵਾਰੀ। ਜਾਕੇਕਰਮੁਪਰਮੁਨਮਾਇਆਮਾਖੀ। ਕਹੁਨਾਨ
 ਕਮਾਠਿਪਹਿਲਿਵਤਾਰੀ। ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਾ। ਭਾਈਅਨਿਤਿਅ।
 ॥ ਜਾਪਉਏਪੁਜਾਮਾਛੁਰਾਗਾ। ਅਭੈਹੋਰਨਵਾਜਾਮਪਹਰਾਬੈਠਾਗਾ।
 ਤਿਸਸਮੇਬਹੁਤੁਸਿਖਾਠਿਟਿਜਾਨਰੇ। ਅਬੁਕਪਤਿਰੇਅਜਾਗੁਗੁਰੂ
 ਨਕਮਾਹਾ। ਏਪੁਆਸਾਰੇਗੁਰਕਾਸਿਖਸੀਜੇਹਾਏਪੁਤੇਹੇਅਜੀਐ
 ਉਨਾਜਨਨਹਰੇ। ਗੁਰੂਕਾਇਆਪਲਟਿਕੈਹੋਰਜਾਪਹਰਿਥੈਠਾਹੈ। ਮੇ
 ਨੇਦੁਜਾਕਰਜਾਣਨਰੇ। ਕੀਸਿਖਕੀਪੁਰੁਮੇਰਾਸਿਖੁਪੁਰੁਸੇਈਜੇ
 ਮੇਨਉਹਰਿਮਹਲਾਇਕੁਕਰਿਜਾਣੈ। ਅਤੇਜੇਕੋਈਗੁਰੂਨਦੁਜਾਕਰਿਜਾ
 ਏਗਾ। ਤਿਸਦੀਅਗਲੀਪਿਛੀਕਮਾਈਸਭਖਸਿਲਣੀਏਰਾਗਿਅ
 ਤੇਗੁਈਅਨਿਤਿਅ। ਏਕੁਆਪਕੁਲਨਰੇਨਾਲੇਹੋਰਨੇਨੇਉਪਦੇਸੁਕ
 ਰਨਿਰੇ। ਜੇਗੁਈਗੁਰੂਅਸਾਰਾਬਾਬਾਨਕਮਾਹਾ। ਜੇਗੁਸਮਾਣਾ
 ਪੁਣਿਅਪਣੇਕਰਮਪਰਮਕਰਕੁਤਵਿਚਿਰਹੀਐ। ਜਿਨਾਏਪੁਜਮ

ਭੀ ਤਿਨ ਜੇਗੁਗੁਰੂ ਨਾਮ ਲਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਸਬਦਿ ਸੁਣੇ ਪੜ੍ਹੇ ਕਾਫਲ
 ਲਾਗਾ ਦੁਹੀ ਸਿਰੀ ਗਏ ਜੇਗੁਗੁਰੂ ਬੇਮਿਕ ਹੀ ਅਨਿਜੇ ਹੋ ਪੈਨਿ
 ਜੇਕੋਈ ਇਨ ਦਾ ਕਹਿਅ ਮੰਨਿ ਕੈ ਭੁਲੇ ਗਾ ਸੇ ਗਇਆ ਅਤੇ ਜੇ
 ਕੋਈ ਸਬਦਿ ਵਿਚਿ ਦੇ ਗੁਰੂ ਮਛੁਣੈ ਗਾ ਸੇ ਸਬਦਿ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੈ ਗਾ॥
 ਉਸਦੀ ਕਮਾਣੀ ਘਾਲ ਕਮਾਣੀ ਬਾਇ ਮਛੁਣੈ ਗੀ॥ ਭਾਈ ਅਨਿਭਿ
 ਆਗੁਰੂ ਜੇ ਜੇ ਬਿਹੰਗਾ ਮਚੀ ਟੀ ਦੁਹਾ ਮਾਰਗ ਕੀ ਖਬਰ ਰਖੇ॥ ਅ
 ਰਸ ਬਦ ਦੇ ਰਬਿ ਉਪਰਿ ਅਸਦਾ ਰਹੈ॥ ਪਸਤੀ ਕਹੀ ਮੇ ਸਬਦਿ
 ਤਿਸ ਉਪਰਿ ਅਸਦਾ ਰਹੈ॥ ਜਾ ਕੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਮਾਇਆ ਖੀ ਕਢੂ
 ਨਾ ਹੋਵੈ॥ ਅਰਮਾਠਿ ਮਪਰਿ ਲਿਵਤਾਰੀ ਵਿਚਿ ਰਹੈ॥ ਇਸ ਲਛਣਿ
 ਕਰਿ ਕੈ ਗੁਰੂ ਕਉ ਖੋਜਿ ਲੈਣਾ॥ ਜਿਥੇ ਧਾਰਮਿ ਰਹੈ ਤਿਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਜ
 ਏਨਾ॥ ਭਾਉ ਵਿਅਨਿ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀ॥ ਜੀ ਜਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਕੋਈ
 ਸਬਦੁ ਹੋਵੈ ਜਿਤੁ ਕਰ ਕੈ ਸਾਹਿਜੀਏ ਹੋ ਜਾਮਾ ਅਮਰਿ ਰਖਨਿ॥
 ਤਾਂ ਬੋਲਣਾ ਹੋਆ॥ ੧੧॥ ॥ ਜੇ ਲੋਕਾ ਭੁਗਤੇ ਨਿਕਿ ਸਿਆਸਤੁ
 ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਗਾਖ ਗਏ ਝੀਖ ਗਏ ਸਿ॥ ਭੁਏ ਗਾਸਾਂ ਟੀ ਮਹਿ ਦੀਖ
 ਕੁਜਲੈ ਅਭੰਗਾ ਕੇ ਕਲਮੀ ਬਿਖਰੀ ਤਿਨਿ ਓਓ ਤੁਮਹਿ ਸਵਿਲ

ਗਾਰੀਗਾ ਤੂਟੀ ਤੰਤੂ ਬਧਾ ਬੀਕੀ ਬਹੁ ਤ੍ਰਿਬ ਜਾਹੋਇ। ਨਾਨਕ ਮੈ ਜੇ
 ਸਾਂਗਾ ਮਹਾ ਕਿਸੇ ਮਿਲਾਵੈ ਜੋਇ। ਤਿਸਦਾ ਪਰਮਾ ਰਬੁ ਭਾਈਅ
 ਨਿ ਤਿਆਨਿ ਉਤ੍ਰੁ ਕਹਿਦਾ ਹੋ ਜੋਈ ਹੋਵੈ। ਪਰ ਜੇ ਭੁਗਤੇ ਨਿਕ ਸਿਆਮ
 ਤਿਸਕੀ ਮਗੀ ਬੇੜੀ ਪੈ। ਅਰੁ ਪਰਾਬੀ ਪੈ ਹੋਇ ਪੈ। ਸਭ ਕਾ ਲਿਕੈ ਵ
 ਸਿ ਪੈ। ਬੁਢਾਏ ਹੁ ਮਨੁ ਖੁਜੈ ਪੈ ਪਰ ਮੇ ਸਰਕਾ ਰਖ ਪੈ। ਜੇਹੇ ਹੁਆ ਪਰ
 ਉਜਾਨੈ ਜੇਹੇ ਹੁ ਭੁਗਤੇ ਨਿਕ ਸਿਆਮ ਪੈ। ਤਿਉਂ ਹੀ ਮਾਇਆ ਭੁਗਾਮ
 ਭੁਖੀ ਮੋਹਿ ਲੈਦੀ ਪੈ। ਕਿਸਕੀ ਨਿਆਈਂ ਨਿਉਦੀ ਪਰੁ ਬਾਲਰ
 ਖੀਦਾ ਪੈ। ਅਰੁ ਸਰਪਕੀ ਦਿਸਦਿ ਪਇਆ ਦੀ ਪਰੁ ਬੁਝ ਜਾਦਾ ਪੈ
 ਇਸਕਰ ਕੈ ਬਾਸਾਈ ਸਾਂਗਾ ਮਹਿ ਭੁਏ। ਅਤੇ ਬਚਾ ਜਾਯੋ ਜਾ ਰ
 ਗਾ ਪੈ ਜੋ ਨਿਆ ਬਾਪੈ। ਤਿਥੈ ਜਾਯੋ ਨਿਕ ਸਿਦੇ ਪੈ। ਸਾਧ ਦੀ ਪ
 ਕ ਪੈ ਪਰਮਾਇਆ ਭੁ ਅੰਗਾ ਮਦਿ ਚਿਰ ਜਾਤਿ ਪੈ। ਸੀਸਾ ਰਮਾਇ
 ਆਇ ਚਿਚੇ ਤੰਤੂ ਪੈ। ਇਨ ਕੈ ਉਪਰਮਾਇਆ ਕਾ ਅਮਰੁ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਸੀਸਾ ਰਮਾਇਆ ਕੈ ਵਸਿ ਪੈ। ਇਸਕਰ ਕੈ ਸੀਸਾ ਰਮਰ
 ਸਾਧਾਇ ਚਿਭੇਦੁ ਪੈ। ਆਇਆ ਤੇ ਨਿਆ ਬਾਕੈ ਫੀਨਾ ਹੀ। ਅਪਣੈ
 ਅਪਣੈ ਸਾਬਗਾ ਸਭ ਕੈ ਫੀਨਾ ਲਿਅ ਜਾਦਾ ਪੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਗਭੁਗਾ ਤਿਉ

ਨਿਗਾਸਾਂਟੀਕੇਖੋਜਿਣਹਾਰੇਪੈਜੋਈਖਰਮੇਸਰਨੇਪਾਵੁਨਿਗਾਜਿਉਕਰ
 ਕੋਕਲਾਅਰੁਮੀਬਿਕੀਖਰਤੀਪੈ। ਤਿਉਉਸਮਉਸਰਵੰਗਲਾਗੈਗਾ
 ਅਰੁਜਿਤੁਵੇਲੈਅਨੁਖਦਾਜਾਮਾਬਿਨਸਿਗਇਆਮਤੇਕਿਛੁਕੁਗਤਿਕੀ
 ਤੀਓਜੁਨਾਹੀਤਾਜਿਉਰਬਾਬਕੀਤੰਤੁਤੁਟਿਅਤੇਵਜਾਗਹਿਜਾਦਾਪੈ।
 ਤਿਉਹੀਮਨੁਖਇਖੇਤੇਖਿਸਿਆਫੇਰਿਗੁਰੂਭਾਵੈਤਾਇਸਜਾਰਾਮਹਿਲਿਅੰ
 ਵੈ। ਜੇਪੁਸਤਿਗੁਰੂਕਉਮਿਲੈਤਾਇਪੁਕਿਉਤੁਟਿਜਾਵੈ। ਇਜਦੀਕੁਗਤਿਬਾਇ
 ਪਾਵੈ। ਇਹਮਨੁਖਕਾਜਾਮਾਇਕਰਿਗੁਰੂਖਰਮੇਸਰਨੇਲੇਖਾਬਾਫਿਰੈ। ਭਉ
 ਕਉਦੂਰਦੇਵੈਤਾਇਪੁਕਿਬੋਗੁਰੂਨੇਮਿਲੈਫੇਰਿਚਉਰਾਜੀਜਾਇਪਇਆ
 ਤਾਫੇਰਿਅਜਿਤੇਅਰਦਾਸਿਕੀਤੀ। ਜੀਸਚੇਪਾਤਿਜਾਹ। ਤੂੰਜੋਪੈਜੋਗੁਰੂਇਦੁ
 ਪੈ। ਜੇਤੂਬਰਸੈਗਾਨਾਹੀਤਾਕਾਲਪਇਜਾਵੈਗਾਜਗੁਰੂਲਿਜਾਵੈਗੀ। ਤਾਇਨੰ
 ਜੀਅਦਾਕਉਣਹਾਲਹੋਵੈਗਾ। ਤਾਬੋਲਣਹੋਆ॥ ੧੨॥ ॥ ਜਲੋਕਾਬਾਦ
 ਰਸੁਅਰਧਵਲੁਹਾਰਿਨਿਨਿਖਉਤੀਨਿਨਿਬਾਉ। ਨਾਵੇਅਹਲਿਨਨਕਚੁਗ
 ਲਅਪਾਰਕਾਨਾਉ। ਤਿਸਦਾਖਰਮਾਬਬਾਭਾਈਅਜਿਤਿਅਯਾਇਪੁਸੰਜਾਰਜੇ
 ਪੈਜੋਅਨੰਦਬਾਦਰਮਰੁਸੁਏਕੀਨਿਅੰਣੀਪੈ। ਜਿਤੁਵੇਲੇਗੁਰੂਨਦਾਜਾਮਾਪਹ
 ਰਿਅਯਾਤਿਤੈਵੇਲੇਅਯੋਯਾਪਣੀਮਤਿਤੇਚਲਨਿਗਾਅਰਮੇਗਾਨਾਉਚੁਗਲ

ਰਬੰਨਬੋਆਮਰੁਕਹਾਨਿਗੋਜੋਆਖਾਰਬਾਬਾਨਨਕਆਹਾ। ਏਹਸੇਵਕਚੁਗ
 ਲਕਰਿਬਾਖਾਨਿਗੋ। ਤਿਸਕਰਕੈਸਭਫਿਟਿਨਾਨਿਗੋ। ਅਰਨਵਾਹੀਸਬਦੁ
 ਓਚਰੀਏਗਾ। ਅਰਗੁਰੁਨਿਰਾਲਮਹੋਇਬੈਠੇਗਾ। ਫੇਰਿਨਵੀਹੀਸਿਖੀ
 ਚਲੈਗਾ। ਅਰਨਵਾਹੀਸਬਦੁਓਚਰੀਗਾ। ਜੇਟੁਟਾਰੰਨਾਅਇੰਮੇਰੀਖ
 ਵੇਗਾ। ਜੇਸਭੁਬਾਖੀਏਗਾ। ਅਰਜੇਬਾਦਰਿਧੂਏਕੀਨਿਆਈਉਰਿਜ
 ਨਿਗੋ। ਸੇਆਖਨਾਨਿਮਿਲਨਿਗੋ। ਤਾਫੇਰਿਅਨਿਤੇਅਰਦਾਸਕੀਤੀਸ
 ਚੇਖਾਉਸਾਹਤੇਗਾਦਾਸਾਕਿਵਿਚਿਪੈ। ਅਤੇਤੁਖਾਦਾਖੀਦਾਕੀਪੈ। ਅਰਬਿ
 ਨਾਸੇਵਕਪੁਧੇਵਾਨਾਹੀ। ਅਰੁਅੰਦਰਪੁਟੇਲੁਕਰਿਚੇਲੇਹੀਕਰਿਬਕਾਜਿ
 ਮਿਲੈਗਾ। ਤਿਸਸਮੇਗੁਰੁਸਾਰੀਕਪੀਗਾ। ਤਦਤੁਸੀਭੀਭੁਲੁਜਾਪੁਰੇਗਾ।
 ਅਰਿਬਾਹਰਿਕਪਨਿਗੋਮਿਛੇਕਿਛੁਰਪਿਓਨਾਹੀ। ਅਤੇਜੇਣੀਉਤਵੇਲੇ
 ਮੇਨੇਗੁਰੁਕਰਿਜਾਣੈਗਾ। ਅਤੇਕਪੈਗਾਜੇਕਿਛੁਪੈਸੁਨਨਕਪੈ। ਕਿਜੇਜਾਮੇ
 ਵਿਚਿਗੁਰੁਪਦੈਸੇਆਦਿਜਗਾਦਿਮਿਲਿਅਾਰਪੈਗਾ। ਅਤੇਜਿਨਾਮੇਨੇ
 ਇਕੁਕਰਿਜਾਤਾਨਾਹੀਸੇਨਕਰਿਗਾਮੀਹੋਏ। ਅਤੇਫੇਰਿਅਨਿਤੇਅਰ
 ਦਾਸਕੀਤੀਬੈਰਾਗਕਰਕੈ। ਸਚੇਖਾਉਸਾਹਤੇਰੇਬੋਲਣਾਹੋਇਆ। ਜ
 ਦਹਉਜਾਅਨਵਾਖਪਰੇਗਾ। ਤਦਿਅਣੀਭੁਟਿਨਾਰੀ। ਕੋਣੀਗੁਰਮੁਖ

ਉਬਰੈਗਾ॥ ਘਾਤਿਸਾਹਿਤੁਟਿਆਹੋਇਆਕਾਛਿਰਿਉਪਾਰਹੋਇਗਾਨਾ॥
 ਤਾਬੋਲਿਣਹੋਆ॥ ੧੩॥ ॥ ਜਲੇਕੁਲਾਖਕਰੋੜੀਛਿਨਿਮੇਅਸੀਖਕਰੋ
 ਤੀਜੀਉ॥ ਪੁਕਮੁਹੋਆਸਰਸਰਾਇਕਉਕਾਛਪੁਨਰਕਿਨਿਵਾਸਾ॥ ਇਨਾਜੀ
 ਅਸਤਿਗੁਰੂਨਾਹੀਉਟਿਐਆਕਰਹਿਬ੍ਰਹਮੇਕੀਆਸਾ॥ ਤਾਕਉਲੇਖਲੇਖਾ
 ਟੀਮੈਏਪੁਦਾਏਮਾਣੀਕੇਜੀਉ॥ ਅਇਅਮਮਤਾਮੋਹਣੀਤਾਸਿਉਲਾਗੀ
 ਲੀਉ॥ ਕਪੁਨਾਨਕਆਸਨਪੂਰੀਆਛਿਰਿਨਰਕਿਸਿਧਾਰੇਜੀਉ॥ ॥
 ਤਿਸਦਾਖਰਮਾਥਾ॥ ਭਾਈਅਨਿਤਿਆ॥ ਭਾਈਲਾਖਕਰੋੜੀਛਿਨਿਵੈਜੀ
 ਅਨਰਕਮਹਿਪੜੇਗਲਿਤੇਬੋ॥ ਇਕਦਿਨਮੈਜਾਹੋਇਆਤੇਤੇਜੁਗਾਥਿ
 ਖੇਜੀਗੁਰੂਜਨਨਕਾਬਿਏਹੀ॥ ਥੈਕੁੰਛਕਉਚਲੇਖੇਪੁਕਮੁਪਾਇਨਕਵੇਕੋਲ
 ਅਇਨਿਕਲਿਆ॥ ਓਪੁਜੇਨਰਕੀਜੀਅਪੜੇਬਿਲਲਾਵੇਸੇ॥ ਜੀਗੁਰੂ
 ਜਨਨਕੀਕੇਅੰਗੀਜਬਦੀਖਪੁਚੀਓਪੁਜੀਅਨਰਕੀਜਾਂਤਿਮਹਿਪਿਆਇ
 ਗਏ॥ ਅਤੇਜੀਨਿਕਏਪੁਜੀਅਦੁਖੀਜੇਏਖੇਤਿਨਾਕਰਕੈਆਗੇਚਲੇਨ॥
 ਹੀ॥ ਅਰਧਰਸਰਾਇਕਉਆਗਿਆਹੋਈਜੇਏਪੁਨਰਕੀਜੀਅਨਰਕਤੇਕ॥
 ਦੁਹਾ॥ ਤੁਥੇਅੰਬੋਧਰਮੁਰਾਇਖੇਤਿਭੀਕਰੀ॥ ਜੇਗਾਰੀਬਨਿਵਾਜਿਤੇਰਾ
 ਪੁਕਮੁਹੋਆਸੇਸਤਿਪੈ॥ ਪਰਗਰੀਬਨਿਵਾਜਿਏਪੁਜੀਅਮਹਾਪਾਖੀਪੈ

ਨਿਅਰਮੇਸਰਿਨਾਲਿਦਾਵਾਬੰਨਿਦੇਅਸਨਿਅਰੁਜੋਹਮਹੀਬੁਹਮਰੁਪ
 ਪੈ। ਇਨਾਨੀਆਸਤਿਗੁਰੂਨਾਹੀਭੇਟਿਅਮਾਪਹੀਕੋਜਖਤੇਬੇ॥
 ਜਿਸਕਰਿਕੈਏਹਕੁੰਭੀਨਰਕਮਏਪੈਨਿ। ਜਿਕੋਈਹੋਰਮਾਪੁਕਰਦਾਹੈ
 ਤਿਨਕਉਜੋਨਿਦਿਖੇਰੇਜੀਦਾਹੈ। ਓਹਕੁੰਭੀਸੁਖਬੋਰਾਅਗਲਾਦੇਖਿ
 ਪੈਨਿ। ਅਰੁਜਿਨਾਬੁਹਮਾਅਪਕਉਸਤਿਗੁਰੂਕਪਾਵਤਿਪੈਨਿ। ਅਰੁ
 ਐਸਾਹੀਉਖਦੇਸੁਪੋਰਨਾਕਉਦਿਨਾਵਤੇਪੈਨਿ। ਜਿਭਾਈਆਖੇਗੁ
 ਰੁਆਖੇਚੇਲਾਪੈ। ਹੋਰਕਉਣਪੈਜੋਕਿਛੁਪੈਸੁਹਮਹੀਪੈ। ਅਰੁਕਰਮੁਸ
 ਰਮੁਗੁਰਮਰਮੇਸਾਬਨਾਜਾਤੀਅਨੇ। ਜੇਮਹਾਦੁਖੀਏਏਨਾਦਾਜਾਮ
 ਨੁਕੋਈਨਾਹੀਜਿਤੁਕਰਿਏਖਲਾਜਹੋਵਨਿ। ਏਹਵਰੇਗੁਨਹਿਗਾਰਪੈ
 ਨਿ। ਇਨਾਨੇਕਈਜੁਗਾਬੀਤੇਪੈਨਿ। ਨਰਕਵਿਖੇ। ਇਨਾਇਕੁਦਾਣਾਸੀ
 ਸਾਵਵਿਖੇਬੀਨਿਅਨਾਹੀ। ਜੇਅਰੇਜਾਇਖਵਨਿ। ਜਾਇਹਬ੍ਰਿਨਿਤੀ
 ਸਰਮਗਾਇਕਬੀ। ਤਾਸੀਜਨਨਕਨੀਕਹਿਅਏਨਾਦਾਜਾਮਨਮੇਦੀਅ
 ਸੀਹੋਦੇਹਾ। ਉਸਮਰਬਾਇਕਰਿਏਨਾਛਿਨਵੈਕਰੇਕੁੰਭੀਨੀਆਨਰਕਤੇ
 ਕਾਢਿਅਾਕਲਜੁਗਾਵਿਚਿਮ੍ਰਿਤਲੋਕਕਉਭੇਜਿਅਾਅਰੁਇਨਾਨੀ
 ਅਕਾਦਾਣਾਪਾਣੀਨਵੈਸਿਰੈਫੇਰਿਲਿਖਿਅਾ। ਇਨਾਨੀਆਕੇਨਮਿ

ਤਿਹਮਕਲਿਜੁਗਾਵਿਚਿਅਵਤੁਬੁਲੀਅਸਾਜੇਬਚਾਇਨਨੇਮਿਛੁਲੀਗਾਲਿ
 ਬੁਲਨਾਵੈਗੀਅਰੁਮਾਇਅਸੇਪੁਨਾਲਿਲਿਵਲਾਗੈਗੀਜੇਕੋਈਮੇਰੇਵ
 ਚਨਾਉਪਰਿਅਸਬਿਰਰਪੈਗਾਜੇਈਨਿਬਪੈਗਾਹੋਵਫੇਰਿਉਇਅਸੇ
 ਜਾਇਨਰਕਪਵਨਿਰੋਗਤਿਨਾਦੀਆਸਾਕਾਈਖੁਬੀਨਾਹੋਈਅਬਚਾਅਸੀ
 ਏਹੁਨੀਅਨਰਕਤੇਜੇਕਾਦੇਅਸਨਿਜੇਕਿਵੈਇਨਾਨੀਅਕਾਭੁਲਾਹੋਵੈਜੇਇ
 ਨਨੇਗੁਬੁਧੀਵਿਸਿਰਿਗਾਇਆਜੇਇਨਾਕਰੇਕਾਈਗਾਲਿਦੀਨਾਹੀ॥
 ਅਤੇਜਾਮਨਾਇਨਾਦੇਅਸੀਹੋਏਹਾਜੇਗੁਬੁਕਪਿਅਸੇਦਰਗਾਪਿਵਿਚਿ
 ਲਿਖਿਲਾਇਆਥਪੁਬਿਧਿਇਨਾਦੇਸਿਬੇਲਹਈਨਾਹੀਤਾਫਿਰਿਅ
 ਜਿਤੇਅਬਦਾਸਕੀਤੀਨੀਸਚੇਖਾਤਿਜਾਹਿਤੇਬੇਭੁਗਤਿਜੇਕਹੀਦੇਪੈਨਿ
 ॥ਤਿਨਕਉਮਿਲਿਅਕੀਫੁਲਪੈ॥ਗੁਬੇਲਣਾਹੋਆ॥੧੪॥॥ਸਲੋਕੁ
 ਭਗਤਾਨੇਅਗਿਆਭੁਈਲੈਹੀਬੇਲਾਲਅਸੇਲਾਅਏਜਗਮਹਿਸਾਸ
 ਜਨਨਾਮੁਅਜਾਚੀਤੇਲਾਦੀਵਾਸਬਦੁਜਲਾਇਆਪਰਖੈਪਰਖੈਬੀਬਾ
 ਗੁਰੁਸਬਦਤੇਵੀਛਕੇਕੂਕੁਕਮਾਵਹਿਅੰਧਾਕਾਮਕਉਜਉਟੀਹਾਬਿਕਰਿਸੰਗ
 ਤਿਰਿਅੰਲਾਗਾਮੇਹਾਨਾਨਕਕੂਕਸੁਣਾਇਆਨਾਮਿਲਿਅਪ੍ਰਭੁਜੇਇ॥
 ॥ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਾਭਾਈਅਨਿਤਿਅਭਗਤਾਨੇਅਗਿਆਸੀਗੁਰੁਜੀ

ਕੀ ਹੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਲਜੁਗ ਕੈ ਵਿਖੇ ਜਾਹੁ ਜਗਤਿ ਕਉ ਨਿਸਤਾਰਹਾ। ਤੁਭੁਗ
ਤਾ ਕਉ ਸਬਦਿ ਕੇ ਭੰਗਾ ਰਿਦਿ ਤੇ। ਜੋ ਜਗਤਿ ਅਪਿ ਜਾਇ ਕਰਿ ਖੋਜਹਾ। ਫੇਰਿ
ਮਿਥਮੇ ਕਲਜੁਗ ਅਪਿ ਭੁਗਤਿ ਹੀ ਆਏ ਲਾਗੈ। ਨਾਮ ਕਉ ਜਾਚਣੈ। ਲਾਲ
ਪੀਰੇ ਲਾਗੈ। ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਰਨਿ। ਨਿਥੈ ਨਿਥੈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚਿ। ਮੇਰਾ ਸਾਉ ਥੈ
ਭਗਤਿ ਜਨਾਵੀ। ਦਾਸ ਬਦਿਦਾ ਜਲਾਇਆ। ਜੋ ਭੁਗਤਾ ਕਉ ਮਿਲਿ ਆਤਿਸ
ਕਉ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਆ। ਆਵਾਗਉਣ ਤੇ ਰਹੇ। ਅਤੇ ਭੁਗਤਾ ਕਉ ਨਾਮਿਲਿ
ਆਸ ਬਦਿ ਕੀ ਜੋਤੀ ਨਾਪਈ। ਜੋ ਲਗੇ ਕੂੜ ਕਮਾਵਨਿ। ਅਰੁ ਕਮਾ ਕੀ ਕਸਵਟੀ
ਪਬਿਲਈ। ਮਨੇ। ਤਿਅ ਕੇ ਜਗਮੇ। ਪੁਲਗਾਇਆ। ਮਾਪਈ। ਪਬਿ। ਆਵੈ ਪਰਾ
ਈ। ਹੋਇ। ਸਗਾਣਕ। ਰਿਕੈ। ਉਨ ਕਉ ਪਰਮੇ ਸੁਰ ਨਾਮਿਲਿ। ਮਾ। ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸਤੁ ਰਿਜੰ
ਮੇ ਭੁਗਤਿ ਜੋ ਕਹੇ। ਪੈ ਨਿ। ਸੇ ਗੁਰ ਕੇ ਅੰਗ। ਹੀ ਤੇ ਹੋਏ। ਪੈ ਨਿ। ਪਹਲੇ ਜਤਿ ਜੁਗ
ਕੈ ਵਿਖੇ ਭੁਗਤਿ ਪਰਗਟਾਏ। ਪੈ ਨਿ। ਤਾ ਮਿਛੁ ਗੁਰੂ ਆਇਆ। ਪੈ। ਭੁਗਤਾ ਅਰੁ
ਗੁਰੂ ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਨਾ ਹੀ। ਓਤਿ ਮੇਰਿ ਪੈ। ਅਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦਿ ਨਾਲ ਪੁਬਾਫਿਰੈ
ਗਾ। ਸੇ ਮਛੁ ਤਾਵੈ ਗਾਤਿ ਨਕੀ। ਆਸਾ ਪੂਰੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੋਈ। ਤਾ ਫਿਰਿ ਅਜਿ ਤੇ
ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ। ਜੀ ਸਚੇ ਮਾਤਿ ਸਾਹਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤਿ ਲਾਗੈ। ਅਤੇ ਤੇ
ਰੇ ਪੁਕਮ ਨਾਲਿ ਸਰਮੁ ਪੁਹੋਏ। ਤਿਨ ਕਉ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ। ਮਾ।

॥ ਸੇਅਵਾਗਾਉਣ ਤੇਰਹਤਿ ਹੋਏ ਸੋਭੀ ਕੋਈ ਵਿਬਲੇ ਪਾਤਿ ਜਾਹਿ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿ
 ਟਾਹੋਇਆ ਜੇ ਮੇਰਾ ਵਾਕੁ ਮਨਿ ਮਾਸੇ ਮੇਰੇ ਸੀ ਗਾਮਿਲੇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹਿਦੇ
 ਫੇਰਿ ਜਿ ਬੋਕਾ ਦੇ ਅਸਨਿ ॥ ਤਿਥੈ ਹੀ ਪਾਏ ਪਾਤਿ ਜਾਹਿ ਏਹੁ ਭੀ ਤੇਰਾ ਸਬਦੁ
 ਗਾਵਦੇ ਸਨਿ ॥ ਕਿਛੁ ਏਨਾ ਕੈ ਪਸਿਆਇਆ ਕੈ ਨਾ ॥ ਤਾ ਬੋਲਣਾ ਹੋਆ ॥ ੧੫ ॥ ॥
 ॥ ਜਲੋਕੁ ॥ ਪੈ ਬਿਬੈ ਕੁਏ ਕੁਨ ਹੀ ਦੀ ਸੈ ਕਮਟਿ ਭਗਤਿ ॥ ਗਾਗੁ ਪਾਇ ਗਾਗੀ ਗਾ
 ਵਹਿ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਵਹਿ ਗੁਰੁ ਕੀ ਮਤਿ ॥ ਸਰਸੁ ਭਾਉ ਮਤਿ ਰਿਲੈ ਬਾਏ ਨੀਵਨਿ
 ਕੀਇ ਪੁਜੁ ਗਾਤਿ ॥ ਕਪੁਨਾਨ ਕਪੁ ਭੁਮਗਾ ਮਮੋ ਚਰੁ ਮਪੁ ਚੈ ਕਉਣ ਸਕਤਿ
 ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥੁ ॥ ਭਾਈ ਮਨਿ ਤਿਸਾ ਗੁਰੂ ਪਣਾ ਕਰ ਬਾਹਿ
 ਮਾਨਿ ਕਿਵੈ ਏਹੁ ਭੀ ਉਪਰਨਿ ॥ ਪਗਇਨਾ ਵਿਚਿ ਵਿਬੈ ਕਸਬਦਾ ਕਿਛੁ ਨਾ ਹੀ
 ਨਦਰੀਆਇਆ ॥ ਜਿਥੈ ਵਿਸਦੀ ਪੈ ਤਿਥੈ ਕਮਟਿ ਦੀ ਹੀ ਭਗਤਿ ਹੋਵੀ ਹੋਆ
 ਇਸਾ ਦੇ ਕਾਰਨੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਕਾਰਨਿ ਭਗਤਿ ਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ॥ ਜੇ ਗੁਰੂ ਉਨਾ ਉਤੇ ਖੁਸੀ
 ਹੋਵੈ ॥ ਭਾਵੈ ਛੁਤੀ ਸੈ ਗਾਗਾ ਮਲਾਪ ਚਾਕੀ ਕਰਨਿ ॥ ਭਾਭੀ ਏਨਾ ਕਉ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾ
 ਹੀ ਆਵੈ ਏਦੀ ॥ ਜਿਚਰੁ ਏਨਾ ਦੇ ਮੰਦ ਰਿਕਮਟੁ ਪੈ ਤਿਚਰੁ ਮਟੇ ਗਾਲਿ ਨਿਗੋਨ
 ਰਕਵਿਚਿ ॥ ਅਤੇ ਸਬਦਿ ਕਾ ਬਿਬੈ ਕਉਣ ਪੁਪੈ ॥ ਜੇ ਸਬਦਿ ਕਉ ਪਾਕਿ ਕਰਿ ਬੀਚਾ
 ਰਕੀਤਾ ॥ ਤਿਸ ਬਾਦਿ ਕੇ ਬੀਚਾਰ ਕਉ ਮਾਨਿ ਵਿਚਿ ਮਾਰੇ ॥ ਤਿਸ ਬੀਚਾਰ ਕਰਿ ਭਉ

ਅਰੁਭੁਉਕਰੋ। ਤਬਜੀਵਣਕੀਗਾਤਿਮਰਾਪਾਤਿਹੋਵੈ। ਨਾਹੀਤਾਹੋਰਸਿਸਕਤਿਪ॥
 ਰਬੁਪਮਅਗਮਅਗੋਚਰੁਕਉਨਾਹੀਪਪੁਚਿਨਾਸਕਤਾ। ਪਾਤਿਸਾਹਿਏਹੁਧੁ
 ਠੇਗੁਰੁਅਰੁਸਿਖਹੋਨਿਗੋਤਿਨਾਦੇਬਾਬਿਕੀਹੋਗੁ। ਤਾਬੋਲਿਣਾਹੋਆਬਚਾਹੋ
 ਰਨਾਗੁਰੁਮਾਅਰੁਸਿਖਾਦੀਕਿਮਾਗਲਿਕਰਦਾਹੈਮੇਰੇਹੀਪਾਰਿਵਿਚਿਕਈ
 ਗੁਰੁਹੋਨਿਗੋ। ਅਰੁਪਾਰਿਪਾਰਿਵਿਚਿਮੰਜੀਆਅਤੇਗੁਰੁਨਾਲਿਜੋਰੇਤਰੀਕਰ
 ਨਿਗੋ। ਅਰੁਉਤਸਮੇਇਨਾਮੰਜੀਆਦੇਬਾਬਿਕੀਹੋਇਗੀ। ਅਤੇਗੁਰੁਕਿਸੁਸੁਭ॥
 ਰਪੈਗਾ॥ ੧੫॥ ॥ ਸਲੋਕੁ॥ ਪਦਨਿਰਬਾਨਿਭਏਬਿਹੰਗਮਦੇਖਿਏਖਿਬਿਗ
 ਜਾਂਈ। ਬਾਸੇਮੋਹੁਮਾਇਆਕੇਫਾਸੇਬਪੁਲਾਰੋਗੁਰੁਪਾਈ। ਚਕਨਾਚੂਰਕਰੇਗੁਰੁ
 ਪੂਰਨਤਾਕਾਲੇਖਨਮੇਟਿਮਾਜਾਈ। ਮੁਸਲਮਾਨਸਿਫਤਿਜਰੀਅਤਿਜਚੇਕੀਵਡਿ
 ਆਈ। ਕਪੂਨਾਨਕਸ੍ਰੀਸੁਕਾਰਵਰਤੈਅਲਹਅਗਮਪੁਦਾਈ। ਤਿਸਦਾਪਰਮਾਰਥਾ
 ਭਾਈਅਜਿਤਿਆ। ਇਕਜਮਾਮੇਸਾਹੋਵੈਗਾ। ਜੇਗੁਰੁਪਖੀਕੀਨਿਆਈਰਪੈਗਾ॥
 ॥ ਅਤੇਕੁਤ੍ਰਿਮਾਗੁਰੁਆਤ੍ਰੇਖਕੈਬਿਗਸੈਅਤੇਜੇਕੋਈਸਿਖਸਾਖਤੁਮਾਇਆਮੋਹਕੇ
 ਬਿਖੇਹੋਏਹਨਿ। ਸੁਠਿਅਗੁਰੁਅਜੇਗੁਲਗਨਾਨਿਗੋ। ਤਿਨੇਕਉਗੁਰੁਪੁਰਾਚਕਨਾਚੂ
 ਰੀਕਰੇਗਾ। ਤਿਨਾਕਾਲੇਖਕੋਈਮੇਟਿਸਕੈਨਾਹੀ। ਅਰੁਇਕੁਮੁਸਲਮਾਨਿਪੁਦਾਇਦੇ॥
 ਬਦਾਮੇਸਾਮੇਦਾਹੋਵੈਗਾ। ਜਹਾਂਜਹਾਂਝੂਠਾਪਸਾਰਾਦੇਖੇਗਾਤਹਤਹਚਾਕਿਮਾਰੈਗਾ॥

॥ ਓਹੁ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਹੋ ਕਉ ਨ ਜਾਣੈ ਗਾਗ ਅਰੁ ਸਚੇ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿਵਰਿਅਈ
 ਕਰੈ ਗਾਗ ਅਤੇ ਉਤਸਮੇ ਮੇਸਾਸੀ ਸੁਕਾਰ ਵਰਤਿ ਜਾਇ ਗਾਗ ਲਾਹੁ ਹੀ ਜਾਣੈ ਗਾਗ ਇ
 ਸ ਅਗਮ ਕਉ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਹੋ ਬਸੁ ਕੀ ਖੁਜਾਚਰਚਾ ਨਾ ਕਰਨੀ ਮਿਲੈ ਗਾਗ ਜਿਥੇ ਸਚੁ
 ਦੇਖਨ ਬੋਗ ਸਚੇ ਕੀ ਸੋਭਾ ਵਰਿਅਈ ਕਰਨਿ ਗਾਗ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਭੇਖ ਖਾਖਰ ਹੋਵੈ ਗਾਗਿਥੇ
 ਬਿਦਤਿ ਉਠਿ ਖੜੀ ਹੋਵੈ ਗਾਗਿ ਤਿਸ ਤੇ ਕਈ ਚਕਨਾ ਚਰਹੋਇ ਜਾਣਨ ਬੋਗ ਭਾਫੇ ਰਿ
 ਅਜਿ ਤੇ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਜੀਸ ਚੇ ਮਾਤਿ ਬਾਹਿ ਤੇ ਰਾਬੋਲਣਾ ਹੋਇਆ ਜੇ ਸੰਸਾਰ
 ਰਕੂੜਿ ਅਗੁ ਬੁਨੇਲ ਗਾਗ ਇ ਗਾਗ ਪਾਤਿ ਜਾਹਿ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਗਾਗ ਪੁਜੇ ਹੋਵੈ ਗਾਗਿ
 ਸੁਜੇ ਮਿਲਿਅਾ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਗਾਗ ਕੈ ਨਾ ਭਾਬੋਲਣਾ ਹੋਆ ॥ ੧੬ ॥ ॥ ਸਲੋਕ ॥
 ਉਪਜੀਖੀ ਤਿਰੀਤਿ ਮਤਿ ਉਪਜੀਭੁਣੇ ਦਇਆਲਿ ਗੁਸਾਂਈ ॥ ਸਾਗਾਰ ਮਹਿ ਬ੍ਰੰਦ ਬ੍ਰੰਦ ਮ
 ਹਿ ਸਾਗਾਰ ਜਲ ਉਪਜੀ ਜਲ ਮਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ਭੂਟੀਖੰ ਖਮਾਤਿ ਨਿਵਟੈ ਭੂਟੀ ਭੁਭਵੁ
 ਭਾਲੀ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਬ ਜਗ ਉਲਟਾ ਨਾਸਾ ਪੂਰੁ ਭੁਣੇ ਸੁਆਲੀ ॥ ਤਿਸ ਦਾ ਮਰਮਾਰ ਸੁ
 ਭਾਈ ਅਜਿ ਤਿਅਾ ਜਬ ਸਿਖਾ ਸੰਤ ਕੇ ਮਾਨਿ ਬਿਖੇਖੀ ਤਿਕਰਿਅਾ ਪਸਮਹਿ ਸਮ
 ਇਲਣੇ ਗਾਗ ਕਿਸ ਕੀ ਨਿਅਈ ॥ ਜਿਉ ਕਰਿ ਬ੍ਰੰਦ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜ ਕਰਿ ਸਾਗਰ ਮ
 ਹਿ ਸਮਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਹੀ ਸਾਧਕੇ ਬਚਨਿ ਉਪਰਿ ਜੇ ਖੜਾ ਰਹੈ ਗਾਗੇ ਸਮਾਇ
 ਜਾਵੈ ਗਾਗ ਪਰਭਾਈ ਅਜਿ ਤਿਅਾ ਜੇ ਸਤਿਵਾਦੀ ਸਿਖ ਸੰਤ ਹੋਨਿ ਗਾਗੇ ਇਉ

ਕਹਨਗੇ ਜੋ ਸਤਿਕਰਮ ਨਿਨਗੇ ਜਬਨੁ ਬਾਉਲ ਦੇ ਗਾਭ ਬਸਾਧੁ ਸੁਆਲੀ ਹੋ
 ਹਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਮਨੁਖ ਮਾਇਆ ਮੇ ਹਕ ਬਿਨ ਸਾਧਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਿਗੇ ਅਤਿਨਾ ਕਉ
 ਸਾਧੁ ਮੇ ਸਾਧੁਆਲੁ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਰੈ ਗਾਭ ਜੋ ਉਸਦਾ ਵਿਤ ਬੇੜਾ ਹੋਇ ਗਾਭ
 ਅਤੇ ਮੰਗੋ ਬਪਤਿਸਕਰਿ ਕੈ ਸਿਸਾ ਰੁਨਜੀ ਕਨਮਾਵੈ ਗਾਭ ਅਤੇ ਕਹਨਿਗੇ
 ਭਾਈ ਓਹ ਸਾਧੁ ਨ ਜਾਣੀ ਐ ਜੋ ਲੋਭੁ ਸੁਆਲੁ ਕਰੈ ਸਾਧੁ ਓਹੁ ਕਹੀ ਐ ਜਿ
 ਸਥੇ ਲੋਭੁ ਸੁਆਲੁ ਨ ਹੋਵੈ ਜੋ ਇਉਂ ਕਹਨਿਗੇ ਸੇ ਭੁਟਿ ਜਾਹਿਗੇ ਅਤਿਸਕੀ
 ਨਿਆਈ ਜੋ ਸੇਖੀ ਕੇਖੀ ਭੁਟਿ ਜਾਤੇ ਪੈਨਿ ਅਰੁ ਉਹ ਉਡਕਰਿ ਅਪਣੀ ਪ
 ਗਵਕੋ ਮਿਲਿਨਾ ਪੀਸਕਦਾ ਜੋ ਸੇਭਰ ਵਰਕੇ ਪੁਤਰਿ ਭੁਇਖ ਵਿਖੜਤੇ ਪੈਨਿ
 ਫਿਰਿਨਾ ਪੀਲ ਗਾਭੇ ਅਤਿਉ ਸੀਸਾ ਰਉਨ ਬੁਝਿ ਭੁਟੇ ਗਾਭ ਅਤੇ ਭਾਈ ਅਜਿਥਿ
 ਅਜਿਥੇ ਕੂੜਾ ਸਾਂਗੁ ਪੈਥਿ ਥੈਆ ਦਰਖ ਗਾਭੇ ਪੈਥੈ ਸਾਧੁਤਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਲੋਨੁ
 ਉਸਠ ਉਡ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਨਾਹੀ ਉਥੇ ਖਖਰੈ ਪੈਸਾਇਆ ਕਾਰਨਾ ਅ
 ਤੇ ਸੀਸਾ ਰਉਨਾ ਪੁਜਾ ਭੁਲੀ ਕਰਦਾ ਪੈਅਰੁ ਦੇਣੇ ਵਾਲਿਅਕਉ ਮਾਦਰਮਨੇ
 ਚਿਤੋਹਦਾ ਪੈਅਤਿ ਜੋ ਮਥਿਤਿ ਅਤਿਅਗਾਤਿਅਖਦੇ ਪੈਨਿ ਤਿਨਾ ਕਉ
 ਆਉ ਬਾਹਰਿ ਦੇ ਜੀਉ ਹਕ ਪਦੇ ਪੈਨਿ ਇਸ ਪਖੰਡੁ ਕਰਿਕੈ ਮਾਇਆ ਕਠੀ ਕਰ
 ਦੇ ਪੈਨਿ ਅਰਉਹ ਮਾਇਆ ਅੰਤ ਕਾਲ ਸਬਾ ਪੁਦੇਦੀ ਪੈਉਹੁ ਸਰਪ ਜੂਨ ਹੋ

੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅਖਗੁਰੁ ਨ ਨਕਕਾਰੁ ॥ ॥ ਕਾਬਿਤੁ ॥ ਵਿਖਨ ਕੇਹਰੀ ਲੇਕਰੀ
 ਲੇਸੁ ਕੁਮੰਗਲ ਨ ਕੇਨਾ ਮੁਕੇ ਬਸੀ ਲੇਕੀ ਗੀਲੇਹ ਬਿਨਾ ਮੁਕੇ ॥ ਨਾ ਮੁਕੇ ਜੀ ਗੀਲੇਸ ਵੀਲੇਹ ਬਿਨਾ
 ਮੁਕੇ ਨਾ ਮੁਕੇ ਉਠੀ ਲੇਖੈ ਠੀਲੇਹ ਬਿਨਾ ਮੁਕੇ ॥ ਨਾ ਮੁਕੇ ਲਿਖੀਲੇ ਪਠੀਲੇਹ ਬਿਨਾ ਮੁਕੇ ਨਾ ਮੁ
 ਕੇ ਦਸੀਲੇ ਛੁਬੀਲੇਹ ਬਿਨਾ ਮੁਕੇ ॥ ਐਸੇ ਗੁਰ ਪੀਏ ਮਾਰਿਖ ਟਿਗੁਰੁ ਕੇਸੀ ਬਿਚਾਰ ਆਨੀ
 ਦੁਖ ਨ ਕਹੈ ਸਾਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾ ਮੁਕੇ ॥ ੧ ॥ ਅਖ ਨਾਮ ਅਹਿ ਮਾਛੰਦੁ ॥ ॥ ਐਸੇ ਨਾਮ
 ਮੁਕਾ ਸਿਵਿਖ ਨ ਹਰਿਨਾਮਿ ਗਲ ਕਰਨ ॥ ਐਕ ਕਰਨ ਜਗਦਾਸ ਸੀਤ ਸਿਰਾਸੁ ਖਸੇ ਕੁਰਨਾ
 ਐਕ ਹਰਨ ਜਮਤਾ ਸਿਮੁਕੁ ਤਿਕਰਨ ਪਾਤੁ ਹਰਨ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅਰਬਾ ਕਵਿਤਾ
 ॥ ॥ ਪਾਪ ਰੂਪ ਤੇ ਮੋੜਨ ਅਰੁ ਜੇੜਨ ਹਰਿਨਾਮ ਪੂਮੇਲੇੜਨ ਸਤਿ ਸਿਰਾਤ ਬਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ॥
 ਪਾਏ ਪੈ ॥ ਫੇੜਨ ਕੁਮੰਗਲਿ ਅਰੁ ਮੋੜਨ ਅਹਾਮੇ ਪੂਕੇ ਤੇੜਨ ਤੇ ਆਨ ਤਬੀ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਾਏ ਪੈ ॥ ਜੇੜਨ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨ ਮੋਵਿ ਛੇੜਨ ਅਖ ਕਰਮ ਪੂਤੇ ਬੋੜਨ ਪਾਖੰਡ ਤਬੀ ਸੀਤ
 ਨ ਮੰਗਾਏ ॥ ਕਪਤੁ ਪੈ ਅਨੰਦੁ ਪਾਸ ਮਝੂ ਝੁਝੇ ਖੈ ਮਨ ਐਸੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਤਬ ਜਪ
 ਜੀ ਬੈਨਾਏ ਪੈ ॥ ੩ ॥ ਸੋਭਠਾ ॥ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਰਾਮਾਦਿ ਆਲਿ ਰਿਦਾਨੀ ਦਿਕਰਣਾਰਟ
 ਟਾ ॥ ਤਾਚਰਨ ਨ ਉਰਸਾਰਿ ਅਨੰਦੁ ਪਾਸ ਨਵਰਨ ਨ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ਦੇਹਰਾ ॥ ॥ ਗੁਰਨਾ

ਨਕਜਪਜੀਕੀਓਨਿਜਮਤਿਕੋਨਿਰਧਾਰਿ॥ਅਨੰਦਪਨਟੀਕਾਕਰੇਤਾਕੇਅਰਬਵੀਚ
 ਹ॥੫॥ ॥ਸਤਿਗੁਰੂਜੀ॥ ੧੬॥ਸਤਿਨਾਮਕਰਤਾਪੁਰਖੁਨਿਰਭਉਨਿਰਵੈ
 ਰਾਜਾਅਕਾਲਿਮੂਰਤਿਅਜੂਨੀਸੈਭੰਗੁਰਖਸਾਦਿ॥ਜਪੁ॥ ॥ਸਤਿਨੇਨਾਮਹੈਸੋਕਰ
 ਤਾਪੁਰਖੁਮੇਸਰਕਾਹੀਪੈ॥ਅਉਰਸਭੀਨਾਮਸੁਠੇਪੈ॥ਕਾਪੇਭੇਨੇਨਾਮਸਤਿਹੈਤਬੀ
 ਭੇਜਾਪਕੋਸਤਿਪਦਵੀਖਾਅਤਿਕਰਤਾਪੈ॥ਤਬੀਭੇਸੁਠੇਜਗਮੇਰੂਰਿਤੇਪੈ॥ਸੋਕਰ॥
 ਤਾਪੁਰਖਕੇਦੋਰੁਪੈ॥ਏਕਨਿਰਗੁਣਏਕਸਰਗੁਣ॥ਯਦਖਦਿਦਾਤੀਅਤਿਦਿਖੇ
 ਨਿਰਗੁਣਕਾਨਾਮੁਨਾਹੀ॥ਤਬਾਜਾਗੀਅਸੀਕੇਜਨਾਵਣੇਨਮਿਤਿਨਿਰਕਾਰਨਿ
 ਰਵਿਕਾਰਨਰੀਹਨਿਰੰਜਗੁਣਾਤੀਤਮਾਇਆਤੀਤਚਿਦਾਤਮਆਦਿਕਨਿਗੁ
 ਣੇਕੇਭੀਭੇਕਪੇਹੀਪੈ॥ਸੋਸਭੀਨਾਮੁਪਤਤਿਪਾਵਨਮੁਕਤਿਕੇਦਾਤਾਹੀਭੇਪੈ॥ਅਰੁ
 ਸਰਬਗੁਣਕੇਤੀਨਰੂਪਹੈ॥ਉਤਿਪਤਿਕਰਤਾਬ੍ਰਹਮਾ॥ਪਾਲਨਾਕਰਤਾਬਿਸਨੁ॥
 ਸੰਪਾਦਨਕਰਤਾਰੁਦਰਾ॥ਆਤੀਨੇਕੇਅਨੇਕਅਵਤਾਰਹੈ॥ਅਵਤਾਰਸੰਚੁਤਿਜੇਭੇ
 ਇਨਕੇਨਾਮਹੈ॥ਸੋਸਭੀਪਤਿਤਿਪਾਵਨਹੈ॥ਮੁਕਤਿਕੇਦਾਤਾਹੈ॥ਇਨਪਰਿਅਨੇ
 ਕਪ੍ਰਮਾਣੁਕਪਤੇਪੈ॥ਬ੍ਰਹਮਾਂਜੀਕਪਤੇਪੈ॥ਨਿਰੰਤਰਜੇਮੇਰੇਨਾਮਕੇਜਪਤਾਹੈ॥
 ਅਬਦਾਕੀਰਤਨਕਰਤਾਹੈ॥ਬਡਾਭੀਜੇਨਿਸਨੇਪਾਖਰੀਆਪੈ॥ਤਿਸਪਾਖਤੇਮੇ
 ਤਿਸਕਾਉਪਾਕਰਤਾਹੈ॥ਇਸਮੇਕਦੁਸੈਦੇਹਨਹੀ॥ਵਸਿਸਟਿਨੀਕਪਤੇਪੈ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਿਕਾਚਿ ਦਾਤ ਮਕਿ ਨਾਮ ਏਕਿ ਵਾਰ ਉਚਾਰਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਫੁਲ ਕਉ ਸ
 ਸੁਖ ਬਹੁ ਮਾਭੀ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਤਿਵ ਭਉ ਤਿਵੈ ਬਾਅਕਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੀ ਕਾਤਿ
 ਸਕ ਉਭੈ ਹੀ ਪੈ ॥ ਨਾ ਕਿਸੀ ਸਾਬਦੈ ਬਾਫੇ ਰਿਕੈ ਸਾਪੈ ॥ ॥ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈ
 ਭੀ ॥ ਅਕਾਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕਾ ਤੀਰੋ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਨਾ ਜੁਗ ਹੀ ॥ ਅਜੂਨੀ ਜੋ ਜਨਮ ਮੇ
 ਨਾ ਹੀਆ ਦੁਤਾ ॥ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਾਏ ਕੋ ਜੇ ਅਵਤਾਰ ਪੂਏ ਪੈ ॥ ਸੇ ਲੀਲਾ ਰੂਪ ਪੂਏ ਪੈ ॥
 ਜੈ ਜੇ ਬੀਸਿਆ ਕਉ ਸੁਖ ਨ ਵਿਖੇ ਮੁਤੀ ਤੋਹੈ ਜੈ ਜੇ ਕੋ ਮੁਰਬਜ ਨ ਮਾਪੈ ॥ ਤੈ ਸੇ ਹੀ ਕੁਸਲਿ
 ਆਆ ਦਿਕ ਕਉ ਮੁਤੀ ਤਪੂਈ ਪੈ ॥ ॥ ਸੇਭੀ ਸੁਭ ਮੰਭੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜੇ ਆਪ ਹੀ
 ਪੈ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਪੂਆ ਨਾ ਹੀ ॥ ਯਦ ਵਾਸੈ ਭੀ ॥ ॥ ਅੰਨੀ ਤੁਸ ਰੂਪਾ ॥ ਅੰਨੀ ਤੁਸ ਕਤਿ
 ਮੁਕਾਸਾ ॥ ਐਸਾ ਜੇ ਮਰਾਸੇ ਸਬ ਪੈ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜੇ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ
 ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਜੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹ ਤਬੀ ਤੇ ਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਪੈ ॥
 ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ਸਰਬ ਬੇਦ ਜਾ ਸਰਕਾ ਮੁਰਾਣਾ ਕਾ
 ਸਿਖਾ ਤੁਕਾ ਮਤਿ ਏਹੀ ਪੈ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇ ਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਪੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਜੇ ਬਠਾ
 ਕੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਮੇਸਰ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ॥ ਮੁਗਟ ਕਹੈ ਤੁਮ ਸੇਇ ਗੁਰ ਗਠ ਤ੍ਰੀਕਿਆ ਬ
 ਧੀਓ ॥ ਕੰਠ ਮਾਲਾ ਵਤਿ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰ ਸਿਖ ਕੇ ਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਤੇ
 ਹੈ ॥ ॥ ਜਪੁ ॥ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਪੈਭੀ ਸਚੁ ॥ ਨਨਕ ਹੋਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥

ਤਿਸਕਾ ਅਰਬਾ ॥ ਜਗਤਿ ਕੀ ਆਦਿ ਸੁਧ ਅਫੁਰ ਸਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਬਾ ॥
 ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥ ਜੁਗ ਜੇ ਪੈ ਜਗਤਿ ਕਾ ਜਨਮ ਤਿਸ ਕੇ ਆਦਿ ਕੀ ਜੇ ਅਵਸਥਾ ਪੈ ਫੁ
 ਰਨ ਰੂਪ ਤਿਸ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਬਾ ॥ ਪੈ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ॥ ਅਬ
 ਬਰਤਿ ਮਨ ਮੇ ਭੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਪੈ ॥ ਨਸਕ ਹੋ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਜਬ ਮੁਲੇ ਕਾ
 ਲਾਇ ਖੋਜ ਗਤ ਨ ਪੈ ਵੈਗਾ ਤਾ ਭੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਕਾ ਨਸਕ ਬੀ ਹੀ ਪੈ ਤਨ ਹੀ ॥ ਇਹੀ
 ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਾ ਰੂਪ ਪੈ ॥ ਅਖਰ ਅਰਬ ਕੋ ਕਹਾ ਪੈ ॥ ਅਬ ਅਨਭਵ ਅਰਬ ਕੋ ਕਹਤੇ
 ਪੈ ॥ ਆਦਿ ਸਚੁ ॥ ਗੁਰ ਕਹਤੇ ਪੈ ਸਿਖ ਕੋ ॥ ਹੇ ਸਿਖ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਭੀ ਆਦਿ ਤੂ
 ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਬਾ ॥ ਜੇ ਤੂ ਪੁਰਖ ਨ ਪੈ ਤਾ ਤਬ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸੇ ਵੈਰਣ ਕਰਤਾ ॥ ਜਬ ਮੁ
 ਰਬ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰਾਨਾ ਸਹੂ ਆ ਅਰਵ ਭਵਨ ਸਰੀਰ ਤੇ ਨੇ ਨਹੀ ਰਹਣ ਕੀ ਅ॥
 ॥ ਸ੍ਰੀ ਰਜਗ ਮਕੇ ਬੀਜ ਕੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਕਰਮ ਸਿਸਕਾ ਰੂਪ ਅਵਸਥਾ ਬੀ ਤਿਸ
 ਕਰਮ ਸਿਸਕਾ ਬਨੇ ਤੇਰੇ ਤਾਂ ਈ ਜਨਮ ਦੀ ਆਪੋ ॥ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਮੇ ਭੀ ਸਤਿ ਰੂ
 ਪ ਹੀ ਬਾ ॥ ਪੈ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਅਰਬ ਤਿਸ ਮਨ ਮੇ ਭੀ ਤੂ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਪੈ ॥ ਨਸ
 ਕ ਹੋ ਸੀ ਭੀ ਸਚੁ ॥ ਜਬ ਏਹੁ ਸਰੀਰ ਤੇ ਰਾਨਾ ਸਹੈ ਵੈਗਾ ॥ ਤਉ ਭੀ ਤੂ ਸਤਿ ਰੂਪ ਹੀ ਰ
 ਪੈ ਗਾ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਸ ਤੇ ਕਬੀ ਭੀ ਨਾਹੀ ਪੈਤਾ ॥ ਤੂ ਹੀ ਤੈ ਸਤਿ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਪੈ ॥ ਤੇਰੇ ਤੇ
 ਭਿੰਨ ਐਵਰ ਸਤਿ ਕਉਣ ਪੈ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਤੂ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਪੈ ॥ ਇਸ ਕਉ ਸਮਝ

ਕਰਤੂਸਾਤਹੋਹੁ। ਜੈਸਕਿਸੀਕੰਠਮੋਸਦਰਣਕਾਭੂਖਣਮਰਾਹੈ। ਸੋਮੁਆਦਿਕਰਿਖਿ
 ਸਾਦਿਖੀਛੇਕਿਸੀਕੇਪੂਆ। ਤਬਪੁਰਖਕਹਤਾਹੈ। ਹਾਹਮੇਰਾਭੂਖਣਕਹਾਗਇਅੰ
 ॥ ਤਿਸਕੀਬਹੁਤਚਿਤਾਕਰਤਾਹੈ। ਅਗੁਤਿਸਕੇਪ੍ਰਾਪਤਿਕੇਨਮਿਤਜਤਨਕਰਤਾਹੈ।
 ਕਿਸੀਨੇਕਹਾਚਿਤਾਮਤਿਕਰਭੂਖਣਤੇਬੇਕੰਠਹੀਮੋਹੈ। ਦੇਖਤੋਸਹੀ। ਜਬਦੇਖੇਤੇ
 ਕਠਹੀਤੇਪਾਇਆ। ਜਿਸਨੇਕਹਾਬਾਜੇਭੂਖਣਤੇਬੇਕੰਠਹੀਮੋਹੈ। ਤਿਸਕੀਠਰ੍ਹੀਤੇਖੇ
 ਲਤਉਨਹੀਦੀਆ। ਪਰਉਪਦੇਸਦੁਆਰਾਤੇਜਣਾਇਦੀਆ। ਜੈਸੇਗੁਰਦੁਆ
 ਰਾਜਣਾਇਦੇਤੇਹੈ। ਜੇਤੁਹੀਸਤਿਭੂਖਪ੍ਰਮਾਤਮਾਹੈ। ਤੇਬੇਤੇਭ੍ਰਿਸਤਿਅਉਰਕਉਨਾ
 ਹੀ। ॥ ਇਸੀਕਾਨਾਮਪ੍ਰਮੇਸਬਕੀਪ੍ਰਾਪਤਿਹੈ। ਅਬਇਹੁਗੁਰਨੇਪ੍ਰਮਉਪਦੇਸਕੀਆ।
 ਜੇਤੇਸਿਖਸੁਧਅੰਤਪਕੰਠਣਹੈਤੇਇਸੀਸਿਕ੍ਰਿਤਾਬਬਪੂਆ। ਅਉਰਉਪਦੇਸਕੰ
 ਹੇਕਉਚਾਹੀਏਗਾ। ਅਰੁਜੇਸਿਖਮਲਨਅੰਤਪਕਰਣਹੈਤਬਮਲਨਅੰਤਪਕਰ
 ਣਦਿਖੇਗਿਅਨਉਪਦੇਸਕਾਪਰਦੇਸਨਹੀਹੋਵੈਗਾ। ਜੈਸੇਮਲਨਵਸਤੁਪਕਰੇਸਰ
 ਕਾਰੰਗਨਹੀਚੜ੍ਹਤਾ। ਮਲਨਅੰਤਪਕਰਨਸਿਖਵਚਨਾਮੈਯਾ। ॥ ਗਿਆ
 ਨਉਪਦੇਸਕੀਓਗੁਰਮੋਹੁਕੇਸੇਤੁਮੇਰੇਮਨਬੈਠਿਤਨਹੀ। ਕੋਇਕਜੇਚਤੇਸੁਧਬਖੰ
 ਨਤਿਕੋਇਕਮੋਨਹੀਮੋਨਸਲਾਹੀ। ਕੋਇਕਭਗਾਭੋਗਬਖਾਨਤਿਪ੍ਰੰਨਕੀਏਬਿਨੁ
 ਜੋਨਕਦਾਹੀ। ਪਉਤੇਅਜਾਨਿਨਹੀਕਛੁਜਾਨਤਿਤਤੇਗੁਰਮੋਹਿਕਹਿਜਮਝਾਹੀ।

ਗੁਰਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈ॥ ॥ ਜੇਚੈਸੋਚਨਹੋਵਈਜੇਸੋਚੀਲਖਵਾਗਾਜਲ
 ਅਤਕਰਕੈਲਾਖਹੀਬਾਬਭੀਸਰੀਬਕੋਮਖਾਲੀਨਾਕਰੇਗਾਤੋਭੀਸਰੀਰ
 ਸੁਚਤਾਈਨਾਹੀਹੋਵੈਗਾ॥ ਏਹਮਲਮੁੜਕਾਸਰੀਰਜਲਮਿਤਕਾਕਰਕੈ
 ਜੈਸੁਧਹੋਵੈ॥ ਯਦਵਾ॥ ॥ ਜੇਚਨਾਮਜੈਸੋਕਾਭੀਹੈ॥ ਮੈਨੇਤੇਰੇਤਾਈਗਿਆ॥
 ਨਉਪਦੇਸਕੀਆਪੈ॥ ਤੈਨੇਇਸਪਰਸਿਜਾਉਠਾਇਆਗਾਭਗਵਾਨਕਾਬਚ
 ਨਹੈ॥ ਜਿਸਾਕਰਤਾਹੈਸੋਨਾਸੋਕਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥ ਤਾਤੇਤੂੰਆਪਣਾਨਾਸਮਾਪ
 ਮਤਿਕਰਿਆਸਮਝਕਰਦੇਖਤੂੰਸਤਿਗੁਪਹੈਵਾਨਾਹੀ॥ ਯਦਵਾ॥ ਜੇਚਨਾਮਜੈ
 ਕਰਾਹੀਹੈ॥ ਹਾਹਾਭੁਰੇਮੈਰੇਤਾਈਗਿਆਨਉਪਦੇਸਕੀਆਮੈਨੇਨਾਸਮਝੁ॥
 ਜੇਇਸਬਾਤਕਾਤੂੰਸੋਕਰਗਾਤੋਭੀਤੇਸੁਧਨਹੋਵੈਗਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਸੋਕੀਸੁਤੋਹਤਾਹੈ॥ ਤਿ
 ਸੋਕੈਕਿਸੀਕਰਮਕਾਅਸਾਕਰਨਾਹੀ॥ ਜੇਗੁਰੂਨਾਨਕਜੀਕਹਾਹੈ॥ ਨਾਨਕਸੁਤਕ
 ਏਵਨਉਤਰੇਗਿਆਨਉਤਰੈਧੋਇ॥ ਸਤਿਗੁਪਆਪਣਾਆਪਕੋਸਮਣਾਇਸੀਕਿਨਾ
 ਮੁਗਿਆਨਹੈ॥ ਇਸਾਬਿਨਾਤੁਕਈਸੁਧਨਹੋਵੈਗਾ॥ ਜੇਈਗੁਰਕਪਤੇਹੈ॥ ਚੁਪੈ
 ਚੁਪਨਹੋਵੀਜੇਲਾਇਰਹਾਲਿਵਤਾਬਾਜੇਤੁਕਹੈ॥ ਮੈਨੇਲਧਾਰਵਤਿਲਿਵਲਾਇਰ
 ਹੋਗਾ॥ ਤਉਭੀਤੇਰੀਚੁਪਨਹੋਵੈਗਾ॥ ਕਾਹੇਤੇਹਠਕਰਕੈਤੈਨੇਜਿਹਵਤੁਰੇਕੀਬੰਦ
 ਕੀਤੀ॥ ਪਰਮਾਨੋਤਬਸਨਕਰਿਸਕਾ॥ ਅਨੋਤਦਸੋਦਿਸਾਭਟਕਤਾਹੀਰਹਾਅਰਜੇ

ਭੁਖਲਗੋਕੀ ਭੁਖ ਕਿਸੀ ਕਉ ਸਾਥ ਤਿਕੈ ਗਾਓ ਚੁਤੇਰੀ ਸਾਥ ਤਿਸ ਮਝੇ ਗਾਨਾ ਹੀ॥
 ਤਿਸ ਭੋਭੀ ਖੇਦ ਹੋਵੈ ਗਾਓ ਅਥਿ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖੋ ਇਹੁ ਮੋ ਨਿਭੇ ਭਾਣੀ ਕਲਿਆਣ
 ਸਾਸਨ ਪੁਆਏ ਅਥ ਦਾਦੁ ਪਰੁਪੁਆਏ ਅਥ ਜੇ ਤੂ ਭੋਗ ਕਉ ਤਮ ਮਾਨ ਕਰਿ ਭੋਗੋ ਕੀ ਪ੍ਰਾ
 ਪਤਿ ਕੇ ਨ ਮਿਤ ਭਾਖਿ ਗਾਓ ਦਿਕ ਕੀ ਆਚਾ ਪੈ ਭੋਭੀ ਭੁਖਿ ਤਰ ਬਨਾ ਹੋਵੈ ਗਾਓ ਜੇਈ
 ਗੁਰ ਕ ਪਤੇ ਪੈ॥ ॥ ਭੁਖਿ ਮਾਭੁਖਿ ਨ ਉਤਰੀ ਜੇ ਬੰਨਾ ਖੁਰੀ ਭਾਰਾ ਜੇ ਤਪ ਯਗ
 ਆਇ ਕੋ ਕਰ ਕੈ ਤੂ ਸੁਰਗ ਆਇ ਕੋ ਕਉ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪੁਆਏ ਤਬ ਭੀ ਤੂ ਭੋਗਾ ਦਿਕੋ ਕਉ ਕਰ
 ਕੈ ਤਿਪਤਿ ਨਾ ਹੋਵਹੁ ਗਾਓ ਜੇ ਇੰਦ੍ਰ ਯਮ ਦਫਨ ਕੁਝ ਬਾਇ ਨ ਕੀ ਖੁਰੀ ਆਕਾ ਭਾਰ ਬਧਕ
 ਗਿਸਿਰ ਪਾਥ ਲੇਵੈ ਗਾਓ ਭੁਭੀ ਤਿਪਤਿ ਨ ਹੋਵੈ ਗਾਓ ਤਿਸ ਨ ਭੋਗੀ ਅਕਦੁ ਧੋਗੀ ਜੇ ਤਿਪਤਿ ਨ
 ਪੂਈ ਤੋ ਕੰਭਾਲ ਪੁਆਏ ਕੰਭਾਲ ਹੋਣੇ ਕੇ ਨਿਮਿਤ ਜਨ ਤਨ ਕਰਣਾ ਮਹਾ ਮੂਰਖੋ ਕਾ ਕਾਮ ਪੈ॥
 ਅਰੁ ਜੀ ਭੁਕ ਪੈ ਮੇਸ ਦਾ ਭੋਗ ਕੇ ਮਿਤਿ ਯਤਨ ਕਰ ਗਾਹੀ ਬੋਹੇ ਗਾਓ ਤਿਸ ਕਾ ਫੁਲ ਸਦਾ ਭੋਗ
 ਗਾਹੀ ਬੋਹੇ ਗਾਓ ਜੇ ਭੀ ਨਾ ਹੋਇ ਗਾਓ ॥ ਜੇਈ ਗੁਰ ਕ ਪਤੇ ਪੈ॥ ਸਹ ਸਿਸਿ ਮਾਣੁ ਪਾਲ ਖੋ
 ਪਤਾਇ ਕਨ ਚਲੈ ਨਾਲਿ॥ ਜੇ ਹਜਾਰੇ ਲਾਖ ਸਿਮਾਣਿ ਪਾਕੈ ਗਾਓ ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਾਂਈ ਸਦਾ ਭੋਗ
 ਬਣੇ ਰਹਿ ਗੇ॥ ਜੇ ਏਕਿ ਸਿਮਾਣੁ ਪਭੀ ਭੋਗ ਸਾਬਨ ਚਲੇ ਗਾਓ ਸਦਾ ਭੋਗ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕਬੀਰ
 ਹੋਨਾ ਹੀ॥ ਨ ਸਦਾ ਦੇਹ ਸਾਬ ਸੀ ਜੋਗ ਰਹਤ ਪੈ॥ ਨ ਭੋਗਾ ਹੀ ਸਾਬ ਰਹਤ ਪੈ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਨ ਮਿਤ
 ਜਨ ਤਨ ਕਰਣਾ ਤੋ ਮਹਾ ਮੂਰਖੋ ਕਾ ਕਾਮ ਪੈ॥ ਸਿਖ ਬਚਨ॥ ॥ ਸਿਰਠਾ ਜੇਈ ਗੁਰ ਕ ਪਤਿ॥

ਨਿਧਾਨ ਯਤਨ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਲੀਏ ਜੇਕਰ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਨਿਧਿ ਪਾ ਕਰੇ ਮੁਹਿ ਦੀ ਪੰਗ १ ॥
 ਇਸ ਕਾ ਉਤਰੁ ਰਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਕਿਵੇ ਸਚਿਆਰਾ ਹੋਵੀ ਮੇਰੇ ਉਕਤੈ ਤੈ ਪਾਲਾ ॥
 ਮੇਰਾ ਸਚਿਆਰ ਕੇ ਸੈ ਹੋਵਹਾ ਸਤਿ ਰੂਪ ਜੇ ਮੇਰੇ ਸਰ ਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਮੁਹਿ ਕਉ ਕੇ ਸੇ
 ਹੋਵੈ ॥ ਅਰੁ ਭੂਠਾ ਜੇ ਗਾਭੁ ਪੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਅਨੇਕ ਜਨ ਮਨੇ ਪਾਏ ਪੈ ਤਿਨ ਜਨ
 ਮੇਰੀ ਮਲੀਨਤਾ ਕੀ ਜੇ ਅੰਤਰ ਕਰਣ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਤ ਬਾਧ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੈ ਸੇਵੇ ਟੋ
 ਇਸ ਕੇ ਨ ਮਿਤੁ ਯਤਨ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥ ਅੰਬ ਸਭ ਯਤਨ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥
 ਸਿਖੋ ਵਾਚਾ ॥ ਸੀਰੁ ਰੂਪ ਨਿਧਾਨ ਇਸ ਨ ਮਿਤੁ ਕਿਆ ਯਤਨ ਹੈ ॥ ਕਰੇ
 ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋਗਿਆਨ ਦਾਸ ਨ ਦਾਸ ਤੁਹਾਰੇ ॥ ਇਸੀ ਕਾ ਉਤਰੁ ਰਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਹੁ
 ਕਮ ਰਜਾਣੀ ਚਲਣਾ ਨ ਕਲਿਖਿਆ ਨਾਲਿ ॥ ॥ ਹੁਕਮ ਪੈ ਜੇ ਸੀਖ ਮੇਰ
 ਕੀਆ ਗਿਆ ॥ ਅਰੁ ਰਜਾਇ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਮਰਜੀ ॥ ਇਸੀ ਮਾਰਗ ਚਲਿ
 ਣਾਵਿਸਾ ਤਾਇਸ ਕੇ ਸਾਬਹੀ ਲਿਖਦੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀਆ ਗਿਆ ਮੇਰ
 ਲੈਗਾ ॥ ਜੇ ਸੀਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਪਾਬ ਉਤਰੇਗਾ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀਆ ਗਿਆ
 ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤੇ ਸੀਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੇਰੂ ਬੈਗਾ ॥ ਹੁਕਮ ਰਜਾਣੀ ਚਲਣਾ ਨ
 ਕਲਿਖਿਆ ਨਾਲ ॥ ॥ ਇਹ ਸੀਰੁ ਰੂਪ ਨ ਕਨੀਕੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬੀ ॥ ਦੇ ਕੇ ਕੈ ਅਖਰ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਲਾਖੇ ਦਸ ਤੇ ਕਾਗਦੇ ਕੇ ਕੇ ਟੀਲਿਖੇਗਾ ॥ ਤੇ ਭੀ ਇਨ ਅਰਥ ਸੀਖਰਨ ਹੋਇ

ਸੇ

ਸਕੈਗਾ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਤੇ ਕੋ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੁਰਣ ਪੈ ਜੋ ਸਭ ਮੇ ਸਰਬ ਜੀ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੀ
 ਤੇ ਹੋਈ ਹੈ। ਜੇ ਹਜਾਰੋ ਜਨਮ ਮਾਏ ਬਾਤੁ ਭੀ ਸਿਖੁ ਰਨ ਨਾਲਿ ਖਸਕੈਗਾ ਜੇ ਕੋਈ ਕ
 ਪੈ ਤੁਮ ਤੋ ਲਿਖ ਤੇ ਹੋ। ਜੇ ਹਮ ਬੁਧ ਕੇ ਅਨ ਸਾਬ ਜੈ ਸੇ ਆਵਤਾ ਪੈ ਤੈ ਜੋ ਲਿਖ ਤੇ ਹੈ।
 ਦੇਵਦਰਨਾ ॥ ਸ੍ਰਬ ਖੰ ਲਾਇੰਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਦੇਖੋ ਜੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੂ
 ਪ ਹੀ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਭੀ ਨਾ ਹੀ। ਬ੍ਰਮਾ ਵਿਤ ਬ੍ਰਹਮੇਵ ਭਵਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੈ
 ਤਾ ਹੈ। ਗੁਰ ਕਪਤੇ ਪੈਏ ਹਬੇ ਦਬ ਚਨ ਪਰ ਮੇ ਸਰਬ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਜ
 ਣ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਸਿਖੋ ਵਾਚਾ ॥ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰੂਪ ਜਾਨਣਾ ਏਹ ਤੇ ਕਠਨ
 ਹੈ। ਨਾ ਜੋ ਭਰਮ ਭਿਕੂਮਾ ਜਾਤੇ ਜੁਰ ਜਮ ਕਹੇ ਗੁਰੇ। ਅਬ ਗੁਰ ਸੁਗਮ ਉਪਾਵ ਕਪਤ ਹੈ।
 ਗੀਤਾ ਕਾ ਮਾਣਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮਹਾਨ ਕਪਤ ਹੈ। ਅਰਜਨ ਕੋ ॥ ਪੇਕੁੰਤੀ ਕੇਖੁਤ
 ਜੇ ਕੁਛ ਭੋਗ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਮ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਕਿਛੁ ਭੋਜਨ ਕਰੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਹੋਮ ਕਰੈ।
 ਜੇ ਦਾਨ ਕਰੈ। ਜੇ ਤਪ ਕਰੈ। ਜੇ ਸੇਵੇ ਵਿਖੇ ਅਰਮਣ ਕਰਾ। ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂਮਾ। ਸੁਭਾ ਅ
 ਸੁਭਾ ਫਲ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਾਥੇ ਜੋ ਪੈ ਕਰਮ ਜੋਈ ਆਵਾਗਾਵਣ ਕੇ ਕਾਰਨ ਬੰਧ ਹੈ। ਤਿਸ ਤੇ ਤੂ ਮੁਕਤਿ
 ਹੋਵੈਗਾ। ਅਰੁ ਸਰਬ ਕਰਮ ਜਾਨਹੀ ਮੇ ਬੰਧਾ ਹੂਆ ਹੈ। ਤਾ ਤੇ ਤੂ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈਗਾ। ਗੁਰ
 ਕਪਤ ਹੈ। ਸਿਖ ਕਉ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁ ਕੀ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਕਰਮ ਫਲ ਮੇ ਸੁਰ ਵਿਖੇ ਅ
 ਰਮਣ ਕਰਿ ਤੂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਵੈਗਾ। ॥ ਸਿਖੋ ਵਾਚਾ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ

ਭ੍ਰਿਖਾਨਿਧਾਨ ਇਹ ਭੀ ਹੋਣਾ ਕਠਨ ਪੈਐ ॥ ਅਪਹੋਇ ਨਿਕਾਮ ਫਲ ਅਰਪਣੁ ਜਗ
 ਦੀ ਸੋਕੈ ॥ ਅਬਰਾਹੁ ਸੁਗਮ ਤੇ ਸੁਗਮ ਉਪਾਇ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਨਾਬਾਇ ਕਹਤੇ ਹੈ ਲਖ
 ਮੀਰੋ ॥ ਹੇ ਨਗਾਇਣ ਹੇ ਅਸੂਤ ਹੇ ਅਨੰਤ ਹੇ ਵਾਸਿ ਦੇਵ ਹੇ ਰੋਗੀ ਬੰਦੁ ਹੇ ਰਾਮ ਹੇ ਨ੍ਰਸਿੰਘ ਹੇ ਮਾਧ
 ਵਦ ਮੇਵ ਰੋਗੀ ਨਾਥਾ ਜੇ ਮੁਰਖ ਮੈ ਸੇਖਿ ਬਵੀ ਪਾਠਿ ਨਹੀਂ ਤਰਿ ਕੀਰਤ ਨਿਕਰਤਾ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ॥ ਜਿਹ ਘਾਟਿ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਮਕੈ ਸੋ ਨਰਮੁ
 ਕਤਾ ਜਾਨਾ ॥ ਤਿਹ ਨਰਮੁ ਰਿਅੰਤੁ ਰਿਨਾਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨਾ ॥ ਗੁਰਸੰ
 ਸਾਰ ਤੇ ਇਹੀ ਨਿਬਨੇਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰ ਜੀਅ ਕਾ ਉਧਾਰ ॥ ॥ ਹੁ
 ਕਮੀ ਹੋਵ ਨਿਜੀਅ ਕਾਰ ਹੁਕਮ ਨ ਕਹਿਅ ਜਾਣੀ ॥ ਅਕਾਰ ਜੇ ਪੈ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ
 ਰੂਪ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਸਭ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਪੂਏ ਹੈ ॥ ਇਹੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸਰਜੀ ਕੀ
 ਆਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਸੇਕੈ ਈਕਰਮ ਕਰੈ ਗਾਉ ਸਾਹੀ ਸਰੀਰ ਪਾਵੈ ਗਾ ॥ ਹੁਕਮ ਜੇ ਪੈ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਕਾ ਸੇਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਤੇ ਜੇ ਮ੍ਰਿਸ਼ਮੇ ਤੇ ਜਗਤੋ ਹੀ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ॥
 ਤਿਨ ਜਗਤੋ ਵਿਖੇ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਪੈ ॥ ਤਿਨ ਜੀਵ ਨੈ ਜੇ ਸਾਜੈ ਸਾਕਰਮ ਕੀਆ
 ਹੈ ॥ ਤੈਸਾ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਕਰਮ ਵਾਲੇ ਕੋ ਇਹੁ ਆਗਿਆ ਹੋਈ
 ॥ ਇਸ ਕਰਮ ਵਾਲੇ ਕੋ ਇਹੁ ਆਗਿਆ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਏਤਾ ਗਿਆਨੁ ਕਿਸ ਕਉ ਪੈ ਜੇ ਕਹਿ
 ਸਕੈਗਾ ॥ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਵ ਨਿਜੀਅ ਹੁਕਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥ ਮੁਮੇਸਰ ਕੀਅੰ

ਗਿਆਹੀ ਸਮਾਨ ਕਰਮੋ ਵਾਲੇ ਸਮਾਨ ਜੀਵ ਹੋਤੇ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ ਆਗਿਆਹੀ
 ਤੇ ਉਤਮ ਕਰਮੋ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕੋਇ ਦਾ ਬਿਪਦ ਵੀ ਕੋ ਪਾਵੇ ਤੇ ਲੇ ਕਰਵਾਉਣਾ ਆਈ ਕੀ ਪਦ
 ਵੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ॥ ॥ ਪੁਕਮੀ ਉਤਮ ਨੀ ਚ ਪੁਕਾ ਮਿਲਿਖ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਾਈ ਅਹਿ॥
 ਉਤਮ ਅਰੁ ਨੀ ਚ ਸੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਇਹੁ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ ਸਭੁ ਆਗਿਆਹੀ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ
 ਤੇ ਪੈ॥ ਜੇ ਦਿਖਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਬਹੀ ਲਿਖਿ ਦੀਆ ਹੈ॥ ਜੈ ਸਾ ਜੈ ਸਾ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ॥ ਤੇ
 ਸਾ ਤੈ ਸਾਹੀ ਫਲ ਪਾਵਹਿਗਾ॥ ॥ ਇਕ ਨਾ ਪੁਕਮੀ ਲੈ ਬਖਸੀ ਸਇਕ ਪੁਕਮੀ ਸ
 ਦਾ ਭਵਾਈ ਅਹਿ॥ ਇਕ ਐਸੇ ਅਦਵੈਤ ਦਰਸੀ ਪੈ ਜੋ ਕਰਮ ਫਲ ਤਿਆਗੀ ਭੁਜਨਿ ਦੁ०
 ਵਾਨਿ ਪੈ ਨਿ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ ਆਗਿਆ ਤੇ ਦਿਖਸੀ ਸਕਿਆ ਕਹੀਏ॥ ਮੁਕਤਿ
 ਮਿਲਦੀ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਏਕ ਐਸੇ ਭਗਤਿ ਹੀ ਨ ਭੁਗਲਿ ਪਟਨੀ ਚ ਪੁਰਖ ਹੈ॥ ਤੇ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ
 ਆਗਿਆ ਤੇ ਕਰਮ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਦਾਹੀ ਸਿਸਾਰ ਚਕ੍ਰ ਮੇ ਭਰਮਾਈ ਤੇ ਪੈ॥ ਤਿਨ ਕਾ ਆਦਾ
 ਗਵਨ ਕ ਬੀਛੁਟ ਤਾਨ ਹੀ॥ ਪੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਸਭ ਕੋ ਬਾਹਰਿ ਪੁਕਮ ਨ ਕੋਇ॥ ਨਨਕ ਪੁਕਮੇ
 ਜੇ ਬੂਝੈ ਤਾਹ ਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ॥ ੩॥ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ ਆਗਿਆਹੀ ਮੈ
 ਪੈ॥ ਆਗਿਆ ਕੋ ਬੂਝੈ ਗਾਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਸੀ ਬਾਤ ਨਾ ਕਰੈਗਾ॥ ਅਉਰ ਬਾਤ ਕਾ ਅਭਿਮਾ
 ਨ ਤੇ ਬੁਰਾਹੀ ਪੈ॥ ਪਰਮੁਕਤਿ ਕਾ ਸਾਧਨ ਜੈ ਪੈ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਨਾਮ ਇਸ ਕੋ ਜੈ ਅਭਿਮਾਨ
 ਕਰੇਗਾ॥ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਵਿਖੇ ਇਸ ਕਾ ਪਰਵੇਸ ਨਾ ਹੋਵੈਗਾ॥ ॥ ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਕਰਿ ਨੀਚ

ਸਦਾ ਏ॥ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮੋਖਿ ਤਰਖਾਏ॥ ਨੀਚ ਨਾਮ ਈਹਾ ਨਿਰੰਮਲ ਪੈ॥ ਅਰਨੀਚਨ॥
 ਤਿਕਨਾਉ ਨਾਹੀ॥ ਅਬ ਅਉਰ ਸੁਰਾਮ ਤੇ ਸੁਰਾਮ ਕਲਿਅ ਏਕਾ ਸਾਧਨ ਕਹਤੇ ਹੈ॥
 ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਤਾਣੁ ਹੋਵੈ ਕਿਸੈ ਤਾਣਾ॥ ਤਾਣ ਨਾਮ ਪੈਰ ਬਖਿਅਾ ਕਾ ਅਰੁ ਬਲ ਕੋ ਭੀ ਹੈ॥
 ਜੇਭਾਖ ਮੋਰਾਣ ਕੀ ਜਾਗਾ ਤਾਣ ਕਹਾ ਤੇ ਭੀ ਕਛੁ ਦੇਖ ਨਾਹੀ॥ ਜੇਕੋਈ ਗਾਵੈ ਮਰਮੇਸ
 ਰ ਕੇ ਗੁਣਾ ਬਾਦ ਤੇ ਤਾਣ ਕਿਆ ਕਹੀ ਮੈਰ ਬਖਿਅਾ ਉਸ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ॥ ਹੋਵੈ ਕਿਸੀ ਕ
 ਊ ਬਲੁ ਤਾਣੁ ਗਾਵੈ ਰਖਿਅਾ ਹੋਵੈ ਰਹੀ॥ ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਵਾਤਿ ਜਾਣੈ ਨੀਸਾਣਾ ਗਾ
 ਵੈ ਕੋਈ ਮੁਮੇਸਰ ਕੀ ਵਾਤਿ॥ ਏਤਾ ਬਰਾਦਾ ਭਾਪੈ ਮਰਮੇਸਰ ਜੀ॥ ਜਿਸਨੈ ਹਾਬ ਕਾ
 ਮ ਕਰਣੈ ਕੋ ਵੀ ਏਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋਈ ਏਹੁ ਸਮਰੀ ਦੇਇ ਨਾ ਸਕੈ ਗਾ॥ ਨਿਸਨਾ ਕਿ
 ਆ ਕਹੀ ਏਨਿਸਕਾ ਏਹਮ ਬਰਤ ਬਾਪੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੇ ਗਾਵੈ ਗਾਤਿ ਸਕੀ ਭੀ ਤਾਣਿ ਹੋਵੈ
 ਰਹੀ॥ ਅਬ ਵਾ ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਮੁਮੇਸਰ ਕੀ ਵਾਤਿ॥ ਜੇਨਾਮ ਉਚਾਰਣ ਮਾਤੁ ਕਰੈ ਕੋਹ
 ਪਾਪੋ ਕਾ ਸੰਬੁਧ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਮੁਕਤਿ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ॥ ਇਹੁ ਨਿਸਕਾਮ ਬਰਤ ਬਾਪੈ॥ ॥
 ਗਾਵੈ ਕੋ ਗੁਣ ਵਾਰਿ ਆਈਆ ਚਾਰਾ॥ ਜੇਤੇ ਮਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਪੈਤੇ ਸਭ ਗੁਣ ਭਿਤ
 ਹੈ॥ ਸਰਬਾ ਵਿਸਾਵਿਅਾ ਮਾਖੀ ਜੇ ਗੁਣ ਬਾਤਿ ਸਕੈ ਕੇ ਵਿਸਨੁ ਨਾਮ ਪਾਇਆ॥ ਯੇਗੀ
 ਸਰਾਜਿ ਸਾਵਿਖੈ ਰਮਤੇ ਹੈ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਕਰਕਾਮ ਨਾਮ ਪਾਇਆ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰਬ ਪਰਮੇਸ
 ਕੇ ਗੁਣ ਅਰੁ ਨਾਮ ਸਭ ਭਿਤ ਹੀ ਹੈ॥ ਇਨ੍ਹੇ ਗੁਣ ਹੀ ਕੋ ਗਾ॥ ਮੁਭ ਤਿਨ ਨ ਭੰਨੇ ਆਇ॥

ਆਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸਨਾਇਕ ਅਵਤਾਰ ਗਵਿਖੇ ਅਚਾਰ ਕੀ ਪੈ। ਸੇਤੁ ਟਕੋ ਕਾ ਬਾਧਨਾ। ਰਾਜਾਇ ਕੋ
 ਕਾਮਾਰਣਾ। ਅਸਮੇਸਾਇ ਕੋ ਕਾ ਕਰਣਾ। ਇਹੀ ਗਾਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਭੀੜਾਣੁ ਹੋਵੈ ਬਾਹਿ।
 ਗਾਵੈ ਕੋਵਿਦਿ ਆਵਿਖ ਮੁਵੀ ਚਾਰ। ॥ ਵਿਖਮੁ ਕਿਆ ਕਹੀ ਏਕ ਠਨ ਜਿਸ
 ਕਾਵੀ ਚਾਰੁ ਪੈ। ਅੰਮੇ ਸੀਜੇ ਪੈਵਿਦਿ ਆਵੇ ਦਸਾ ਸਤੁ ਪੁਰਾਣਾ। ਵਿਕਤਿ ਸਕਰ ਕੋ ਪੀਪਰ ਮੇ
 ਸਰ ਕੇ ਗੁਣ ਵਾਦ ਗਾਵੈ ਬਖਿਅ ਆਹੋਵੈ ਬਾਹਿ। ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸਾਜਿ ਕਰੇ ਤਨ ਖੇਹਾ। ਗਾ
 ਵੈ ਕੋ ਜੀਅ ਲਏ ਫਿਦੇਹਾ। ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਕੋ ਸਾਹੈ। ਤਨ ਕੋ ਸਾਜਤਾ ਪੈ ਫਿਰ ਕੁਸਮ ਕਰਤੁ।
 ਰਤਾ ਪੈ। ਜੀਵੈ ਕੋ ਲੇਤਾ ਪੈ ਫਿਰਿ ਦੇਹੁ ਕੋ ਦੇਤਾ ਪੈ। ਇਹੀ ਗਾਵੈ ਤਿਸ ਕੀ ਬਖਿਅ ਆਹੋ
 ਵੈ ਬਾਹਿ। ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਜਾਪੈ ਦਿਸੈ ਦੂਰਾ। ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਜਾਨੇ ਤੇ ਦੇਖੇ ਤੇ ਦੂਰਾ। ਅੰਮੇ ਜੇ
 ਭੀ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਪੈ। ਤਿਸ ਕੀ ਭੀ ਬਖਿਅ ਆਹੋਤੀ ਪੈ। ਕਾਹੇ ਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਭਾ ਉਹੀ ਪੈ।
 ਜੇਨ ਕੇ ਨਪੁਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕੀ ਆਪੂਆ ਕਿਤਾਰ ਬਹੀ ਕਰਤਾ ਪੈ। ਜੈ ਸੇ ਮਗਨਿ ਸਰ
 ਪਰ ਸਕੀ ਆਪੂਅ ਜਲਾਵਤੀ ਪੈ। ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਕਨ ਅਲੇ ਕਰ ਜੇ ਪ੍ਰਮੇ ਸਰ ਕਉ ਗਾਲੀ
 ਭੀ ਦੇਵੈ ਗਾਸੇ ਭੀ ਕ੍ਰਿਤਾਰ ਬਹੋਵੈ ਗਾ। ॥ ਗਾਵੈ ਕੋ ਦੇਖੇ ਹਾਦਰਾ ਹਜੂਰਾ। ਜੇ ਗਾਵੈ ਗਾਪ
 ਰ ਮੇ ਸਰ ਕੇ ਗੁਣ ਵਾਦ ਤੇ ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਨੂਆਪਣੇ ਪਰ ਗਾਇ ਹਜੂਰ ਦੇਖੇ ਗਾ। ਭੁਗਤਿ ਕਉਨ
 ਗਾਇਣ ਸਾਖਯਾਤ ਭੀ ਹੋਤੇ ਪੈ। ॥ ਕਬਨਾ ਕਬੀਨਾ ਆਵੈ ਤੇਟਿ। ਕਬਕ ਕਬਕ ਕੀ ਕੋਟੀ
 ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ। ਕਬਨਾ ਨਾਮ ਪੈ ਕਾਵਿਤ ਕਾ। ਸੋ ਕਾਵਿਤ ਕਰ ਕੋ ਮੇ ਕਹੇ ਕੀ ਪਰ ਮੇ ਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਗੁਣ

ਅਰੁਪੁਅਚਾਰਾ ਜੇਕਟਿਕੋਟਿਵਾਰਿਕਹੋਤਉਭੀਤੋਤੋਟਿਨਆਵੈਗੀ। ਸੰਪੂਰਨਕਪਨਾਸ
 ਕਉਗਾ। ਕਾਹੇਤੇਮਿਲਤੀਤੋਉਪਵਸਤਪੈਜੋਹੋਤੀ। ਜੋਹੋਹੀਨਹੀਜੋਮਿਲੈਗੀਕਹਾ
 ਜੋ। ਪਰਮੇਸਰਤੋਅਨੰਤਹੈ। ਜਿਸਕੇਨਾਮਰੂਪੇਕਾਅੰਤਹੀਨਾਹੀ। ਜੋਮਿਲੈਗਾਕਹਾਜੋ।
 ਜੋਸਨਾਗਾਕਾਸਹੰਸਮੁਖਹੈ। ਏਕਏਕਮੁਖਤੇਸਹੰਸਹੀਸਹੰਸਨਾਮਨਿਤਨਿਤਉਚ॥
 ਰਕਰਤਾਹੈ। ਤਿਸਨੇਭੀਨਾਮੇਕਾਅੰਤਨਾਹੀਪਾਇਆ। ਅਉਰਕੋਈਕੈਸੇਪਾਵੈਗਾ।
 ॥ ਏਦਾਏਪਲੇਵੇਥਕਿਪਾਪਿ। ਜੁਗਾਜੁਗੀਤੁਰਿਖਾਪੀਖਾਹਿ। ਤੇਰੇਨਾਮੇਕਾਅੰਤ
 ਤੋਹੀਪੈਨਾਹੀ। ਅਰਜੇਦੇਤਾਪੈਤੋਆਪਣੇਨਾਮਹੀਕੀਮਹਿਮਾਵੇਤਾਹੈ। ਹਮਤੋਲੇਵੇਹੀ
 ਥਕਿਪਾਵਪਿਰੇ। ਅਰੁਤੂਤੇਏਵਰੁਵਰਦਾਤਾਹੈ। ਜੇਦੇਤਾਪੂਆਕਦੇਨਥਕੇਗਾ। ਜੁਗੇ
 ਕੇਜੁਗਾਪੀਖਾਪੀਖਾਹਿਕਿਆਕਹੀਏ। ਤੇਰੇਨਾਮਹੀਕੇਬਸਤੁਤਾਰਹੈ॥ ਉਠਤਹ
 ਰਿਹਰਿਬੈਠਤਿਹਰਿਹਰਿਹਰਿਰਸਤੇਜਨਖਾਤਾ। ਤੇਰਾਜਨੁਰਾਮਰਸਾਇਣਮਾਤਾ।
 ਤੇਰੇਕਣੇਤੇਏਹੁਸਿਸਪੂਆਕਲਿਆਣਿਕਾਮਰਗਕਪਾ। ਜੋਸਿਖਗੁਰਉਪਦੇਸਦੁ
 ਆਰਾਸਮਝਾਹੈ। ਤਿਕੋਗੁਰਮੇਰਭੀਕਲਿਆਕਾਸਾਪਨਉਪਦੇਸਕਰਤੇਹੈ। ਹੁਕਮੀ
 ਹੁਕਮਚਲਾਏਗਾ। ਨਾਨਕਵਿਗਸੈਵੇਪਰਬਾਹੁ॥ ੩॥ ਹੁਕਮੀਜੋਹੈਪਰਮੇਸਰਤਿਸ
 ਕਾਹੁਕਮਜੋਹੈਵੇਦਸਾਸਤ੍ਰਪੁਰਾਣਤਿਨਕੇਅਨਸਾਰਜੇਮਾਰਗਿਚਲਾਵਤਾਹੈ। ਵੇਖੁਵਾ
 ਹੁਜੇਪਰਮੇਸਰਹੈਸੋਤਿਸਪਰਮ੍ਹਸਿਨਿਹੇਤਾਹੈ। ਬੇਖਰਵਾਹਨਾਮਆਵਾਗਵਨਤੇਰਹਤਕ॥

ਹੈ॥ ਤਿਸਕੀ ਮਰਸੀ ਨਾ ਕਾਏ ਪੀਠਲੁ ਪੈ॥ ਜੇਜਾ ਮਕਕੋਆ ਮਣੇ ਭੁਗਤ ਕੇ ਭੀ ਮਾਵਾ ਗਾਵਣ
 ਤੇਰ ਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ॥ ਜਿਖ ਭਲੀ ਮਰਕਾ ਰਸ ਮਝੈ॥ ਅਰੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਸਮਝਾਵੈ॥ ਇਸਕੇ
 ਨਿਮਿਤ੍ਰ ਗੁਰ ਮੇਰ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ॥ ॥ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਸਾਚਿ ਨਾਇ ਭਾਖਿਅ॥
 ਭਾਉ ਮਖਾਵਾ ਮਰਮੇ ਸਰਜੇ ਪੈਸੇ ਮਾਖ ਸਾਚਾ ਹੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਸਕਾ ਮਭੀ ਸਾਚਾ ਪੀਪੈ॥
 ਅਰੁ ਤਿਸਕੀ ਮਾਵਾ ਭੀ ਮਾਣੀ॥ ਮਾਕਾ ਜੇਵੀ ਚਾਰ ਪੈ॥ ਸੇਭੀ ਸਚਾ ਪੀਪੈ॥ ਕਾਪੇ ਭੇਜੇ ਸ
 ਚਾਪੈ ਤਬੀ ਤੋ ਅਮਣੇ ਭੁਗਤ ਕੇ ਸਾਂਤਿ ਮਦਵੀ ਮੁਖ ਤਿਕਰਤਾ ਹੈ॥ ॥ ਆਖਾ ਮੰਗਾਵੇ
 ਪਿਏ ਪਿਛਾ ਤਿਕਰੇ ਦਾਤਾ ਰਾਮੇ॥ ਪਿਛੀ ਕਪਤਾ ਹੋ ਅਰੁ ਇਹੀ ਮੰਗਾਤਾ ਹੋ॥ ਹੇ ਮੁਖੇ ਸਰ
 ਤ੍ਰੀ ਦਾਤਾ ਪੈ ਤੋ ਮੇਰੇ ਤਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਹ ਅਰੁ ਅਮਣੀ॥ ਮਾਵਾ ਭੀ ਮਾਕਾ ਵੀ ਚਾਰ ਪੀਕਰਦ॥
 ਨਕਭਾ ਜੇਕੋਣੀ ਕਪੈ ਜੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਰਮੇ ਸਰਤੇ ਪੀਆ ਗਤੇ ਜਤੇ ਹੋ॥ ਕਿਖ ਮੇਰੇ ਸਰਕੀ
 ਮੁਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੋ॥ ਤਿਸਕਾ ਉਰਾ॥ ॥ ਜੇ ਮਦਾਰ ਬਖਸ਼ ਮੇਰੇ ਸਰਕੀ ਮੁਜਾ ਜੇਗਾ ਹੋਵੈਗਾ॥
 ਤਿਸੀ ਕਰ ਮਰਮੇ ਸਰਕੀ ਮੁਜਾ ਹੋਵੈਗਾ॥ ਜੇ ਸੇਕੈ ਸੇ ਮਦਾਰ ਬਖਸ਼ ਮਰਮੇ ਸਰਕੀ ਮੁ
 ਜਾ ਪੀਪੈ ਤੀ॥ ਮਰਮੇ ਸਰਕੀ ਮੁਜਾ ਜੇਗਾ ਕਿਛੁ ਮਦਾਰ ਬਖਸ਼ ਪੈਸੇ ਭੀ ਕਪਤੇ ਹੈ॥ ॥ ਫਿ
 ਰਕਿ ਮਗੋਰ ਬਖੀਏ॥ ਮੁਖੇ ਸਰਤੇ ਨਾਚਨਾ ਕਰਕੈ ਮਾਣੀ॥ ਮਾਜੇ ਪੈ ਨਾਮ ਅਰਵਾ ਭੀ ਮਾਣੀ
 ਮਾਕਾ ਵੀ ਚਾਰੁ ਤਿਸੀ ਕੋ ਬਹੁ ਮਰਮੇ ਸਰਕੇ ਮਗੋਰ ਬਖਣਾ॥ ਜੇ ਮੇਰੇ ਮਦਾਰ ਬਖਸ਼
 ਮੇਰੇ ਸਰਕੀ ਮੁਜਾ ਕੇ ਜੇਗਾ ਨਹੀ॥ ਜੇ ਇਸ ਪਰਵਾ ਦੀ ਸੀਕਾ ਕਰੇ॥ ਤੁਮ ਨੇਹੀ ਤੋ ਪੀਛੇ ਕ

ਹਾਥਾ ਜੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤਰ ਪੁਰਾਣਾ ਇਹ ਮਰਮੇ ਸਰਕੀ ਆਗਿਆ ਪੈਂਦਾ ਇਸ ਮਾਰਗ ਚਲਣਾ
 ਇਹੀ ਕਾਲਿਆਣਿਕਾ ਸਾਮਨ ਪੈਂਦਾ ਪੂਜਾ ਪਾਠ ਯਗ ਯੋਗ ਮਨੋ ਮਥਤ ਤਪ ਦਾਨਾ ਏਸ
 ਭਮਰ ਮੇ ਸਰਕੀ ਪੂਜਾ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵੇਦ ਸਾਸਤਰ ਪੁਰਾਣਾ ਇਹੀ ਮੋਤੁ ਕਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਾ
 ਨਖੇਦ ਕੈ ਸੇ ਬਣੇ ਗਾ ਅਰ ਕੇ ਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿ ਪਾਦ ਨ ਕਰ ਤੁਹਾ ਇਸ ਮ
 ਰਵ ਸੇਖ ਮੁਮਾਣ ਕਉਣੁ ਹੈਂ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਉਨਾਰ ਦ ਪੁਰਾਣੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈਂ ਨਰ
 ਇਣ ਕਹ ਤੁਹੈ ਨਾਰ ਦ ਕੋ ਮੈ ਵੈ ਕੁਠਾ ਵਿਖੇ ਭੀ ਨਹੀ ਵਸਤਾ ਨਾਰ ਦ ਪੁਛਾ ਮਹਾ
 ਰਾਜ ਨੀਕ ਪਾਵ ਸਤੁ ਹੈਂ ਨਾਰਾਣਿਕ ਹਤੁ ਹੈਂ ਮੋਤੁ ਪਦ ਸਤੁ ਹੈਂ ਜਹਾ ਮੇਰੇ ਨਾਮ
 ਕੀ ਮਹਾ ਕੋਗਾ ਵਤੁ ਹੈਂ ਮੋਤੁ ਪਾਵ ਸਤੁ ਹੈਂ ਅਬ ਦੇਖ ਚਾਹੀਏ ਨਿਸੁ ਬੈ ਕੁਠ ਕੀ
 ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੈ ਨ ਮਿਤਿ ਯਗ ਦ ਨਤ ਮਦਾਨਾ ਇਕ ਬਤੈ ਹੈਂ ਤੁਝਿ ਭੀ ਬੈ ਕੁਠ ਕਾ ਪਾਵਣਾ
 ਕੁਠ ਨ ਪੈਂਦਾ ਅਸੈ ਕੈ ਸੇ ਬੈ ਕੁਠ ਕੋ ਮਰਮੇ ਸਰਨੇ ਤਿਆਗਿ ਦੀਆ ਅਰੁ ਨਾਮ ਕੇ ਲੋਭ
 ਕਰ ਸੈ ਤੇ ਵਿਖੇ ਵਾਸ ਕੀਆ ਪੂਜਾ ਉਜੀ ਹੀ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਕਰ ਕੇ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਜੇ ਮ
 ਦਾਰਥ ਪਿਆਰਾ ਹੋਗਾ ਹੈਂ ਤੁਭੇ ਮਰਮੇ ਸਰਕਉ ਨਾਮ ਹੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਰ
 ਕੈ ਮਰਮੇ ਸਰਕੀ ਉਤਮ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਅਉਰ ਪੂਜਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੈ ਸੇ ਹੋਵੈ
 ਜੇ ਸੇ ਕੰਗਾਲ ਕੇ ਮਰਮੇ ਆਇਆ ਬਿਨ ਮਾਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਮਰਮੇ ਰੁਖਾ ਸੁਖਾ ਹੀ
 ਹੈਂ ਜੇ ਹਛਾ ਕਹਾ ਸੋ ਲਿਆਵੈ ਗਾ ਅਰੁ ਪੁਨ ਵਾਨ ਕੇ ਮਰਮੇ ਭੀ ਆਇਆ ਮਿ

ਜਮਾਨ ਕੇ ਭੁਭੁਕੁ ਸਕੋ ਉਤਮ ਭੁਜਨ ਕਰਾਵੈ ਗਾਥਾ ਭੁਖਾ ਸੁਖਾ ਭੋਨਾ ਦੇਵੇ ਗਾਥੇ ਜੇ
 ਹੀ ਜਗਤ ਕੇ ਲੋਗਾ ਸੋ ਕਰਾ ਲੈ ਪੈ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਨਿ ਤੇ ॥ ਅਰਜਿਤ
 ਜੇ ਪੈ ਸੋ ਸਨਵਾਨ ਪੈ ॥ ਤਾ ਤੇ ਉਤਮ ਭੁਜਨਾ ਮਹੀ ਸੋ ਕਰੈ ਗੈ ॥ ਜੋਈ ਗੁਰੇ ਨੇ ਕਹਿਅ
 ਪੈ ॥ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕੇ ਹਰਿ ਜਨ ਮਨਿ ਧਨਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਨ ਕੀ ਨੈਦਨਾ ॥ ਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਜੋ ਕੀਆ ॥ ਹੂਆ ਨਾਮ ਦਾਨਾ ॥ ਤਿਸ ਹੀ ਕਰਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਭੁਜਾ ਕਰਣੀ
 ॥ ॥ ਵੇਦਾਂ ਮੇ ਹਿਨਾ ਮ ਉਤਮ ਸੁਣਹਿ ਨਾ ਹੀ ॥ ਫਿਰੈ ਨਿਉ ਬੈਠਾ ਲਿਆ ਬੈਠਾ
 ਲਾਤਿ ਸਕਾਨ ਉਹੈ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਭੁਭੁਲਾ ਗਤਾ ਪੈ ॥ ਜੇ ਭੁਜੀਆ ਵਰਤਾ ਪੈ ਸੋ ਮਰੂ ॥
 ਬਕਤਾ ਪੈ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੋ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਨਾ ਹੀ ਜਾਨ ਤੇ ॥ ਤਿਨ ਕੋ ਭੁਲਾ ਗਾ ਪੈ ॥
 ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਹੀ ਕਰਕੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭੁਜਾ ਕਰਣੀ ॥ ਇਸ ਕਾ ਫਲ ਕਿ
 ਆ ਪੈ ॥ ਸੋ ਗੁਰ ਕਹਤ ਪੈ ॥ ॥ ਨਿਤ ਦਿਸੈ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਇਸ ਭੁਜਾ ਕਰਕੈ ਟਕਰਕੈ ਪਰ
 ਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਕਾ ਦਰਨੁ ਹੋਤਾ ਪੈ ॥ ॥ ਸਿਖੇ ਦਾਚਿ ॥ ਭੁਲਾ ਜੀ ਨਾਮ ਕਰ ਭੁਜ
 ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪੈ ॥ ਤੁਮੈ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਕਹੀ ॥ ਅਰਫੁਲ ਤੇ ਤਿਸ ਕਾ ਕਛੁ ਭੀ ਨਾ ਕ
 ਹਾ ॥ ਦਰਬਾਰ ਦੇਖਾ ਤੇ ਰਿਆ ॥ ਹੂਆ ॥ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਨੈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਪਨੁ ਦੇਖਾ ਤੇ ਕਿ
 ਆ ਕਛੁ ਪਨੁ ਵਾਨ ਤੇ ਨਾ ਹੋ ਗਇਆ ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਾ ਪਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ
 ਦਰਸਨੁ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਗਾ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਖਣ ਮਾਸਿ ਬ

ਲਾਵੈਗਾ॥ ਮਰਮੇ ਸਰਕੇ ਬੁਲਾਵਣੇ ਕਾਇ ਹੀ ਫਲੁ ਪੈ॥ ਨਿਸਾਨਿ ਸਕੇ ਮੇ ਸਰਬੁ
 ਲਾਵੈਗਾ॥ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਰੂਪ ਕਰਤਾਰ ਤਾ ਪੈ॥ ਜੇ ਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਨਦੀ ਨਾਲੇ
 ਕੇ ਬੁਲਾਵੈਗਾ॥ ਜੇ ਨਦੀ ਨਾਲਾ ਨਾ ਬਹੇਗਾ॥ ਸਮੁੰਦ੍ਰੁ ਮਹੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈਗਾ॥ ਤਿ
 ਤਮ ਮੂਜਾ ਜੇ ਭਰਾਉ ਨੇ ਨਾ ਅਪੀ ਕਰ ਕੈ ਕਰੀ॥ ਐ ਰਹੁ ਗਤ ਕੇ ਕਿਸਾ ਕਰਤ ਬਹੈ॥
 ॥ ਜੇਈ ਗੁਰ ਕਪਤੋ ਪੈ॥ ਮੁਹੇ ਕਿ ਬੋਲਣ ਬੋਲੀ॥ ਐ ਨਿਤੁ ਸੁਣੁ ਪਰੇਖਿਆ
 ਰਾ॥ ਮੁਖਿ ਸੋ ਕਉਣ ਓਚਾਰਣ ਕਰੀਏ॥ ਨਿਸਬਰ ਨ ਜੇ ਸੁਣੁ ਕਰ ਮੇ ਸਰਬੀ॥ ਤਿ
 ਕਰੇ॥ ਆਪ ਜਮੇ ਅਵਰਾਨਾ ਮਨ ਪਾਏ॥ ਮੇ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਸੀ ਮੇ॥ ਜੇ ਨਾ ਮੇ
 ਣ ਸਮੇਜ ਪਣਾ ਅਰਜ ਪਾਵਣਾ॥ ਜੇ ਗੁਰ ਕਪਤੋ ਪੈ॥ ਮ੍ਰੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਲਾ ਸਾਚ ਨਾ ਮੁਵ
 ਰਿ॥ ਆਈ ਆਵੀ ਚਾਰਾ॥ ਓਹੀ ਮ੍ਰੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਵੇਲਾ ਪੈ॥ ਨਿਸਵੇਲਾ ਪੈ॥ ਨਿਸਵੇਲੇ ਨਾ ਮਕ
 ਉਚਰਨ ਕਰਣਾ॥ ਅਰਵ ਰਿ॥ ਆਈ ਕਾਵੀ ਚਾਰ ਕਰਣਾ॥ ਅਉਚਰਾ ਅਉਚਾਰਣਿ
 ਵਿਖੇ ਦੇ ਸਕਾਲ ਕਾਨੇ ਮਨਾ ਪੈ॥ ॥ ਸਿਖੋ ਵਾਚਾ॥ ਬੁਲਾਨੀ ਐ ਰਜੇ ਤੇ ਕਰਮ
 ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਮੇ ਕਹੈ ਪੈ॥ ਜੇ ਭੀ ਤੇ ਕਲ ਅਇਨੁ ਕੇ ਸਾਧਨ ਪੈ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕ
 ਰਤੋ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਤਰ ਕਪਤੋ ਪੈ॥ ਕਰਮੀ ਆਵੈ ਕਮੜਾ ਨ ਦਰੀ ਮੇਖਣਾ ਮਾਰਾ॥
 ॥ ਜੇ ਨਾ ਅਤੇ ਕੇ ਵਲ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰੇਗਾ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕਮੜਾ ਕਿਸਾ ਕਹੀਏ॥
 ਸੀਰਕੀ ਪਾਲ ਭੁਤ ਮਾਪਤਿ ਪੈਵੈ ਗਾ॥ ਅਰਜੇ ਨਾ ਮਨ ਪੈਗਾ॥ ਤਿਸ ਮੇ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀ

ਮਾਕੀ ਦਿਸਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਮੁਕਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਗੀ॥ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਰਿਕਰਸ
 ਵੀਰ ਕੋ ਚਾਹੇ ਗਾ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਮਰੇ ਅਉਰ ਕਉਣ ਮੁਰਖ ਹੋਵੈ ਗਾ॥ ॥ ਸਿਖ ਮਰਸ ਨਾ ਭੁਲਾ ਜੀ
 ਕੇਵਲ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਸਾਧਨੁ ਹੈ॥ ਕਿ ਅਸਵਾਕ ਛਾ ਅਉਰ ਕੁਪੈ॥ ਇਸ ਕਾ ਉ
 ਰੁਭੁਰ ਕਪਤੇ ਹੈ॥ ॥ ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਣੀ॥ ਮੈਂ ਭੁਆਪੇ ਹੀ ਸਚਿਆਰ॥ ੪॥ ਜੇ ਭਾਕ
 ਛਚਰਾ ਚਰਾ ਜਗਤੁ ਪੈ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦਿਸ ਬਹੀ ਪੈ॥ ਦੂਸਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ॥ ਇਹੁ ਨਾਮ ਕ
 ਸਮੁਤ ਬਿਅਮਾਨ ਮੁਕਤ ਕਾ ਸਾਧਨੁ ਹੈ॥ ਐਸਾ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਸਾਧਨੁ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ॥ ਸਾਸਰੁ
 ਮੁਰਾਣੇ ਮੈਂ ਜੋ ਕਾ ਸੀ ਕੇ॥ ਮਰਣੇ ਤੇ ਭੀ ਮੁਕਤਿ ਲਿਖਤਾ ਪੈ॥ ਸੋ ਕਾ ਸੀ ਕੇ ਮਰਣੇ ਤੇ ਭੀ ਮਹ
 ਦੇਵ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੁਆਰਾ॥ ਇਸ ਕੋ ਬਿਅਮਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਪੈ॥ ਭੁਧਾਰੀ ਬਿਅਮਾਨ
 ਹੀ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤਾ ਪੈ॥ ॥ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸਨਾ ਚੇ ਗੁਰੇ ਨਿਸਕੋਰਿ ਬਿਅਮਾਨ ਕੀ ਅਰਨਾਮ ਕੀ
 ਇਤਨੀ ਮਹਮਾ ਕਹੀ ਪੈ॥ ਐਸਾ ਜੇ ਮਰੇ ਸਰਪੈ ਸੋ ਕਾ ਬਿਕਾਪੁ ਮਾਪੈ॥ ਅਰੁ ਇਸ ਕਾ
 ਮਾਖਿਤਾ ਕੋਣੁ ਪੈ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਉਰੁ ਰਗੁਰ ਕਪਤੇ ਪੈ॥ ॥ ਬਾਖਿਅਮਾਨ ਜਾਇ ਕੀਤਾ ਹੋ
 ਇ॥ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਬਿਕਾਪੈ॥ ਅਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਮਾਤਾ ਮਿਤਾ ਕੋਣੁ ਪੈ॥ ਇਹ ਤੇ ਹਮ ਸ੍ਰਮ
 ਨਾ ਹੀ ਸਕਤੇ॥ ਕਾਪੇ ਤੇ ਜੇ ਮਰੇ ਸਕਿ ਜੋ ਕੀਆ ਪੁਆਨਾ ਹੀ॥ ਕਾਪੇ ਤੇ ਜੋ ਕਾ ਛਿਕੀਆ
 ਪੁਆਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤਾ ਪੈ॥ ਜੋ ਨਾ ਸਵੈ ਤਿਹੀ ਨ ਜਾਨਿ ਆਵਤਾ ਪੈ॥ ਅਰੁ ਮਰੇ ਸਰੋਤੇ
 ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੈ॥ ਤਾਤੇ ਸੁਣ॥ ॥ ਆਪੇ ਆਪ ਨਿਬੰਨ ਜਨੁ ਜੋਇ॥ ਨਿਬੰਨ ਜਨੁ ਮਾਇ

ਅਤੇ ਪਰੇ ਮਤੀ ਤੁਹੈ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੈਸੇ ਮਾਪਣੇ ਮਾਪਹੀ ਤੇ ਮਾਪਹੈ ਕਿਸੀ
 ਕਾ ਕੀ ਮਾਪੂ ਮਾਨਾ ਹੀ ਅਬ ਤਿਸ ਮਾਤਮਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਫੁਲ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿ
 ਨਿ ਸੇਵਾ ਤਿਨ ਮਾਇਆ ਮਾਨਾ ਕਉ ਨ ਜਾਮਨਾ ॥ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵੈ ਗਾਤਬ
 ਤੀ ਕਰਲੇ ਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਿਰੇ ॥ ਅਰੁ ਪੀਨੀ ਪੀਨੀ ਕਰ ਪਿਰੇ ॥ ਅਰੁ ਜਬ ਸੀਰ
 ਤਿ ਮਾਭੋ ਬਾ ॥ ਤਬ ਪਰਮੇ ਸਰਕੇ ਸਰੂਪਾ ਵਿਖੇ ਲੀਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਤਤੇ ਸਬ ਜਗਤ
 ਕਾ ਕੁ ॥ ਹੀ ਮੁਜ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਭਾਉ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੀ ॥
 ॥ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਜੋ ਸੁਖਾਰਣੇ ਵਾਲੇ ਪੈ ਗੁਣ ਤਿਨ ਕਾ ਨਿਸਾਨ ਜੋ ਪੈ ਸੁਖ
 ਦੁਖ ਮੇ ਸਰਤਿ ਨ ਕੇ ਗੁਣਾ ਬਾਦ ਗਾਵੇ ਤੇ ਤੇ ਸੁਣ ॥ ॥ ਗਾਵੀ ਮੇ ਸੁਣੀ ਮੇ
 ਨ ਬਖੀ ਮੇ ਭਾਉ ॥ ਗਾਵੇ ਮਰਮੇ ਸਰਕੇ ਗੁਣਾ ਬਾਦ ॥ ਅਰ ਸਰਣੁ ਭੁਕਿ ਕਰਣੇ ॥ ਅ
 ਰੁ ਮਨਾ ਵਿਚ ਭਾਉ ਭੀ ਰਖਣਾ ॥ ਭਾਉ ਬਿਨ ਕਹਣਾ ਸੁਣਨਾ ਬਿਰਥਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਉ
 ਜਬ ਭਾਉ ਪੂਰਾ ਤਬ ॥ ॥ ਦੁਖ ਪਰਿਹਾਰਿ ਸੁਖ ਪਰਿਲੈ ਜਾਇ ॥ ਦੁਖੇ ਕਾਨਾ ਜੋਹੁ ॥
 ਹੈ ॥ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮਾਤਮਾ ਕੀ ਮੁਖ ਤਿਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਏਤਾ ਕਹਣੇ ਤੇ ਪਰਮੇ ਸਰਕੀ ਪਰਾਪਤਿ
 ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਅਗੇ ਵਿਖੇ ਜੋ ਕਹਾ ਬਾਨੇ ਗੁਰਮੁਖਾਇ ॥ ਜੇਈ ਪਾਤਾਈ ਗੁਰਮੁਖਾਇ ਹੀਕ ॥
 ਨਿਰੂਪਣੁ ਪੂਰਾ ॥ ਅਰੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਭੀ ਮੁਖ ਤਿਨ ਹੀ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਮੁਖ ਤਿਹੋਤੁ ॥
 ਪੈਸੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪਾਹੀ ਤੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਦ ਗੁਰਮੁਖ ਵੇਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹਿ

